http://e-konyvtar.com

[Twilight Saga 3.]
STEPHENIE MEYER

ECLIPSE

NAPFOGYATKOZÁS

(Tartalom)

Férjemnek, Panchónak,
hálából a türelméért, szerelméért, barátságáért, vidámságáért, és azért, hogy hajlandó volt házon kívül étkezni, valamint gyermekeimnek, Gabe-nek, Sethnek és Élinek, hogy részem lehetett abban a szeretetben, amelyért az emberek meghalni is készek.

Mondják: jéggé fagy a világ, Mondják, megég. Tudom,
ilyen a vágy, tehát Vallom a tűz-teóriát. De ha kétszeri
lesz a vég, Mivel volt dolgom gyűlölettel, Én azt
mondanám, hogy a jég Is príma fegyver És épp elég.

Róbert Frost: Tűz és jég (ford.: Imreh András)

ELŐSZÓ

Minden próbálkozásunk, hogy ürügyet találjunk, hiábavaló volt.
Dermedten figyeltem őt, amint arra készül, hogy megvédjen engem. Minden idegszálával a feladatra koncentrált: semmi jelét nem adta, hogy kételkedne a sikerben, pedig komoly túlerővel állt szemben. Tudtam, hogy nem számíthatunk segítségre - ebben a pillanatban a családja is épp az életéért harcol, akárcsak ő a kettőnkéért.
Vajon megtudom-e valaha, miként végződött az a másik küzdelem? Hogy ki lett a nyertes, ki a vesztes? Életben maradok még
annyi ideig?
Nem sok esélyét láttam.
Fekete szemek lestek minden mozdulatomat - gyilkolni vágyó, vad tűzben égő szemek -, és csak arra vártak, hogy a védelmezőm figyelme egy pillanatra másfelé forduljon. Az a pillanat egészen biztosan az életem végét jelenti majd... Valahol a fagyos rengetegben felüvöltött egy farkas.

1. ULTIMÁTUM

~~Nem értem minek küldözgetsz nekem cédulákat Charlie-val Billyn keresztül; mintha még alsósok lennénk - ha beszélni akarnék veled, akkor fölvenném a...~~
~~Te egyszer már döntöttél, világos? Az úgy nem fog menni, hogy ő is, meg én is, amikor...~~
~~„Halálos ellenségek" - mégis, melyik szó túl komplikált~~ *a* ~~kettő közül, hogy...~~
~~Figyelj, tudom, hogy úgy viselkedem, mint egy balfék, de az egyszerűen nem megy, hogy...~~
~~Nem lehetünk barátok, amikor te állandóan egy csapat...~~
~~Csak rosszabb, ha túl sokat gondolok rád, úgyhogy légy szíves, ne írjál többet...~~
Igen, nekem is hiányzol. Nagyon. De ez nem változtat semmin. Sajnálom.

http://e-konyvtar.com

Végigfuttattam az ujjam a sorokon, éreztem a mélyedéseket, ahol a tollat olyan erősen nyomta a papírra, hogy kis híján átszakadt. Láttam magam előtt, ahogy ezt írja - dühödt macskakaparással rója a betűket, és egyik sort a másik után húzza át, mert úgy érzi, igazából nem is ezt akarja írni, talán még a toll is kettétörik abban a hatalmas kezében... ez megmagyarázná a tintapacákat. Elképzeltem, ahogy ingerülten összevonja sötét szemöldökét, és a homlokát ráncolja. Ha ott lettem volna, talán felnevetek. *Agyvérzést ne kapj mérgedben, Jacob!* - mondtam volna. - *Inkább bökd ki, mi nyomja a lelkedet!* Most viszont, újraolvasva a levelét, amelyet már kívülről tudtam, egyáltalán nem volt kedvem nevetni. Csöppet sem lepett meg, hogy így válaszolt mentegetőző levélkémre. Charlie-val küldtem neki Billyn keresztül, tényleg úgy, ahogy írta, mintha alsósok lennénk. Nagyjából sejtettem is, mi lesz a válaszában, mielőtt még felbontottam volna.

Igazából az lepett meg, mennyire megsebzett minden áthúzott sora - mintha éle volna a betűknek. És ami még ennél is rosszabb: éreztem, hogy minden egyes félbehagyott, dühös mondat mögött a megbántottság tengere húzódik. Jacob fájdalma mélyebbre hatolt bennem, mint a sajátom.

Míg ezen töprengtem, megcsapta az orromat az odakozmált étel összetévesztethetetlen szaga - a konyhából jött. Egy másik háztartásban talán nem okoz pánikot, hogy rajtam kívül valaki más főzőcskézik a konyhában, de nálunk... Az összegyűrt papírt bedugtam a farzsebembe, és egy szempillantás alatt lenn voltam a földszinten. A spagettiszószos üvegnek még nem volt ideje körbefordulni a mikrobán, amikor én már feltéptem az ajtaját, és kirántottam.

- Mit csináltam rosszul? - kérdezte Charlie.

- Előbb le kellett volna venned a fedelét, Apu! Fémet nem szabad a mikroba tenni! - mondtam, és lecsavartam az üveg fedelét, a szósz felét kiöntöttem egy tálkába, a tálat beraktam a mikroba, az üveget meg vissza a hűtőbe. Beállítottam a mikron az időt, és

megnyomtam a start gombot.

Charlie az alsó ajkát szívogatva figyelte, mit csinálok.

- A tésztát legalább jól csináltam?

A tűzhelyen álló fazékra néztem - innét jött a szag, ami riadóztatott!
- Érdemes néha megkeverni! - mondtam szelíden. Kerestem egy kanalat, és megpróbáltam fölkaparni az odaégett, összeállt masszát a lábas fenekéről.
Charlie felsóhajtott.
- Szóval mi ez az egész? - kérdeztem.
Charlie keresztbe fonta a karját a mellén, és kibámult a hátsó ablakon a zuhogó esőbe.
- Nem tudom, miről beszélsz! - dörmögte.
Semmit sem értettem. Charlie nekiáll főzőcskézni? És miért vág ilyen mogorva képet? Edward még nem érkezett meg, márpedig apám az efféle viselkedést kifejezetten a fiúm számára tartogatta: megtett minden tőle telhetőt, hogy minden szavával és gesztusával értésére adja, nem szívesen látott vendég. De kár volt a fáradságért - Edward enélkül is pontosan tudta, mit gondol éppen.
A *fiúm* szóra megint elfogott a szokott izgalom, miközben a tésztát kavargattam. Nem ez a megfelelő szó, távolról sem. Olyan kellene, ami kifejezi, hogy a kapcsolatunk örök időkre szól... Csakhogy a *sorsom* vagy a *végzetem* szörnyen csöpögősen hangzana egy hétköznapi beszélgetésben.
Edward fejében egy egészen más szó járt, és pontosan ez okozta bennem azt a bizonyos feszültséget. Már attól is ideges lettem,
ha csak magamban kimondtam ezt a szót.
Vőlegény. Uhh... A puszta gondolatba is beleborzongtam.
- Valamiről lemaradtam? Mióta szokás nálunk, hogy te főzöd a vacsorát? - kérdeztem Charlie-t. A víz felforrt, a tésztacsomó föl-alá bukdácsolt benne, ahogy kavargattam. - Akarom mondani, te próbálod főzni a vacsorát...
Charlie vállat vont.
- Tudtommal nem tiltja a törvény, hogy nekiálljak főzni a tulajdon házamban.
- Te már csak tudod - vigyorogtam, és jelentőségteljes pillantást vetettem a bőrdzsekijén ékeskedő rendőrjelvényre.

- Hah. Jól beszélsz! - Kibújt a dzsekijéből, mintha én juttattam volna eszébe, hogy még mindig rajta van, és felakasztotta a holmija számára fönntartott fogasra. A derékszíja a pisztolytáskával már ott lógott a helyén - pár hete már nem érezte szükségét, hogy viselje, amikor bemegy az őrsre. Mostanában egyetlen rejtélyes eltűnés sem zaklatta fel a Washington állambeli kisváros, Forks lakóinak kedélyét, és óriási, titokzatos farkasokat se látott senki az utóbbi időben az örökké eső áztatta erdőben...
Némán bökdöstem a főzőkanállal a tésztát. Sejtettem, hogy Charlie előbb-utóbb kirukkol vele, mi nyomja a lelkét. Apám éppenséggel nem a szavak embere, és az igyekezet, hogy összehozzon egy leülős, beszélgetős vacsorát velem, arra vallott, hogy szokatlanul sok mondanivalója van.
- Rutinszerűen az órára pillantottam - a napnak ebben a szakában ezt átlag két percenként megtettem. Már csak fél óra...
A délutánok voltak a legnehezebbek. Mióta a volt legjobb barátom (mellesleg vérfarkas) Jacob Black beárult, hogy titokban motoroztam - ezzel azt akarta elérni, hogy apám szobafogságra ítéljen, és ne tudjak találkozni a barátommal, Edward Cullennel (aki mellesleg vámpír) -, Edward csak esténként látogathatott meg, hét óra és fél tíz között, ráadásul ki se tehettük a lábunkat otthonról, és apám egyfolytában rajtunk tartotta mogorva tekintetét.
Ez a súlyosbított változata volt annak a korábbi, kevésbé szigorú szobafogságnak, amit azzal érdemeltem ki, hogy három napra eltűntem minden magyarázat nélkül, valamint hogy fejest ugrottam a tengerbe egy sziklárol.
Az iskolában természetesen továbbra is találkoztunk Edwarddal, ez ellen Charlie nem tehetett semmit. Ráadásul Edward jóformán minden éjszakát a szobámban töltött, de nem állítanám, hogy ennek Charlie tudatában lett volna. Edward minden különösebb erőfeszítés nélkül bejutott a szobámba, nesztelenül mozgott - és ez a képessége legalább olyan hasznosnak bizonyult számunkra, mint az, hogy olvasni tudott Charlie gondolataiban.
így hát egyedül délutánonként kellett nélkülöznöm Edward társaságát, de ez is elég volt, hogy nyugtalanná tegyen: az órák ilyenkor csigalassúsággal teltek. Mégis zúgolódás nélkül viseltem a büntetésemet, mert - egyrészt - megérdemeltem, és - másrészt - nem akartam megbántani apámat azzal, hogy elköltözöm tőle, éppen most, amikor egy sokkal tartósabbnak ígérkező elválás küszöbén álltunk, bár erről Charlie még mit sem sejtett.

Apám lezöttyent a konyhaszékre, morgott valamit, és kiterítette az asztalra az ázott újságot: néhány pillanattal később már szokása szerint bosszankodva cöcögött.
- Nem értem, minek olvasod azt az újságot, Apu. Csak felhúzod magad rajta. Nem
figyelt rám, csak morgott bele az újságba.
- Na, ezért akar mindenki kisvárosban élni. Megáll az ész...
- Mit követtek el már megint a nagyvárosok?
- Úgy látszik, Seattle hajt a „gyilkosságok fővárosa" címre. Öt felderítetlen gyilkosság az elmúlt két hétben. Te el tudnád képzelni, hogy ilyen helyen élj?
- Azt hiszem, Phoenixben több a gyilkosság, Apu. És én azon a helyen éltem. - És ami azt illeti, soha nem fenyegetett akkora veszély, hogy gyilkosság áldozatává válok, mint mióta ide költöztem, ebbe az ő csudára nyugodt és biztonságos kisvárosába. Sőt, most valójában több veszedelmes gyilkos halállistáján is előkelő helyen szerepelek... Ettől a gondolattól megremegett a kanál a kezemben, mire a viza fazékban enyhén hullámzani kezdett.
- Hát, én nem laknék ott semmi pénzért - nyilatkoztatta ki Charlie.
Föladtam a reményt, hogy sikerül megmentenem a vacsorát, és eldöntöttem, hogy föltálalom. A húsvágó késsel kellett adagokat vágnom a tésztamasszából, először Charlie-nak, aztán magamnak, miközben apám bűnbánó ábrázattal nézte a ténykedésem. Charlie nyakon öntötte szósszal a maga adagját, és nekilátott. Én is megpróbáltam a szószba fojtani az én tésztacsomómat, aztán különösebb lelkesedés nélkül enni kezdtem. Egy darabig némán ettünk. Charlie még mindig a híreket böngészte, úgyhogy felvettem az *Üvöltő szelek* ronggyá olvasott példányát onnan, ahol reggelinél hagytam, és megpróbáltam odaképzelni magam a 19. századi Angliába, miközben vártam, hogy Charlie végre beszélni kezdjen.
Éppen ott tartottam, hogy Heathcliff visszatér, amikor Charlie megköszörülte a torkát, és lehajította az újságot a padlóra.
- Igazad van - mondta. - Tényleg nem véletlenül vacakoltam ezzel. - Villájával a ragacsos tészta felé bökött. -

Beszélni akarok veled.
Félretettem a könyvet: a kötése már annyira elrongyolódott, hogy simán szétomlott az asztalon, mint egy halom papírlap.
- Elég lett volna, ha egyszerűen csak szólsz. Charlie bólintott, és
összevonta a szemöldökét.
- Aha. Most már fogom tudni. Azt hittem, megpuhít, ha leveszem a válladról a vacsora
gondját. Elnevettem magam.
- Megtörtént. Úgy megfőztél a szakácsművészeteddel, hogy puha vagyok, mint a mályvacukor. Mit szeretnél, Apu?
- Hát... Jacobról lenne szó... Éreztem, hogy megmerevedik az
arcom.
- Mi van vele? - kérdeztem a fogaim között.
- Nyugi, Bells! Tudom, hogy még mindig ki vagy borulva, amiért beárult, de csak azt tette, ami a leghelyesebb volt. Nagyon felelősségteljesen viselkedett.
- Aha, felelősségteljesen! - forgattam a szememet. - Rendben. Szóval mi van Jacobbal?
De ez a könnyedén odavetett, jelentéktelen kis kérdés tovább visszhangzott a fejemben, és minden volt, csak nem jelentéktelen. Tényleg, mi van Jacobbal? És én, én mi tehetek... ? Nemrég még ő volt a legjobb barátom, most pedig... micsoda is? Az ellenségem? Összerezzentem. Charlie hirtelen óvatosan kezdett méregetni.
- Ne légy rám dühös, jó?
- Dühös? Miért lennék dühös?
- Hát... Edwardról is szó van. A szemem összeszűkült.
- Beengedtem a házba, vagy nem? - kérdezte Charlie hirtelen jóval nyersebb hangon.
- Igen, be - ismertem el. - Egy rövid időre. Persze, engem meg kiengedhetnél a házból néha egy kis időre - folytattam, de ezt csak viccnek szántam. Tudtam, hogy az iskolaév végéig még lakat alatt maradok. -

Mostanában egészen jól viseltem magam.
- Hát valami ilyesmire akartam kilyukadni én is... - Charlie megeresztett egy fülig érő vigyort, s ettől egy pillanatra húsz évvel fiatalabbnak látszott.
Mintha a remény szikráját láttam volna felcsillanni ebben a mosolyban, de azért csak óvatosan közelítettem meg a témát.
- Most már semmit sem értek, Apu. Miről beszélünk? Jacobról, Edwardról vagy arról, hogy meddig tart még a szobafogságom? Charlie újra elvigyorodott.
- Ha úgy vesszük, mind a háromról.
- És hogyan függenek össze ezek egymással?
- Oké! - Felsóhajtott, és fölemelte a kezét, mintha megadná magát. - Szóval úgy gondolom, megérdemled, hogy jó magaviseletért feltételesen szabadlábra helyezzelek. Tinédzser létedre hihetetlenül keveset nyafogsz miatta.
A szemöldököm a magasba szökött a meglepetéstől. A hangom nemkülönben.
- Komolyan? Szabad vagyok?
Ez most honnan jött? Meg voltam győződve róla, hogy házi őrizet alatt leszek, amíg ténylegesen el nem költözöm, és Edward sem olvasott ki semmi megingást Charlie gondolataiból... Charlie fölemelte a mutatóujját.
- Feltételesen!
A lelkesedésemet mintha elfújták volna.
- Hát ez remek - nyöszörögtem.
- Bella, ez inkább kérés, mint parancs, rendben? Szabad vagy. De remélem, hogy a szabadságodat... okosan fogod felhasználni.
- Az mit jelent? Charlie újra felsóhajtott.
-Tudom, neked tökéletesen megfelel így, hogy minden idődet Edwarddal töltöd...
- Alice-szel is szoktam találkozni - szóltam közbe. Az ő látogatási idejét apám nem korlátozta: Edward húga jöhetett-mehetett a házunkban, ahogy kedve tartotta. Alice-nek sikerült teljesen az ujja köré csavarnia Charlie-t.

- Ez igaz - mondta Charlie. - De vannak más barátaid is Culleneken kívül. Vagy legalábbis voltak. Egy hosszú pillanatig farkasszemet néztünk.
- Mikor beszéltél utoljára Angéla Weberrel? - szegezte nekem a kérdést.
- Pénteken, ebédnél - vágtam vissza azonnal.

Mielőtt Edward visszatért, az iskolatársaim két csoportra oszlottak. A *jókra* és a *gonoszokra,* legalábbis én szerettem így gondolni rájuk. De a *mi és* az *ők* felosztás is megfelelt. Angéla, állandó barátja, Ben Cheney és Mike Newton voltak a jó srácok: ők hárman nagylelkűen megbocsátották nekem, hogy teljesen becsavarodtam, amikor Edward elhagyott. Az *ők* pártja Lauren Mallory köré szerveződött, és úgy tűnt, szinte mindenki, köztük első forksi barátnőm, Jessica Stanley is lelkesen csatlakozott az ő Bella-ellenes programjához.

Most, hogy Edward visszatért az iskolába, a válaszvonal csak még élesebb lett.

Edward jelenléte miatt Mike baráti érzései jócskán lanyhultak, de Angéla tántoríthatatlanul hűségesnek bizonyult, és Ben is. Bár Angéla is idegenkedett Cullenéktől - mint az emberek többsége -, ebédnél mindennap kötelességtudóan ott ücsörgött Alice mellett. Sőt, pár héttel később ez már láthatóan nem is esett nehezére. Nehéz volt ellenállni a Cullenek vonzerejének - feltéve, hogy az ember esélyt adott nekik, hogy elbűvöljék.

- Na és az iskolán kívül? - terelt vissza az előző témára Charlie.
- Senkivel nem találkoztam iskolán kívül, Apu! Szobafogság, emlékszel? Ráadásul Angélának is van barátja. Állandóan együtt lógnak Bennel. Ha mostantól tényleg szabad vagyok - tettem hozzá erősen kételkedve -, akkor talán szervezhetünk egy dupla randit.
- Oké. Viszont... - Habozott egy pillanatig. - Te és Jaké még nemrégiben olyanok voltatok, mint akik összenőttek, most pedig...
- Nem térnél a lényegre, Apu? - szakítottam félbe. - Mik a feltételeid pontosan?
- Nem kéne ejtened az összes barátodat a fiúd kedvéért, Bella - mondta szigorúan. - Ez nem szép dolog, és azt hiszem, az életed kiegyensúlyozottabb lenne, ha más emberek is szerepet kapnának benne. Ami tavaly szeptemberben történt... Összerezzentem.

- Jól van, na... - mondta védekezően. - Szóval, ha nem Edward Cullen körül forgott volna az egész életed, akkor nem így alakulnak a dolgok.
- De igen, akkor is pontosan így alakultak volna - mormoltam. -Talán igen,
talán nem.
- Szóval mi az a bizonyos feltétel? - próbáltam ráterelni a beszélgetést a lényegre.
- Használd arra a szabadságodat, hogy a többi barátoddal is találkozol. Alakíts ki valamiféle
egyensúlyt! Lassan bólintottam.
- Szóval a cél az egyensúly... Rendben. Na és azt is elő akarod írni, hogy mondjuk hetente mennyit időt vagyok köteles velük tölteni?
Grimaszt vágott, de aztán megrázta a fejét.
- Nem akarom túlbonyolítani ezt a dolgot. Csak arra kérlek, ne feledkezz meg a barátaidról...
Mintha nem rágódtam volna rajta már eddig is eleget, hogyan is lesz ezután a barátaimmal. Azokkal az emberekkel, akiket érettségi után soha nem láthatok többé, a saját biztonságuk érdekében...
Vajon mi a helyes? Ha minél többet együtt vagyok velük most, amíg még lehet? Vagy ha máris kezdek fokozatosan eltávolodni tőlük? A második lehetőségnek már a puszta gondolatától is elcsüggedtem.
- ...különösen Jacobról! - tette hozzá Charlie, mielőtt még alaposabban átgondolhattam volna a dolgokat.
Hát ez még az előzőnél is komolyabb probléma volt... Beletelt néhány másodpercbe, amíg megtaláltam a megfelelő szavakat.
- Jacob egy kicsit... bonyolultabb ügy.
- Blackék jóformán a családhoz tartoznak, Bella - mondta Charlie újra szigorú, atyai hangon. - És Jacob régebben nagyon-nagyon jó barátod volt.
- Tudom.
- Hát egyáltalán nem hiányzik neked? - kérdezte Charlie csalódottan.
Hirtelen gombóc lett a torkomban. Kétszer is krákogtam, mielőtt meg bírtam szólalni.

- De, hiányzik - vallottam be, még mindig lesütött szemmel. - Nagyon is...
- Akkor mitől olyan bonyolult?
Nos, ezt sajnos nem magyarázhattam el apámnak. Normális emberek - úgy értem, olyanok, akik tényleg és csakis emberek - nem tudhattak arról a mitikus és mesebeli szörnyekkel teli, rejtett világról, amely titokban körülvett minket. Én viszont mindent tudtam róla - minek következtében jó nagy bajba kerültem. Arra viszont nem voltam hajlandó, hogy Charlie-t is bajba keverjem.
- Jacobbal van egy bizonyos... konfliktusunk - mondtam lassan. - Úgy értem, ezzel a barátság dologgal kapcsolatban. Úgy láttam, Jacob nem mindig hajlandó beérni a puszta barátsággal. - A magyarázatot olyan darabkákból szőttem, melyek igazak voltak ugyan, de jelentéktelenek amellett, hogy Jacob vérfarkasfalkája ádázul gyűlölte Edwardot és vámpír családját. És így engem is, mert föltett szándékom volt, hogy csatlakozom ehhez a családhoz. Márpedig ez nem olyasmi, amit tisztázhatunk egy pár soros levélkében, telefonon pedig Jacob nem állt szóba velem. Az ötletem pedig, hogy személyesen beszéljek egy vérfarkassal, a vámpírok körében nem aratott tetszést.
- Miért, Edward ennyire tart egy kis egészséges versengéstől? - gúnyolódott Charlie.
Sötét pillantást vetettem rá.
- Szó sincs semmiféle versengésről.
- Nagyon megbántod Jake-et azzal, hogy ennyire kerülöd. Szerintem szívesebben lenne egyszerűen csak a barátod, mint hogy egyáltalán ne találkozzatok.
Még hogy én kerülöm Jacobot!
- Biztosan tudom, hogy Jacob már nem akar barátkozni velem. A szavak szinte égették a számat. - Egyáltalán honnan veszed,
hogy látni akar? Charlie zavart képet vágott.
- Hát, mondjuk úgy, hogy ez a dolog szóba került tegnap köztünk Billyvel...
- Olyan pletykásak vagytok, mint két vénasszony - döftem mérgesen a tányéromon heverő spagettimasszába.

- Billy aggódik Jacobért - mondta Charlie. - Jaké nehéz időszakon megy keresztül. Nagyon lehangolt... Összerezzentem, de változatlanul inkább a tésztacsomót bámultam.
- És te is mindig olyan boldog voltál, amikor Jake-kel töltötted a napot... - sóhajtott Charlie.
- Én most is boldog vagyok - sziszegtem összeszorított foggal.

A szavaim és a hangsúly közti ellentmondás megtörte a feszültséget. Charlie-ból kitört a nevetés, én pedig kénytelen voltam vele nevetni.

- Oké, oké - egyeztem bele. - Egyensúly.
- És Jacob - erősködött Charlie.
- Megpróbálom.
- Helyes. Találd meg az egyensúlyt, Bella! Ja, igen, és leveled jött - zárta le minden további nélkül a témát Charlie. - Ott van a tűzhelynél.

Nem mozdultam, a gondolataim még mindig Jacob körül keringtek. Nyilván valami reklámlevél lesz: anyutól előző nap kaptam csomagot, máshonnan nem vártam postát.

Charlie eltolta a székét az asztaltól, felállt és nyújtózkodott. Odavitte a tányérját a mosogatóhoz, de mielőtt megeresztette volna a vizet, megállt egy pillanatra, és felém lökte a vaskos borítékot. A levél végigszánkázott a konyhaasztalon, neki a könyökömnek.

- Ööö, köszi - csodálkoztam, hogy miért erőlteti annyira, hogy megnézzem. Egy pillantást vetettem a borítékra, és megláttam a feladót - a levél a Délkelet-Alaszkai Egyetemtől jött. - Na, ezek gyorsan válaszoltak! Gondolom, ott is kicsúsztam a határidőből! Charlie kuncogott.

Megfordítottam a borítékot, és szemrehányóan meredtem Charlie-ra.

- De hiszen ez már fel van bontva!
- Aha. Kíváncsi voltam.
- Meg vagyok döbbenve, seriff! Ez köztörvényes bűncselekmény!
- Jó, jó, csak olvasd már el!

Kivettem a borítékból a levelet és egy összehajtogatott tanrendet.
- Gratulálok! - mondta Charlie, mielőtt még bármelyikbe belenézhettem volna. - Fölvettek!
- Köszi, Apu.
- Meg kell beszélnünk ezt a tandíjdolgot! Van egy kis félretett pénzem...
- Hé, hé, álljunk csak meg! Szó sem lehet róla, hogy hozzányúlj a nyugdíjas éveidre félretett pénzhez. Én is gyűjtöttem az egyetemi tanulmányaimra. - Igaz, abból jóformán nem maradt semmi, folytattam magamban, és nem mintha olyan sok lett volna... Charlie a homlokát ráncolta.
- Némelyik főiskola elég drága ám, Bells! Nem akarom, hogy Alaszkáig elmenj, csak azért, mert ott olcsóbb.
Nem volt az olcsóbb, egy csöppet sem. Viszont jó messze volt, és Juneau-ban átlagosan évi háromszázhuszonegy a felhős napok száma. Az előbbi nekem volt fontos, az utóbbi Edwardnak.
- Hidd el, van elég pénzem. Ráadásul van mindenféle ösztöndíjuk. És könnyű kölcsönhöz jutni. - Persze csak blöfföltem, remélve, hogy Charlie-nak nem tűnik fel. Nem mondhatnám, hogy nagyon beleástam magam a témába...
- Szóval akkor... - kezdte Charlie, aztán összeszorította a száját, és elfordította rólam a szemét.
- Szóval akkor mi van?
- Semmi. Csak éppen... - A homlokát ráncolta. - Érdekelne, vajon... Edwardnak mik a tervei a következő tanévre? -Ah.
- Szóval?
Hármat kopogtak az ajtón: megmenekültem. Charlie égnek emelte a tekintetét, én pedig felugrottam.
- Jövök! - kiáltottam, miközben Charlie valami olyasmit morgott, hogy „Menj innét!". Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, és rohantam beengedni Edwardot.
Nevetséges mohósággal téptem fel a tőle elválasztó ajtót - és ott állt ő, a személyesen nekem rendelt csoda. Az eltelt idő nem változtatott azon, milyen ellenállhatatlanok számomra arcának tökéletes vonásai, és biztos voltam benne, hogy soha nem fogok hozzászokni. Pillantásom végigpásztázott sápadt, fehér arcán: szögletes állán, ajka

lágyabb, épp mosolyra húzódó görbületén, egyenes orrán, élesen kiugró járomcsontján, homloka sima márvány síkján, melyet most részben eltakart esőtől elsötétült, bronzszínű haja.
A szemét hagytam utoljára, mert tudtam: ha egyszer belenézek, alighanem elveszítem gondolataim fonalát. Edward távol ülő szemének a színe, mint a folyékony arany, és sűrű, fekete szempillák keretezték. Ha elmerültem benne, mindig valami egészen furcsa érzés fogott el - mintha a csontom hirtelen szivaccsá puhulna. Egy kicsit szédültem is, de ez attól is lehetett, hogy elfelejtettem lélegzetet venni. Már megint.
A világ bármelyik férfi modellje eladta volna a lelkét egy ilyen arcért. Persze lehet, hogy pont ez is volna az ára: a lelke.
De nem, ezt mégsem hiszem. Már attól is bűntudatom támadt, hogy egyáltalán eszembe jutott, és mint már annyiszor, most is
örülhettem, hogy én vagyok az egyetlen, akinek minden gondolata rejtély Edward számára.
A kezéért nyúltam, és felsóhajtottam, amikor hideg ujjai megtalálták az enyémeket. Az érintésétől mindig valami furcsa megkönnyebbülés fogott el - mintha addig fájt volna valamim, és ez a fájdalom hirtelen megszűnne.
- Szia! - Elmosolyodtam, mert olyan kevéssé illett ez a hétköznapi üdvözlés ahhoz, amit
éreztem. Edward fölemelte összefonódott kezünket, hogy a kézfejével megsimogassa az
arcomat.
- Hogy telt a délutánod?
- Lassan.
- Az enyém is.
Odahúzta a csuklómat az arcához, a kezünk még mindig egymásba kulcsolódott. Lehunyta a szemét, miközben orra a csuklóm bőrét súrolta, és csukott szemmel, lágyan elmosolyodott. Élvezi a bor bukéját, de ellenáll a kísértésnek, hogy meg is kóstolja - így fogalmazta meg egyszer, hogy mi játszódik le benne ilyenkor.
Tudtam, hogy a vérem illata - ami neki mindenki másénál sokkal édesebb volt, ahogy egy alkoholistát is jobban vonz a bor szaga, mint a vízé - égető szomjúságot támaszt benne, és azt is tudtam, mennyire szenved ettől a

szomjúságtól. De most már nem igyekezett távol tartani magától, mint régebben. Csak ködösen sejthettem, milyen titáni erőfeszítésre van szüksége ehhez az egyszerű mozdulathoz.
Elszomorított, hogy ilyen keményen kell küzdenie önmagával a kedvemért. Azzal vigasztaltam magam, hogy már nem sokáig okozok neki ilyen szenvedést.
Aztán hallottam, hogy Charlie közeledik dübörgő léptekkel - ezzel szokta Edward tudtára adni, hogy nem örül a jelenlétének. Edward szeme felpattant, leeresztette összekulcsolt kezünket, de még mindig nem engedte el az enyémet.
- Jó estét, Charlie! - Edward mindig kifogástalanul viselkedett, bár apám nem szolgált rá erre az udvariasságra.
Charlie morgott valamit válaszképpen, aztán csak állt ott, karba font kézzel. Mostanában kezdte erősen eltúlozni a szülői felügyelet demonstrálását.
- Hoztam még pár jelentkezési lapot - mondta Edward, és átnyújtott egy köteg krémszínű borítékot. A kisujja körül, mint valami gyűrűt, egy tekercs bélyeget viselt.
Felnyögtem. Létezik egyáltalán olyan főiskola, ahova nem adatott be velem jelentkezési lapot? És hogyan sikerül mindig találnia valamilyen kiskaput? A legtöbb főiskolán már régen lejárt a jelentkezési határidő.
Elmosolyodott, mintha mégis olvasna a gondolataimban: bár azokat most az arcomról is könnyűszerrel le lehetett olvasni.
- Még mindig van egy-két főiskola, ahol nem járt le a határidő. És egy-két olyan is, ahol indokolt esetben hajlandóak kivételt tenni.
Nem volt nehéz kitalálni, milyen indítékok rejlenek a hajlandóság mögött. Meg azt sem, körülbelül mennyit jelenthet ez dollárban kifejezve...
Savanyú képem láttán Edward felnevetett.
- Akkor kezdhetjük? - kérdezte, és a konyhaasztal felé húzott.
Charlie morgolódva követett bennünket, bár a ma esti programunk ellen aligha lehetett kifogása. Ő is naponta nyaggatott, hogy döntsem már el, melyik főiskolára akarok menni.

Gyorsan lepakoltam mindent a konyhaasztalról, miközben Edward egy ijesztő méretű nyomtatványkupacot rendezgetett. Amikor átraktam az *Üvöltő szeleket* az asztalról a mosogatóra, Edward felvonta fél szemöldökét. Tudtam, mire gondol, de Charlie közbeszólt, még mielőtt Edward megjegyzést tehetett volna.

- Ha már a főiskolai jelentkezésekről van szó, Edward... - kezdte Charlie a szokottnál is morcosabban, mert ha csak tehette, elkerülte, hogy közvetlenül Edwardhoz beszéljen, így amikor mégis kénytelen volt, az csak tovább fokozta a rosszkedvét. - Bellával az előbb éppen a jövő tanévről beszélgettünk. Te eldöntötted már, hol tanulsz tovább?

Edward rámosolygott Charlie-ra.

- Még nem - felelte barátságosan. - Egy-két helyről már megkaptam az értesítést, hogy fölvettek, de még gondolkodom, melyiket válasszam.

- Na és hová vettek föl? - faggatta tovább Charlie.

- Syracuse-ba... A Harvardra... Dartmouthba... és ma kaptam az értesítést, hogy fölvettek a Délkelet-Alaszkai Egyetemre. - Edward kissé elfordította a fejét, hogy rám kacsintson. Elfojtottam a nevetést.

- A Harvardra? Dartmouthba? - hüledezett Charlie. Hiába próbálta titkolni, látszott, hogy ez azért imponál neki. - Hát ez szép... ez már valami. Na, igen, így az Alaszkai Egyetem... gondolom, számításba se jöhet, amikor a legjobb egyetemekre is mehetnél. Már úgy értem, apád nyilván azt szeretné...

- Carlisle soha nem szól bele a döntéseimbe - közölte Edward higgadtan.

- Hmmm...

- Sose fogod kitalálni, mi történt, Edward - pislogtam ártatlanul, és én is beszálltam a játékba.

- Mi történt, Bella?

A mosogatón heverő, vaskos boríték felé böktem.

-Az előbb kaptam meg az értesítést, hogy engem is fölvettek az Alaszkai Egyetemre.

- Gratulálok! - Elvigyorodott. - Micsoda véletlen!

Charlie szeme összeszűkült, dühös pillantása ide-oda járt kettőnk között.

- Na jó - morogta egy perccel később. - Megyek, megnézem a meccset. Nem elfelejteni: fél tíz! Általában ezzel a figyelmeztetéssel szokott magunkra hagyni bennünket.
- Hogyan, Apu? Mintha néhány perce még arról beszéltünk volna, hogy mostantól szabad vagyok... Felsóhajtott.
- Rendben. Oké, akkor fél tizenegy. Iskolanapokon a takarodó továbbra is érvényben van.
- Bella nincs többé szobafogságban? - kérdezte Edward. Bár tudtam, hogy nem igazán meglepetés számára a dolog, a hangjából kicsendülő izgalom őszintének tűnt.
- Feltételesen - helyesbített Charlie összeszorított foggal. - És ez miért érdekel téged? Csúnyán néztem apámra, de nem vette észre.
- Egyszerűen csak jó tudni - mondta Edward. - Alice alig várja, hogy akadjon valaki, aki elmegy vele vásárolgatni, és gondolom, Bellának is hiányoznak már a nagyvárosi fények - tette hozzá, és rám mosolygott.
- Nem! - hördült föl Charlie, és az arca bíborvörös lett.
- De Apu! Mi baj van?
Charlie alig bírta kipréselni a szavakat a fogai közül.
- Most nem mehetsz Seattle-be!
- Tessék?
- Mondtam neked, mit olvastam az újságban. Valami banda sorra gyilkolja ott az embereket, és szó sem lehet arról, hogy te Seattle közelébe menj, értve vagyok?
Fintorogtam.
- Apu, szerintem nagyobb a valószínűsége, hogy belém csap a villám, mint hogy pont azon az egy napon, amikor Seattle-be megyek...
- Nem, teljesen igaza van Charlie-nak - szakított félbe Edward. - Nem is Seattle-re gondoltam, hanem Portlandre. Én sem akarom, hogy Bella Seattle-be menjen. Hát persze, hogy nem!
Hitetlenkedő pillantást vetettem rá, de nem figyelt rám: Charlie újságját tartotta a kezében, és elmerülten

tanulmányozta a címlapot.
Biztos csak apám kedvében akar járni, gondoltam. A legelvetemültebb emberi lény sem tehet bennem kárt olyankor, amikor Alice
és Edward mellettem van. Még a gondolat is nevetséges.
Edward sikerrel járt. Charlie egy pillanatra rámeredt, aztán vállat vont.
- Rendben.
Azzal sietősen elvonult a nappaliba - talán nem akart lemaradni a kezdő sípszóról. Megvártam, amíg Charlie bekapcsolja a tévét, nehogy meghallja, amit mondok.
- Mi a... - kezdtem volna.
- Mindjárt - intett le Edward, föl se nézve az újságból. Még mindig a címoldalt olvasta, de közben odatolta nekem az első jelentkezési lapot.
- Szerintem ennél is használhatod az eddigi esszéidet. Ugyanazok a kérdések.
Charlie alighanem még mindig fülel - gondoltam. Fölsóhajtottam, és kezdtem kitölteni a szokásos rubrikákat: név, cím, szociális helyzet... Néhány perccel később felnéztem, de Edward akkor éppen elgondolkodva bámult kifelé az ablakon. Amikor újra a kérdőív fölé hajoltam, szemembe ötlött, amit eddig nem vettem észre: az iskola neve a lap tetején. Felhorkantam, és eltoltam magamtól a lapokat.
- Mi van, Bella?
- Ezt nem gondolhattad komolyan, Edward! Dartmouth?
Edward fogta a félrelökött jelentkezési lapot, és szelíden újra elém tette.
- Szerintem tetszene neked New Hampshire - mondta. - Van ott egy csomó érdekes esti kurzus az én számomra, az erdő pedig mindössze egy macskaugrásnyira van a várostól, ami fontos szempont a magunkfajta lelkes kirándulóknak. Gazdag és változatos vadállomány... - Csibészes, féloldalas mosolyra húzta a száját - tudta, hogy ennek a mosolynak nem tudok ellenállni.
Mély lélegzetet vettem.

- Megengedem, hogy visszafizesd nekem a kölcsönt, ha ez megnyugtat! - ígérte. - Ha akarod, még kamatot is számítok! Mintha egyáltalán fölvennének valami óriási összegű vesztegetés nélkül! Vagy ez is része a kölcsönnek? Egy új, Cullen-szárny az egyetemi könyvtárnak? Uhh. Mért kell ezt a beszélgetést újra lefolytatnunk...
- Megtennéd, hogy egyszerűen kitöltőd azt a jelentkezési lapot? Ha jelentkezel, az még nem kötelez semmire.
Fölszegtem az állam.
-Tudod mit? Nem hiszem, hogy ki fogom tölteni.
A lapért nyúltam, hogy gombóccá gyűrjem, mert úgy könnyebben beletalálok vele a szemétkosárba, de már nem volt ott. Egy pillanatig meredten bámultam az üres asztallapra, aztán Edwardra néztem. Nem vettem észre, hogy megmoccant volna, de a jelentkezési lap alighanem már ott lapult a dzsekije zsebében.
- Mit forgatsz a fejedben? - kérdeztem élesen.
- Remekül írom alá a nevedet, jobban, mint te magad. Az esszéket meg már úgyis megírtad.
- Ez már túlzás, ugye tudod? - suttogtam, mert mi van, ha Charlie mégsem feledkezett meg az egész világról a meccs kedvéért. - Semmi szükség rá, hogy máshová is jelentkezzem, ha már felvettek Alaszkába. Az első félévi tandíjat majdnem ki is tudom fizetni. Ez is van olyan jó alibi, mint bármi más. Felesleges kidobnunk az ablakon egy rakás pénzt, akárkié is legyen az.
Edward arca megmerevedett. Láttam a szemén, hogy megbántódott. -Bella...
- Ne kezdd újra! Azt én is belátom, hogy el kell játszanom Charlie kedvéért, hogy jelentkezem valamilyen főiskolára, de mind a ketten tudjuk, hogy egyáltalán nem járhatok iskolába jövő ősszel. Hogy egy jó darabig emberek közé sem mehetek.
Meglehetősen hézagosak voltak az ismereteim arról, milyen egy új vámpír első néhány éve. Edward nem ment bele a részletekbe
- nem ez volt a kedvenc témája -, de annyit azért tudtam, hogy nem lesz egy leányálom. Az önuralom, úgy tűnt, nem magától jön, hanem hosszú gyakorlat eredménye. Vagyis szóba se jöhet, hogy ősztől egyetemre járjak,

hacsak nem levelező tagozatra.
- Eddig úgy tudtam, még nem döntöttünk a végleges időpontról - emlékeztetett Edward lágyan. - Talán kedvedre való lenne egy-két félév valamelyik főiskolán. Sok minden van az emberi életben, amiben még sosem volt részed.
- Majd részem lesz bennük később.
- Csakhogy azok már nem emberi tapasztalatok lesznek. Senki nem kap második esélyt arra, hogy ember legyen, Bella! Fölsóhajtottam.
- Nagyon észnél kell lennünk az időzítéssel! Veszélyes lehet sokáig halogatni a dolgot.
- Egyelőre még nem fenyeget semmi veszély - erősködött.
Rámeredtem. Még hogy semmi veszély? Ah, hát persze, hogy nem! Mindössze egy szadista vámpír akar bosszút állni a társa haláláért úgy, hogy megpróbál megölni engem, lehetőleg valamilyen lassú és gyötrelmes módon. De hát kit izgat Victoria? És, ah igen, a Volturi - a királyi vámpírcsalád, akiknek valóságos kis hadseregük van vámpír harcosokból -, akik ragaszkodnak hozzá, hogy így vagy úgy, de a szívem záros határidőn belül megszűnjön dobogni, mert emberi lénynek tilos tudnia a létezésükről. Naná. Semmi okom a pánikra.
Igaz ugyan, hogy Alice egyfolytában őrködik - Edward nagyon bízik benne, hogy a nővére, aki hátborzongató pontossággal látja előre a jövőt, idejében figyelmeztet bennünket, ha veszély közelít -, de még így is őrültség kockáztatni.
Ráadásul ebben a vitában egyszer én már győztem. Legutóbb abban maradtunk, hogy az átváltoztatásomra valamikor az érettségi után kerül sor - addig pedig mindössze pár hét volt hátra.
A gyomrom összeszorult, amikor hirtelen ráébredtem, milyen rövid ez a hátralévő idő. Erre a változásra természetesen feltétlenül szükség volt - csak ennek segítségével érhettem el azt, amire mindennél jobban vágytam -, de közben teljes tudatában voltam, hogy Charlie ott ül a másik szobában, és élvezi a meccset, mint minden este. És hogy Renée, az anyám, messze innét, a napfényes Floridában mindenáron azt szeretné, ha a nyarat a tengerparton tölteném vele és újdonsült férjével. És ott van Jacob, aki pontosan tudni fogja - nem úgy,

mint a szüleim -, hogy mi történik, amikor egyszer csak eltűnök, mert állítólag valami távoli iskolában folytatom a tanulmányaimat. És ha a szüleim nem is fognak gyanút, amikor jó darabig halogatom a hazalátogatást, azzal az ürüggyel, hogy túl sok az útiköltség vagy a tanulnivalóm, vagy hogy megbetegedtem, Jacob akkor is tudni fogja az igazságot. Ebben a pillanatban minden más fájdalom eltörpült a gondolat mellett, hogy mennyire iszonyodni fog tőlem Jacob.

- Bella - mormolta Edward, és az arca megrándult, amikor leolvasta az enyémről a fájdalmat és a szorongást. - Nem olyan sürgős a dolog. Én nem engedem, hogy akár egy hajad szála is meggörbüljön! Addig vársz, ameddig csak akarsz.

- De nekem sürgős - suttogtam halványan mosolyogva, és megpróbáltam tréfával elütni a dolgot. - Szeretnék már én is szörnyeteg lenni.

Edward összeszorította a fogát.

- Nem tudod, mit beszélsz - sziszegte. Hirtelen kettőnk közé dobta az ázott újságot, és rábökött a szalagcímre az első oldalon.

-

EGYRE TÖBB HALÁLOS ÁLDOZAT A RENDŐRSÉG ATTÓL TART, HOGY EGY GYILKOS BANDA GARÁZDÁLKODIK SEATTLE-BEN

- Mi köze ennek bármihez is?

- Egy szörnyeteg nem tréfadolog, Bella.

Újra a címoldalra pillantottam, aztán Edward kemény arcára.

- Egy... vámpír lenne a tettes? - suttogtam. Elmosolyodott, de a szeme komor maradt.

- Meglepődnél, Bella - mondta halk, hideg hangon -, ha tudnád, hogy az újságjaitokban szereplő borzalmak mögött hányszor rejtőzik a mi fajtánk. Könnyű kikövetkeztetni a tényekből, ha az ember tudja, mit keressen. Ezek az információk itt arra utalnak, hogy egy újszülött vámpír garázdálkodik Seattle-ben. Aki még vad,

vérszomjas és fékezhetetlen. Amilyenek mindnyájan voltunk kezdetben.
Az újságra meredtem, hogy ne kelljen Edward szemébe néznem.
- Pár hete mi is figyelemmel kísérjük az eseményeket. Az összes árulkodó jel, a valószínűtlen eltűnések, valamennyi gyilkosságot éjszaka követik el, a kapkodva elrejtett holttestek, és hogy semmiféle más nyom nincsen... ez mind arra utal, hogy egy vadonatúj vámpír lehet a tettes. És úgy fest, senki nem vállal felelősséget az új csapattagért... - Mély lélegzetet vett. - Hát, ez mindenesetre nem a mi problémánk. Ügyet se vetnénk rá, ha nem itt történne a közvetlen közelünkben. Mert különben egészen mindennapos eset. A szörnyetegek létezésének szörnyű következményei vannak.
Megpróbáltam nem odanézni az áldozatok nevére, de szinte kiugrottak a nyomtatott szövegből. Annak az öt embernek a neve, akiknek az élete véget ért, akiket most gyászol a családjuk. Egészen más volt itt olvasni a nevüket, mint csak úgy általában, elvontan gondolni a gyilkosságokra. Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O'Connell, Ronald Albrook. Emberek, akiknek szüleik voltak és gyerekeik, barátaik és háziállataik, munkájuk és reményeik, terveik és emlékeik és jövőjük...
- De énvelem nem így lesz - suttogtam, félig magamnak. - Mert te nem engeded. Különben is, mi a Déli sarkon fogunk lakni. Edward felhorkant, és ezzel megtört a feszültség.
- Pingvinek? Pompás lesz!
Remegő hangon felnevettem, és lepöcköltem az újságot az asztalról, hogy ne is lássam azokat a neveket; nagyot puffant a linóleumon. Hát persze, Edward a vadászati lehetőségeket is számításba veszi... Ő és „vegetáriánus" családja az emberélet védelmében inkább nagyragadozókra vadászva jutottak élelemhez.
-Akkor marad Alaszka, ahogy elterveztük. Csak nem Juneau, hanem valami isten háta mögötti hely, kinn a vadonban, ahol csak úgy nyüzsögnek a grizzlymedvék...
- (gy már jobb - ismerte el Edward. - Ott ráadásul jegesmedve is akad. Azok legalább komoly ellenfelek. És a farkasok is jó nagyra nőnek.
Elnyílt a szám, és élesen, sziszegve áradt a tüdőmből a levegő.

- Mi baj van? - kérdezte Edward zavartan. De mielőtt felelhettem volna, a zavar eltűnt az arcáról, és az egész teste megfeszült. - Ah. Nos, felejtsük el a farkasokat, ha ez a gondolat kellemetlen neked. - A hangja merev volt és kimért.
- Ő volt a legjobb barátom, Edward - motyogtam. Múlt időt használtam, s most ez is fájt. - Hát persze, hogy kellemetlen a gondolat.
- Kérlek, bocsásd meg a tapintatlanságomat - mondta még mindig nagyon kimérten. - Nem kellett volna szóba hoznom.
- Nem történt semmi... - Mereven bámultam ökölbe szorított kezem az asztallapon.
Egy pillanatig mind a ketten hallgattunk, aztán éreztem, ahogy Edward hűvös ujja az állam alá nyúl, és gyöngéden megpróbálja felemelni az arcom. Az arca most már sokkal szelídebb volt.
- Sajnálom. Komolyan!
-Tudom. Tudom, hogy a kettő nem ugyanaz. Túlreagáltam a dolgot. Csak éppen... szóval épp Jacob járt az eszemben, mielőtt jöttél. - Egy pillanatra elhallgattam. Aranyszín szeme megint sötétebb lett egy árnyalattal, mint mindig, ha kimondtam Jacob nevét.
- Charlie azt mondja - folytattam kérlelőn -, hogy Jaké nehéz időszakon megy keresztül. Ebben a pillanatban is szenved, és... az egész az én hibám.
-Te semmi rosszat nem tettél, Bella. Mély lélegzetet vettem.
- Igen, de valahogy helyre kell hoznom, Edward! Ennyivel tartozom neki. Ráadásul Charlie-nak is ez volt az egyik feltétele, hogy...
Míg beszéltem, megváltozott az arca, megkeményedett, szoborszerű lett.
- Nagyon jól tudod: arról szó sem lehet, hogy vérfarkas közelébe menj úgy, hogy nincs ott valaki, aki szükség esetén megvédhet! Márpedig ha közülünk bárki betenné a lábát az ő földjükre, megszegnénk a szerződést. Azt akarod, hogy háború törjön ki miattad?
- Dehogyis...

- Akkor nincs miért tovább beszélnünk erről! - Leeresztette a kezét, elfordult, és szemlátomást azon agyalt, mi másról lehetne beszélgetni. Végül meglátott valamit a hátam mögött, és elmosolyodott, bár a pillantása óvatos maradt.
- Örülök, hogy Charlie feloldotta a házi őrizetet, mert ideje, hogy felkeress egy könyvesboltot! Nem tudom elhinni, hogy már
megint az *Üvöltő szeleket* olvasod. Nem tudod még kívülről az egészet?
- Nem mindenkinek van fotografikus memóriája...
- Fotografikus memória ide vagy oda, fel nem foghatom, mit eszel azon a könyvön. A szereplők rettenetes emberek, akik tönkreteszik egymás életét. Nem is értem, hogy lehet egy napon említeni Cathy-t és Heathcliffet olyan párokkal, mint Rómeó és Júlia, vagy Elizabeth Bennet és Mr. Darcy. Ez a könyv nem is a szerelemről szól, hanem a gyűlöletről.
- Neked örökösen bajod van a klasszikusokkal - fakadtam ki.
- Talán mert nekem nem imponál valami csak azért, mert régi. - Elmosolyodott, elégedetten, hogy sikerült elterelnie a gondolataimat Jacobról. - De tényleg, miért olvasod el újra meg újra? - A pillantásából valódi érdeklődés sugárzott, ahogy megpróbálta, mint már annyiszor, kiismerni az én bonyolult észjárásomat. Átnyúlt az asztal fölött, és a tenyerébe vette az arcom.
- Mi tetszik neked annyira benne? Őszinte kíváncsisága
lefegyverzett.
- Nem is tudom - feleltem. Küszködve szedegettem össze a gondolataimat, mert a pillantása mindig teljesen összezavart. - Azt hiszem, a szerelmük végzetszerűségéhez lehet valami köze. Ahhoz, hogy semmi nem állhat közéjük - sem Catherine önzése, sem Heathcliff gonoszsága, és végül még a halál sem...
Edward elgondolkodott ezen. Egy pillanattal később ingerkedve rám mosolygott.
- Én azért még mindig azt hiszem, jót tett volna a sztorinak, ha a főszereplőknek legalább egyetlen rokonszenves tulajdonságuk lenne.

- Azt hiszem, pontosan ez a lényeg - vitatkoztam. - A szerelmük az egyetlen rokonszenves tulajdonságuk.
- Remélem, neked több eszed van annál, hogy olyan valakibe szeress bele, aki ennyire... rosszakaratú.
- Azzal már kicsit elkéstem, hogy azon törjem a fejem, kibe szeressek bele és kibe ne - mutattam rá. - De azért azt hiszem, a figyelmeztetésed nélkül is elég ügyesen választottam.
Csöndesen nevetgélt.
- Örülök, hogy legalább te így gondolod.
- Remélem, neked is lesz annyi eszed, hogy nagy ívben elkerüld az olyan önző nőszemélyeket, mint Catherine. Igazából ő az összes baj okozója, nem Heathcliff.
- Majd ügyelek - ígérte.
Fölsóhajtottam. Nagyon ügyesen csinálta: sikerült teljesen elterelnie a figyelmemet a Jacob-kérdésről. A kezem a kezére tettem, nehogy elvegye az arcomról.
- Muszáj találkoznom Jacobbal. Lehunyta a szemét.
- Nem.
- Igazából egyáltalán nem veszélyes - győzködtem könyörögve. - Több napot is eltöltöttem La Pushban az egész falkával, és soha nem történt semmi.
De elkövettem egy hibát: a végén megbicsaklott a hangom, mert még be sem fejeztem az utolsó fél mondatot, amikor már rádöbbentem, hogy hazudok. Nem igaz, hogy semmi nem történt. Egy emlékkép villant: egy hatalmas, szürke farkas ugrani készül, rám vicsorítja éles, tőrhegyes fogait. Még most is megizzadt a tenyerem az akkor érzett rémülettől. Edward hallotta, hogy a szívem feldübörög, és bólintott, mintha hangosan is beismertem volna, hogy az előbb hazudtam.
- A vérfarkasok teljesen kiszámíthatatlanok. Megtörténhet, hogy megtámadják a közelükben lévő embert. Sőt, néha meg is ölik. Tiltakozni akartam, de újabb emlékkép villant. Láttam magam előtt Emily arcát, amely valaha gyönyörű lehetett. Ezt a fiatal arcot három sötét sebhely csúfította el, amely lefelé húzta a jobb szeme sarkát, a száját pedig féloldalas, komor grimaszba torzította. Edward mogorva, de diadalmas arccal várta, hogy

megtaláljam a hangomat.
- Te nem ismered őket - suttogtam.
- Jobban ismerem őket, mint hinnéd. Én már legutóbb is itt voltam.
- Legutóbb?
- A farkasokkal nagyjából hetven évvel ezelőtt kereszteztük először egymás útját... Éppen csak letelepedtünk Hoquiam közelében. Alice és Jasper akkor még nem csatlakozott hozzánk. Mi többen voltunk, mint ők, de csak egy hajszálon múlott, hogy nem verekedtünk össze, Carlisle közbelépett. Sikerült meggyőznie Ephraim Blacket, hogy képesek leszünk békében élni egymás mellett, és így végül fegyverszünetet kötöttünk.
Jacob dédapjának a nevére megrezzentem.
- Mi azt hittük, ez a vérvonal kihalt Ephraimmal - mormolta Edward, mintha magában beszélne. - Hogy nem öröklődött tovább az a fura mutáció, ami lehetővé teszi az átváltozást... - Hirtelen elhallgatott, és vádlón meredt rám. - A balszerencsére való hajlamod napról napra erősödik. Tisztában vagy vele, hogy a halálos veszély iránti kielégíthetetlen vonzalmad olyan erős, hogy a kihalás küszöbéről hoztál vissza egy falkányi mutáns kutyaféleséget? Ha sikerülne palackoznunk a balszerencsédet, valóságos tömegpusztító fegyverre tennénk szert!
A viccelődést elengedtem a fülem mellett, de a feltételezésre, hogy a vérfarkasok visszatérése nekem köszönhető, fölkaptam a fejem - komolyan beszél?
- De hát nem én hoztam őket vissza! Hát nem tudod?
- Mit kéne tudnom?
- Az én balszerencsémnek ehhez az egészhez semmi köze! A vérfarkasok azért jöttek vissza, mert a vámpírok is visszatértek. Edward rám bámult, és egészen leblokkolt a meglepetéstől.
- Jacob azt mondta, a te családod hozta mozgásba a dolgokat. Azt hittem, már tudod...
Edward szeme elkeskenyedett.
- Úgy, szóval ezt gondolják?
- Edward, de hát ezek tények! Hetven évvel ezelőtt megérkeztetek ide, és a vérfarkasok is felbukkantak. Most,

amint visszatértetek, a vérfarkasok is újra megjelentek. Gondolod, hogy ez puszta véletlen?
Edward hunyorgott, pillantása megenyhült.
- Carlisle érdekesnek fogja találni ezt az elméletet.
- Méghogy elmélet - csattantam fel.
Egy pillanatig hallgatott, kibámult az esőbe: nyilván azt próbálja megemészteni, gondoltam, hogy a családja felbukkanása hatalmas kutyákká változtatja a helybélieket.
- Érdekes gondolat, de nem old meg semmit - mormolta egy perccel később. - Szemernyit sem változtat a helyzeten. Ezt nem volt nehéz lefordítani. Annyit jelentett: nincs barátkozás a vérfarkasokkal!
Tudtam, türelmesnek kell lennem Edwarddal. Nem ok nélkül makacskodik, csak nem érti a helyzetet. Fogalma sem lehet arról, milyen sokkal tartozom Jacob Blacknek - hogy többszörösen is neki köszönhetem az életemet, és nagy valószínűséggel azt is, hogy sikerült megőriznem az ép elmémet.
Nem szívesen beszéltem senkinek azokról a pokoli hónapokról, különösen Edwardnak nem. Hiszen csak azért hagyott el, mert meg akart menteni, megpróbálta megóvni a lelkemet. Nem ő volt a felelős azért a sok ostobaságért, amit elkövettem a távollétében, sem a fájdalomért, amiben részem volt. Ő viszont felelősnek tartotta magát.
Úgyhogy nagyon óvatosan kellett megválogatnom a szavaimat.
Fölálltam, és járkálni kezdtem az asztal körül. Edward kitárta a karját, mire én az ölébe ültem, és odabújtam hideg, szoborszerű melléhez, ő pedig átölelt. A kezét néztem, miközben beszéltem.
- Kérlek, figyelj rám egy pillanatra! Nem puszta szeszélyből akarom mindenáron meglátogatni egy régi barátomat, ez a dolog annál sokkal fontosabb! Jacob *szenved.* - A hangom megbicsaklott. - Muszáj legalább megpróbálnom segíteni, nem ejthetem éppen most, amikor szüksége van rám. Csak azért, mert időnként nem emberi lény... Mert hát ő is mindig ott volt, ha szükségem volt rá, amikor... én magam sem voltam egészen emberi. Te nem tudod, hogy milyen volt az az egész... - Elbizonytalanodtam, merjem-e egyáltalán folytatni, mert Edward karja megfeszült, s a kezét olyan erővel szorította ökölbe, hogy az inak kidagadtak rajta. - Ha Jacob

akkor nem segít nekem... nos, akkor nem biztos, hogy lett volna kihez visszajönnöd. Nagyon sokkal tartozom neki, Edward!

Óvatosan felpislogtam az arcába. A szemét lehunyta, a fogát összeszorította.

- Sose bocsátom meg magamnak, hogy elhagytalak - suttogta. - Akkor sem, ha még

százezer évig élek. Rásimítottam a kezemet hideg arcára, és megvártam, amíg felsóhajt,

és kinyitja a szemét.

- Te csak azt tetted, amit helyesnek véltél. És biztos, hogy bárkivel, aki nem olyan dilis, mint én, működött volna a dolog. És különben is, most már itt vagy. Egyedül csak ez számít.

- Ha nem hagylak el, most nem akarnád kockára tenni az életedet csak azért, hogy megvigasztalj egy kutyát!

Összerándultam. Azt már megszoktam, hogy Jacob pocskondiázza Edwardot - *vérszívó, pióca, parazita...* De Edward bársonyos hangján a becsmérlő szó sokkal gorombábban hangzott.

- Nem tudom, hogyan fogalmazzak - folytatta Edward komoran. - Mert attól félek, amit mondani fogok, elég kegyetlenül hangzik majd. De egyszer már elveszítettelek, vagy legalábbis azt hittem. Tudom, milyen érzés. És egyszerűen nem tűröm, hogy bármilyen veszélynek kitedd magad!

- Meg kell bíznod bennem. Rendben lesz minden. Edward arca megint eltorzult a fájdalomtól.

- Kérlek, Bella! - suttogta.

Belefeledkeztem hirtelen felizzó, aranyszín szemébe.

- Mire kérsz?

- Kérlek, tedd meg a kedvemért! Kérlek, ügyelj a biztonságodra! Én megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megvédjelek, de nagyon hálás lennék egy kis segítségért.

- Majd igyekszem - dünnyögtem.

- Sejted te egyáltalán, mennyire fontos vagy nekem? Van fogalmad róla, mennyire szeretlek? - Szorosabban odavont kemény mellére, állát a fejem búbjára fektette.

Jéghideg nyakához szorítottam az ajkamat.

- Én csak azt tudom, hogy én mennyire szeretlek téged - feleltem.
- Mintha egyetlen csenevész fát hasonlítanál össze egy egész őserdővel! Égnek emeltem a szemem, de ezt nem láthatta.
- Képtelenség.

Megcsókolta a fejem búbját, és felsóhajtott:

- Vérfarkasokról pedig szó sem lehet.
- Ne kezdjük elölről! Találkoznom kell Jacobbal. -Akkor pedig meg kell akadályozzalak benne.

Ezt úgy mondta, mint akinek ez egyáltalán nem jelent problémát.
És igaza is volt - ebben biztos voltam. - Majd meglátjuk - blöfföltem azért. -
Ő még mindig a barátom!
Kitapintottam Jacob levelét, amely hirtelen ólomsúllyal húzta a zsebemet. Hallottam a hangját, amint elismétli a levélben írottakat, és úgy tűnt, ő is igazat ad Edwardnak - jóllehet, ez a valóságban aligha fordulhatott volna elő.
„De ez *nem változtat semmin. Sajnálom."*

2. KIBÚVÓ

Spanyolóra után szokatlanul fel voltam dobva, és nem csak azért, mert a földkerekség legtökéletesebb lénye fogta a kezemet a menza felé menet, bár ez is szerepet játszott benne.
Talán az is hozzájárult, hogy letöltöttem a büntetésemet, és újra szabad ember voltam.
De talán az egésznek igazából nem is énhozzám volt köze. Talán csak engem is elkapott az iskolát belengő felszabadult hangulat. A tanév a vége felé közeledett, a levegőben valamiféle boldog izgalom vibrált, elsősorban a végzősök körül. A szabadság olyan közel volt már, hogy szinte tapintani, ízlelni lehetett. A szemétkosarakból kidagadtak az iskolai évkönyvekkel, osztálygyűrűkkel és ballagási meghívókkal kapcsolatos szórólapok. A

menza falán egymást érték a különféle közlemények, hogy mikor jár le az érettségi talárok, kalapok és a rájuk való bojt megrendelésének határideje. Neonfényként rikító reklámok árleszállításról tudósítottak, és ott virítottak a megüresedő iskolai tisztségekért kampányoló alsóévesek hirdetményei, no meg az ominózus ballagási bál rózsakoszorúval ékes plakátja. A nagy mulatság a következő hét végén volt esedékes, de megeskettem Edwardot, hogy többé nem kell átélnem ezt a megpróbáltatást. Végtére is, ebben az emberi élményben egyszer már volt részem... Nem, mégiscsak a saját, személyes szabadságom dob fel ennyire. Az iskolaév vége nekem nem akkora öröm, mint a többieknek. Sőt, ami azt illeti, ha csak eszembe jutott, a hányinger kerülgetett az idegességtől. Megpróbáltam inkább nem gondolni rá. Csakhogy nem volt könnyű, mert mindenhol mindenki erről beszélt.

- Elküldted már a ballagási meghívókat? - kérdezte Angéla, mikor letelepedtünk az asztalhoz. Világosbarna haját nem simára fésülve viselte, mint szokta, hanem laza lófarokba kötötte, és a szemében valami lázas fény csillogott.

Alice és Ben is ott ült már Angéla két oldalán. Ben elmélyülten tanulmányozott valami képregényt, a szemüvege keskeny orra hegyére csúszott. Alice úgy mérte végig unalmas, farmerből és pólóból álló öltözékemet, hogy zavarba jöttem. Valószínűleg azt forgatja a fejében, hogy megint kiöltöztet, sóhajtottam magamban. Nagyon bökte a csőrét, hogy engem egyáltalán nem érdekel a divat. Szíve szerint mindennap ő öltöztetett volna - sőt, talán napjában többször is -, mint valami óriási, háromdimenziós papírbabát, ha hagyom.

- Nem én - feleltem Angélának. - Minek? Renée úgyis tudja, mikor érettségizem. Másnak meg kinek küldjek?

- Na és te, Alice? Alice elmosolyodott.

- Én már elkészültem velük.

- De jó neked! - Angéla felsóhajtott. - Anyámnak van vagy ezer unokatestvére, és ragaszkodik hozzá, hogy mindegyiknek küldjek, és ráadásul kézzel címezzem meg az összes borítékot. Tuti, hogy görcsöt kap a kezem, mire végzek. Már előre félek tőle, de muszáj lesz nekilátnom.

- Majd én segítek - ajánlkoztam. - Mármint ha nem bánod, hogy olyan ronda a kézírásom.

Charlie-nak ez tetszeni fog, gondoltam. A szemem sarkából láttam, hogy Edward elmosolyodik. Nyilván neki is tetszik a dolog - miért is ne tetszene? Igy teljesítem Charlie feltételeit, miközben szó sem esik vérfarkasokról... Angéla szemlátomást megkönnyebbült.

- Hát ez nagyon rendes tőled. Mikor jöjjek át? Bármikor jó, amikor neked megfelel.

- Igazából inkább én mennék át hozzátok, ha nem baj, eleget ültem otthon, torkig vagyok. Tegnap este Charlie feloldotta a szobafogságot - közöltem a jó hírt vigyorogva.

- Tényleg? - Angéla mindig szelíd barna szeme felragyogott az izgalomtól. - Nem azt mondtad, hogy életfogytiglan?

- Én is meglepődtem. Azt hittem, hogy legalább a sulit be kell fejeznem, mielőtt Charlie elenged.

- Hát ez klassz. Ezt meg kell valahogy ünnepelni.

- Fogalmad sincs, milyen jól hangzik!

- Mit csináljunk? Mit csináljunk? - morfondírozott Alice, és az arca felragyogott, ahogy gondolatban számba vette a lehetőségeket. Alice ötletei nekem többnyire túl nagyszabásúak, és láttam a szemén, hogy most sem adja alább - máris beindult, s csak idő kérdése, hogy túlzásokba essen.

- Bármit is forgatsz a fejedben, Alice, az biztos, hogy *annyira* azért nem vagyok szabad.

- Az ember vagy szabad, vagy nem, nem igaz? - erősködött Alice.

-Azt hiszem, azért a szabadságomnak megvannak a határai, például aligha terjed túl az amerikai kontinensen. Angéla és Ben fölnevettek, Alice viszont elhúzta a száját: láttam az arcán, hogy nagyon csalódott. De azért nem adta fel.

- Szóval akkor mit csinálunk ma este? - kérdezte.

- Semmit. Szerintem várjunk egy-két napot, hogy Charlie tényleg komolyan gondolta-e. Különben is, holnap iskola...

- Jó, akkor majd a hétvégén bulizunk. - Alice lelkesedését nem olyan könnyű lelohasztani.

- Persze - hagytam rá, remélve, hogy ezzel megbékül. De megfogadtam, hogy semmilyen rendhagyó programba

nem hagyom belerángatni magam: Charlie-val jobb csínján bánni. Hadd lássa előbb, milyen érett és megbízható vagyok, aztán esetleg előrukkolhatok valami különleges kéréssel.
Angéla és Alice kezdte sorra venni a lehetőségeket: később Ben is félretette a képregényét, és csatlakozott a társalgáshoz. Nekem közben elkalandozott a figyelmem. Bármilyen furcsa, rá kellett döbbennem, hogy a szabadság már korántsem tölt el akkora örömmel, mint akár egy perccel ezelőtt is. Míg Alice-ék izgatottan megvitatták, mi mindent csinálhatnánk Port Angelesben, esetleg Hoquiamben, rajtam egyre jobban erőt vett a rosszkedv. Nem tartott soká, amíg rájöttem, mi okozza a nyugtalanságomat.
Amióta elbúcsúztam Jacob Blacktől a házunk mögötti erdőben, egy gyötrő emlékkép kísértett. Rendszeresen felrémlett az
agyamban, mintha valami idegesítő ébresztőóra csörgött volna fél óránként: ilyenkor semmi mást nem láttam, mint Jacob fájdalomtól eltorzult arcát. Ez volt a legutolsó emlékem róla.
Amikor újra rám tört ez a nyugtalanító vízió, már pontosan tudtam, miért nem élvezem visszanyert szabadságom. Mert ez a szabadság nem volt teljes.
Igaz, most már oda mehettem, ahová csak akartam - kivéve La Pushba. Bármit tehettem - kivéve azt, hogy meglátogassam Jacobot. Az asztalra szegezett szemmel töprengtem. Kell lennie valamilyen köztes megoldásnak...
- Alice, mi baj van? Alice!
Angéla hangja riasztott fel a gondolataimból. Angéla ide-oda mozgatta a kezét Alice arca előtt, aki üres, ködös tekintettel meredt maga elé. Én viszont jól ismertem már ezt az arckifejezést - a puszta látványtól is azonnal belém hasított a vakrémület. Az üres tekintet arról árulkodott, hogy Alice olyasmit lát, ami nagyon más, mint a minket körülvevő menzai jelenet, de ami a maga nemében ugyanolyan valóságos az ő számára. Valami, ami még csak ezután fog bekövetkezni, valami, ami hamarosan megtörténik. Éreztem, hogy minden vér kifut az arcomból.
Aztán Edward felnevetett, természetesen és felszabadultan. Angéla és Ben feléje fordult, de én le nem vettem a

szemem Alice-ről, aki hirtelen összerezzent, mintha valaki bokán rúgta volna az asztal alatt.
- Mi az, Alice, egy kis ebéd utáni szunyókálás? -
ugratta Edward. Alice közben magához tért.
- Bocsánat, azt hiszem, elábrándoztam egy kicsit.
- Jól tetted. Én is szívesebben ábrándoznék, mint hogy végigüljek még két órát - mondta Ben.
Alice újra bekapcsolódott a beszélgetésbe, élénkebben, mint az előbb - egy kicsit talán túlságosan is élénken. Kiszúrtam, hogy egyetlen másodpercre találkozik a pillantása Edwardéval, de a következő pillanatban már megint Angélára nézett, és senki nem vett észre semmit rajtam kívül. Edward nem csatlakozott a társalgáshoz, némán, szórakozottan játszadozott egy hajfürtömmel. Alig vártam, hogy megkérdezhessem Edwardtól, mit látott Alice, de a délután során egyetlen percre sem sikerült kettesben maradnunk.
Ez furcsa volt, mintha szántszándékkal intézte volna így. Amikor befejeztük az ebédet, Edward bevárta Bent, hogy valami házi dolgozatról kérdezősködjön, amelyről tudtam, hogy már régen megcsinálta. És az órák közti szünetben is mindig lógott rajtunk valaki, pedig általában ilyenkor sikerült egyedül maradnunk. Amikor az utolsó óra után kicsöngettek, Edward éppenséggel Mike Newtonnal elegyedett szóba, és a parkolóba menet is hozzáigazította a lépteit. Én is ott kocogtam a nyomukban, mert Edward magával vonszolt.
Zavartan hallgattam, ahogy Mike válaszolgat Edward szokatlanul barátságos kérdéseire. Úgy tűnt, Mike-nak valami problémája akadt a kocsijával.
- ...pedig most cseréltem benne aksit - mondta éppen. Gyors pillantást vetett maga elé, aztán óvatosan megint Edwardra pislogott. Szemlátomást nem értette a helyzetet, mint ahogy én sem.
- Talán a vezetékek - vetette fel Edward.
- Lehet. Igazából nem sokat értek az autókhoz - ismerte be Mike. - Valakivel át kéne nézetnem, de Dowlingékat én nem bírom megfizetni.
Már kinyitottam a számat, hogy javasoljam neki az én szerelőmet, de aztán be is csuktam. Az én szerelőmnek mostanában nagyon sok a dolga - túlságosan elfoglalja, hogy óriásfarkasként rohangáljon.

- Én értek hozzá valamicskét, ha akarod, megnézhetem, hogy mi baja - ajánlkozott Edward. - Csak előbb még hazavinném Alice-t meg Bellát..
Mike is, én is leesett állal bámultunk rá.
- Hát... kösz! - motyogta Mike, amikor végre szóhoz jutott a meglepetéstől. - De most mennem kell melózni. Talán majd máskor.
- Amikor csak akarod.
- Viszlát! - Mike bemászott a kocsijába, és közben hitetlenkedve csóválta a fejét.
Edward Volvója mindössze kétautónyira állt Mike kocsijától.
- Hát ez meg mi volt? - hüledeztem, amikor Edward kitárta előttem az utasoldali ajtót.
- Csak segítőkész akartam lenni - vont vállat Edward.
Amint beültünk a kocsiba, Alice nyomban fecsegni kezdett a hátsó ülésen.
- Annyira azért nem vagy jó szerelő, Edward! Legalább kérd meg Rosalie-t, hogy vessen egy pillantást arra a kocsira ma este. Csak hogy ne égesd nagyon magad, ha Mike mégis megkérne rá, hogy segíts neki. Nahát, igazán szeretném látni a képét, amikor helyetted Rosalie állít be hozzá autót szerelni! Á, ez nem jó ötlet. Rosalie elvileg ugyebár az ország másik felében jár éppen egyetemre. Milyen kár! Bár lehet, hogy Mike kocsijával még te is elboldogulsz. Viszont egy jó olasz sportkocsi finomhangolása, na látod, az már magas lenne neked! És, jut eszembe, ha már Olaszországról beszélünk, meg a sportkocsiról, amit ott loptam, még tartozol nekem egy sárga Porschéval. Nem is tudom, akarok-e karácsonyig várni...
Egy perc múltán már oda se figyeltem rá, Alice csacsogása háttérzümmögéssé olvadt. Türelmesen várakoztam.
Úgy vettem észre, Edward mindenáron megpróbál kitérni a faggatózásom elől. Annyi baj legyen! Rövidesen úgyis kettesben
leszünk. Az egész csak idő kérdése.
Erre szemlátomást Edward maga is ráébredt. Alice-t szokás szerint kitette Cullenék kocsibejárójánál, bár ekkor már azon se csodálkoztam volna, ha egészen az ajtóig viszi, és be is kíséri.

Amikor kiszállt, Alice gyors, éles pillantást vetett Edwardra, de a kedvesem nem zavartatta magát.
- Hát akkor viszlát - mondta. És aztán alig észrevehetően bólintott. Alice sarkon fordult, és eltűnt a fák közt. Edward némán megfordult a Volvóval, és elindult Forks felé. Én meg csak vártam, vajon szóba hozza-e a dolgot. Nem tette, és ettől ideges lettem. Mit láthatott Alice? Valami olyasmit, amit Edward nem akar elmondani nekem. Próbáltam kitalálni, vajon miért titkolózik. Talán jobb, ha felkészülök mindenre, mielőtt rákérdezek, nehogy hisztérikusan reagáljak, és Edward azt higgye, nem tudok megbirkózni a helyzettel, bármi legyen is az. [gy hát mindketten hallgattunk, míg csak a házunk elé nem értünk.
- Holnapra nincs sok lecke - jegyezte meg Edward.
- Aha - helyeseltem.
- Mit gondolsz, Charlie haragudna, ha most bemennék?
- Nem hiszem. Reggel sem kapott idegrohamot, amikor értem jöttél.
De azért le mertem volna fogadni, hogy Charlie rögtön morcos lesz, ha itt találja Edwardot, amikor hazaér. Talán valami extra finomat kellene főznöm ma vacsorára...
Amint beleptünk az ajtón, felmentem az emeletre. Edward követett, a szobámban rögtön ledőlt az ágyra, és kibámult az ablakon, mintha észre se venné a nyugtalanságomat.
Elraktam a táskámat, és bekapcsoltam a számítógépet. Volt egy e-mailem anyámtól, amelyre még nem válaszoltam, márpedig ő hajlamos pánikba esni, ha sokáig kések a válasszal. Miközben vártam, hogy végelgyengüléshez közelítő gépem életre keljen, az ujjaimmal nyugtalan staccatókat doboltam az asztalon.
A következő pillanatban Edward keze rásimult az enyémre, s megfékezte ujjaimat.
- Mintha egy kissé idegesek lennénk ma - mormolta.
Fölnéztem, hogy megdobjam valami gúnyos megjegyzéssel, de az arca közelebb volt hozzám, mint gondoltam. Aranyszín szeme csak úgy izzott, alig egyujjnyira azenyémtől, hűvös lélegzete nyitott ajkamat legyezte: szinte az illatát is éreztem a nyelvemen. Hirtelen megfeledkeztem a szellemeskedésről. Még a tulajdon nevemre sem emlékeztem.

Edward nem hagyott rá időt, hogy magamhoz térjek. Ha rajtam múlik, az idő legnagyobb részét azzal töltöm, hogy Edwarddal csókolózom. Még soha életemben nem éreztem ahhoz hasonlót, mint amikor hűvös ajka - kemény, mint a márvány, mégis oly gyöngéd! - együtt mozgott az enyémmel. De sajnos, ez csak ritkán adatott meg.

Úgyhogy meglepődtem, amikor Edward beletúrt a hajamba, és magához vont. A karom a nyakára kulcsolódott, és azt kívántam, bárcsak erősebb lennék - olyan erős, hogy fogva tartsam, ameddig csak akarom. Egyik keze végigsiklott a hátamon, hogy még erősebben szorítson kőkemény mellkasához. Még a pulóverén keresztül is éreztem, milyen hideg a bőre, és összeborzongtam - az örömtől borzongtam, a boldogságtól, de megérezte, és válaszul lazított a szorításán.

Tudtam, körülbelül három másodpercem van, mielőtt felsóhajt, hirtelen eltol magától, és valami olyasmit talál mondani, hogy ma délutánra érjem be ennyi életveszéllyel. Hogy legalább ezeket az utolsó másodperceket a lehető legjobban kiélvezzem, még szorosabban hozzápréselődtem, a testem valósággal beleolvadt az övébe. A nyelvem hegyével végigsimítottam alsó ajkának ívén: hibátlanul sima volt, mintha lecsiszolták volna, és az íze...

Edward eltolta az arcomat, a kezemet könnyedén lefejtette a nyakáról - valószínűleg nem is érzékelte, hogy teljes erőmből szorítom.

Mély torokhangon, halkan felnevetett. A szeme ragyogott a visszafojtott izgalomtól.

- Jaj, Bella! - sóhajtotta.

- Mondhatnám, hogy sajnálom, de nem mondanék igazat.

- Én pedig mondhatnám, hogy sajnálom, hogy te nem sajnálod, de ez sem lenne igaz. Talán jobb lesz, ha most szépen leülök az ágyra.

Mély lélegzetet vettem: egy kicsit szédültem.

- Ha gondolod, hogy feltétlenül szükséges... Csibészesen elmosolyodott, és kibontakozott az ölelésemből.

Néhányszor megráztam a fejem, hogy kicsit kitisztuljon, és visszafordultam a számítógéphez. Időközben bemelegedett, és most már szorgalmasan zümmögött. Vagyis hát nem is annyira zümmögött, mint inkább nyöszörgött.

- Mondd meg Renée-nek, hogy üdvözlöm.

- Aha, persze.

Átfutottam Renée e-mailjét, és csak csóváltam a fejemet, milyen őrültségeket művelt már megint. Pontosan olyan jól mulattam és borzongtam tőle, mint amikor először olvastam. Annyira jellemző az anyámra: képes elfeledkezni róla, hogy akkora tériszonya van, mint egy ház, és csak akkor jut eszébe, amikor már hozzá van szíjazva egy ejtőernyőhöz és az oktatójához. Egy kicsit haragudtam Philre, amiért nem akadályozta meg ezt az ejtőernyős kalandot - már majdnem két éve a férje, jobban is ismerhetné. Én biztosan jobban vigyáznék rá. Igaz, én sokkal jobban ismerem.

Idővel el kell engednünk őket, hadd járják a maguk útját, emlékeztettem magamat. Végtére is hagynunk kell, hogy éljék a saját életüket...

Életem legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy Renée-re vigyáztam, próbáltam türelmesen eltéríteni az őrült terveitől, és megadóan tűrtem, hogy végrehajtsa azokat, amikről nem sikerült lebeszélnem. Mindig is elnéző voltam az anyukámmal, remekül szórakoztam rajta, egy kicsit talán fölényesen is viselkedtem vele. Számtalan kalamajkába keveredett, és magamban jókat derültem rajta. Kelekótya Renée...

Egyáltalán nem hasonlítottam anyámra. Megfontolt voltam és óvatos. Én voltam a felelősségteljes, a felnőtt. Vagy legalábbis így láttam magam. Ilyennek ismertem.

Most, hogy a vérem még mindig lüktetett Edward csókjától, óhatatlanul eszembe jutott anyám ballépése, amelyik a legnagyobb változást hozta az életébe. Csacsi, romantikus kislányként, épp csak elvégezte a középiskolát, hozzáment egy férfihoz, akit alig ismert, egy év múlva pedig a világra hozott engem. Nekem ugyan azt hajtogatta, hogy sose bánta meg, hogy én voltam a legnagyobb ajándék, amit az élettől kapott, és mégis: újra meg újra elmondta, valósággal a fejembe verte, hogy értelmes ember nagyon komolyan veszi a

házasságot. Hogy aki nem hülye, az először elvégzi az egyetemet, elindul a pályáján, mielőtt komoly kapcsolatba keveredik. De hiszen tudja ő, bizonygatta, hogy én soha nem leszek olyan meggondolatlan, hebrencs, olyan *vidéki,* mint ő volt...

Összeszorítottam a fogam, és igyekeztem a levelemre koncentrálni.

Aztán elolvastam Renée utolsó sorait, és rájöttem, miért halogattam olyan sokáig a választ. *Régen írtál Jacobról. Mit csinál mostanában?*

Ezt a kérdést egészen biztosan Charlie sugallta neki - gondoltam. Fölsóhajtottam, és gyorsan gépelni kezdtem. A választ

beszorítottam két, kevésbé kényes témával kapcsolatos bekezdés közé.

Jacob jól van, gondolom. Mostanában nem

sokat látom: leginkább a barátaival lóg odalenn

La Pushban.

Fanyarul mosolyogva magamban még hozzátettem, hogy Edward is üdvözli, aztán a „Küldés" gombra klikkeltem. Kikapcsoltam a gépet, hátratoltam a székemet az íróasztaltól, s csak ekkor döbbentem rá, hogy Edward már egy ideje ott áll mögöttem. Már éppen rá akartam pirítani, amiért a vállam fölött beleolvasott a levelezésembe, de ekkor rájöttem, hogy egyáltalán nem figyel rám. Egy lapos, fekete dobozt vizsgálgatott, amelyből mindenféle drótok kígyóztak elő, olyan összevisszaságban, hogy az jót nem jelenthetett, bármi volt is ez a bizonyos tárgy. Egy pillanattal később rájöttem, hogy a sztereó lejátszó az, amit Emmett-től, Rosalie-tól és Jaspertől kaptam a születésnapomra. Teljesen megfeledkeztem a gardróbszekrényem alján porosodó születésnapi ajándékaimról.

- Hát ezzel meg mit műveltél?
- Nem akart kijönni a műszerfalból.
- És ezért muszáj volt megkínoznod?
- Tudod, milyen kétbalkezes vagyok. Nem szándékosan okoztam neki fájdalmat.

Megcsóválta a fejét, és teátrálisan kijelentette.
- Megölted! Vállat vontam.
- Jó, jó...
- Nagyon megsértődnének, ha ezt látnák - mondta. - Nem is olyan nagy baj, hogy idáig házi őrizetben voltál. Gyorsan szerzek egy másikat, mielőtt észrevennék.
- Kösz, de semmi szükségem méregdrága hifire.
- Nem is a te kedvedért akarom pótolni. Felsóhajtottam.
- Nem sok örömöd volt tavaly a születésnapi ajándékaidban - fújt egy nagyot, közben egy négyszögletes kartonlappal legyezte magát.
Nem feleltem, mert féltem, hogy elcsuklik a hangom. Az én katasztrofális tizennyolcadik születésnapom - és mindaz, ami utána következett - nos, ez nem olyasmi, amire szívesen emlékeztem, és csodálkoztam is, hogy Edward szóba hozza. Őt még érzékenyebben érintette a dolog, mint engem.
- Tisztában vagy vele, hogy ezek rövidesen lejárnak? - kérdezte, és az orrom alá dugta a kartonpapírt. Egy másik születésnapi ajándék volt - repülőjegyre beváltható kupon. Esmétől és Carlisle-től kaptam, hogy meglátogathassam Renée-t Floridában.
Mély lélegzetet vettem.
- Nem - feleltem színtelen hangon. - Igazság szerint el is feledkeztem róluk.
Edward igyekezett vidám, gondtalan képet vágni.
- Hát, ami azt illeti, még van egy kis időnk. A szobafogságodnak vége... és úgyse terveztünk semmit erre a hétvégére, mert azt ugye kerek perec megtagadtad, hogy elgyere velem a ballagási bálra. - Elvigyorodott. - Miért ne ünnepelhetnénk meg így a szabadulásodat?
Leesett az állam.
- Úgy, hogy elmegyünk Floridába?
- Mintha valami olyasmit mondtál volna, hogy az amerikai kontinens határain belül szabadon

mozoghatsz. Gyanakodva meredtem rá, próbáltam rájönni, mi ez az egész.
- Szóval? - unszolt. - Elmegyünk meglátogatni Renée-t vagy sem?
- Charlie ebbe sose fog beleegyezni.
- Charlie nem tilthatja meg, hogy meglátogasd anyádat. Még mindig ő a kijelölt gondviselőd.
- Nekem nincsen semmiféle gondviselőm. Felnőtt ember vagyok. Sugárzó
mosolyt villantott rám.
- Pontosan.
Hm... Mielőtt kapásból úgy döntöttem volna, hogy nem érdemes összebalhézni Charlie-val, átgondoltam a dolgot. Ő nyilván őrjöngeni fog - nem azért, mert elmegyek meglátogatni Renée-t, hanem mert Edward is velem jön. Nem fog szóba állni velem hónapokig, és a végén megint szobafogságra ítél. Határozottan értelmesebb megoldásnak tűnt, ha meg sem említem az utazást.
Talán majd néhány hét múlva, esetleg ezt kérhetném érettségi ajándékul, vagy ilyesmi.
De a gondolatnak, hogy most mindjárt láthatom anyámat, nem csak hetek múlva, nehéz volt ellenállni. Olyan régen láttam Renée-t! És kellemes körülmények között még annál is régebben. Amikor legutóbb találkoztunk Phoenixben, én egy kórházi ágyon időztem. Amikor pedig legutóbb itt járt Forksban, épp kataton állapotban voltam. Nem túl kellemes emlékeket őrizhet innét. És talán ha látja, milyen boldogok vagyunk Edwarddal, meggyőzi Charlie-t, hogy legyen egy kicsit engedékenyebb velünk kapcsolatban.
Míg töprengtem, Edward az arcomat tanulmányozta. Felsóhajtottam.
- Nem, ezen a hétvégén nem lehet.
- Miért nem?
- Nem akarok összeveszni Charlie-val. Várjunk még egy kicsit! Még csak most bocsátott meg nekem. Edward összevonta a szemöldökét.
- Szerintem ez a hétvége tökéletes lenne - mormolta. Megráztam a fejem.
- Majd máskor.

- Tudod, nem te voltál az egyetlen, aki ki se tehette a lábát ebből a házból - förmedt rám szigorúan.
A gyanakvásom visszatért. Ez a viselkedés egyáltalán nem vallott Edwardra. Mindig fantasztikusan önzetlen: tisztában voltam vele, hogy rettentően elkényeztet.
- Te mehetsz bárhová, ahová csak akarsz - mutattam rá.
- A külvilág semmit nem jelent számomra, ha nem vagy velem. Égnek emeltem a szemem ekkora lódítás hallatán.
- Komolyan beszélek - mondta.
-Azért csak lassan a testtel, ami a külvilágot illeti, rendben? Például kezdhetnénk egy mozival Port Angelesben. Felnyögött.
- Mindegy, hagyjuk! Majd később még beszélünk róla.
- Nincs miről beszélnünk. Vállat vont.
- Oké, akkor váltsunk témát - mondtam. Kis híján elfeledkeztem a délutáni aggodalmaimról, de nyilván ez volt a szándéka. - Mit látott Alice ebédnél?
Le nem vettem a szemem az arcáról, látni akartam, hogy reagál. Az arckifejezése nyugodt maradt, éppen csak topázszín szeme
vált árnyalatnyival ridegebbé.
- Jaspert látta valami idegen helyen, valahol délnyugaton, a régi... családjától nem messze, legalábbis Alice úgy gondolja. Jaspernek állítólag nem áll szándékában visszamenni hozzájuk. - Felsóhajtott. - De Alice-t aggasztja a dolog.
- Ah. - Ez valami egészen más volt, mint amire számítottam. De hát mi sem természetesebb, mint hogy Alice figyeli Jasper jövőjét. Jasper volt Alice lelki társa, másik fele, még ha nem is vállalták a világ előtt olyan hivalkodóan a kapcsolatukat, mint Rosalie és Emmett. - Ezt eddig miért nem mondtad?
- Nem tudtam, hogy észrevetted - felelte. - Különben is, valószínűleg semmi jelentősége az egésznek.
Szóval a képzeletem megint csúnyán elszaladt velem. Vettem egy tökéletesen átlagos délutánt, és addig

http://e-konyvtar.com

csavargattam, míg a végén azt hoztam ki belőle, hogy Edward kezét-lábát töri, hogy eltitkoljon előttem valamit. Pszichológushoz kellene járnom. Lementünk a nappaliba, és nekiláttunk a háziknak, hátha Charlie korábban jön haza, mint szokott. Edward percek alatt végzett. Én hosszasan vacakoltam a matekleckémmel, aztán úgy döntöttem, ideje vacsorát készítenem Charlie-nak. Edward segített, és mint általában, most is undorodva grimaszolt a nyersanyagok láttán - az emberi ételeket némiképpen visszataszítónak találta. Sztroganoff-bélszínt készítettem Swan-nagymama receptje alapján, mert be akartam hízelegni magam Charlie-nál. Nem tartozik a kedvenceim közé a bélszín, de sejtettem, hogy Charlie örülni fog neki.

Charlie már amúgy is jókedvében volt, amikor hazaért. Még azon se törte magát túlságosan, hogy Edwarddal gorombáskodjon. Edward, mint rendesen, most is kimentette magát, és nem vacsorázott velünk. A nappaliban maradt, ahonnan kiszűrődtek az esti híradó hangjai, de én kételkedtem benne, hogy Edward csakugyan azt nézi.

Miután bekebelezett három adagot, Charlie fölrakta a lábát az üres székre, és elégedetten összefonta karját a hasán.

- Ez remek volt, Bells!

- Örülök, hogy ízlett. Milyen napod volt ma? - Egészen addig minden figyelmét lekötötte az evés, nem is tudtam beszélgetni vele.

- Eléggé eseménytelen. Sőt, ami azt illeti, dögunalmas. A délután nagy részében Markkal kártyáztunk - vallotta be vigyorogva. - Én nyertem, tizenkilenc a héthez. Aztán Billyvel is beszélgettünk telefonon.

Megpróbáltam ugyanolyan szenvtelen képet vágni, mint addig.

- És hogy van?

- Jól, jól. Az ízületei rosszalkodnak egy kicsit. -Ah. Hát az nem
jó.

- Meghívott minket a hétvégére. Arra gondolt, áthívja Clearwateréket és Uley-éket is. Mondhatni, újrajátsszuk a múltkori partit.

- Uhh... - hangzott zseniális válaszom. De hát mit is mondhattam volna? Edward soha nem engedne el egy ilyen

vérfarkaspartira, még szülői felügyelettel sem. Abban sem voltam biztos, nem jelent-e már az is problémát, hogy Charlie olyan sok időt tölt La Pushban. Edward nyilván úgy gondolja, apám nincs veszélyben odalenn, hiszen az ideje nagy részét Billyvel tölti, aki
száz százalékig emberi lény, nem pedig vérfarkas.
Fölálltam, összeszedtem a tányérokat, de közben nem néztem Charlie-ra. Beraktam az edényeket a mosogatóba, megeresztettem a vizet. Edward hangtalanul felbukkant az oldalamnál, és törlőruhát ragadott.
Charlie felsóhajtott, és egyelőre feladta, de amint kettesben maradunk, visszatér a témára. Feltápászkodott, és elindult a tévé felé, ahogy minden este szokta.
- Charlie - szólalt meg Edward könnyedén. Charlie megtorpant parányi konyhája kellős közepén.
- Igen?
- Nem tudom, Bella említette-e, hogy a szüleimtől repülőjegyet kapott a születésnapjára, hogy meglátogathassa Renée-t?
Épp egy tányért súroltam, ami menten ki is esett a kezemből. Lecsusszant a mosogatóról, és nagy csörömpöléssel ért padlót. Nem tört el, de mindent és mindenkit befröcskölt mosogatószeres vízzel. Charlie még csak észre se vette.
- Bella... ? - nézett rám döbbenten.
Fölszedtem a padlóról a tányért, és közben le nem vettem apámról a szemem.
- Aha, így van.
Charlie hangosan nyelt, aztán a szeme elkeskenyedett, ahogy visszafordult Edward felé.
- Nem, nem említette.
- Hmmm - mormolta Edward.
- És ez most miről jutott eszedbe? - kérdezte Charlie keményen. Edward vállat vont.
- Csak mert rövidesen lejárnak. Esme nagyon megbántódna, ha Bella nem használná fel az ajándékát. Nem mintha valaha is szóba hozta volna.

Hitetlenkedve bámultam Edwardra. Charlie töprengett egy pillanatig.
- Tényleg jó ötlet lenne meglátogatni anyádat, Bella. Biztos örülne neki. De azért furcsállom, hogy ezt eddig egy szóval sem említetted.
- Megfeledkeztem róla - ismertem be. Charlie szigorúan nézett rám.
- Megfeledkeztél arról, hogy valaki repülőjegyet ajándékozott neked?
- Mmmm - mormoltam kitérően, és visszafordultam a mosogató felé.
- Ha jól értettem, Edward, azt mondtad, hogy lejárna/f - folytatta Charlie. - Hány repülőjegyet vettek Bellának a szüleid?
- Neki csak egyet... és egyet nekem is.
Elejtettem egy újabb tányért, de az most a mosogatóban landolt, úgyhogy nem csapott túl nagy zajt. így aztán jól hallottam, amint apám hangosan, dühösen kifújja a levegőt. A vér az arcomba szaladt az ingerültségtől és a csalódástól. Miért csinálja ezt Edward? A mosogatószer habjába meredtem, és kezdett elfogni a pánik.
- Erről szó sem lehet - kiabálta Charlie. Se perc alatt dühbe gurult.
- Miért? - Edward hangja tele volt ártatlan csodálkozással. - Az előbb még azt mondta, jó ötlet, hogy Bella meglátogassa az édesanyját!
Charlie mintha nem is hallotta volna.
- Nem mégy vele sehová, ifjú hölgy! - bömbölte. Megfordultam a sarkamon, és láttam, hogy az ujjával felém bök. Ettől a hangtól mindig azonnal és ösztönösen elfutott a méreg.
- Nem vagyok már gyerek, Apu! És már nem vagyok szobafogságban sem, nem emlékszel?
- De igen, szobafogságban vagy! Ettől a pillanattól kezdve!
- Miért, mit követtem el?
- Mert én azt mondtam!
- Ugye tisztában vagy vele, hogy már nagykorú vagyok, Charlie?
- Amíg az én házamban laksz, azt teszed, amit mondok! Fagyosan

végigmértem.
- Rendben, ha így gondolod. Akarod, hogy már ma este kiköltözzem? Vagy adsz pár napot, hogy összepakoljak?
Charlie képe bíborvörösre gyúlt. Én pedig borzalmasan elszégyelltem magam, amiért már megint kijátszottam ezt az elköltözéskártyát.
Mély lélegzetet vettem, és megpróbáltam higgadtabban folytatni.
- Zokszó nélkül viselem a büntetést, ha tényleg tettem valami rosszat, Apu, de azt nem vagyok hajlandó eltűrni, hogy puszta elfogultságból megtilts nekem dolgokat!
Charlie morgott valamit az orra alatt, de összefüggő válaszra nem telt tőle.
-Te is nagyon jól tudod: jogom van meglátogatni Anyut a hétvégén. És nyilván nem lenne semmi kifogásod az ellen, ha Alice-szal vagy Angélával mennék.
- Azok lányok - dörmögte, és rábólintott.
- Az is zavarna, ha Jacobot vinném magammal?
Csak azért említettem éppen Jacobot, mert tudtam, hogy apám mennyire kedveli, de tüstént meg is bántam: a név hallatán Edward olyan erővel harapta össze a fogát, hogy hallottam a csattanást.
Apám igyekezett úrrá lenni az indulatain, mielőtt válaszolt.
- Igen - felelte csöppet sem meggyőzően. - Az is zavarna.
- Megrögzött hazudozó vagy, Apu. -Bella...
- Úgy csinálsz, mintha egyenesen Las Vegasba készülnék, hogy táncosnő legyek, vagy ilyesmi. Pedig csak Anyut akarom meglátogatni - emlékeztettem. - Pontosan ugyanannyi szülői felügyeleti joga van, mint neked!
Apám megsemmisítő pillantást vetett rám.
- Netán arra célzói, hogy Anyu nem lenne képes vigyázni rám?
Charlie arca megrándult; megérezte a kérdésemben lappangó fenyegetést.
- Remélem, sejted, mit szólna, ha ezt megemlíteném neki? - kérdeztem.
- Inkább ne! - felelte jóval szelídebben. - Nem tetszik nekem ez a dolog, Bella.

- Semmi okod az aggodalomra.
Égnek emelte a szemét, de tudtam, hogy a nehezén már túl vagyunk. Megfordultam, hogy kihúzzam a mosogatóból a dugót.
- Szóval a leckém készen van, megfőztem a vacsorádat, elmosogattam, és már nem vagyok szobafogságra ítélve. Akkor most elmegyek. Legkésőbb fél tizenegyre itthon vagyok.
- Hová mész? - Charlie, aki időközben már-már teljesen visszanyerte megszokott színét, újra elvörösödött.
- Még nem tudom - ismertem be. - Mindenesetre tíz mérföldes körzeten belül maradok, rendben?
Morgott valamit, ami nem hangzott éppenséggel helyeslésnek, és öles léptekkel kimasírozott a konyhából. Mondanom sem kell, hogy amint felülkerekedtem a vitában, elfogott a bűntudat.
- Elmegyünk valahová? - kérdezte Edward halkan, de lelkesen. Megfordultam, és megsemmisítő pillantást vetettem rá.
- Igen. Azt hiszem, szeretnék veled négyszemközt beszélni.
Edwardot ez láthatóan nem aggasztotta különösebben, pedig szerintem minden oka meglett volna rá. Addig nem szóltam egy szót sem, amíg ott nem ültünk az autójában, ahol Charlie már nem hallhatott bennünket.
- Hát ez meg mi volt? - kérdeztem élesen.
- Tudom, hogy szeretnéd látni édesanyádat, Bella, sokszor beszélsz róla álmodban. És úgy tűnt, mintha aggódnál érte.
- Valóban? Bólintott.
- De világos, hogy túl gyáva vagy ahhoz, hogy alkudozni kezdj Charlie-val, gondoltam, közbenjárok az érdekedben.
- Még hogy közbenjártál! Odalöktél egyenesen a cápák közé! Edward
fintorgott.
- Nem hinném, hogy veszélyben forogtál volna.
- Mondtam neked, hogy nem akarok összeveszni Charlie-val!

- Senki nem kívánta, hogy összevessz vele. Sötét pillantást vetettem rá.
- Nem tudok uralkodni magamon, amikor elkezd így parancsolgatni, mint most is, ilyenkor előtörnek a lázadó kamasz ösztöneim. Edward halkan nevetett.
- Erről viszont én igazán nem tehetek.
Rámeredtem, és közben erősen törtem a fejem. De Edward mintha észre se vette volna. Nyugodtan és derűsen bámészkodott kifelé. Mintha azért lenne ilyen nyugodt, mert elhárult valamilyen veszély... de hogy pontosan mi, arra képtelen voltam rájönni. Vagy már megint csak a képzeletem ragadott el, mint délután is?
- Ennek a hirtelen támadt utazhatnékodnak Floridába nincs véletlenül köze Billy hétvégi
partijához? Edward arca megkeményedett.
- Az égvilágon semmi. Nem számít, hogy hol vagy, itt vagy a világ másik végén, se így, se úgy nem engednélek el.
Pont úgy beszélt velem, mint az előbb Charlie - mintha egy neveletlen kölyök lennék, akit fegyelmezni kell.
Összeszorítottam a szám, nehogy kiabálni kezdjek. Nem akartam Charlie után most Edwarddal is összeveszni.
Edward felsóhajtott, és amikor megszólalt, a hangja megint meleg és bársonyos volt.
- Szóval mit szeretnél csinálni ma este? - kérdezte.
- Nem mehetnénk át hozzátok? Ezer éve nem láttam Esmét. Elmosolyodott.
- Esme örülni fog. Különösen, ha meghallja, mit fogunk csinálni ezen a hétvégén.
Felnyögtem: vereséget szenvedtem.
ígéretemhez híven időben hazaértem. Meg sem lepődtem, hogy odabenn még ég a villany - sejtettem, hogy Charlie megvár, hogy ordibálhasson velem még egy sort.
- Jobb, ha most nem jössz be - mondtam Edwardnak. - Csak olaj lenne a tűzre.
-A gondolatai viszonylag nyugodtak - ugratott Edward. Az arckifejezése láttán felmerült bennem, hogy lemaradtam valami rejtett poénról. A szája széle megrándult, ahogy megpróbált elfojtani egy mosolyt.
- Viszlát később! - morcoskodtam. Fölnevetett, és megcsókolta a

http://e-konyvtar.com

fejem búbját.

- Jövök, amint Charlie horkolni kezd.

A házban hangosan ordított a tévé. Fontolóra vettem a lehetőséget, hogy egyetlen szó nélkül elslisszolok Charlie mellett.

- Bejönnél egy pillanatra, Bella? - kiáltott ki Charlie, és ezzel a tervem kútba esett. Lassan, vonakodva megtettem a szükséges öt lépést.

- Mi az, Apu?

- Jól szórakoztál ma este? - Láthatóan kényelmetlenül feszengett. Megpróbáltam rájönni, mi lappanghat a kérdés mögött, mielőtt válaszoltam.

- Aha - feleltem habozva.

- Mit csináltatok? Vállat vontam.

- Alice-szel és Jasperrel üldögéltünk. Edward megverte Alice-t sakkban, aztán én sakkoztam Jasperrel. Tönkrevert. Elmosolyodtam. Alice és Edward sakkpartija volt a legmulatságosabb dolog, amit életemben láttam. Szinte mozdulatlanul ültek egymással szemközt, meredten nézték a táblát: Alice Edward minden lépését előre látta, míg Edward már Alice fejéből kiolvasta a válaszlépést. A parti nagy részét fejben játszották le: azt hiszem, mind a ketten épp egy-egy gyaloggal készültek lépni, amikor Alice hirtelen felborította a királyát és megadta magát. Az egész nem tartott tovább három percnél.

Charlie levette a tévén a hangot - ez se gyakran fordult elő.

- Figyelj, van valami, amit meg kellene beszélnünk... - A homlokát ráncolta, és zavartan toporgott.

Némán ültem és vártam. Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, aztán Charlie gyorsan a padlót kezdte bámulni. Még mindig nem mondott semmit.

- Valami baj van, Apu? Felsóhajtott.

- Nem vagyok valami jó az ilyesmiben. Nem tudom, hogyan kezdjem... Megint vártam egy darabig.

- Oké, Bella... Nézd, arról lenne szó... - Fölállt a kanapéról, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában, közben

egész idő alatt a saját lábát nézte. - Ez a dolog közted és Edward között, úgy látom, elég komoly, és van néhány dolog, amire nem árt, ha ügyelsz. Tudom, már felnőtt vagy, de még mindig nagyon fiatal, és van egy csomó fontos dolog, amit tudnod kell, mielőtt... szóval, mielőtt fizikai kapcsolatba kerülnél...

- Jaj, ne, kérlek, csak ezt ne - nyögtem fel, és én is talpra ugrottam. - Ugye, nem akarsz szexuális felvilágosítást tartani, Charlie?

Charlie a padlót bámulta.

- Az apád vagyok. Felelős vagyok érted... Ne felejtsd el, én is pontosan olyan kínosan érzem magam, mint te.

- Nem hinném... Különben meg Anyu tíz évvel megelőzött. Úgyhogy szabad vagy, mehetsz nyugodtan lefeküdni!

- Tíz évvel ezelőtt még nem volt barátod - dörmögte kelletlenül. Láttam rajta, komoly küzdelmet folytat a kísértéssel, hogy hagyja a csudába az egészet. Mindketten álltunk, a padlót bámultuk.

- Szerintem a lényeg nem sokat változhatott tíz év alatt - motyogtam, és alighanem az én arcom is olyan vörös volt, mint az övé. Ez maga volt a pokol, és csak tovább rontott a helyzeten, amikor rádöbbentem: Edwardnak végig tudnia kellett, mi vár rám. Ne csoda, hogy olyan önelégülten vigyorgott az autóban...

- Csak annyit ígérj meg, hogy felelősségteljesen fogtok viselkedni - esedezett Charlie, és szemlátomást azt kívánta, bár nyílna meg alatta a padló, és nyelné el.

- Ne aggódj, Apu, ez a dolog köztünk egyáltalán nem olyasmi...

- Nem mintha nem bíznék benned, Bella, és tudom, hogy nem akarsz nekem erről beszélni, és te is tudod, hogy én nem is szeretném hallani, amit esetleg mondanál. Csak próbálok nyitott lenni. Tudom, hogy változnak az idők.

Zavartan nevettem.

-Talán az idők igen, de Edward nem, ő nagyon is régimódi. Úgyhogy nem kell aggódnod.

Charlie felsóhajtott.

- Persze, régimódi... - morogta.
- Uhh! - nyögtem fel. - Bárcsak ne kényszerítenél arra, hogy ezt hangosan kimondjam, apu! Tényleg. De... szűz vagyok... és nem is tervezem, hogy ezen állapotomon a közeljövőben változtatni fogok.
Mindketten elhallgattunk, de aztán Charlie arca kisimult. Úgy láttam, hisz nekem.
- Most már mehetek lefeküdni? Kérlek...
- Még egy perc - mondta.
- Jaj, Apu, ne csináld már! Könyörgök!
- A kínos részén már túlestünk, esküszöm - biztosított róla.
Megkönnyebbülve láttam, hogy sokkal nyugodtabbnak tűnik, az arca is visszanyerte a megszokott színét. Leroskadt a kanapéra, és nagyot sóhajtva nyugtázta, hogy túlesett a szexuális felvilágosításomon.
- Szóval?
- Csak azt akartam kérdezni, hogy ez az egyensúly-dolog hogy működik?
- Egész jól, azt hiszem. Ma Angélával megbeszéltük, hogy holnap átmegyek hozzá, és segítek neki megcímezni a ballagási meghívókat. Csak mi ketten leszünk, lányok.
- Ez remek. És mi a helyzet Jake-kel?
Fölsóhajtottam.
- Ezzel kapcsolatban még nem sikerült dűlőre jutnom, Apu!
- Ne add fel, Bella! Tudom, hogy meg fogod találni a helyes megoldást. Rendes ember vagy te.
Igazán kedves... Szóval, ha nem sikerül kitalálnom, hogyan hozzam rendbe a dolgokat Jacobbal, akkor már nem is vagyok rendes ember? Hát ez övön aluli ütés volt.
- Jó, jó - vágtam rá ösztönösen, aztán elmosolyodtam, mert ez a „jó, jó" Jacobról ragadt rám. Ráadásul ugyanazon a fölényes, megnyugtató hangon mondtam, amelyet ő szokott használni az apjával.
Charlie elvigyorodott, és felhangosította a tévét. Elvackolta magát a díványpárnák között, kétségtelenül elégedett volt a ma esti teljesítményével. Biztos lehettem benne, hogy még egy darabig fönn marad, és meccset

néz.
- Jó éjt, Bells.
- Viszlát reggel! - Azzal a lépcső felé iramodtam.
Edward már messze járt, és tudtam, nem is jön vissza addig, amíg Charlie el nem alszik - valószínűleg vadászattal üti el az időt -, így hát nem volt miért sietnem a lefekvéssel. Nem volt kedvem egyedül lenni, de ahhoz még kevésbé, hogy lemenjek, és ott téblábolják Apu körül, hátha eszébe jut még valami, amit az előbbi szexuális felvilágosítás során elfelejtett megemlíteni - a víz kivert a gondolatra.
Hála Charlie-nak, ideges voltam és türelmetlen. A házi feladatommal már elkészültem, ahhoz meg nem higgadtam le eléggé, hogy olvassak vagy egyszerűen zenét hallgassak. Arra gondoltam, talán felhívhatnám Renée-t, és elújságolhatnám neki, hogy meglátogatjuk a hétvégén, de aztán eszembe jutott, hogy Floridában most három órával későbbre jár, és anyám alighanem alszik. Talán felhívhatnám Angélát, gondoltam.
De hirtelen ráébredtem, hogy nem Angéla az, akivel beszélni szeretnék - akivel feltétlenül beszélnem kell. Az ablak üres, fekete négyszögére meredtem, és rágtam a szám szélét. Magam sem tudom, mennyi ideig álltam ott, latolgatva, mi szól mellette és mi ellene. Egyfelől: hogy Jacobbal szemben ez a helyes, ha meglátogatom, mert ő a legjobb barátom, és apám szerint egy rendes ember feltétlenül így tenne - másfelől viszont Edward rettenetesen dühös lenne rám. Talán tíz percig? Ennyi időbe tellett, míg beláttam, hogy a mellette szóló érvek nyomósak, az ellene szóló viszont nem. Edward csak a biztonságomért aggódik, én pedig tudtam, hogy igazából nem fenyeget semmi veszély.
A telefonálás nem megoldás: mióta Edward visszatért, Jacob nem hajlandó a telefonhoz jönni, ha én hívom. Ráadásul nekem látnom kell az arcát - látnom kell a mosolyát, hogy úgy mosolyog, ahogy régen! Kell valami, ami felülírja az utolsó emlékemet róla, azt a fájdalomtól eltorzult arcot, vagy többé nem lesz nyugalmam az életben.
Körülbelül egy órám van. Leszaladhatnék La Pushba, és vissza is érnék, mielőtt Edward rájön, hogy nem vagyok otthon. Igaz, késő van, elmúlt fél tizenegy, innentől Charlie szerint kijárási tilalom van, de vajon tényleg

dühös lenne rám apám, ha tudná, hogy
nem Edwarddal vagyok? Ezt egyébként könnyen kideríthetem. Fölkaptam
a dzsekimet, a lépcsőn lefelé rohanva bújtam bele. Charlie fölpillantott a
meccsből, és rögtön gyanakodni kezdett.
- Ugye, nem baj, ha még ma este leszaladok Jake-hez? - kérdeztem levegő után kapkodva. - Nem maradok sokáig.
Amint kiejtettem Jaké nevét, Charlie arca megenyhült, és elégedett mosolyra húzódott. Meg se lepődött rajta, hogy ilyen hamar célt ért a prédikációja.
- Persze, kölyök, menjél csak! Semmi gond! Maradj, ameddig jólesik!
- Kösz, Apu! - kiáltottam, és kiszáguldottam az ajtón.
Mint minden szökevény, én se tudtam megállni, hogy ne pislogjak hátra néhányszor a vállam fölött, miközben a furgonomhoz trappoltam, de az éjszaka olyan sötét volt, hogy igazából nem volt semmi értelme. Még a furgon kilincsét is úgy kellett kitapogatnom.
A szemem éppen csak kezdett hozzászokni a sötétséghez. Bedugtam a slusszkulcsot, elfordítottam, indítottam, de a motor, ahelyett, hogy felbömbölt volna, épp csak kattant egyet. Újra próbálkoztam, de eredménytelenül. És ekkor a szemem sarkából láttam, hogy valami alig észrevehetően megmoccan mellettem.
- Hah! - Elakadt a lélegzetem a rémülettől, amikor észrevettem, hogy nem vagyok egyedül a kocsiban.
Edward mozdulatlanul ült, nem látszott belőle egyéb, csak egy halványan derengő folt a sötétségben, a kezében valami rejtélyes, fekete tárgyat forgatott. Akkor is ezt a dolgot bámulta, amikor megszólalt:
- Alice felhívott.
Alice! Ó, az ördögbe... Ővele nem számoltam. Edward nyilván megkérte, hogy folyamatosan figyeljen.
- Nagyon ideges lett, amikor úgy öt perccel ezelőtt a jövőd teljesen eltűnt a szeme elől. A
szemem már eddig is tágra nyílt a rémülettől: most szinte kiugrott a helyéből.
- Azért, mert Alice a farkasokat nem látja, tudod - folytatta Edward ugyanolyan halkan. - Erről megfeledkeztél?

És ha hagyod, hogy a sorsod összefonódjon a farkasokéval, akkor te is eltűnsz. Ezt persze nem tudhattad, világos. De azt talán megérted, hogy miért... nyugtalanít engem ez a dolog. Alice csak annyit látott, hogy eltűnsz, még azt sem tudta megmondani, hogy hazatérsz-e majd, vagy sem. A jövőd ködbe veszett a számára, akárcsak a falkáé. Mi sem tudjuk, mi lehet ennek az oka... Talán valami velükszületett, természetes védekező mechanizmus? - töprengett, mintha csak magában beszélne, és még mindig a kezében forgatott motoralkatrészt nézegette. - Ez nem túl valószínű, mert én például minden nehézség nélkül tudok olvasni a gondolataikban. A két Blackében legalábbis. Carlisle-nek van egy elmélete: szerinte az lehet az oka, hogy a farkasok egész életét az átváltozásaik uralják. Amikor átváltoznak, az sokkal inkább a körülményekre adott ösztönös reakció, mintsem szabad elhatározás eredménye. Teljességgel kiszámíthatatlanok. Abban a pillanatban, amikor alakot váltanak, igazában nem is léteznek.
így nincsenek a jövendőben sem.
Fagyos csöndben hallgattam végig eszmefuttatását.
- Időben össze fogom szerelni az autódat, hogy odaérj az iskolába, ha netán úgy döntesz, hogy holnap a saját kocsiddal akarsz menni! - biztosított róla egy perccel később.
Összeszorított foggal kihúztam a kulcsot a gyújtásból, és merev tartással kiszálltam.
- Csukd be az ablakodat, ha ma éjszaka nem akarsz látni. Meg fogom érteni - suttogta Edward, mielőtt rácsaptam az ajtót. Döngő léptekkel bevonultam a házba, és bevágtam magam mögött az ajtót is.
- Mi baj? - érdeklődött Charlie a díványról.
- Az a rohadt kocsi nem indul - dühöngtem. -Akarod, hogy megnézzem?
- Nem. Majd reggel újra megpróbálom.
- Elviheted az én kocsimat, ha akarod.
Eddig nem vezethettem a rendőrautót. Charlie-nak csakugyan borzasztóan fontos lehet, hogy lemenjek La Pushba. Majdnem annyira, mint nekem.
- Nem. Fáradt vagyok - morogtam. - Jó'ccakát!

Feltrappoltam a lépcsőn, és egyenesen az ablakhoz mentem. Durván meglöktem a fém ablakkeretet - az ablak nagy csattanással bezárult, még az üveg is beleremegett.
Egy hosszú pillanatig csak bámultam a táncoló fekete üvegre. Amikor a rezgése elnyugodott, felsóhajtottam, és sarkig tártam az ablakot.

3. INDÍTÉKOK

Olyan vastag felhők takarták a napot, hogy nem lehetett eldönteni, lenyugodott-e már vagy sem. A hosszú repülőút után - miközben a nyugat felé haladó napot üldöztük, amely állni látszott az égen - ez különösen összezavart: úgy tűnt, mintha ide-oda lehetne tologatni az időt. Fura volt az is, ahogy az erdőt felváltották az első épületek, jelezvén, hogy rövidesen hazaérünk.
- Nagyon csöndes voltál egész úton - jegyezte meg Edward. - Fölkavarodott a gyomrod a repüléstől?
- Nem, semmi bajom.
- Szomorú vagy, hogy el kellett jönnünk?
- Igen, de azt hiszem, legalább annyira meg is könnyebbültem.
Kérdőn nézett rám. Hiábavaló lett volna - és legnagyobb sajnálatomra teljesen fölösleges is - arra kérnem, hogy inkább az utat figyelje.
- Renée sok szempontból... annyival... jobb megfigyelő, mint Charlie. Egész ideges lettem
tőle. Edward felnevetett.
- Anyád észjárása nagyon érdekes. Majdnem olyan, mint egy gyereké, ugyanakkor roppant éleslátó. Másként látja a dolgokat, mint a többi ember.
Éleslátó... Igen, ez a szó jól jellemzi anyámat - mármint olyankor, ha odafigyel valamire. Az idő nagy részében Renée-t annyira lefoglalja saját zűrzavaros élete, hogy nemigen vesz észre semmi mást. De e ezen a hétvégén

odafigyelt rám - nagyon is. Philnek sok dolga akadt - a középiskolai baseballcsapat, amelynek az edzője volt, bekerült a döntőbe -, és így anyu sok időt töltött velünk, aminek köszönhetően éleslátása még tovább élesedett. Amint túlestünk a viszontlátással járó ölelkezéseken és örömsikolyokon, Renée figyelni kezdett. És nagy kék szeméből előbb zavar, aztán aggodalom sütött.

Ma reggel kettesben kisétáltunk a tengerpartra. Anyám meg akarta mulatni új lakhelye szépségeit: talán még mindig azt remélte, hogy a napfény idecsalogat engem Forksból. Ezenkívül szeretett volna velem négyszemközt beszélgetni, és ennek sem volt semmi akadálya. Edward már a kezdet kezdetén kitalált magának egy félévzáró dolgozatot, hogy legyen ürügye a szobában maradni napközben.

A fejemben újra lejátszottam a beszélgetésünket.

A járdán ballagtunk Renée-vel, igyekeztünk a szabálytalan pálmafasor árnyékában maradni. A hőség már kora délelőtt is fojtogató volt. A párás levegő minden lélegzetvételnél komolyan megdolgoztatta a tüdőmet.

- Bella... - kezdte anyám, és a távolba meredt, ahol a homokos parton túl könnyű hullámverés ostromolta a partot.

- Igen, Anyu?

Felsóhajtott, de továbbra is kerülte a pillantásomat.

-Aggódom...

- Mi a baj? - Egy pillanat alatt visszataláltam régi óvónéni szerepemhez. - Miben segíthetek?

- Nem rólam van szó... - Megcsóválta a fejét. - Miattad aggódom... és Edward miatt.

Amikor Edward nevét kimondta, Renée végre a szemembe nézett.

-Ah... - motyogtam, és két mellettünk elhaladó, csatakosra izzadt kocogót tanulmányoztam.

- Ez a dolog kettőtök között sokkal komolyabb, mint eleinte hittem - folytatta.

Gondolatban gyorsan sorra vettem az elmúlt két nap eseményeit. Edward és én alig értünk egymáshoz - legalábbis anyám jelenlétében biztosan nem. Lehet, hogy Renée is a felelősségteljes életvitelről akar papolni nekem, mint Charlie? Szerencsére anyuval ez a dolog nem annyira kínos. Végtére is az elmúlt tíz évben én papoltam neki számtalanszor ugyanerről.

- Van valami... furcsa abban, ahogy ti ketten egymással vagytok - mormolta anyám, és a homloka ráncokba szaladt. - Ahogy ő rád néz, az olyan... oltalmazó. Mintha állandóan arra készülne, hogy a következő pillanatban egy puskagolyó elé vesse magát, hogy megmentse az életedet, vagy valami ilyesmi.
Fölnevettem, bár még mindig nem bírtam a szemébe nézni.
- No és ez baj?
- Nem, nem. - Küszködve kereste a szavakat. - Csak valahogy olyan más. Láthatóan roppant erősen érez irántad... és közben nagyon óvatos. Úgy érzem, van valami a kettőtök viszonyában, amit nem értek. Mintha lenne valami titkotok...
- Szerintem csak képzelődsz - mondtam gyorsan a lehető legkönnyedebb hangon. A gyomrom enyhén összerándult az idegességtől. Már elfelejtettem, milyen éles szeme van anyámnak. Nagyon egyszerűnek látta az életet, és ez az egyszerűség átfurakodott a lényegtelen részleteken, és egyenesen az igazság kellős közepébe talált. Igaz, ez mindeddig nem jelentett problémát kettőnk között. Eddig még sose volt olyan titkom, amit nem mondhattam el neki.
- És nemcsak ő olyan furcsa... - bocsánatkérően fintorgott. - Ha látnád magad, ahogy körülötte forogsz!
- Ezt meg hogy érted?
-Ahogy mozogsz... ösztönösen hozzá igazítod minden mozdulatodat. Ha ő megmoccan, abban a pillanatban te is változtatsz a testhelyzeteden. Mintha mágnes vonzaná... Olyan vagy, mint valami... mellékbolygó, vagy nem is tudom. Még soha életemben nem láttam ilyet.
A földet nézte, és közben elgondolkodva szívogatta az ajkát.
- Várj, kitalálom - ugrattam erőltetett mosollyal. - Megint rémtörténeteket olvasol, ugye? Vagy most valami sci-fit? Renée halvány rózsaszínre pirult.
- Ez egyáltalán nem tartozik ide.
- Na és találtál valami jót?
- Hát, éppenséggel az egyik... De ez most nem érdekes. Ebben a pillanatban éppen rólad beszélünk!

- Jobb, ha a szerelmes történeteknél maradsz, Anyu! Te is tudod, hogy a horrorral mindig halálra rémíted magad!
Renée ajka halvány mosolyra húzódott.
- Megint butaságokat beszélek, ugye?
Egy fél pillanatig hezitáltam: Renée-t olyan könnyen el lehetett bizonytalanítani. Ez néha jól jött, mert nem minden ötlete volt kivitelezhető. De most összefacsarodott a szívem, hogy milyen könnyen megadta magát, amikor egy legyintéssel elintéztem a felfedezéseit, holott ez alkalommal száz százalékig igaza volt. Felnézett rám, én meg igyekeztem uralkodni az arcvonásaimon.
- Nem beszélsz butaságokat, csak aggodalmaskodsz, mint afféle anyuka.
Renée nevetett, aztán teátrálisan a kék vízig nyújtózó, fehér homoksáv felé mutatott.
- És mindez nem elég hozzá, hogy visszaköltözz a te buta anyukádhoz?
Látványosan végighúztam a kezem verejtékező homlokomon, aztán úgy tettem, mintha a hajamból facsarnám az izzadságot.
- Meg lehet szokni a párás levegőt - bizonygatta anyám.
- Az esőt is meg lehet szokni - vágtam vissza.
Játékosan oldalba bökött, aztán megfogta a kezem, és kézen fogva mentünk vissza a kocsijához.
A miattam érzett aggodalmától eltekintve Renée elég boldognak látszott. Elégedettnek. Még mindig úgy nézett Philre, mint egy szerelmes bakfis, és ez megnyugtató volt. Semmi kétség, teljes életet él. Semmi kétség, nemigen hiányoznék neki, már most sem...
Edward hűvös ujja végigsimított az arcomon. Hunyorogva, lassan tértem vissza a jelenbe. Edward lehajolt, és megcsókolta a homlokomat:
- Ébredj, Csipkerózsika! Otthon vagyunk.
Ott álltunk Charlie háza előtt. A verandán égett a lámpa, a járőrkocsi ott parkolt a felhajtón. Láttam, hogy a nappali ablakán egy pillanatra félrevonják a függönyt, és az ablakból sárga fénycsík vetül a sötét fűre. Felsóhajtottam. Naná, hogy Charlie lesben áll és vár.

Edward is valami ilyesmit gondolhatott, mert az arca megmerevedett, és a pillantása elködösült, miközben kinyitotta nekem a kocsiajtót.
- Mennyire rossz a helyzet? - kérdeztem.
- Charlie-val nem lesz gond - mondta Edward szenvtelenül. - Hiányoztál neki.
Kétkedve összehúztam a szemem. Ha így van, miért olyan feszült Edward, mintha csatára készülne?
Csak egy kis könnyű csomagom volt, de Edward ragaszkodott hozzá, hogy ő hozza be a házba. Charlie kitárta nekünk az ajtót.
- Isten hozott idehaza, kölyök! - kiáltotta Charlie, olyan arccal, mint aki csakugyan örül. - Milyen volt Jacksonville?
- Párás. És szúnyogos.
- Szóval Renée-nek nem sikerült rábeszélnie a Floridai Egyetemre?
- Megpróbálta. De én jobb szeretem inni a vizet, mint belélegezni. Charlie pillantása kelletlenül Edwardra vándorolt.
- És te? Jól érezted magad?
- Igen - felelte Edward derűsen. - Renée nagyon szívélyes volt.
- Hát ez... hm, remek. Örülök, hogy jól szórakoztál. - Charlie elfordult Edwardtól, és váratlanul szorosan a karjába zárt.
- Lenyűgözöl - suttogtam a fülébe. Harsogva felnevetett.
-Tényleg nagyon hiányoztál, Bells! Főként a főztöd! Ha nem vagy itt, pocsék a kaja.
- Akkor megyek, összeütök valamit - mondtam, amikor elengedett.
- Nem hívnád föl előbb Jacobot? Reggel hat óta öt percenként nyaggat, hogy szóljak neked. Megígértem, hogy azonnal felhívod, amint megjössz, még mielőtt kicsomagolnál.
Rá se kellett néznem Edwardra, anélkül is éreztem, milyen mozdulatlanul és jéghidegen áll mellettem. Szóval ezért volt benne az a feszültség...

- Jacob beszélni akar velem?
- Mi az hogy! Azt nem volt hajlandó elárulni, miről van szó, csak annyit mondott, hogy fontos. A telefon csörögni kezdett, élesen és követelőzően.
- Ez megint ő lesz, le merném fogadni egy havi fizetésembe - morogta Charlie.
- Majd én fölveszem. - A konyhába siettem.

Edward jött utánam, Charlie pedig eltűnt a nappaliban. Felkaptam a telefont két csöngetés között, és arccal a falnak fordultam.

- Halló!
- Szóval megjöttél - mondta Jacob.

Ismerős, rekedtes hangjától átsuhant rajtam valami szomorkás sóvárgás. Ezer emlék rajzott a fejemben, egymásba gabalyodva: egy sziklás, uszadékfával teli tengerpart, egy garázsnak használt, műanyag lapokból összetákolt fészer, meleg, papírdobozos üdítők, egy parányi szoba, benne egy vedlett kanapé. A mélyen ülő, fekete szempárban bujkáló nevetés, a lázforró, hatalmas kéz, ahogyan magába zárja az enyémet, a fehéren villogó fogsor, amely még fehérebbnek látszik sötét bőre mellett, az arcát elöntő széles mosoly, és ez a mosoly egy titkos ajtó kulcsa, amelyen csak rokonlelkek léphetnek be.

Nosztalgia volt ez a javából, visszavágytam arra a helyre, ahol menedéket találtam a legsötétebb éjszakában, és vágyakoztam az

után, aki ezt a menedéket nyújtotta nekem. Megköszörültem a torkom, hátha eltűnik belőle a gombóc.

- Igen - feleltem.
- Miért nem hívtál vissza? - kérdezte Jacob élesen. Ez a dühös hang engem is azonnal fölingerelt.
- Mert pontosan négy másodperccel ezelőtt értem haza, és Charlie éppen közölte, hogy hívtál, amikor megszólalt a telefon. -Ah. Akkor bocs.
- Semmi baj. Szóval miért zaklattad egész nap Charlie-t?
- Beszélni akarok veled.

- Aha. Erre azért magamtól is rájöttem. Hát akkor rajta! Rövid szünet következett.
- Mész holnap iskolába?
Ennek a kérdésnek, úgy tűnt, nincs semmi értelme.
- Hát persze. Miért ne mennék?
- Nem tom. Csak úgy kérdeztem. Újabb szünet.
- Szóval miről akartál beszélni, Jaké? Jacob tétovázott.
- Igazából semmiről, asszem. Csak... hallani akartam a hangodat.
-Aha, értem. Annyira örülök, hogy felhívtál, Jaké! Én... - De nem tudtam, mi mást mondhatnék még. Igazából azt, hogy azonnal indulok La Pushba. De éppen ezt nem mondhattam.
- Mennem kell - közölte kurtán. -Mi?
- Nemsokára beszélünk, oké?
- De Jake...
Már le is tette. Hitetlenkedve hallgattam a tárcsahangot.
- Hát ez rövid volt - mormoltam.
- Minden rendben? - kérdezte Edward halkan, óvatosan.
Lassan megfordultam, és szembenéztem vele. Az arca teljesen kifejezéstelen - lehetetlen volt bármit leolvasni róla.
- Fogalmam sincs. Nem értem, mi volt ez... - Ennek így semmi értelme: Jacob egész nap nyaggatja Charlie-t, hogy hívjam
vissza, aztán mindössze annyit kérdez tőlem, hogy megyek-e másnap iskolába. És ha tényleg a hangomat akarta hallani, akkor miért tette le olyan hamar a kagylót?
-Te valószínűleg hamarabb rájössz, mint én - mondta Edward, és igyekezett elfojtani egy mosolyt.
- Ühüm - dünnyögtem. Edwardnak igaza volt. Hiszen ismerem Jake-et, mint a tenyeremet. Nem olyan nehéz kitalálni, mit is akart igazából.

http://e-konyvtar.com

Miközben a gondolataim mérföldekre kalandoztak - egészen pontosan tizenöt mérföldnyire, La Pushban -, átfésültem a hűtőt, hogy összeszedjem a hozzávalókat Charlie vacsorájához. Edward nekidőlt a mosogatónak, halványan a tudatában voltam, hogy le nem veszi rólam a szemét, de túlságosan lekötöttek a gondolataim, így nem nagyon törődtem azzal, hogy vajon mit olvashat le az arcomról.
Úgy tűnt, ez az iskola-dolog lehet a kulcs. Jaké egyetlen valódi kérdése erre vonatkozott. Márpedig valamire választ akart kapni, másként nem nyaggatta volna Charlie-t olyan kitartóan. De mi a csudáért érdekli, hogy lógok-e a suliból vagy nem?
Megpróbáltam logikusan végiggondolni a dolgot. Szóval, ha történetesen nem mennék holnap iskolába, ez milyen problémát jelentene Jacob szemszögéből nézve? Charlie ugyan prédikált arról, mennyire helytelen egy napot is mulasztani az iskolából az érettségi előtt, de sikeresen meggyőztem, hogy egyetlen kihagyott pénteki nap még nem mér végzetes csapást tanulmányi eredményemre. De Jacobot ez aligha érdekli.
De hiába gyötörtem az agyamat, az nem rukkolt elő semmiféle ragyogó megoldással. Talán azért, mert hiányzott pár alapvető információmorzsa.
Mi történhetett az elmúlt három napban, ami olyan fontos, hogy Jacob, aki már időtlen idők óta nem fogadja a hívásomat, megtörte a hosszú hallgatást, és ő maga keresett meg? Mi változhat meg három nap alatt?
A konyha közepén álltam, és hirtelen kővé dermedtem. A műanyag doboz, benne a mélyhűtött hamburgerrel, kicsúszott béna ujjaim közül. Egy hosszú másodpercbe tellett, amíg ráébredtem, hogy nem hallottam puffanást a padlón.
Edward elkapta a hamburgert, és belehajította a mosogatóba. A következő pillanatban már ott éreztem a karját a derekam körül, az ajkát a fülemnél.
- Mi a baj?
Kábultan ráztam a fejemet.
Három nap alatt nagyon is sok minden megváltozhat.
Hát nem éppen azon agyaltam nemrég, hogy a főiskolát nyugodtan el is felejthetem? Hogy sokáig nagy ívben

kell kerülnöm az embereket a három napig tartó, fájdalmas átváltozás után, ami megszabadít a halandóságomtól, hogy aztán Edwarddal tölthessem az egész örökkévalóságot? Az átalakulás után, amely mindörökre a saját szomjúságom rabjává tesz majd...

Vajon Charlie elmondta Billynek, hogy elutaztam három napra? Lehet, hogy Jacob valójában azt akarta kérdezni, még mindig emberi lény vagyok-e? Meg akart bizonyosodni arról, hogy a másik fél nem szegett szerződést - hogy egyik Cullen sem vetemedett arra, hogy megharapjon egy emberi lényt... nem megölje, csak megharapja...? De hát komolyan azt gondolja, hogy hazajövök Charlie-hoz, ha ez a helyzet? Edward megrázott a vállamnál fogva.

- Mi a baj, Bella? - kérdezte, és láttam, hogy most már komolyan aggódik.

- Azt hiszem... azt hiszem, csak ellenőrizni akart - motyogtam. - Szerette volna biztosan tudni. Mármint hogy még ember vagyok-e.

Edward megmerevedett, és hangosan felszisszent.

- El kell mennünk innét - suttogtam. - Még azelőtt... Nehogy megszegjük a szerződést. Soha többet nem jöhetünk ide vissza! Edward szorosabban ölelt magához.

- Tudom.

- Khm! - Charlie hangosan köszörülte a torkát mögöttünk.

Ijedten, égő arccal bontakoztam ki Edward karjából. Ő újra nekidőlt a mosogatónak. A szeme összeszűkült. Aggodalmat láttam benne és haragot.

- Ha nem akarsz vacsorát főzni, hozathatok egy pizzát... - célozgatott Charlie.

- Nem, minden rendben. Már el is kezdtem.

- Akkor jó. - Charlie nekidőlt az ajtókeretnek, és karba fonta a kezét.

Sóhajtva nekiláttam a munkának, és közben igyekeztem megfeledkezni a nézőközönségről.

- Ha arra kérnélek, hogy tegyél meg valamit, megbíznál bennem? - kérdezte Edward halkan, de volt valami enyhe él lágy hangjában. Már majdnem odaértünk az iskolába. Edward egy pillanattal korábban még teljesen

laza és jókedvű volt, de most a keze hirtelen vadul markolta a kormányt; inai megfeszültek az igyekezettől, nehogy darabokra morzsolja azt.
Nyugtalan arcát fürkésztem - a pillantása ködös volt, mintha távoli hangokra figyelne. Válaszul az én pulzusom is felgyorsult, de azért óvatosan feleltem.
- Az attól függ!
Közben beértünk az iskolai parkolóba.
- Féltem, hogy ezt fogod mondani.
- Mit akarsz, mit tegyek, Edward?
- Szeretném, ha itt maradnál az autóban. - Beállt a szokásos parkolóhelyünkre, és kikapcsolta a motort. - Ha itt várnál, amíg visszajövök érted.
- De... miért?
És akkor megláttam. Nehéz lett volna nem észrevenni - még ha történetesen nem a járdán szabálytalanul parkoló fekete
motorkerékpárjának támaszkodik is -, annyira kimagaslott a többiek közül.
-Ah...
Jacob arca a jól ismert nyugodt maszkba dermedt. Mint mindig, amikor elhatározza, hogy a végsőkig uralkodik magán, s nem engedi felszínre az érzéseit. Ettől kicsit úgy festett, mint Sam, a legidősebb farkas, a quileute falka vezére. De Jacobnak sosem sikerült elérnie azt a tökéletes nyugalmat, amely Samből áradt.
Már egészen el is felejtettem, mennyire zavar, amikor ilyen képet vág. Bár Samet egészen jól megismertem - sőt, még meg is kedveltem -, mielőtt Cullenék visszatértek, mindig idegesített, ha Jacob Sam arckifejezését utánozta. Ez egy idegen arca volt. Ez a maszk nem az én Jacobom volt.
- Hibás következtetésre jutottál tegnap este - mormolta Edward. - Azért kérdezte az iskolát, mert tudta, hogy ahol te vagy, ott engem is megtalál. Biztonságos helyet keresett, ahol a beszélgetésünknek tanúi is vannak.
Szóval tegnap este teljesen félreértelmeztem Jacob indítékait. Kevés volt az infó, az lehetett a baj. Például, mi a

fenéért akarna Jacob Edwarddal beszélni?
- Nem maradok az autóban - közöltem. Edward halkan
felnyögött.
- Naná, hogy nem. Na jó, akkor gyerünk, essünk túl rajta!
Jacob arca megkeményedett, amikor kéz a kézben elindultunk feléje.
De láttam más arcokat is - az osztálytársaiméi. Láttam, hogy nyílik tágra a szemük Jacob kis híján két méter magas, nyúlánk teste láttán. Olyan izmos volt, amilyen egy normál tizenhat és fél éves fiú soha nem lehetett volna. A kíváncsi pillantások végigpásztáztak szűk, fekete pólóján - rövid ujjú, dacára a szokatlan hidegnek -, ütött-kopott, olajfoltos farmerén, és a fényes, fekete motoron, amelynek nekidőlt. De az arcán egyetlen pillantás sem időzött hosszasan - volt valami az arckifejezésében, amitől mindenki gyorsan elfordította róla a szemét. És azt is észrevettem, hogy mindnyájan nagy ívben elkerülték őt, megszabva egy széles határt, amit senki nem mert átlépni.
Csodálkozva döbbentem rá, hogy veszélyes alaknak nézik Jacobot. Milyen fura...
Edward megállt előtte, és éreztem, mennyire aggasztja, hogy én ilyen közel tartózkodom egy vérfarkashoz. Kissé hátrafelé mozdította a kezét, s ezzel félig maga mögé terelt.
- Fel is hívhattál volna - szólalt meg Edward acélkemény hangon.
- Sajnálom! - Jacob csúfondárosan vigyorgott. - Piócák nem szerepelnek a telefonkönyvemben.
- Természetesen Belláéknál is elérhettél volna.
Jacob álla megkeményedett, a szemöldökét összevonta. Nem felelt.
- Nem ez a legalkalmasabb hely, Jacob! Megbeszélhetnénk ezt később?
- Persze, persze! Suli után majd benézek a kis családi kriptátokba! - horkant fel Jacob. - Most miért nem jó?
Edward jelentőségteljesen körbenézett, a szeme sorra megpihent a szemtanúkon, akik épp csak hallótávolságon kívül voltak. Néhányan habozva megálltak a járdán, a szemük várakozásteljesen csillogott. Mintha azt remélnék, hogy mindjárt kitör egy jó kis verekedés, enyhítve kissé a hétfő reggel unalmát. Láttam, hogy Tyler Crowley

oldalba böki Austin Marksot, és mindketten megtorpantuk, ahelyett, hogy mennének az órájukra.
- Hiszen én már úgyis tudom, mit akarsz mondani - emlékeztette Edward Jacobot olyan halkan, hogy még én is alig hallottam. - Az üzenetet megkaptuk. Vedd úgy, hogy figyelmeztettél bennünket.
Edward gyors pillantást vetett rám.
- Figyelmeztetett? - értetlenkedtem. - Miről beszéltek?
- Te nem mondtad el neki? - Jacob szeme elkerekedett a hitetlenkedéstől. - Mi az, félsz, hogy a mi oldalunkra állna?
- Kérlek, hagyd ezt, Jacob! - szólt Edward nyugodt hangon.
- Miért? - kérdezte kihívóan Jacob. Zavartan ráncoltam a homlokom.
- Mi az, amit nem tudok, Edward?
Edward némán meredt Jacobra, mintha nem is hallotta volna, mit kérdeztem.
- Jake?
Jacob felvont szemöldökkel nézett rám.
- Hát nem mondta el, hogy az a nagydarab... *testvére* átlépte a határt szombat este? - kérdezte, és a hangjából csak úgy áradt a gúny. Aztán újra Edwardra villant a szeme. - Paulnak minden oka megvolt rá, hogy...
- Az még a senki földje volt - sziszegte Edward.
- Frászt!
Jacobot szemlátomást majd szétvetette a düh. A keze reszketett. Megrázta a fejét, és kétszer egymás után mélyen teleszívta a tüdejét levegővel.
- Emmett és Paul? - suttogtam. Paul volt Jacob legnyughatatlanabb farkastestvére. Ő volt az, aki elveszítette az önuralmát azon a bizonyos napon az erdőben - hirtelen magam előtt láttam a vadul vicsorgó, szürke farkas képét. - Mi történt? Összeverekedtek? - A rémülettől elvékonyodott a hangom. - Miért? Paul megsebesült?
- Senki nem verekedett össze senkivel - mondta Edward csöndesen, csak nekem. - Senki nem sebesült meg.

Ne aggódj! Jacob hitetlenkedő pillantással bámult ránk.
-Te egy szót se szóltál neki, igaz? Ezért vitted el innen? Hogy ne tudja meg, hogy...
- Most menj! - szakította félbe Edward, és az arca hirtelen rettenetes lett; igazán rettenetes. Egy pillanatra olyan volt, mint egy... mint egy *vámpír*. Gyilkos, leplezetlen gyűlölettel meredt Jacobra.
Jacob fölvonta a szemöldökét, de különben tapodtat se moccant.
- Miért nem mondtad el neki?
Egy hosszú pillanatig némán néztek egymásra. Közben egy csomó diák összecsődült Tyler és Austin mögött. Láttam köztük Mike-ot és Bent is - egymás mellett álltak, Mike Ben vállára tette a kezét, mintha így akarná maga mellett tartani. A halálos csöndben hirtelen az összes részlet a helyére ugrott a fejemben, és mindent megértettem. Mi lehet az, amit Edward el akart titkolni előlem? Valami, amiről Jacob szerint tudnom kéne. Valami, ami Culleneket és a farkasokat is arra késztette, hogy kimenjenek az erdőbe, ahol aztán veszedelmesen közel kerültek egymáshoz.
Valami, ami miatt Edward ragaszkodott hozzá, hogy elrepüljek az ország másik végébe. Valami, amiről Alice-nek látomása támadt a múlt héten - és Edward hazudott nekem róla.
Valami, amire már amúgy is számítottam, amiről tudtam, hogy újra meg fog történni, bármennyire szeretném is elkerülni. Úgy látszik, ennek már soha sem lesz vége...
Hallottam, ahogy zihálva kapkodom a levegőt, de nem tudtam abbahagyni. Úgy tűnt, az iskola rázkódni kezd, mintha földrengés lenne, de tudtam, hogy ez csak érzékcsalódás, hogy csak én reszketek.
- Visszajött értem! - fuldokoltam.
Victoria nem nyugszik, míg én életben vagyok. Ugyanazt a taktikát követi - támad és visszavonul, támad és visszavonul -, míg csak föl nem fedez valahol egy rést a védelmezők sorában.
Talán szerencsém lesz. Talán a Volturi ér ide előbb - ők legalább gyorsan végeznek velem.
Edward szorosan magához vont, és közben úgy hajolt előre, hogy még mindig köztem és Jacob között legyen, és megcirógatta az arcomat.

- Minden rendben van! - suttogta. - Nincs semmi baj! Nem engedem, hogy a közeledbe kerüljön, nincs semmi baj! Aztán Jacobra vicsorgott.
- Ez már elég válasz a kérdésedre, korcs?
- Nem gondolod, hogy Bellának joga van tudni? - vágott vissza Jacob. - Az ő életéről van szó.
Edward továbbra is nagyon halkan beszélt: olyan halkan, hogy még Tyler sem hallhatta, pedig egyre közelebb araszolt hozzánk.
- Miért kell megrémíteni, amikor egy pillanatig sem volt veszélyben?
- Még mindig jobb, ha megijeszted, mint ha hazudsz neki.
Megpróbáltam összeszedni magam, de a szemem továbbra is könnyben úszott. Csukott szemhéjam mögött láttam őt - láttam Victoria arcát, felvont felső ajka alól kivillanó fogsorát, láttam kárminvörös szemét, amely megszállott bosszúszomjtól izzik: Victoria Edwardot hibáztatta szerelme, James haláláért. Addig nem nyugszik, amíg Edward is el nem veszíti a szerelmét. Edward az ujja hegyével letörölte az arcomról a könnyeimet.
- Tényleg úgy gondolod, hogy jobb őt bántani, mint megvédeni? - mormolta.
- Bella erősebb, mint gondolnád! - vágott vissza Jacob. - Kibírt ő már ennél rosszabb dolgokat is.
Jacob arckifejezése hirtelen megváltozott: töprengve méregette Edwardot. Hunyorgott, mint amikor bonyolult matekpéldát próbál fejben megoldani.
Éreztem, hogy Edward összerándul. Felnéztem rá, az arca eltorzult a fájdalomtól. Egy borzalmas pillanatig arra az olaszországi délutánra emlékeztetett, a Volturi-klán hátborzongató toronyszobájában, amikor Jane Edwarddal szemben alkalmazta gonosz képességét, és megkínozta a puszta gondolataival...
Ez az emlék kiragadott már-már hisztérikus állapotomból, és kellő megvilágításba helyezte a dolgokat. Mert öljön meg inkább százszor Victoria, mint hogy még egyszer úgy lássam szenvedni Edwardot.
- Ez vicces - nevetett Jacob Edwardot fürkészve.
Edward arca megvonaglott, majd némi erőfeszítés árán úrrá lett a vonásain. De a szeme elárulta, hogy még mindig gyötrődik. Tágra nyílt szemmel bámultam először az ő eltorzult arcára, aztán Jacob kárörvendő képére.

- Mit művelsz vele? - förmedtem Jacobra.
- Semmi különöset, Bella - mondta Edward csöndesen. - Jacobnak csak jó a memóriája, ennyi az egész. Jacob elvigyorodott, mire Edward arca megint megrándult.
- Hagyd abba! Nem tudom, mit művelsz, de hagyd abba!
- Hát persze, ha úgy kívánod. - Jacob vállat vont. - De csak ő tehet róla, ha nem tetszenek neki azok a dolgok, amikre emlékszem.

Rámeredtem, ő pedig huncutul visszamosolygott - mint egy gyerek, akit rajtakaptak, hogy olyasmit csinál, amit nem lenne szabad, de tudja, hogy aki rajtakapta, nem fogja megbüntetni.

- Az igazgató mindjárt ideér, hogy megszüntesse a rendbontást - súgta Edward a fülembe. - Menjünk angolra, Bella, nehogy te is bajba keveredj.
- A széltől is óv, mi? - fordult hozzám Jacob. - Egy kis balhétól csak szórakoztatóbb az élet. Hadd találjam ki, neked szórakozni se lehet, mi?

Edward sötét pillantást vetett rá, és az ajkát alig észrevehetően felhúzta a fogsoráról.

- Fogd be, Jaké! - mondtam. Jacob nevetett.
- Ez nemnek hangzik. Figyelj, ha bármikor újra élni akarsz, hozzám eljöhetsz. Még megvan a motorod a garázsban. Ez a hír egy pillanatra elterelte a figyelmemet.
- De hát úgy volt, hogy eladod. Megígérted Charlie-nak. - Ha nem könyörögtem volna apámnak, hogy Jacobnak több heti, fáradságos munkája fekszik a két motorban, és megérdemel valamilyen fizetséget, akkor Charlie már rég a kukába hajítja a motoromat, amit aztán gondosan föl is gyújt.
- Ja, persze! Csak nem képzelted, hogy tényleg eladom? Az a te motorod, nem az enyém. Nálam lesz, amíg vissza nem kéred. Hirtelen megjelent az ajka körül egy parányi jele a régi mosolyának, amit úgy szerettem.
- Jake...

Felém hajolt, az arca most komoly volt, eltűnt róla az a keserű gúny.

- Azt hiszem, tévedtem. Tudod, mikor azt mondtam, hogy mi ketten nem lehetünk barátok. Talán

megpróbálhatnánk, legalábbis részemről nincs akadálya. Gyere, látogass meg valamikor!
Hirtelen tudatára ébredtem, hogy Edward karja még mindig óvón körém fonódik, mint egy kőszobor karja. Gyorsan az arcára pillantottam - nyugodt volt és türelmes.
- Hát... nem is tudom, Jake...
Jacob most már nem is próbált keménykedni. Mintha megfeledkezett volna Edward jelenlétéről, vagy legalábbis úgy tett.
- Mindennap hiányzol, Bella! Nélküled semmi sem olyan... -Tudom,
Jake, és sajnálom, csak éppen...
Jake megrázta a fejét, és felsóhajtott.
- Világos. Nem számít, igaz? Gondolom, majdcsak túlélem vagy valami. Különben is, kinek kellenek barátok? - fintorgott kicsit hősködve, hogy próbálja leplezni a fájdalmát.
Ha Jacobot szenvedni láttam, mindig előtörtek belőlem a védelmező ösztöneim. Ami muris, mert Jacobnak aligha volt szüksége arra a fizikai védelemre, amit én kínálhattam neki. De a karom, amelyet Edward karja az oldalamhoz szegezett, azért sóvárgott, hogy feléje nyúlhasson. Hogy átfoghassam meleg, erős derekát, és ezzel a mozdulattal szavak nélkül is szeretetet és vigaszt nyújtsak neki. Edward védelmező karját ebben a percben bilincsnek éreztem.
- Oké, mindenki menjen azonnal órára! - csattant fel egy szigorú hang a hátunk mögött. - Utat engedne, Mr. Crowley?
- Eredj iskolába, Jake! - súgtam, mert az igazgató hangja hallatán rögtön elfogott a nyugtalanság. Jacob a rezervátum iskolájába járt ugyan, de bajba kerülhet, amiért illetéktelenül a mi iskolánk területére lépett, vagy valami ilyesmiért.
Edward elengedett, most már csak a kezemet fogta, és újra maga mögé kényszerített.
Mr. Greene átnyomakodott a bámészkodók körén, haragos szemöldöke viharfellegként feketéllett apró szeme fölött.

- Komolyan beszélek! - mennydörögte. - Mire megfordulok, aki még mindig itt ácsorog, azt bezárom ma délutánra! Még be sem fejezte a mondatot, a bámészkodók máris szétspricceltek.
-Ah, Mr. Cullen. Valami problémánk van?
- Nem, semmi, Mr. Greene. Éppen órára igyekeztünk.
- Remek, remek. A barátjával, úgy rémlik, még nem találkoztam. - Mr. Greene zordan végigmérte Jacobot. - Talán egy új diákunk?
Mr. Greene-en látszott, hogy ő is ugyanarra a következtetésre jutott, mint mindenki más: ez egy veszedelmes alak. Egy bajkeverő.
- Nem én - Jacob, széles ajkán gúnyos félmosoly játszott.
-Akkor azt tanácsolom, hagyja el az iskola területét, fiatalember, de nagyon sürgősen, mert különben hívom a rendőrséget! Jacobnak fülig szaladt a szája: tudtam, lelki szemei előtt Charlie jelent meg, amint megérkezik, hogy letartóztassa. De ennek a mosolynak nem örültem, túlságosan keserű volt, túlságosan gúnyos: nem az a mosoly, amelyet annyira szerettem volna újra látni.
- Igenis, uram! - Jacob feszesen szalutált, majd felpattant a motorjára, és beindította ott helyben, a járdán. A motor felhördült, a kerekek felvisítottak, Jacob éles szögben megfordult, majd pillanatok alatt eltűnt a szemünk elől.
Mr. Greene a fogát csikorgatva figyelte a mutatványt.
- Mr. Cullen, elvárom, hogy figyelmeztesse a barátját, a jövőben tartózkodjék az efféle illegális behatolástól.
- Nem a barátom, Mr. Greene, de át fogom neki adni a figyelmeztetést.
Mr. Greene összepréselte az ajkait. Edward kitűnő osztályzatai és makulátlan előélete nyilván szerepet játszott abban, ahogy az igazgató az incidenst értékelte.
- Értem. Ha esetleg valami kellemetlenségtől tart, én igazán örömmel...
- Nincs ok az aggodalomra, Mr. Greene. Nem lesz semmiféle kellemetlenség.
- Hát remélem, hogy igaza van. No, akkor ideje órára menni. Ez magára is vonatkozik, Miss Swan. Edward

bólintott, és gyorsan vonszolni kezdett az épületszárny felé, ahol az angolóra volt.
- Jól vagy? Biztos, hogy be akarsz menni? - faggatott halkan, amikor magunk mögött hagytuk az igazgatót.
- Igen - súgtam vissza, és nem voltam biztos benne, nem hazudtam-e.
Mellékes volt ebben a pillanatban, hogy én jól érzem-e magamat, vagy sem. Beszélnem kell Edwarddal, mégpedig azonnal, de az angolóra nem épp eszményi helyszín. Márpedig a beszélgetésre feltétlenül sort akartam keríteni. De így, hogy Mr. Greene ott caplatott mögöttünk, nemigen volt választásom.
Egy kicsit elkéstünk az óráról: gyorsan a helyünkre siettünk és leültünk. Mr. Berty egy Frost-verset olvasott föl éppen. Tudomást
sem vett az érkezésünkről, mert nem akart kiesni a ritmusból.
Kitéptem egy lapot a füzetemből, és írni kezdtem. Olyan feldúlt voltam, hogy a kézírásom még a szokásosnál is olvashatatlanabbra sikerült.
Mi történt? Mondj el mindent! És felejts el azt a hülyeséget, légy szíves, hogy engem kímélni kell!
A papírt odatoltam Edward elé. Felsóhajtott, aztán írni kezdett. Gyorsabban végzett az írással, mint én, bár majdnem egy teljes oldalt teleírt sajátos szépírásával, aztán visszacsúsztatta a levelet.
Alice látta, hogy Victoria visszajön. Puszta elővigyázatosságból vittelek el a városból. Soha nem engedném, hogy a közeledbe kerüljön. Emmett és Jasper kis híján elkapta, de úgy látszik, ösztönösen tudja, hogyan játszhatja ki őket. Menekülés közben hajszálpontosan követte a quileute-ok határvonalát, mintha csak térképet olvasna. Az sem segített, hogy Alice képességeit semlegesítette a quileute-ok felbukkanása. Igazság szerint el is kaphatták volna Victoriát, ha mi nem kerülünk az útjukba. Az a nagy szürke úgy látta, hogy Emmett átlépett a határon, és valamiért úgy vélte, hogy a legjobb védekezés a támadás. Ezt meg persze Rosalie nem hagyhatta annyiban, úgyhogy mindenki felhagyott az üldözéssel, hogy megvédelmezze a társait. Carlisle és Jasper lecsillapította a kedélyeket, még mielőtt a dolog elfajulhatott volna. De addigra már Victoria árkon-bokron túl járt. Ez minden. Komoran bámultam Edward kalligrafikus betűire. Tehát mindnyájan benne voltak - Emmett, Jasper, Alice, Rosalie és Carlisle. Talán még Esme is, bár Edward őt nem említette. És Paul, és a quileute falka

többi tagja. Egy hajszálon múlt, hogy ki nem tört a harc a leendő családom és a régi barátaim között. Bármelyikük megsebesülhetett volna. Úgy véltem, a farkasok forogtak nagyobb veszélyben, de ha csak elképzeltem a parányi Alice-t, amint valamelyik hatalmas vérfarkassal harcol... Összeborzongtam.
Gondosan kiradíroztam Edward írását az első sortól az utolsóig, és azt írtam a lap tetejére:
És Charlie? Victoria őt is megtámadhatta volna.
Még be sem fejeztem az írást, Edward máris rázni kezdte a fejét, meg akart nyugtatni, hogy semmi veszély nem fenyegette
Charlie-t. Kinyújtotta a kezét a lapért, de én tudomást sem vettem róla, újra írni kezdtem.
Nem tudhatod. Lehet, hogy épp ezt forgatta a fejében, mert nem voltál itt. Rossz ötlet volt Floridába utazni.
Edward türelmetlenül maga elé húzta a lapot.
Nem engedhettem, hogy egyedül repülj! Amilyen balszerencsés vagy, még a fekete doboz sem maradt volna meg a gépből! Csakhogy én egyáltalán nem így értettem: meg se fordult a fejemben, hogy nélküle menjek. Úgy értettem, hogy mind a kettőnknek otthon kellett volna maradnunk. De a válasza elterelte a gondolataimat, és egy kicsit fel is bosszantott. Mintha bizony nem repülhetném át az országot anélkül, hogy a gép le ne zuhanjon velem! Nagyon vicces, mondhatom! *Jó, tegyük fel, hogy olyan peches vagyok, hogy lezuhan a gép. Mégis, mit tettél volna egy ilyen helyzetben?*
Miért is zuhan le a gép?
Láttam, hogy titokban megpróbál elfojtani egy mosolyt.
A pilóta kiütötte magát. Holtrészeg.
Egyszerű. Onnantól én vezetném a gépet.
Hát persze. Az ajkamat rágcsáltam, és újra próbálkoztam.
Mind a két motor felrobbant, halálos spirálban zuhanunk a föld felé.
Megvárom, míg elég közel kerülünk a földhöz, szorosan megragadlak, kirúgom a falat, és ugrok. Aztán visszarohanok veled a baleset színhelyére, és ott téblábolunk, mint a világtörténelem két legszerencsésebb

túlélője! Rámeredtem, de szólni nem szóltam egy szót sem.
- Mi baj? - suttogta. Döbbenten ráztam a fejem.
- Semmi! - formálta ajkam némán a szót. Kiradíroztam a fenti, nyugtalanító párbeszédet, és csak egyetlen sort írtam a lapra: *Legközelebb el kell mondanod!*
Mert tudtam, hogy lesz legközelebb. Ez fog ismétlődni mindaddig, amíg az egyik fél nem veszít.
Edward egy hosszú pillanatig a szemembe nézett. Vajon mit láthatott az arcomon - hidegnek éreztem, a vér még nem tért vissza belé. A szempilláim még mindig nedvesek voltak. Edward felsóhajtott, és bólintott. *Kösz!*
A papír hirtelen eltűnt a kezem alól. Meghökkenten pislogtam, és a következő pillanatban Mr. Berry odalépett a padunkhoz.
- Nem osztaná meg velünk is ezeket a minden bizonnyal érdekes feljegyzéseket, Mr. Cullen? Edward ártatlan pillantással nézett rá, és leemelt egy lapot a jegyzettömbje tetejéről.
- A jegyzeteimet? - Enyhe csodálkozás vibrált a hangjában.
Mr. Berty átfutotta a jegyzeteket - Edward jóformán szóról szóra lejegyezte az előadást -, aztán bosszúsan visszament a katedrára.
Később, matekórán - az egyetlen órám, amelyik nem volt közös Edwarddal - az én fülembe is eljutott a pletyka.
- Én a nagy indiánra fogadok - mondta valaki.
Odapislantottam a szemem sarkából, és láttam, hogy Tyler, Mike, Austin és Ben összedugja a fejét, és elmerülten sutyorognak.
- Ja! - suttogta Mike. - Láttátok, mekkora az a Jacob gyerek? Szerintem fél kézzel elintézi Cullent. - Ezt úgy mondta, mint akinek egyáltalán nincs ellenére az ötlet.
- Nem hinném - kontrázott Ben. - Edwardban van valami... nem mindennapi. Mindig olyan magabiztos. Az az érzésem, meg tudná
védeni magát.
- Bennek van igaza - helyeselt Tyler. - Különben is, ha a srác betakarná Edwardot, ahhoz Cullen bátyjainak is

lenne egy-két szava.
- Jártatok ti mostanában La Pushban? - kérdezte Mike. - Laurennel lementünk a partra úgy két hete, és nekem elhihetitek, Jacob haverjai legalább akkora bengák, mint ő.
- Huh! - mondta Tyler. - Kár, hogy nem lett semmi a balhéból. Most már sose tudjuk meg, hogyan végződött volna.
- Nekem nem úgy tűnt, mintha ezzel vége lenne a dolognak - vihogott Austin. - Lehet, hogy mégiscsak meg fogjuk tudni. Mike elvigyorodott.
- Van kedve valakinek fogadni?
- Tíz dolcsi Jacobra! - vágta rá Austin.
- Tíz Cullenre! - szólt közbe Tyler.
- Tíz Edwardra! - csatlakozott Ben is.
- Jacob! - mondta Mike.
- Hé, srácok, tudja valaki, mi bajuk van ezeknek egymással? - kérdezte Austin. - Mert ez is befolyásolhatja az esélyeket.
- Szerinted? - kérdezte Mike, és jelentőségteljes pillantást vetett felém. Ugyanebben a másodpercben Ben és Tyler is rám nézett.
A képükről lerítt: egyikük sem sejtette, hogy jócskán hallótávolságon belül vagyok. Mind a hárman gyorsan elfordultak, és buzgón rendezgetni kezdték a cuccaikat.
- Azért én mégiscsak Jacobra fogadok - mormolta Mike alig hallhatóan.

4. TERMÉSZET

Pokoli hetem volt. Pedig lényegében semmi sem változott. Oké, Victoria nem adta fel, de álmodtam egy percig

http://e-konyvtar.com

is, hogy fel fogja adni?
Újbóli felbukkanása csak megerősített abban, amit már eddig is tudtam. Felesleges még jobban pánikba esnem. Mármint elvben. De könnyebb volt mondani, mint megtenni.
Az érettségiig már csak pár hét volt hátra, de azért néha megfordult a fejemben, hogy nem őrültség-e csak ülni tétlenül, könnyű, ínycsiklandó zsákmányként, és várni a következő katasztrófát. Ember-létem túl veszedelmes állapotnak tűnt. A magamfajtának nem szabadna embernek lennie. Aki úgy vonzza a bajt, mint én, az nem lehet ennyire védtelen! De senki nem hallgatott rám.
- Mi heten vagyunk, Bella - mondta korábban Carlisle. - És Alice-szel az oldalunkon Victoriának esélye sincs, hogy váratlanul támadjon. Azt hiszem, Charlie kedvéért mindenképpen ragaszkodnunk kell az eredeti tervhez...
Esme pedig azt bizonygatta:
- Soha nem hagynánk, hogy bajod essék, drágám! Ezt te is tudod. Kérlek, ne aggódj! - És megcsókolta a homlokomat. Emmett ezt mondta:
- Örülök, hogy Edward nem nyírt ki. Minden sokkal viccesebb, ha a közelben vagy. Mire Rosalie csúnyán nézett rá.
Alice égnek emelte a szemét.
- Meg vagyok sértve! Ugye, nem azt akarod mondani, hogy komolyan aggódtál?
- Ha nem olyan nagy ügy, akkor miért cipelt el Edward Floridába? - kérdeztem. Nem vetted még észre, hogy Edward hajlamos egy picit túlreagálni a dolgokat?
Jasper pedig, akinek megvolt az a fura képessége, hogy befolyásolni tudta mások érzelmeit, szavak nélkül kiűzte belőlem a pánikot és a feszültséget. Megnyugodtam, és hagytam, hogy lebeszéljenek arról, amiért az előbb még kétségbeesetten könyörögtem.
Persze abban a pillanatban, ahogy Edwarddal kiléptünk a szobából, ezt a nyugalmat mintha elfújták volna. Egyszóval mindenki egyetértett abban, hogy a legjobb lesz, ha elfelejtem, hogy egy eszelős vámpír üldöz, és mindenáron végezni

akar velem. Csak tegyem a dolgom, ahogy mindig is szoktam...
Megpróbáltam. És fura módon akadtak más dolgok is, amik a maguk módján ugyanúgy nyomasztottak, mint az a tény, hogy előkelő helyen szerepelek a „veszélyeztetett fajok" listáján... Mert Edward válasza volt mind közül a legőrjítőbb.
- Ezt Carlisle-lal intézzétek el egymás közt - mondta. - Természetesen én is bármelyik pillanatban megteszem neked, amikor csak akarod. Egy feltétellel. Tudod jól, mi az! - És rám ragyogtatta legangyalibb mosolyát.
Uhh... Ismertem a feltételét. Edward azt ígérte, ő maga változtat át, és akkor, amikor akarom, feltéve, ha előbb hozzámegyek feleségül.
Néha már azt hittem, csak megjátssza, hogy nem tud olvasni a gondolataimban. Különben hogy sikerült volna kitalálnia az egyetlen feltételt, amit nem egykönnyen tudok teljesíteni? A feltétel hallatán ugyanis mindjárt nem volt annyira sürgős a dolog. Szóval mindent összevetve, pocsék egy hetem volt. És a mai volt a hét legpocsékabb napja.
Mindig rossz napom van, ha Edward nincs a közelemben. Alice nem látott semmiféle szokatlan eseményt erre a hétvégére, ezért én ragaszkodtam hozzá, hogy éljen a lehetőséggel, és menjen vadászni a testvéreivel. Tudtam, mennyire unja a környéken található könnyű zsákmányt.
- Menj és érezd jól magad - mondtam neki. - Ja, és csomagolj nekem pár pumát!
Soha nem vallottam volna be, milyen nehéz nélküle, hogy ilyenkor mindig újraélednek a rémálmaim, amelyekben elhagyatottan bolyongok. Borzalmasan bántotta volna, ha tudja, és nem mer magamra hagyni, még a legszükségesebb esetben sem. Olyan lett volna, mint mikor visszajött Olaszországból. Aranyszín szeme elsötétült, és a kelleténél jóval többet szenvedett a szomjúságtól, (gy aztán igyekeztem bátornak mutatkozni, és valósággal kituszkoltam az ajtón, valahányszor Jasper és Emmett vadászni akart. De azt hiszem, átlátott rajtam. Egy kicsit. Ma reggel például egy levélkét találtam a párnámon. Ez állt rajta: *Olyan hamar visszajövök, hogy nem lesz időd hiányolni. Vigyázz a szívemre - itt hagyom nálad!*
Most tehát itt állt előttem a teljes szombat, és a délelőtti műszaktól eltekintve Newtonék sportboltjában, nem

http://e-konyvtar.com

volt semmi, ami elterelhetné a figyelmemet a félelmeimről. Na és persze ott volt még Alice szuper-megnyugtató ígérete:

- Itt fogok vadászni a környéken. Tizenöt percen belül otthon vagyok, ha szükséged van rám. Majd rajtad tartom a szemem baj-ügyben.

Értsd: ne próbálkozz marhaságokkal, csak azért, mert Edward nincs a közeledben! Ráadásul Alice éppolyan könnyen szét tudja kapni a furgonomat, mint Edward.

Megpróbáltam a jó oldaláról nézni a dolgot. Úgy terveztem, munka után elmegyek Angélához, és segítek neki megcímezni a ballagási meghívókat, legalább addig se a félelmeimen rágódom. És Charlie is remek kedvében van, hála Edward távollétének, úgyhogy azt is megpróbálhatnám kiélvezni, amíg el nem múlik. Alice hajlandó nálam tölteni az éjszakát, ha gyáva nyúlként megkérem rá. És holnap Edward már itthon lesz. Ezt az egy napot túl fogom élni.

Nem akartam nevetségesen korán érkezni a boltba, ezért lassan reggeliztem, egyenként rágcsáltam el a Cheerio-karikákat. Aztán elmosogattam, majd megpróbáltam tökéletes alakzatba rendezni a hűtőmágneseket. Lehet, hogy a kényszerbetegség tünetei

kezdenek mutatkozni rajtam?

Az utolsó két mágnes - kerek, fekete, praktikus darabok, ezek a kedvenceim, mert akár tíz papírlapot is megtartanak a fridzsideren - nem akarta megadni magát a rögeszmémnek. A pólusaik ellentétesek voltak: valahányszor a sor végére illesztettem az utolsót, az utolsó előtti kiugrott a helyéről.

Valamiért ez rettenetesen bosszantott - talán mert kezdett elhatalmasodni rajtam a rögeszme. Miért nem képesek normálisan viselkedni? Csökönyösen újra meg újra egymás mellé toltam a korongokat, mintha azt várnám, hogy végül mégis engedelmeskednek. Éppenséggel meg is fordíthattam volna valamelyiket, de akkor veszítek. Amikor már sokkal dühösebb voltam magamra, mint a mágnesekre, leszedtem mindkettőt a hűtőről, és két kézzel összepréseltem őket. Nem ment könnyen, erősen tiltakoztak, de végül rákényszerítettem őket, hogy megférjenek egymás mellett.

- Na, látjátok! - mondtam hangosan. (Úristen, tárgyakkal kezdek beszélgetni! - No, ez sem jó jel.) - Nem is olyan borzasztó, igaz? Egy pillanatig úgy álltam ott, mint valami félkegyelmű, aki képtelen beismerni, hogy tartós győzelmet nem arathat a természet törvényei fölött. Végül sóhajtva visszatapasztottam a két mágnest a hűtőre, jó félméternyire egymástól.
- Minek makacskodtatok annyit? - morrantam rájuk.
Még mindig nagyon korán volt, de úgy döntöttem, jobb, ha elmegyek otthonról, mielőtt a tárgyak elkezdenek visszafeleselni. A boltban Mike éppen a padlót mosta fel a polcok között, míg a mamája a pulton elhelyezett árukat rendezgette. Javában vitatkoztak valamin, észre se vették, hogy megérkeztem.
- De Tylernek csak ez az egyetlen időpont a jó - mondta Mike panaszos hangon. - Azt mondtad, hogy érettségi után...
- Hát most majd leszel szíves várni egy kicsit! - fakadt ki Mrs. Newton. - Keressetek Tylerrel valami más szórakozást! Nem mentek Seattle-be, amíg a rendőrség vissza nem vonja a figyelmeztetést, bármi folyik is ott most! Tudom, hogy Beth Crowley ugyanezt mondta Tylernek, szóval ne csinálj úgy, mintha én lennék a gonosz anya... Ah, jó reggelt, Bella! - váltott barátságosabb hangnemre, amikor észrevett. - Korán jöttél ma.
Ha engem kérdeznek, Karén Newton lett volna az utolsó ember, akit eladónak alkalmazok egy sportszereket és túrafelszereléseket árusító boltban. Tökéletesen melírozott, szőke haját mindig elegánsan összefonta a tarkóján, a kezén-lábán profi manikűrös és pedikűrös lakkozta fényesre a körmeit. Az utóbbiakat magas sarkú szandálban tette közszemlére, amely nemigen hasonlított egyik általuk árusított túrabakancshoz sem.
- Nem volt nagy a forgalom - tréfáltam, miközben kirángattam a pult alól a szörnyű, fluoreszkáló narancssárga mellényemet. Meglepett, hogy Mrs. Newton is annyira felizgatta magát a seattle-i eseményeken, mint Charlie. Eddig azt hittem, apám erősen eltúlozza a veszélyt.
- Hát, az a helyzet... - Mrs. Newton habozott egy pillanatig, közben zavartan rendezgette a pénztárgép mellett heverő szórólapokat.

http://e-konyvtar.com

Félig már rajtam volt a mellény, de most megállt a kezem a levegőben. Ismertem már ezt az arckifejezését. Amikor közöltem Newtonékkal, hogy idén nyáron nem dolgozom náluk - vagyis cserbenhagyom őket a legforgalmasabb időszakban -, elkezdték betanítani Katié Marshallt, hogy majd ő átveszi a helyemet. Nem engedhették meg maguknak, hogy mindkettőnket fizessenek egyszerre, szóval olyan napokon, amikor csekélynek ígérkezett a forgalom...

- Akartam neked telefonálni - mentegetőzött Mrs. Newton. - Nem úgy néz ki, hogy valami hű de nagy forgalom lesz ma. Valószínűleg Mike-kal megbirkózunk vele. Sajnálom, hogy fölöslegesen felkeltél és idejöttél...

Bármely másik napon boldoggá tett volna a fordulat. Ma viszont... hát, nem annyira.

- Rendben - sóhajtottam. Magamba roskadtam. Most mit fogok csinálni egész nap?

- Ez így nem fair, Anyu - mondta Mike. - Ha Bella dolgozni akar...

- Nem, nem, rendben van, Mrs. Newton. De tényleg, Mike. Úgyis készülnöm kell az érettségire, meg minden... - Nem akartam súlyosbítani a családi viszályt.

- Köszönöm, Bella. Mike, a négyes polc mellett nem töröltél fel! Ühm, Bella, megtennéd, hogy útközben bedobod ezeket a fecniket egy kukába? A lánynak, aki itt hagyta őket, azt ígértem, hogy kirakom őket a pultra, de most látom, hogy nincs elég helyem.

- Persze, nem gond... - Elraktam a mellényt, a szórólapokat a hónom alá csaptam, és kiléptem a szitáló esőbe. A kuka a bolt oldalánál állt, közvetlenül az üres placc mellett, ahol az alkalmazottak szoktak parkolni. Odaballagtam, közben durcásan rugdostam a kavicsokat. Már-már belehajítottam a szemetesbe az egész, élénksárga papírköteget, amikor a pillantásom véletlenül a lap tetején álló, vastag betűs feliratra esett. Mindkét kezemmel megragadtam a szórólapokat, és rámeredtem a felirat alatt látható képre. A torkomban hirtelen gombóc támadt.

MENTSÜK MEG AZ OLIMPIA-FÉLSZIGET FARKASAIT!

A felirat alatt a részletesen kidolgozott rajz egy farkast ábrázolt, amint egy kanadai fenyő alatt ül, hátravetett fejjel, s feltehetőleg éppen a holdra vonyít. Nyugtalanító kép volt: a farkas tartásában volt valami szánalomra méltó, valami, amitől nagyon elhagyatottnak látszott. Mintha bánatában vonyítana.

A következő pillanatban már a furgonom felé rohantam, miközben még mindig görcsösen szorongattam a szórólapokat. Tizenöt perc - mindössze ennyim volt. De ennek elégnek kell lennie. La Push mindössze tizenöt percnyire van innét, és mielőtt odaérek, egészen biztosan áthaladok a határvonalon. A kocsim most nem makacskodott: bömbölve életre kelt azonnal.

Alice nem láthatta előre, amit most teszek, mert nem terveztem el. Hirtelen elhatározás, ez a helyzet kulcsa! És ha elég gyors vagyok, akkor ki is tudom használni a kínálkozó lehetőséget.

Siettemben elhajítottam az ázott szórólapokat, szétszóródott az utasülésen az egész rikító paksaméta - vagy száz vastag betűs felirat, száz vonító farkas feketéllett a sárga lapokon.

Végigszáguldottam a nedves országúton, maximumra kapcsoltam az ablaktörlőt, és nem törődtem a vén motor nyöszörgésével. Kilencven volt a legtöbb, amit képes voltam kihozni a furgonból, és csak azért fohászkodtam, hogy ennyi elég legyen. Sejtelmem sem volt, hol húzódik a határvonal, de amint feltünedeztek La Push első házai, kezdtem megnyugodni. Ahol most járok, oda már Alice nem követhet.

Majd felhívom délután Angeláéktól - alkudoztam magammal -, hogy lássa, jól vagyok, és semmi oka, hogy felhúzza magát. Nem kell rám haragudnia. Ha Edward megjön, ő úgyis elég dühös lesz kettő helyett is.

A furgon valósággal zihált, mire csikorogva megállt az ismerős, fakóvörös épület előtt. Újra a torkomban éreztem a gombócot, ahogy bámultam a kis házra, amely valaha a menedékem volt. Olyan rég nem jártam itt... Még le sem állíthattam a motort, Jacob már ott állt az ajtóban. Az arcán döbbenet. A motor bömbölése elhalt. A hirtelen beállt csendben hallottam a zihálását.

- Bella?

- Szia, Jake!
- Bella! - bömbölte, és az arcán megjelent a mosoly, ami már annyira hiányzott. Mint amikor a nap áttör a fellegeken. A foga vakító fehéren csillogott rozsdavörös arcában. - Nem hiszem el!
Odarohant, valósággal kirángatott a kocsi nyitott ajtaján, aztán föl-alá ugráltunk örömünkben, mint a kisgyerekek.
- Hogy tudtál eljönni?
- Meglógtam.
- Félelmetes!
- Szia, Bella! - Billy a kerekes székével az ajtóba gurult, hogy lássa, mi ez a nagy felfordulás.
- Szia, Bi! - Ennyit tudtam kinyögni, mert hirtelen elfogyott a levegőm. Jake fölkapott és a karjába szorított, olyan erősen, hogy lélegezni se bírtam, és forgatott körbe-körbe.
- Váó, de jó, hogy itt vagy! -Nem... kapok... levegőt! - ziháltam. Jacob nevetett, és letett a földre.
- Isten hozott újra nálunk! - Vigyorgott, de úgy hangzott, mintha azt mondta volna: *Isten hozott itthon!*
Sétálni mentünk. Olyan izgatottak voltunk mind a ketten, hogy nem bírtunk nyugton megülni a házban. Jacob nem is járt, hanem valósággal szökdécselt, és néhányszor emlékeztetnem kellett rá, hogy nekem nincs másfél méter hosszú lábam, mint neki. Menet közben éreztem, hogy fokozatosan a felszínre tör a másik énem, s újra az a valaki leszek, aki Jacobbal szoktam lenni. Ez az énem egy kicsit fiatalabb, és egy kicsit kevésbé felelősségtudó. Olyasvalaki, aki képes időnként ostobaságot művelni, minden különösebb ok nélkül.
Széles jókedvünk addig tartott, amíg az első pár témát megbeszéltük: hogy melyikünk mit csinál, mik a terveink, mennyi ideig maradhatok, és mi szél hozott most ide. Amikor tétovázva elmondtam neki a dolgot a farkasos plakáttal, harsány hahotára fakadt, öblös nevetését visszaverték a fák.
Hanem aztán, amikor elbóklásztunk és átfurakodtunk a First Beach távolabbi végén terpeszkedő bozóton, eljutottunk a nehezéhez: nagyon hamar szóba került, miért is nem láttuk egymást már oly régóta, és látnom kellett, ahogy a barátom arca megint abba a túlságosan is ismerős, keserű maszkba torzul.

- Szóval mi az ábra? - kérdezte Jacob, miközben a kelleténél nagyobbat rúgott egy utunkba kerülő uszadék fába. A fadarab végigszánkázott a homoksávon, és nekivágódott a szikláknak. - Úgy értem, azóta, hogy legutóbb mi... szóval tudod, mielőtt... - Küszködve kereste a szavakat. Fújt egyet, és újra nekifutott: - Szóval azt akarom kérdezni... minden úgy van megint, mint azelőtt, mielőtt elment? Mindent megbocsátottál neki?
Mély lélegzetet vettem.
- Nem volt mit megbocsátanom.
Szerettem volna átugrani ezt a részt, az árulásokat, a vádakat, de tudtam, hogy meg kell beszélnünk mindezt, mielőtt továbbléphetnénk.
Jacob savanyú képet vágott, mintha citromba harapott volna.
- Kár, hogy nem csinált rólad Sam egy fényképet, amikor megtalált azon a bizonyos estén tavaly szeptemberben. Ez lehetne az egyes számú tárgyi bizonyíték.
- Csakhogy itt senki ellen nem emeltek vádat.
- Pedig talán nem ártott volna.
-Te sem hibáztatnád azért, hogy elhagyott, ha tudnád az okát. Néhány
pillanatig farkasszemet nézett velem.
- Oké! - mondta élesen és kihívóan. - Ejts ámulatba!
Az ellenségessége megviselt: érzékenyen érintett, fájt, hogy haragszik rám. Arra a réges-régi, sötét délutánra emlékeztetett, amikor - Sam utasítására - közölte velem, hogy nem lehetünk barátok. Beletelt néhány pillanatba, amíg lehiggadtam.
- Edward azért hagyott el tavaly ősszel, mert úgy gondolta, nem szabad vámpírokkal barátkoznom. Azt gondolta, egészségesebb és jobb lesz számomra, ha elhagy.
Beletelt egy kis időbe, amíg Jake megemésztette a hallottakat. Legalább egy percig meg se bírt szólalni. Bármit is akart mondani eredetileg, az nem illett erre a helyzetre. Még szerencse - gondoltam -, hogy nem tudja, mi állt Edward döntésének hátterében. Képzelem, mit gondolna, ha meghallaná, hogy Jasper majdnem megölt.

- De aztán mégiscsak visszajött - morogta Jacob. - Kár, hogy képtelen kitartani az elhatározásai mellett.
- Ha esetleg nem emlékeznél, én mentem utána és hoztam vissza!
Jake egy pillanatig némán meredt rám, aztán hirtelen visszavonulni fújt. Az arca megenyhült, a hangja is nyugodtabban csengett.
- Ja, tényleg! De még sose mondtad el a sztorit. Mi történt? Bizonytalanul rágtam a szám szélét.
- Talán titok? - A hangja megint éles, kötekedő lett. - Megtiltották, hogy elmondd nekem?
- Nem! - fakadtam ki. - Egyszerűen csak hosszú történet.
Jacob kihívóan elmosolyodott, majd megfordult, és elindult a part mentén, szemlátomást arra számítva, hogy követem. Nem lesz valami mókás, ha végig így fog viselkedni - gondoltam. Gépiesen követtem, de közben átfutott az agyamon, hogy talán jobb lenne, ha sarkon fordulnék, és hazamennék. Csakhogy otthon végig kell majd hallgatnom Alice szemrehányásait... végül is nem olyan sürgős, úgy hiszem...
Jacob meg sem állt egy ismerős, hatalmas fáig - egy egész, fehérre fakult fa süppedt itt a parti homokba, gyökerestül-mindenestül: ez a kettőnk fája, ha úgy vesszük.
Jacob leült erre a természetformálta padra, és megveregette a helyet maga mellett.
- Semmi baj, szeretem a hosszú történeteket. Legalább izgalmas? Az égre fintorogtam, miközben leültem mellé.
- Elég izgalmas - ismertem be.
- Helyes, különben nem is lenne igazi rémtörténet.
- Rémtörténet! - mondtam megvetően. - Hajlandó vagy végighallgatni, vagy állandóan félbe fogsz szakítani, hogy goromba megjegyzéseket tegyél a barátaimra?
Jacob olyan mozdulatot tett, mintha lelakatolná az ajkát, aztán a láthatatlan kulcsot elhajította a háta mögé. Megpróbáltam megállni mosolygás nélkül, de nem sikerült.
-Azzal a résszel kell kezdenem, amelyiknél már te is ott voltál! - határoztam el, és közben megpróbáltam összerakni a történetet a fejemben.
Jacob feltartotta a kezét.

- Na, mondjad - biccentettem kegyesen.
-Az jó lesz - mondta. - Mert akkoriban még nem sokat értettem belőle.
- Hát, igen, elég bonyolult, úgyhogy figyelj! Azt tudod, ugye, Alice előre látja a dolgokat?
Jacob grimaszolt egy randát, amit én igennek vettem - a farkasokat nem teszi boldoggá, hogy a vámpírok természetfölötti képességeiről szóló legendák igaznak bizonyulnak -, és folytattam az elbeszélést: elmeséltem, hogyan rohantam keresztül fél Olaszországon, hogy megmentsem Edwardot.
Igyekeztem a lehető legrövidebbre fogni, a jelentéktelen részleteket kihagytam. Próbáltam olvasni Jacob gesztusaiból, de az arca kifürkészhetetlen volt, míg arról beszéltem, hogy Alice látta, hogy Edward azt tervezi, megöli magát, amikor azt hitte, meghaltam. Jacob időnként olyan mélyen elmerült a gondolataiban, hogy úgy tűnt, nem is hallja, amit mondok. Csak egyetlenegyszer szakított félbe.
- Szóval a jövendőmondó vérszívó nem lát bennünket? - visszhangozta, és az arca vad káröröm mel ragyogott fel. - Komolyan? Mát ez óriási!
Összepréseltem a fogaimat, ott ültünk csendben. Jacob arcán láttam, azt várja, hogy folytassam a történetet. Csúnyán néztem rá, míg csak rá nem jött, hogy hibázott.
- Hoppá! - mondta. - Bocs! És újra lakatot tett a szájára.
Amikor a történetemben felbukkant a Volturi, már nem tudta elfojtani a reakcióit. Összeszorította a fogát, a karja libabőrös lett, az orrcimpája kitágult. Nem mentem bele a részletekbe, csak elmondtam, hogy Edward kidumált bennünket a bajból. De azt már nem említettem, milyen ígéretet kellett ehhez tennünk, sem a látogatást, amire számíthatunk. Semmi szükség rá, hogy Jacob is osztozzék a rémálmaimban.
- Most már ismered az egész történetet - fejeztem be. - Úgyhogy rajtad a beszéd sora. Mi történt ezen a hétvégén, míg én anyunál voltam? - Tudtam, hogy Jacob részletesebben ecseteli majd történteket, mint Edward. Ő nem fél, hogy megrémít. Jacob abban a pillanatban felélénkült: előrehajolt.
- Na, szóval, szombat este Embryvel és Quillel hármasban járőröztünk - semmi különös, csak a szokásos -, amikor egyszerre csak BUMM! - Széttárta a karját, robbanást utánozva. - Egyszer csak ott volt az orrunk előtt

egy friss nyom, még tizenöt perces sem volt. Sam azt akarta, hogy várjunk, amíg ő is odaér, de én nem tudtam, hogy elutaztál, és azt sem, vajon a vérszopóid rajtad tartják-e a szemüket, vagy sem. Úgyhogy teljes sebességgel megindultunk a vörös nőstény után, de mielőtt elcsíphettük volna, átslisszolt a határvonal túloldalára. Mi szétszóródtunk, és rohantunk tovább a határ innenső oldalán, mert azt reméltük, visszajön a mi térfelünkre. Állati idegesítő volt, elhiheted. - Megcsóválta a fejét, és egy tincs a szemébe hullott. Amikor csatlakozott a falkához, egészen rövidre nyíratta a haját, ami időközben újra megnőtt. - Végül egészen délen jártunk már. Cullenék visszakergették a mi oldalunkra, valamivel feljebb attól a helytől, ahol lesben álltunk. Jobb helyet akkor sem választhattunk volna, ha tudjuk, hol kell várakoznunk.
Megrázta a fejét, és grimaszt vágott.
- Itt kezdett a dolog gázos lenni. Sam és a többiek előbb beérték, mint mi, de a vörös ide-oda táncolt a határ mentén, és az egész vámpírgyülekezet ott tolongott a túloldalon. Az a nagydarab... mi is a neve?
- Emmett.
-Aha, ő! Rávetette magát, de az a vörös irtó fürge! A benga elzúgott mellette, és kis híján belerohant Paulba. Paul meg... hát,
ismered Pault.
-Aha.
- Elvesztette az önuralmát. Nem mondhatnám, hogy hibáztatom érte, az a debella vérszívó szabályszerűen rámászott! Paul ugrott... Hé, ne nézz így rám! A vámpír a mi területünkön volt!
Megpróbáltam nyugalmat színlelni, hogy Jacob folytassa. Közben azonban a körmömet a tenyerembe vájtam idegességemben, pedig tudtam, hogy a történet végül is jól végződött.
- Egyébként Paul elhibázta, és a benga vámpírnak sikerült visszajutnia a saját oldalukra. De addigra már az a... öhm... szőke... Jacob arcán mulatságosan keveredett a viszolygás és a vonakodó csodálat, amikor megpróbálta megtalálni a megfelelő szót Edward nővérére.
- Rosalie.

- Tök mindegy. Szóval a szőkéből kitört az anyatigris, és nekem meg Samnek is abba kellett hagynunk az üldözést, hogy Paulnak segítsünk. De akkor a vezetőjük meg a másik szőke hímnemű...
- Carlisle és Jasper. Jacob bőszen nézett rám.
- Állatira nem érdekel, hogy hívják őket. Na, mindegy, szóval Carlisle beszélt Sammel, megpróbálta lecsillapítani a kedélyeket. Aztán elég fura dolog történt, mert valahogy mindenki nagyon hamar megnyugodott. Nyilván az a másik csinálta, akiről azt mondtad, hogy bele tud piszkálni az ember fejébe. De hiába tudtuk, hogy ő csinálja az egészet, mégsem bírtunk *nem megnyugodni!*
- Igen, tudom, milyen érzés.
- Állati bosszantó - olyan érzés. Mégsem képes az ember bosszankodni, csak utána. - Dühösen megrázta a fejét. - Szóval Sam és a fővámpír megegyezett, hogy most Victoria elkapása a legfontosabb, és újra utánavetettük magunkat. Carlisle mutatta, hol húzódik a határ, hogy mindkét oldalon rendesen tudjuk követni a szagnyomot, de aztán a vörös eljutott Makah megye széléig, ahol azok a sziklák vannak, és pont ott, ahol a határ pár mérföldön keresztül közvetlenül a part mellett halad. Úgyhogy a vízbe vetette magát. A nagydarab meg a nyugis engedélyt kért, hogy átléphessenek a határon, és ezen az oldalon üldözhessék tovább a nőstényt, de természetesen nemet mondtunk.
- Helyes. Már úgy értem, elég hülyék voltatok, de örülök. Emmett soha nem elég óvatos. Még meg is sebesülhetett volna. Jacob felhorkant.
- Szóval azt mesélte a vámpírod, hogy ok nélkül rájuk támadtunk, és aző teljesen ártatlan csapata...
- Nem - szakítottam félbe. - Edward ugyanígy mondta el, csak nem ilyen részletesen.
- Huhh! - morogta Jacob a bajsza alatt, és lehajolt, hogy fölvegyen egyet a lábunknál heverő, sok millió kavicsból. Hanyag pöccentéssel vagy százméternyire kiröpítette az öbölbe. - Hát, gondolom, úgyis visszajön. Akkor majd megint megpróbáljuk elkapni.
Megborzongtam: naná, hogy visszajön. Vajon Edward elmondja majd legközelebb? Nem voltam biztos benne. Szemmel kell tartanom Alice-t, hogy észrevegyem a jeleket...

Jacob láthatólag nem sejtette, milyen hatást tettek rám a szavai. Töprengve bámult a semmibe a hullámok fölött, telt ajkát lebiggyesztette.
- Min gondolkodsz? - kérdeztem, amikor már egy ideje némán ültünk egymás mellett.
-Azon, amit az előbb mondtál. Hogy a jövendőmondó látott leugrani a szikláról, és azt hitte, öngyilkos lettél, és hogy ez indította el az egész lavinát... Gondoltál már arra, hogy ha egyszerűen megvársz akkor, ahogy megbeszéltük, akkor a vérszí... Alice nem lát leugrani? Akkor semmi sem változott volna. Akkor most valószínűleg éppen nálam lennénk a garázsban, mint minden szombaton. Akkor nem lennének vámpírok Forksban, és te meg én... - Elhallgatott és a gondolataiba merült. Fölkavart, mert ezt úgy mondta, mintha nagyon jó dolog lenne, ha nem lennének vámpírok Forksban. A szívem összevissza kalapált, mert elképzeltem azt a sivárságot.
- Edward mindenképpen visszajött volna!
- Olyan biztos vagy ebben? - vágott vissza Jacob. Amint Edward nevét kimondtam, rögtön ellenséges lett a hangja. -Az, hogy külön legyünk... egyikünknek sem jött be túlságosan.
Jacob elkezdett mondani valamit. Valami gorombaságot, az arckifejezése után ítélve, de aztán meggondolta magát, mély lélegzetet vett, és inkább mással folytatta: -Tudtad, hogy Sam dühös rád?
- Rám? - Beletelt egy-két másodpercbe, amíg felfogtam. - Á, értem. Azt hiszi, Cullenék nem jöttek volna vissza, ha nem vagyok itt.
- Nem, nem erről van szó.
- Akkor mi baja velem?
Jacob lehajolt, és fölszedett egy újabb kavicsot. Ide-oda forgatta az ujjai között: a szemét erre a fekete kődarabra szögezte, míg halkan ezt mondta:
- Sam látta... milyen voltál kezdetben, amikor Billy elmondta nekik, mennyire aggódik Charlie, mert nem javul az állapotod. És aztán amikor elkezdtél sziklákról leugrándozni...
Grimaszt vágtam. Hát sosem hagyják, hogy elfelejtsem? Jacob hirtelen

a szemembe nézett.
- Úgy gondolta, ha van ember, akinek épp annyi oka van gyűlölni Culleneket, mint neki, hát te vagy az. És most egy kicsit... úgy érzi, elárultad, amikor hagytad, hogy Cullenék visszatérjenek az életedbe, mintha mi sem történt volna.
Egy pillanatig sem hittem, hogy Sam az egyetlen, aki így érez.
- Megmondhatod Samnek, hogy elmehet a... - feleltem csípősen, és a dühöm egyszerre szólt mindkettejüknek.
- Odanézz! - szakított félbe Jacob, és egy sasra mutatott, amely hihetetlen magasságból zuhant a tenger felé. Az utolsó pillanatban visszafogta a zuhanást, csak a karma hasított egyetlen pillanatra a víz felszínébe. Aztán továbbrepült, nagy szárnycsapásokkal, küszködve emelte a magasba a hatalmas halat, amelyért lecsapott.
- Mindenütt ezt látni - mondta Jacob, és a hangja hirtelen hűvös és távoli lett. - A természet törvényei működnek: vadász és zsákmány, az élet és a halál örök körforgása.
Nem értettem, hová akar kilyukadni ezzel a könyörtelen természetről szóló kiselőadással: azt hittem, mindössze csak témát akar váltani. De aztán hirtelen lenézett rám, és a pillantásában volt valami keserű irónia.
- Olyat viszont soha nem látni, hogy a hal hálából megcsókolná a sast. Ilyet aztán tényleg sose látni! - Gúnyosan rám mosolygott.
Kimérten visszamosolyogtam, a számban még mindig ott volt a düh kesernyés íze.
- Lehet, hogy a hal megpróbálná - vetettem föl. - Nehéz így kívülről megítélni, mire gondolhat közben a hal. A sasok elég jól néznek ki a madarak között, tudod te is.
- Akkor ez a pálya? - A hangja hirtelen megint éles lett. - Hogy jól néz ki?
- Ne légy hülye, Jacob!
- Hát akkor mi? A pénz? - makacskodott.
- Hát ez igazán kedves! - morogtam, és fölálltam. - Igazán hízelgő, hogy ilyen jó véleménnyel vagy rólam! - Azzal hátat fordítottam neki, és elindultam visszafelé.
- Hé, ne húzd fel magad! - Jacob mögöttem termett, elkapta a csuklómat, és maga felé fordított. - Most

komolyan. Próbálom megérteni ezt az egészet, de nem megy.
Dühösen összevonta a szemöldökét, melynek árnyékában mélyen ülő szeme feketének látszott.
- Én őt magát szeretem! Nem azért, mert szép, és főleg nem azért, mert gazdag - vetettem oda Jacobnak. - Sokkal jobban örülnék, ha nem lenne egyik sem. Akkor legalább egy kicsit kiegyenlítődne a köztünk lévő különbség, de attól még mindig ő lenne a leggyöngédebb, legönzetlenebb, legokosabb és legrendesebb lény, akivel valaha is találkoztam. Hát persze, hogy szeretem. Olyan nehéz ezt megérteni?
- Nem nehéz: lehetetlen.
- Kérlek, világosíts föl, Jacob! - A hangomból csak úgy áradt a gúny. - Szerinted mi lehet elfogadható ok arra, hogy szeressünk
valakit? Mert én úgy látszik, rosszul csinálom.
- Azt hiszem, nem árt, ha az ember először a saját fajtája közt néz körül. Ez általában beválik.
- Nahát, ez tényleg gáz - fakadtam ki. - Gondolom, végül belezúgok Mike Newtonba.
Jacob hátrahőkölt, és az ajkába harapott. Láttam, hogy megbántottam a szavaimmal, de egyelőre túl dühös voltam ahhoz, hogy ezzel törődjek. Elengedte a csuklómat, keresztbe fonta a karját a mellén, a fejét elfordította, és elnézett valahová a tenger felé.
- Én ember vagyok - mormolta alig hallhatóan.
- De nem olyan ember, mint Mike - folytattam könyörtelenül. - Még mindig úgy gondolod, hogy ez a legfontosabb szempont? -A kettő nem ugyanaz - mondta Jacob, még mindig a szürke hullámokat bámulva. - Én nem magam választottam ezt. Hitetlenkedve fölnevettem.
- És gondolod, hogy Edward igen? Éppúgy nem volt fogalma sem róla, mi történik vele, mint neked! Ugye, nem képzeled, hogy önként jelentkezett vámpírnak?
Jacob apró, gyors mozdulatokkal ingatta ide-oda a fejét.
- Tudod, Jacob, azt hiszem, borzasztó álszent vagy - ahhoz képest, hogy te is vérfarkas vagy, például.
- A kettő nem ugyanaz - ismételte Jacob, és sötét pillantást vetett rám.

- Nem látom, hogy miért nem. Lehetnél egy picit megértőbb Cullenékkel! Fogalmad nincs róla, milyen jók és kedvesek. Igazán jók, Jacob!
Jacob még jobban ráncolta a homlokát.
- Nem lenne szabad létezniük. A puszta létük is vétek a természet ellen.
Egy hosszú pillanatig rámeredtem, az egyik szemöldököm hitetlenkedve felvontam. Beletelt egy kis időbe, amíg észrevette.
- Most mi van?
- Ha már természetellenes dolgokról beszélünk...
- Bella - kezdte lassan, és a hangja hirtelen egészen más lett, mintha egy perc alatt éveket öregedett volna. Mintha ő lenne kettőnk közül az idősebb, a tanárom vagy az apám. - Én az vagyok, aminek születtem. Ez a dolog része annak, aki vagyok, része a családomnak és a törzsemnek, és ez az oka, hogy még mindig itt vagyunk. De emellett - kifürkészhetetlen pillantással nézett le rám - , azért még mindig emberi lény vagyok.
Megfogta a kezemet, fölemelte, és lázmeleg melléhez szorította, pólóján keresztül is éreztem egyenletes szívverését a tenyerem alatt.
- Normális emberi lények nem hajigálnak motorbicikliket, mint te. Halványan elmosolyodott.
- Normális emberi lények hanyatt-homlok menekülnek a szörnyetegek elől, Bella. És különben sem állítottam, hogy normális
ember lennék. Csak azt, hogy ember.
Jacobbal haragban lenni túlságosan nehéz. Én is elmosolyodtam, és elhúztam a kezem a melléről.
- Nekem is nagyon emberinek tűnsz - ismertem el. - Legalábbis pillanatnyilag.
- Embernek is érzem magam. - Elbámult a fejem fölött, az arca bezárult. Az alsó ajka megremegett, erősen beharapta.
- Jaj, Jake! - suttogtam, és a keze után nyúltam.
Hiszen ezért voltam itt! Ezért leszek hajlandó elviselni, amit majd otthon kapok. Mert a gúnyos, haragos maszk

mögött Jacob igazán szenvedett. És ez ebben a pillanatban tisztán látszott a szemén is. Azt nem tudtam, miként segíthetnék neki, de azt igen, hogy mindenképpen meg kell próbálnom. És nemcsak azért, mert ennyivel tartozom neki. Hanem azért is, mert az ő fájdalma nekem is fáj. Jacob a részemmé vált, visszavonhatatlanul.

5. BEVÉSŐDÉS

- Jól vagy, Jaké? Charlie mondta, hogy nehéz időszakon mentél keresztül... Nem jobb már egy kicsit? Meleg keze átfogta az enyémet.
- Nem olyan vészes - mondta, de a tekintete továbbra is került az enyémet.

Lassan elindult vissza az uszadékfa-padunkhoz, szemét a szivárványszínű kavicsokra szegezte, és odahúzott maga mellé. Leültem a fatörzsre, de Jacob nem ült mellém. Inkább a vizes, köves földre telepedett - talán mert így könnyebben elrejthette előlem az arcát.

De a kezemet azért továbbra is fogta.

Fecsegni kezdtem, csak azért, hogy megtörjem a csendet.

- Olyan régen nem jártam itt... Biztos kimaradtam egy csomó dologból. Hogy van Sam és Emily? És Embry? Quil már... Elharaptam a mondatot, mert eszembe jutott, hogy Quil, Jacob barátja, kényes téma.
- Á, Quil! - sóhajtott Jacob.

Szóval akkor már megtörtént... Quil is csatlakozott a falkához.

- Sajnálom - motyogtam.

Nagy meglepetésemre Jacob prüszkölve felnevetett.

- De nehogy mondd neki!
- Ezt meg hogy érted?

- Quil egyáltalán nem bánja. Sőt, fel van dobva. Teljesen bepörgött.
Ez meglepett. A többi farkast mind letörte a gondolat, hogy a barátjuknak is osztozni kell majd a sorsukban. - Micsoda? Jacob hátrabillentette a fejét, és felnézett rám. Mosolygott és a szemeit forgatta.
- Quil szerint ez a legszuperebb dolog, ami valaha történt vele. Részben azért, mert végre megtudta, mi folyik itt igazából. És örül, hogy visszakapta a barátait, és benne lehet a „bandában". - Jacob újra elnevette magát. - Nem meglepő szerintem. Ez annyira ő!
- Tényleg tetszik neki a dolog?
- Hát, hogy őszinte legyek... a többségnek tetszik - ismerte be Jacob. Lassan, elgondolkodva beszélt. - Vannak határozottan jó oldalai is a farkas létnek, a gyorsaság, a szabadság, az erő érzése... a tudat, hogy egy családhoz tartozol... Csak Samet és engem keserített el igazán. De már Sam is rég túltette magát rajta. Szóval most már csak én nyafogok... - vigyorgott magán Jacob.
Annyi mindent meg akartam tudni...

- És ti ketten miért vagytok mások, mint a többiek? És egyáltalán, mi történt Sammel? Mi a baja igazából? - Dőltek belőlem a kérdések, időt sem hagytam a válaszra, mire Jacob megint elnevette magát.
- Hosszú történet...
- Én is mondtam neked egy hosszú történetet. Különben sem sürgős hazamennem - fintorogtam, mert eszembe jutott, mekkora pácban leszek odahaza.
Jacob gyors pillantást vetett rám, érzékeny füle kihallotta a hangomból a feszültséget.
- Nagyon dühös lesz rád?
- Igen - ismertem be. - Nagyon utálja, ha olyasmit csinálok, ami szerinte... kockázatos.
- Például ha vérfarkasokkal lógsz? -Aha.
Jacob vállat vont.
- Hát akkor ne menj haza! Én majd elalszom a kanapén.
- Isteni ötlet - morogtam. - Aztán ha keresnie kezd, képes és idejön. Jacob megmerevedett, aztán komoran elmosolyodott.
- Tényleg megtenné?
- Ha attól fél, hogy bajom esett, vagy ilyesmi, akkor nagyon valószínű.
- Az ötlet egyre jobban tetszik.
- Ne, Jaké! Ez annyira idegesít!
- Micsoda?
- Az, hogy ti ketten legszívesebben megölnétek egymást - mondtam panaszosan. - Ez őrület! Miért nem bírtok civilizáltan viselkedni?
- Legszívesebben megölne? Készen áll rá? - kérdezte Jacob sötéten vigyorogva, és valahogy hidegen hagyta a haragom. -Annyira nem, mint ahogy rajtad látom! - Ráeszméltem, hogy kiabálok. - Ő legalább képes felnőttként viselkedni. Tudja, hogy ha téged bántana, azzal nekem is fájdalmat okozna, úgyhogy sosem tenne ilyet. De te, úgy látom, te fütyülsz mindenre.

- Aha, persze - morogta Jacob. - Naná, szelíd, mint a ma született bárány.
- Á, a francba! - Kitéptem a kezem az övéből, és ellöktem a fejét. Aztán a lábamat a mellemhez húztam, és szorosan átöleltem a térdem.
Dühöngve bámultam a messzeségbe.
Jacob pár percig egy szót sem szólt. Végül fölkelt a földről, leült mellém, és átfogta a vállamat. Leráztam magamról a kezét.
- Bocs - mondta csöndesen. - Megpróbálok uralkodni magamon.
Nem feleltem.
- Akarod még, hogy elmeséljem Samet? - ajánlotta. Megrántottam a vállam.
- Ahogy már mondtam, hosszú történet. És nagyon... furcsa. Olyan sok furcsaság van az új életünkben! Még a felét sem mondtam el neked, nem volt rá idő. És ez a dolog Sammel... nem is tudom, képes leszek-e érthetően elmagyarázni.
Bármilyen mérges is voltam rá, a szavai felpiszkálták a kíváncsiságomat.
- Figyelek - közöltem hűvösen.
A szemem sarkából láttam, hogy a szája mosolyra húzódik.
- Samnek jóval nehezebb volt ez az egész, mint nekünk... Mert ő volt az első, és egészen egyedül volt. Nem akadt senki, aki elmagyarázhatta volna neki, mi is történik vele. A nagypapája meghalt, mielőtt Sam megszületett, az apja meg sose volt vele. Nem volt senki, aki idejében felismerte volna a jeleket. Amikor először megtörtént... amikor először változott át, azt hitte, megőrült. Két hétbe tellett, amíg annyira lenyugodott, hogy vissza tudjon változni. Akkoriban te még nem laktál Forksban, úgyhogy nem emlékezhetsz rá. Sam édesanyja és Leah Clearwater riadóztatták az erdészeket meg a rendőrséget, keresték, de hiába. Már mindenki azt hitte, valami baleset érte vagy ilyesmi...
- Leah? - kérdeztem csodálkozva. Leah Harry lánya volt. Ahogy Jacob kimondta a nevét, engem azonnal elöntött

a szánalom. Harry Clearwater, Charlie legrégibb barátja, tavasszal halt meg szívrohamban.
Jacob hangja megváltozott, valahogy súlyosabb lett.
- Igen. Leah és Sam a gimiben szerelmesek voltak egymásba. Leah még csak elsős volt, amikor összejöttek. Majd megőrült, amikor Samnek nyoma veszett.
- De hát Sam és Emily...
- Mindjárt mondom azt is... az is része a történetnek. - Lassan, mélyet lélegzett, aztán hirtelen hangosan kifújta a levegőt. Ostobaság volt azt képzelnem, hogy Sam nem szeretett senkit Emily előtt. A legtöbb ember többször is szerelembe esik és kiábrándul életében. Csak éppen amióta láttam Samet Emilyvel, el sem tudtam képzelni őt mással. Ahogy nézett rá... nos, olyasmit én Edward szemében láttam néha... amikor rám nézett.
- Sam aztán előkerült - folytatta Jacob -, de arról nem volt hajlandó beszélni, hogy hol járt. Az emberek mindenfélét rebesgettek, olyasmiket, hogy biztosan valami rosszban sántikált. És akkor egyik délután Sam véletlenül összetalálkozott Quil nagypapájával, amikor az öreg Quil Ateara meglátogatta Mrs. Uley-t. Sam kezet rázott vele, és az öreg Quilt kis híján megütötte a guta. - Jacob egy pillanatra abbahagyta az elbeszélést, és felnevetett.
- De miért?
Jacob az arcomra simította a kezét, és szembefordított magával - felém hajolt, az arca csak néhány ujjnyira volt az enyémtől. A tenyere égette a bőrömet, mintha lázas lenne.
- Hát persze - mondtam.
Kényelmetlen érzés fogott el, hogy az arca olyan közel van az enyémhez, és forró tenyere a bőrömhöz simul. - Samnek is láza volt.

Jacob újra felnevetett.
- Sam keze olyan meleg volt, mintha forró kályhát simogatott volna.
Éreztem Jaké meleg leheletét. Látszólag közömbösen odanyúltam, hogy lefejtsem a kezét az arcomról, de az ujjaimat az övébe kulcsoltam, hogy meg ne bántsam. Jacob mosolyogva, hanyagul hátradőlt, nem sikerült

megtévesztenem.
- Na és akkor Mr. Ateara egyenesen a törzs véneihez sietett - folytatta Jacob. - Már csak ők emlékeztek ezekre a dolgokra. Mr. Ateara, Billy és Harry még a saját szemükkel látták a nagyapjukat átváltozni. Amikor az öreg Quil elmondta nekik, hogy mit tapasztalt, titokban találkoztak Sammel, és mindent elmagyaráztak neki. Attól fogva, hogy megértette, mi történt vele, már könnyebben viselte... nem volt többé egyedül. A vének tudták, hogy nem Sam lesz az egyetlen, akire hatással lesz Cullenék visszatérése - Jacob akaratlan keserűséggel ejtette ki a Cullen nevet -, de akkor még egyikünk sem volt elég idős az átváltozáshoz. Úgyhogy Samnek várnia kellett, amíg mi is csatlakozunk hozzá...
- Cullenéknek erről fogalmuk sem volt - suttogtam. - Azt sem tudták, hogy léteznek még vérfarkasok. Nem tudták, hogy ti farkassá lesztek, ha ők idejönnek.
- Ez mit se változtat azon, hogy mégiscsak így történt.
- Látom, nem nehéz kihúzni a gyufát. Emlékeztess, hogy vigyázzak!
- Miért, szerinted nekem is olyan megbocsátónak kellene lennem, mint te vagy? Nem lehet mindenki szent meg mártír!
- Nőj már fel, Jacob!
- Bárcsak képes lennék rá - morogta halkan. Rábámultam:
próbáltam felfogni a szavai értelmét. Jacob kuncogott.
- Ez is egyike annak a sok fura dolognak, amiről beszéltem.
- Nem... tudsz... felnőni? - kérdeztem elhűlve. - Hogy micsoda? Nem... leszel... idősebb? Mi ez, valami vicc?
- Nemm! - pattintott az ajkával az m-nél.

Arcomba szökött a vér. A szemem megtelt könnyel - a düh könnyeivel, és hangosan csikorgattam a fogamat.
- Bella! Mi rosszat mondtam?
Talpra ugrottam, a kezem ökölbe szorult, és egész testemben reszkettem.
- Te. Nem. Öregszel! - sziszegtem.

Jacob gyöngéden megrángatta a karomat, megpróbált visszahúzni maga mellé.
- Nemcsak én. Egyikünk sem. Mi baj van ezzel?
- Hát én vagyok itt az egyetlen, akinek muszáj megöregednie. Csak én leszek minden rohadt nappal idősebb? - Ezt már majdnem sikítottam, és a karomat a magasba löktem. Agyam egyik eldugott kis zugában tisztában voltam vele, hogy amolyan Charlie-féle dührohamot produkálok, de a józanabbik énemet is teljesen elborították az indulatok. - A büdös francba! Hát miféle világ ez? Hol itt az igazság?
- Nyugi, Bella...
- Fogd be, Jacob! Fogd be, légy szíves! Ez az egész olyan igazságtalan!
- Mondd, az előbb tényleg toporzékoltál? Azt hittem, ilyesmit csak a tévében csinálnak a lányok. Rámordultam, de semmi hatás.
- Nem olyan súlyos a helyzet, mint hiszed. Ülj már le, hadd magyarázzam el!
- Frászt ülök le!
Jacob az égnek emelte a szemét.
-Ahogy óhajtod. De figyelj, én azért idősebb leszek majd... valamikor.
- Ezt most magyarázd el!
Megveregette maga mellett a fatörzset. Egy pillanatig sötéten néztem rá, de aztán leültem: az indulataim ellobbantak, ugyanolyan gyorsan, mint ahogy fellángoltak, és eléggé lehiggadtam ahhoz, hogy belássam, bolondot csinálok magamból.
- Amikor már elég önuralmunk lesz ahhoz, hogy abbahagyjuk... - kezdte Jacob. - Amikor majd hosszú idő eltelik anélkül, hogy átváltoznánk, akkor újra elkezdünk öregedni. De odáig nem könnyű eljutni. - Megrázta a fejét, hirtelen elfogta a kétség. - Jó sok időbe beletelik, gondolom, amíg megtanulunk ennyire uralkodni magunkon. Még Sam sem tart ott. És persze, az sem használ, hogy egy falka vámpír nyüzsög a szomszédban. Nem is álmodhatunk róla, hogy kiszállunk, amíg a törzsnek szüksége van védelmezőkre. De azért nem kellene annyira kiakadnod emiatt, mert én máris idősebb vagyok nálad, fizikailag legalábbis.

- Miről beszélsz?
- Nézz rám, Bella! Szerinted tizenhat évesnek nézek ki?
Tetőtől talpig végigmértem óriásira nőtt alakját, és megpróbáltam elfogulatlan lenni:
- Hát nem igazán, azt hiszem.
- Egyáltalán nem. Mert amikor a vérfarkas-génjeink működésbe lépnek, pár hónap alatt elérjük a végleges testmagasságunkat. Vagyis pokoli gyorsan felnőttünk. Fizikailag huszonöt éves lehetek nagyjából. Úgyhogy még legalább hét évig semmi okod azon parázni, hogy túl öreg vagy hozzám. Huszonöt... Nagyjából... Ez a gondolat egészen megzavart. De aztán eszembe jutott, milyen hirtelen nőtt Jacob... hogy szinte a szemem előtt nyúlt és erősödött meg ennyire. Napról napra változott... Megráztam a fejem, mert szédülni kezdtem.
- Szóval akarod hallani, mi történt Sammel, vagy inkább ordibálsz még velem egy rakás dolog miatt, amiről nem tehetek? Mély lélegzetet vettem:
- Bocs! A kor kényes téma számomra. Az elevenembe talált...
Jacob hunyorgott, miközben láthatóan azon töprengett, hogyan fogalmazza meg mondandóját.
Mivel semmi kedvem nem volt kényes témákról beszélni - úgymint: miként tervezem a jövőmet, vagy arról, hogy ha terveimet meg is akarom valósítani, akkor szükség lesz bizonyos szerződések megszegésére -, inkább arra biztattam, hogy meséljen tovább Samről.
- Szóval azt mondod, amint Sam megértette, mi történik vele, amint maga mellett tudhatta Billyt, Harryt és Mr. Atearát, már nem volt olyan nehéz neki. És említetted a „hidegeket" is, ugye... - Egy pillanatig haboztam. - Miért gyűlöli őket annyira Sam? Miért szeretné, hogy én is ugyanúgy utáljam őket?

Jacob felsóhajtott.
- Most jön a dolog igazán természetfeletti része.
- Profi vagyok a természetfeletti dolgokban.
- Igen, tudom. - Elvigyorodott, aztán folytatta. - Szóval úgy van, ahogy az előbb mondtad. Sam megtudta, hogy

mi történik vele, és ettől kezdve majdnem rendben is ment minden. Sok szempontból az élete visszatért a rendes kerékvágásába, és ugyanolyan lett, mint régen. Nem, nem is ugyanolyan... hanem jobb. - Jacob arcizmai megfeszültek, fájdalmas ponthoz érkezett az elbeszélésben. - Csakhogy Sam nem mondhatta el Leah-nak, mi történt vele. Az a szabály, hogy nem mondhatjuk el senkinek, akinek nem kell feltétlenül tudnia róla. És nem is volt veszélytelen Leah közelében lennie... Csakhogy Sam kijátszotta a szabályokat, ahogyan én is tettem miattad. Leah őrjöngött, mert rájött, hogy Sam titkol valamit. Nem mondta meg, hol járt abban a két hétben, hová megy éjszakánként, miért olyan kimerült mindig... Azért valahogy mindig kibékültek. Vagy legalábbis komolyan próbálkoztak. Tényleg nagyon szerették egymást.

- És végül Leah rájött, hogy mi történik? Ez volt a baj? Jacob megrázta a fejét.

- Nem, nem ez. Egyik hétvégén látogatóba jött a Makah-rezervátumból Emily Young, az unokatestvére. Leesett az állam.

- Emily Leah unokatestvére?

- Másodunokatestvérek. De mindig nagyon szerették egymást. Gyerekkorukban olyanok voltak, mint a testvérek.

- Ez... borzalmas! Hogy volt képes Sam...? - Elakadt a szavam, némán csóváltam a fejemet.

- Ne ítélkezz fölötte elhamarkodottan! Beszélt már valaki neked... Ismered azt a szót, hogy imprinting?

- Imprinting? - ismételtem. Soha nem hallottam ezt a szót. - Nem. Mit jelent?

- Ez is egyike azoknak a különös dolgoknak, amik együtt járnak az életünkkel. Bevésődésnek is mondják. De ez nem történik meg mindenkivel. Sőt, ez inkább ritka kivétel, nem pedig szabály. Sam is ismerte addigra az összes ősrégi történetet, amelyekről valaha mindnyájan azt hittük, hogy csak mesék. Hallott a bevésődésről is, de álmában sem gondolta volna...

- Mit nem gondolt volna? - unszoltam. Jacob pillantása az óceán felé kalandozott.

- Sam igazán szerette Leah-t. De amikor meglátta Emilyt, ez nem számított többé. Néha... nem tudjuk pontosan,

hogyan... milyen módon találjuk meg a társunkat. - A szeme visszavillant rám, az arca elvörösödött. - Már úgy értem... a lelki társunkat.
- Milyen módon? Szerelem első látásra? - somolyogtam.
Jacob nem mosolygott vissza. Sötét szeméből azt olvastam ki, nem tetszik neki a reagálásom. Ez annál kicsit erősebb! Olyasmi, ami ellen nem lehet védekezni.
- Bocs - dünnyögtem. - Komolyan beszélsz, igaz?
- Igen.
- Szerelem első látásra? Csak még erősebb? - A hangom még mindig kétkedőn csengett, és Jacob észre is vette.
- Nem könnyű megmagyarázni. De nem is lényeges. - Közömbösen vállat vont. - Tudni akartad, mi történt Sammel, miért gyűlöli annyira a vámpírokat, akik miatt vérfarkas lett, és hogy miért gyűlöli önmagát. Hát ezért. Mert összetörte Leah szívét. Megszegte minden ígéretét, amit valaha tett neki. Mindennap látnia kell a szemrehányást Leah szemében, és tudnia kell, hogy Leah-nak igaza van.
Hirtelen elhallgatott, mintha olyasmi csúszott volna ki a száján, amit nem is akart elmondani.
- És Emily hogy birkózott meg a helyzettel? Ha egyszer olyan jóban voltak Leah-val...? - Sam és Emily olyan tökéletesen össze illettek, mint egy kirakós játék két darabkája. Egymásnak lettek teremtve. És mégis... hogy bírt Emily megbarátkozni a gondolattal, hogy Sam korábban máshoz tartozott? Valakihez, aki majdhogynem a testvére...
- Eleinte nagyon haragudott Samre. De nehéz sokáig ellenállni ennyi ragaszkodásnak és rajongásnak. - Jacob felsóhajtott. - Ráadásul Sam neki elmondhatott mindent. Semmilyen szabály nem tarthat kordában bennünket, ha megtaláljuk a másik felünket. Tudod, hogyan sebesült meg Emily?
- Aha. - Forksban mindenki úgy tudta, hogy egy medve támadta meg, de engem már beavattak a titokba. A vérfarkasok nagyon kiegyensúlyozatlanok, mondta Edward, könnyen kárt tehetnek az emberekben.
- Hát elég fura, de végül pont ettől oldódtak meg a dolgok. Sam annyira elborzadt attól, amit tett, annyira

megutálta önmagát... A busz elé ugrott volna, ha ettől Emily egy kicsivel is jobban érzi magát. Csak valahogy megszabaduljon a bűntudattól. Teljesen összeomlott. És akkor egyszer csak Emily kezdte Samet vigasztalni, és attól kezdve...
Jacob nem fejezte be a mondatot. Éreztem, hogy innentől a történet túl intim lett ahhoz, hogy elmondja.
- Szegény Emily - suttogtam. - Szegény Sam. Szegény Leah...
- Igen, Leah járt a legrosszabbul - helyeselt Jacob. - Azért igyekszik jó képet vágni hozzá. Ő lesz a koszorúslány az esküvőn... Elnéztem a cakkos peremű sziklák felé. Úgy emelkedtek ki a tengerből az öböl déli partján, mint egy ökölbe szorított kéz bütykei. Közben próbáltam valahogy megemészteni a hallottakat. Éreztem Jacob pillantását az arcomon, ahogy várja, hogy feleljek valamit.
- És veled is megtörtént már ez a dolog? - kérdeztem végül, de még mindig a messzeségbe bámultam. - Ez a szerelem első látásra?
- Nem - felelte élénken. - Csak Sammel és Jareddel.
- Hmmm. - Úgy tettem, mintha csak puszta udvariasságból érdeklődnék. Megkönnyebbültem, aztán próbáltam megfejteni, hogy vajon miért is. Végül arra jutottam, hogy egyszerűen csak örülök, amiért Jacob nem akar kettőnk kapcsolatába belemagyarázni semmiféle vérfarkasos misztikumot. Barátságunk épp elég zavaros volt így is. Már van elég bajom ezekkel a természetfeletti dolgokkal, semmi szükség újabb adagra belőlük...
Jacob is elhallgatott. Kis idő múlva a csönd kezdett kínossá válni. De valami azt súgta, ne akarjam tudni, mire gondol.
- Na és Jared számára hogy sült el ez a dolog? - kérdeztem, csak hogy mondjak valamit.
- Ott nem volt semmi dráma. Jared azzal a lánnyal jött össze, aki mellette ült a suliban az év minden napján, és ő még csak rá se nézett. Aztán amikor átváltozott, utána többet le nem vette róla a szemét. Kim meg majd kibújt a bőréből örömében. Rettentően bele volt esve Jaredbe. A naplója minden oldalát teleirkálta Jared vezetéknevével plusz a saját keresztnevével... - Csúfondárosan felnevetett.
Haragosan néztem rá.

- Jared mindezt elmondta neked? Igen rosszul tette. Jacob az ajkába harapott.
- Lehet, hogy nem kéne nevetnem rajta. De azért mégis vicces.
- Szép kis lelki társ az ilyen... Jacob felsóhajtott.
- Jared önszántából semmit nem mondott. Már beszéltem neked erről, nem emlékszel?
- Ja, igen. Hogy halljátok egymás gondolatait, de csak olyankor, amikor farkasok vagytok, igaz?
- Igaz. Akárcsak a te vérszívód - mondta sötéten.
- Edward - helyesbítettem.
- Persze, persze. Arról is így tudtam meg olyan sokat, hogy mi ment végbe Samben. Ez nem olyan, mintha úgy fecsegné ki, hogy van választási lehetősége. Ami azt illeti, ez olyasvalami, amit mindnyájan utálunk! - A hangja hirtelen nagyon éles és keserű lett.
- Borzalmas. Nincs magánéletünk, nem lehetnek titkaink. Semmit sem rejthetsz el a többiek elől, azt sem, amit a legjobban szégyellsz. - Összeborzongott.
- Ez rémes - suttogtam.
- De azért jól jön, amikor összehangoltan kell cselekednünk - ismerte be Jacob kelletlenül. - Minden szökőévben egyszer, amikor valamelyik vérszopó behatol a területünkre. Laurent is jó móka volt. És ha Cullenék nincsenek láb alatt a múlt szombaton, akkor... huhh! - nyögött föl. - Elkaphattuk volna a vöröst! - A keze ökölbe szorult.
Megijedtem. Igaz, Jasperért és Emmettért is nagyon aggódtam, de amikor arra gondoltam, hogy Jacob kerül szembe Victoriával, az maga volt a rettenet. Emmett és Jasper majdhogynem sebezhetetlenek voltak. Jacob hozzájuk képest még mindig túl sebezhető, nagyon is emberi. Halandó. Elképzeltem, ahogy Victoria ott áll Jacobbal szemben, lángvörös haja lobog macskaszerű arca körül... és kirázott a hideg. Jacob kíváncsian pillantott rám:
- De hát ugyanígy vagy ezzel te is, nem? Hiszen ő olvas a gondolataidban.
- Ó, nem. Edward egyáltalán nem olvas a gondolataimban. Csak szeretne! Jacob

arcán értetlenség tükröződött.
- Az én gondolataimat nem hallja - magyaráztam, puszta megszokásból kissé önelégülten. - Mindenki másét igen, de az enyémeket nem. Fogalmunk sincs róla, miért nem.
- Fura - mormolta Jacob.
- Aha... - Az önelégültség megcsappant. - Alighanem az lehet az oka, hogy valami nincs rendben az agyammal - tettem hozzá.
- Én mindig is tudtam, hogy valami nincs rendben az agyaddal - morogta Jacob.
- Kösz szépen!
A nap hirtelen áttört a felhőkön. Váratlanul ért, és a víztükör olyan vakítóan ragyogott fel, hogy hunyorognom kellett, ha néztem. Mindennek megváltozott a színe - a hullámoké szürkéből kékre, a fáké tompa olajzöldből ragyogó smaragdzöldre, a szivárványszínekben játszó kavicsok pedig drágakövekként sziporkáztak.
Egy darabig csak vártuk hunyorogva, hogy a szemünk alkalmazkodjék a hirtelen verőfényhez. Néma csönd volt, csak a hullámok tompa moraja hallatszott, amelyet a védett öböl sziklafalai minden oldalról visszavertek, meg a vízmozgástól súrlódó kavicsok nesze, és a sirályok vijjogtak magasan a fejünk fölött. Minden olyan békés volt...
Jacob közelebb húzódott hozzám, olyan közel, hogy a karunk összeért. Éreztem, hogy tüzel a teste. Egy percig így ültünk, aztán gyorsan kibújtam a vízhatlan dzsekimből. Jacob elégedett kis torokhangot hallatott, és állát a fejem búbjára támasztotta. Élveztem a napsütést a bőrömön - bár Jacob teste még a napsugaraknál is melegebb volt -, és lustán azon töprengtem, vajon meddig ülhetek így anélkül, hogy alaposan leégnék.
Szórakozottan oldalt fordítottam a jobb kezemet, és néztem, ahogy a napfényben finoman megcsillan a sebhely, amelyet James hagyott rajtam.
- Mire gondolsz most? - mormolta Jacob.
- A napsütésre.
- Mmmm. Tényleg finom...
- Mire gondolsz most? Jacob kuncogott.

- Eszembe jutott az az idióta film, amire elvittél. Meg ahogy Mike Newton lerókázott mindent, ami az útjába került.
Én is fölnevettem, és elámultam, az idő során mennyire átalakult ez az emlék. Nem is olyan régen csak a stresszre emlékeztem, meg a zűrzavarra... Most meg már nevetni tudok rajta. Ez volt az utolsó esténk Jacobbal, mielőtt megtudta, miféle géneket örökölt az őseitől. Az utolsó tisztán emberi emlékem róla. És ez az emlék most furán kellemes volt.
- Ez nagyon hiányzik - mondta Jacob. - Hogy régen milyen könnyű volt minden... milyen egyszerű. Örülök, hogy legalább jó a memóriám... - Felsóhajtott.
Észrevette, hogy a testem megfeszül, mert minderről nekem is eszembe jutott valami.
- Mi a baj? - kérdezte.
-Arról a jó memóriádról... - Elhúzódtam tőle, hogy jobban lássam az arcát. Bár ebben a pillanatban csak zavar és értetlenség ült rajta. - Elárulnád, mit műveltél hétfőn reggel? Olyasmire gondoltál, ami zavarta Edwardot. - A „zavarta" enyhe kifejezés arra, ami történt, de szerettem volna választ kapni, úgyhogy viszonylag szelíden kezdtem. Jacob képe felragyogott, amikor megértette, miről beszélek, és fölnevetett.
- Éppen rád gondoltam. Nem nagyon tetszett neki, mi?
- Énrám? Miért, mi van velem?
Ezúttal volt valami kemény és ellenséges a nevetésében.
- Felidéztem, milyen állapotban voltál akkor éjjel, amikor Sam megtalált, láttam a fejében a képet, mintha én is ott lettem volna az erdőben, és tudod, Sam azóta sem bírta elfelejteni azt a látványt. Aztán felidéztem, hogy festettél, amikor először eljöttél hozzám. Lefogadom, nem is sejted, milyen rémes állapotban voltál. Hetekbe telt, amíg megint emberformád lett. Aztán arra is visszaemlékeztem, ahogy akkoriban átfogtad magad a karoddal, mintha attól félnél, hogy különben szétesel... - Jacob arca megrándult. - Még nekem is fáj visszagondolni, milyen szomorú voltál, pedig nem az én hibám volt. Jól sejtettem, hogy neki még nehezebb lesz! És nem árt, ha látja a saját szemével, hogy mit művelt.

Belebokszoltam a vállába, de az én kezem fájdult meg tőle.
- Jacob Black, ne merészelj még egyszer ilyet csinálni! ígérd meg, hogy többé nem teszel ilyet!
- Hogyisne! Hónapok óta nem szórakoztam ilyen jól. -Te, Jaké, én esküszöm, hogy...
- Jaj, Bella, térj már észhez! Mikor fogok én újra találkozni vele? Emiatt igazán nem kellene felhúznod magad. Felálltam, hogy faképnél hagyjam, de Jacob elkapta a kezem.
Nagyot rántottam rajta, megpróbáltam kiszabadítani.
- Hazamegyek, Jacob.
- Nem, ne menj még! - Még szorosabban fogta a kezemet. - Sajnálom. És... oké, nem teszem többet. Megígérem.
Fölsóhajtottam.
- Köszi, Jake.
- Gyere, menjünk vissza hozzánk! - unszolt.
- Ami azt illeti, tényleg muszáj mennem. Elígérkeztem Angéla Weberhez, és tudom, hogy Alice is aggódik értem. Nem akarom, hogy túl sokat nyugtalankodjék miattam.
- De hát még csak most jöttél!
- Én is úgy érzem - ismertem be. Hunyorogva fölnéztem a napra: pontosan a fejünk fölött állt. Hogy szaladhatott el ilyen gyorsan annyi idő?
Jacob mogorván ráncolta a szemöldökét.
- Nem tudom, mikor láthatlak újra - mondta megbántva.
- Eljövök, amint Edward legközelebb elutazik - szaladt ki a számon a meggondolatlan ígéret.
- Elutazik? - Jacob égnek emelte a szemét. - Igazán finoman írod körül, amit ilyenkor csinál. Undorító paraziták!
- Ha ilyen undok vagy, nem jövök többet - fenyegettem, és megpróbáltam elrántani a kezemet, de nem engedte.
- Jól van na, ne dühöngj! - vigyorgott. - Ezt csak olyan feltételes reflexből mondtam...
- Ha akarsz még velem találkozni, akkor valamit tisztáznunk kell, rendben? Jacob némán várt.
- Figyelj - folytattam. - Engem nem érdekel, hogy ki vámpír és ki vérfarkas. Teljesen lényegtelen. Te Jacob vagy,

ő Edward, én pedig Bella. És semmi más nem számít.
Jacob szeme összeszűkült egy pillanatra.
- De hát én tényleg vérfarkas vagyok - mondta kelletlenül. - Ő pedig vámpír - tette hozzá undorodva.
- Én meg Szűz vagyok! - förmedtem rá.
Jacob kíváncsian fürkészte az arcomat. Végül vállat vont.
- Hát, ha te tényleg képes vagy így látni a dolgokat...
- Képes vagyok. És így is látom.
- Oké. Szóval csak Bella és Jacob. Holmi szörnyűséges Szüzekről pedig szó se essék! - Rám mosolygott, azzal a meleg ismerős, nagyon hiányolt mosolyával. Válaszul az én szám is fülig szaladt.
-Tényleg nagyon hiányoztál, Jaké - bukott ki belőlem.
- Te is nekem. - Tekintete most tiszta volt és vidám, végre nem volt benne semmi harag és keserűség. - El sem hiszed mennyire. Ugye nemsokára megint eljössz?
- Amilyen hamar csak tudok - ígértem.

6. SVÁJC

Hazafelé menet nemigen figyeltem a napsütésben nedvesen csillámló útra. Az a töménytelen újdonság kavargott a fejemben, amit Jacobtól hallottam. Megpróbáltam addig rendezgetni őket a fejemben, amíg össze nem állnak valami értelmes egésszé. A rám nehezedő többlet teher ellenére könnyebben éreztem magam. Láttam Jacobot mosolyogni, beavatott az összes titkába... ettől ugyan nem lett még minden tökéletes, csak sokkal jobb. Jól tettem, hogy elmentem. Jacobnak szüksége van rám. És az is nyilvánvaló, gondoltam a szemkápráztató

napsütésbe hunyorogva, hogy nem fenyegetett semmi veszély. És akkor egyszer csak ott termett a semmiből. Az egyik pillanatban még nem láttam semmit a visszapillantó tükörben, csak a csillogó, üres országutat. A következő pillanatban a napsugarak egy ezüst Volvóról verődtek vissza, közvetlenül mögöttem.
- Ó, a nyavalya... - nyöszörögtem.
Megfordult a fejemben, hogy kiállók az út szélére. De túl gyáva voltam most azonnal szembenézni vele. Azt reméltem, lesz egy kis időm felkészülni... és hogy Charlie is ott lesz a közelben, így Edward kénytelen lesz visszafogni a dühét. Vagy legalábbis nem ordít majd olyan hangosan.
A Volvo alig néhány centire volt tőlem. Én az országútra szegeztem a szemem.
Amilyen gyáva nyúl vagyok, egyenesen Angeláék elé hajtottam, és egyszer sem néztem hátra. Edward pillantása azonban valósággal lyukat égetett a visszapillantó tükrömbe, legalábbis így éreztem.
Követett, míg csak le nem parkoltam a járdaszegélynél Weberék háza előtt. Nem állt meg, én meg föl se mertem nézni, amikor elhaladt mellettem. Nem akartam látni, milyen képet vág. Amint eltűnt a látóteremből, felszaladtam az ajtóhoz vezető, rövid betonjárdán.
Bekopogtattam, de Ben már nyitotta is az ajtót, mintha ott állt volna közvetlenül mögötte.
- Szia, Bella! - mondta meglepetten.
- Szia, Ben! Ööö... Angéla itthon van? - Lehet, hogy Angéla elfeledkezett róla, hogy mit beszéltünk meg, és a frász kerülgetett, hogy esetleg egyenesen haza kell mennem.
- Persze - felelte Ben, és hirtelen Angéla is megjelent a lépcső tetején, és lekiáltott:
- Szia, Bella!
Ben kikukucskált mellettem, mert egy autót hallottunk közeledni. Nem ijedtem meg, mert a motor akadozva leállt, amit az utógyújtás hangja követett. Még csak nem is hasonlított a Volvo egyenletes dorombolásához. Ez alighanem az a látogató, akire Ben várt.
- Itt van Austin - mondta Ben, amikor Angéla odaért mellé. Az utcáról
türelmetlen dudálás hallatszott.

- Majd jövök - ígérte Ben Angélának. - Máris hiányzol.
Átkarolta Angéla nyakát, lehúzta magához a fejét, és lelkesen szájon csókolta. Austin újra dudált.
- Szia, Ang! Szeretlek! - kiáltotta Ben, és elszáguldott mellettem.
Angéla kissé kábán imbolygott, az arca rózsaszínre pirult, aztán összeszedte magát, és addig integetett Ben és Austin után, míg el nem tűntek. Akkor hozzám fordult, és gyászosan elmosolyodott.
- Köszönöm, hogy eljöttél, Bella - mondta. - Szívből köszönöm. Nemcsak attól mentesz meg, hogy a kezem bénára zsibbadjon, hanem kétórányi rosszul szinkronizált, agyatlan karatefilmtől is... - Megkönnyebbülten felsóhajtott.
- Örülök, hogy hasznomat veszed. - A pánik valamelyest enyhült bennem, már képes voltam kicsit egyenletesebben lélegezni. Olyan jó hétköznapi érzésem volt, Angéla könnyen megoldható, emberi problémái megnyugtattak. Jó volt tudni, hogy akad még hely, ahol az élet normálisan folyik.
Angéla elindult felfelé a lépcsőn a szobájába, időnként félrerúgott egy-egy gyerekjátékot az útból. A ház szokatlanul csendes volt.
- Hol van a családod?
- A szüleim elvitték az ikreket Port Angelesbe valami születésnapi bulira. El sem hiszem, hogy tényleg segítesz nekem megírni ezt a sok vackot. Ben úgy csinál, mintha ínhüvelygyulladása lenne. Fintorgott.
- Ugyan, semmiség az egész - legyintettem, de aztán a szobájába érve megpillantottam az asztalon tornyosuló borítékhalmot.
- Te jó ég! - szisszentem fel. Angéla bocsánatkérően nézett rám. Most már értettem, miért halogatta olyan sokáig a dolgot, és Ben miért találta ki magának az ínhüvelygyulladást.
- Eddig azt hittem, csak túlzói - ismertem be.
- Bárcsak túloztam volna! Biztos, hogy maradni akarsz?
- Fogj csak nyugodtan munkára! Egész nap ráérek.
Angéla kettéosztotta a borítéktornyot, és az anyja címjegyzékét kettőnk közé tette. Egy darabig a címzésre

koncentráltunk, és nem hallatszott más, csak a tollak halk percegése a papíron.
- Mit csinál Edward ma este? - kérdezte Angéla pár perccel később. A tollam hegye felszántotta a borítékot.
- Emmett hazajött a hétvégére. Állítólag kirándulnak.
- Ezt úgy mondod, mintha nem lennél biztos benne. Vállat vontam.
- Szerencséd, hogy Edwardnak ott vannak a bátyjai, akikkel kirándulhat meg sátorozhat. Nem is tudom, mit csinálnék, ha Bennek nem lenne Austin ezekhez a fiús dolgokhoz.
-Aha, a túrázást és hasonlókat nem igazán nekem találták ki. Az meg egyenesen kizárt, hogy lépést tudjak tartani velük.
Angéla nevetett.
- Én is jobban érzem magam a négy fal között...
Egy darabig újra a borítékjaira koncentrált. Én is megcímeztem még négyet. Ha Angélával voltam, sosem éreztem úgy, hogy mindenáron fecsegnünk kell valamiről. Akárcsak Charlie-t, őt sem zavarta, ha csöndben vagyunk. De néha - akárcsak Charlie - ő is kiszúrta, ha valami nincs velem rendben.
- Valami baj van? - kérdezte halkan. - Olyan... nyugtalannak látszol. Szomorúan elmosolyodtam.
- Ennyire nyilvánvaló?
- Nem, nem igazán.
Alighanem füllentett, hogy ne érezzem kínosan magam.
- Nem kell beszélned róla, ha nem akarsz - nyugtatott meg. - De szívesen meghallgatom, ha úgy érzed, hogy attól könnyebb. Már majdnem kiszaladt a számon, hogy *kösz, inkább nem...* Végtére is annyiféle titkot kell őriznem. Nem tárgyalhatom meg a gondjaimat egy emberi lénnyel. Tiltják a szabályok.
És mégis, hirtelen szokatlan erővel tört rám az érzés, hogy pontosan erre van szükségem. Arra, hogy egy normális, emberbarátnővel beszélgessek. Hogy én is nyavalyogjak egy sort, mint minden tinédzser lány. Azt akartam, hogy az én problémáim is ilyen egyszerűek legyenek. Szükségem volt valakire, akinek végre semmi

köze ehhez a vámpír-vérfarkas mizériához, és hétköznapian szemléli a dolgokat. Valaki, aki elfogulatlan.
- De persze, ha nem tartozik rám... - mosolygott Angéla a borítékjára.
- Nem - vágtam közbe. - Igazad van. Tényleg nyugtalan vagyok. Mert... szóval Edward miatt.
- Mi a baj?
Olyan könnyű Angélával beszélgetni! Amikor ilyesmit kérdezett, biztosra vehettem, hogy nem egyszerűen kíváncsi vagy pletykaéhes, mint Jessica. Őt csakugyan az érdekelte, hogy miért vagyok zaklatott.
- Az, hogy irtó dühös rám.
- Ezt nehéz elhinni - mondta Angéla. - És miért dühös? Felsóhajtottam.
- Emlékszel Jacob Blackre?
- Aha - mondta. -Na.
- Féltékeny.
- Nem, nem kifejezetten féltékeny... - Jobb lett volna, ha befogom a számat. Képtelenség érthetően elmagyarázni a helyzetet. De folytatni akartam. Eddig fel sem tűnt, hogy ennyire ki vagyok éhezve egy normális, emberi beszélgetésre. - Edward úgy gondolja, hogy Jacob... rossz hatással van rám. Hogy... veszélyes, meg minden. Tudod, mennyi bajom volt pár hónappal ezelőtt... De azért ez az egész teljesen nevetséges. Meglepetten láttam, hogy Angéla a fejét csóválja.
- Most mi van? - kérdeztem.
- Bella, én láttam, hogy néz rád Jacob Black. Lefogadom, hogy a fő gond az, hogy Edward féltékeny.
- De én sose gondoltam *úgy* Jacobra! -Te talán nem. De ami
Jacobot illeti... Összevontam a szemöldököm.
- Jacob pontosan tudja, hogyan érzek. Mindent elmondtam neki.
- Edward is csak ember, Bella. Úgy reagál, mint bármely más pasi tenné aző helyében. Elhúztam a számat. Erre nem tudtam mit felelni.
Angéla megveregette a kezemet.

- Majd túlteszi magát rajta.
- Hát remélem is. Jake nehéz időszakon megy keresztül. Szüksége van rám.
- Te és Jacob nagyon közel álltok egymáshoz, ugye?
- Mintha testvérek lennénk - helyeseltem.
- És Edward nem kedveli... Hát ez nehéz ügy. Kíváncsi vagyok, Ben hogy viselkedne egy ilyen helyzetben?
Halványan elmosolyodtam.
- Valószínűleg úgy, mint bármely más pasi. Angéla elvigyorodott.
- Valószínűleg.
Aztán témát váltott. Angéla nem az a fajta, aki sokat faggatózik, és, úgy látszik, megérezte, hogy nem akarok, vagy nem tudok többet mondani.
- Tegnap megkaptam a kollégiumi beosztásomat. Természetesen abba az épületbe, amelyik a legtávolabb van az egyetemtől.
- Ben tudja már, hogy ő hol fog lakni?
- Az egyetemhez legközelebbi épületben. Na és te? Eldöntötted már, hogy hová akarsz menni?
Csúf, göcsörtös macskakaparásomat bámultam a borítékon. Egy pillanatra elkalandoztam, Angélára és Benre gondoltam, akik rövidesen együtt kezdenek a Washingtoni Egyetemen. Még pár hónap, és elutaznak Seattle-be. Biztonságban lesznek? A veszedelmes, fiatal vámpírok elköltöznek addigra a városból? Akkor már egy másik város újságjának címlapján harsognak a
hátborzongató szalagcímek? És azokról is én tehetek majd?
Megpróbáltam mindezt kiverni a fejemből, és ha késve is, de válaszoltam Angélának. -Azt
hiszem, Alaszkába. A Juneau-i Egyetemre.
- Alaszkába? - Kihallottam a hangjából a meglepetést. - Ah... tényleg? Már úgy értem, ez nagyszerű! Csak azt hittem, inkább olyan helyre mész, ahol egy kicsit... melegebb van.
Elnevettem magam, de még mindig a borítékot bámultam.

- Aha. Forks jócskán megváltoztatta az életszemléletemet.
- Na és Edward?
Neve hallatára idegesen összerándult a gyomrom, de azért vigyorogtam.
- Edward sem találja túl hidegnek Alaszkát. Angéla visszavigyorgott.
- Hát persze, hogy nem. - Aztán felsóhajtott. - Csak ne lenne olyan messze! Nem tudsz túl gyakran hazajönni. Hiányozni fogsz, írsz majd e-mailt?
Csöndes szomorúság hulláma söpört át rajtam: talán hiba volt éppen most közelebb kerülnöm Angélához... De nem lenne még szomorúbb, ha elszalasztanám ezt az utolsó lehetőséget? Elhessegettem a bánatos gondolatokat.
- Ha még ezek után képes leszek írni - ugrattam, és a megcímzett borítékhalom felé biccentettem.
Felnevettünk, és innentől már egyszerű volt arról csevegni, ki milyen szakokat választ, és milyen szemináriumokra fog járni, közben pedig megcímeztük a maradék borítékot - mindössze annyit kellett tennem, hogy nem gondolok bele abba, amiről beszélünk. És különben is, aznap volt más, nyomósabb okom az aggodalomra. Annyira féltem hazamenni, hogy még a bélyegeket is segítettem fölragasztani.
- Hogy van a kezed?
Néhányszor kinyújtóztattam az ujjaimat.
-Azt hiszem, fogom még tudni használni... majd egyszer.
Ajtó csapódott odalenn. Mindketten felnéztünk.
- Ang! - kiáltotta Ben.
Megpróbáltam mosolyogni, de az ajkam remegett.
- Azt hiszem, ez az én végszavam... ideje mennem.
- Nem, maradj csak nyugodtan! Bár gyanítom, Ben el fogja mesélni a filmet... részletesen.
- Charlie már úgyis aggódik, hogy hol lehetek.
- Hát akkor kösz a segítséget.
- Igazából jól szórakoztam. Csinálhatnánk még valami hasonló programot. Jó volt ez a néhány csajos óra!

- Megbeszéltük.
Halkan kopogtattak az ajtón.
- Gyere csak, Ben! - szólt ki Angéla. Felálltam, és
nyújtózkodtam egy nagyot.
- Szia, Bella! Szóval túlélted - üdvözölt gyorsan Ben, mielőtt elfoglalta volna a helyemet Angéla mellett. Egy pillantást vetett az elkészült borítékokra. - Szép munka volt. Kár, hogy nekem nem hagytatok semmit, pedig én igazán szívesen... - Nem fejezte be a mondatot, de a következő pillanatban már újra izgatottan hadarni kezdett. - Ang, nem tudod, mit hagytál ki. Félelmetes volt! A végső küzdelem... valami hihetetlen volt a koreográfia! Van az a fickó... meg kell nézned, hogy értsd, miről beszélek...
Angéla jelentőségteljes pillantást vetett rám, és égnek emelte szemét.
- Viszlát holnap a suliban! - nevettem idegesen. Angéla felsóhajtott.
- Viszlát!
Szorongva pislogtam körbe, miközben a furgonomhoz mentem de az út teljesen elhagyatott volt. Hazaúton végig a visszapillantót lestem, de az ezüst kocsinak nyoma sem volt. A házunk előtt sem láttam, bár ez nem jelentett semmit.
- Bella, te vagy az? - kiáltott ki Charlie, amikor kinyitottam az ajtót.
- Szia, Apu!
Charlie-t természetesen ott találtam a nappaliban, a tévé előtt.
- Na, hogy telt a napod?
- Remekül - feleltem. Akár el is mondhatok mindent... Billytől úgyis pillanatok alatt megtudja. Egyébként meg biztos örülni fog. - A boltban nem volt rám szükség, úgyhogy lementem La Pushba.
Charlie nem úgy festett, mintha túlságosan meglepődött volna. Billy már nyilván közölte vele a hírt.
- Hogy van Jacob? - adta a közönyöst Charlie.
- Jól - feleltem ugyanolyan szenvtelenül.

- Weberéknél is voltál?
-Aha. Megcímeztük az összes ballagási meghívót.
- Ez remek! - Charlie szája fülig ért. Meglepett, hogy ennyire odafigyel rám, pedig a tévében ment a meccs. - Örülök, hogy egy kis időt a barátaiddal töltöttél.
- Én is.
A konyha felé igyekeztem, hátha találok ott valami sürgős elfoglaltságot. De sajna, Charlie már elmosta maga után a déli edényt. Pár percig csak álltam, és egy napfényfoltot bámultam a padlón. De hát nem halogathattam a dolgot a végtelenségig.
- Fölmegyek tanulni - közöltem komoran, és nekivágtam a lépcsőnek.
- Viszlát később! - kiáltott utánam Charlie. Ha még élek, gondoltam magamban.
Gondosan becsuktam magam mögött az ajtót, mielőtt a szoba felé fordultam.
Hát persze, hogy már ott volt. A szemközti falnál állt, a nyitott ablak mellett, az árnyékban. Az arca kemény, tartása feszült. Némán, merően nézett rám.
Behúzott nyakkal vártam, hogy kitör a vihar, de nem történt semmi. Csak nézett némán, alighanem ahhoz is túl dühös volt, hogy megszólaljon. Végül én törtem meg a csendet:
- Szia!
Az arca meg se rezdült. Akár egy kőszobor. Magamban százig számoltam, de nem láttam rajta semmi változást.
- Ehm... hát szóval még mindig élek - kezdtem.
Halk morgás tört föl a melléből, de az arca továbbra is kifejezéstelen maradt.
- A hajam szála se görbült - mondtam csökönyösen, és vállat vontam. Végre megmozdult. Lehunyta a szemét, és az orrnyergét masszírozta.
- Bella! - suttogta. - Van fogalmad róla, milyen közel jártam ahhoz, hogy átlépjem a határvonalat? Hogy megszegjem a szerződést, és utánad menjek? Tudod, hogy ez mivel járt volna?
Fölszisszentem, mire Edward kinyitotta a szemét. A pillantása olyan hideg és rideg volt, mint az éjszaka.

- Ezt nem teheted! - mondtam majdnem kiáltva. Megpróbáltam halkan beszélni, nehogy Charlie meghallja, de legszívesebbe ordítottam volna. - Edward, az ég szerelmére, ne adj ürügyet, hogy megtámadjanak benneteket! Alig várják! Nem szegheted meg a szabályokat!
-Talán nem csak ők szeretnének harcolni...
- Ne kezdd te is! - fakadtam ki. - Szerződést kötöttetek, akkor tartsátok is be!
- Ha kárt tett volna benned...
- Ebből elég! - szakítottam félbe. - Semmi ok nem volt az aggodalomra. Jacob nem veszedelmes.
- Bella! - forgatta a szemét Edward. - Nem hiszem, hogy te tudnád legjobban megítélni, mi veszedelmes, és mi nem.
- Azt tudom, hogy Jake miatt nem kell aggódnom. És neked sem.
Edward a fogát csikorgatta. Kezét ökölbe szorította az oldala mellett. Még mindig a fal mellett állt, és én utáltam, hogy olyan messze vagyunk egymástól.
Mély lélegzetet vettem, és átvágtam a szobán. Edward meg se moccant, miközben átkaroltam. Most, hogy a délutáni nap utolsó erejével besütött az ablakon, a bőre különösen hidegnek tűnt. És ő maga is olyan volt, mint egy jégszobor, mintha álltában megfagyott volna.
- Sajnálom, hogy nyugtalankodtál miattam - motyogtam.
Edward felsóhajtott, és mintha kissé engedett volna benne a feszültség. Átfogta a derekamat.
- Hogy nyugtalankodtam, az enyhe kifejezés! - mormolta. - Nagyon hosszú volt a mai nap.
- Elvben nem is tudhattál volna róla - emlékeztettem. - Azt hittem, tovább tart a vadászat.
Fölnéztem az arcába, láttam védekező pillantását, és most már észrevettem azt is, amit az előbb nem: hogy milyen sötét a szeme, és a szeme alatt lila karikák sötétlenek. Szemrehányóan néztem rá.
- Amikor Alice látta, hogy eltűnsz, visszajöttem - közölte.
- Nem kellett volna! Most majd megint el kell menned - mondtam szigorúan. -
Tudok várni.

- De hát ez nevetséges! Jó, oké, hogy Alice nem lát, amikor Jacobbal vagyok, de azért tudhattad volna...
- De nem tudtam - vágott közbe. - És nem várhatod el tőlem, hogy engedjelek...
- De igen, elvárhatom - szakítottam félbe. - És el is várom.
- Ez nem fordulhat elő még egyszer.
- Nem bizony! Mert legközelebb nem fogod ennyire túlreagálni a dolgot.
- Mert nem lesz legközelebb!
- Én megértem, hogy neked időnként el kell menned vadászni, még ha nem is örülök neki...
- Ez nem ugyanaz! Én nem teszem kockára az életemet.
- Mint ahogy én sem.
- A vérfarkasok komoly veszélyt jelentenek.
- Szerinted. Szerintem meg nem.
- Nem vagyok hajlandó vitatkozni erről, Bella.
- Akkor jó, mert én sem.
Éreztem a hátamon, hogy megint ökölbe szorul a keze.
- Tényleg csak a biztonságom miatt aggódsz? - szaladt ki hirtelen a számon.
- Ezt meg hogy érted? - kérdezte élesen.
- Nem vagy te véletlenül... - Angéla feltevése most még nagyobb butaságnak tűnt, mint korábban. Úgyhogy nem volt könnyű
befejezni a mondatot. - Úgy értem, van jobb dolgod, mint hogy féltékeny legyél, ugye?
- Van? - nézett rám felvont szemöldökkel.
- Ne vicceld el!
- Hát ez nem lesz nehéz, mert ebben semmi vicces nincs. Gyanakodva méregettem.
-Vagy... talán valami egészen másról van szó? Mint például hogy „a vámpírok és a vérfarkasok mindig is ellenségek voltak"? Csak valami tesztoszterontól hajtott... Edward szeme villámlott.

- Itt csakis és kizárólag terólad van szó! Én semmi mással nem törődöm, csak a te biztonságoddal! A szemében égő, sötét tűzben nem lehetett kételkedni.
- Oké - sóhajtottam. - Elhiszem. De szeretném, ha valamit tudomásul vennél. Ami ezt az egész képtelen ellenségeskedést illeti, rám ne számítsatok! Én semleges vagyok. Én vagyok Svájc. Nem engedem, hogy holmi mitikus lények területi vitái befolyásolják az életemet. Jacob olyan, mintha a testvérem lenne. Te pedig... csak azért nem mondom, hogy te vagy életem szerelme, mert azt remélem, hogy sokkal hosszabb ideig foglak szeretni. Mondjuk inkább úgy, hogy te vagy a létezésem szerelme. Engem nem érdekel, ki vámpír és ki vérfarkas. Ha Angéláról véletlenül kiderülne, hogy boszorkány, hát őt is szívesen látnám a klubban... Edward némán figyelt.
- Svájc vagyok - ismételtem meg a nyomaték kedvéért. Haragos pillantást vetett rám, aztán felsóhajtott.
- Bella... - kezdte, aztán elhallgatott, és elfintorította az orrát.
- Most meg mi bajod?
- Hát... kérlek, ne sértődj meg, de kutyaszagod van - közölte.
Azzal rám villantotta ferde, csibészes mosolyát, és én tudtam, hogy túl vagyunk a veszekedésen. Mára legalábbis... Edwardnak pótolnia kellett a kihagyott vadászatot, úgyhogy megbeszélték, hogy péntek este Jasperrel, Emmett-tel és Carlisle-lal egy észak-kaliforniai rezervátumba utaznak, ahol nagyon elszaporodtak a pumák.
A vérfarkaskérdésben nem jutottunk dűlőre, de azért nem volt bűntudatom, amikor - miután Edward már elment, hogy hazavigye a Volvót, és még mielőtt visszatért volna, hogy bemásszon az ablakomon - kihasználtam az alkalmat, és felhívtam Jake-et, hogy szombaton megint átmegyek hozzá. Ez nem jelentette azt, hogy alattomban, Edward háta mögött csináltam volna valamit. Edward pontosan tudta, hogyan érzek Jake iránt. És ha megint megbuherálja a furgonomat, akkor felhívom Jacobot, hogy jöjjön értem. Forks is semleges terület, akárcsak Svájc - akárcsak én.
így aztán, amikor csütörtökön munka végeztével nem Edward, hanem Alice várt rám a Volvóban, először nem is

gyanakodtam. Az utasoldali ajtó nyitva várt, valami sosem hallott zene szólt, kocsi valósággal beleremegett a basszusgitár-szólóba.
- Szia, Alice! - próbáltam túlkiabálni az üvöltő zenét, miközben beszálltam. - Hol a bátyád?
Alice hangosan énekelt, együtt a CD-vel, csak éppen egy oktávval magasabban, mint az énekesek, bonyolult összhangzatokkal szőve át a dallamot. Odabólintott nekem, de a kérdésemet elengedte a füle mellett, és inkább a zenére összpontosított. Becsuktam magam mögött az ajtót, és a fülemre tapasztottam a tenyeremet. Alice elvigyorodott, és lehalkította a lejátszót, hogy a dalból csak háttérzene maradjon. Aztán egy és ugyanazon pillanatban nyomta le az ajtózárat és a gázpedált.
- Mi ez az egész? - kérdeztem, mert kezdtem nyugtalankodni. - Hová lett Edward? Alice vállat vont.
- Korán indultak.
-Ah... - Megpróbáltam úrrá lenni nevetséges csalódottságomon. Ha korán elindult, ez azt jelenti, hogy hamarabb is jön vissza, emlékeztettem magam.
- Az összes fiú elment, mi pedig csapunk egy pizsamapartit trillázta Alice.
- Pizsamapartit? - ismételtem, és kezdtem gyanakodni.
- Hát nem remek? - ujjongott Alice.
Egy hosszú pillanatig Alice izgalomtól ragyogó szemébe feledkeztem.
- Te engem most szabályszerűen elrabolsz, igaz? Alice nevetve bólintott.
- Egészen szombatig. Esme már megbeszélte Charlie-val a dolgot: két napig nálunk maradsz, holnap reggel én viszlek iskolába, és én is hozlak el.
Elfordultam, és a fogamat csikorgattam.
- Sajnálom - mondta Alice, de csöppet sem tűnt bűnbánónak. - Edward lekenyerezett.
- Mivel? - sziszegtem a fogaimon keresztül.
- Megvette nekem a Porschét. Pontosan olyan, mint amilyet Olaszországban loptam! - Boldogan felsóhajtott. - Megállapodtunk, hogy Forksban nem használom, de ha akarod, megnézhetjük, mennyi idő alatt érünk innét Los

Angelesbe. Fogadok, hogy éjfélre vissza is hoználak!
Mély lélegzetet vettem.
-Azt hiszem, ezt most inkább kihagynám - sóhajtottam, és igyekeztem elfojtani a borzongásomat.
A kelleténél jóval sebesebben végigkanyarogtunk a hosszú erdei úton. Alice a ház mögé hajtott, hogy beálljon a garázsba, én pedig szemügyre vettem az odabenn sorakozó autókat. Emmett nagy dzsipje és Rosalie piros sportkocsija között ott csillogott-villogott a kanárisárga Porsche.
Alice kecsesen kiszökkent a kocsiból, és végigsimogatta a díjat, amelyet a túszul ejtésemért kapott.
- Csinos, mi?
- Hogy csinos, az nem kifejezés - morogtam hitetlenkedve. - Egy ilyen kocsit kaptál tőle, csak azért, hogy két napig fogságban tarts?
Alice fintorgott.
Egy másodperccel később utolért a megvilágosodás, és valósággal letaglózott.
- Nemcsak most, két napig... hanem minden alkalommal, valahányszor elmegy, igaz? Alice bólintott.
Bevágtam a kocsiajtót, és dühöngve indultam a ház felé. Alice mellettem szökdécselt, és továbbra sem adta bűnbánatnak semmi jelét.
- Nem gondolod, hogy ez már túlzás? Ennyire beleavatkozni abba, hogy mit csinál a másik... Szerinted ez nem abnormális egy icipicit?
- Nem. - Elfintorította az orrát. - Te nem fogod fel, milyen veszélyes tud lenni egy fiatal vérfarkas. Különösen így, hogy képtelen vagyok látni őket. így nem tudni, hogy biztonságban vagy-e. Nem szabadna ennyire vakmerőnek lenned!
- Hát igen - mondtam jeges hangon. - Ellenben egy pizsamaparti vámpírokkal, az valóban a biztonságtudatos viselkedés csúcsa. Alice felnevetett.
- Kifestem a lábkörmödet, meg minden - ígérte.
Valójában nem is volt olyan rossz az este, ha eltekintünk attól, hogy akaratom ellenére tartottak ott. Esme olasz

kaját hozott - az igazán jó fajtából, elment érte egészen Port Angelesig -, Alice kikölcsönözte a kedvenc filmjeimet. Még Rosalie is ott gubbasztott csöndesen a háttérben. Alice ragaszkodott hozzá, hogy tényleg kifesse a lábkörmömet, nekem meg az jutott eszembe, hogy alighanem összeállított egy listát, mi mindenre kell sort kerítenie ezen az estén - az ötleteket valószínűleg valami rossz tévésorozatból vette.

- Meddig akarsz fönnmaradni? - kérdezte, amikor a körmeim már vérvörösen csillogtak. A lelkesedése a rosszkedvem láttán sem lohadt le.

- Nem akarok fönnmaradni. Holnap reggel iskola. Alice duzzogva lebiggyesztette az ajkát.

- És hol fogok aludni? - Egy pillantással végigmértem a kanapét. Kicsit rövidnek tűnt. - Nem tarthatnál inkább felügyelet alatt a tulajdon hálószobámban?

- Ugyan, az meg miféle pizsamaparti lenne? - Alice felháborodva rázta a fejét. - Edward szobájában fogsz aludni. Felsóhajtottam. Edward fekete bőrkanapéja csakugyan hosszabb, mint ez itt. És az aranyszínű szőnyeg is elég vastag, úgyhogy akár a padlón is kényelmesen elalhattam volna.

- Legalább a cuccomért hazamehetek? Alice elmosolyodott.

- Már elhoztam.

- Esetleg telefonálhatnék?

- Charlie tudja, hogy itt vagy.

- Nem Charlie-t akarom fölhívni. Úgy látom, kénytelen leszek lemondani egy programomat. -Ah... - Alice néhány pillanatig töprengett. - Hát, nem vagyok egészen biztos benne...

- Jaj, Alice! - csattantam fel. - Ne csináld már!

- Oké, oké - és kilibegett a szobából. Fél másodperccel később már jött is vissza, kezében a mobilja.

- Ezt nem tiltotta meg kifejezetten... - mormolta.

Bepötyögtem Jacob számát, remélve, hogy nem odakinn rohangál a barátaival. Szerencsém volt - ő vette fel a telefont.

- Halló!
- Szia, Jake, én vagyok! - Alice egy pillanatig kifejezéstelen szemmel nézett rám, aztán megfordult, odament a kanapéhoz, és leült Rosalie és Esme közé.
- Szia, Bella! - mondta Jacob, és hirtelen óvatos lett a hangja. - Mi újság?
- Semmi jó. Mégse tudok átjönni szombaton. Egy percig csend volt a telefonban.
- Hülye vérszívó - morogta végül. - Azt hittem, elutazik. Legalább akkor hagyna élni, ha nincs otthon. Vagy olyankor be szokott zárni egy koporsóba?
Felnevettem.
- Szerintem ebben nincs semmi vicces - háborgott Jake.
- Csak azon derültem, hogy majdnem eltaláltad. - Elmondtam Jacobnak, mi történt. - De szombatra úgyis visszajön, úgyhogy mindegy.
- Ez azt jelenti, hogy Forksban fog vacsorázni?
- Nem. - Úgy döntöttem, nem hagyom, hogy felbosszantson a gúnyolódásával. Különben is, majdnem olyan mérges voltam, mint ő. - Korábban ment el.
- Ah. Na jó, tudod mit, akkor gyere át most! - lelkesült fel. - Nincs még olyan késő. Vagy én megyek át hozzátok!
- Az jó lenne. De nem otthon vagyok - közöltem savanyúan. - Ha úgy vesszük, túszul ejtettek. Egy pillanatig hallgatott, amíg megemésztette, amit mondtam, aztán felmordult.
- Elmegyünk érted, és kiszabadítunk. - A hangja kifejezéstelen volt, és önkéntelenül is többes számot használt. Végigfutott a hátamon a hideg, de azért könnyedén, ingerkedve válaszoltam.
- Csábító ajánlat... Ha úgy vesszük, meg is kínoztak: Alice kifestette a lábkörmömet.
- Én komolyan beszélek!
- Ne tedd! Egyszerűen csak azt szeretnék, ha biztonságban lennék. Jacob újra felmordult.
-Tudom, hogy bután hangzik, de hidd el, helyén van a szívük...

- A szívük! - sziszegte Jacob megvetően.
- Szóval, bocs a szombat miatt - mentegetőztem. - Most megyek, vár az ágy - vagyis inkább a kanapé, pontosítottam magamban -, de nemsokára újra hívlak.
- Biztos vagy benne, hogy megengedik? - kérdezte megsemmisítő gúnnyal.
- Nem teljesen... - sóhajtottam. - Jó éjt, Jake!
- Hát akkor viszlát.
Alice azonnal mellettem termett, és már nyúlt is a telefonért, de közben én már beütöttem a következő számot. Alice láthatta is, hogy kit hívok.
- Nem hiszem, hogy nála lesz a telefonja - mondta.
- Majd hagyok neki üzenetet.
A telefon négyszer kicsöngött, aztán sípolni kezdett.
- Nagy bajban vagy - mondtam, minden egyes szót külön hangsúlyozva. - Nagyon nagy bajban! Egy dühödt grizzlymedve kismiska ahhoz képest, ami itthon vár rád!
Azzal becsattintottam a telefont, és Alice várakozó tenyerébe pottyantottam.
- Végeztem. Alice elvigyorodott.
- Egészen mókás ez a túszejtős játék.
- Most pedig megyek aludni - közöltem, és elindultam a lépcső felé. Alice rendületlenül jött utánam. -Alice - sóhajtottam fel. - Nem fogok kilopózni. Ha megpróbálnám, te úgyis tudnád előre, és elkapnál.
- Csak meg akarom mutatni, hol van a holmid - nézett rám ártatlanul.
Edward szobája a harmadik szinten, a folyosó túlsó végén volt, akkor is könnyen megtalálnám, ha nem ismerném már jól a hatalmas házat. Ám amikor felkapcsoltam a villanyt, földbe gyökerezett a lábam. Mégis eltévedtem volna? Alice kuncogott.
Aztán rájöttem: ugyanaz a szoba volt, csak átrendezték. A kanapét az északi falhoz tolták, a sztereó berendezés pedig a hatalmas polcrendszer mellé került, amelyen a CD-k sorakoztak - hogy helyet csináljanak az egész

szobát betöltő, elképesztő méretű ágynak.
A déli üvegfal visszatükrözte a szoba képét, és ettől a látvány kétszer olyan ijesztően festett.
Az ágy egyébként jól illett a szoba berendezéséhez. Az ágytakaró fakóarany színű, valamivel halványabb, mint a falak, a fekete, kovácsoltvas ágykeret bonyolult mintázatot alkotott, vasrózsák tekergőztek a magas ágytámlákra, és lugasszerűen összefonódtak a magasban. A pizsamám takarosan összehajtogatva várt az ágy szélén, mellette a neszesszerem.
- Hát ez meg mi a nyavalya? - dadogtam.
- Nem gondolhattad komolyan, hogy Edward enged egy vacak kanapén aludni!
Motyogtam valamit, és az ágyon heverő holmimért nyúltam.
- Akkor most egy darabig magadra hagylak - nevetett Alice. - Viszlát reggel!
Fogat mostam, pizsamába bújtam, aztán felkaptam az egyik kövér párnát és az aranyszínű ágytakarót, és átköltöztem a kanapéra. Gyerekes dolog, tudtam, de nem érdekelt. Porschéval vesztegetni, hatalmas franciaágyat vásárolni egy olyan házba, ahol senki nem alszik éjszaka - ez több, mint bosszantó. Lekapcsoltam a villanyt, összegömbölyödtem a kanapén, és az járt a fejemben, lehet, hogy el se bírok aludni, olyan dühös vagyok.
A sötétben az üvegfal már nem az a fekete tükör volt, amely megkettőzte a szobát. A holdfény megvilágította odakinn a felhőket. Ahogy a szemem megszokta a sötétséget, már ki tudtam venni a fák csúcsán derengő, szétszórt fényfoltokat és a folyó keskeny csíkjának villanásait. Néztem az ezüst fényt, és vártam, hogy elnehezüljön a szemhéjam. Ekkor valaki halkan kopogott az ajtón.
- Mit akarsz még, Alice? - csattantam fel védekezésre készen, mert biztos felhúzza majd az orrát, ha meglátja, hova ágyaztam.
- Én vagyok az - mondta Rosalie halkan. Résnyire nyitotta az ajtót, tisztán láthattam tökéletes arcát az ezüstös derengésben. - Bejöhetek?

7. EGY TÖRTÉNET, AMELY ROSSZUL VÉGZŐDIK

Rosalie tétován állt az ajtónyílásban, lélegzetelállítóan szép arcán bizonytalanság tükröződött.

- Hát persze! - A hangom egy oktávval magasabbra csúszott a meglepetéstől. - Gyere csak be!

Felültem, és a kanapé végébe csúsztam, hogy helyet csináljak neki. A gyomrom idegesen összeugrott. Ő az egyetlen a Cullen-családban, aki nem kedvel. Szó nélkül leült mellém. Törtem a fejem, vajon miért jött, de még csak ötletem sem volt.

- Lenne kedved beszélgetni egy kicsit? - kérdezte. - Nem én ébresztettelek föl, ugye? Rosalie pillantása az ágyra siklott, aztán vissza a kanapéra.

- Nem, még ébren voltam. Hát persze, beszélgethetünk. - Kíváncsi voltam, vajon Rosalie is olyan tisztán hallja-e a hangomban bujkáló rémületet, mint én magam.

Rosalie felkacagott - mintha egész sor csengettyű szólalt volna meg egyszerre.

- Olyan ritkán fordul elő, hogy Edward magadra hagy - mondta. - Gondoltam, most kihasználom az alkalmat.

Mit akarhat mondani nekem, amit Edwardnak nem szabad hallania? Idegességemben ronggyá gyűrtem az ágytakaró szélét.

- Ne haragudj, ha olyasmibe ütöm az orrom, ami nem rám tartozik - mondta Rosalie szelíden, csaknem könyörögve. Összekulcsolt kezét az ölébe eresztette, beszéd közben sem nézett fel. - Tudom, régebben elég sokszor megsértettem az érzéseidet, és nem Kéretném újra megtenni.

- Emiatt ne aggódj, Rosalie! Az érzéseimmel minden rendben. Miről van szó?

Rosalie zavartan felnevetett.

- Szeretném elmondani neked, vagy legalábbis megpróbálni, miért gondolom, hogy embernek kéne maradnod... hogy a te helyedben én miért maradnék ember...

-Ó...

Rosalie elmosolyodott a döbbenetemen, aztán felsóhajtott.

- Elmondta neked Edward, hogyan lett ez belőlem? - kérdezte csodálatos, halhatatlan testére mutatva. Lassan bólintottam: hirtelen elkomorodtam.
- Azt mondta, ugyanaz történt veled, ami velem is kis híján megtörtént Port Angelesben, csak akkor nem volt senki, hogy téged megmentsen! - Beleborzongtam az emlékbe.
- Tényleg csak ennyit mondott? - kérdezte Rosalie.
- Igen - feleltem zavartan. - Miért, történt valami más is, amit nem mondott el? Rosalie fölnézett rám, és elmosolyodott. Kemény, keserű, mégis elragadó mosollyal.
- Igen - felelte. - Volt még más is.
Kibámult az ablakon, én pedig némán vártam. Úgy láttam, próbál úrrá lenni az érzésein.
-Akarod hallani a történetemet, Bella? Nincs happy end... de hát melyikünk esetében van? Ha a történetünk jól végződött volna,
akkor már mind a temetőben nyugodnánk.
Bólintottam, bár megrémített a hangjából kicsendülő keserűség.
- Én másfajta világban éltem emberkoromban, mint te, Bella. Az én világom sokkal egyszerűbb volt. Ezerkilencszázharminchárom ban történt a dolog. Tizennyolc éves voltam, és gyönyörű. Az életem pedig tökéletes.
Kibámult az ablakon az ezüstös felhőkre, a gondolatai a távolba kalandoztak.
- A szüleim igazi kispolgárok voltak. Apámnak jól fizető, biztos állása volt az egyik bankban, és én csak mostanában jöttem rá, mennyire meg volt elégedve magával, úgy gondolta, az a pénz jár neki, hogy a tehetségével és szorgalmával érdemelte ki, és meg sem fordult a fejében, hogy egyszerűen csak szerencséje volt. Én is magától értetődőnek tekintettem, hogy jómódban élünk: a nagy gazdasági válságnak csak a híre jutott el hozzánk. Persze, találkoztam szegényekkel, akik nem voltak olyan szerencsések, mint mi. Apám szavai alapján én is úgy gondoltam rájuk, hogy a helyzetüket maguknak köszönhetik.
Anyámnak az volt a dolga, hogy makulátlanul tisztán és rendben tartsa a házat, és persze engem és a két

öcsémet. Hármunk közül én voltam a kedvenc, a legfontosabb. Akkoriban még nem fogtam fel, de ködösen azért sejtettem, hogy a szüleim keveslik azt, amink van, hiába voltunk jobb módúak, mint az emberek többsége. Ők mégis többet akartak. És társadalmilag is felfelé kapaszkodtak. Sznobok voltak, azt hiszem, ma így neveznénk őket. A szépségemre úgy tekintettek, mint Isten ajándékára. Ők sokkal több lehetőséget láttak benne, mint én magam.
Szóval ők nem voltak elégedettek az életükkel, de én igen. Izgalmasnak találtam, hogy az vagyok, aki vagyok, Rosalie Hale. Jólesett, hogy tizenkét éves korom óta a férfiak mindenütt megfordultak utánam. Hízott a májam, amikor a barátnőim megérintették a hajam, és sóhajtoztak az irigységtől. Örültem, hogy anyám büszke rám, és apám boldogan megvesz nekem minden csinos ruhát, amit csak megkívántam.
Tudtam, mit szeretnék az élettől, és úgy tűnt, kizárt dolog, hogy ne kapjam meg, amit szeretnék. Azt akartam, hogy szeressenek és csodáljanak. Nagy, virágdíszes esküvőt akartam, amikor az egész város engem bámul, amint apám karján az oltárhoz lejtek, és mindenki azt gondolja, hogy életében nem látott még ilyen gyönyörű teremtést, mint én. A csodálat úgy kellett nekem, Bella, mint a levegő. Buta voltam és sekélyes, de elégedett. - Rosalie elmosolyodott az önmagáról adott jellemzésen.
- A szüleim belém nevelték, hogy az anyagiak a legfontosabbak az életben. Elegánsan berendezett, nagy házat akartam, amelyet valaki más takarít helyettem, és modern konyhát, ahol valaki más főz rám. Mint mondtam, sekélyes voltam. Fiatal és roppant sekélyes. És nem láttam semmi akadályát, hogy mindezt elérjem. De azért vágyódtam értelmesebb dolgokra is. Egy valamire különösen. A legjobb barátnőm egy Vera nevű lány volt. Nagyon fiatalon ment férjhez, tizenhét évesen. A férje ács volt - olyasvalaki, aki a szüleim szerint nálunk szóba se jöhetett volna kérőként. Egy évvel később Verának gyereke született, gyönyörű, gödröcskés arcú kisfiú, a haja fekete és göndör. Nagyon irigyeltem Verát a kisfiáért. Életemben először én irigyeltem valakit.
Rosalie kifürkészhetetlen pillantást vetett rám.
- Akkoriban még nagyon más időket éltünk. Csak annyi idős voltam, mint most te, de én már készen álltam mindenre. Alig vártam, hogy legyen egy kisbabám. Szerettem volna, ha nekem is van saját házam, mint

Verának, és egy férjem, aki a munkából hazatérve megcsókol. Csakhogy én egészen másfajta házat akartam...
Nehezen tudtam elképzelni azt a világot, amelyben Rosalie felnőtt. A története inkább tündérmesének hangzott, mint történelemnek. Kissé meghökkentett, hogy ez nagyjából ugyanaz a kor, amelyben Edward is élt, amíg még ember volt, hogy ő is ebben a világban nevelkedett. Rosalie hallgatott pár percig, közben nekem az járt a fejemben, vajon az én világom is olyan zavarba ejtő-e az ő számára, mint amilyennek én érzem Rosalie-ét?
Rosalie felsóhajtott, és amikor újra beszélni kezdett, egészen más lett a hangja - eltűnt belőle a szomorkás vágyakozás.
- Élt egy tekintélyes család Rochesterben, ők uralkodtak a város felett. Vicces, de ráadásul még Kingnek is hívták őket. Royce King volt a tulajdonosa a banknak, ahol apám is dolgozott, csakúgy, mint szinte minden más jól jövedelmező üzletnek a városban, így esett, hogy a fia, Második Royce King - Rosalie ajka megrándult, ahogy ezt a nevet kipréselte összeszorított fogai közül - meglátott engem a bankban. Úgy volt, idővel ő veszi majd át az apjától a bankot, ezért kezdett bejárogatni, hogy megismerje a különféle munkafolyamatokat. Két nappal később anyám, minő véletlen, elfelejtette reggel odaadni apámnak az ebédjét. Emlékszem, mennyire csodálkoztam, amikor anyám ragaszkodott hozzá, hogy vegyem fel a fehér organza ruhámat, és tűzzem fel a hajamat, mielőtt átszaladok az ételhordóval a bankba... - Rosalie szárazon felnevetett, különösebben föl se tűnt, hogy Royce mennyire megbámul. Engem mindenki megbámult. De aznap este megérkezett az első rózsacsokor. Amíg udvarolt, minden este küldött egy csokor rózsát. Már be se fért a szobámba az a rengeteg virág... A végén már akkor is rózsaillatot árasztottam, ha elmentem otthonról.
Royce ráadásul még jóképű is volt. A haja az enyémnél világosabb szőke, a szeme halványkék. Egyszer azt mondta, ibolyaszín szemem van, és attól kezdve ibolyacsokrok is kezdtek feltünedezni a rózsák mellett.
A szüleim odavoltak, hogy Royce udvarol nekem - és ez enyhe kifejezés. Ezzel a házassággal beteljesedett volna minden álmuk. És eleinte úgy tűnt, hogy Royce-szal az én álmaim is beteljesednek. Ő volt a mesebeli herceg, aki eljött, hogy maga mellé emeljen a trónra. Úgy festett, mindent megkapok, amire csak vágytam, jóllehet ez még mindig nem volt több annál, mint amire számítottam. Még két hónapja sem ismertem Royce-ot,

amikor már eljegyeztük egymást.
Nem töltöttünk együtt túl sok időt. Royce azt mondta, rengeteg dolga van a bankban, de imádta, ha az emberek azt bámulják, ahogy a karján ellibegek előttük. Ezt én is szerettem. Rengeteget jártam vele társaságba és táncolni, szebbnél szebb ruhákban. Ha valakit Kingnek hívtak, minden ajtó megnyílt előtte, mindenütt a lába elé terítették a vörös szőnyeget.
Nem akartunk hosszú jegyességet. Tervezgetni kezdtük a lehető legpazarabb esküvőt. Úgy tűnt, rövidesen minden vágyam beteljesedik. Tökéletesen boldog voltam. Amikor meglátogattam Verát, már nem irigykedtem rá. Elképzeltem a saját, szőke gyermekeimet, amint a King-kúria hatalmas kertjének pázsitján játszadoznak, és Verát csak sajnálni tudtam. Rosalie váratlanul elhallgatott, és összeszorította a fogát. Egészen magával ragadott a története, de most kizökkentem, mert sejtettem, hogy közeledünk a borzasztó fordulathoz. De hiszen Rosalie előre figyelmeztetett: ennek a történetnek nem lesz jó vége. Vajon ezért van Rosalie-ban annyival több keserűség, mint a többiekben? - töprengtem. Hisz csupán karnyújtásnyira volt mindattól, amiről valaha álmodott, amikor az emberi életének vége szakadt.
- Aznap este Veráéknál voltam látogatóban - folytatta halkan Rosalie. Az arca mozdulatlan és kemény volt, mint a márvány. - Az ő imádnivaló, mosolygós kis Henryje aznap ült fel először önállóan. Amikor hazaindultam, Vera kikísért az ajtóig, a kisbabáját a karjában tartotta, a férje pedig ott állt mellette, és átfogta a derekát. Amikor azt hitte, nem látom, arcon csókolta a feleségét. Ez kicsit felzaklatott. Ha Royce megcsókolt, az valahogy nem ilyen volt... nem ilyen gyöngéd és meghitt. De ezt a gondolatot gyorsan elhessegettem. Royce az én mesebeli királyfim. Egy nap majd királynőt csinál belőlem...
Nem láttam tisztán a holdfényben, de mintha Rosalie elefántcsont fehér arca most még egy árnyalattal sápadtabb lett volna.
- Az utcán sötét volt, már égtek a lámpák. Fel sem tűnt addig, hogy már ilyen késő́re jár. - Rosalie olyan halkan suttogott, hogy alig lehetett érteni. - És hideg is volt. Nagyon hideg, ahhoz képest, hogy már április vége felé jártunk. Már csak egy hét volt hátra az esküvőig, és hazafelé sietve azon rágódtam, mi lesz, ha a lakodalom

napján is ilyen csúnya lesz az idő. Erre tisztán emlékszem. De különben is tisztán emlékszem az éjszaka minden részletére. Olyan makacsul ragaszkodtam ehhez az emlékhez... legalábbis kezdetben. Semmi másra nem bírtam gondolni. Még most is előttem van minden, pedig sok-sok kellemes emlék teljesen kitörlődött az agyamból...
Felsóhajtott, és újra suttogóra fogta a hangját.
- Igen, emlékszem, hogy az időjárás miatt aggódtam... Attól tartottam, hogy kénytelenek leszünk odabent a négy fal között megtartani az esküvőt.
Már csak néhány utcányira voltam a házunktól, amikor meghallottam őket. Egy csapat férfi állt egy törött utcai lámpa alatt, és harsányan hahotáztak. Részegek voltak. Az eszembe villant, bárcsak megkértem volna apámat, hogy jöjjön értem Veráékhoz, de hát olyan közel laktunk egymáshoz, feleslegesnek tűnt. És akkor az egyik férfi a nevemen szólított:
- Rose! - kiáltotta, a többiek meg otrombán röhögtek.
Csak ekkor vettem észre, hogy ez a részeg társaság milyen jól öltözött. Royce volt az, és néhány barátja, valamennyien gazdag emberek fiai.
- Itt az én Rózsaszálam! - ordibált Royce, és ő is éppen úgy röhögött, mint a többiek. - Hol voltál ilyen sokáig? Majd megfagytunk, olyan sokáig vártunk rád!
Azelőtt soha nem láttam részegen. Néha, az estélyeken, ha koccintottunk valaki egészségére, ő is megivott egy-egy pohárral. Azt mondta, nem szereti a pezsgőt, de az álmomban sem jutott eszembe, hogy azért nem, mert a sokkal erősebb italokat kedveli. Akkoriban akadt valami új barátja... Egy ismerősének az ismerőse, aki Atlantából érkezett.
- Na, mit mondtam neked, John? - Royce diadalmasan megragadta a karomat, és közelebb húzott magához. - Hát nem sokkal szebb, mint a ti georgiai cukorfalatjaitok?
Ez a John nevű férfi sötét hajú volt, az arcát barnára sütötte a nap. Úgy mért végig, mintha egy lovat kínáltak volna neki eladásra.
- Nehéz eldönteni - felelte vontatott orrhangon. - Túl sok ruha van rajta. Erre

megint hahotázni kezdtek. Royce is velük nevetett.
Hirtelen lerántotta a vállamról a kiskabátomat, amelyet nemrég tőle kaptam. Olyan gorombán, hogy a rézgombok sorra lepattantak, és szanaszét gurultak az úttesten.
- Mutass nekik egy kicsit többet magadból, Rózsaszálam! - Újra fölnevetett, és lekapta a kalapot a fejemről. A kalaptűk tövestől téptek ki egy csomót a hajamból, és én felkiáltottam fájdalmamban. Mintha élvezték volna... hogy hangosan jajgatok...
Rosalie hirtelen rám pillantott, mintha csak most jutna eszébe, hogy én is ott vagyok. Az arcom ugyanolyan falfehér lehetett, mint az övé. Ha ugyan nem zöld...
- A többit inkább nem mondom el neked - folytatta csöndesen. - Otthagytak az utcán, és még akkor is röhögtek, amikor dülöngélve elbotorkáltak. Azt hitték, már nem élek. Royce-ot ugratták, hogy most aztán kereshet magának másik menyasszonyt. Royce nevetett, és azt mondta, előbb még egy kis türelmet kellene tanulnia...
Én pedig ott feküdtem az úton, és vártam a halált. Nagyon fáztam, de közben csodálkoztam is rajta, miért zavar a hideg, amikor olyan rettenetes fájdalmaim vannak. Havazni kezdett, és nem értettem, miért nem haltam még meg. Alig vártam, hogy a halál végre megszabadítson a fájdalomtól. Nem értettem, miért késik olyan sokáig...
Ekkor talált rám Carlisle. Megérezte a vér szagát, és odajött megnézni, mi történt. Emlékszem, abban a kábult állapotban is
bosszantott, hogy miért vesződik velem, miért akarja megmenteni az életemet. Soha nem kedveltem se Dr. Cullent, se a
feleségét, se Mrs. Cullen öccsét. Edward ugyanis akkor még annak adta ki magát. Bosszantott, hogy sokkal szebbek, mint én,
még a férfiak is. De ők nemigen jártak társaságba, úgyhogy legfeljebb egyszer vagy kétszer találkoztam velük.
Amikor Carlisle felemelt a földről, és rohanni kezdett velem, azt hittem, már meg is haltam. Olyan gyorsan futott, hogy úgy tűnt,
mintha repülnék. Emlékszem, mennyire megrendített, hogy hiába haltam meg, a fájdalom csak nem akar

szűnni...
Aztán egy ragyogóan megvilágított, meleg szobában találtam magam. Már párszor elvesztettem az eszméletemet, aminek örültem,
mert ettől a fájdalom is tompult. És akkor hirtelen valami éles hasított belém, a nyakamba, a csuklómba, a bokámba... Sikítottam,
mert azt hittem, Carlisle azért hozott ide, mert ő is bántani akar. Aztán tombolni kezdett bennem a tűz, és többé nem törődtem
semmi mással. Könyörögtem Carlisle-nak, hogy öljön meg. Amikor Esme és Edward hazatért, nekik is rimánkodtam, hogy öljenek meg. Carlisle végig ott ült mellettem. Fogta a kezemet, és azt ismételgette, hogy nagyon sajnálja, és vigasztalt, hogy idővel elmúlik a fájdalom. Mindent elmondott nekem. Elmondta, hogy ki ő, és mivé fogok válni. Nem hittem neki. Valahányszor felsikoltottam, újra és újra bocsánatot kért.
Edward nem örült neki, hogy Carlisle hazavitt: emlékszem, kitárgyaltak engem. Amikor éppen nem hasztalanul sikoltoztam, hallottam a vitájukat.
Ennek meg mi értelme volt, Carlisle? Éppen Rosalie Hale-t? - Rosalie tökéletesen utánozta Edward ingerült hangját.
- Sehogy se tetszett nekem a hangsúly, amivel a nevemet kiejtette, mintha valami baja lenne velem.
- Nem hagyhattam meghalni - mondta Carlisle csöndesen. - Borzalmas... kár lenne ezért a lányért!
Edward azt mondta, tudja, de én akkor nagyon elutasítónak éreztem. Ez feldühített. Persze, akkor még nem tudhattam, hogy Edward mindent lát, amit Carlisle látott.
- Olyan kár lenne érte! Nem hagyhattam meghalni - ismételte Carlisle suttogva.
- Hát persze, hogy nem - helyeselt Esme.
- Egy csomó ember hal meg minden percben - emlékeztette Edward kemény hangon. - És nem gondolod, hogy Rosalie túlságosan feltűnő jelenség, akit sokan felismernek? Kingék kénytelenek lesznek mindenfelé kerestetni... nem mintha bárki is gyanakodna arra a féregre! - morogta.

Ennek örültem: szóval ők is tudják, hogy Royce a bűnös.
Még nem voltam tudatában, hogy lassanként túl vagyok a legrosszabbon - hogy egyre erősebb leszek, és ezért vagyok képes figyelni arra, amit beszélnek. A fájdalom tompulni kezdett... először az ujjbegyemből tűnt el.
- És mihez kezdünk vele? - kérdezte Edward viszolyogva. Nekem legalábbis akkor úgy tűnt, hogy viszolyog tőlem. Carlisle felsóhajtott.
- Ezt természetesen neki kell eldöntenie. Lehet, hogy a maga útját akarja majd járni.
Most már a nagyját elhittem annak, amit Carlisle-tól hallottam, és megrémültem. Tudtam, hogy emberi életem véget ért, hogy nem térhetek vissza oda, ahonnét jöttem. Elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy egyedül kell maradnom.
A fájdalom végül megszűnt, s ekkor újra elmagyarázták, mi lett belőlem. Most már hittem nekik. Éreztem a szomjúságot. Ha megérintettem a bőrömet, éreztem, hogy milyen kemény: és láttam a tükörben élénkvörösen izzó szememet. Amilyen hiú liba voltam, tüstént jobban éreztem magamat, amint megpillantottam a tükörképemet. Igaz, hogy a szemem vörös volt, de én voltam a leggyönyörűbb lény, akit életemben láttam. - Egy pillanatig nevetett saját magán. - Beletelt egy kis időbe, amíg beláttam, hogy a szépség átok is lehet, nemcsak áldás. A szépségem okozta a vesztemet is. Akkor már azt kívántam, bárcsak lennék... ha nem is éppen csúnya, de olyan átlagos. Mint Vera. Akkor talán megengedik, hogy olyasvalakihez menjek feleségül, aki tényleg engem szeret, és szép kisbabáim születtek volna. Mert kezdettől fogva erre vágyakoztam. És még most is úgy gondolom, hogy nem kívántam túl sokat.
Egy pillanatra elmerengett, már-már azt hittem, megint elfeledkezett róla, hogy én is ott vagyok. De aztán rám mosolygott, és az arca diadalmasan felragyogott.
- Tudod-e, hogy nekem majdnem ugyanolyan makulátlan az előéletem, mint Carlisle-é? - mondta. - Makulátlanabb, mint Esméé. És ezerszer makulátlanabb, mint Edwardé. Soha életemben nem kóstoltam embervért! - közölte büszkén.
Értetlenül néztem rá: ha ez így van, akkor miért csak *majdnem* olyan makulátlan az előélete, mint Carlisle-é?

- Öt embert azért megöltem - közölte elégedetten. - Ha egyáltalán embernek lehet nevezni őket. De arra nagyon ügyeltem, nehogy a vérüket ontsam, mert annak nem bírtam volna ellenállni, azt pedig nem akartam, tudod, hogy belőlük bármi az én testembe kerüljön! Royce-t hagytam utolsónak. Azt reméltem, hogy amikor értesül a barátai haláláról, megérti, hogy őrá is sor fog kerülni, és a rettegés még keservesebbé teszi számára azt, ami vár rá. És igazam volt. Egy ablaktalan szobában bujkált, egy olyan vastag ajtó mögött, mint egy bank páncélterméé, és két fegyveres őrködött előtte, amikor utolértem. Hoppá... nem öt, hanem hét embert öltem meg - helyesbített. A testőreiről megfeledkeztem. Velük egy pillanat alatt végeztem.
- Szántszándékkal roppant teátrálisan csináltam. Igazából elég gyerekes dolog volt tőlem. Menyasszonyi ruhát viseltem, amit kifejezetten erre az alkalomra loptam. Amikor meglátott, sikoltozni kezdett. Jó sokat sikoltozott aznap éjjel. Jó ötlet volt, hogy őt hagytam utoljára, addigra uralkodni tudtam magamon, nem kapkodtam el a dolgot.
Hirtelen elhallgatott, és rám nézett.
- Sajnálom - mondta lehangoltan. - Megijesztettelek, ugye?
- Dehogyis - hazudtam.
- Elragadtak az érzéseim.
- Ne is törődj vele!
- Csodálom, hogy Edward nem mondott neked többet erről.
- Nem szeret mások ügyeiről beszélni. Úgy érzi, mintha a rá bízott titkaikat árulná el, mivel hallja a gondolataikat, és sokkal többet tud róluk, mint amit azok maguktól elmondanának neki.
Rosalie elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.
- Igazán jobb véleménnyel lehetnék róla... Végül is egészen rendes fiú, nem igaz?
- Én mindenesetté úgy gondolom.
- Azt látom. - Rosalie felsóhajtott. - Hozzád is igazságtalan voltam, Bella. Edward elmondta, hogy miért? Vagy ez is túl bizalmas értesülésnek számított?

- Azt mondta, azért, mert én ember vagyok. És hogy te a többieknél nehezebben viseled, hogy egy kívülálló tudja rólatok, mifélék vagytok...
Rosalie csengő kacagása szakított félbe.
- Na, most aztán tényleg bűntudatom van. Edward sokkal kedvesebb hozzám, mint megérdemelném... -A nevetése melegebb volt, mint máskor. Rosalie mindig mereven viselkedett a jelenlétemben, ez most mintha fölengedett volna. - Hogy tud hazudni az a fiú - mondta, és újra felnevetett.
- Edward hazudott? - kérdeztem gyanakvóan.
- Ez egy kicsit erős kifejezés. Egyszerűen csak nem mondta el neked a teljes igazságot. Amit mondott, az igaz, most talán még inkább, mint korábban. Viszont eleinte... - Elhallgatott, és zavarta kuncogott. - Kínos erről beszélnem. Az a helyzet, hogy eleinte féltékeny voltam rád, hogy Edward téged akar, és nem engem.
Rosalie szavaitól végigfutott a hátamon a hideg. Ahogy ott ült, abban az ezüstös fényben, álmodni sem lehetett nála gyönyörűbbet. Hogy is versenyezhetnék én Rosalie-val?
- De hát te Emmettet szereted... -
motyogtam. Rosalie a fejét ingatta,
és láthatóan mulatott rajtam.
- Én nem vonzódom *úgy* Edwardhoz, Bella, soha nem is vonzódtam. Szeretem, mint a testvéremet, de az első pillanattól fogva idegesített, ha a jelenlétemben kinyitotta a száját. De meg kell értened... Annyira megszoktam, hogy a férfiak mind koslatnak utánam. Edwardot pedig egy csöppet sem érdekeltem. Ez bosszantott, sőt sértett is kezdetben. Aztán láttam, hogy Edwardnak más sem tetszik, úgyhogy idővel már nem törődtem vele. Meglátogattuk Tanyáék klánját Denaliban... volt ott rengeteg nő, de Edward semmi jelét nem adta, hogy valamelyikük tetszene neki. És aztán találkozott veled. - Zavart pillantást vetett rám. Én csak félig figyeltem arra, amit mond. Edward és Tanya járt a fejemben, meg a „volt ott rengeteg nő", és keményen összepréseltem az ajkamat.
- Nem mintha nem lennél nagyon csinos, Bella - mentegetőzött Rosalie, félreértve a duzzogásomat. - De ez

mégiscsak azt jelentette, hogy Edward téged vonzóbbnak talál, mint engem. Én meg elég hiú vagyok hozzá, hogy ez bosszantson.
- De az előbb azt mondtad, hogy „kezdetben". Ez, ugye, azt jelenti, hogy most már... nem bosszant, ugye? Már úgy értem, mind a ketten tudjuk, hogy te vagy a legesleggyönyörűbb nő az egész földkerekségen!
Fölnevettem, olyan fura volt, hogy ezt hangosan is ki kell mondanom - hiszen annyira nyilvánvaló! Milyen fura, hogy Rosalie-nak szüksége van efféle megnyugtatásra... Rosalie is nevetett.
- Kösz szépen, Bella! És nem, most már igazán nem bosszant. Edward mindig is egy kicsit fura volt. - Újra felnevetett.
- De engem még most sem
kedvelsz - suttogtam. Rosalie
arcáról lehervadt a mosoly.
- Nagyon sajnálom...
Pár pillanatig csöndben ültünk, úgy tűnt, Rosalie-nak nincs kedve folytatni a beszélgetést.
- Elmondanád, hogy miért? Csináltam valamit... ? - Talán azért haragszik rám, töprengtem, mert veszélybe sodortam a családját... Emmettet? És nem is egyszer, hanem újra meg újra? Először ott volt James, most meg Victoria...
- Nem, nem csináltál semmit - mormolta Rosalie. - Még nem. Értetlenül meredtem rá.
- Hát nem érted, Bella? - A hangja most szenvedélyesebben csengett, mint az előbb, amikor azt a borzalmat mesélte. - Neked máris megvan mindened. Előtted áll az egész élet, minden, amire én valaha vágytam. És te egyszerűen el akarod dobni magadtól! Hát nem látod, hogy mindenemet odaadnám, ha a helyedben lehetnék? Én annak idején nem választhattam, de te igen, és *rosszul* választasz!
Rosalie lángoló arca láttán hátrahőköltem. Azon kaptam magam, hogy tátva maradt a szám, és gyorsan becsuktam.
Rosalie egy hosszú pillanatig farkasszemet nézett velem, aztán lassan kihunyt a szemében a szenvedélyes tűz.

Hirtelen
elszégyellte magát.
- Pedig biztos voltam benne, hogy képes leszek nyugodt maradni... - Megrázta a fejét, mint aki beleszédült a rátörő érzések áradatába. - Az a baj, hogy most még nehezebb, mint amikor csak a hiúságomról volt szó.
Elhallgatott, némán bámulta a holdat. Beletelt néhány másodpercbe, amíg összeszedtem a bátorságomat.
- Jobban kedvelnél, ha úgy döntenék, hogy ember maradok? Újra felém
fordult, az ajka megrándult az elfojtott mosolytól. -Talán.
- De bizonyos értelemben a te történeted is jól végződött - emlékeztettem. - Ott van neked Emmett.
- Igen, a felét megkaptam annak, amire vágytam. - Elnevette magát. - Ugye, tudod, hogy Emmettet egy medve karmai közül mentettem ki, és a hátamon cipeltem haza Carlisle-hoz? De tudod, miért nem hagytam, hogy fölfalja a medve?
Megráztam a fejem.
- Azok a fekete, göndör fürtök... az arca eltorzult ugyan a fájdalomtól, de azok a gödröcskék... még akkor is tisztán látszottak. És az az ártatlanság, ami olyan furán hatott egy felnőtt férfi arcán... Vera kis Henryjére emlékeztetett. Ezért nem akartam, hogy meghaljon... annyira nem akartam, hogy bár gyűlölöm ezt az életet, önző módon elvittem Carlisle-hoz, hogy változtassa át a kedvemért.
Nagyobb szerencse ért, mint amennyit megérdemeltem. Emmettben megvan mindaz, amit csak kívánhatok, feltéve, hogy rendelkezem annyi önismerettel, hogy tudjam, mit kívánjak. Pontosan az a fajta férfi, akire a magamfajta nőnek szüksége van. És neki is szüksége van rám. Az életem ilyen szempontból sokkal jobban alakult, mint remélni mertem volna. Viszont mindörökre csak ketten maradunk. Soha nem fogunk öregen és őszen a verandán üldögélni, körülöttünk az unokáink...
Rám mosolygott: a mosolya most megtelt kedvességgel.
- Ez furán hangzik a te fülednek, igaz? Sok vonatkozásban te jóval érettebb vagy, mint én voltam tizennyolc éves koromban. Másfelől viszont... sok minden van, amiről valószínűleg még nem gondolkodtál el

komolyabban. Túl fiatal vagy ahhoz, hogy sejtsd, mire fogsz vágyni tíz-tizenöt év múlva... és ahhoz is túl fiatal vagy, hogy mindezt feladd, anélkül, hogy alaposan végiggondoltad volna. Nem szabad elsietni azokat a dolgokat, Bella, amiket aztán az ember nem tud visszacsinálni. - Megpaskolta a fejem búbját, de ez a mozdulat most nem tűnt leereszkedőnek.
Fölsóhajtottam.
- Csak annyit ígérj meg, hogy gondolkodsz rajta egy kicsit! Amint megtörténik, nem lehet többé meg nem történtté tenni. Esme beéri velünk, mi vagyunk a pótgyerekei... Alice semmire nem emlékszik az emberi életéből, úgyhogy nem is hiányzik neki. De te mindenre emlékezni fogsz. Túl sok mindent készülsz eldobni magadtól.
De mennyi mindent kapok cserébe... Ezt azonban nem mondtam ki hangosan.
- Kösz szépen, Rosalie. Jó érzés, hogy most már jobban értelek... hogy jobban megismertelek.
- Őszintén sajnálom, hogy olyan szörnyeteg voltam. - Elvigyorodott. - Mostantól megpróbálok tisztességesen viselkedni. Visszavigyorogtam rá.
Nem lettünk barátok ugyan, de az biztos, hogy ezentúl nem fog már annyira utálni.
- Most már hagylak aludni. - Rosalie pillantása az ágyra villant, és elfojtott egy mosolyt. - Tudom, rettentő bosszantó, hogy Edward valósággal lakat alatt tart, de azért ne nagyon veszekedj vele, ha visszajön. Jobban szeret téged, mint képzelnéd. Valósággal belebetegszik, valahányszor kénytelen téged magadra hagyni. - Rosalie nesztelenül fölállt, és zajtalan léptekkel az ajtóhoz suhant. - Jó éjszakát, Bella - suttogta, és becsukta maga mögött az ajtót.
- Jó éjszakát, Rosalie - mormoltam a kelleténél egy pillanattal később. Ezek
után jó hosszú időbe telt, amíg el bírtam aludni.
Amikor végül sikerült, szörnyű álmom volt. Négykézláb kúsztam egy ismeretlen utca sötét, hideg kövén, szállingózó hóesésben, és mindenütt vérnyomokat hagytam magam mögött a hóban. Egy angyalszerű árny, hosszú fehér ruhában, gyűlölködő pillantással kísérte vánszorgásomat.

Másnap reggel Alice vitt iskolába. Egész úton morcosan bámultam ki a szélvédő üvegén. Kialvatlanságom miatt csak még jobban bosszantott, hogy úgy viselkedik, mint egy börtönőr.
- Ma este elmegyünk Olympiába, vagy valahová - ígérte. - Az remek lesz, ugye?
- Miért nem zársz be egyszerűen a pincébe? - morogtam. - Miért akarod mindenáron megédesíteni a keserű pirulát? Alice a homlokát ráncolta.
- Edward vissza fogja venni a Porschét... Úgy látszik, valamit elhibáztam. Úgy kellett volna csinálnom, hogy jól érezd magad.
- Nem te tehetsz róla - mormoltam. Elképesztő, tudom, de még nekem volt bűntudatom. - Ebédnél találkozunk.
Bevánszorogtam angolórára. Edward nélkül a nap teljességgel kibírhatatlannak ígérkezett. Végigduzzogtam az első órát, pedig tudtam, hogy a duzzogás nem használ.
Amikor megszólalt a csengő, minden lelkesedés nélkül feltápászkodtam. Mike már ott állt az ajtónál, és kitárta előttem.
- Edward kirándul a hétvégén? - kérdezte könnyedén, miközben kiléptünk a szemerkélő esőbe. -Aha.
- Nincs kedved eljönni valahová ma este? - Hogy lehet, hogy még mindig reményt hallok a hangjában?
- Nem lehet. Ma este kötelező pizsamapartim van - morogtam. Mike végre rájött, hogy pocsék kedvemben vagyok, és furcsán nézett rám.
- Kinél fogsz...
Mike kérdését fülsiketítő motorzúgás szakította félbe. Mindenki megállt és megfordult, aztán hitetlenkedve bámulták, ahogy a bömbölő, fekete motorbicikli csikorogva, még mindig járó motorral lefékez a járdaszegélynél. Jacob sürgetően integetett.
- Gyorsan, Bella! - igyekezett túlkiáltani a motor berregését. Egy pillanatig sóbálvánnyá merevedve álltam, aztán megértettem. Mike-ra pillantottam. Tudtam, hogy mindössze másodperceim vannak.
Vajon mások szeme láttára meddig képes elmenni Alice, csak azért, hogy visszatartson?
- Nagyon rosszul lettem, és hazamentem, rendben? - vetettem oda Mike-nak, és a hangom hirtelen teli lett

izgalommal.
- Oké... - dünnyögte Mike. Röpke puszit nyomtam az arcára.
- Köszi, Mike! Jövök eggyel! - kiáltottam, és rohanni kezdtem motor felé.
Jacob vigyorogva felpörgette a motort. Fölugrottam mögé az ülésre, és szorosan átfogtam a derekát.
Még láttam egy pillanatra Alice-t, amint kővé dermedve áll a menza sarkánál, a szeme villámokat szór, és fölhúzott ajka alól kivillan a fogsora.
Gyors, esdeklő pillantást vetettem rá.
És aztán már száguldottunk is az aszfalton, olyan gyorsan, hogy úgy tűnt, a gyomromat elhagytam valahol útközben.
- Kapaszkodj! - kiáltotta Jacob.
Az arcomat a hátába temettem, alattunk elmosódva suhant az út. Tudtam, hogy amint elértük az indiánok földjének határát, lassítani fog. Csak addig kell kitartanom. Magamban fohászkodtam, nehogy Alice utánunk jöjjön, nehogy Charlie véletlenül meglásson...
Azonnal észleltem, amikor átléptük a határt. A motor lassított, Jacob kiegyenesedett, és harsányan hahotázni kezdett. Kinyitottam a szememet.
- Sikerült! - kiáltotta diadalmasan. - Jól megszöktettelek a börtönből, mi?
- Ezt ügyesen kieszelted, Jake!
- Emlékeztem, hogy azt mondtad, a jövőbe látó vérszívó nem látja előre, hogy én mit tervezek. Szerencse, hogy ez neked nem jutott eszedbe, különben ma nem engedett volna suliba sem.
- Pontosan ezért nem gondoltam rá. Jacob diadalmasan nevetett.
- Mit akarsz csinálni ma?
- Tök mindegy - nevettem vissza. Csodálatos érzés volt szabadnak lenni.

8. DÜHROHAM

Végül megint a tengerparton kötöttünk ki. Céltalanul kóboroltunk, Jacob még mindig odáig volt magától, hogy milyen sikeresen megszöktetett.

- Gondolod, hogy utánad jönnek? - kérdezte. Úgy hangzott, mintha reménykedne benne.

- Nem. - Ebben egészen biztos voltam. - Viszont az tuti, hogy este balhézni fognak velem.

Jacob fölvett egy kődarabot a földről, és a vízbe hajította.

- Hát akkor ne menj vissza! - javasolta megint.

- Charlie ettől biztos nagyon boldog lenne - mondtam gúnyosan.

- Szerintem egyáltalán nem bánná.

Nem feleltem. Jacobnak igaza volt, és ettől a gondolattól csikorgatni kezdtem a fogamat. Semmi kétség, Charlie sokkal jobban kedveli a quileute barátaimat, mint Culleneket, pedig ez olyan igazságtalan! Akkor is így érezne, ha tudná, hogy igazából vámpírok és vérfarkasok között kell választanom?

- Na, mi újság? Valami jó kis botrány a falkában? - kérdeztem könnyedén.

Jacob megtorpant, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és tátott szájjal nézett rám.

- Mi a baj? Csak vicceltem.

- Ó, vagy úgy... - elfordította az arcát.

Vártam, hogy továbbmenjünk, de Jacob csak állt, a gondolataiba merülve.

- Szóval tényleg van valami botrány? - morfondíroztam. Jacob kuncogott.

- Már el is felejtettem, milyen érzés, amikor nem ismeri mindenki más a gondolataidat. Ha van az ember fejében egy csöndes zug, ahol egyedül lehet.

Néhány percig némán bandukoltunk a köves part mentén.

- Szóval mi ez az egész? - kérdeztem végül. - Amit mindenki más régen tud, aki bejáratos a

fejedbe. Egy pillanatig habozott, mintha azon rágódna, mennyit árulhat el nekem. Aztán felsóhajtott.
- Quil is rátalált a társára. Ez most már három. Mi többiek meg kezdünk aggódni. Attól félünk, ez a bevésődés-dolog sokkal gyakoribb, mint azt a mesék alapján gondoltuk volna... - Fintorogva felém fordult. Hosszan, némán nézett a szemembe, a szemöldöke összeszaladt az összpontosítástól.
Mit bámulsz rajtam? - kérdeztem, mert zavarba jöttem a pillantásától.
- Jacob felsóhajtott.
- Semmit.
Újra elindult. Szórakozottan, mintha nem is tudná, mit csinál, a kezemért nyúlt. Kézen fogva, csendesen lépkedtünk a sziklák között.
Ha valaki így lát minket, kéz a kézben a tengerparton, valószínűleg szerelmespárnak néz. Azon rágódtam, nem kellene-e tiltakoznom. De hát mindig is így szoktunk sétálni Jacobbal... mi éppen most izgassam magam miatta?
- Mitől akkora gáz, hogy Quilt is utolérte ez a bevésődés-dolog? - kérdeztem, amikor láttam, hogy magától nem fog újra megszólalni. - Azért, mert ő csatlakozott legkésőbb a falkához?
- Ennek ahhoz semmi köze.
- Hát akkor mi a baj?
- Ez is olyasmi, amit tudunk a legendákból. Kíváncsi vagyok, meddig fogunk meglepődni azon, hogy mind igaznak bizonyulnak - mormolta maga elé.
- Elárulod végre, mi történt? Vagy találgassak?
- Soha nem találnád ki. Szóval Quil, mint tudod, csak mostanában kezdett velünk mászkálni. Igy ő korábban nem túl gyakran járt Emilynél.
- Quil is Emilyre talált rá? - szisszentem fel.
- Nem. Mondtam, hogy hiába találgatsz. Emilynél épp vendégségben volt két unokahúga... és Quil találkozott Claire-rel. Jacob elhallgatott. Néhány pillanatig emésztettem a hallottakat.

- És Emily nem akarja, hogy az unokahúga egy vérfarkassal... Egy kicsit képmutató dolog.
Bár nem csodálkoztam volna túlságosan, ha éppen Emily tiltakozik a kapcsolat ellen. Eszembe jutottak az arcát és a jobb karját eltorzító, szörnyű sebhelyek. Sam mindössze egyetlenegyszer vesztette el az önuralmát Emily közelében. De az az egyetlen alkalom is elég volt, hogy megtörténjen a baj... Láttam, micsoda fájdalom tükröződik Sam szemében, valahányszor Emily arcára pillant. Érthető, ha Emily meg akarja óvni az unokahúgát ettől a sorstól.
- Nem hagynád abba a találgatást? Még csak a közelében sem jársz az igazságnak. Emilyt ez a farkasos dolog egyáltalán nem zavarja, csak úgy gondolja, hogy izé... egy kicsit még korai.
- Hogy érted azt, hogy korai?
Jacob összehúzott szemmel méregetett.
- Megígéred, hogy nem fogsz fölháborodni, vagy ilyesmi? Óvatosan
bólintottam.
- Claire még csak kétéves - közölte Jacob.
Eleredt az eső. Kábán hunyorogtam, ahogy az esőcseppek záporozni kezdtek az arcomra.
Jacob némán várt. Mint általában, most sem volt rajta dzseki: az eső sötét foltokat festett fekete pólójára, és eláztatta bozontos haját. Kifejezéstelen arccal leste a reakciómat.
- Quil... beleszeretett... egy kétéves kislányba? - nyögtem, amikor végre meg bírtam szólalni.
- Megesik... - Jacob vállat vont. Lehajolt, felkapott egy újabb követ, és nagy lendülettel belehajította az öböl vizébe. - Legalábbis a régi legendák szerint...
- De hát az a lány még kisbaba! - tiltakoztam. Sötéten,
csúfondárosan villant rám a szeme.
- Nem emlékszel? Quil nem öregszik - mondta fanyarul. - Mindössze annyit kell tennie, hogy türelmesen vár pár évtizedig.
- Én... nem is tudom, hogy mit mondjak.

Minden erőmmel igyekeztem elkerülni a kritizálást, de igazából elborzadtam. Régebben egyszer gyilkossággal gyanúsítottam őket, de kiderült, hogy ártatlanok. Egészen mostanáig semmi nem nyugtalanított a vérfarkasokkal kapcsolatban. - Mégiscsak elítéled Quilt - mondta Jacob vádlón. - Látom az arcodon.
- Sajnálom - motyogtam. - De ez elég hátborzongatóan hangzik.
- Ez nem olyan. Teljesen félreérted az egészet! - védte a barátját Jacob váratlan hevességgel. - Én tudom, mit érez Quil, mert láttam a dolgot az ő szemén keresztül. Nincs ebben semmi romantikus Quil számára, legalábbis egyelőre... - Idegességében mély lélegzetet vett. - Olyan nehéz leírni, hogy miről is van szó. Egyáltalán nem olyan, mint a szerelem első látásra. Inkább, mint... mint a gravitáció. Ha meglátod azt a valakit, akkor egyszerre nem a tömegvonzás ereje köt a földhöz többé. Hanem ő. És többé semmi más nem számít, csak ő. Egyszerűen mindent megtennél, bármivé lennél az ő kedvéért... Azzá válsz, amire neki a legnagyobb szüksége van: a védelmezője leszel vagy a szerelmese, a barátja vagy a testvére. Quil lesz a legjobb, legkedvesebb nagytestvér, olyan, amilyenről egy kölyök csak álmodhat. Nincs a földkerekségen még egy baba, akire olyan gondosan vigyáznának, mint erre a kislányra. És amikor majd idősebb lesz, és barátra lesz szüksége, Quilben megértőbb, őszintébb és megbízható barátra lel majd, mint bárki másban. És amikor Claire felnő, olyan boldogok lesznek egymással, mint Emily és Sam. - Amikor Sam nevét kiejtette, furcsa, éles, keserű árnyalat lopódzott Jacob hangjába.
- És Claire-nek nem is lesz beleszólása a dologba?
- Dehogynem. De mi oka lenne rá, hogy ne Quilt válassza végül? Hiszen tökéletesen összeillenek majd. Mintha csak Quilt neki teremtették volna.
Néhány pillanatig csöndben baktattunk, aztán megálltam. Fogtam egy követ, és megcéloztam a tengert. A kő a homokban landolt, jó pár méternyire a víztől. Jacob nevetett.
- Nem lehet mindenkinek természetfeletti ereje - morogtam. Jacob felsóhajtott.
- Mit gondolsz, veled mikor fog megtörténni? - kérdeztem csöndesen.

- Soha - vágta rá habozás nélkül.
- De azt mondod, ez nem elhatározás kérdése, vagy igen?
Néhány percig hallgatott. Anélkül, hogy tudatában lettünk volna, mindketten visszafogtuk a lépteinket, jóformán egy helyben toporogtunk.
- Azt mondják - ismerte be. - De ahhoz az embernek előbb látnia kell az illetőt... azt a valakit, aki állítólag neki van teremtve.
- És te úgy gondolod, hogy ha eddig nem találkoztál vele, akkor nem is létezik? - kérdeztem kétkedve. - Jacob, te még alig láttál valamit a világból - még annyit sem, mint én.
- Ez igaz - ismerte be Jacob halkan. Aztán hirtelen átható pillantással kezdett méregetni. - De én soha nem fogok meglátni senkit, Bella. Én csak téged látlak. Még akkor is, ha lehunyom a szemem, és próbálok másra gondolni. Kérdezd csak meg Quilt vagy Embryt! Lassan az őrületbe kergetem őket ezzel!
Lesütöttem a szemem, a sziklákat bámultam. Most már mozdulatlanul, egy helyben álltunk. A hullámok a partot ostromolták, hangjuk elnyomta az eső kopogását is.
- Azt hiszem, jobb lesz, ha hazamegyek - suttogtam.
- Dehogyis! - tiltakozott Jacob. Láthatóan meglepte a reagálásom. Tekintete
csupa aggodalom lett.
- Ma egész nap szabad vagy, nem igaz? A vérszívó még nem érhetett haza! Sötét
pillantást vetettem rá.
- Nem sértésnek szántam - mondta gyorsan.
- Igen, egész nap szabad vagyok. De, Jake... Jacob mindkét kezét a
magasba emelte.
- Sajnálom - mentegetőzött. - Többé nem viselkedem így. Egyszerűen a régi Jacob leszek.
Felsóhajtottam.
- De ha magadban ezt gondolod...

- Miattam ne izgasd magad! - erősködött buzgón, tettetett vidámsággal. - Tudom, hogy mit csinálok! Csak szólj, ha nyugtalanítalak.
- Hát nem is tudom...
- Ne már, Bella! Gyerünk vissza a házba a mocikért! Egy motort rendszeresen használni kell, ha formában akarod tartani.
- Nem hiszem, hogy szabad lenne motoroznom.
- Ki tiltja meg? Charlie vagy a vér... vagy ő?
- Mind a ketten.
Jacob rám villantotta a szokott vigyorát, és hirtelen megint az a derűs, melegszívű Jacob lett, aki annyira hiányzott nekem. Önkéntelenül visszamosolyogtam rá. Az eső elcsitult, már csak némi köd maradt belőle.
- Nem árulom el senkinek! - fogadkozott.
- Kivéve az összes barátodat.
Komoran megrázta a fejét, és a magasba emelte a jobb kezét.
- Esküszöm, hogy nem is gondolok majd rá. Felnevettem.
- Ha összetöröm magam, akkor megbotlottam valamiben!
- Ahogy óhajtod!
Körbe-körbe motoroztunk La Push körül, míg csak az eső sártengerré nem változtatta a földutakat, és Jacob el nem kezdte bizonygatni, hogy elájul, ha nem eszik azonnal valamit. A házba érve Billy könnyedén üdvözölt, mintha a felbukkanásom egészen szokványos dolog lenne, és csak annyit jelentene, hogy a barátommal akarom tölteni a napot. Jacob készített pár szendvicset, evés után pedig kimentünk a garázsba, és segítettem megtisztogatni a motorokat. Hónapok óta nem jártam itt - azóta, hogy Edward visszatért -, de úgy tűnt, ennek most semmi jelentősége. Olyan otthonosan éreztem magam, mintha még most is minden szombat délutánt itt töltenék a garázsban.
- Jó itt - jegyeztem meg, miközben Jacob előhalászott két doboz meleg kólát egy szatyorból. - Hiányzott

ez a hely. Jacob elmosolyodott, és a fejünk fölött összehajló műanyag lapokra mutatott.
-Aha, nem is csodálom. Káprázatos, mint a Tadzs Mahal, és megspórolod a bumlizást és az útiköltséget Indiába...
- Emelem poharam a Washington megyei kis Tadzs Mahalra! - mondtam, és magasba emeltem a kólámat. Jacob odakoccintotta a fémdobozt az enyémhez.
- Emlékszel a Valentin-napra? Azt hiszem, akkor voltál itt utoljára... amikor a dolgok még... szóval normálisan mentek. Felnevettem.
- Hogyne emlékeznék! Egy doboz marcipánszívért cserébe megfogadtam, hogy a hátralévő életemben a szolgád leszek. Az ilyesmit nem egykönnyen felejti el az ember.
Jacob is velem nevetett.
- Igy van. Hmm, szolgaság... Még ki kell találnom valami jót. - Aztán felsóhajtott. - Mintha évekkel ezelőtt történt volna. Egy másik korban. Egy boldogabb korban.
Ebben nem értettem egyet vele. Nekem ez a mostani volt a boldog korszakom. De azért meglepődtem, mennyi minden hiányzik nekem az én saját sötét középkoromból. Kibámultam az ajtórésen át a sötét erdőre. Az eső újra rákezdte, de itt, ebben a kis
garázsban, Jacob mellett ülve jó meleg volt. Jacob több meleget árasztott, mint egy kályha. Jacob ujja végigsimított a kezemen.
- Úgy megváltoztak a dolgok...
- Aha - mondtam, és megveregettem a motorom hátsó kerekét. - Akkoriban még jóban voltunk Charlie-val. Remélem, Billy nem részletezi neki, hogy mit csináltunk ma... - Az ajkamba haraptam.
- Nem fogja. Ő nem izgatja magát az ilyesmiken, mint Charlie. Figyu! Hivatalosan még nem is kértem bocsánatot a hülyeségemért... hogy elvittem hozzátok a mocit. Tényleg sajnálom, hogy beköptelek. Bárcsak ne tettem volna!
- Hát még én... - forgattam a szemem.

- De tényleg... tényleg nagyon sajnálom.
Reménykedve nézett rám. Nedves, kócos haja szanaszét állt esengő arca körül.
- Na jó, rendben. Megbocsátok.
- Kösz, Bells!
Egy pillanatig egymásra mosolyogtunk, aztán Jacob arca elfelhősödött.
- Tudod, aznap, amikor átvittem hozzátok a motort... kérdezni akartam tőled valamit - mondta lassan. - De közben meg... inkább mégsem akartam.
Visszafojtottam a lélegzetemet - mostanában így reagáltam a kínos helyzetekre. Edwardtól vettem át ezt a szokást.
- Csak bosszantani akartál, mert dühös voltál rám, vagy komolyan beszéltél? - suttogta Jacob.
- De miről? - kérdeztem én is suttogva, bár biztos voltam benne, hogy tudom, mire gondol. Haragos pillantást vetett rám.
- Ne csinálj úgy, mintha nem tudnád! Amikor azt mondtad, semmi közöm hozzá, ha... ha megharap téged. - Az utolsó szavaknál összerándult.
- Jake... - A torkomba gombóc nőtt. Nem bírtam folytatni. Jacob lehunyta a szemét, és mély lélegzetet vett.
' Komolyan beszéltél?
A teste alig érezhetően remegett. A szemét még mindig nem nyitotta ki.
- Igen - suttogtam.
Jacob újra lassan, mélyen szívta be a levegőt.
- Azt hiszem, sejtettem.
Az arcára meredtem, vártam, hogy kinyissa a szemét.
- Ugye, tudod, hogy ez mit jelent? - kérdezte hirtelen élesen. - Érted, vagy nem? Hogy mi történik, ha megszegik a szerződést?
- Előbb elmegyünk innét - feleltem alig hallhatóan.

Jacob szemhéja fölpattant, sötét szeme mélyén csupa harag és fájdalom.
- A szerződés nem csak egy bizonyos területre érvényes, Bella! A dédszüleink csak azért egyezkedtek Cullenékkel, mert azok megesküdtek rá, hogy ők mások, békében élnek, és nem jelentenek veszélyt az emberekre. Megígérték, hogy többé nem ölnek meg és nem változtatnak át senkit. Ha megszegik a szavukat, a szerződés érvényét veszti, mert akkor ők sem különbek a többi vámpírnál. Ha ez egyszer bebizonyosodik, amint találkozunk velük...
- De Jake, hát nem szegted meg máris a szerződést? - Próbáltam belekapaszkodni az utolsó szalmaszálba. - Az is része volt, hogy nem beszéltek az embereknek a vámpírok létezéséről. De te mégis elmondtad nekem. Úgyhogy a szerződés, ha úgy vesszük, már amúgy sincs érvényben, nem igaz?
Jacob nem örült neki, hogy erre emlékeztettem: a szemében tükröződő fájdalom ellenségességgé keményedett.
- Igen, megszegtem a szerződést, de még jóval azelőtt, hogy hinni kezdtem a létezésében. És persze akadt valaki, aki rögtön szaladt, és beárult nekik. - Bűnbánó pillantásomat kerülve, savanyúan elnézett a fejem fölött. - De ez nem azt jelenti, hogy ettől kezdve szabad a vásár! Olyan nincs, hogy egy szerződésszegésért cserébe ők elkövethetnek egy másikat. Ha nem tetszik nekik, amit tettem, csak egy választásuk van. És ugyanez vonatkozik ránk is, ha ők szegik meg a szerződést: akkor jogunkban áll támadni. Akkor kitör a háború.
Ezt úgy mondta, mintha ez a fejlemény elkerülhetetlen lenne. Összeborzongtam.
- Jake, ennek egyáltalán nem kellene így lennie. Jake összeszorította
a fogát.
- Csakhogy így van, és kész!
Ezt a kijelentést süket csönd követte.
- Hát soha nem fogsz megbocsátani nekem, Jacob? - suttogtam. Ahogy kimondtam, már meg is bántam. Nem akartam hallani, mit válaszol.
- Te akkor már nem Bella leszel - mondta. - Nem létezik többé a barátom. Nem lesz kinek megbocsátanom.
- Ez nemnek hangzik? - krákogtam.

Egy végeérhetetlen pillanatig szembenéztünk egymással.
- Akkor ez most búcsú, Jake?
Jacob gyorsan pislogott párat, ádáz arckifejezését meglágyította a meglepetés.
- De miért? Még van egy-két évünk. Nem lehetünk barátok, amíg le nem telik az időnk?
- Egy-két év? Nem, Jake, évekről szó sincs. - Megráztam a fejem, és szárazon fölnevettem. - Egy-két hét. Az pontosabb. Váratlanul ért a reakciója.
Fölpattant, és a kólásdoboz hangosan szétdurrant a kezében. A kóla szanaszét fröccsent, és úgy beterített, mintha valaki egy locsolócsövet irányított volna rám.
- Jake - kezdtem volna tiltakozni, de befogtam a szám, mert az egészteste reszketett a dühtől. Vadul rám meredt, a mellkasából vad morgás tört föl.
Kővé dermedve álltam, teljesen lebénultam.
Újabb és újabb remegéshullámok futottak végig a testén, egyre gyorsabban és gyorsabban, a végén olyan volt, mintha vibrálna. Körvonalai elmosódtak...
Aztán hirtelen összeszorította a fogát, és a morgás megszűnt. Szorosan lehunyt szemmel igyekezett összpontosítani: a reszketés csillapodni kezdett, végül már csak a keze remegett.
- Egy-két hét - ismételte fakó, monoton hangon.
Nem tudtam mit felelni; még mindig meg voltam dermedve.
Jacob kinyitotta a szemét. Már nem is dühöt láttam benne, hanem valami halálos kétségbeesést.
- Szóval egy-két héten belül átváltoztat téged is mocskos vérszívóvá! - sziszegte.
Annyira megdöbbentem, hogy eszembe se jutott megsértődni. Némán bólintottam.
Jacob arca elzöldült bronzvörös bőre alatt. Egy hosszú percig hallgattunk.
- De hát ez természetes, Jake - győzködtem halkan. - Edward csak tizenhét éves. Én meg minden nappal közelebb kerülök a tizenkilenchez. Különben is, mi értelme várni? Rajta kívül nincs szükségem semmire. Mi mást tehetnék?

Ezt csak afféle szónoki kérdésnek szántam. Jacob válasza úgy ért, mint az ostorcsapás.
- Bármit! Bármit, csak ezt ne! Még az is jobb lenne, ha meghalnál! Jobban is szeretném! Hátrahőköltem, mintha arcul ütött volna. De az nem fájt volna ennyire.
Aztán, ahogy elöntött a fájdalom, bennem is föllángolt a düh.
- Lehet, hogy szerencséd lesz! - mordultam rá, és föltápászkodtam. - Lehet, hogy hazafelé elüt egy teherautó.
Megragadtam a motoromat, és kitoltam az esőbe. Jacob nem moccant, amikor elhaladtam mellette. Kiértem a keskeny, sáros ösvényre, fölmásztam a nyeregbe, és berúgtam a motort. A hátsó kerék egész sárzuhatagot fröccsentett a garázs felé, és szívből reméltem, hogy Jacobnak is jut belőle egy adag.
Ronggyá áztam, míg vadul száguldottam a csúszós országúton Cullenék háza felé. Úgy éreztem, mintha a szél a bőrömre fagyasztaná az esőcseppeket, és még félúton sem jártam, amikor már vacogott a fogam. Washington megye időjárása nem a motorozásra való. Amint lehet, eladom ezt a hülye járgányt.
Betoltam a motort Cullenék barlangszerű garázsába, és még csak meg sem lepődtem, hogy Alice-t ott találom. Kecses pózban
üldögélt a Porschéja motorházán, és rám várt. Alice megcirógatta a csillogó, sárga festékbevonatot.
- Még nem is volt alkalmam vezetni - sóhajtott.
- Sajnálom - sziszegtem vacogva.
- Úgy látom, rád férne egy forró zuhany - vetette oda Alice foghegyről, és leszökkent a motorháztetőről. -Ja.
Alice beszívta az alsó ajkát, s az arcomat fürkészte. -Akarszbeszélni róla?
- Nem.
Alice beleegyezően bólintott, de a szemén láttam, hogy gyötri a kíváncsiság.
- Akarsz elmenni ma este Olympiába?
- Nem igazán. Nem mehetnék inkább haza? Alice fintorgott.
- Semmi gond, Alice! - mondtam. - Itt maradok, ha ezzel megkönnyíteni a helyzetedet.

- Kösz! - sóhajtott fel megkönnyebbülten.
Aznap este korán lefeküdtem, megint Edward kanapéján aludtam összegömbölyödve.
Amikor fölébredtem, még sötét volt. Kábult voltam, de sejtettem, messze még a reggel. Lehunyt szemmel nyújtózkodtam, és hasra fordultam. Beletelt egy másodpercbe, amíg rájöttem, hogy ettől a mozdulattól le kellett volna gurulnom a padlóra. De nem. Ráadásul nagyon is kényelmesen feküdtem. Az ágyban.
Újra hanyatt fordultam, és meresztgettem a szemem. Sötétebb volt, mint előző éjjel - a holdfény nem bírt áttörni a sűrű felhőkön.
- Sajnálom - mormolta Edward lágyan, mintha maga a sötétség suttogott volna. - Nem akartalak felébreszteni.
Az izmaim megfeszültek, vártam a dühkitörést - az övét és az enyémet -, de csak csöndesség és békesség honolt szobája sötétjében. Szinte éreztem a viszontlátás édességét a levegőben, majdnem olyan illata volt, mint a lélegzetének. Az egymástól távol töltött idő keserű ízt hagyott bennem, de ennek csak most ébredtem tudatára, amikor már megszűnt. Semmi nem moccant. Ez a mozdulatlanság békés volt - nem vihar előtti csend, hanem mint egy felhőtlen éjszaka csöndje, amelyben még csírája sem bujkál viharnak.
Már az sem érdekelt, hogy voltaképpen haragudnom kellene rá. Sőt, mindenkire haragudnom kéne. Feléje nyúltam, megtaláltam a kezét a sötétben, és közelebb húzódtam hozzá. Átölelt, és a mellére vont. Az ajkam keresgélni kezdett, végigkúszott a torkán, föl az állára, míg végül megtaláltam az ajkát.
Edward egy pillanatig gyöngéden viszonozta a csókot, aztán halkan fölnevetett.
- Pedig már fölkészültem lélekben a dühkitörésre, amihez képest egy megvadult grizzly kismiska, és akkor mit kapok? Úgy látszik, gyakrabban fel kell hogy dühítselek!
- Várj egy kicsit, amíg fölkészülök! - ugrattam, és újra megcsókoltam.
- Várok, ameddig csak akarod - suttogta, miközben az ajka az enyémet érintette, és hosszú ujjai beletúrtak a hajamba. Kezdett el-elakadni a lélegzetem.
-Talán majd reggel... -Ahogy óhajtod.
- Isten hozott idehaza - mondtam, miközben hideg ajkát a torkomra szorította. - Örülök, hogy visszajöttél.

- Igen? Helyes.
- Mmmm... - Még szorosabban öleltem a nyakát.
Átfogta a könyökömet, a keze lassan lefelé indult a karomon, aztán végigsiklott a bordáimon, majd a derekamon, végigsimította a csípőmet, aztán továbbhaladt, végig a lábamon, le a térdemen. Itt megállt, a keze rásimult a lábszáramra. Hirtelen fölhúzta a lábamat, és a csípője köré kulcsolta.
Elállt a lélegzetem. Ez most valami új volt, eddig soha nem hagyta, hogy idáig elmenjünk. A keze hűvös volt, de engem elöntött a forróság. Ajka lekúszott a torkomon, és megállapodott a nyakam tövénél lévő kis gödröcskénél.
- Nem szeretném kiprovokálni, hogy jogos haragod idő előtt lesújtson - suttogta -, de elárulnád, mi bajod az ággyal?
Mielőtt még felelhettem volna, mielőtt még összeszedhettem volna magam legalább annyira, hogy megértsem, mit mond, hanyatt fordult és magára húzott. A keze közé vette az arcomat, és hátrafeszítette a fejemet, hogy az ajka hozzáférjen a nyakamhoz. Hangosan ziháltam - olyan hangosan, hogy az már zavarba ejtő, de képtelen voltam szégyenkezni.
- Szóval mi baj az ággyal? - kérdezte újra. - Nekem tetszik.
- Nincs szükség rá. - Ennyit bírtam kinyögni.
Az arcomat a magáéhoz húzta, ajkam az övéhez tapadt. Megint átfordult, ezúttal nagyon lassan, és fölém hajolt. Vigyázott, nehogy rám nehezedjen, de azért éreztem, ahogy hűvös, márványból faragott teste az enyémnek feszül. A szívem olyan hangosan vert, hogy alig hallottam tőle Edward csöndes nevetését.
- Ahogy vesszük - mondta. - Ezt például jóval nehezebb lenne kivitelezni a kanapén... - Jéghideg nyelve könnyedén körülsimította az ajkamat.
Szédültem, és kapkodva, felületesen szedtem a levegőt.
- Meggondoltad magad? - kérdeztem zihálva. Lehet, hogy mégiscsak hajlandó felhagyni az óvatoskodással? Lehet, hogy ennek az ágynak nagyobb a jelentősége, mint gondoltam?
A szívem vadul, már-már fájdalmasan kalimpált, míg a válaszára vártam.

Edward felsóhajtott, és visszahengeredett, úgyhogy most egymással szemben, az oldalunkon feküdtünk.
- Ne beszélj butaságokat, Bella - szólt szemrehányóan, mert kétségtelenül rájött, mire gondolok. - Mindössze szemléltetni akartam az ágy előnyeit, mivel úgy láttam, nem tetszik neked. Ne veszítsd el a józanságodat!
- Késő bánat - dünnyögtem. - Az ágy pedig tetszik - tettem hozzá.
- Helyes. - Hallottam a hangján, hogy mosolyog, miközben megcsókolta a homlokomat. - Nekem is.
- De még mindig úgy gondolom, hogy fölösleges - folytattam. - Ha nem veszíthetjük el a józanságunkat, akkor mi szükség rá? Edward újra felsóhajtott.
- Már ezerszer megmondtam, Bella... túl veszélyes lenne.
- Én szeretem a veszélyt! - makacskodtam.
- Azt tudom! - Ezt elég savanyúan mondta, úgyhogy alighanem észrevette a motort a garázsban.
- Majd én megmondom neked, mi a veszedelmes - hadartam, mielőtt még rátért volna a motorra. - Ha ez így megy tovább, rövidesen spontán öngyulladás végez velem, és csak magadat okolhatod majd érte!
Erre eltolt magától.
- Most meg mit csinálsz? - méltatlankodtam, és még szorosabban kapaszkodtam a nyakába.
- Megpróbállak megóvni az öngyulladástól. Ha ez túl sok neked...
- Megbirkózom vele - erősködtem. Hagyta, hogy visszafurakodjak a karjai közé.
- Sajnálom, ha megtévesztő voltam - mondta. - Nem akartalak elszomorítani. Ez nem volt szép tőlem. -Ami azt illeti, inkább nagyon is szép volt.
Edward mély lélegzetet vett.
- Nem vagy fáradt? Hagynom kéne aludni.
- Nem, nem vagyok fáradt. És egy csöppet sem bánom, ha megint megtévesztesz.
- Nem hiszem, hogy jó ötlet. Nem te vagy az egyetlen, aki hajlamos elveszíteni a józanságát.
- De igen - mondtam morcosan. Edward halkan felnevetett.
- Nagyon tévedsz, Bella! És az sem könnyíti meg a helyzetemet, hogy láthatóan eltökélted, addig nem nyugszol,

amíg el nem veszítem az önuralmamat.
- Ezért nem vagyok hajlandó bocsánatot kérni.
- És én? Én kérhetek tőled bocsánatot?
- Ugyan miért?
- Nem is olyan régen még rettentő dühös voltál rám, nem emlékszel?
- Ja, az...
- Sajnálom. Nem volt igazam. Sokkal könnyebb helyes perspektívából szemlélni a dolgokat, amikor itt vagy mellettem. - Magához szorított. - Mindig becsavarodom, amikor egyedül kell hagynom. Azt hiszem, legközelebb nem megyek olyan messzire. Nem éri meg.
Elmosolyodtam.
- Miért, nem akadt egyetlen árva puma sem arrafelé?
Az akadt elég. De nem érte meg azt a sok nyugtalankodást. Sajnálom, hogy Alice-t felfogadtam melléd börtönőrnek. Rossz ötlet volt.
- Bizony - helyeseltem.
- Többet nem teszem.
- Oké - vetettem oda könnyedén. Már meg is bocsátottam neki. - De azért a pizsamapartinak is vannak előnyei... - Még jobban odabújtam hozzá, és az ajkamat a kulcscsontja fölötti gödröcskéhez szorítottam. - Te nyugodtan foglyul ejthetsz, ahányszor csak akarsz.
- Mmm - sóhajtotta. - Lehet, hogy egyszer szavadon foglak.
- Akkor most rajtam a sor?
- Rajtad? Miben? - kérdezte összezavarodva.
- Hogy bocsánatot kérjek. Miért kellene bocsánatot kérned?
- Hát nem vagy rám dühös? - kérdeztem elképedve.
- Nem.

Úgy hangzott, mintha komolyan gondolná. A homlokom ráncokba szaladt.
- Nem találkoztál Alice-szel, amikor hazaértél?
- De igen. Miért?
- És nem veszed tőle vissza a Porschét?
- Persze, hogy nem. Neki ajándékoztam.
Szerettem volna, ha látom az arcát. A hangjából ítélve, mintha megbántottam volna.
- Nem is akarod tudni, hogy mit csináltam? - Egyre kevésbé értettem, miért nem mutat semmi érdeklődést. Éreztem, hogy vállat von.
- Engem minden érdekel, amit te csinálsz. De nem kell elmondanod, ha nem akarod.
- Lementem La Pushba!
- Tudom.
- És lógtam az iskolából.
- Mint ahogy én is.
Meresztgettem a szememet a sötétben, az ujjammal kitapogattam az arcvonásait, nagyon szerettem volna rájönni, milyen kedvében van voltaképpen.
- Mitől vagy egyszerre ennyire megértő? Fölsóhajtott.
- Rájöttem, hogy neked van igazad. Tényleg az volt a bajom, hogy... előítéleteim vannak a vérfarkasokkal szemben. Megpróbálok józanabbul gondolkodni, és megbízni az ítéletedben. Ha te azt mondod, hogy nem veszélyesek, én hiszek neked.
-Hűha...
- És ami még fontosabb... nem akarom, hogy ez a dolog éket verjen közénk. A fejemet a mellére hajtottam, és elégedetten lehunytam a szemem.
- Szóval - váltott könnyed, társalgó hangnemre -, mikor tervezed, hogy újra La Pushba látogatsz? Nem feleltem. Eszembe jutottak Jacob szavai, és hirtelen elszorult a torkom.

Edward félreértette a hallgatásomat. És érezte az izmaim görcsös feszülését.
- Csak azért kérdezem, mert akkor én is csinálok programot magamnak - magyarázkodott. - Nem szeretném, ha úgy éreznéd, hogy sietned kell, mert én otthon ülök és türelmetlenül várlak.
- Nem - feleltem a saját fülemnek is idegen hangon. - Mostanában nem tervezek újabb látogatást.
- Ugye, tudod, hogy én ezt nem várom el tőled?
- Azt hiszem, többé nem látnak ott szívesen - suttogtam.
- Csak nem gázoltad el valakinek a macskáját? - kérdezte könnyedén.
Tudtam, hogy nem akar faggatni, de éreztem a hangján, hogy furdalja a kíváncsiság.
- Nem. - Vettem egy mély lélegzetet, aztán gyorsan eldaráltam, mi a helyzet. - Azt hittem, Jacob már úgyis tudja... Nem hittem, hogy ennyire kiakad, mert...
Edward türelmesen várt, míg én a szavakat kerestem.
- Nem számított rá... hogy már ilyen hamar...
- Ah - mondta Edward csöndesen.
- Azt mondta, jobb szeretné, ha inkább meghalnék! - A hangom elcsuklott.
Edward egy pillanatig csöndben maradt, meg sem moccant, nyilván nem akarta, hogy észrevegyem, milyen hatást tettek rá ezek a szavak.
Aztán gyöngéden a melléhez szorított.
- Nagyon sajnálom.
- Azt hittem, örülni fogsz neki - suttogtam.
- Örüljek annak, ami neked fájdalmat okoz? - mormolta a hajamba. - Nem hinném, hogy menni fog.
Megkönnyebbülten fölsóhajtottam, és még szorosabban simultam márvány mellkasához. Mozdulatlan testében is éreztem a feszültséget.
- Mi baj? - kérdeztem.
- Semmi.

- Mondd meg nyugodtan! Egy pillanatig habozott.
- De dühös leszel rám.
- Mindegy, akkor is tudni akarom. Fölsóhajtott.
-A szó szoros értelmében meg tudnám ölni a fickót, amiért ezt mondta neked! Sőt, meg akarom ölni!
Fölnevettem, de nem túl vidáman.
- Még szerencse, hogy olyan fantasztikus az önuralmad!
- Megeshet, hogy időnként kihagy... - mondta elgondolkodva.
- Hátha van erre esély, akkor én jobb alkalmat kínálnék rá... - A kezem közé fogtam az arcát, és megpróbáltam felhúzódzkodni, hogy megcsókoljam. De Edward szorítása megakadályozott benne.
- Hát mindig nekem kell észnél lennem? - sóhajtott föl. Elvigyorodtam a sötétségben.
- Ugyan, dehogy! Szívesen átveszem a parancsnokságot pár percre... vagy órára...
- Jó éjt, Bella!
- Várj! Van még valami, amiről beszélni akartam veled.
- Igen? És mi lenne az?
-Tegnap este beszélgettünk Rosalie-val... Edward teste megint megfeszült.
-Tudom. Rosalie éppen erre gondolt, amikor hazaértem. Adott neked egy kis töprengenivalót, igaz?
A hangja aggodalomról árulkodott, nyilván azt hitte, arról akarok beszélni, hogy mivel érvelt Rosalie emberlétem mellett. De én valami sokkal fontosabbra voltam kíváncsi.
- Beszélt azokról az időkről is... amikor te és a családod Denaliban élt.
Edward kis ideig hallgatott - ez a kezdés meglepte.
- Igen?
- Mondott valamit az ottani vámpírnőkről... mert állítólag van ott egy csomó... meg terólad...
Vártam egy hosszú pillanatig. Semmi válasz.
- Ne aggódj! - legyintettem, amikor a csönd kezdett kínossá válni. - Rosalie azt mondta, semmi jelét nem adtad,

hogy valamelyikük különösebben tetszene neked. De tudod, megfordult a fejemben, hogy fordítva talán másképp állt a helyzet. Mármint hogy valamelyikük értésedre adta, hogy tetszel neki.
Edward hallgatott.
- Melyik? - kérdeztem. Igyekeztem könnyed hangon beszélni, de nemigen sikerült. - Vagy talán több is volt? Semmi válasz. Bárcsak látnám az arcát, akkor tudnám, mit jelent ez a hallgatás!
- Alice meg fogja mondani - fenyegettem. - Most rögtön megyek, és megkérdezem.
Edward még szorosabban ölelt magához: moccanni sem tudtam.
- Késő van - mondta. A hangjában volt valami szokatlan. Mintha nyugtalankodna, vagy egy kicsit zavarban is lenne. - Különben is, azt hiszem, Alice elment itthonról...
- Ajjaj, szóval komoly volt a dolog... - találgattam. - Nagyon is komoly, ugye?
Kezdett erőt venni rajtam a rémület, a szívem vadul vert, ahogy elképzeltem fantasztikusan gyönyörű vámpír vetélytársnőmet, akinek a létezését eddig nem is sejtettem.
- Nyugalom, Bella! - Edward megcsókolta az orrom hegyét. - Bolondokat beszélsz.
- Tényleg? Akkor miért nem akarod elmondani nekem?
- Mert nincs mit elmondani. Bolhából csinálsz elefántot!
- Melyikük? - makacskodtam. Edward felsóhajtott.
-Tanya mutatott némi halvány érdeklődést irántam. De a lehető legudvariasabb, leglovagiasabb módon tudattam vele, hogy nem viszonzom ezt az érdeklődést. És ezzel vége is a történetnek. Megpróbáltam a lehető legszenvtelenebbül folytatni.
- Még egy dolgot árulj el! Hogy néz ki ez a Tanya?
- Olyan, mint mi mindannyian, fehér bőr, aranyszínű szem - vágta rá egy kicsit túlságosan gyorsan.
- És természetesen fantasztikusan gyönyörű... Éreztem, hogy megvonja a vállát.
- Gondolom, igen, az emberek szemében - mondta közömbösen. - De tudod mit?

- Nem - feleltem durcásan.
Edward a fülemhez hajolt: hűvös lélegzete csiklandozta a fülkagylómat.
- Én a barnákat szeretem.
- Szóval Tanya szőke... Ezt jó tudni. -Vörösesszőke... egyáltalán nem az én esetem.
Ezen kicsit elrágódtam volna, de nem nagyon sikerült, mert közben Edward ajka lassan végigvándorolt az arcomon, le a nyakamon, aztán megint vissza. Háromszor tette meg ezt az utat oda-vissza, míg meg bírtam szólalni.
- Hát akkor, azt hiszem, ez rendben is van... - döntöttem el.
- Hmmm - suttogta Edward, miközben az ajka a bőrömön játszott. - Imádni való vagy, amikor féltékenykedsz! Meglepően kellemes élmény.
Csúnya képet vágtam, bár a sötétben úgysem látszott.
- Későre jár - mormolta, már-már dúdolta, a hangja puhább volt, mint a bársony. - Aludj, drágám! Álmodj szépeket! Te vagy az egyetlen nő, aki valaha is megérintette a szívemet. És az mindig a tiéd lesz. Aludj, egyetlen szerelmem!
Dúdolni kezdte az altatómat. Tudtam, csak idő kérdése, és átadom magam az álomnak, így hát lehunytam a szemem, elfészkelődtem a karjában, és egészen szorosan márvány mellkasához simultam.

9. CÉLPONT

Másnap reggel Alice vitt haza, mert továbbra is tartottuk magunkat a pizsamaparti-meséhez. Nemsokára Edward is előkerül, amikor hivatalosan is visszatér majd a gyalogtúráról. Már nagyon elegem volt a színlelésből. Az emberi életnek ez a része igazán nem fog hiányozni.

Charlie kikukucskált az ablakon, amikor bevágtam magam mögött a kocsi ajtaját. Üdvözlésként odaintett Alicenek. Aztán lejött, hogy ajtót nyisson nekem.
- Jól érezted magad? - kérdezte.
- Hát persze, klassz volt! Olyan... lányos.
A cuccom lehajítottam a lépcső elé, aztán kiballagtam a konyhába, hogy valami ennivaló után nézzek.
- Üzeneted van! - kiáltott utánam Charlie.
A mosogatón egy serpenyőnek támasztva várt a jegyzettömb, hogy véletlenül se kerülhesse el a figyelmemet. *Jacob hívott-ez* állt Charlie írásával a jegyzettömbön.
Azt üzeni, nem gondolta komolyan, és sajnálja. Szeretné, ha visszahívnád. Ne légy túl szigorú hozzá! Nagyon zaklatottnak tűnt. Elhúztam a számat. Charlie általában nem szokott megjegyzéseket fűzni az üzenetekhez.
Jacob meg legyen csak zaklatott. Felőlem aztán...! Nem akartam beszélni vele. Tudomásom szerint a megboldogultak a legritkább esetben telefonálnak a hátramaradottaknak a túlvilágról. Ha Jacob szerint jobb, ha meghalok, akkor kezdhet hozzászokni a csendhez.
Az étvágyam viszont elment. Sarkon fordultam, és indultam elpakolni a holmimat.
- Nem hívod vissza Jacobot? - Charlie a nappali falának támaszkodva figyelte, ahogy összeszedem a cuccaimat.
- Nem én.
Elindultam fölfelé a lépcsőn.
- Ez nem szép tőled, Bella! - kiáltott utánam Charlie. - Tudod, „megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek"! -Törődj a magad dolgával - dünnyögtem, de olyan halkan, hogy nem hallhatta.
Úgy sejtettem, a távollétemben felgyűlhetett a mosnivaló, úgyhogy elraktam a fogkefémet, a szennyesem a kosárba dobtam. Lehúztam Charlie ágyneműjét, ott hagytam egy kupacban a lépcső tetején, és mentem a sajátomért. De földbe gyökerezett a lábam, és félrebillent fejjel meredtem az ágyra.
Hol van a párnám? Félfordulatot tettem, végigpásztáztam a szobámat. A párna sehol. Észrevettem, hogy szokatlan rend van. A szürke pólómat mintha az ágy végére terítettem volna, vagy rosszul emlékszem? És meg

mertem volna esküdni, hogy egy pár piszkos zoknit a hintaszék mögé hajítottam, a két nappal ezelőtt felpróbált piros blúzomat pedig a szék karfájára akasztottam. A suliba túl elegáns volt... Megpördültem. A szennyeskosár nem ürült ugyan ki, de nem is volt csordulásig tele, ahogy emlékeztem. Charlie elbíbelődött volna a mosógéppel? Ez valahogy nem volt jellemző rá.
- Apu, kimostál? - kiabáltam le az ajtóból.
- Neeem... - jött a bűnbánó válasz. - Akarod, hogy megcsináljam?
- Nem, megcsinálom én. Kerestél valamit a szobámban?
- Én aztán nem. Miért?
- Nem találok valamit... az egyik blúzomat...
- Be se tettem a lábam.
Hirtelen eszembe jutott, hogy Alice itt járt, eljött a pizsamámért. Biztos azért nem vettem észre, hogy a párnámat is kölcsönvette, mert nagy ívben elkerültem az ágyat Cullenéknél. És míg összekeresgélte a holmimat, közben rendet is rakott. Elpirultam a gondolatra, milyen rendetlenséget hagytam itt.
Csakhogy az a piros blúz még tiszta volt. Ügy döntöttem, előhalászom a kosárból.
Arra számítottam, hogy a szennyes legtetején lesz, de nem volt ott. Átkutattam az egész kupacot. Lehet, hogy kitört rajtam az üldözési mánia, de mintha más is hiányozna, sőt... A kosárban jóformán fél adag mosnivaló sem volt.
Lerángattam a paplan- és párnahuzatot, és a mosókonyha felé menet felkaptam Charlie ágyneműjét is. A mosógép teljesen üres volt. Belenéztem a szárítóba is, félig-meddig arra számítva, hogy ott vár rám egy adag mosott ruha, szíves üdvözletként Alice-től. Semmi. Értetlenül ráncoltam a homlokomat.
- Megtaláltad, amit kerestél? - kiáltotta Charlie.
- Még nem.
Visszamentem a szobámba, és benéztem az ágyam alá. Nem volt ott semmi, csak porcicák. Átkutattam a fiókokat. Talán

mégiscsak elraktam azt a piros blúzt, csak elfeledkeztem róla...
Amikor odalenn megszólalt a csengő, feladtam. Ez biztosan Edward lesz...
- Csöngettek! - tudatta velem Charlie a kanapéról, miközben elszáguldottam mellette.
- Nehogy megerőltesd magad, Apu! Fülig érő szájjal
fölrántottam az ajtót.
Edward aranyszín szeme tágra nyílt, az orrlyuka kitágult, a felső ajkát fölvonta a fogáról. Arckifejezése láttán kővé dermedtem a döbbenettől. - Edward! - kiáltottam. - Mi a..? Edward az ajkára illesztette az ujját.
- Adj két másodpercet! - suttogta. - Ne mozdulj!
Kábán álltam a küszöbön, és Edward... egyszer csak eltűnt. Olyan gyorsan mozgott, hogy Charlie észre se vette, amint elhaladt mellette.
Még mielőtt háromig számolhattam volna, már újra ott volt mellettem. Átfogta a derekamat, és gyorsan a konyha felé húzott. A pillantása villámgyorsan végigpásztázta a nappalit, és szorosan magához ölelt, mintha meg akarna védelmezni valamitől. Charlie a kanapén terpeszkedett, és látványosan nem vett rólunk tudomást.
- Valaki járt itt - mormolta Edward a fülembe, amikor behúzódtunk a konyha hátsó részébe. A hangja feszült volt, és olyan halk, hogy alig hallottam a mosógép dübörgésétől.
- Esküszöm, hogy egyetlen vérfarkas sem... - kezdtem.
- Nem ők voltak - szakított félbe gyorsan, és a fejét rázta. - Valaki a mieink közül. A
hangjából nyilvánvaló volt, nem valamelyik családtagja gondol.
Éreztem, ahogy kifut a vér az arcomból.
- Victoria? - kérdeztem elcsukló hangon.
- Nem olyasvalaki, akinek ismerem a szagát.
- Talán valaki a Volturiból - találgattam.
- Könnyen meglehet.
- De mikor?

- Ezért gondolom, hogy közülük lehetett valaki - nem olyan régen jártak itt, valamikor kora reggel, amikor Charlie még aludt. És bárki volt is az, őhozzá egy ujjal sem nyúltak, úgyhogy valami más lehetett a céljuk.
- Nyilván engem kerestek.
Edward nem felelt. Mozdulatlan teste, akár egy szoboré.
- Mit sutyorogtok ti itt? - Charlie gyanakodva méregetett minket, ahogy befordult a konyhába, kezében egy üres pattogatott kukoricás tállal.
Émelyegni kezdtem. Egy vámpír járt a házban, és engem keresett, miközben Charlie békésen aludt. Erőt vett rajtam a pánik, a torkom úgy összeszorult, hogy nem bírtam felelni, csak néztem rá halálra rémülve. Charlie arcán a gyanakvást hirtelen széles mosoly váltotta fel.
- Ha éppen veszekedtek... csak nyugodtan, ne zavartassátok magatokat!
Még mindig vigyorogva belerakta a tálat a mosogatóba, és kiballagott a konyhából.
- Menjünk! - mondta halkan, keményen Edward.
- De mi lesz Charlie-val? - A félelemtől úgy összeszorult a mellkasom, hogy alig bírtam lélegezni. Edward töprengett egy kurta pillanatig, aztán elővarázsolta a mobilját.
- Emmett! - suttogta a telefonba, és olyan gyorsan beszélt, hogy nem értettem belőle egy szót sem. Fél perc, és már végzett is.
Húzni kezdett az ajtó felé.
- Emmett és Jasper már úton vannak - noszogatott, mert érezte, hogy ellenállok. - Átfésülik az erdőt. Charlie-nak nem lesz semmi baja.
Engedtem, hogy magával vonszoljon, annyira megrémültem, hogy nem bírtam világosan gondolkodni. Charlie elégedett vigyorral nézett rám, aztán rémült pillantásom láttán csodálkozó és zavartlett az arca. Edward kirángatott az ajtón, még mielőtt Charlie bármit mondhatott volna.
- Hová megyünk? - Még mindig suttogtam, pedig már benn ültünk Edward kocsijában.
- Beszélnünk kell Alice-szel - felelte. Már nem suttogott, de a hangja komor volt.

- Gondolod, hogy látott valamit?
Edward összehúzott szemmel meredt az országútra.
- Talán.
Már vártak ránk, Edward hívása riadóztatta őket. Mintha egy panoptikumba léptem volna, mozdulatlan viaszbábok közé, akik különböző, nyugtalanságot kifejező pózba merevedtek.
- Mi történt? - kérdezte Edward, amint beléptünk az ajtón. Döbbenten láttam, hogy haragtól izzó pillantást vet Alice-re, a keze ökölbe szorul dühében.
Alice karba font kézzel, mozdulatlanul állt. Csak az ajka mozgott.
- Fogalmam sincs róla. Én nem láttam semmit.
- Az meg hogy lehet? - sziszegte Edward.
- Edward! - szóltam csöndes, szemrehányó hangon. Ki nem állhattam, ha így
beszél Alice-szel. Carlisle közbelépett.
- Alice-é nem éppen egzakt tudomány, Edward - mondta békítően.
-A szobájában járt, Alice! Az is megeshetett volna, hogy szépen megvárja,
amíg haza nem ér! -Azt láttam volna.
Edward kétségbeesetten a magasba lökte a kezét.
- Tényleg? Biztos vagy benne?
- Azzal bíztál meg, hogy figyeljem, mit határoz a Volturi, felbukkan-e Victoria, és mellesleg kövessem Bella minden lépését - felelte Alice hidegen. - Óhajtasz még valamit hozzátenni a listához? Elég csak Charlie-t figyelnem, vagy lessem Bella szobáját is, a házat, esetleg az egész utcát? Edward, ha túl sokat próbálok csinálni egyszerre, akkor a dolgok kicsúsznak a kezemből!
- Úgy látom, már ki is csúsztak! - fakadt ki Edward.
- Bella egy pillanatig sem volt veszélyben. Nem volt mit látnom.
- Ha figyeled a Volturit Volterrában, akkor miért nem láttad, hogy elküldtek valakit...

- Nem hiszem, hogy ők voltak! - bizonygatta Alice. - Azt láttam volna.
- Ki más hagyta volna Charlie-t életben? Összeborzongtam.
- Fogalmam sincs! - mondta Alice.
- Ezzel sokat segítettél!
- Hagyd ezt abba, Edward - suttogtam.

Felém fordult, az arca még mindig halálsápadt, a fogát összeszorította. Fél pillanatig sötéten nézett rám, aztán hirtelen kifújta a levegőt. Ellazult az arca.

- Igazad van, Bella. Sajnálom. - Alice-ra nézett. - Ne haragudj, Alice! Nem rajtad kellett volna levezetnem az idegességemet! Erre nincs mentség.
- Megértelek - biztosította Alice. - Nekem se tetszik a dolog egy csöppet sem. Edward mély lélegzetet vett.
- Oké, próbáljuk logikusan végiggondolni a dolgot. Mik a lehetőségek?

Mintha hirtelen valamennyi szobor megelevenedett volna. Alice megkönnyebbülten nekidőlt a kanapé támlájának. Carlisle lassan odament hozzá, láttam a szemén, hogy erősen töpreng valamin. Esme felkuporodott a kanapéra, Alice elé, és felhúzta a lábát. Egyedül Rosalie maradt mozdulatlan, háttal nekünk kibámult az üvegfalon.

Edward odavezetett a kanapéhoz. Leültem Esme mellé, aki közelebb csúszott hozzám, és átfogta a vállamat. Edward a két tenyere közé vette a kezemet, és szorosan tartotta.

- Victoria? -

kérdezte
Carlisle.
Edward a fejét
rázta.

- Nem. Nem volt ismerős a szag. Talán valaki a Volturiból járt ott, akivel még soha

nem találkoztam. Alice megrázta a fejét.

- Aro még nem bízott meg senkit, hogy nézzen utána, mi van Bellával. Azt biztosan látnám, mert számítok rá. Edward fölkapta a fejét.
- Te arra figyelsz, adtak-e már valakinek hivatalos megbízást.
- Szóval úgy gondolod, hogy valamelyikük a saját szakállára cselekszik? De miért tenné?
- Talán Caius ötlete volt... - vetette fel Edward, és az arcizmai megint megfeszültek.
- Vagy Jane-é... - töprengett Alice. - Mindkettő megteheti, hogy küld valakit, akit még nem ismerünk. Edward sötéten nézett maga elé.
- És indítékuk is van.
- De ennek így semmi értelme! - szólt közbe Esme. - Ha ezt az illetőt azzal bízták volna meg, hogy várja meg Bellát, Alice biztosan látta volna. De ennek a férfinak vagy nőnek nem állt szándékában bántani Bellát. Vagy akár Charlie-t.

Apám nevét hallva összerezzentem.
- Nem lesz semmi baj, Bella! - mormolta Esme, és megsimogatta a hajamat.
- De akkor mi értelme volt az egésznek? - morfondírozott Carlisle.
- Talán meg akartak győződni róla, hogy még mindig ember vagyok-e? - találgattam.
- Elképzelhető - mondta Carlisle.

Rosalie megkönnyebbülten felsóhajtott, olyan hangosan, hogy még én is meghallottam. Merev tartása ellazult, várakozásteljesen a konyha felé fordult. Edward ugyanekkor mintha elbizonytalanodott volna. Emmett berobbant a konyhaajtón, Jasperrel a sarkában.
- Már rég elment, órákkal ezelőtt - közölte Emmett csalódottan. - A nyomok keletre vezettek, aztán délre, és eltűntek egy mellékúton. Ott várt rá egy autó.
- Hát ez pech - mormolta Edward. - Ha nyugat felé megy... akkor végre vehettük volna valami hasznukat azoknak a nyavalyás kutyáknak.

Összerázkódtam, de Esme megnyugtatóan dörzsölgette a vállam. Jasper Carlisle-re nézett.

- Egyikünk sem ismerte fel. Viszont ide nézz! - Valami gyűrött zöldséget nyújtott oda Carlisle-nak. Egy letört páfránylevél volt. - Talán te fölismered a szagát.
- Nem - mondta Carlisle. - Nem ismerős. Nem találkoztam vele soha életemben.
-Talán teljesen rossz szemszögből nézzük ezt a dolgot. Lehet, hogy csak véletlen egybeesés... - kezdte Esme, de amikor látta, milyen hitetlenkedő képpel mered rá mindenki, elhallgatott. - Nem úgy értem, hogy egy vadidegen véletlenül éppen Belláék házában akar körülnézni. Talán valaki egyszerűen kíváncsi volt. Az egész házban érezhette a mi szagunkat. Talán csak szerette volna megtudni, mi vonz oda bennünket.
- Akkor miért nem jött egyenesen ide? Ha egyszer olyan kíváncsi? - csattant fel Emmett.
- Te biztos ezt tennéd! - Esme gyöngéden elmosolyodott. - Mi nem vagyunk mindig ennyire célratörőek. A mi családunk szokatlanul nagy, lehet, hogy ez a valaki egyszerűen félt tőlünk. De Charlie-t nem bántotta. Úgyhogy egyáltalán nem biztos, hogy ellenséges szándékai vannak.
Egyszerűen csak kíváncsi... Mint ahogy James és Victoria is egyszerűen csak kíváncsi volt eleinte? Már attól, hogy eszembe jutott Victoria, remegni kezdtem, bár az legalább biztosnak tűnt, hogy nem ő járt nálam.
Legalábbis most nem. Victoria, úgy látszik,
ragaszkodik a saját módszeréhez. Ez másvalaki volt, egy ismeretlen.
Lassanként kezdtem rájönni, hogy a vámpírok sokkal komolyabb szerepet játszanak a világunkban, mint eleinte hittem. Vajon hányszor keresztezik az átlagember útját úgy, hogy annak akár a leghalványabb sejtelme sincs róla, kivel találkozott? Hány közönséges gyilkosságnak vagy balesetnek hitt haláleset szárad szomjas vámpírok lelkén? Vajon mennyire zsúfolt ez az új világ, amelyhez majd csatlakozom?
A rejtelmes jövendő gondolatától végigfutott a hátamon a hideg.
A Cullen család még mindig Esme szavain töprengett, az arcokról lerítt, ki mit gondol róluk. Edwardon látszott, hogy nem hisz Esme elméletében, Carlisle-on pedig, hogy nagyon szeretne hinni benne. Alice az alsó ajkát szívogatva töprengett.
- Nem hinném, hogy véletlen volt. Az időzítés túl tökéletes... Aki Belláék házában járt, nagyon ügyelt rá, hogy

véletlenül se fusson össze velünk. Mintha csak tudta volna, hogy azt én látnám...
- Lehetett más oka is rá, hogy kerüljön bennünket - emlékeztette Esme.
- Számít, hogy ki volt az? - fakadtam ki. - A tény, hogy valaki nyomozott utánam... nem elég ok? Nem kellene várnunk az érettségiig!
- Dehogyis, Bella! - vágott közbe Edward. - Egyáltalán nem olyan rossz a helyzet. Ha tényleg veszélyben forognál, arról tudnánk.
- Gondolj Charlie-ra! - figyelmeztetett Carlisle. - Gondolj bele, mennyire fájna neki, ha eltűnnél...
- De hát éppen hogy Charlie-ra gondolok! Őmiatta aggódom elsősorban! Mi lett volna, ha az én kedves látogatóm történetesen megszomjazik tegnap éjjel? Amíg Charlie közelében élek, ő is veszélyben van. Ha valami történik vele, az én hibám lesz! -Aligha a te hibád lenne, Bella! - Esme újra megsimogatta a hajamat. - És különben is, Charlie-nak biztos nem esik bántódása. Csak egy kicsit még óvatosabbnak kell lennünk.
- Még óvatosabbnak? - ismételtem hitetlenkedve.
- Minden rendben lesz, Bella! - ígérte Alice, Edward pedig megszorította a kezemet.
És ahogy a pillantásom végigsiklott valamennyi gyönyörű arcon, láttam, hogy mondhatok én akármit, nem fogják megváltoztatni a véleményüket.
Hazafelé a kocsiban mindketten hallgattunk. Ingerült voltam és nyugtalan. Jobb meggyőződésem ellenére ma is emberi lény maradtam.
- Nem hagyunk egyedül egyetlen másodpercre sem! - ígérte Edward, amikor beálltunk a házunk elé. - Valaki mindig itt lesz a közelben. Emmett, Alice, Jasper...
Fölsóhajtottam.
- Ez képtelenség! Rettenetesen unatkozni fognak, és a végén majd ők nyírnak ki, hogy valamivel agyonüssék az időt! Edward savanyúan nézett rám.
- Nagyon vicces, Bella...
Odahaza Charlie-t jókedvében találtuk. Látta, hogy valami feszültség van Edward és köztem, de

félremagyarázta. Elégedett mosollyal figyelte, ahogy összecsapom a vacsoráját. Edward elnézést kért, és pár percre kiment, gondolom, körülnézni, de Charlie megvárta, amíg visszatér, csak akkor adta át az üzenetet.
- Jacob megint felhívott - közölte abban a pillanatban, amint Edward belépett. Igyekeztem közömbös arcot vágni, miközben elétettem a tányérját.
- Csakugyan?
Charlie összevonta a szemöldökét.
- Ne légy már ilyen kicsinyes, Bella! Úgy tűnik, szegény fiú tényleg nagyon maga alatt van.
- Fizet neked Jacob azért, hogy népszerűsítsd... vagy puszta lelkesedésből csinálod?
Charlie morgott valamit, de aztán lekötötte a vacsorája.
De nagyon az elevenembe talált, bár ezt nem tudhatta.
Ebben a pillanatban az életem kész kockajátéknak tűnt - lehet, hogy a következő dobásnál nekem annyi. Mi van, ha tényleg bajom esik? És Jacobot a hátralévő életében bűntudat gyötri a tegnap mondottak miatt...
De nem akartam olyankor beszélni vele, amikor Charlie is hallótávolságon belül van, mert minden szavamra ügyelni kell, nehogy kikottyantsak valamit. Szinte irigyeltem Jacobot, amiért mindent elmondhat Billynek. Milyen könnyű lehet az élet, ha nincsenek titkaid az előtt, akivel együtt laksz!
Úgy döntöttem, megvárom a reggelt. Több mint valószínű, hogy túl fogom élni a mai éjszakát
is. Jacobnak pedig nem fog ártani újabb tizenkét óra bűntudat. Talán még hasznára is válik.
Amikor Edward hivatalosan elköszönt aznapra, odakint zuhogott az eső. Nem tudtam, ki vigyáz ránk éppen a Cullenek közül, de rettentően sajnáltam az illetőt. Ugyanakkor megnyugtatott a tudat, hogy ott van. Jó érzés volt, hogy nem vagyok egyedül. És Edward is rekordgyorsasággal érkezett vissza.
Aznap éjjel megint álomba dúdolt, és én - mert még öntudatlan állapotban is érzékeltem, hogy ott van mellettem - nyugodtan aludtam, elkerültek a lidérces álmok.
Másnap reggel még aludtam, amikor Charlie elment horgászni Markkal, a helyettesével. Úgy döntöttem, most, hogy senki nem fülel minden szavamra, nagylelkű leszek.

- Fölhívom Jacobot, hogy abbahagyhatja az önmarcangolást - közöltem Edwarddal reggeli után.
- Tudtam, hogy megbocsátasz neki - felelte derűsen. - Sok mindenhez van tehetséged, de a haragtartáshoz nemigen.
Égnek emeltem a szemem, de azért örültem. Úgy láttam, Edward tényleg megszabadult vérfarkasos előítéleteitől. Már tárcsáztam Jacob számát, amikor az órára néztem. Egy kicsit korán volt, és aggódtam, hogy még alszanak, de már a
második csöngetésre fölvették a kagylót, úgyhogy az illetőnek már ott kellett lennie a telefon közelében.
- Halló! - szólt bele egy tompa hang.
- Jacob?
- Bella! - kiáltott föl ujjongva. - Jaj, Bella, annyira sajnálom! - hadarta. A nyelve meg-megbicsaklott, annyira igyekezett, hogy minél előbb elmondja, ami a lelkét nyomja. - Esküszöm, nem gondoltam komolyan! Nem tudom, hogy lehettem ilyen idióta! Nagyon dühös voltam, de ez persze nem mentség. Életemben nem mondtam még ekkora ökörséget, és annyira sajnálom! Ne haragudj rám, kérlek! Kérlek! Az életfogytig tartó szolgaságod elviheti az ördög, boldogan beérem annyival, ha megbocsátasz!
- Nem haragszom rád. Megbocsátottam.
- Köszönöm - lehelte lázas örömmel. - Fogalmam sincs, hogy lehettem ilyen hülye!
- Ne aggódj, már megszoktam.
A megkönnyebbüléstől felnevetett.
- Gyere, látogass meg! - unszolt. - Szeretném jóvátenni a vétkem.
Összevontam a szemöldököm.
- Hogyan? - kérdeztem gyanakodva.
- Ahogy csak akarod! Például fejest ugorhatunk a sziklákról - mondta, és megint nevetett.
- Nahát, ez tényleg kitűnő ötlet!
- Ne félj, vigyáznék, hogy ne essen bajod - erősködött. - Akármilyen őrült ötleted támad is.

Edwardra pillantottam. Az arca nyugodt volt, de azért sejtettem, hogy ez nem a megfelelő pillanat.
- Majd talán máskor.
-A... barátod nincs tőlem elragadtatva, igaz? - kérdezte Jacob, ezúttal inkább szégyenkezve, mint keserűen.
- Nem erről van szó. Akadt egy kis... szóval van egy másik probléma, ami valamivel aggasztóbb, mint egy komisz kamasz vérfarkas... - Igyekeztem tréfára venni, de persze Jacobot nem tudtam átverni.
- Mi a baj? - kérdezte élesen.
- Öööö - Nem voltam biztos benne, hogy elmondhatom neki.
Edward kinyújtotta a kezét a telefonért. Fürkészően néztem az arcába. Nyugodtnak tűnt, de lehet, hogy ez csak a látszat?
- Bella? - hallottam Jacob ideges hangját. Edward felsóhajtott, és közelebb nyújtotta a kezét.
- Hajlandó vagy beszélni Edwarddal? - kérdeztem szorongva. - Ő szeretne beszélni veled. Jacob sokáig nem felelt.
- Oké - mondta végül. - Ez érdekesnek ígérkezik.
Átnyújtottam a telefont Edwardnak, és közben figyelmeztetően néztem rá: nagyon reméltem, hogy ért belőle.
- Helló, Jacob! - szólt Edward hibátlan udvariassággal.
Hosszabb csönd következett. Az ajkamba haraptam, próbáltam kitalálni, mit felelhet Jacob.
- Valaki járt itt, olyasvalaki, akinek nem ismerem a szagát - magyarázta Edward. - A falkátok nem észlelt mostanában valami szokatlant?
Újabb szünet, aztán Edward némán bólintott. Úgy festett, nem lepte meg, amit hallott.
- Hát éppen ez a bökkenő, Jacob! Addig, amíg ezt a problémát meg nem oldottam, Bellát egy pillanatra sem akarom szem elől téveszteni. Hidd el, ez nem ellened irányul.
Jacob ekkor félbeszakította, tisztán hallottam mély hangjának zümmögését a kagylóban. Bármit mondott is,

igyekezett meggyőzőbben tenni, mint az előbb. Erősen füleltem, hátha sikerül elkapnom valamit, de hiába.
- Lehet, hogy igazad van... - kezdte újra Edward, de Jacob megint vitába szállt vele. De legalább egyikük sem tűnt mérgesnek.
- Érdekes javaslat... Kész örömmel újratárgyaljuk a szerződés feltételeit. Persze, csak ha Sam is beleegyezik.
Jacob hangja most jóval csöndesebb lett. Én pedig rágni kezdtem a körmömet, és megpróbáltam leolvasni Edwardról, mi lehet a helyzet.
- Köszönöm! - mondta Edward Jacobnak.
Aztán Jacob mondott valamit, amitől meglepetés suhant át Edward arcán.
-Ami azt illeti, úgy terveztem, hogy egyedül megyek - felelte Edward arra a kérdésre, amely szemlátomást váratlanul érte. - És addig Bellára a többiek vigyáznak.
Jacob hangja legalább egy oktávval megemelkedett, és úgy hangzott, mintha nagyon igyekezne rábeszélni valamire Edwardot.
- Megpróbálom tárgyilagosan megfontolni - ígérte Edward. - Olyan tárgyilagosan, amennyire csak tőlem telik.
A csönd ezúttal rövidebb ideig tartott.
- Nem is olyan rossz ötlet. Mikor? ...Nem, az jó lesz. Különben is, mindenképpen szeretném, ha én magam követhetném a nyomot. Szóval tíz perc múlva... Magától értetődik - mondta Edward. Aztán odanyújtotta nekem a telefont. - Bella?
Lassan, tétován nyúltam érte. Egészen összezavarodtam.
- Mi volt ez az egész? - puffogtam Jacobnak. Gyerekes dolog, de úgy éreztem, engem kihagytak valamiből.
- Fegyverszünet, azt hiszem. Hé, megtennél nekem valamit? - kérdezte Jacob. - Próbáld meggyőzni a vérszívó barátodat, hogy itt, a rezervátumban lennél a legnagyobb biztonságban, főleg, ha ő elmegy. Mi itt minden problémát meg tudunk oldani.
- Ezt próbáltad beadni neki?
- Aha. Miért, talán nem jó ötlet? Valószínűleg Charlie is itt érezné magát a legjobban. Már amennyire lehet.

- Mondd meg Billynek, hogy próbálja rávenni - helyeseltem. Irtóztam a gondolattól, hogy Charlie is célkeresztbe kerül miattam. - És még miről beszéltetek?
- Csak arról, hogy módosítanunk kellene egy kicsit a szerződésben megállapított határokon, hogy bárkit el tudjunk kapni, aki túl közel merészkedik Forkshoz. Nem biztos, hogy Sam belemegy, de addig is én szemmel tartom a dolgokat.
- Hogy érted azt, hogy „szemmel tartod a dolgokat"?
- Hát úgy, hogy ha farkast látsz a házatok körül rohangálni, légy szíves, ne próbáld lelőni!
- Nem is... De nem lenne szabad ilyen... kockázatot vállalnod! Jacob felhorkant.
- Ne légy hülye! Tudok vigyázni magamra. Felsóhajtottam.
- Arra is megpróbáltam rávenni, hogy engedjen el hozzám. Nagyon elfogult, úgyhogy ne hagyd, hogy biztonságról hadováljon. Éppolyan jól tudja, mint én, hogy nálunk a hajad szála se görbülhet!
- Ezt majd megpróbálom észben tartani.
- Akkor viszlát nálatok! - mondta Jacob.
- Idejössz?
-Aha. Körbe akarok szimatolni, hogy felismerjem a látogatódat, ha visszajönne.
- Jake, nekem sehogy se tetszik, hogy te akarod követni...
- Ugyan már, Bella! - szakított félbe Jacob. Nevetett, és letette a kagylót.

10. A NYOM

Ez az egész olyan gyerekes volt. Mi a fenéért kell Edwardnak elmennie, ha Jacob idejön? Mikor hagynak fel végre ezzel az idétlenkedéssel?
- Nem mintha bármiféle személyes, leküzdhetetlen ellenszenvet éreznék iránta, Bella, egyszerűen mind a

kettőnknek így könnyebb így - mondta Edward már az ajtóban. - Nem megyek messzire. Teljes biztonságban leszel.
- Én nem is emiatt aggódtam.
Elmosolyodott, aztán hirtelen ravasz fény csillant a szemében. Magához húzott, és az arcát a hajamba temette. Éreztem, ahogy hűvös lélegzete áthatol a hajszálaim között: libabőrös lett tőle a nyakam.
- Nemsokára jövök! - És fölnevetett, mintha valami jó viccet mondtam volna.
- Mi olyan mulatságos?
De Edward csak elvigyorodott, aztán könnyű léptekkel eliramodott az erdő felé.
Magamban morgolódva hozzáláttam, hogy rendet rakjak a konyhában. De alighogy megtöltöttem vízzel a mosogatót, máris csöngettek. Nehéz volt hozzászokni, mennyivel gyorsabb Jacob a kocsija nélkül. És egyáltalában: hogy mennyivel gyorsabb mindenki, mint én...
- Gyere be, Jake! - kiáltottam.
Arra figyeltem, hogy a nagy halom tányért a habos vízbe rámoljam, és megfeledkeztem róla, hogy Jacob újabban olyan zajtalanul mozog, mint egy kísértet. így majd frászt kaptam, amikor közvetlenül mögöttem megszólalt.
- Szerinted jó ötlet, hogy tárva-nyitva hagyod az ajtót? Jaj, bocs! - mondta, mert ijedtemben lefröcsköltem magam mosogatóvízzel.
- Akiktől félnivalóm van, azoknak nem jelent akadályt egy bezárt ajtó - feleltem, miközben a blúzom elejét törölgettem egy konyharuhával.
- Ebben van valami - értett egyet Jacob. Megfordultam, és
alaposabban szemügyre vettem.
- Mondd, tényleg annyira nehezedre esne némi ruhát magadra venni? - kérdeztem. Jacob felsőteste, mint mostanában mindig, csupasz volt, és mindössze egy elnyűtt, levágott szárú farmert viselt. Titokban arra gondoltam, lehet, hogy olyan büszke újdonsült izomzatára, hogy esze ágában sincs eltakarni. Őszintén szólva

csakugyan lenyűgöző látvány volt... de eddig még nem vettem észre, hogy hiú lenne. - Már úgy értem, tudom, hogy nem fázol, na de azért mégis...
Beletúrt szemébe hulló nedves hajába, és hátrasimította.
- így egyszerűbb - mondta.
- Mi egyszerűbb? Leereszkedően rám mosolygott.
- Elég nekem a gatyámat mindenhová magammal cipelnem, nemhogy egy komplett öltözetet. Mi vagyok én, málhás szamár? A homlokomat ráncoltam.
- Miről beszélsz, Jacob?
Fölényesen legyintett, mintha valami magától értetődő dolgot kéne megmagyaráznia.
- Amikor átváltozom, a ruháim nem tűnnek el, és nem bukkannak elő hipp-hopp a semmiből, amikor visszaváltozom. Magammal kell vinnem a cuccot, akkor is, ha rohanásban vagyok. Remélem, megbocsátod, ha nem cipelek magammal túl sok poggyászt!
- Azt hiszem, erről megfeledkeztem - motyogtam elpirulva.
Jacob fölnevetett, és egy vékony fekete bőrszíjra mutatott, amely háromszor körültekeredett a bal lábán, mint egy bokalánc.
Eddig észre se vettem, hogy cipőt sem visel. - Nehogy azt hidd, hogy divatból hordom... csak irtó ciki, a fogaim közt hurcolni a
farmergatyám!
Erre nem tudtam mit felelni.
Jacob elvigyorodott.
- Zavar, hogy félmeztelen vagyok?
- Nem.
Jacob megint felnevetett, én pedig hátat fordítottam neki, és a tányérokra összpontosítottam. Remélem, tudja, hogy csak az ostobaságom miatt pirultam el, és semmiképp sem azért, amit az előbb kérdezett.

- Hát, azt hiszem, ideje munkához látnom. - Felsóhajtott. - Nehogy azt mondhassa, hogy nem tartom be pontosan a megállapodásunkat.
- De Jacob, nem a te kötelességed... Fölemelte a kezét, hogy
belém fojtsa a szót.
- Önkéntes alapon vállalkoztam a feladatra. Szóval, hol a legerősebb a betolakodó szaga? -
Azt hiszem, a hálószobámban.
Jacob szeme összeszűkült. Akárcsak Edwardnak, neki sem tetszett a dolog.
- Egy perc, és jövök.
Módszeresen súroltam a kezemben tartott tányért. Egy ideig nem hallatszott más, csak a műanyag tüskék kaparászása, körbe a porcelánon. Vártam, hogy hallok valamilyen hangot föntről, a padló nyikorgását vagy egy ajtó csukódását, de semmi... Aztán rádöbbentem, hogy már jó ideje ugyanazt a tányért sikálom, úgyhogy megpróbáltam arra figyelni, amit csinálok.
- Tyűha! - szólalt meg Jacob közvetlenül a hátam mögött, és én megint majd elájultam.
- Jesszusom, Jake, ezt ne csináld többet!
- Bocs! Tudod mit? - Jacob fogta a konyharuhát, és felitatta az újabb vízfoltot a blúzomról. - Jóváteszem.
Mostantól te mosogatsz, én meg öblítek és törölgetek.
- Helyes - mondtam, és a kezébe nyomtam a tányért.
- Elég könnyű volt felismerni a látogatód szagát. Mellesleg a szobád bűzlik a vámpíroktól.
- Majd veszek valami légfrissítőt. Jacob felnevetett.
Pár percig barátságos csöndben dolgoztunk.
- Kérdezhetek valamit?
- Az attól függ. - A kezébe nyomtam a következő tányért.
- Nem idétlenkedni akarok, vagy ilyesmi... komolyan kíváncsi vagyok - bizonygatta Jacob.
- Helyes. Szóval mit akarsz tudni? Egy fél pillanatig habozott.

- Szóval milyen érzés... egy vámpírral járni? Égnek emeltem a szemem.
- A lehető legjobb.
- Komolyan kérdezem. Nem zavar néha, hogy tudod róla, micsoda... nem ráz ki tőle a hideg?
- Nem, soha.
Jacob némán nyúlt a következő tálért. A szemem sarkából láttam, hogy a homlokát ráncolja, az alsó ajkát meg előretolja.
- Még valami? - kérdeztem. Megint az orrát ráncolta.
- Hát... azon gondolkodtam... hogy... hát, tudod... szoktál vele... csókolózni? Fölnevettem.
- Igen!
Jacob összeborzongott.
- Uhhh...
- Kinek a pap, kinek a papné... - mormoltam.
- És nem aggódsz az agyarai miatt?
A kezére csaptam, és lefröcsköltem egy kis mosogatóvízzel.
- Fogd be, Jacob! Te is nagyon jól tudod, hogy nincs agyara!
- Csak valami nagyon hasonló - morogta Jacob.
Összeharaptam a fogamat, és dühödten súrolni kezdtem egy húsvágó kést.
- Kérdezhetek még valamit? - kérdezte Jacob lágyan, amikor átadtam neki a kést. - Megint csak kíváncsiságból.
- Nagyszerű! - fakadtam ki.
Jacob a vízsugárba tartotta a kést, és hosszan forgatta körbe-körbe. Amikor újra megszólalt, a hangja szinte csak suttogás volt. -Azt mondtad, pár hét múlva... Pontosan mikor...? - Nem bírta befejezni a mondatot.
- Érettségi után - feleltem halkan, és aggodalmasan pislogtam. Megint ki fog borulni?
- Olyan hamar... - lehelte, és a szeme lecsukódott. Ez a két szó nem is kérdésnek hangzott, hanem panaszos sóhajnak. Az izmai megfeszültek, a válla megmerevedett.

-ÁÚÚ! - ordított föl. Olyan csönd volt a konyhában, hogy a váratlan kitöréstől majd egy métert ugrottam hátra ijedtemben. Jobb keze szorosan összezárult a késpenge körül - most szétnyitotta, és a kés csörömpölve a mosogatóra hullott. A tenyerén bosszú, mély vágás futott keresztbe. A vér végigpatakzott az ujjain, és lecsöpögött a padlóra.
- A francba! Aú! - nyögte.
Szédülni kezdtem, a gyomrom felfordult. Egyik kezemmel megkapaszkodtam a mosogató peremében, mélyeket lélegeztem, és elszántan próbáltam erőt venni magamon, hogy segíteni tudjak Jacobnak.
- Jaj, nem, Jacob! Ó, a fenébe... Nesze, tekerd ezzel körbe! - Odadobtam a konyharuhát, és a kezéért nyúltam. De Jacob egy vállrándítással lerázott.
- Semmiség, ne aggódj!
A falak mintha vibrálni kezdtek volna. Újabb mély lélegzetet vettem.
- Ne aggódjak? Szétvágtad a kezed!
Jacob ügyet sem vetett a konyharuhára. Kezét a csap alá tartotta, és ráengedte a sebre a vizet. A vízsugár vörösre színeződött. A fejem forgott.
- Bella... - szólalt meg Jacob.
Sebesült kezéről az arcára pillantottam. A homlokát ráncolta, de nyugodt volt.
- Tessék?
- Úgy nézel ki, mint aki mindjárt elájul, ráadásul szét fogod harapni a szádat. Hagyd ezt abba! Nyugalom! Lélegezz mélyeket. Jól vagyok.
Nagy levegőt vettem, és abbahagytam az alsó ajkam harapdálását.
- Ne hősködj! - Jacob az égnek emelte a szemét. - Gyerünk, beviszlek az ügyeletre. - Többé-kevésbé biztos voltam benne, hogy fogok tudni vezetni. A falak legalábbis már nyugton maradtak.
- Felesleges. - Jake elzárta a csapot, kivette a kezemből a konyharuhát, és lazán a tenyere köré csavarta.
- Várj - tiltakoztam. - Hadd nézzem meg!

Szorosabban kapaszkodtam a mosogató peremébe, arra az esetre, ha a seb láttán megint szédülni kezdenék.
- Nem mondtad, hogy orvosi diplomád van.
- Csak szeretném eldönteni, hogy kell-e hisztiznem, hogy bevihesselek a kórházba. Jacob „elszörnyedt".
- Hisztizni? Jaj, csak azt ne!
- Ha nem mutatod meg a kezed, garantáltan hisztizni fogok. Jacob mély lélegzetet vett, aztán hangosan kifújta a levegőt.
- Na jó.
Lecsavarta a kezéről a konyharuhát, és a tenyerembe fektette a kezét.
Beletelt néhány másodpercbe, amíg felfogtam. Még meg is fordítottam a kezét, bár biztos voltam benne, hogy a tenyerét vágta meg. Újra felfelé fordítottam a tenyerét, és végre elhittem, hogy mindössze egy élénk rózsaszín, apró ráncokkal szegélyezett vonal maradt az iménti mély sebből.
- De hát az előbb még... olyan rettentően... vérzett!
Visszahúzta a kezét, a szeme rezzenéstelenül, komolyan fúródott az enyémbe.
- Gyorsan gyógyulok.
- Az nem kifejezés - mondtam elismerően.
Tisztán láttam a mély, nyitott sebet, láttam, ahogy a mosogatóba ömlik a vére. Majdnem elájultam a rozsdás-sós vérszagtól. Azt hittem, össze kell majd varrni. Azt hittem, napokba telik, amíg varasodni kezd, és hetekbe, amíg annyira elhalványodik, hogy ilyen fényes, rózsaszín heg marad csak utána.
Jacob ajka halvány mosolyra húzódott, és öklével megdöngette a mellkasát.
- Vérfarkas, emlékszel?
A tekintete egy végtelen pillanatig fogva tartotta az enyémet.
- Helyes - mondtam végül.
Az arckifejezésem láttán elnevette magát.

- De hiszen mondtam már! És láttad Paul sebhelyét. Megráztam a fejem, hogy kicsit kitisztuljon.
- Azért egész más egyenes adásban látni.
Letérdeltem, kivettem a fertőtlenítőt a mosogató alól, és nekiálltam felsúrolni a padlót. Maró szaga végleg elűzte a szédülést.
- Hadd takarítsak fel én! - kérte Jacob.
- Majd én elintézem. Bedobnád azt a törlőruhát a szennyesbe?
Amikor már biztos voltam benne, hogy a padlónak már kizárólag fertőtlenítőszaga lehet, a mosogatót is kiöblítettem vele. Aztán bementem a spájzból nyíló mosókonyhába, és öntöttem belőle egy pohárnyit a mosógépbe is, mielőtt beindítottam volna. Jacob csak bámult.
- Újabban kényszeres tüneteid vannak? - kérdezte, amikor elkészültem. Huh.
Megeshet. De most nem ok nélkül tettem mindezt.
- Mi itt egy kicsit érzékenyek vagyunk a vérre errefelé. Biztos megérted.
- Ó... - Jacob megint az orrát fintorgatta.
- Miért ne könnyítsem meg a dolgát, amennyire csak lehet? Igy is elég nehéz neki.
- Persze, persze. Miért is ne?
- Kihúztam a dugót, és leengedtem a vizet a mosogatóból.
- Kérdezhetek valamit, Bella? Felsóhajtottam.
- Milyen érzés, ha... az embernek egy vérfarkas a legjobb barátja? Erre a kérdésre végképp nem számítottam. Hangosan felnevettem.
- Nem ijesztő? - unszolt, mielőtt még válaszolhattam volna.
- Nem. Ha az illető vérfarkas kedvesen viselkedik - tettem hozzá. - Olyankor a lehető legjobb! Jacob szélesen elvigyorodott, fogsora vakító fehéren ragyogott elő bronzszínű arcából.

- Kösz, Bella! - Kézen ragadott, magához rántott, és úgy megszorongatott, hogy beleropogtak a csontjaim. Mielőtt még tiltakozhattam volna, a karja lehullott rólam, és hátrált egy lépést.
- Uhh! - húzta el az orrát. - A hajad még jobban bűzlik, mint a szobád.
- Sajnálom - motyogtam. Hirtelen megértettem, miért nevetett olyan jóízűen Edward, amikor a hajamba lehelt.
- Többek közt ezzel a kockázattal jár, ha az ember vámpírokkal barátkozik - mondta Jacob vállat vonva. - Rossz szagod lesz tőle. Bár ez még a legkisebb kockázat.
Csúnyán néztem rá.
- Ezt a szagot csak te érzed rossznak, Jacob. Elvigyorodott.
- Viszlát, Bells!
- Már mész is?
- Alig várja, hogy elhordjam magam. Hallom, hogy járkál oda kinn. -Ah.
- Hátul megyek ki - közölte, aztán megtorpant. - Figyu... nem jöhetnél le La Pushba ma este? Tábortűz lesz, meg minden. Emily is ott lesz, és megismerhetnéd Kimet... És tudom, hogy Quil is szeretne látni. Mellesleg eléggé felhúzta az orrát, amiért te előbb tudtad, mi folyik, mint ő.
Elmosolyodtam. El tudtam képzelni, mennyire piszkálhatta Quil csőrét, hogy Jacob emberbarátnője együtt lógott a vérfarkasokkal, amikor neki még fogalma sem volt az egészről. Aztán felsóhajtottam.
- Hát nem is tudom, Jake... Most eléggé zűrös a helyzet.
- Ne már! Nem gondolod, hogy bárki a közeledbe tudna férkőzni, amikor ott vagyunk mi... mind a hatan?
Furcsa kis szünetet tartott, mielőtt az utolsó néhány szót kinyögte. Lehet, hogy neki is ugyanolyan nehezére esik kiejtenie a
„vérfarkas" szót, mint nekem a vámpírt?
Jacob leplezetlen könyörgéssel emelte rám nagy, sötét szemét.
- Majd megkérdezem - mondtam kétkedve. Jacob torkából
hördülés tört föl.

- Mi van, ő most már a börtönőröd is? Figyelj, láttam a múlt héten a híradóban egy sztorit ezekről a zsarnokoskodó, kártékony tinédzser kapcsolatokról, és...
- Oké - szakítottam félbe, aztán toltam egyet a karján. - Itt az ideje, hogy a vérfarkas elhúzza a csíkot! Elvigyorodott.
- Viszlát, Bells! És ne felejts el engedélyt kérni!
Behúzott nyakkal kiiszkolt a hátsó ajtón, mielőtt még találhattam volna valamit, amit hozzávághatok. Mérgemben összefüggéstelenül mormogtam magam elé az üres szobában.
Alig néhány másodperccel Jacob távozása után besétált Edward a konyhába, bronzszínű hajában esőcseppek csillogtak, akár a gyémántok. Aggodalmasan nézett rám.
- Hát ti? Összevesztetek? - kérdezte.
- Edward! - ujjongtam, és a mellére vetettem magam.
- Szia, kislány! - Fölnevetett, és a karjába szorított. - Mi az, szeretnéd elterelni a figyelmemet? Mert ha igen, sikerült.
- Nem, nem veszekedtünk. Csak egy kicsit. Miért?
- Csak csodálkoztam, hogy miért vágtad bele a konyhakést... Nem mintha ellenezném... - Állával a mosogatón heverő kés felé bökött.
- A francba! Pedig azt hittem, sikerült eltüntetnem a nyomokat.
Elhúzódtam Edwardtól, sietve a mosogatóba hajítottam a kést, majd azt is lehipóztam.
- Nem vágtam bele - magyaráztam, miközben a kést tisztogattam. - Csak megfeledkezett róla, hogy mit tart a kezében. Edward halkan felnevetett.
- (gy korántsem annyira mulatságos, mint ahogy elképzeltem.
- Viselkedj rendesen!
A dzsekije zsebéből jókora borítékot húzott elő, letette a mosogatóra, és elém tolta:
- Behoztam a postádat.

- Valami jó hír?
- Szerintem igen.
Ezt olyan hangsúllyal mondta, hogy gyanakodva vettem föl a borítékot, hogy közelebbről megvizsgáljam.
Szabvány méretű boríték volt, de Edward kettőbe hajtotta. Kisimítottam a drága, jó minőségű papirost, és közben meglepve tapasztaltam, milyen súlyos, aztán elolvastam a feladót.
- Dartmouth? Ez valami vicc?
- Szerintem az áll benne, hogy fölvettek. Pontosan úgy fest, mint az enyém.
- Te jó ég, Edward, mit műveltél?
- Csak annyit, hogy elküldtem nekik a jelentkezési lapodat.
- Lehet, hogy nem vagyok olyan zseniális, mint azok, akik Dartmouthba járnak, de azért olyan hülye sem, hogy ezt elhiggyem.
- Úgy látszik, Dartmouthban elég zseniálisnak tartanak. Mély lélegzetet vettem, és lassan elszámoltam tízig.
- Ez igazán nagyon kedves tőlük - mondtam végül. - De akár fölvettek, akár nem, még mindig ott van az az apróság, hogy nem tudom kifizetni a tandíjat. Azt pedig nem engedem, hogy egy új sportkocsira való pénzt kiszórj az ablakon, csak azért, hogy én jövőre úgy tehessek, mintha Dartmouthba járnék.
- Semmi szükségem új sportkocsira. És neked sem kellene színlelned semmit - mormolta. - Abba még nem halsz bele, ha elvégzel egy évet az egyetemen. Talán még tetszeni is fog. Gondold csak meg, Bella! Képzeld el, Charlie és Renée majd kibújnának a bőrükből örömükben...
Bársonyos hangja már elém is idézte a képet, mielőtt tehettem volna ellene. Hát persze, Charlie majd szétrepedne a büszkeségtől
- és nem lenne Forksban egy árva lélek sem, akire ne jutna a lelkesedéséből egy adag. Renée pedig odalenne örömében - bár égre-földre esküdözne, hogy egy csöppet sem lepte meg a dolog...
Megpróbáltam elhessegetni magamtól ezeket a képeket.
- Edward, momentán attól tartok, hogy még az érettségit sem érem meg, nemhogy a nyarat meg az őszt.

Edward újra a karjába kapott.
- Senki nem érhet hozzád egy ujjal sem! Annyi időd van, amennyit csak akarsz.
Fölsóhajtottam.
- Holnap átutalom Alaszkába, ami a bankszámlámon van. Alibinek az is tökéletesen megfelel. Elég messze van, hogy karácsony előtt Charlie ne számítson a látogatásomra. Addigra meg majd kitalálok valamilyen kifogást. Nem tudom, észrevetted-e - cukkoltam kissé fanyarul -, de ez a sok titkolózás meg színlelés eléggé kikészíti az embert?
Edward arca megkeményedett.
- Idővel könnyebb lesz. Mindössze pár évtized, és mindenki, akit valaha ismertél, halott lesz. így aztán a probléma magától megoldódik.
Összerezzentem.
- Sajnálom, ez tényleg durva volt.
Rámeredtem a nagy, fehér borítékra, de igazából nem is láttam.
- Attól még igaz.
- Ha sikerül elrendeznem ezt a mostani problémánkat, bármi legyen is valójában, akkor hajlandó lennél legalább fontolóra venni, hogy vársz egy kicsit?
- Nem én.
- Mindig ez a makacsság. -Aha.
A mosógép toporzékolni kezdett, aztán akadozva megállt.
- Ócska vacak - motyogtam, és elhúzódtam Edwardtól. Eligazgattam a konyharuhát, amely kibillentette egyensúlyából az amúgy teljesen üres mosógépet, aztán újra elindítottam.
- Erről jut eszembe - mondtam. - Megkérdeznéd Alice-t, mit művelt a holmimmal, amikor rendet rakott a szobámban? Egy csomó dolgot nem találok.
Edward értetlenül nézett rám.

- Alice rendet rakott a szobádban?
- Aha. Vagy legalábbis gondolom. Amikor eljött a pizsamámért, a párnámért meg a többi cuccért, amire szükségem lehetett a fogságban... - Gyors, szúrós pillantást vetettem Edwardra. - Mindent fölszedett, amit elöl hagytam, a pólókat, blúzokat, a zoknimat, és nem tudom, hogy hová tette.
Edward egy pillanatig továbbra is értetlenül nézett rám, aztán hirtelen megmerevedett.
- Mikor vetted észre, hogy hiányzik a holmid?
-Amikor visszajöttem az úgynevezett pizsamapartiról. Miért?
- Nem hiszem, hogy Alice bármit is elhozott volna. A ruháidat vagy a párnádat biztosan nem. Ezek az eltűnt holmik olyasmik voltak, amiket viseltél, érintettél vagy amin aludtál?
- Igen. Mi a baj, Edward? Edward arca megfeszült.
- Vagyis olyasmi, amin rajta volt az illatod. - Ó!
Egy hosszú pillanatig egymás szemébe meredtünk. -A látogatóm... - motyogtam.
- Nyomokat gyűjtött... bizonyítékokat. Hogy tényleg sikerült megtalálnia.
- De miért?
- Nem tudom. De esküszöm, hogy ki fogom deríteni, Bella! Ki fogom deríteni!
- Tudom - mondtam, és a mellére hajtottam a fejem. Ahogy odasimultam, éreztem, hogy a mobilja vibrálni kezd a zsebében. Kivette a telefont, és megnézte, ki hívja.
- Épp akivel beszélnem kell - mormolta, és felpattintotta a készülék fedelét. - Carlisle, én... - Elhallgatott, és néhány percig némán, feszült figyelemmel hallgatta Carlisle-t. - Majd utánanézek. Viszont figyelj csak...
Beszámolt az eltűnt cuccaimról, de a válaszaiból úgy vettem ki, hogy Carlisle sem tudott semmiféle magyarázattal szolgálni.
- Lehet, hogy én is megyek... - kezdte Edward, de aztán rám tévedt a pillantása, és hirtelen elhallgatott. - Lehet, hogy nem. De ne engedd el Emmettet egyedül, tudod, milyen könnyen kijön a sodrából. Legalább kérd meg Alice-t, hogy tartsa rajta a szemét. Majd később még megbeszéljük.

Azzal bekattintotta a telefon fedelét.
- Hol a mai újság? - kérdezte.
- Öhm, fogalmam sincs. Miért?
- Meg kéne néznem valamit. Charlie már kidobta?
- Lehet...
Edward se szó, se beszéd, eltűnt.
A következő pillanatban már jött is vissza, hajában újabb gyémántok ültek, a kezében egy vizes újságot tartott. Kiterítette az asztalon, és gyorsan végigfutott a főcímeken. Közelebb hajolt, az upval követte a sorokat, amelyek különösen felkeltették az érdeklődését.
- Carlisle-nak igaza van... igen, igen... rettentő hanyag. Fiatal és bolond? Vagy meg akar halni? - motyogta maga elé.
A válla fölött én is belepillantottam az újságba. A *Seattle Times*
címoldalán vastag betűkkel ez állt:
„A GYILKOS SÁGSOROZAT FOLYTATÓDIK. - A RENDŐRSÉG NEM TALÁLT ÚJ NYOMOT ." Majdnem ugyanaz a sztori, mint ami miatt Charlie néhány héttel ezelőtt morgolódott - nagyvárosi erőszakhullám, ami miatt Seattle néhány hellyel előrébb került az ország legveszedelmesebb városainak listáján. De azért valami mégis más: sokkal nagyobb számokat emlegettek.
- Ez egyre rosszabb lesz - mormoltam. Edward a homlokát
ráncolta.
- Túlmegy minden határon. Ez nem lehet egyetlen újszülött vámpír műve. Mi folyik itt? Mintha ezek még sose hallottak volna a Volturiról. Valószínűleg ez is a helyzet... Senki sem magyarázta el nekik a szabályokat... de akkor ki teremti meg őket?
- A Volturiról? - ismételtem, és összeborzongtam.
- Ez pont az a fajta helyzet, amikor ők, mondhatni, hivatalból közbe szoktak avatkozni. Amikor a halhatatlanok

egy csoportjának viselkedése lebukással fenyeget. Pár éve Atlantában egy hasonló zűrös ügyet számoltak föl, pedig ott korántsem fajult idáig a helyzet. Rövid időn belül itt is közbe fognak lépni, hacsak addig nem találunk valamilyen megoldást a problémára. Én mindenesetre jobban örülnék, ha mostanában nem látogatnának Seattle-be. Nehogy eszükbe jusson ellenőrizni téged, ha már úgyis itt vannak a közelben...
Megint összeborzongtam.
- Mit tehetünk?
- Mielőtt ezt eldönthetnénk, többet kéne tudnunk. Talán ha beszélnénk ezekkel a fiatalokkal, és elmagyaráznánk a szabályokat, békésen is meg lehetne oldani a dolgot. - Komoran nézett maga elé, mintha maga se hinné, hogy erre sok esély van. - Megvárjuk, amíg Alice-nek lesz valami képe arról, mi folyik tulajdonképpen... Nem lépünk közbe, amíg nem feltétlenül szükséges. Végtére is ez nem a mi dolgunk. De azért jó, hogy itt van nekünk Jasper - tette hozzá halkan, jóformán csak önmagának. - Ha újszülöttekkel van dolgunk, sokat segíthet.
- Jasper? Miért?
Edward sötéten elmosolyodott.
- Jasper, mondhatni, a fiatal vámpírok szakértője.
- Ezt meg hogy érted?
-Tőle kell megkérdezned. Ismerni kell aző történetét, hogy megértsd.
- Micsoda rémes helyzet!
- Hát tényleg annak tűnik. Mintha mostanában minden összeesküdött volna ellenünk. - Felsóhajtott. - Nem szoktál arra gondolni, mennyivel könnyebb lenne az életed, ha nem belém lennél szerelmes?
- Azt nem lehetne életnek nevezni.
- Hát az enyémet biztosan nem - tette hozzá csöndesen. - És most, gondolom - folytatta fanyar mosollyal -, szeretnél valamit kérdezni tőlem?
Értetlenül meredtem rá.
- Tényleg?

- De az is lehet, hogy nem. - Elvigyorodott. - Volt egy olyan érzésem, megígérted, hogy elkéredzkedsz ma este valami vérfarkas-bulira.
- Már megint hallgatóztál? Fülig szaladt a szája.
- Csak a végén, és csak egy egészen kicsit.
- Egyébként nem akartam elkéredzkedni. Már így is van elég aggódnivalód. Fölemelte az államat, hogy a szemembe nézhessen.
- Szeretnél elmenni?
- Nem olyan fontos. Emiatt ne aggódj!
- Tőlem semmihez nem kell engedélyt kérned, Bella. Nem vagyok az apád, hál' istennek. De Charlie-tól tényleg nem ártana elkéredzkedned.
- Tudod jól, hogy Charlie igent fog mondani.
- Nos, valamivel biztosabban meg tudom tippelni a válaszát, mint az emberek többsége, ez igaz.
Fürkészve néztem az arcába, próbáltam kitalálni, mit szeretne, és igyekeztem megfeledkezni arról, hogy mennyire szeretnék elmenni La Pushba, nehogy a saját vágyaim befolyásolják a döntésemet. Butaság, hogy egy rakás nagydarab, ütődött vérfarkasfiúval akarom tölteni az estét, amikor annyi rémítő és megmagyarázhatatlan dolog történik körülöttünk. És persze pontosan ezért szerettem volna elmenni. Néhány órára jó lett volna elfeledkezni a halálos veszedelemről, hogy a kelekótya és vakmerő Bella lehessek, aki Jacobbal együtt képes ezen az egészen nevetni. Csakhogy az, hogy én mit szeretnék, egyáltalán nem számít.
- Bella! - szólt Edward. - Mondtam neked a múltkor, hogy ezentúl igyekszem józanul gondolkodni, és megbízom az ítéletedben. És ezt komolyan is gondoltam. Ha te megbízol a vérfarkasokban, akkor én sem fogok aggódni miattuk.
- Remek - mondtam most is, akárcsak előző este.
- És Jacobnak igaza van... legalábbis egy dologban biztosan: egy falka vérfarkas még téged is meg tud védelmezni, egy estére legalábbis.

- Biztos vagy benne?
-Természetesen. Csak éppen...
Na, most jön a feketeleves, gondoltam, és igyekeztem lélekben felvértezni magam.
- Remélem, nem bánod, ha teszek egy-két óvintézkedést? Először is, szeretnélek én elvinni a határig. Aztán szeretném, ha vinnél magaddal mobilt, hogy tudjam, mikor kell érted mennem.
- Hát ez nagyon... ésszerűen hangzik.
- Nagyszerű.
Rám mosolygott, és drágakő ragyogású szemében nyomát se láttam aggodalomnak.
Charlie-nak természetesen semmi kifogása nem volt ellene, hogy lemenjek La Pushba, a tábortüzes partira. Jacob leplezetlen ujjongással fogadta a hírt, amikor felhívtam, és még Edward feltételeit is boldogan fogadta. Megígérte, hogy hatkor vár bennünket a határvonalon.
Rövid vívódás után úgy döntöttem, nem adom el a motoromat. Inkább visszaviszem La Pushba, ott a helye, és ha majd nem lesz rá többé szükségem... nos, akkor Jacobnak lesz végre valami haszna a munkájából. Eladhatja, vagy odaajándékozhatja egy barátjának, nekem mindegy.
A mai este éppen alkalmasnak tűnt rá, hogy visszakerüljön a motor Jacob garázsába. Az utóbbi időben olyan rossz kedvem volt, hogy minden egyes nap afféle utolsó lehetőségként nehezedett rám. Nem halogathattam a legjelentéktelenebb teendőt sem. Edward csak bólintott, amikor elmondtam neki, mit szeretnék, de azért láttam némi meghökkenést a szemében. Akárcsak Charlie, ő sem repesett az ötlettől, hogy én motorra üljek. Kikísértem Edwardot a házukig, mert a motor még mindig ott volt náluk a garázsban. Beálltam a furgonnal, kiszálltam, és csak ekkor esett le a tantusz, hogy a meghökkenés ezúttal nem feltétlenül a testi épségemért való aggodalmat jelenti.
Mert állt ott egy másik járgány is, akkora, hogy az én öreg mocim eltörpült mellette. Úgy éreztem, nem lenne méltányos ezt a másikat is motornak nevezni, mert így ránézésre csak távoli rokonságban állt az enyémmel, amely hirtelen nagyon ütött-kopottnak tűnt.

Nagy volt, áramvonalas, ezüstszínű, és még mozdulatlanságában is lerítt róla, hogy iszonyú gyors lehet.
- Hát ez meg mi?
- Semmi - legyintett Edward.
- Pedig így ránézésre nem semmi.
Edward olyan képet vágott, mintha az egésznek nem tulajdonítana nagy jelentőséget, és egyúttal elszánta magát, hogy túlesik a fejmosáson.
- Hát ugye, nem tudhattam, hogy megbocsátasz-e a barátodnak, vagy ő neked, és felmerült bennem, mi van akkor, ha mégis motorozni akarsz. Ahogy beszéltél róla, úgy tűnt, örömödet lelted benne. Arra gondoltam, esetleg én is veled tarthatnék - mondta, és vállat vont.
Rámeredtem a gyönyörű gépre. Az enyém úgy festett mellette, mint egy rozzant tricikli. Elszomorodtam, mert átfutott az agyamon, hogy valószínűleg én is így festhetek Edward mellett.
- Nem tudok majd lépést tartani veled - suttogtam.
Edward az állam alá nyúlt, és felemelte az arcomat, hogy jobban lássa. Egyik ujjával megpróbálta fölfele tolni a szám sarkát.
- Majd én igazodok hozzád, Bella!
- Na, akkor abban nem sok örömöd lesz.
- Dehogyisnem, ha együtt csináljuk.
Az ajkamba haraptam, és egy pillanatra magam elé képzeltem jelenetet.
- Mondd, Edward, ha úgy találnád, hogy túl gyorsan megyek, vagy elvesztem az irányítást a motorom fölött, vagy valami más gikszer adódik, mit csinálnál?
Edward egy pillanatig habozott, nyilván a megfelelő választ kereste. De én tudtam az igazságot: megtalálná a módját, hogy megmentsen, mielőtt nekimegyek valaminek.
Aztán elmosolyodott. A mosolya nem tűnt erőltetettnek, csak szeme szűkült össze védekezően, alig

észrevehetően.
- Szóval ez olyasmi, amit Jacobbal akarsz csinálni. Értem már.
- Csak arról van szó, hogy... szóval neki nem kell annyira visszafognia magát miattam, tudod. De azért, gondolom, megpróbálhatjuk...
Kétkedve méregettem az ezüstszínű motorbiciklit.
- Emiatt ne emészd magad! - Edward könnyedén felnevetett. - Láttam, hogy Jasper mennyire megbámulta. Itt az ideje, hogy megpróbálkozzék valamilyen újfajta közlekedési eszközzel. Alice-nek elvégre ott a Porschéja.
- Edward, én...
Egy gyors csókkal belém fojtotta a szót.
- Mondtam, hogy ezen ne rágódj többet! Viszont... megtennél nekem valamit?
- Amit csak akarsz! - vágtam rá gyorsan.
Eleresztette az arcomat, áthajolt a flancos monstrum fölött, és elővett valamit mögüle.
Amikor újra felém fordult, egyik kezében valami fekete, formátlan dolgot tartott, a másikban egy piros, ismerős tárgyat.
- Kérlek! - villantotta rám féloldalas, csibészes mosolyát, amelytől mindig minden ellenállásom elpárolgott.
Elvettem tőle a piros bukósisakot, és a súlyát méricskéltem.
-Tök idétlenül fogok kinézni benne.
- Dehogyis, inkább profinak. Elég profinak ahhoz, hogy ne törd össze magad! - A fekete valamit átvetette a karján, és újra a keze közé fogta az arcomat. - Olyasmi van a két tenyeremben, ami nélkül nem tudok élni. Vigyázhatnál.
- Oké, rendben van... És mi az a másik izé? - kérdeztem gyanakodva. Fölnevetett, aztán
fölemelte és megrázogatta: egy steppelt dzseki volt az.
- Motoroskabát. Azt mondják, a menetszél nagyon kellemetlen tud lenni... bár én nem tapasztaltam még ilyesmit.
Odanyújtotta a dzsekit. Mély sóhajjal hátradobtam a hajamat, és a fejembe húztam a bukósisakot. Aztán

beledugtam a karomat a kabát ujjába. Edward felhúzta a cipzáramat, az ajka körül mosoly játszott, aztán hátrált egy lépést, hogy megszemléljen. Rettentő kövérnek és esetlennek éreztem magam.
- Légy őszinte! Szörnyen nézek ki?
Edward még egy lépést hátrált, és beszívta az ajkát.
- Uhh... Ennyire szörnyű? - motyogtam.
- Nem, nem, Bella! Éppenséggel... - Láthatólag nehezen találta meg a megfelelő szót. - Inkább... szexi vagy így!
Hangosan fölnevettem.
- Na persze!
- De tényleg! Nagyon szexi!
- Ezt csak azért mondod, hogy le ne vegyem - mondtam. - De mindegy, igazad van. Tényleg profibb így motorozni. Edward átkarolt, és a mellére húzott.
- Olyan butus vagy! De ez is része a vonzerődnek. De ennek sisaknak tényleg vannak hátrányai. Azzal lehúzta a fejemről, hogy meg tudjon csókolni.
Amikor valamivel később Edward La Push felé hajtott velem ráébredtem, hogy bár ilyesmire még nem volt példa, a szituáció valahogy mégis ismerős. Néhány pillanatig törtem a fejem, miért érzem úgy, hogy mindez egyszer már megtörtént velem, aztán egyszer csak rájöttem.
- Tudod, mire emlékeztet ez engem? - kérdeztem. - Pont olyan, mint kiskoromban, amikor Renée idehozott, hogy lepasszoljon Charlie-nak a nyárra. Megint hétévesnek érzem magam.
Edward felnevetett.
A legnagyobb különbség a két helyzet között persze az volt, hogy Renée és Charlie sokkal jobb viszonyban voltak egymással - de ezt már nem mondtam ki hangosan.
Úgy félúton járhattunk, amikor egy sarkon befordulva megpillantottuk Jacobot: ott állt a piros Volkswagenjének támaszkodva, amelyet maga szerelt össze mindenféle diribdarabokból. Arcán az erőltetett közöny mosolyra váltott, amikor odaintegettem neki az utasülésről.

Edward úgy harmincméternyire leparkolt.
- Hívj bármikor, amikor haza akarsz jönni - mondta. - Itt leszek érted.
- Nem maradok sokáig - ígértem.
Edward kivette a motort és az új felszerelésemet a csomagtarlóból - egészen lenyűgözött, hogy minden belefért. De könnyű annak, aki egész teherautókat képes könnyedén emelgetni - holmi aprócska motorbiciklik igazán nem jelenthetnek problémát. Jacob figyelt minket, de nem lépett közelebb, a mosoly eltűnt az orcáról, sötét szeme kifürkészhetetlen volt. A sisakot a hónom alá kaptam, a dzsekit átvetettem a motor ülésén.
- Mindened megvan? - kérdezte Edward.
- Persze, semmi gond - nyugtattam meg.
Felsóhajtott, aztán felém hajolt. Az arcomat fordítottam felé pusziért, de Edward meglepett; szorosan átfogott, és olyan szenvedéllyel csókolt meg, mint az előbb a garázsban - kisvártatva levegő után kezdtem kapkodni.
Edward csöndesen nevetgélt magában valamin, aztán elengedett.
- Viszlát! - mondta. - Tényleg tetszik a dzseki!
Amikor elfordultam, megvillant valami a szemében, amit nem lett volna szabad látnom. Nem tudtam volna megmondani, mi volt az pontosan. Talán aggodalom. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha pánik lett volna. De nyilván megint a bolhából csináltam elefántot, szokásomhoz híven.
Hátamban éreztem a pillantását, ahogy tolni kezdtem a motort a vámpírok és a vérfarkasok felségterületét elválasztó, láthatatlan határ felé, hogy csatlakozzam Jacobhoz.
- Mi ez az egész? - kiáltotta Jacob, és értetlenül bámulta a motorbiciklit.
- Gondoltam, visszahozom ide, mert itt a helye - közöltem.
Ezen eltöprengett egy kurta pillanatig, aztán az arca széles mosolyra húzódott.
Pontosan érzékelhettem, mikor léptem a vérfarkasok felségterületére, mert Jacob abban a pillanatban ellökte magát a kocsijától, és három lépéssel már mellettem is termett. Elvette tőlem a motort, kitámasztotta, aztán fölkapott, és megint úgy megszorongatott, hogy alig kaptam levegőt.

Hallottam felmordulni a Volvót, és kapálózva igyekeztem szabadulni Jacob öleléséből.
- Eressz el, Jake! - ziháltam levegő után kapkodva.
Fölnevetett, és lerakott a földre. Megfordultam, hogy búcsút intsek Edwardnak, de az ezüst Volvo már eltűnt a kanyarban.
- Kedves! - förmedtem rá.
Jacob színlelt ártatlansággal nyitotta tágra a szemét.
- Mi a baj?
- Átkozottul rendesen viseli az egészet: nem kellene kísértened a szerencsédet.
Jacob újra fölnevetett, hangosabban, mint az előbb - úgy látszik, nagyon mulatságosnak találta, amit mondtam. Megpróbáltam rájönni, mi lehet olyan vicces benne, miközben Jacob megkerülte a Rabbitot, hogy kinyissa nekem az ajtót. - Bella - mondta végül, még mindig kuncogva, miközben becsukta mögöttem az ajtót -, az ember nem kísértheti azt, amije nincsen!

11. LEGENDÁK

- Megeszed még azt a virslit? - kérdezte Paul Jacobtól. A vérfarkasok elképesztő mennyiségű ételt pusztítottak el, végül csak ez a falat maradt. Paul le nem vette volna róla a szemét.
Jake a térdemnek dőlve szórakozottan forgatta a kiegyenesített drót vállfából készült nyársat. A tábortűz lángja lustán nyalogatta a virsli felhólyagosodott bőrét. Jacob nagyot sóhajtott, és megveregette a pocakját. Valahogy még mindig lapos volt, pedig az első tíz után már számolni sem tudtam, hány pár virslit tömött magába. Nem beszélve a jó pár zacskó csipszről és a két liter gyömbérsörről.
- Nem is tudom... - mondta lassan. - Annyira tele vagyok, hogy mindjárt hányok. De azt hiszem, ezt még le bírom erőltetni. De félek, már nem fog jólesni... - sóhajtott bánatosan.

Bár Paul legalább annyit evett már, mint Jacob, dühösen pislogott, és a keze ökölbe szorult.
- Nyugi - nevetett Jacob. - Csak hülyéskedek. Nesze!
Lazán áthajította a hevenyészett nyársat a tábortűz túloldalára. Azt hittem, a homokban landol majd a virsli, de Paul ügyesen elkapta.
Ha továbbra is extrém ügyes népséggel múlatom az időm, alighanem komoly kisebbségi komplexusom lesz...
- Kösz, haver - derült fel Paul, s gyorsan el is szállt a mérge.
A tűz ropogott, a lángok már alacsonyabban lobogtak a föld fölött. Hirtelen ragyogó, narancssárga szikrazápor lövellt a fekete égre. Észre se vettem, mikor ment le a nap. Ekkor jutott először eszembe, vajon hány óra lehet. Egészen megfeledkeztem az időről.
A találkozás indián barátaimmal sokkal egyszerűbben zajlott, mint amire számítottam.
Amikor leraktuk a motoromat a garázsban, Jacob kelletlenül beismerte, hogy a sisak remek ötlet, és kár, hogy nem neki jutott eszébe. Kicsit szorongtam, mit szól majd a többi vérfarkas, ha Jacob velem jelenik meg a tábortűznél. Mi van, ha árulónak tartanak? Nem fognak megharagudni Jacobra, amiért meghívott? Nem teszem tönkre a bulijukat?
De amikor Jacob kézen fogva felvonszolt az erdőből a sziklára, ahol a tűz fényesebben ragyogott, mint a felhők takarta nap, minden könnyedén és magától értetődően alakult.
- Szia, vámpírlány! - üdvözölt Embry harsányan. Quil felugrott, a tenyerembe csapott, és arcon csókolt. Emily pedig, aki ott ült Sam mellett, megszorította a kezemet, amikor Jacobbal mögéjük telepedtünk.
Néhány csipkelődő megjegyzéstől eltekintve - ezek jórészt Paul-tól származtak -, miszerint úgy helyezkedjem el, hogy ne feléjük vigye a szél a vámpírszagot, közéjük tartozóként kezeltek.
És nemcsak a kamasz falkatagok jöttek el: ott volt Billy is, a tolószékében - övé volt a fő hely, már amennyiben létezik ilyesmi a tűz körül, a szabad ég alatt. Mellette, egy szétnyitható tábori széken Öreg Quil, Quil ősöreg, fehér hajú, törékeny dédapja. Billy másik oldalán Sue Clearwater, Charlie barátjának, Harrynek az özvegye ült egy széken, a gyerekei, Leah és Seth, a földön kuporogtak, mint mi. Meglepett, hogy őket is itt találom, de úgy

látszik, időközben mindhármukat beavatták a titokba. Abból, ahogy Billy és Öreg Quill Sue-val viselkedett, arra következtettem, hogy az asszony foglalta el Harry megüresedett helyét a tanácsban. Ez azt jelentené, hogy a gyerekei automatikusan csatlakozhatnak La Push szupertitkos társaságához?
Arra gondoltam, biztos nehéz lehet Leah-nak ott ülni, Sammel és Emilyvel szemben. Leah szép arca semmiféle érzelmet nem árult el, de a szemét egy pillanatra sem vette le a lángokról. Akaratlanul is összehasonlítottam tökéletes vonásait Emily eltorzított arcával. Mit gondolhat Leah róla most, hogy tudja az okát? Talán épp azt, hogy Emily csak azt kapta, amit megérdemelt? A kis Seth Clearwater sem volt már olyan kicsi. Fülig érő, boldog vigyora és nyurga, kamaszos esetlensége nagyon emlékeztetett a régi Jacobra. A hasonlóság láttán először elmosolyodtam, aztán felsóhajtottam. Vajon Seth élete is olyan gyökeresen megváltozik, mint ezeké a fiúké? Azért hívták meg őt a családjával együtt, mert ez a sors vár rá is? Ott volt az egész falka: Sam és aző Emilyje, Paul, Embry, Quil, és Jared is Kimmel, a lánnyal, aki belevésődött a lelkébe. Első látásra Kim nagyon kedves, de egy kicsit félénk és csúnyácska lánynak tűnt. Széles arca jóformán csak két kiálló járomcsont, a szeme túl kicsi, az orra és a szája pedig túl nagy. A szó megszokott értelmében szépnek aligha lehetett nevezni. Vékony szálú, sima fekete haját felborzolta a sziklák közt örökösen fújó szél.
Ez volt az első benyomásom. De aztán láttam, hogy bámulja Jared órákon keresztül Kimet, és már én sem találtam semmit csúnyának rajta.
Falta a szemével azt a lányt! Mint a vak ember, amikor először látja meg a napot! Mint egy műgyűjtő, amikor egy ismeretlen Leonardo-képre bukkan. Az anyák nézhetnek még így újszülött gyermekükre.
Jared rajongó szemén keresztül én is sok mindent megláttam rajta, amit első pillantásra nem fedeztem fel - a bőre rozsdaszínű selyemnek látszik a tűz fényében, az ajka tökéletes, kettős ívet alkot, milyen fehér mellette a foga, és hosszú szempillája az arcát súrolja, amikor lesüti a szemét.
Kim arca kipirult, valahányszor tekintete találkozott Jared áhítatos pillantásával. Ilyenkor lesütötte a szemét, mintha zavarban lenne, de nem bírta tovább néhány másodpercnél, s újra a fiú szemét kereste.
Őket figyelve egyre inkább megértettem, amit Jacob korábban az imprintingről mondott - *ennyi hűségnek és*

rajongásnak nem könnyű ellenállni.
Kim elbóbiskolt Jared karjában, fejét a fiú mellére hajtva. Elképzeltem, milyen jó meleg lehet ott...
- Későre jár - mormoltam Jacobnak.
- Ne kezdd máris! - pisszegett le, bár fogalmam sincs, miért suttogott, amikor legalább a társaság felének olyan éles a hallása, hogy mindenképpen hallották, mit beszélünk. - A java csak most jön.
- És mi lesz a java? Lenyelsz egy marhát egészben? Jacob mély,
öblös kacajt hallatott.
- Az a finálé lesz. Nem csak azért jöttünk össze, hogy fölfaljunk egy hétre való kaját. Igazság szerint ez itt egy tanácsülés. Quil most van itt először, és még nem hallotta a történeteket. Illetve, már hallott róluk, de most először hallgathatja meg úgy, hogy tudja: ezek bizony igazak. Ettől az ember mindjárt jobban odafigyel. Kim, Seth és Leah is most van itt először.
- Milyen történeteket?
Jacob szorosan mellém ült az alacsony sziklaperemre. Átfogta a vállamat, és nagyon halkan súgta a fülembe:
- Azokat a történeteket, amelyekről mindeddig azt hittük, csak mesék - mondta. - Amelyek elmondják, hogyan lettünk azok, amik vagyunk. Az első a szellemharcosok legendája.
És mintha Jacob lágy hangja lett volna a bevezető, a légkör hirtelen megváltozott a parázsló tűz körül. Paul és Embry kiegyenesedett ültében, Jared megbökte a szunyókáló Kimet, aztán gyöngéden ülő helyzetbe támogatta. Emily spirálfüzetet és tollat varázsolt elő. Éppen olyan volt, mint egy szorgalmas diák, aki fontos előadásra készül. Sam egy kicsit elfordult mellőle - most ő is ugyanabba az irányba nézett, mint a másik oldalán ülő Öreg Quil -, és hirtelen rádöbbentem, hogy a törzsnek nem három, hanem négy elöljárója ül a tűz mellett.
Leah Clearwater - szép arca még mindig szenvtelen maszkba dermedt - lehunyta a szemét, de nem a fáradtságtól, hanem mintha így jobban tudna koncentrálni. Az öccse kíváncsian leste a törzs vénjeit. A tűz ropogott, és újabb ragyogó szikrafelhőt lövellt az éjszakába.
Billy megköszörülte a torkát, aztán minden bevezetés nélkül - hacsak Jacob elsuttogott szavait nem tekintjük

annak - mély, zengő hangon belekezdett a történetbe. A szavak könnyedén áradtak az ajkáról, mégis olyan pontos, végleges fogalmazásban, mintha kívülről megtanult szöveg lenne, de teli volt érzéssel és valami rejtett ritmussal. Mintha költő lenne, aki a saját versét adja elő.
- A quileute nép mindig is kis nép volt - kezdte Billy. - Ma is kis nép a mienk, de nem tűntünk el a föld színéről. Mégpedig azért nem, mert a vérünkben hordozzuk a varázserőnket. Ez nem mindig az alakváltás varázslata volt, az csak később jött. Eleinte szellemharcosok voltunk.
Eddig soha nem vettem észre, milyen méltóságteljesen zeng Billy Black hangja, de most rádöbbentem, hogy ez a tiszteletet parancsoló hanghordozás mindig is jellemző volt rá.
Emily tolla valósággal száguldott a papíron, ahogy megpróbált lépést tartani vele.
-A kezdet kezdetén a törzs az öbölben telepedett meg, és ügyes hajóépítők és halászok lettek a quileute-okból. De a törzs kicsi volt, a kikötő pedig igen gazdag halban. Más népek is szemet vetettek a földünkre, és mi nem voltunk elegen hozzá, hogy megvédelmezzük. Egy nagyobb törzs támadt ellenünk, és mi hajóra szálltunk, hogy elmeneküljünk. Nem Kaheleha volt a legelső szellemharcosunk, voltak már mások is előtte, de a róluk szóló történetek nem maradtak fenn. Nem tudjuk, ki volt az első, aki fölfedezte a bennünk rejlő képességet, sem azt, hogyan használta korábban, a válságos helyzet előtt. De Kaheleha volt az első, nagy Szellem Törzsfőnök a történelmünkben. Ebben a nehéz helyzetben Kaheleha arra használta a varázserejét, hogy megvédelmezze földünket. Ő és a harcosai elhagyták a hajót, de csak a szellemük, a testük nem. A nőket hátrahagyták, hogy ők ügyeljenek a testükre és a hullámokon hánykolódó hajóra, a férfiak pedig szellemként visszatértek a kikötőnkbe. Szellemalakban nem tudtak kárt tenni az ellenség testében, de voltak más módszereik. A legendákból tudjuk, hogy vad szelet tudtak támasztani az ellenség táborában: és ez a szél olyan rettenetesen sikoltozott, hogy az ellenség megrémült. A történetek azt is elmondják nekünk, hogy az állatok látták ezeket a szellemharcosokat, megértették, mit akarnak tőlük, és teljesítették a parancsaikat. Kaheleha a szellemhad élére állt, és szörnyű pusztítást vitt véghez a betolakodók táborában. A minket megtámadó törzsnek nagy, tömött bundájú kutyái voltak, ezek húzták a szánjaikat a fagyos északon. A szellemharcosok a kutyákat gazdáik ellen fordították,

ráadásul hatalmas denevérsereget szabadítottak rájuk a sziklabarlangokból. A sikoltozó széllel segítettek a kutyáknak összezavarni a betolakodókat. És a kutyák és a denevérek megnyerték a csatát. Akik túlélték, elfutottak, és mindenütt azt hirdették, hogy a mi kikötőnk elátkozott hely. A kutyák szétszéledtek és elkóboroltak, amikor a szellemharcosok szabadon engedték őket. A quileute-ok pedig győztesen tértek vissza a testükhöz és az asszonyaikhoz. A szomszédos törzsek pedig szerződést kötöttek a quileute-okkal. Annyira féltek a varázserőnktől, hogy nem mertek ujjat húzni velünk. Azon túl békében éltünk együtt. És ha ellenség támadt ránk, a szellemharcosok elkergették őket. Egyik nemzedék a másikat követte. Eljött az idő, amikor Taha Aki, a nagy Szellem Törzsfő vezette a törzset. Köztudottan bölcs és békeszerető ember volt. A nép boldogan és elégedetten élt Taha Aki vezetése alatt. Akadt azonban egy ember, Utlapa nevezetű, aki nem volt elégedett.
Halk sziszegés futott körbe a tűz körül. Nem tudtam, honnét eredt, mire észbe kaptam, már el is halt. Billy folytatta a mesét, mintha mi sem történt volna.
- Utlapa volt az egyik legerősebb Taha Aki szellemharcosai között, hatalmas férfi volt, de mohó és kapzsi. Úgy gondolta, a varázserőt újabb és újabb területek megszerzésére kéne használni, birodalmat építeni, és rabszolgává tenni a szomszédos népeket. Ámde amikor a harcosok szellemalakot öltöttek, látták egymás gondolatait. Taha Aki is látta, miről ábrándozik Utlapa, és igen megharagudott rá. Megparancsolta neki, hogy hagyja el a törzset, és soha többé ne öltse fel szellemalakját. Utlapa hiába volt erős, a törzsfőnök harcosai túlerőben voltak. Utlapának nem volt más választása, távoznia kellett. A száműzött dúlt-fúlt dühében: elrejtőzött a közeli erdőben, és csak az alkalmat leste, hogy mikor állhat bosszút a törzsfőn.
Jó ideje béke honolt már, de a Szellem Törzsfő ilyenkor is éberen őrködött népe biztonsága felett. Gyakran felkeresett egy titkos, szent helyet a hegyekben. Itt hátrahagyta a testét, és átrepült az erdőn, aztán végig a part mentén, hogy meggyőződjék róla, sehonnét sem fenyeget veszély.
Egy napon, amikor Taha Aki útra kelt, hogy eleget tegyen ennek a kötelességének, Utlapa a nyomába szegődött. Kezdetben úgy tervezte, egyszerűen megöli a törzsfőt, de ez túl kockázatos lett volna. Semmi kétség, a szellemharcosok megkeresnék, hogy bosszút álljanak rajta, és ő nem bír olyan gyorsan menekülni, hogy utol ne

érjék. Ahogy ott lapult a sziklák mögött, és figyelte, amint a törzsfő elhagyni készül a testét, új ötlete támadt.
Taha Aki a titkos helyen hagyta a testét, és a szél szárnyán elröpült, hogy őrködjék népe biztonsága fölött. Utlapa megvárta, amíg a törzsfő szellemalakja elég messzire távolodik.
Taha Aki azonnal megérezte, hogy Utlapa csatlakozott hozzá a szellemvilágban, és tudta azt is, miféle gyilkos tervet forgat a fejében. Szélsebesen sietett vissza a titkos helyre, de még a szél sem volt elég gyors hozzá, hogy megmentse. Mire visszatért, a teste már eltűnt. Utlapa teste ugyanott hevert, de Utlapa elzárta a visszautat Taha Aki elől - saját testének torkát elvágta Taha Aki kezével.
Taha Aki követte ellopott testét a völgybe. Egész úton kiáltozott, szidalmakat zúdított Utlapára, de Utlapa csak annyit törődött vele, mint a szél zúgásával.
Taha Aki kétségbeesetten figyelte, amint Utlapa elfoglalja az ő helyét a törzs élén. Néhány hétig Utlapa nem csinált semmit, igyekezett mindenkit meggyőzni, hogy ő Taha Aki. Aztán elkezdődtek a változások - Utlapa először is megtiltotta harcosainak, hogy átlépjenek a szellemvilágba. Azt állította, azért, mert ott veszedelem fenyegeti őket, valójában azonban félt. Tudta, hogy Taha Aki kapna az alkalmon, hogy elmondja nekik, mi történt vele. Utlapa maga sem mert átlépni a szellemvilágba, hiszen tisztában volt vele, hogy Taha Aki nyomban visszaszerezné tőle a testét. így aztán hiába álmodozott, hogy a szellemhadsereg segítségével leigázza a szomszédos törzseket, be kellett érnie annyival, hogy a törzs fölött uralkodhat. Rövidesen nyűg lett a törzs nyakán - olyan kiváltságokat követelt, amelyek Taha Akinak meg se fordultak a fejében. Nem volt hajlandó együtt dolgozni a harcosaival, második, fiatalabb feleséget vett maga mellé, aztán egy harmadikat, bár Taha Aki felesége még élt - ilyesmi eddig soha nem fordult elő a törzsben. Taha Aki tehetetlen dühvel figyelte, mi történik. Végül arra az elhatározásra jutott, hogy megöli tulajdon testét, és így szabadítja meg a törzset Utlapa zsarnokságától. Lehozott egy vad farkast a hegyekből, de Utlapa a harcosai mögé bújt. Amikor pedig a farkas megölt egy fiatal férfit, aki az áltörzsfőt védte, Taha Akit rettenetes bűntudat kezdte gyötörni, és elküldte a farkast.
Minden történetünk arról tanúskodik, hogy nem volt könnyű szellemharcosnak lenni. Ijesztő volt megszabadulni

a testüktől. Ezért ezt a képességüket csak végszükség esetén használták. A törzsfő számára súlyos terhet és komoly áldozatot jelentettek szellemalakban megtett, magányos útjai, és csak azért vállalkozott rájuk, hogy a törzs biztonsága felett őrködjék. Testük nélkül a harcosok elveszettnek érezték magukat: nyugtalanító, már-már rémisztő állapot volt. Taha Aki ekkor már hosszú ideje nélkülözte a testét, és ez elviselhetetlen gyötrelmet jelentett számára. Úgy érezte, elveszett lélek - soha nem fog megtérni az örök vadászmezőkre, ahol ősei várják, hanem itt reked mindörökre ebben a gyötrelmes ürességben.
A nagy farkas mindenhová követte Taha Aki elgyötört, bolyongó lelkét. Gyönyörű állat volt, jóval nagyobb egy átlagos farkasnál. Taha Aki hirtelen megirigyelte a néma állatot. Annak legalább van teste, az legalább él... Még állatnak lenni is sokkal jobb lehet, mint kóbor léleknek...
És akkor Taha Akinak olyan gondolata támadt, ami megváltoztatta a sorsunkat. Megkérte a nagy farkast, fogadja be őt, és mostantól osztozzanak a testén. A farkas beleegyezett. Taha Aki megkönnyebbülten és hálásan beköltözött a farkas testébe. Nem embertest volt, de mégis jobb, mint puszta szellemnek lenni.
Egy testben két lélek élt. Az ember és a farkas visszatért a faluba. Az emberek rémülten futottak szét, és kiáltozva hívták a harcosokat. A harcosok lándzsát ragadtak, és rohantak, hogy megküzdjenek a farkassal. Utlapa természetesen jól elrejtőzött valahová, ahol biztonságban volt. Taha Aki azonban nem támadt a harcosaira. Lassan hátrált előlük, a szemével beszélt hozzájuk, és megpróbálta elcsaholni a törzs dalait. Ők pedig lassanként rádöbbentek, hogy nem közönséges farkassal van dolguk, hogy az állatot valamilyen szellem irányítja. Egy idősebb harcos, egy Yut nevű ember, úgy döntött, megszegi az áltörzsfő parancsát, és megpróbál beszédbe elegyedni a farkassal.
Abban a pillanatban, amint Yut átlépett a szellemvilágba, Taha Aki is elhagyta a farkas testét, hogy beszéljen vele, s míg ezt tette, a farkas szelíden várakozott a visszatértére. Yut egy pillanat alatt rájött az igazságra, és boldogan köszöntötte a valódi törzsfőt, aki visszatért hozzájuk.
Ekkor ért oda Utlapa, mert kíváncsi volt, végeztek-e már a farkassal. Amikor meglátta, hogy Yut teste élettelenül fekszik a földön, a harcosok pedig védelmezőn állják körül, rögtön rájött, mi történik. Kést rántott, és

Yutra rontott, hogy megölje, mielőtt visszatérne a testébe. Azt kiabálta: áruló! A harcosok nem tudták, mit tegyenek. Hiszen Utlapa megtiltotta nekik, hogy átlépjenek a szellemvilágba, és csak őrá tartozott, hogyan bünteti az engedetlenséget.
Yut egy szökkenéssel újra a testében termett, de Utlapa már a torkának szegezte a kését, és a tenyerét a szájára tapasztotta. Taha Aki teste erős volt, Yut pedig már idős volt és gyönge. Egyetlen szóval sem figyelmeztethette társait, mert Utlapa kése mindörökre elhallgattatta.
Taha Aki látta, amint Yut szelleme elszáll az örök vadászmezők felé, ahonnan Taha Aki ki volt rekesztve. Szörnyű haragra gerjedt, szörnyűbbre, mint bármikor korábban. Belépett a nagy farkas testébe, hogy elharapja Utlapa torkát. Ám amikor a lelke elfoglalta helyét a farkas testében, megtörtént a legnagyobb csoda.
Taha Aki haragja egy ember haragja volt. Népe iránti szeretete és ellenfele iránti gyűlölete túl hatalmas, túl emberi érzelem volt egy farkasnak. A farkas megrázkódott, és - a döbbent harcosok és Utlapa szeme láttára - emberré változott! Az új ember külseje nem emlékeztetett Taha Aki külsejére. Sokkal szebb és erősebb volt - Taha Aki szelleme öltött benne testet. De a harcosok azonnal felismerték, hiszen korábban gyakran repültek együtt Taha Aki szellemével. Utlapa menekülni próbált, de Taha Aki új teste megőrizte a farkas erejét. Elkapta a tolvajt, és kiszorította belőle a lelket, még mielőtt az kiszökhetett volna a bitorolt testből.
Az emberek örvendeztek, amikor megértették, mi történt. Taha Aki helyrehozott mindent, amit Utlapa elrontott, újra együtt dolgozott a népével, a fiatal feleségeket pedig visszaadta a családjuknak. Utlapa rendelkezései közül egyetlenegy maradt érvényben: a szellemvilágban való utazgatás tilalma, nehogy valakinek újra eszébe jusson ellopni másnak az életét. A szellemhadsereg nem létezett többé.
Ettől kezdve Taha Aki több volt, mint pusztán csak ember vagy farkas. A törzsben Nagy Farkasként vagy Szellememberként emlegették. Még sok-sok éven át vezette a törzset, mivel nem öregedett. Ha veszély közeledett, Taha Aki farkasalakot öltött, hogy legyőzze vagy elijessze az ellenséget. A nép békességben élt. Taha Akinak számos fia született, és közülük néhányan, amikor elérték a férfikort, rájöttek, hogy ők is át tudnak változni farkassá. Ezek a farkasok mind különbözőek voltak, mivel külsejük a bennük lakozó lélek

tulajdonságait tükrözte.
- Szóval ez az oka, hogy Sam tiszta fekete - dünnyögte Quil vigyorogva. - Fekete a szíve, fekete a szőre...
Annyira beleéltem magam a történetbe, hogy kész sokkot jelentett visszatérnem a jelenbe, a hamvadó tűznél ülők körébe. A másik megrázkódtatás akkor ért, amikor rádöbbentem, hogy a jelenlévők valamennyien Taha Aki ük-ük-ük-ük unokái, még ha nem is tudni, hányadik nemzedékbe tartoznak.
A tűz újabb szikraszökőkutat lövellt az égre, a szikrák hunyorogtak és táncoltak, és csaknem tisztán kivehető alakzatokat rajzoltak.
- És a te csokiszínű bundád miről árulkodik? - kérdezte Sam suttogva Quiltől. - Arról, hogy milyen
édes vagy? Billy tudomást sem vett a fiatalok piszkálódásáról.
- Taha Aki fiai közül néhányan apjuk oldalán harcoltak, és soha nem öregedtek. Mások, akiknek nem tetszett az átváltozás, nem csatlakoztak a farkasemberekhez. Ők aztán öregedni kezdtek, és a törzs látta, hogy a farkasemberek ugyanúgy megöregednek, mint mindenki, ha feladják a bennük lakó szellemfarkast. Taha Aki olyan sokáig élt, amennyi idő alatt három ember is megöregszik. Első két feleségének halála után harmadszor is megnősült, és a harmadik feleségében megtalálta igazi lelki társát. Az előzőket is szerette, de ez valami más volt. Úgy határozott, feladja farkas énjét, hogy együtt öregedjenek és haljanak meg. így örököltük meg Taha Aki varázslatos képességét, de a történetnek ezzel még nincs vége.
Billy az Öreg Quil Atearára pillantott - az öregember fészkelődni kezdett a székén, kihúzta magát, kifeszítette törékeny vállát. Billy nagyot kortyolt a vizesüvegből, és megtörölte a homlokát. Emily tolla pillanatnyi megállás nélkül száguldott a papíron.
- Ez volt a szellemharcosok története - kezdte rá Öreg Quil magas, vékony hangján. - Most pedig elmondom nektek a harmadik feleség önfeláldozásának történetét! Sok évvel azután, hogy Taha Aki feladta farkas énjét, és már öregember volt, északon megromlott a viszony a mahaka törzzsel. Sok fiatal mahaka nőnek nyoma veszett, és a törzs a szomszédos farkasokat hibáztatta, akiktől amúgy is tartottak, és nem bíztak bennük. A farkasemberek továbbra is olvastak egymás gondolataiban, és tudták, hogy közülük senki sem bűnös. Taha Aki

próbálta megbékíteni a mahakák főnökét, de az nem hitt neki: túlságosan félt. Taha Aki szerette volna elkerülni a háborút a mahakákkal. Ő sem volt már az a régi harcos, aki egykor csatába vezette a népét. Megbízta hát a legidősebb farkasfiát, Taha Wit, hogy találja meg az igazi bűnöst, még mielőtt kirobbanna a harc a két törzs között. Taha Wi
és öt farkasból álló falkája elindult a hegyek közé, hogy kiderítsék, hová tűntek az elveszett mahaka asszonyok.
És ekkor az erdőben soha nem érzett furcsa, édeskés szagra bukkantak, amely annyira csípte az orrukat, hogy az már fájt. Ijedten közelebb húzódtam Jacobhoz. A szája szeglete megrándult az elfojtott mosolytól, és szorosabban ölelt magához.
- Nem sejtették, miféle teremtmény hagy ilyen szagot maga után, de azért követték a nyomát - folytatta Öreg Quil. Reszketeg hangja nem volt olyan fennkölt, mint Billyé, de volt benne valami különös szenvedélyes türelmetlenség. És ahogy a szavak egyre gyorsabban áradtak az öreg ajkáról, úgy vert egyre gyorsabban a pulzusom. - Ahogy a nyomot követték, időnként emberszagra és embervérnyomokra bukkantak, s immár biztosra vették, hogy a valódi ellenséget követik.
Észak felé haladtak, és olyan messzire jutottak, hogy Taha Wi hazaküldte a kikötőbe a falka felét, a fiatalabbakat, hogy beszámoljanak Taha Akinak a történtekről. Taha Wi és két fivére soha nem tért vissza.
- A fiatalabb testvérek bátyjaik keresésére indultak, de csak hűlt helyüket találták. Taha Aki meggyászolta a fiait. Szerette volna megbosszulni a halálukat, de már öreg volt. Gyászruhát öltött, felkereste a mahakák törzsfőnökét, és elmondta neki, mi történt. A mahaka törzsfőnök hitt neki, és a két törzs megbékült egymással.
Egy évvel később két mahaka lány is eltűnt otthonról, méghozzá mindketten ugyanazon az éjszakán.
A mahakák azonnal értesítették a farkasokat, és azok a mahaka faluban rá is bukkantak ugyanarra az édeskés bűzre. A farkasok újra vadászni indultak.
Csak egyetlenegy tért vissza közülük. Yaha Uta, Taha Aki harmadik feleségének legidősebb fia, a falka legfiatalabb tagja. Olyasmit hozott magával, amit még a legöregebb quileute se látott - egy furcsa, hideg holttestet, darabokban, amely mintha kőből lett volna. Mindazok, akikben Taha Aki vére csörgedezett, de még

azok is, akik soha egy percig sem voltak farkasok, érezték a halott átható bűzét. Ez volt hát a mahakák ellensége.
Yaha Uta elmesélte: ő és a fivérei rábukkantak erre a teremtményre, amely úgy festett, mintha ember lenne, de kemény volt, mint a gránit. Ott találták vele a két mahaka lányt is. Egyikük már halott volt, falfehéren, vértelenül hevert a földön. A másikat éppen a karjában tartotta, a száját a torkára tapasztotta. Lehet, hogy még élt, amikor a fivérek megérkeztek, de amint meglátta a furcsa szerzet a farkasokat, gyorsan elharapta a lány torkát, élettelen testét pedig a földre hajította. Sápadt ajkát a lány vére festette vörösre, és a szeme is vörösen izzott.
Yaha Uta arról is beszámolt, milyen vad erő lakozott a lényben, és milyen hihetetlenül gyors volt. Egyik fivérével, aki alábecsülte az ismeretlen erejét, pillanatok alatt végzett: úgy szaggatta szét, akár egy rongybabát. Yaha Uta és másik fivére már óvatosabb volt. Összehangoltan, két oldalról támadtak. Farkas mivoltuk minden erejét és gyorsaságát össze kellett szedniük, be kellett vetniük a küzdelembe, holott eddig még soha nem tapasztalták ki, hol van ennek az erőnek a határa. A lény kemény volt, mint a kő, és jéghideg. Rájöttek, hogy egyedül a fogukkal tudnak kárt tenni benne. Apró darabokat szaggattak ki belőle a nagy küzdelemben.
Csakhogy az ismeretlen szerzet gyorsan tanult, jól taktikázott, és sikerült hárítania a támadást, sőt ő kerekedett fölül. Megragadta Yaha Uta fivérét. Yaha Uta észrevette, hogy a szörny torka egy darabon fedetlenül maradt, és rávetette magát. Letépte ugyan a fejét, de a förtelmes teremtmény tovább fojtogatta a fivérét.
Yaha Uta kétségbeesetten próbálta kiszabadítani a bátyját, apró, felismerhetetlen darabokra szaggatta a fojtogatót. Elkésett, a fivérén már nem tudott segíteni, de végül sikerült elpusztítania a gyilkost.
Vagy legalábbis azt hitték. Yaha Uta lerakta a földre a bűzlő maradványokat, hogy a törzs vénei szemügyre vehessék őket. A leszakított kéz a gránitkemény kar darabja mellett hevert. Amikor a vének bottal megpiszkálták, a két testrész összekoccant, és elborzadva látták, amint a kéz kinyúlik a kar felé, és megpróbált eggyé válni vele.
A döbbent vének tüzet rakattak, és a lángok közé vetették a maradványokat. A tűzből hatalmas, fojtogató

füstoszlop szállt föl, bűzével megtelt a levegő. Amikor a gyilkos fajzatból nem maradt más, csak hamu, a hamvakat kis zacskókba töltötték, aztán különböző, egymástól távoli pontokon szórták szét - egy részüket a tengerbe, más részüket az erdőben és a sziklák között. Taha Aki az egyik ilyen zacskót a nyakába akasztotta, hogy idejében észrevegye, ha a lény mégis megpróbálná újra összerakni magát. Öreg Quil elhallgatott, és Billyre pillantott. Billy előhúzott az inge alól egy hosszú, keskeny bőrszíjat, amelyet a nyaka körül viselt. A szíjról apró, megfeketedett zacskó függött. A hallgatóságból néhányan felszisszentek a döbbenettől. Azt hiszem, én is köztük voltam.
- A szörnyeteget ettől fogva csak Hidegként vagy Vérivóként emlegették, és rettegtek, hogy talán más, hasonló lények is vannak a közelben, és nekik már csak egyetlen farkas védelmezőjük maradt, az ifjú Yaha Uta.
Nem kellett sokáig várniuk. A fajzatnak volt egy társa, egy másik vérivó, és az rövidesen eljött a quileute-okhoz, hogy bosszút álljon.
Azt beszélik, a Hideg Asszonynál gyönyörűbb teremtést emberi szem nem látott. Amikor reggel megjelent a faluban, olyan volt, mintha maga lenne a hajnal istennője: aznap történetesen sütött a nap, a sugarak megcsillantak a nő hófehér bőrén, és fénybe vonták térdig leomló aranyszőke haját. Az arca varázslatosan szép volt, a szeme feketén villogott sápadt arcában. Néhányan térdre roskadtak előtte, mint valami istenség előtt.
A nő ismeretlen nyelven kérdezett valamit magas, éles hangon. Az emberek csak bámultak, nem tudván, hogyan feleljenek neki. A Hideg Asszonyt csodálok közül senki nem volt Taha Aki vérrokona, egyetlen fiúcskát kivéve. A gyermek az anyja szoknyájába kapaszkodott, és sikítozott, hogy a bűz facsarja az orrát. A törzs véneinek egyike, aki éppen a tanácsba igyekezett, meghallotta a fiú kiáltását, és rájött, miféle szerzet lehet a jövevény. Rákiáltott a többiekre, hogy meneküljenek. A Hideg Asszony ővele végzett először.
Húsz ember volt tanúja a Hideg Asszony érkezésének. Közülük ketten maradtak életben, mert a nő a vér láttán abbahagyta az öldöklést, hogy csillapítsa a szomjúságát. Azok ketten elrohantak Taha Akihoz, aki éppen a tanácsban ült a törzs véneivel, a fiaival és a harmadik feleségével.
Yaha Uta ahogy meghallotta a hírt, farkassá változott. Egymagában indult el, hogy végezzen a vérivóval. Taha

Aki, a harmadik felesége, a fiaik és a törzs vénei pedig követték.
Eleinte nem találtak mást, csak az öldöklés nyomait. Összezúzott, kiszipolyozott testek hevertek az úton, amerre a Hideg Asszony elhaladt. Aztán sikoltásokat hallottak, és mindnyájan a kikötő felé siettek.
Néhány quileute a csónakokhoz rohant, hogy a vízen keressen menedéket. A Hideg Asszony utánuk úszott, cápaként hasította a vizet, és emberfeletti erővel roppantotta félbe a halászhajók árbocát. Aztán végzett azokkal is, akik a süllyedő hajókról úszva próbáltak menekülni.
A Hideg Asszony ekkor megpillantotta a parton a nagy farkast, és abban a pillanatban megfeledkezett a menekülőkről. Olyan gyorsan kiúszott a partra, hogy csak egy elmosódó villanásnak látszott, csuromvizesen, teljes diadalmas szépségében megállt Yaha Uta előtt. Fehér ujjával rábökött, és újabb érthetetlen kérdést tett fel. Yaha Uta némán várt.
Kemény küzdelem volt. Az asszony ugyan kevésbé tapasztalt harcos volt, mint a társa, de Yaha Uta egyedül maradt - senki nem akadt, aki elterelhette volna róla az őrjöngő fúria figyelmét.
Amikor végül Yaha Uta vesztett, Taha Aki felordított. A Hideg Asszony felé sántikálva ősz pofájú farkassá változott. A farkas öreg volt ugyan, de mégiscsak ő volt Taha Aki, a Szellemember, akit a harag megacélozott. Újra elkezdődött a küzdelem. Taha Aki harmadik felesége csak az imént volt kénytelen végignézni, hogyan végez a Hideg Asszony a fiával. És most a férjére került a sor, hiszen nem remélhette, hogy Taha Aki győz. Hallotta, mit mondtak az öldöklés szemtanúi a tanácsban. És azt is tudta, hogyan győzte le korábban Yaha Uta a másik vérivót: a fivére segítségével, aki elterelte róla a pokolfajzat figyelmét. A harmadik feleség ekkor kirántott egy kést a mellette álló fia övéből. A gyermekei nem léptek még férfikorba, és az asszony tisztában volt azzal, hogy fiainak is pusztulniuk kell, ha az apjuk alulmarad a küzdelemben.
A harmadik feleség magasra emelte a kést, és rohanni kezdett a Hideg Asszony felé. Az csak mosolygott, amikor meglátta, jóformán pillantásra sem méltatta, minden figyelmét lekötötte az öreg farkassal folytatott küzdelem. Csöppet sem félt a gyönge emberasszonytól vagy a késtől, amely még karcolást sem ejthetett volna bőrén: éppen a végső, halálos csapást készült mérni Taha Akira.

És ekkor a harmadik feleség olyat tett, amire a Hideg Asszony nem számított. Térdre hullott a vérivó lába előtt, és a kést a tulajdon szívébe döfte.
Vérsugár lövellt ki a harmadik feleség ujjai közül, és a Hideg Asszonyra fröccsent. A vérivó nem tudott ellenállni a friss vér csábításának. Ösztönösen a haldokló nő felé fordult, és egy pillanatra leküzdhetetlen szomjúság vett rajta erőt. És ebben a pillanatban Taha Aki foga összezárult a torka körül.
Ez ugyan nem vetett véget a küzdelemnek, de Taha Aki nem volt többé egyedül. Ketten a fiúk közül, látva anyjuk halálát, olyan vad dühöt éreztek, hogy abban a pillanatban váratlanul farkassá változtak, bár még a férfikor küszöbén sem voltak. Apjukkal vállvetve végeztek a lénnyel.
Taha Aki többé nem tért vissza a törzshöz. Többé nem változott vissza emberré. Egy teljes napon át ott feküdt a harmadik feleség teste mellett, és vadul morgott, ha valaki megpróbált a halott asszonyhoz közelíteni, aztán eltűnt az erdőben, és többé nem tért vissza.
Ettől fogva a quileute-oknak nem sok gondjuk akadt hidegekkel. Taha Aki fiai őrködtek a törzs biztonsága fölött, aztán amikor az ő fiaik is elérték a férfikort, átvették a helyüket. Három farkasnál több nem volt egyszerre a törzsben, de ennyi is elégnek bizonyult. Megesett olykor, hogy egy vérivó, nem tudván a farkasok létezéséről, a törzs földjére vetődött, de az ilyent hamar meglepetés érte. Néha-néha egy-egy farkas is elpusztult, de a hidegek többé nem tudták megtizedelni a népünket, mint első alkalommal. A farkasok kitapasztalták, hogyan győzhetik le a hidegeket, és ezt a tudást továbbadták egymásnak, egyik farkas a másiknak, szellemről szellemre, apáról fiúra szállt.
Telt az idő, és Taha Aki leszármazottai többé nem változtak farkassá, amikor elérték a férfikort. Csak ritkán volt szükség a farkasokra: olyankor, amikor a hidegek közül valamelyik errefelé vetődött. De a hidegek mindig egyesével-kettesével érkeztek, és így falka is kicsi maradt.
Aztán egyszer csak nagyobb hideg-gyülekezet érkezett a környékre, és az ükapáitok készülődni kezdtek a harcra. De a vezetőjük felkereste Ephraim Blacket, úgy beszélt vele, mint egyik ember a másikkal, és megígérte, hogy nem támadják meg a quileute-okat.

Furcsa, sárga szeme volt, és ez is arról tanúskodott, hogy igazat beszél, amikor azt állítja: ők nem olyanok, mint a többi vérivó. Többen voltak, mint a farkasok, alkudozniuk sem kellett volna velünk, hiszen le tudták volna győzni a népünket. Ephraim belement a paktumba. És a hidegek be is tartották a szerződés rájuk eső részét, bár az is igaz, hogy a jelenlétük azzal a veszéllyel jár, hogy másokat is odavonz a fajtájukból.
És mert olyan sokan vannak, a quileute-ok rákényszerültek, hogy a törzs történetének legnagyobb farkasfalkáját hozzák létre - mondta Öreg Quil, és fekete szeme, amely szinte elveszett arcának ráncai és redői közt, egy pillanatra mintha rajtam állapodott volna meg. - Eltekintve persze Taha Aki idejétől - sóhajtott. - így most törzsünk fiainak ismét viselniük kell a terhet, amit apáik viseltek őelőttük, és osztozniuk kell őseikkel az áldozatban.
Egy hosszú pillanatig teljes csend honolt a tűz körül. A legendák eleven leszármazottai szomorú szemmel néztek egymásra a lángok fölött. Kivéve egyvalakit.
- Még hogy teher! - csúfolódott halkan a kivétel. - Szerintem ez inkább király! Quil
egy kissé elhúzta a száját.
A kihunyófélben lévő tűz túloldalán Seth Clearwater helyeslően bólogatott, és áhítattal bámulta a törzs védelmezőinek
testvériségét.
Billy halkan felkuncogott, és ettől mintha a bűvölet is kihunyt volna a hamvadó parázzsal együtt. Hirtelen már nem egy mítosz szereplői voltunk többé, csak egy tűz körül gubbasztó, baráti társaság. Jared egy kavicsot pöckölt Quil felé, és amikor a fiú rémülten hátrahőkölt, mindenki fölnevetett. Halk beszélgetés morajlott mindenfelől, könnyed, tréfás megjegyzések röpködtek. Leah Clearwater azonban még mindig nem nyitotta ki a szemét. Mintha valami megcsillant volna az arcán, talán egy könnycsepp, de amikor újra odanéztem, már nem volt ott.
Mi Jacobbal csak hallgattunk. Mélyen, egyenletesen lélegzett mellettem, azt hittem, mindjárt elalszik.
Az én gondolataim messze jártak, ezerévnyi távolságban. Nem Yaha Uta és a többi farkas járt a fejemben, és

nem is a gyönyörű Hideg Asszony - őt nagyon is könnyen magam elé tudtam képzelni. Nem, valaki máson járt az eszem, aki kicsit kiszorult a legendás hősök köréből. Megpróbáltam elképzelni, milyen lehetett az a névtelen asszony, a harmadik feleség, aki megmentette az egész törzset. Egyszerű emberasszony, egy a sok közül, minden különleges tehetség vagy képesség nélkül. Gyöngébb és lassúbb, mint a történetben szereplő hősök bármelyike. És mégis ő volt a helyzet kulcsa, a megoldás. Megmentette a férjét, a fiait, a törzsét.
Bárcsak emlékeznének a nevére... Valaki megrázta a karomat.
- Ébresztő, Bells! - súgta Jacob a fülembe. - Megérkeztünk.
Zavarodottan pislogtam: a tüzet kerestem, de nem láttam sehol. Belebámultam a váratlan sötétségbe, és megpróbáltam rájönni, hol is lehetek. Beletelt egy percbe, amíg felfogtam, hogy már nem a sziklán vagyunk. A többiek eltűntek, kettesben maradtunk Jacobbal. Még mindig átfogta a vállamat, de már nem a földön ültem. De hát hogy kerültem Jacob kocsijába?
- Oh, hogy a nyavalya...! - szisszentem föl, amikor rádöbbentem, hogy elaludtam. - Hány óra? A fene egye meg, hol az a hülye telefon? - Vadul kotorászni kezdtem a zsebeimben, de mind üres volt.
- Hé, nyugi! Még éjfél sincs. És már telefonáltam a barátodnak. Nézd csak, ott áll, és téged vár.
- Éjfél? - ismételtem bután, mert még mindig nem tértem magamhoz. Belebámultam a sötétbe, és a szívem gyorsabban kezdett verni, amikor úgy harmincméternyire sikerült kivennem a Volvo körvonalait. A kilincs után nyúltam.
- Nesze! - Jacob valami apró tárgyat nyomott a kezembe. A mobilomat. -Te felhívtad Edwardot, hogy jöjjön értem?
A szemem már hozzászokott a sötétséghez, így tisztán láttam Jacob fehéren villanó fogsorát, ahogy szélesen elmosolyodott.
- Gondoltam, ha rendesen viselkedem, akkor gyakrabban láthatlak majd.
- Kösz szépen, Jake! - mondtam meghatottan. - Tényleg nagyon kösz! És azt is, hogy meghívtál. Ez a mai este... - Hasztalan igyekeztem szavakat találni. - Hű, hát ez... valami egészen más volt.

- Kár, hogy nem bírtad kivárni, hogy egészben lenyeljek egy marhát! - vigyorgott. - Nem, én örülök, hogy jól érezted magad. Nekem... jó volt. Hogy ott voltál velem.
Valami megmoccant a sötét messzeségben - halovány alak derengett a fekete fák előtt. Föl-alá járkálna?
- Aha, nem is olyan türelmes, mi? - követte Jacob a pillantásom. - Hát akkor szaladj! De nemsokára megint eljössz, ugye?
- Hát persze, Jake! - ígértem, és kinyitottam a kocsi ajtaját. Hideg levegő söpört végig a lábamon: megborzongtam.
- Aludj jól, Bells! És ne aggódj! Ma éjszaka én vigyázok rád. Egyik lábam már a földön volt, de most megálltam.
- Ugyan, Jake. Pihenj csak, nem lesz semmi bajom.
- Persze, persze. - Jacob ezt inkább megnyugtatásnak szánta, mintsem beleegyezésnek.
- Jó éjt, Jake! És köszönöm!
- Jó éjt, Bella! - suttogta, miközben én sietősen nekivágtam a sötétségnek. Edward a határvonalon kapott el.
- Bella! - Hallatszott a hangján, mekkora kő esett le a szívéről. A karjába zárt, és magához szorított.
- Szia! Sajnálom, hogy ilyen későig maradtam. Elaludtam, és...
-Tudom. Jacob már mondta. - Elindult a kocsi felé, és én merev lábakkal botladoztam a nyomában. - Fáradt vagy? Ne vigyelek?
- Kösz, jól vagyok.
- Akkor nyomás haza és sürgősen ágyba. Jól szórakoztál?
-Aha... hihetetlen volt, Edward! Bárcsak te is ott lehettél volna! Én nem tudom rendesen elmondani. Jake papája régi legendákat mesélt, és az egész olyan volt... mintha elvarázsoltak volna.
- Majd elmeséled. Ha már kialudtad magad.
- Úgyse tudom rendesen elmondani - ásítottam.
Edward kuncogott. Kinyitotta az ajtót, beemelt a kocsiba, és bekapcsolta a biztonsági övem.
Fény villant a sötétben, és a fénykéve végigsöpört rajtunk. Integettem Jacob reflektorainak, de nem tudom, hogy

látta-e. Aznap éjjel - miután letudtam Charlie-t, aki nem morgolódott annyit a késői hazatérés miatt, mint vártam, mert Jacob őt is felhívta -, ahelyett, hogy azonnal belezuhantam volna az ágyba, odaálltam a nyitott ablakhoz, kihajoltam, és vártam, hogy Edward felbukkanjon. Az éjszaka meglepően hideg volt, majdnem télies. Pedig odafönn, a szeles sziklán észre se vettem a hideget: gondolom, nem is annyira a tűz melegített át, mint inkább Jacob közelsége. Eleredt az eső: jéghideg cseppek csapódtak az arcomba.

A sötétben nemigen lehetett kivenni semmit a szélben hajladozó lucfenyők fekete háromszögein kívül. De azért csak

meresztgettem a szemem, próbáltam másféle formákat is fölfedezni a szakadó eső függönye mögött. Egy sápadt alakot, amely úgy suhan át a sötétségen, mint valami kísértet... vagy talán egy hatalmas farkas fekete sziluettjét... De hiába: túl gyönge a szemem. Aztán egyszer csak valami megmoccant a sötétben, közvetlenül mellettem. Edward becsusszant a nyitott ablakomon, a keze hidegebb volt, mint az eső.

- Jacob odakinn van? - kérdeztem borzongva, ahogy Edward a karjába vont.

- Igen... ott van valahol. És Esme most indul haza. Felsóhajtottam.

- Olyan hideg van, és szakad az eső. Butaság ez az egész őrködés... - Megint összeborzongtam.

Edward kuncogott.

- Csak te érzed hidegnek az időt, Bella!

Aznap éjjel álmomban is hideg volt, talán mert Edward karjában aludtam el. De álmomban odakinn jártam a viharban, a szél az arcomba fújta a hajam, és elvakított. A part menti sziklák félkörívén álltam, és néztem a gyorsan mozgó, alig kivehető árnyakat, és megpróbáltam megérteni, mit látok. Eleinte csak valami fehér-fekete villódzást láttam, egymásnak rontó, majd eltáncoló alakokat. Aztán, ahogy a hold hirtelen áttört a felhőkön, kitisztult a kép.

Rosalie - aranyhaja nedvesen csüngött le a térdéig - egy hatalmas farkast fojtogatott, amelyben ösztönösen felismertem Billy Blacket.

Rohanni kezdtem, de ahogy az az álmokban lenni szokott, csak gyötrelmes lassúsággal haladtam. Kiáltani

akartam, hogy hagyják abba, de a szél belém fojtotta a szót, és egy hangot sem bírtam kiadni. Vadul integetni kezdtem, hátha észrevesznek. Valami villant a kezemben, és csak most vettem észre, hogy a jobb kezem nem üres.
Hosszú, éles kést szorongattam benne, a réges-régi, ezüst pengét vastagon borította a rászáradt, megfeketedett vér. A kés látványától felriadtam, de nem láttam mást, csak a hálószobám csöndes homályát. Az első, ami ébredő tudatomig hatolt, az volt, hogy nem vagyok egyedül: megfordultam, és Edward mellébe temettem az arcomat, hiszen bőrének édes illata minden másnál biztosabban elűzi rémálmaimat.
- Én ébresztettelek föl? - suttogta. Halk neszezést hallottam, könyvoldalak zizegését, aztán mintha egy könnyű tárgy puffant volna a padlón.
- Nem - motyogtam, és elégedetten felsóhajtottam, ahogy szorosabban ölelt magához. - Rosszat álmodtam.
- El akarod mondani? Megráztam a fejem.
- Most túl fáradt vagyok. Talán majd reggel, ha még emlékszem rá. Éreztem,
ahogy hangtalan nevetés rázza meg a testét.
- Jó, majd reggel - egyezett bele.
- Mit olvastál? - motyogtam már félálomban.
- Az *Üvöltő szeleket* - felelte. Álmosan ráncoltam a homlokomat.
- Azt hittem, nem szereted azt a könyvet.
- Elöl hagytad - mormolta, és lágy hangja az öntudatlanság felé sodort. - Különben is... minél többet vagyok veled, annál több emberi érzés tűnik egyre érthetőbbnek. Kezdek rájönni, hogy jobban megértem Heathcliffet, mint sejtettem volna.
- Mmmm - sóhajtottam.
Mondott még valamit, nagyon halkan, de akkor már aludtam.
Másnap reggel gyöngyszürke hajnalra ébredtem. Edward megkérdezte, mit álmodtam, de már nem bírtam fülön csípni az álmot. Csak arra emlékeztem belőle, hogy fáztam, és amikor fölébredtem, örültem, hogy Edward ott

van mellettem. Megcsókolt, olyan hosszan, hogy a pulzusom őrületes tempóra váltott, aztán hazaindult, hogy átöltözzön, és visszajöjjön értem a kocsival. Gyorsan fölöltöztem, nem sokat válogathattam. Akárki is dézsmálta meg a holmimat, komoly kárt tett a ruhatáramban. Ha nem lett volna olyan ijesztő, kifejezetten bosszantónak találtam volna.
Már indultam lefelé reggelizni, amikor észrevettem, hogy agyonolvasott *Üvöltő szelek* ott hever kinyitva a padlón, ahová Edward ejtette az éjszaka. A viharvert kötés most is ott nyílt ki, ahol éppen abbahagyták az olvasását.
Kíváncsian fölvettem a földről, és próbáltam felidézni, mit is mondott róla Edward az éjszaka. Valami olyasmit, hogy most már meg tudja érteni Heathcliffet - éppen Heathcliffet! Nem, ez kizárt, alighanem ezt is csak álmodtam.
Ahogy a nyitott oldalra pillantottam, megakadt a szemem három szón: közelebb hajoltam, hogy alaposan végigolvassam a bekezdést. Éppen Heathcliff beszélt, és nagyon is jól emlékeztem rá, mit mond abban a részben:
Látod, ez a különbség kettőnk között: ha ő lett volna az én helyemben, és én az övében, bár gyűlölöm, olyan gyűlölettel, amely keserű
epévé változtatta egész életemet, én soha nem emeltem volna őrá kezet. Igen, nyugodtan nézhetsz rám hitetlenkedve, ha úgy tetszik!
Én soha nem tiltottam volna őt el Kathytől, ha tudom, hogy Kathy látni akarja! Abban a pillanatban aztán, amint Kathy már nem törődik
vele, kitéptem volna a szívét, és iszom a véréből! De addig - ha nem hiszel nekem, akkor nem ismersz -, egészen addig, inkább
meghaltam volna, mint hogy akár egy haja szálát is meggörbítsem!
Az a három szó pedig, amelyen megakadt a szemem, ez volt: „iszom a véréből!".
Összeborzadtam.

Igen, biztos csak álmodtam, hogy Edward valami jót mondott Heathcliffről. És valószínűleg nem is ezt az oldalt olvasta. A könyv akármelyik oldalnál kinyílhat.

12. IDŐZAVAR

- Láttam előre... - kezdte Alice vészjósló hangon.
Edward oldalba akarta bökni a könyökével, de Alice ügyese kitért előle.
- Na jó - motyogta. - Edward kényszerített rá! De persze, én is előre láttam, hogy ha meglepetésként ér, akkor még nehezebben boldogulunk majd veled!
- Vagyis? - érdeklődtem.
- Jó, de ne gyerekeskedj... Ne is hisztizz...
- Most már kezdek félni.
- Na szóval arról van szó, hogy rendezünk neked... már úgy értem, magunknak... egy érettségi partit. De semmi felhajtás! Semmi olyasmi, amitől kiakadnál! De előre látom, hogy ha meglepetéspartit rendeznék neked, akkor igenis kiakadnál... - Eltáncolt Edward közeléből, mert az összeborzolta a haját. - Szóval Edward rám parancsolt, hogy mondjam meg neked. De tényleg semmi cirkusz, ígérem!
Nagyot sóhajtottam.
- Lenne értelme vitatkozni?
- Az égvilágon semmi.
- Oké, Alice! Ott leszek a partin. És minden percét utálni fogom. Megígérem.
- Ez a beszéd! Mellesleg imádom az ajándékod. De igazán nem kellett volna...
- Alice, nem kaptál tőlem semmit!
- Oh, azt tudom. De fogok.

Kétségbeesetten kutattam az agyamban, vajon milyen érettségi ajándékot akarhattam venni neki.
- Elképesztő - mormolta Edward. - Hogy lehet valaki, aki ilyen pici, ennyire idegesítő?
Alice felnevetett.
- Tehetség!
- Nem várhattál volna még pár hetet, mielőtt ezt közlöd velem? - kérdeztem durcásan. - Most hosszabb ideig leszek miatta ideges.
Alice összevonta a szemöldökét.
- Bella - mondta lassan. - Tudod, milyen nap van ma?
- Hétfő?
Alice égnek emelte a szemét.
- Igen. Hétfő... és negyedike.
A könyökömnél fogva hátrapenderített, és a tornaterem ajtajára ragasztott nagy, sárga plakátra mutatott. Vastag, fekete betűkkel ott virított rajta az érettségi időpontja. Pontosan mához egy hétre...
- Negyedike van? Június negyedike? Ez biztos?
Egyikük sem válaszolt. Alice csak szomorúan ingatta a fejét, és csalódottságot mímelt, Edward pedig felvonta a szemöldökét.
- Az nem lehet! Hogy létezik? - Megpróbáltam visszaszámolni, de képtelen voltam rájönni, hová tűnt nyomtalanul az a sok-sok nap. Azok a feszültséggel, aggodalommal teli hetek... miközben állandóan, rögeszmésen foglalkoztatott az idő, a saját időm valahogy észrevétlenül eltűnt. A tér, amelyben még volt lehetőségem átgondolni a dolgokat, és terveket szőni, elfogyott. Kifutottam az időből. Pedig még nem álltam készen.
Fogalmam sem volt, hogyan fogjak hozzá. Hogyan búcsúzzak el Charlie-tól és Renée-től... Jacobtól... emberi mivoltomtól. Pontosan tudtam, hogy mit akarok, de hirtelen halálra rémített a lehetőség, hogy meg is kapom. Elméletben alig vártam, hogy halandó létemet halhatatlanság cseréljem. Végtére is, ez volt a feltétele annak,

hogy mindörökre Edwarddal maradhassak. És tény ugyebár, hogy különféle, ismerő és ismeretlen lények vadásznak rám. Semmi kedvem ínycsiklandó zsákmányként tétlenül várakozni, hogy vajon, melyikük ér oda előbb. Elméletben mindez tökéletesen ésszerűnek tűnt.
A gyakorlatban... nos, eddig még csak azt tapasztaltam meg, milyen embernek lenni. A jövő nagy, sötét szakadékként tátongott előttem, amit csak akkor fogok megismerni, ha már belevetettem magam.
Most, hogy tudatára ébredtem ennek az egyszerű ténynek, a mai dátumnak - pedig nyilván tisztában voltam vele, hogy már csak napok választanak el az érettségitől, csak elfojtottam ezt a tudást -, úgy éreztem, mintha a mindeddig türelmetlenül várt időpontban egy kivégzőosztaggal lenne randevúm...
Ködösen észleltem, hogy Edward kitárja előttem a kocsi ajtaját, hogy Alice ott csicsereg a hátsó ülésen, hogy a szélvédőn kopog az eső. Edward, úgy látszik, észrevette, hogy a gondolataim messze járnak, mert meg sem próbált felriasztani a töprengésből. Vagy talán próbált, csak én már ezt sem vettem észre.
Végre hazaértünk. Edward a kanapéhoz vezetett, leült és magához vont. Kibámultam az ablakon a nedves, szürke félhomályba. Hová lett az elszántságom? Miért estem hirtelen pánikba? Eddig is tudtam, hogy közeleg a határidő. Miért rémülök meg tőle most, hogy mindjárt itt van?
Nem tudom, meddig ülhetett mellettem szótlanul Edward, miközben én némán bámultam kifelé. De az esőt már kezdte elnyelni a sötétség, amikor végül megelégelte.
Két hideg tenyere közé fogta az arcomat, és aranyszín szeme az enyémet kereste.
- Elárulnád, min jár az eszed? Még mielőtt megbolondulok?
Mit mondhattam volna? Azt, hogy gyáva vagyok? Kétségbeesetten keresgéltem a megfelelő szavakat.
- A szád egészen elfehéredett. Beszélj már, Bella!
Hangosan kifújtam a levegőt. Vajon mióta tarthattam vissza a lélegzetemet?
- Csak megijesztett a dátum - suttogtam. - Ennyi az egész...
Edward várt, az arca csupa aggodalom és kétkedés. Megpróbáltam megmagyarázni.
- Fogalmam sincs, hogyan csináljam... Hogy mit mondjak Charlie-nak... És egyáltalán... hogyan... - A hangom

elhalt.
- Szóval nem a parti miatt aggódsz? Összevontam a szemöldököm.
- Nem. De kösz, hogy emlékeztetsz rá!
Az eső még hangosabban kopogott, miközben Edward az arcomat fürkészte.
- Még nem állsz készen - suttogta.
- De igen! - hazudtam azonnal, reflexszerűen. Persze átlátott rajtam, úgyhogy mély lélegzetet vettem, és megmondtam az igazat.
- Készen kell állnom.
- Egyáltalán nem kell!
Éreztem, hogy az eddig elfojtott pánik most már világosan kiolvasható a szememből, miközben az okokat soroltam:
- Victoria, Jane, Caius, és az ismeretlen, aki a szobámban járt... -Annál inkább várnod kellene
még.
-Á, ennek semmi értelme, Edward!
Még erősebben szorította az arcomat, és lassan, megfontoltan beszélni kezdett.
- Figyelj, Bella! Közülünk senkinek sem volt választási lehetősége. Láthattad, hogy ez milyen következményekkel járt... elsősorban Rosalie-ra nézve. De mindnyájunknak keményen kellett küzdenünk, hogy megbéküljünk egy olyan helyzettel, amin nem tudunk változtatni. Nem akarom, hogy te is így járj, mint mi! Azt akarom, hogy legyen döntési lehetőséged!
- Én már döntöttem.
- De nem akarom, hogy azért csináld ezt végig, mert a fejed fölött ott lebeg Damoklesz kardja. A problémákkal megbirkózunk, rád pedig majd én vigyázok! - fogadkozott. - És amikor már mindenen túl leszünk, és semmiféle kényszer nem nehezedik rád, akkor dönthetsz úgy, hogy csatlakozol hozzám, ha még mindig ezt akarod. De azt nem engedem, hogy belekényszerítsenek!

- Carlisle megígérte - motyogtam, de csak puszta megszokásból ellenkeztem. - Érettségi után...
- Nem, addig nem, amíg készen nem állsz rá! - szögezte le Edward. - És addig semmiképpen sem, amíg fenyegetve érzed magad!
Nem feleltem. Nem volt erőm vitatkozni: most valahogy nem leltem magamban a korábbi eltökéltséget.
- No látod - mondta Edward, és homlokon csókolt. - Semmi ok az aggodalomra!
Remegő hangon felnevettem.
- Semmi az égvilágon! Legfeljebb annyi, hogy halálos veszedelemben forgok!
- Bízz bennem!
- Bízom.
Edward még mindig az arcomat fürkészte, várta, hogy megnyugodjak.
- Kérdezhetek valamit? - szólaltam meg.
- Bármit.
Az ajkamat rágtam, aztán egészen mást kérdeztem, mint ami valójában aggasztott.
- Mit veszek Alice-nek ajándékba? Edward kuncogott.
- Úgy néz ki, mindkettőnknek koncertjegyet.
-Tényleg! - Akkora kő esett le a szívemről, hogy majdnem elmosolyodtam. - Arra a koncertre Tacomában!
Láttam a múlt héten egy hirdetést az újságban, és arra gondoltam, talán tetszene neked, mert azt mondtad, hogy jó a CD-jük.
- Nagyszerű ötlet. Köszönöm.
- Remélem, lehet még jegyet kapni...
-A gondolat a lényeg. Én már csak tudom... Felsóhajtottam.
- Valami mást is akartál kérdezni - mondta Edward.
- Jó megfigyelő vagy!
- Óriási gyakorlatom van már benne, hogy olvassak az arcodból. Szóval kérdezz! Lehunytam a szemem,

Edwardhoz dőltem, és az arcomat a mellébe temettem.
- Te nem akarod, hogy vámpír legyek.
- Nem, nem akarom - mondta gyengéden, aztán várt még e kicsit. - De ez nem kérdés volt - kezdett nógatni néhány pillanattal később.
- Hát szóval... azon tépelődtem... hogy miért érzel így.
- Tépelődtél? - Edwardot szemlátomást meglepte, hogy ezt a szót használtam.
- Elárulnád, hogy miért? A teljes igazságot akarom hallani! Azt szeretném, ha nem próbálnád kímélni az érzéseimet! Edward habozott egy pillanatig.
- Ha felelek a kérdésedre, elárulod, hogy miért éppen ezt kérdezted?
Bólintottam, de az arcomat még mindig elrejtettem előle. Mély lélegzetet vett, mielőtt felelt volna.
- Annyival jobb sorsot választhatnál magadnak, Bella! Tudom, te hiszel benne, hogy nekem van lelkem, bár én ebben nem vagyok teljesen biztos, de hogy kockára tegyem a tiédet... - Lassan megrázta a fejét. - Hogy én ezt elfogadjam... hogy az legyen belőled, ami én vagyok, csak azért, hogy soha ne kelljen elveszítenem téged... ez az elképzelhető legnagyobb önzés. Ha csak rólam lenne szó, jobban szeretném, mint bármit a világon. De te... te annyival jobb sorsot érdemelnél! Bűnnek érzem, hogy belementem. Ez lesz a legönzőbb tettem, még ha örökké élek is. Ha lenne rá mód, hogy én legyek ember a kedvedért, megtenném, bármi lenne is az ára, én megfizetném.
Egy darabig némán, mozdulatlanul ültem, próbáltam megemészteni a szavait.
Tehát Edward azért nem akarja, mert úgy gondolja, önzés lenne a részéről...
Éreztem, ahogy a mosoly lassan szétterjed az arcomon.
- Szóval... nem arról van szó, hogy... attól, félsz, hogy... nem fogok tetszeni neked, ha már más leszek... ha már nem leszek puha és meleg, és a szagom is megváltozik? Tényleg nem hagysz faképnél, akármilyen is leszek... utána?
Edward élesen beszívta a levegőt.
- Szóval te azon tépelődsz, hogy nem fogsz *tetszeni* nekem? - csattant fel. Aztán, mielőtt még felelhettem volna,

hahotázni kezdett. - Bella, sokszor olyan jók a megérzéseid! Hogy gondolhatsz néha ilyen ostobaságot?
Sejtettem, hogy butaságnak fogja tartani, de azért megkönnyebbültem. Ha tényleg kellek neki vámpírként is, akkor majdcsak túlteszem magam a többin... valahogyan. Az „önző" szót hirtelen nagyon gyönyörűnek találtam.
- Azt hiszem, nem is sejted, mennyivel könnyebb lesz az életem - mondta, és a nevetés még mindig ott bujkált a hangjában -, ha nem kell folyton arra koncentrálnom, nehogy megöljelek. Természetesen lesznek dolgok, amik hiányozni fognak. Például ez...
A szemembe nézett, mialatt az arcomat cirógatta, és én éreztem, ahogy az arcomba tolult a vérem, és kipirult a bőröm. Edward halkan felnevetett.
- És a szíved dobogása - folytatta most már kicsit komolyabban, de még mindig mosolygósan. - Számomra ez a legfontosabb hang a világon. Már annyira ráhangolódtam, hogy több mérföldnyi távolságból is felismerném. De ezek a dolgok egyáltalán nem számítanak. Ez számít! - mondta, és a két tenyere közé fogta az arcomat. - Te számítasz! Téged akarlak megtartani! Te akkor is az én Bellám maradsz, csak egy kicsit tartósabb anyagból leszel.
Fölsóhajtottam, és elégedetten lecsukódott a szemem, ahogy az arcom ott pihent a keze között.
- És most te is válaszolnál egy kérdésemre? De csakis a tiszta igazat, nem kímélve az érzéseimet? - kérdezte.
- Hát persze! - vágtam rá csodálkozva. Mire lehet kíváncsi? Lassan ejtette
a szavakat:
- Te nem akarsz a feleségem lenni.
A szívverésem elállt egy pillanatra, aztán őrületes vágtába kezdett.
Tarkómon hideg veríték ütött ki, a kezem pedig jéghideg lett. Edward várt, és közben az arcomat fürkészte.
- Ez nem kérdés volt - suttogtam végül.
Edward lesütötte a szemét, a pillái hosszú árnyékot vetettek az arccsontjára, és eleresztette az arcomat, hogy helyette megfogja jéggé dermedt bal kezemet. Beszéd közben az ujjaimmal játszott.
- Azon tépelődöm, hogy vajon miért nem. Nyelni próbáltam.

- Ez sem volt kérdés - suttogtam.
- Bella! Kérlek!
- Az igazat mondjam? - leheltem szinte hangtalanul.
- Hát persze. Bármi legyen is az, el tudom viselni. Mély lélegzetet vettem.
- De ki fogsz nevetni!
Döbbenten fölnézett, a szeme az enyémet kereste.
- Kinevetni? Ezt nem tudom elképzelni.
- Majd meglátod - motyogtam sóhajtozva. Elsápadtam, aztán bíborvörösre pirultam a hirtelen rám törő ingerültségtől. - Oké, rendben! Tudom, neked úgy hangzik majd, mint valami vicc, de akkor is! Ez olyan... olyan... olyan kínos! - vallottam be, és megint a mellébe rejtettem az arcom.
Edward kis ideig hallgatott.
- Nem tudlak követni.
Hátrahajtottam a fejem, és dühösen meredtem rá. Zavaromban támadásba lendültem, harciasabban a kelleténél.
- Én nem *olyan* lány vagyok, Edward! Nem az a kisvárosi liba, aki érettségi után férjhez megy, mert teherbe ejtette a fiúja! Tudod, hogy mit fog hinni mindenki? Tisztában vagy vele, melyik században élünk? Manapság az emberek nem szoktak tizennyolc évesen házasodni! Legalábbis nem az értelmes, érett emberek! Én nem akarok... az a fajta lány lenni! Én igazából nem olyan vagyok... - fejeztem be elbizonytalanodva.
Edward kifürkészhetetlen arccal nézett maga elé.
- Ez minden? - kérdezte végül. Meglepetten pislogtam.
- Ez nem elég?
- Nem arról van szó, hogy... inkább a halhatatlanságra vágysz, mint énrám?
És ekkor, bár eredetileg arra számítottam, hogy ő fog kinevetni, én törtem ki hisztérikus nevetésben.
- Edward - ziháltam két roham között. - Én eddig... mindig azt hittem... hogy te sokkal... okosabb vagy nálam! A karjába kapott, és éreztem, hogy ő is velem nevet.

- Edward - mondtam, amikor már képes voltam érthetőbben beszélni -, a halhatatlanságnak semmi értelme nélküled. Egy napig sem akarnék nélküled élni!
- Hát ez nagyon megnyugtató - mondta.
- De azért... ez nem változtat semmin.
- Mindenesetre jó érzés, hogy most már értelek. És tényleg megértem a szempontjaidat, Bella, hidd el! De azért nagyon örülnék, ha te is fontolóra vennéd az enyémeket.
Ekkorra már valamelyest lehiggadtam, úgyhogy bólintottam, és igyekeztem nem túl komor képet vágni. Világos aranyszín szeme valósággal hipnotizált.
- Tudod, Bella, én viszont mindig is *olyan* fiú voltam. Az én világomban már felnőtt férfinak számítottam. Nem kerestem a szerelmet. Katona akartam lenni, semmi máson nem járt az eszem, csak a harci dicsőségen, ezzel bolondították a sorozás előtt álló fiatalokat akkoriban... De ha találtam volna... - Elhallgatott, és félrebillentette a fejét. - Azt akartam mondani, ha találtam volna valakit, de ez így nem igaz. Ha megtaláltalak volna téged, akkor pontosan tudom, mit tettem volna. Én az a fajta fiú voltam, aki amint rá ébred, hogy te vagy az, akit keres, fél térdre ereszkedik előtted, és megkéri a kezed. Örökre magamhoz akartalak volna kötni, még ha az „örökre" szó akkoriban egy kicsit mást jelentett is.
És rám mosolygott hamiskás, féloldalas mosolyával. Tátott szájjal, döbbenettől elkerekedett szemmel bámultam rá.
- Lélegezz, Bella! - figyelmeztetett mosolyogva. Lélegeztem.
-Áttudod érezni ezt, Bella, legalább egy kicsit?
És egy pillanatra sikerült. Láttam magamat hosszú szoknyában, magas nyakú csipkeblúzban, feltornyozott hajjal. És láttam Edwardot is, elképesztően jól festett a világos öltönyében, kezében egy csokor vadvirággal, amint ott ült mellettem a lócán a házunk verandáján.
Megráztam a fejem, és nagyot nyeltem. Tisztára, mint *Anne a Zöld Oromból...*
-*Az a* helyzet, Edward - kezdtem remegő hangon, és megpróbáltam kitérni az egyenes válasz elől -, hogy az én

szótáramban a házasság és az örökkévalóság nem összetartozó vagy egymást kizáró fogalmak. És mivel pillanatnyilag az én világomban élünk, talán nekünk is alkalmazkodnunk kellene az idők szelleméhez... tudod, hogy értem.

- Másfelől - vetette ellene Edward -, rövidesen te is magad mögött hagyod az időt. Szóval egy bizonyos hely és idő múlékony szokásai miért is befolyásolnák a döntéseinket?

Elhúztam a számat.

- Ha Rómában vagy, tégy úgy, mint a rómaiak. Edward elnevette magát.

- Nem kell még ma igent vagy nemet mondanod, Bella. De nem árt, ha látod az érem mindkét oldalát, nem gondolod? -Tehát a feltételed... ?

- Még mindig érvényben van. Én megértem a te szempontjaidat is, Bella, de ha azt akarod, hogy én változtassalak át, akkor...

- Akkor tí-rá, ta-rí-rara-ram... - dünnyögtem alig hallhatóan. A nászinduló akart lenni, de inkább úgy hangzott, mint valami gyászének.

Az idő továbbra is száguldott.

Az éjszaka álomtalanul rohant tova, aztán egyszer csak beköszöntött a reggel, és rájöttem, hogy az érettségi ott van az orrom előtt. Egy csomó mindent át kellett volna még vennem, és tudtam, hogy a felével sem végzek a hátralévő pár napban. Mire lementem reggelizni, Charlie már elment. Az újságot az asztalon hagyta, és erről eszembe jutott, hogy vennem kell ezt-azt. Azt reméltem, hogy a koncert reklámja még az aznapi újságban is benne lesz, és telefonszám is, amin megrendelhetem a hülye jegyeket. Nem valami nagyszerű ajándék, főleg, hogy már senkinek nem meglepetés. Persze azzal kísérletezni, hogy Alice-t meglepjem, már eleve nem volt valami ragyogó ötlet.

Hátra akartam lapozni a színház- és moziműsorhoz, de aztán megakadt a szemem a vastag, fekete betűkkel szedett főcímen. Közelebb hajoltam, hogy elolvassam a cikket az első oldalon, és végigfutott a hátamon a

hideg.

SEATTLE-T ÚJABB GYILKOSSÁGSOROZAT TARTJA RÉMÜLETBEN

Még tíz év sem telt el azóta, hogy Seattle városában újabb és újabb áldozatra lesett Amerika történetének legtöbb áldozatot követelő sorozatgyilkosa. Gary Ridgway-nek, a Zöld Folyó-parti gyilkosnak 48 nő halála száradt a lelkén.

És most Seattle-nek azzal a csapással kell szembenéznie, hogy ebben a pillanatban egy még ennél is rémisztőbb szörnyeteg garázdálkodik falai között.

A rendőrség mindazonáltal nem biztos benne, hogy az utóbbi időkben megszaporodott gyilkosságokért és eltűnésekért egyvalaki a felelős. Hihetetlennek tartják, hogy egyetlen ember képes lenne ilyen méretű mészárlásra. A gyilkosnak - föltéve, hogy csakugyan egyetlen személyről van szó - csak az elmúlt három hónapban 39 gyilkosság és eltűnés száradt a lelkén. Összehasonlításképpen: Ridgway a maga 48 gyilkosságát 21 év alatt hajtotta végre. Ha a mostani bűntényeket csakugyan egyetlen ember követte el, akkor az amerikai történelem legkegyetlenebb és legtébolyultabb gyilkosával van dolgunk.

A rendőrség inkább arra hajlik, hogy egy bűnbanda garázdálkodik a városban. Ezt az elméletet a halálesetek száma éppúgy alátámasztani látszik, mint az a tény, hogy az áldozatok kiválasztásában semmiféle szabályszerűség nem érvényesül.

Hasfelmetsző Jacktől kezdve Ted Bundyig a sorozatgyilkosok áldozatainak rendszerint azonos a nemük, vagy a koruk, vagy a bőrszinük, vagy mindhárom. A mostani gyilkosághullám áldozatai közt azonban éppúgy megtalálható a 15 éves, kitűnő tanuló Amanda Reed, mint a 67 éves, nyugalmazott postás, Omar Jenks. A meggyilkoltak közül 18 nő és 21 férfi volt. Az áldozatok a legkülönfélébb etnikumhoz tartoztak: kaukázusi, afroamerikai, latin-amerikai és ázsiai is.

Kiválasztásuk teljesen véletlenszerűnek tűnik. Mintha a gyilkosság egyetlen célja maga az ölés lenne. De vajon miért feltételezik, hogy egyetlen elkövetővel van dolgunk?

Bizonyos módszerbeli egyezések arra utalnak, hogy a gyilkosságok összefüggenek. Valamennyi áldozat, akinek

a holttestét megtalálták, annyira összeégett, hogy csak fogorvosi karton alapján tudták azonosítani őket. Az égés hevessége valamilyen égésgyorsító, például benzin vagy alkohol jelenlétére utal, ugyanakkor egyetlen esetben sem bukkantak ilyen segédanyag nyomára. Valamennyi holttestet egyszerűen otthagyták a tett színhelyén, meg sem kísérelték elrejteni őket.
Még ennél is hátborzongatóbb, hogy a maradványok brutális erőszakról árulkodnak - a csontok eltörve és összezúzva, mintha rettenetes erejű nyomásnak lettek volna kitéve -, és ezeket a sérüléseket az áldozatok valószínűleg még haláluk előtt szenvedték el, bár a szakértők sem mernek biztosat állítani, tekintettel a holttestek állapotára.
Egy másik hasonlóság szintén arra utal, hogy egyetlen elkövetővel van dolgunk: a gyilkos egyetlen helyszínen sem hagyott nyomot, magát a holttestet kivéve. Sem ujjlenyomat, sem keréknyom, sem idegen személytől származó hajszál nem maradt a tetthelyen. Az eltűnések esetében pedig egyetlen szemtanú sem akadt, aki gyanús személyt látott volna a közelben.
Ami az eltűnéseket illeti: nem mondhatni, hogy az elkövető arra törekedett volna, hogy a lehető legkisebb feltűnést keltse. Egyetlen áldozat sem tartozott a könnyű célpontok közé.
Egyikük sem otthonról szökött fiatal, sem hajléktalan, akinek könnyedén nyoma vész, és nemigen szokták jelenteni az eltűnését. Volt olyan, aki a tulajdon, negyedik emeleti otthonából tűnt el, mások egy konditeremből vagy egy esküvői ebédről. Talán a legmegdöbbentőbb eset: Róbert Walsh, egy 30 éves amatőr bokszoló moziba ment a barátnőjével: néhány perccel a film kezdete után a nő észrevette, hogy a férfi nem ül mellette. Holttestét három órával később találták meg, amikor a tűzoltókat kihívták egy égő szemeteskukához, húsz mérföldnyire a mozitól. Egy másik, közös vonás: valamennyi áldozat éjszaka tűnt el.
És ami a legijesztőbb: a gyilkosságok egyre gyorsabb tempóban követik egymást. Az első hónapban hat gyilkosság történt, a másodikban tizenegy. Viszont csak az elmúlt tiz napban huszonkétszer csapott, le a gyilkos. És a rendőrség ma sincs közelebb hozzá, hogy elkapja a tettest, mint amikor az első összeégett holttestet fölfedezték.

A bizonyítékok ellentmondásosak, és külön-külön is ijesztőek. De vajon mivel van dolgunk: egy új, gátlástalan bűnbandával, vagy egyetlen, veszedelmes sorozatgyilkossal? Vagy valami mással, amire a rendőrség eddig még nem is gondolt?

Egy dolog biztos: Seattle lakosait valami szörnyűség tartja rettegésben. Háromszor is neki kellett rugaszkodnom az utolsó mondatnak, míg el bírtam olvasni, csak akkor jöttem rá, hogy azért megy ilyen nehezen, mert a kezemmel együtt reszket az újság is.

- Bella!

Annyira belemerültem az olvasásba, hogy majd frászt kaptam, amikor meghallottam Edward csöndes hangját, pedig sejtettem, hogy ott van a közelben. Hátrafordultam: Edward az ajtófélfának támaszkodott, de a következő pillanatban mellettem termett, és megfogta a kezemet.

- Megijesztettelek? Sajnálom. Pedig én kopogtam...

- Nem, dehogyis - dadogtam. - Láttad ezt? - lengettem meg az újságot. Edward homloka elfelhősödött.

- Még nem láttam a mai újságot. De tudom, hogy a helyzet rosszabbodik. Tennünk kell valamit... méghozzá gyorsan.

Ez sehogy se tetszett nekem. Gondolni sem szerettem rá, hogy bármelyikük is az életét kockáztatja. Bármi vagy bárki garázdálkodott is Seattle-ben, egyre jobban rettegtem tőle. Bár az a verzió sem tetszett, hogy esetleg idejön a Volturi rendet csinálni.

-Alice mit mond?

- Hát ez az! - Edward homlokán elmélyültek a ráncok. - Nem lát semmit... pedig már vagy tucatszor elhatároztuk, hogy utánanézünk, mi történik. Alice kezdi elveszíteni az önbizalmát. Úgy érzi, túl sok mindent nem vesz észre mostanában, és ez nincs rendjén. Hogy talán kezdi elveszíteni a jövőbelátó képességét.

A szemem elkerekedett.

- Ez lehetséges?

- Ki tudja? Még soha senki nem tanulmányozta ezt a kérdést... Én kétlem. Ezek a dolgok inkább erősödnek az

idők folyamán. Vegyük csak Arót és Jane-t...
- Akkor mi lehet a baj?
- Azt hiszem, ez olyasféleképpen működik, mint az önbeteljesítő jóslat. Mi egyre csak várjuk, hogy Alice lásson valamit, és elindulhassunk... de ő nem lát semmit, mert mi itt vagyunk, amíg nem lát valamit. így aztán Alice nem láthat ott bennünket. Talán vaktában kellene nekivágni.
Összerándultam.
- Csak azt ne!
- Mondd csak, ragaszkodsz hozzá, hogy ma bemenj az órákra? Már csak pár nap az érettségiig: semmiről nem maradunk le.
-Azt hiszem, kibírok egy napot suli nélkül. Mit akarsz csinálni?
- Beszélni szeretnék Jasperrel.
Már megint Jasper... Fura. Jasper valahogy mindig a Cullen-család peremén lézengett: részt vett a dolgokban, de soha nem állt a középpontban. Bár senki nem mondta ki, de mindenki szerint csak Alice miatt él velük. Az volt az érzésem, Alice-t bárhová követné, de ha rajta múlik, nem ezt az életformát választaná. Nehezebb volt betartania a szabályokat is, hiszen nem azonosult velük annyira.
Mindenesetre olyat még nem hallottam, hogy Edward Jasperhez fordult volna segítségért. Azon töprengtem, vajon mit ért Jasper szakértelme alatt. Nem sokat tudtam Jasper előéletéről, csak annyit, hogy valahonnét délről jött, mielőtt Alice rábukkant. Edward valamiért mindig kibújt a fivérére vonatkozó kérdések alól. Engem pedig annyira megfélemlített ez a magas, szőke vámpír, aki úgy festett, mint egy borongós filmsztár, hogy semmit sem mertem kérdezni tőle.
A Cullen-házhoz érve Carlisle-t, Esmét és Jaspert a tévé előtt találtuk: feszülten figyelték a híreket, bár a hangot olyan halkra állították, hogy én egy szót sem értettem belőle. Alice a lépcső alján ült, állát a tenyerébe támasztotta, és csüggedt képet vágott. Amikor beléptünk, Emmett éppen bejött a konyhából, és igen vidámnak tűnt. Emmettet soha semmi nem hozta ki a sodrából.

- Szia, Edward! Nini, Bella, lógsz? - vigyorgott rám.
- Mind a ketten lógunk - emlékeztette Edward. Emmett fölnevetett.
- Igen, de Bella most végzi először a sulit. Még le talál maradni valamiről.
Edward legyintett, aztán hátat fordított kedvenc fivérének, és az újságot Carlisle orra elé tolta.
- Olvastad, hogy sorozatgyilkosra gyanakodnak? - kérdezte. Carlisle
felsóhajtott.
- Két szakértő egész délelőtt erről vitatkozott a CNN-en.
- Ez így nem mehet tovább!
- Gyerünk, menjünk oda most! - lelkesedett Emmett. - Úgyis halára unom magam.
Edwardnak tetszett az ötlet.
- Valamikor úgyis oda kell mennünk. Vad sziszegés
hallatszott a lépcső felől.
- Ez a lány mindig olyan pesszimista - mormogta Emmett.
Rosalie bukkant föl a lépcső tetején, és lassan megindult lefelé. Az arca sima volt és
kifejezéstelen. Carlisle megrázta a fejét.
-Aggódom. Soha nem vettünk részt ilyesmiben. Nem a mi dolgunk. Nem mi vagyunk a Volturi.
- Nem akarom, hogy a Volturinak kelljen idejönni - jelentet ki Edward. - Márpedig szorongat az idő.
- Az a sok szegény, ártatlan ember Seattle-ben... - suttogta Esme. - Nem lenne szabad így végezniük.
- Tudom - sóhajtott Carlisle.
- Oh! - szisszent fel Edward, és Jasper felé fordult. - Erre nem is gondoltam. Értem. Igazad van, alighanem erről lehet szó. Igy mindjárt másképp fest a helyzet!
Nem én voltam az egyetlen, aki értetlenül meredt rá, de alighanem csak az én arcomon nem tükröződött
bosszúság.
- El kéne magyaráznod a többieknek is, miről van szó - mondta Edward Jaspernek. - De vajon mi lehet a célja? -

Gondolataiba merülve fel-alá járkált, szemét a padlóra szegezte.
Alice a következő pillanatban mellettem termett - észre sem vettem, mikor kelt föl a lépcsőről.
- Mi ütött Edwardba? - kérdezte Jaspert. - Mire gondolsz?
Jaspernek szemlátomást nem tetszett, hogy az érdeklődés középpontjába került. Habozva végignézett a családján - mert mindenki köréje gyűlt, hogy meghallgassa, amit mond -, végül rajtam állapodott meg a pillantása.
- Össze vagy zavarodva - állapította meg mély hangján, nagyon halkan.
Nem kérdés volt, hanem kijelentés. Jasper mindig pontosan tudta, mit érzek én, vagy bárki más.
- Mindnyájan össze vagyunk zavarodva - zsörtölődött Emmett.
- De te megengedheted magadnak, hogy türelmes legyél - felelte Jasper. - De Bellának is meg kell értenie ezt a dolgot. Most már ő is közénk tartozik.
Meglepett, hogy családtagnak tekint. Jasperrel ritkán váltottunk szót, különösen azóta, hogy a születésnapomon majdnem megölt.
- Mennyit tudsz rólam, Bella? - kérdezte Jasper.
Emmett színpadiasan felsóhajtott, majd lezöttyent a kanapéra, látszott rajta, hogy már előre unja, amit hallani fog.
- Nem sokat - ismertem be.
Jasper Edwardot figyelte, s amikor Edward felnézett, találkozott a tekintetük.
- Nem - felelte Edward Jasper gondolatára. - Biztos megérted, miért nem mondtam el eddig Bellának a történetedet. De azt hiszem, most hallania kell.
Jasper elgondolkodva bólintott, aztán lassan feltűrte elefántcsontszínű pulóvere ujját.
Kíváncsian és értetlenül figyeltem. Jasper odatartotta a csuklóját a mellette álló lámpa ernyőjének pereméhez, a csupasz villanykörte erős fényébe, és ujjával körberajzolta a sápadt bőréből kiemelkedő, félkör alakú sebhelyet. Beletelt egy percbe, míg rájöttem, miért olyan ismerős a heg formája.
- Oh! - szisszentem fel, amikor belém hasított a felismerés. - Ugyanolyan sebhelyed van, mint nekem!

Kinyújtottam a kezem: az ezüstös félhold jóval tisztábban látszott az én tejfehér bőrömön, mint Jasper alabástrom csuklóján.
Jasper halványan elmosolyodott.
- Nekem egy csomó ilyen hegem van, Bella!
Jasper még feljebb gyűrte a karján a vékony pulóvert. Ahogy néztem a bőrén kirajzolódó, sűrű mintázatot, eleinte nem is értettem, mit látok. Jasper karján egymást metsző félkörök halvány mintáját világította meg a lámpa, fehér a fehéren, mely csak úgy vált láthatóvá, hogy az erős fényben a bőrből kidomborodó hegek félkörét tulajdon árnyékuk rajzolta körül. Hirtelen rájöttem, hogy a mintázat sok-sok félkörből áll össze, ugyanolyanból, amilyen a csuklóján is van - és az én kezemen.
Újra a magam apró, egyetlen sebhelyére néztem - és eszembe jutott, hogyan szereztem. James mindörökre a bőrömbe véste
fogainak nyomát.
Tátott szájjal bámultam Jasperre.
- Mi történt veled?

13. ÚJSZÜLÖTTEK

- Ugyanaz, ami a te kezeddel - felelte Jasper csendesen. - Csak éppen ezerszer. - Gyászos kis nevetést hallatott, és megdörzsölte a karját. - A mi mérgünk az egyetlen dolog, ami heget hagy rajtunk.
- De miért? - leheltem elborzadva. Nagyon tapintatlannak éreztem magam, de képtelen voltam elfordítani a szememet Jasper összevissza harapdált bőréről.
- Az én... hm... neveltetésem nem egészen olyan, mint a fogadott testvéreimé. Sőt, a kezdet is egészen másként festett... - mondta, és megkeményedett a hangja.

Rettegve vártam a folytatást.
- Mielőtt elmondanám, meg kell értened, Bella, hogy a mi világunkban vannak olyan helyek, ahol az örök fiatal újszülöttek életkilátásait hetekben mérik, nem évszázadokban.
A többiek már ismerték a történetet. Carlisle és Emmett visszafordult a tévéhez. Alice csöndesen odaosont Esméhez, és leült a lábához. De Edward ugyanolyan feszülten figyelt, mint én: éreztem, hogy a szemét le nem veszi az arcomról, árgus szemmel figyeli minden rezdülését.
- Hogy tényleg megértsd, egészen más szemszögből kell látnod a világot. El kell képzelned, hogyan fest az erősek, a mohók... az állandóan szomjasak szemében. A világ egyes részei vonzóbbak számunkra. Olyan helyek, ahol nem kell annyira uralkodnunk magunkon, és mégse lepleznek le bennünket. Képzeld például magad elé a nyugati félgömb térképét. Aztán képzeld azt, hogy ezen a térképen minden egyes emberi lényt egy apró, piros pont jelöl. Minél sűrűbben vannak a pontok, annál könnyebben tudunk mi, akik ebben a formában létezünk, táplálékot szerezni, anélkül, hogy magunkra vonnánk a figyelmet.
Elképzeltem, és a *táplálék* szó hallatán kirázott a hideg. De Jaspert nem érdekelte, hogy megijeszt, ő nem akart mindenáron megvédelmezni, mint Edward. Pillanatnyi szünet nélkül tovább beszélt.
- Nem mintha a déli csoportok túl sokat törődnének vele, mit vesznek észre az emberek, mit nem. A Volturinak kell kordában tartani őket. A déliek csakis tőlük félnek. Ha nem lenne a Volturi, miattuk gyorsan lelepleződnénk.
Furcsállottam, hogy milyen tisztelettel, majdhogynem hálával ejti ki Jasper a Volturi nevét. Nehezemre esett elfogadni, hogy bárki szemében ők legyenek a jó fiúk.
- Hozzájuk képest itt északon roppant civilizáltak vagyunk. Többségünkben nomád életet élünk ugyan, de a nappalt ugyanúgy élvezzük, mint az éjszakát, és engedjük, hogy az emberek gyanútlanul érintkezzenek velünk, mert mindnyájunknak fontos, hogy senki ne is sejtse, mik vagyunk valójában. Délen viszont egészen más világ van. Ott a halhatatlanok csak éjszaka merészkednek elő. A nappalt tervezgetéssel töltik, vagy azt találgatják, mit fog lépni az ellenség. Mert délen háború dúl, századok óta, megszakítás nélkül, anélkül, hogy az ellenfelek akár

egy pillanatra is tűzszünetet kötöttek volna. Az ottani kolóniáknak jóformán semmit nem jelent az emberek létezése, legfeljebb annyit, mint egy út mentén legelésző tehéncsorda a katonáknak, azaz: ennivaló, amire rátehetik a kezüket. Csak azért ügyelnek, nehogy a csorda is észrevegye őket, mert félnek a Volturitól.

- De miért harcolnak egymással? - kérdeztem. Jasper elmosolyodott.

- Emlékszel a térképre, a piros pontokkal? Választ várt, úgyhogy bólintottam.

-Azért harcolnak, hogy ki uralja azokat a területeket, ahol a legtöbb a piros pont. Tudod, valakinek egyszer eszébe jutott, hogyha ő lenne az egyetlen vámpír, mondjuk Mexico City-ben, akkor minden éjszaka akár kétszer, háromszor is kielégíthetné a szomjúságát, anélkül, hogy ez bárkinek feltűnne. Úgyhogy tervezgetni kezdett, hogyan tudna megszabadulni a versenytársaitól. Mások fejében is megfordult ez a gondolat. Ki így taktikázott, ki úgy. A leghatékonyabb taktikát egy viszonylag fiatal, Benito nevű vámpír találta ki. Korábban valahol Dallastól északra élt, és akkor hallatott először magáról, amikor lemészárolta azt a két csoportot, amely addig Houston környékén osztozott. Két éjszakával később rátámadt arra a sokkal erősebb vámpírszövetségre, amely az északmexikói Monterrey-t uralta. És megint győzött.

- És hogyan sikerült győznie? - kérdeztem óvatos kíváncsisággal.

- Benito egész hadsereg új vámpírt teremtett. Ő volt az első, akinek ez eszébe jutott, és kezdetben nem lehetett megállítani. A nagyon fiatal vámpírok fürgék, vadak és szinte fékezhetetlenek. Egyetlen újszülöttet még meg lehet tanítani, hogy uralkodjék magán, de tíz, tizenöt új vámpír, az valóságos lidércnyomás. Könnyen megeshet, hogy a kijelölt ellenség helyett egymás ellen fordulnak. Benitónak újabb és újabb vámpírokat kellett létrehoznia, mert újszülöttek egymást is irtották, és mert a megtámadott csoportok is alaposan megtizedelték a hadseregét, mielőtt vereséget szenvedtek volna. Szóval, az újszülöttek nagyon veszélyesek ugyan, de azért le lehet győzni őket, ha valaki tudja, mivel akadt össze. Fizikumuk hihetetlenül erős, úgy nagyjából az első életévük végéig, és ha engedik nekik, hogy használják is az erejüket, könnyedén elintéznek egy-egy idősebb vámpírt. Csakhogy

ezek az újszülöttek az ösztöneik rabjai, így könnyen kiszámítható a viselkedésük. Többnyire nem valami ügyes harcosok, csak erősek és hajtja őket a vérszomjuk. Benito erre, és a számbeli fölényükre alapozott - magyarázta Jasper.
Aztán így folytatta:
- A dél-mexikói vámpírok felismerték, milyen veszély fenyegeti őket. Úgy vélték, egyetlen módon szállhatnak szembe Benitóval, ha ők is saját hadsereget hoznak létre. És akkor elszabadult a pokol. Ezt szó szerint értem, el sem tudod képzelni, mennyire. Nekünk, halhatatlanoknak is megvan a magunk történelme, és ezt a háborút soha nem fogjuk elfelejteni. Természetesen ekkoriban embernek lenni sem volt kellemes Mexikóban.
Összeborzongtam.
- Amikor már annyi volt a halott, mintha pestis dühöngene - egyébként a ti történetíróitok is valamilyen járvánnyal magyarázzák a lakosság megfogyatkozását -, a Volturi végre közbelépett. A teljes őrség felkerekedett, és űzőbe vett minden egyes új vámpírt Észak-Amerika déli felében. Benito Pueblába fészkelte be magát, és olyan gyorsan növelte a hadseregét, ahogy csak bírta, mert nem adta fel leghőbb vágyát, hogy megszerezze Mexico City-t. A Volturi legelőször vele végzett, aztán sorra következtek a többiek. Mindenkivel azonnal végeztek, akit az újszülöttek közelében találtak. így aztán, mivel mindenki próbálta magát Benitótól megvédeni, Mexikóból egy időre eltűntek a vámpírok. A tisztogatás majdnem egy évig tartott. Ez is olyan fejezete a történelmünknek, amire mindig emlékezni fogunk, bár kevés szemtanú maradt, aki el tudta mondani, pontosan mi is történt. Egyszer beszéltem valakivel, aki távolról figyelte, mi történt, amikor a Volturi ellátogatott Culiacánba...
Jasper megrázkódott. Csak most jöttem rá, hogy korábban soha nem láttam se félni, se elborzadni semmitől. Ez volt az első alkalom.
- Ennyi elég is volt ahhoz, hogy a hódítási láz ne terjedjen tovább délről. A világ többi része épeszű maradt. A Volturinak köszönhetjük, hogy ma így élhetünk, ahogy élünk. Ám ahogy a Volturi visszatért Olaszországba, délen a túlélők hamarosan újra ott folytatták, ahol abbahagyták. Nem telt bele sok idő, és a kolóniák megint

vetélkedni kezdtek. És ez rossz vért szült, ha szabad így mondanom. Vérbosszú vérbosszút követett. Az új vámpírok teremtésének gondolata ott volt a levegőben, és akadtak, akik nem tudtak ellenállni a kísértésnek. De azért a Volturi emléke élénken élt még, és a déli csoportok óvatosabbak lettek. Ezúttal gondosabban megválogatták, kit változtassanak át a rendelkezésre álló emberanyagból, és az újszülötteket alaposan kiképezték. Körültekintően vetették be őket, és az emberek észre se vették, hogy mi történik. Akik az új vámpírokat létrehozták, ügyeltek, hogy a Volturinak ne legyen oka visszatérni. A csetepaték folytatódtak, de nem fajultak el. Időnként valaki túl messzire ment, és az újságok találgatni kezdtek. Ilyenkor a Volturi megjelent, és megtisztította a várost. De a többieket, az óvatosakat békén hagyták...

Jasper ködös szemmel meredt valahová a levegőbe. Hirtelen rájöttem, mi történhetett vele.

- És téged is így változtattak át... - suttogtam.

- Igen - bólintott Jasper. - Amikor még ember voltam, a texasi Houstonban éltem. Még nem töltöttem be a tizenhetet, amikor 1861-ben csatlakoztam a Konföderáció seregéhez. A toborzó tiszteknek azt hazudtam, elmúltam húszéves. Jó nagyra nőttem, hittek nekem. Katonai pályafutásom még épp csak elkezdődött, de ígéretes volt. Az emberek mindig is... kedveltek, és meghallgatták a mondandómat. Apám szerint ezt hívják karizmának. Ma már persze tudom, hogy ennél többről van szó. De bármi volt is az oka, gyorsan haladtam fölfelé a ranglétrán, megelőzve nálam idősebb, tapasztaltabb katonákat. A déliek hadserege még csak akkoriban szerveződött, ezért is adódott több lehetőség az előrejutásra. Mire elérkezett az első, a galvestoni csata, bár inkább csak afféle csetepatának mondanám, én voltam a legfiatalabb őrnagy Texasban, még akkor is, ha nem a valódi, hanem az állítólagos életkoromat vesszük. Engem bíztak meg, hogy kimenekítsem a nőket és a gyerekeket a városból, amikor az északiak ágyúnaszádja elérte a kikötőt. Egy napig tartott, míg előkészítettem a város kiürítését, aztán a polgári lakosság első csoportjával
én is elhagytam a várost, hogy Houstonba vezessem őket. Jasper
felsóhajtott.

- Erre az éjszakára nagyon tisztán emlékszem. Sötétedés után értünk a városba. Én csak addig időztem, amíg

meggyőződtem róla, hogy az összes civilt biztonságosan elhelyezték. Utána új, friss lovat szereztem, és elindultam vissza Galvestonba. Pihenésre nem volt idő. Alig egy mérföldnyire a várostól három nő gyalogolt az úton. Azt gondoltam, lemaradtak a csoporttól, és rögtön leszálltam a lovamról, hogy fölajánljam nekik a segítségemet. De amikor a hold halvány fényénél megláttam az arcukat, a torkomon akadt a szó. Semmi kétség, ez volt a három legszebb nő, akit valaha láttam. Csodálkoztam, hogy milyen sápadtak. Még a fekete hajú kislány is, akinek arcáról lerített mexikói származása, porcelánfehér bőrű volt. Mindhárman nagyon fiatalnak tűntek, majdhogynem kislánynak. Rögtön tudtam, hogy nem a mi csoportunktól maradtak le. Erre a három arcra egészen biztosan emlékeztem volna.

- Megkukult. - A legmagasabb lány hangja halk volt és gyönyörű, mintha egy szélhárfa csendült volna. Haja világosszőke volt, bőre hófehér.

A másik még szőkébb volt, a bőre mint a kréta. Az arca valóságos angyalarc. Félig lehunyt szemmel felém hajolt, és mélyen beszívta a levegőt.

- Mmmmm - sóhajtott. - Pompás!

A picinyke barna lányka a szőke karjára tette a kezét, és gyorsan magyarázni kezdett valamit. A hangja túl lágy és dallamos volt, hogy élesnek lehessen nevezni, de az volt a benyomásom, hogy annak szánja.

- Koncentrálj, Nettie! - mondta.

Mindig is jól érzékeltem az emberek közti viszonyokat, és azonnal tisztán láttam, hogy a kis barna parancsol a másik kettőnek. Ha katonák lettek volna, akkor úgy mondanám, hogy ő volt a rangidős.

- Úgy látom, megfelelő... fiatal, erős, ráadásul tiszt... - A barna lány elhallgatott, én pedig megpróbáltam megszólalni, de nem sikerült. - És van még valami... nem érzitek? - kérdezte a másik kettőtől. - Ez az ember... hatni tud másokra.

- Oh, igen - helyeselt gyorsan Nettie, és megint felém hajolt.

- Türelem! - intette le a barna. - Ezt meg akarom tartani. Nettie bosszúsan ráncolta a homlokát.

- Akkor jobb lesz, ha te csinálod, Maria - szólalt meg újra magasabbik szőke. - Mármint ha fontos neked ez az ember. Én háromból kettőt biztosan megölök.
- Igen, én fogom megtenni - helyeselt Maria. - Ez az ember komolyan tetszik nekem. Légy szíves, vidd innét Nettie-t, jó? Nem szeretném, ha hátba támadna, miközben összpontosítani próbálok.
A tarkómon égnek állt a hajam, bár nem értettem, miről is beszél a három gyönyörű teremtés. Az ösztöneim azt súgták, veszélyben forgok, hogy az angyalarcú komolyan beszélt, amikor azt állította, hogy gyilkolni szokott, de az agyam mindezt ostobaságnak tartotta. Engem arra neveltek, hogy védelmezzem a nőket, nem arra, hogy féljek tőlük.
- Gyerünk vadászni - egyezett bele Nettie, lelkesen kézen fogta a magasabbik lányt, sarkon fordultak, és elszáguldottak a város felé. Milyen kecsesen mozogtak! Szinte repültek, olyan gyorsak voltak, fehér ruhájuk szárnyként lebegett. Mire egyet pislantottam, már el is tűntek.
Mariára néztem, aki kíváncsian figyelt.
Soha nem voltam babonás, egészen addig a pillanatig. Soha nem hittem a kísértetekben, meg efféle bolondságokban. De hirtelen már nem állítottam volna, hogy ilyesmi csakugyan nem létezik.
- Mi a neved, katona? - kérdezte Maria.
- Jasper Whitlock őrnagy, hölgyem - dadogtam. Képtelen voltam udvariatlanul viselkedni egy nővel, még ha kísértet is az illető.
- Őszintén remélem, hogy életben maradsz, Jasper - mondta Maria lágyan. - Jó előérzeteim vannak veled kapcsolatban.
Egy lépéssel közelebb jött, és félrebiccentette a fejét, mintha meg akarna csókolni. Moccanni sem bírtam, bár az ösztöneim azt sikoltották, hogy szaladjak.
Jasper elhallgatott, és töprengő arccal nézett maga elé.
- Néhány nappal később - folytatta végül, és én nem tudtam, miattam hagyta-e ki a történet következő részét, vagy azért, mert érzékelte az Edwardból áradó feszültséget, amelyet még én is éreztem - megismertettek a rám

váró, új élettel. Maria, Nettie és Lucy még csak rövid ideje volt együtt, mindhárman a nemrégiben lezajlott csata túlélői voltak. Maria gyűjtötte maga köré a másik kettőt, de csak érdekből tartottak össze, nem azért, mert kedvelték egymást. Maria bosszúra szomjazott, vissza akarta szerezni a területeit. A másik kettőnek pedig minél nagyobb vadászterületre fájt a foga. Sereget szerveztek, de gondosabban jártak el, mint a többiek. Maria különb hadsereget akart, ezért olyan embereket válogatott ki, akikben látott fantáziát. Utána pedig több figyelmet fordított ránk, és alaposabb kiképzésben részesített, mint korábban bárki más. Megtanított harcolni, és arra is, hogyan maradhatunk láthatatlanok az emberek között. Ha jól teljesítettünk, megjutalmazott bennünket.
Jasper elhallgatott: láttam rajta, hogy megint kihagy valamit a történetből.
- De Mariát sürgette az idő. Az újszülöttek hatalmas ereje egy év után gyengülni kezd, és addig akart lecsapni az ellenségeire, amíg a legjobb erőben vagyunk. Amikor csatlakoztam Maria bandájához, hatan voltunk. Alig két hét alatt még négy taggal bővítette a csoportot. Valamennyien férfiak voltunk, hiszen Mariának katonákra volt szüksége, nehezen fékeztük magunkat. Mindennaposak voltak köztünk az összetűzések. Első csatáimat új bajtársaimmal vívtam. Gyorsabb voltam, mint a többiek, ügyesebb harcos. Maria elégedett volt velem, bár bosszantotta, hogy újakkal kell pótolnia azokat a katonáit, akikkel végeztem. Gyakran megjutalmazott, és ettől csak még erősebb lettem. Maria jó emberismerő volt. Úgy határozott, engem nevez ki a csapat élére, mintha csak előléptetett volna. Ez nagyon is megfelelt a hajlamaimnak. Egyre kevesebb összetűzés történt, a banda pedig húszfősre duzzadt. Meglehetősen nagy csapatnak számított akkoriban, ügyelnünk kellett, hogy ne keltsünk feltűnést. Nagyon is kapóra jött az a rejtélyes képességem, hogy befolyásolni tudom a környezetem hangulatát. Rövidesen olyan jó együttműködés alakult ki köztünk, amire újszülött vámpírok között még nem volt példa. Még Maria, Nettie és Lucy is jobban kijött egymással, mint korábban. Maria határozottan megkedvelt, és egyre inkább számított rám. Én meg, mondhatni, imádtam még lába nyomát is. Nem gondoltam, hogy lehetséges másképpen élni. Maria azt mondta, ez így van rendjén, és mi hittünk neki. Jasper elmosolyodott, majd így folytatta:
- Arra kért, szóljak, ha majd úgy látom, hogy én és fivéreim készen állunk a harcra. Alig vártam, hogy

bizonyíthassak. Végül megszerveztem és kiképeztem egy olyan ütőképes, huszonhárom újszülött vámpírból álló sereget, amilyet addig még senki. Maria odavolt az örömtől. Monterrey-be, egykori lakóhelye felé lopakodtunk, ahol aztán Maria rászabadított minket az ellenségeire. Nekik abban az időben mindössze kilenc újszülöttjük volt, akiket két idősebb vámpír irányított. Sokkal könnyebben legyűrtük őket, mint azt Maria remélni merte, és csak négy társunkat veszítettük el. Ilyen arányú győzelemről addig még csak nem is hallott senki. Ráadásul mi jól megtanultuk a szabályokat. Ügyeltünk rá, hogy ne hívjuk föl magunkra a figyelmet. A város úgy cserélt gazdát, hogy az emberek még csak nem is sejtették, mi történt. A sikertől Maria vérszemet kapott. Nemsokára újabb városokra vetett szemet. Még abban az évben sikerült kiterjesztenie az uralmát Texas nagy részére és Észak-Mexikóra. Ekkor aztán a többiek megindultak Délről, hogy megdöntsék Maria uralmát.
Jasper két ujját végighúzta a karját borító sebhelyek szövevényes mintázatán.
- Heves harcok folytak. Sokan attól féltek, hogy a Volturi visszatér. Tizennyolc hónappal később az eredetileg huszonhárom fős seregünkből már csak én voltam életben. Hol győztünk, hol veszítettünk. Végül Nettie és Lucy is Maria ellen fordult, de mi győztünk. Mariát és engem nem sikerült kiszorítani Monterrey-ből. A harc hevessége csitult valamelyest, de a háború folytatódott. Már nem is területszerzésről volt szó, hanem főként bosszúhadjáratok érték egymást. Sokan elveszítették a társukat, és az ilyesmit a mi fajtánk sose felejti el... Mi Mariával bevetésre készen tartottunk egy tucat újszülöttet. Nem sokat jelentettek nekünk. Gyalogok voltak a sakktáblán, akiket könnyű lecserélni. És mi le is cseréltük őket, ha már nem tudtuk hasznukat venni. Múltak az évek, az életem továbbra sem állt egyébből, csak harcból és öldöklésből. Már jó ideje torkig voltam az egésszel, mielőtt még megváltozott volna...
Évtizedekkel később összebarátkoztam az egyik újszülöttel, aki a szerencsésen túlélt három éve után is használhatónak bizonyult. Peternek hívták. Kedveltem őt, mert olyan... civilizált volt... azt hiszem, ez a megfelelő szó. Nem élvezte a vérengzést, bár jó harcos volt. Maria őt bízta meg, hogy foglalkozzon az újszülöttekkel. Mondhatni, a dadájuk lett. Teljes munkaidős feladat volt. Aztán eljött az újabb tisztogatás ideje. Az újak nem voltak már olyan erősek, le kellett cserélnünk őket. Úgy volt, hogy Peter is segít megszabadulni

tőlük. Egyenként vonultunk félre velük... Az ilyen éjszakák soha nem akartak véget érni. Ez alkalommal Peter megpróbált meggyőzni róla, hogy némelyikükben van még fantázia, ám én Mariától azt az utasítást kaptam, hogy szabaduljunk meg valamennyitől, és ezt meg is mondtam Peternek. A felén már túl voltunk, de éreztem, hogy a dolog nagyon megviseli Petert. Azon töprengtem, nem lenne-e jobb, ha elküldeném, és egyedül fejezném be a munkát. Éppen a következő áldozatot szólítottam, amikor Peter váratlanul éktelen dühbe gurult. Felvérteztem magam mindarra, amire ebben az állapotában képes lehet - jó harcos volt ugyan, de nem sokra ment volna velem.
Egy nőt szólítottam, éppen csak elmúlt egyéves. Charlotte-nak hívták. Amikor felbukkant, Peter dühe azonnal valami másba csapott át. Most már mindent értettem. Peter odakiáltott Charlotte-nak, hogy meneküljön, és ő is utánavetette magát. Üldözőbe vehettem volna őket, de nem tettem. Valahogy... semmi kedvem nem volt elpusztítani Petert. Maria nagyon dühös volt, amikor meghallotta, mi történt. Öt évvel később Peter titokban visszajött értem. Éppen jókor érkezett.
Maria sehogy sem értette, miért vagyok egyre kedvetlenebb és ingerültebb. Ő soha, egyetlen pillanatig sem volt rosszkedvű, sokat rágódtam rajta, vajon én miért különbözöm tőle ennyire. Azt is észrevettem, hogy a közelemben megváltoznak az érzései, gyakran félelem és rosszindulat sugárzott belőle. Hasonló jelek figyelmeztettek annak idején arra is, hogy Nettie és Lucy ellenünk fognak fordulni. Már azon voltam, hogy elpusztítom egyetlen szövetségesemet, létem középpontját, amikor Peter visszatért. Mesélt új életéről Charlotte-tal, elmondta, hogy léteznek olyan lehetőségek, amelyekről én még csak nem is álmodtam. Az elmúlt öt évben egyszer sem kellett harcolniuk, bár sok fajtánkbélivel találkoztak odafönn északon. Olyanokkal, akik képesek együtt élni, csetepaték nélkül.
Egyetlen beszélgetés elég volt hozzá, hogy meggyőzzön. Készen álltam rá, hogy elhagyjam Mariát, és némileg megkönnyebbültem, hogy mégsem kell megölnöm. A társa voltam, olyan sokáig éltünk egymás mellett, mint Carlisle és Edward, bár a mi kapcsolatunk korántsem volt ilyen erős. Ha az életed csupa harc és vérontás, akkor csak vékony szálak kötnek másokhoz, és ezeket a szálakat könnyű elszakítani. Úgy hagytam ott Mariát és

korábbi életemet, hogy hátra se néztem. Peterrel és Charlotte-tal kóboroltam néhány évig, kezdtem rákapni ennek az új, békésebb életnek az ízére. De a depresszióm továbbra sem enyhült. Nem értettem, mi lehet a bajom, míg Peter észre nem vette, hogy valahányszor vadászom, utána mindig rosszabbul vagyok. Ezen elgondolkodtam. Annyi éven át jószerivel egyébből sem állt az életem, mint mészárlásból és öldöklésből, jóformán minden emberi kiveszett belőlem. Semmi kétség, valóságos rémálom voltam, szörnyeteg a legrosszabb fajtából. De valahányszor újabb emberi áldozattal akadt dolgom, mindig visszatért valami ködösen abból a másik életemből. Amikor szépségem ámulatba ejtette őket, nekem mindig Maria és a másik két nő jutott az eszembe, amilyennek azon az utolsó éjszakán láttam őket, amikor még Jasper Whitlock voltam. E régi életemből felbukkanó emlék miatt erősebben hatott rám mindaz, ami ilyenkor történt, mint a többiekre. Mert én *átéltem*, amit az áldozatom érzett. Átéltem az érzéseiket, miközben megöltem őket. Jasper jelentőségteljesen rám nézett.

- Te is tapasztaltad már, Bella, mennyire tudom befolyásolni a körülöttem lévők érzéseit, de nem hiszem, hogy elgondolkodtál volna azon, hogyan hatnak *rám* a velem egy szobában lévők érzései. Életem minden napját érzelmek bűvkörében töltöm. Az első száz évben a vérszomj és a bosszúvágy világában éltem. Gyűlölet kísérte minden lépésemet. Amikor Mariát elhagytam, valamivel könnyebb lett, de még mindig éreztem az áldozataim borzalmát és rettegését.

Eljutottam egy pontra, amikor úgy éreztem, nem bírom tovább. A depresszióm súlyosbodott. Idővel elváltam Petertől és Charlotte-tól, és egyedül kóboroltam. Bármilyen civilizáltak voltak ők ketten, nem undorodtak annyira az életformánktól, mint én. Nekik csak a háborúskodásból lett elegük, békében szerettek volna élni. Én viszont már torkig voltam az öldökléssel - bárki megölésével, még ha csak emberi lényekről is volt szó.

Pedig kénytelen voltam gyilkolni. Mi mást tehettem volna? Próbáltam ritkábban ölni, de aztán annyira erőt vett rajtam a szomjúság, hogy megadtam magam neki. Százévnyi szabad ivászat után az önfegyelem... hát, nehezemre esett. És még most sem sikerült tökélyre fejlesztenem...

Jasper teljesen beleélte magát a történetbe, akárcsak én. Meglepődve láttam, hogy kisimul az arca, és az elkeseredettséget békés mosoly váltja fel.

- Philadelphiában voltam akkor. Vihar tombolt, én meg napközben is kinn járkáltam az utcán - ezt még mindig nem szoktam meg teljesen, és kényelmetlen érzést okozott. Tudtam, hogy ha odakinn ácsorgok a szakadó esőben, ezzel felhívom magamra a figyelmet, ezért betértem egy apró, félig üres, út menti vendéglőbe. A szemem elég sötét volt éppen, hogy ne tűnjön fel senkinek, bár ez azt jelentette, hogy szomjas vagyok, és ez aggasztott egy kicsit.
- Ő már ott volt, és rám várt. Természetesen. - Jasper halkan felnevetett. - A pult mellett ült. Amint beléptem, leszökkent a bárszékről, és egyenesen felém indult. Megdöbbentem. Azt hittem, talán meg akar támadni. A múltbéli tapasztalataim alapján csakis így tudtam értelmezni a viselkedését. Ő viszont mosolygott. És olyan érzelmek áradtak felém belőle, amikhez hasonlót még soha nem éreztem. „Nagyon megvárakoztattál!", ezt mondta.
Észre se vettem, hogy közben Alice odajött mellém, és most ott állt mögöttem.
- Te pedig meghajtottad a fejed, mint afféle jól nevelt déli úriember, és azt mondtad: „Sajnálom, hölgyem!". - Alice az emlék hatására felnevetett.
Jasper rámosolygott.
- Te pedig odanyújtottad a kezed, és én megfogtam, anélkül, hogy belegondoltam volna, mit is csinálok. Száz év után először éledt bennem remény... - mondta, és megfogta Alice kezét.
Alice elvigyorodott.
- Egyszerűen csak megkönnyebbültem. Már azt hittem, soha nem fogsz felbukkanni.
Egy hosszú pillanatig egymásra mosolyogtak, aztán Jasper újra felém fordult, de az a lágy mosoly ott maradt az arcán.
Alice elmesélte, mit tapasztalt Carlisle-nál és a családjánál. El sem tudtam hinni, hogy így is lehet élni. De Alice visszaadta az
életbe vetett hitemet. Igy hát elindultunk, hogy megkeressük őket.
- És sikerült is halálra ijesztenetek mindenkit - vágott közbe Edward, és Jasperre fintorgott, majd hozzám

fordult, hogy elmagyarázza. - Emmett és én éppen vadászni voltunk, amikor egyszer csak a semmiből előbukkant Jasper, tetőtől talpig harci sebekkel borítva, és maga után vonszolta ezt a kis csodabogarat - Edward játékosan oldalba bökte Alice-t -, akit még életünkben nem láttunk, mégis mindnyájunkat a nevünkön szólított, mindent tudott rólunk, és az iránt érdeklődött, van-e egy üres szobánk, ahová beköltözhet.
Alice és Jasper duettként nevetett fel, Alice szoprán, Jasper mély basszus hangon.
- És mire hazaértem, az összes holmimat a garázsban találtam - folytatta Edward. Alice vállat vont.
- A te szobádból nyílt a legszebb kilátás. Most már valamennyien együtt nevettek.
- Ez igazán kedves történet - mondtam. Úgy néztek rám, mint akinek elment az esze.
- Már úgy értem, a vége - helyesbítettem. - A happy end Alice-szel.
- Alice tényleg mindent megváltoztatott - helyeselt Jasper. - Ebben a légkörben jól érzem magam. Kis időre enyhült a feszültség, de ez nem tarthatott sokáig.
- Egy hadsereg! - suttogta Alice. - Ezt eddig miért nem mondtad nekem? Minden szempár Jasperre szegeződött.
-Azt hittem, talán hibásan értelmezem a jeleket. Mert hol itt az indíték? Miért hozna létre bárki hadsereget Seattle-ben? Errefelé nincs hagyománya, nincs ok a vérbosszúra. Nincs kitől elhódítani a területet, mert senki nem tart igényt rá. A nomádok időnként átutaznak a városon, de nincs senki, akivel meg kellene küzdeni érte. Vagy akitől meg kellene védelmezni. De a régi életemből ismerősek ezek a jelenségek, és nem lehet másképpen magyarázni a történteket. Seattle-ben újszülött vámpírok serege garázdálkodik. Azt hiszem, húszan lehetnek, vagy talán kevesebben. Az a legnagyobb baj, hogy láthatóan semmiféle kiképzésben nem részesültek. Bárki teremtette az újszülötteket, egyszerűen szabadjára engedte őket. A helyzet egyre rosszabb lesz, és előbb-utóbb a Volturi közbelép. Tulajdonképpen csodálom, hogy engedték idáig fajulni a dolgokat.

- Mit tehetünk? - kérdezte Carlisle.
- Ha szeretnénk elkerülni, hogy a Volturi idejöjjön, akkor magunknak kell elpusztítanunk az újszülötteket, méghozzá sürgősen. - Jasper arca megkeményedett. Most, hogy már ismertem a történetét, sejtettem, mennyire nehezére eshet ez az elhatározás. - Meg tudom tanítani, hogyan bánhattok el velük. Nem lesz könnyű dolgunk a városban. Az újak nem törődnek vele, hogy titokban maradjon a létezésük, de mi kénytelenek leszünk ügyelni erre is. És ez sok szempontból korlátozza a mozgásterünket, az övékét viszont nem. De talán ki tudjuk őket csalogatni a városból.
- Erre talán nem is lesz szükség - mondta Edward komoran. - Arra még egyikőtök sem gondolt, hogy a környéken az egyetlen lehetséges ellenség, aki miatt bárki is efféle hadsereget akarna teremteni... mi vagyunk?
Jasper szeme összeszűkült, Carlisle-é viszont elkerekedett a döbbenettől.
-Tanya családja is közel van - mondta Esme lassan. Nehezére esett elfogadni Edward igazát.
- Az újszülöttek nem Anchorage-ban garázdálkodnak, Esme. Szerintem számolnunk kéne azzal, hogy mi vagyunk a célpont!
- De hát nem minket vettek üldözőbe! - tiltakozott Alice. Aztán hirtelen elhallgatott. - Vagy talán... csak nem tudnak róla. Még nem.
- Mi az? - Edward feszült lett. - Mi jutott eszedbe?
- Csak villanások - felelte Alice. - Amikor megpróbálom látni, mi történik, nem tiszta a kép, nem látok semmi megfoghatót. Állandóan ezek a furcsa villanások... De túl rövidek, képtelen vagyok kiigazodni rajtuk. Mintha valaki örökösen meggondolná magát, és követhetetlenül gyorsan váltogatná a terveit...
- Döntésképtelen lenne? - hitetlenkedett Jasper.
- Nem tudom...
- Nem döntésképtelenség! - mordult fel Edward. - Tudás! Olyasvalaki lehet, aki tisztában van vele, hogy te csak akkor látod előre a dolgokat, ha már megszületett a döntés. Valaki, aki rejtőzködik előlünk. A látomásaid hiányosságaira játszik.

- De hát ki tudhat erről? - suttogta Alice. Edward pillantása
kemény volt, mint a kő.
- Aro ugyanolyan jól ismer, mint te önmagadat.
- De azt látnám, ha elhatároznák, hogy idejönnek...
- Kivéve, ha nem akarják bepiszkolni a saját kezüket.
- Szívesség... - vetette fel Rosalie. Egészen eddig egy szót sem szólt. - Valamelyik déli... aki már bajba keveredett a szabályok miatt, akivel már végezniük kellett volna... Felkínáltak neki egy második lehetőséget, feltéve, hogy megoldja helyettük ezt a kis problémát. Ez megmagyarázná, miért reagál a Volturi ilyen nehézkesen.
- De miért? - Carlisle még mindig nem ocsúdott föl a döbbenetéből. - A Volturinak semmi oka sincs rá...
- De igen, van - mondta Edward csöndesen. - Meglep, hogy ilyen hamar eljött az ideje, mert a többi gondolat erősebb volt. Aro engem látott az egyik oldalán, és Alice-t a másikon. A jelen és a jövő, szinte mindentudás... ő meg mindenható. Az elképzelés ereje megrészegítette. Azt gondoltam, sokkal több időre lesz szüksége, hogy mindent feladjon ezért a tervért - de túlságosan vágyott rá. És közben te is ott jártál az eszében, Carlisle, hogy a családunk egyre nagyobb és erősebb lesz. Féltékenység és félelem: neked van valamid... nem több ugyan, mint amivel ő rendelkezik, mégis olyasmi, amit ő akar. Igyekezett nem gondolni erre, de nem tudta teljesen elfojtani. Megfordult a fejében, hogy kiirtja a versenytársait, és az övék után a miénk a legnagyobb
család, amelyről tudnak.
Elborzadva meredtem Edwardra. Eddig erről sose beszélt nekem, de sejtettem, miért nem. Láttam magam előtt Aro vágyálmát. Edward és Alice fekete, lobogó köpenyben siklik Aro oldalán, a szemük hideg és vérvörös... Carlisle ébresztett föl nappali rémálmomból.
- Ehhez túl fontos számukra a küldetésük. Ők maguk sose szegnék meg a szabályokat. Ez ellenkezne mindazzal, amiért eddig fáradoztak.
- Majd utána feltakarítanak. Kettős árulás - mondta Edward komoran. - Aztán mintha mi sem történt volna.

Jasper előrehajolt, a fejét rázta.
- Nem, nem, Carlisle-nek igaza van. A Volturi sosem szegné meg a szabályokat. És ez az egész túlságosan... hevenyészett. Ez a valaki... ez a fenyegetés... fogalma sincs róla, mit művel voltaképpen. Ez egy kezdő, meg mernék rá esküdni. Nem tudom elhinni, hogy a Volturi keze benne lenne a dologban. De majd benne lesz.
Idegesen, tehetetlenül meredtek egymásra.
- Hát akkor induljunk! - Emmett csaknem kiabált. - Mire várunk még? Carlisle és Edward hosszú pillantást váltott. Edward kurtán bólintott.
- Meg kell tanítanod minket, Jasper - mondta végül Carlisle -, hogy miként pusztíthatjuk el őket.
Carlisle keményen összeszorította a fogát, de én láttam a szemében a fájdalmat, amikor ezeket a szavakat kimondta. Carlisle-nál jobban senki nem gyűlölte az erőszakot.
Valami végig nyugtalanított a beszélgetés alatt, de nem bírtam rájönni, mi az. Megdöbbentem, megbénultam és halálosan rettegtem. És mégis, a pánik mögött ott motoszkált bennem, hogy valami nem stimmel, valami nagyon fontos elkerülte a figyelmemet. Valami, ami értelmet vinne ebbe a káoszba. Ami mindent megmagyarázna.
- Segítségre lesz szükségünk! - mondta Jasper. - Gondoljátok, hogy Tanya családja hajlandó lenne...? Ha még öt érett vámpír csatlakozna hozzánk, az komoly előnyt jelentene. Különösen, ha Kate és Eliazer is a mi oldalunkon harcolna. Majdhogynem gyererekjáték lenne leszámolni az újakkal, ha ők is velünk vannak.
- Megkérdezzük őket - felelte Carlisle. Jasper odanyújtotta neki a mobilját.
- Sürget az idő!
Még sose láttam, hogy Carlisle veleszületett nyugalmát valami ennyire feldúlta volna. Elvette a telefont, és az ablakhoz lépett. Beütötte a számot, a füléhez emelte a telefont, a másik kezével az üvegtáblának támaszkodott. Elkínzott arccal, tétován bámult kifelé a reggeli ködbe.
Edward kézen fogott, és odahúzott a fehér kanapéra. Leültem mellé, és az arcát fürkésztem, miközben ő Carlisle-t figyelte.
Carlisle halkan beszélt, és nagyon gyorsan, alig értettem, mit mond. Hallottam, hogy üdvözli Tanyát, aztán

villámsebesen elhadarta, mi a helyzet, annyit azért ki tudtam venni, hogy az alaszkai vámpírok számára nem volt teljesen újdonság a Seattle-ben kialakult helyzet.
Aztán hirtelen megváltozott a hangja.
- Oh! - szisszent fel élesen meglepetésében. - Nem tudtuk, hogy... Irina így érez.
Edward felnyögött mellettem, és lehunyta a szemét.
- A pokolba is! Bár vinné Laurent-et a pokol fenekére, ahová való!
- Laurent? - suttogtam, és éreztem, hogy minden vér kifut az arcomból. Edward nem felelt, Carlisle gondolatai kötötték le. Szemernyit sem fakult Laurent-nel való rövid találkozásom emléke. Tavaly tavasszal történt. Minden szóra emlékeztem, amit nekem mondott, mielőtt Jacob és a falkája közbeavatkoztak volna.
Igazából azért jöttem ide, hogy szívességet tegyek neki...
Victoria. Először Laurent-et használta fel - ideküldte, hogy kifigyelje, mennyire nehéz a közelembe férkőzni. Csakhogy Laurent nem élte túl a farkastámadást, és nem szolgálhatott hírekkel neki.
Igen, Laurent nem szakította meg a kapcsolatot Victoriával James halála után, ugyanakkor újakat is kötött. Egy időre Alaszkába ment, csatlakozott Tanya családjához - Tanya volt az a bizonyos vörösesszőke -, Cullenék vámpírvilágbéli legközelebbi barátaihoz, akik szinte Carlisle-ékhoz tartoztak. Laurent a halálát megelőző évben velük élt.
Carlisle még mindig beszélt, de már nem kérlelve. Inkább győzködve, de egyre ingerültebben. Végül az indulat fölébe kerekedett a meggyőzés szándékának.
- Erről szó sem lehet! - csattant fel szigorúan. - Fegyverszünetet kötöttünk velük. Ők nem szegték meg a szerződést, és mi sem fogjuk. Sajnálattal hallom... Hát persze. Egyedül is megtesszük, ami tőlünk telik.
Carlisle választ sem várva kikapcsolta a telefont. Aztán tovább bámult a ködbe.
- Mi a baj? - kérdezte suttogva Emmett Edwardtól.
- Irina szorosabb kapcsolatba került Laurent barátunkkal, mint hittük. Képtelen megbocsátani, hogy Bella védelmében a farkasok megölték. Azt akarja... - Elhallgatott, és rám nézett.

- Folytasd! - mondtam olyan nyugodtan, ahogyan csak bírtam.
- Bosszút akar állni. El akarja pusztítani a farkasokat. Őket akarják a segítségükért cserébe.
- Nem! - nyögtem fel.
- Ne aggódj! - mondta Edward fakó hangon. - Carlisle ilyesmibe soha nem menne bele. - Habozott pár pillanatig, aztán felsóhajtott. - És én sem. Laurent csak azt kapta, amit megérdemelt... - Az utolsó pár szót szinte már hörögte. - És még mindig hálás vagyok érte a farkasoknak.
- Ez így nem lesz jó - szólt közbe Jasper. - így majdnem egyenlőek az erőviszonyok. Igaz, nekünk több a tapasztalatunk, viszont ők sokkal többen vannak. így is győznénk persze, de milyen áron! - A tekintete Alice-ra villant, aztán lekapta róla a szemét. Amikor megértettem, mire céloz Jasper, kis híján felsikoltottam. Nyernének, de csak áldozatok árán. Néhányan közülünk nem élnék túl.
Végigpillantottam a szobában lévők arcán - Jasper, Alice, Emmett, Rose, Esme, Carlisle... Edward -, a családomon.

14. VALLOMÁS

- Ezt nem mondhatod komolyan - förmedtem Alice-re szerda délután. - Neked teljesen elment az eszed!
- Mondj, amit akarsz - felelte Alice. - De az érettségi bulit meg fogjuk tartani!
Rámeredtem. A szemem olyan kerekre nyílt a döbbenettől, hogy úgy éreztem, kihullik, és a tálcán landol az ebédem mellett.
- Nyugi, Bella! Semmi okunk rá, hogy lemondjuk. Különben is, már szétküldtem a meghívókat. -
De... te... én... ez őrültség! - dadogtam.
- Az ajándékomat már megvetted - emlékeztetett Alice. - Semmit sem kell tenned, csak időben megjelenned. Igyekeztem lecsillapodni.

- Annyi minden vár ránk mostanában... aligha ez a megfelelő időpont a bulizáshoz.
- Az érettségi vár ránk, sőt, a nyakunkon van, úgyhogy majdnem el is késtünk a bulival.
- De Alice!
Felsóhajtott, és megpróbált komoly lenni.
- Jó, van pár dolog, amit le kell rendeznünk, de addig is miért ülnénk tétlenül? Miért ne ünnepelnénk meg a jó dolgokat? Érettségizni fogsz, életedben először... egyetlenegy-szer! Többé nem leszel újra ember, ne hagyd ki ezt a soha vissza nem térő lehetőséget!
Edward mindeddig némán hallgatta a vitánkat, de most figyelmeztető pillantást vetett Alice-re. Alice kidugta rá a nyelvét. Igaza volt - az ő halk hangját senki nem hallhatta meg a zsibongó ebédlőben. És ha mégis, akkor sem értené meg a szavak mögött bujkáló jelentést.
- Mi az a pár dolog, amit el kell rendeznünk? - kérdeztem. Nem hagytam, hogy másra terelje a beszélgetést. Alice helyett Edward válaszolt.
- Jasper úgy véli, szükségünk van segítségre - mondta halkan. - Nem Tanya családja az egyetlen lehetőség. Carlisle megpróbálja felkutatni pár régi barátját, Jasper pedig megkeresi Petert és Charlotte-ot. Az is megfordult a fejében, hogy szól Mariának, de senki nem lelkesedik a gondolatért, hogy a délieket is belevonjuk a dologba.
Alice finoman megborzongott.
- Pedig nem lenne nehéz rávenni őket, hogy segítsenek - folytatta Edward. - Senki nem akar látogatót Olaszországból.
- De ezek a bizonyos barátok... ők nyilván nem... *vegetáriánusok* - tiltakoztam, azt a kissé ironikus jelzőt használva, amelyet Cullenék szoktak alkalmazni önmagukra.
-Tényleg nem. - Edward arca hirtelen kifejezéstelenné változott.
- És idejönnek? Forksba?
- Ne aggódj, jó barátaink! - próbált megnyugtatni Alice. - Minden rendben lesz, nyugi! Jasper ad majd néhány leckét az újszülöttek likvidálásából...

Ezt hallva Edward szeme felragyogott, és mosoly villant át az arcán. Én meg úgy éreztem, mintha a gyomrom hirtelen teli lenne éles jégszilánkokkal.

- Mikor indultok? - kérdeztem tompán. Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy valamelyikük talán nem jön vissza. Mi van akkor, ha Emmett lesz, aki olyan bátor és vakmerő, hogy soha eszébe sem jut az óvatosság? Vagy Esme, a szelíd anya, a gyöngédséggel teli Esme, akiről elképzelni is nehéz, hogy harcoljon? Vagy a parányi Alice, aki olyan törékenynek látszik? Vagy... de ezt a nevet még magamban sem bírtam kimondani, ebbe a lehetőségbe képtelen voltam belegondolni.

- Egy hét múlva - vetette oda Edward könnyedén. - Ennyi idő elég a felkészülésre. A jégszilánkok kínosan forogni kezdtek a gyomromban. Hányingerem támadt.

- Mintha kicsit elzöldültél volna, Bella - jegyezte meg Alice. Edward átkarolt, és szorosan maga mellé húzott.

- Minden rendben lesz, Bella. Bízz bennem!

Hát persze, gondoltam magamban. Bízzam benne! Nem ő fog otthon ülni és várni, hogy élete értelme visszatér-e a harcból... És ekkor hirtelen eszembe jutott valami. Talán mégsem kell otthon csücsülnöm. Egy hét az több mint elegendő idő.

- Segítséget kerestek - kezdtem lassan.

- Igen. - Alice félrehajtott fejjel fülelt, mert észrevette, hogy megváltozott a hangom. Alice-re szegeztem a szememet, Edwardra rá se néztem. A hangom alig volt több suttogásnál.

- Én tudnék segíteni.

Edward teste hirtelen megmerevedett, és még szorosabban ölelt magához. Sziszegve fújta ki a levegőt. Alice előbb nyerte vissza a nyugalmát, így ő szólalt meg.

- Nem hiszem, hogy nagy segítség lennél.

- Miért ne? - erősködtem, noha én magam is hallottam a hangomból kicsendülő kétségbeesést. - Nyolc mégiscsak több, mint hét. Még éppen elég időnk van...

- Annyi időnk már nincsen, hogy belőled használható harcost faragjunk - hűtött le Alice. - Emlékszel, mit mondott Jasper a fiatalokról? Nem lennél jó harcos, nem tudnál uralkodni az ösztöneiden, és így könnyű célpont válna belőled. És Edward is megsebesülne, mert megpróbálna védelmezni. - Alice összefonta a karját a mellén: szemlátomást elégedett volt cáfolhatatlan logikájával.
Én pedig most, hogy ilyen szemszögből tárta elém a helyzetet, tudtam, hogy igaza van. Összegörnyedtem ültömben, hirtelen támadt reménységem elszállt. Éreztem Edward szorosan hozzám simuló testén, hogy enged benne a feszültség.
- Megállapodtunk, hogy félelemből soha... - suttogta a fülembe.
- Oh... - Alice elmerengett, aztán a következő pillanatban már duzzogott is. - Utálom, ha valaki az utolsó pillanatban mondja le. Szóval a meghívottak listája hatvanötre apadt...
- Hatvanötre!? - A szemem megint jojózni kezdett. Nekem tutira nincs hatvanöt barátom. Ismerek egyáltalán ennyi embert?
- Ki mondta le? - kérdezte Edward.
Az én megdöbbenésemről tudomást sem vett.
- Renée. Leesett az állam.
- Micsoda?
- Meg akart lepni téged az érettségid alkalmából, de valami közbejött. Otthon majd találsz tőle üzenetet.
Egy pillanatra átengedtem magam a megkönnyebbülésnek. Bármi is jött közbe anyámnak, én örökre hálás leszek érte. Ha idejönne Forksba, éppen most... nem, erre gondolni sem akartam. Felrobbanna tőle az agyam.
Amikor hazaértem, csakugyan villogott az üzenetrögzítő. Újra átsöpört rajtam a megkönnyebbülés hulláma, miközben anyámat hallgattam: baleset érte Philt a pályán - egy becsúszás közben elbotlott a fogó lábában, és eltörött a combcsontja. Mozdulni se tud anyám nélkül, aki semmiképpen sem hagyhatja magára. Anyu még javában mentegetőzött, amikor az üzenet megszakadt.
- Na, akkor egy... - sóhajtottam.

- Egy micsoda? - kérdezte Edward.
- Egy ember, akiért nem kell aggódnom a héten, hogy megölik. Edward csak forgatta a szemét.
- Te és Alice miért nem veszitek komolyan a helyzetet? - förmedtem rá. - Amikor pedig komoly. Edward elmosolyodott.
- Bízunk magunkban.
- Hát ez csodálatos! - puffogtam. Fölkaptam a telefont, és hívtam Renée-t. Sejtettem, hogy hosszú beszélgetés lesz, de azt is, hogy leginkább csak hallgatni és helyeselni fogok.
(gy is történt: hallgattam anyám hosszadalmas magyarázkodását, és valahányszor egy pillanatra szóhoz jutottam, megnyugtattam: nem, nem vagyok csalódott, sem dühös, sem megbántott. Legjobb, ha most csak Phil gyógyulásával törődik. Philnek mielőbbi jobbulást kívántam, megígértem anyámnak, hogy naponta beszámolok a forksi gimi érettségi vizsgájának minden egyes részletéről. Végül kénytelen voltam a rengeteg tanulnivalóra hivatkozni, hogy végre letehessem a telefont. Edward rendkívül türelmesen viselte a végeérhetetlen beszélgetést. Udvariasan kivárta, míg befejezem, csak a hajammal játszott közben, és valahányszor felnéztem, rám mosolygott. Könnyelműség, hiszen sokkal komolyabb dolgokkal kellett volna foglalkoznom, de a mosolyától még mindig elállt a lélegzetem. Olyan gyönyörű volt, hogy minden mást kivert a fejemből, és nehezemre esett Phil lábtörésére, Renée mentegetőzésére, vagy holmi ellenséges vámpírhadseregre koncentrálnom. Egyelőre én csak ember vagyok...
Amint letettem a kagylót, lábujjhegyre álltam, hogy megcsókoljam. Edward átfogta a derekamat, és föltett a konyhapultra, hogy ne kelljen ágaskodnom. Nekem ez tökéletesen megfelelt. Szorosan átfogtam a nyakát, és hozzátapadtam hideg mellkasához. Kis idő múlva - hamar, túlságosan hamar, mint mindig - elhúzódott tőlem. Éreztem, ahogy az arcom durcás grimaszba rándul. Edward elnevette magát fancsali képem láttán, miközben lefejtette magáról a végtagjaimat. Nekidőlt mellettem a mosogatónak, és egyik kezével könnyedén átfogta a vállamat.

-Tudom, azt hiszed rólam, hogy rendíthetetlen önuralommal rendelkezem, de biztosíthatlak róla, hogy korántsem ez a helyzet.
- Bár így lenne! - sóhajtottam. Mire ő is felsóhajtott.
- Holnap, iskola után - váltott témát - elmegyek vadászni Carlisle-lal, Esmével és Rosalie-val. Csak pár órára. Nem megyünk messzire. Alice, Jasper és Emmett itthon marad. Ha ők hárman vigyáznak rád, csak nem eshet bajod!
- Uhh! - morgolódtam. Az érettségi első napja, és csak félnapos. Holnap vizsgázom matekból és történelemből, csak ettől a két vizsgától tartottam. Utána ezek szerint nélküle kornyadozhatok a végtelenségig. - Utálom, ha vigyáznak rám, mint egy óvodásra.
- Nem tart sokáig - ígérte.
- Jasper halálra unja magát. Emmett meg csúfolódni fog velem.
- Olyan udvariasan fognak viselkedni, ahogyan csak tőlük telik.
- Pontosan... - morogtam.
Más lehetőségem is van, jutott eszembe, és ahhoz bébiszitterek sem kellenek. -
Tudod... nem is voltam La Pushban a tábortűz óta...
Feszülten figyeltem az arcát, látok-e rajta valami változást. A szeme egy hajszálnyit összeszűkült.
- Ott biztonságban leszek - emlékeztettem. Edward néhány
pillanatig gondolkodott.
- Valószínűleg igazad van.
Az arca nyugodt volt, egy kicsit talán túlságosan is. Majdnem megkérdeztem, akarja-e, hogy inkább itthon maradjak, de aztán Emmettre gondoltam, aki nyilván egész idő alatt froclizna, és inkább témát váltottam. - Máris szomjas vagy? - simogattam meg a halvány árnyékot a szeme alatt. A szeme még mindig sötét aranyszínű volt.
- Nem igazán... - Láthatóan ódzkodva válaszolt, és ez meglepett. Vártam, hogy megmagyarázza.

- Szeretnénk minél erősebbek lenni - magyarázta még mindig vonakodva. - Lehetőleg nagyvadra megyünk.
- Attól erősebbek lesztek?
Az arcomat fürkészte, de csak kíváncsiságot láthatott rajta.
- Igen - felelte végül. - Az embervértől még erősebbek leszünk, de csak árnyalatnyival. Jasper gyakorlatiasan gondolkodik, úgyhogy megfordult a fejében, hogy ez egyszer kijátszhatnánk a szabályokat, bár őt is elborzasztja az ötlet. De persze nem mondta ki. Úgyis tudja, Carlisle mit felelne rá.
- Az segítene? - kérdeztem csöndesen.
- Nem számít. Maradunk, akik vagyunk.
Lázasan járt az agyam. Ha van valami, ami növelné az esélyeinket az ellenséggel szemben... aztán lezsibbadtam, mert rádöbbentem: készséggel belenyugodnék egy idegen halálába, ha ettől Edward megmenekül. Elborzadtam magamtól, de azért tagadhatatlanul így éreztem. Edward újra témát váltott.
- Ezért olyan erősek az újak. Teli vannak embervérrel, a változásra reagáló saját vérük is ott van még egy darabig a testszöveteikben, és ez teszi olyan erőssé őket. A szervezetük aztán lassanként föléli a vért, ezért kezd az erejük egy év után csökkenni, ahogy Jasper is mondta.
- És én? Én milyen erős leszek? Edward elvigyorodott.
- Erősebb, mint én.
- Még Emmettnél is?
Edward mosolya még szélesebb lett.
-Aha. Mondd, megteszel majd nekem egy szívességet? Ugye, kihívod majd szkanderozni? Érdekes élményben lesz része. Felnevettem, olyan komikusan hangzott, amit mondott.
Aztán sóhajtva leszökkentem a konyhapultról. Nem halogathattam tovább, magolnom kell, méghozzá keményen. Szerencsére Edward kitűnő korrepetitornak bizonyult - egyszerűen mindent tudott. Úgy sejtettem, az lesz a vizsga legnehezebb része, hogy az írásbelire koncentráljak. Ha nem vigyázok, az lesz a vége, hogy a történelemdolgozatomat a déli vámpírháborúkról fogom írni. Csak annyi időre hagytam abba a tanulást, hogy

felhívjam Jacobot. Edward ugyanolyan nyugodt, derűs arccal ülte végig ezt a beszélgetést is, mint amikor Renée-vel fecsegtem. Megint a hajammal babrált közben.
Bár jócskán benne jártunk a délutánban, Jacobot álmából verte föl a telefonom, és elég morgós kedvében találtam. De nyomban földerült, amikor megkérdeztem, meglátogathatnám-e másnap. A rezervátum iskolájában már elkezdődött a nyári szünet, és Jacob unszolt, hogy menjek minél korábban. Örültem, hogy akad jobb programom, mint felügyeletre szoruló dedóst alakítani. Ha Jacobbal töltöm a napot, legalább egy hangyányit megőrizhetek a méltóságomból.
De még ebből a méltóságból se sok maradt, mert Edward ragaszkodott hozzá, hogy elvigyen a határig, mint egy gyereket, akit egyik gyámja átad a másiknak.
- Na és mit érzel, hogy sikerültek a vizsgáid? - próbált társalogni Edward útban La Push felé.
- A történelem könnyű volt, de a matekról nem tudok nyilatkozni. Úgy tűnt, mintha lenne valami értelme annak, amit írok, szóval valószínűleg elszúrtam.
Edward fölnevetett.
- Biztos vagyok benne, hogy jól sikerült. De ha tényleg nagyon aggódsz, akkor esetleg megvesztegethetem Mr. Varnert, hogy jelest adjon neked.
- Ehm, kösz, de inkább ne.
Újra fölnevetett, de amikor az utolsó kanyarban meglátta a várakozó autót, a jókedvét mintha elvágták volna. A homloka ráncokba szaladt a feszült figyelemtől, aztán leállította az autót, és felsóhajtott.
- Mi a baj? - kérdeztem, miközben a kezem már a kilincsen volt. Edward megrázta a fejét.
- Semmi.
Összehúzott szemmel méregette a másik járgányt a szélvédőn keresztül. Ezt az arcát már ismertem.
- Remélem, nem hallgatsz bele már megint Jacob gondolataiba - mondtam szemrehányón.
- Nehéz nem meghallani valakit, ha az teli torokból ordít.
- Oh... - Ezen eltöprengtem egy pillanatig. - És mit ordít?

- Majd elmondja neked ő maga. Egészen biztosan - közölte Edward szárazon.
Még faggattam volna, de Jacob türelmetlenül dudálni kezdett - kétszer, gyors egymásutánban.
- Ez már tényleg neveletlenség! - mordult föl Edward.
- Jacob már csak ilyen - sóhajtottam, és gyorsan kiszálltam, mielőtt még Jacob olyat talál tenni, amitől Edward tényleg fölkapja a vizet.
Még integettem Edwardnak, mielőtt beszálltam a Rabbitba, és onnan messziről úgy tűnt, komolyan fölzaklatta a dudálás... vagy az, amire Jacob gondolt, bármi volt is az. De a látásom sem valami éles, és néha káprázik a szemem.
Azt akartam, hogy Edward odajöjjön. Szerettem volna, ha mind a ketten kiszállnak a kocsijukból, kezet ráznak, és jó barátokként viselkednek - ha Edward és Jacob lennének egymás számára, nem pedig vámpír és vérfarkas. Mintha megint azt a két makacs mágnest szorongatnám azon igyekezve, hogy rávegyem a természetet, hogy változtassa meg a törvényeit... Fölsóhajtottam, és bemásztam Jacob kocsijába.
- Szia, Bells! - üdvözölt Jacob barátságosan, de a hangja elég elgyötört volt. Aggodalmasan fürkésztem az arcát, miközben
beindította a kocsit, és elindult La Push felé - gyorsabban vezetett, mint én, de lassabban, mint Edward.
Jacob most valahogy másképp festett, mint legutóbb, majdhogynem betegnek tűnt. Az arca nyúzott volt, és láttam, hogy alig bírja
nyitva tartani a szemét. Csapzott haja szanaszét meredezett, néhány tincs majdnem az álláig ért.
- Jól vagy, Jake?
- Semmi bajom, csak fáradt vagyok... - Ennyit bírt kinyögni, a többit elnyelte egy hatalmas ásítás. - Mit szeretnél ma csinálni? - kérdezte, amikor befejezte az ásítást.
Egy pillanatig töprengve vizsgálgattam az arcát.
- Menjünk hozzátok, és egy darabig ne csináljunk semmit - javasoltam. Úgy véltem, ez a legtöbb, amire Jacob jelenleg képes. - Majd később motorozhatunk.

- Persze, persze - bólogatott, és újra ásított.
Jacobék háza üres volt, és ezt furcsának találtam. Csak most ébredtem rá, hogy Billyt a ház nélkülözhetetlen részének tekintem, afféle beépített bútordarabnak.
- Hol van apád?
- Átment Clearwaterékhoz. Sokat jár hozzájuk, amióta Harry meghalt. Sue nehezen viseli az egyedüllétet.
Jacob lehuppant az öreg kanapéra, amely épp csak elég volt két személynek, és odébb csúszott, hogy helyet adjon nekem is.
- Oh. Ez igazán szép tőle. Szegény Sue!
-Aha... különben meg problémái vannak... - Egy pillanatig habozott. - A gyerekeivel.
- Persze, gondolom, Sethet és Leah-t nagyon megviselte, hogy elvesztették az apjukat...
-Aha... - helyeselt Jacob szórakozottan. Fölvette a távkapcsolót, és bekapcsolta a tévét, de láthatólag fogalma sem volt, hogy csinál. Megint ásított.
- Mi van veled, Jake? Olyan vagy, mint egy zombi.
- Az éjjel csak két órát aludtam. Tegnap meg csak négyet - mondta. Lassan kinyújtotta hosszú karját, és hallani lehetett, ahogy ropognak az ízületei. Bal karját végigfektette mögöttem a támlán, aztán összegörnyedt, és a falnak támasztotta a fejét. - Kikészültem.
- De hát miért nem aludtál? - kérdeztem. Fintorgott.
- Sam folyton akadékoskodik. Nem bízik a vérszívóidban. Már két hete dupla műszakban rohangálok, egy ujjal sem ért hozzám senki, de neki ez sem elég. És most éppenséggel egyedül vagyok.
- Dupla műszakban? Hogy énrám vigyázz? Jake, ez így nincs rendjén! Muszáj aludnod! Semmi bajom sem lesz!
- Nem olyan nagy ügy... - A pillantása hirtelen sokkal éberebb lett. - Figyelj, rájöttetek már, hogy ki járt a szobádban? Vagy van valami újság?
Úgy döntöttem, a kérdés második felét elengedem a fülem mellett.
- Nem, még semmit sem sikerült megtudnunk aaa... öhm, látogatómról.

- Akkor továbbra is ott leszek a közelben - mondta, és a szeme újra lecsukódott.
- Jake... - kezdtem rá panaszosan.
- Figyelj, ez a legkevesebb, amit megtehetek... végtére is holtig tartó szolgálatot ígértem, nem emlékszel? Rabszolgád vagyok egy életre.
- Nekem nincs szükségem rabszolgára.
- Hát mire van szükséged, Bella? - kérdezte még mindig csukott szemmel.
- A barátomra, Jacobra... És nem tetszik, hogy télholt az álmosságtól, hogy kikészíti magát, mert az a mániája...
- Oké, de mi lenne, ha más szemszögből néznéd a dolgot? - szakított félbe. - Hogy azt remélem, elkapok egy vámpírt, akit végre megölhetek.
Nem feleltem. Rám sandított, hogy haragszom-e.
- Csak vicceltem, Bella!
A tévére meredtem, de nem láttam semmit.
- Szóval valami speciális terv a jövő hétre? Most már túl vagy az érettségin... ez igen! Nem semmi... - A hangja elhalt, nyúzott arca egyenesen elgyötörtnek látszott, és a szeme újra lecsukódott, de most nem a kimerültségtől, hanem a kétségbeeséstől. Rádöbbentem, hogy az ő számára az érettségim még mindig borzalmat jelent, jóllehet a terv időközben módosult.
- Semmi speciális terv - mondtam óvatosan, remélve, hogy megérti a szavaim jelentőségét, és megnyugszik, nem kell részleteznem. Nem akartam belemenni. Egyrészt láttam rajta, hogy nincs megfelelő állapotban egy bonyolult beszélgetéshez. Másrészt sejtettem, hogy ha megemlíteném hirtelen támadt kételyeimet, túl nagy jelentőséget tulajdonítana nekik. - Ja, igen, el kell majd mennem egy érettségi bulira. A sajátomra - nyöszörögtem undorral. - Alice imádja a bulikat, és a fél várost meghívta aznap estére. Borzalmas lesz!
Jacob szeme kinyílt, és megkönnyebbülten elmosolyodott, amitől mindjárt nem látszott olyan nyúzottnak.
- Engem meg se hívtatok? Meg vagyok sértve! - ugratott.
- Vedd úgy, hogy meg vagy hívva! Elvégre az én bulim, gondolom, jogom van azt meghívni, akit akarok.

- Kösz! - felelte gúnyosan, és a szemhéja újra lecsukódott.
- Tényleg, nem akarsz eljönni? - kérdeztem, bár nem sok reményt fűztem a válaszához. - Úgy sokkal szórakoztatóbb lenne. Nekem legalábbis.
- Persze, persze - motyogta. - Marhára... bölcs húzás lenne...
Elhalt a hangja, és egy pillanattal később már horkolt. Szegény Jacob... Hosszan elnézegettem alvó arcát, és tetszett, amit láttam. Eltűnt róla minden ellenségesség és keserűség, hirtelen megint az a fiú lett, aki volt, mielőtt ez az eszelős vérfarkas-dolog közénk állt volna: a legjobb barátom. Most annyival fiatalabbnak látszott... megint az én Jacobom lett.
Felkucorodtam a díványra, hogy kivárjam, amíg felébred. Azt reméltem, alszik egy jó darabig, bepótolja, amit az elmúlt néhány éjszakán elmulasztott. Váltogattam a tévécsatornákat, de sehol semmi érdekes. Végül kikötöttem egy főzőshownál, pedig tudtam jól, hogy az életben nem fogok ennyi energiát fektetni Charlie vacsorájába. Jacob egyre erősebben hortyogott. Felhangosítottam a tévét.
Furcsán nyugodtnak éreztem magam, kis híján én is elálmosodtam. Ez a ház valahogy biztonságosabbnak tűnt, mint a sajátunk, talán mert itt még egyetlen ellenségem sem keresett. Összegömbölyödtem a díványon, hogy talán én is alszom egyet. És lehet, hogy tényleg el is aludtam volna, ha Jacob nem horkol olyan rettentő hangosan. így alvás helyett csak feküdtem, és engedtem, hogy elkalandozzanak a gondolataim.
Túl vagyok a vizsgákon, és a nagy része gyerekjátéknak bizonyult. A matek volt az egyetlen kivétel, de azon is túlestem, akár sikerült, akár nem. Elvégeztem a középiskolát. És nem tudtam eldönteni, hogyan is érzek ezzel kapcsolatban. Nem tudtam tárgyilagosan nézni, annyira összekapcsolódott a középiskola befejezése az emberi életem végével.
Azon agyaltam, vajon mennyi ideig akarja még Edward halogatni ezt a dolgot az „addig nem, amíg félsz" ürüggyel. Előbb-utóbb muszáj lesz a sarkamra állnom.
Praktikusan annak lenne értelme, ha megkérném Carlisle-t, hogy változtasson át, amint letudtam a teljes érettségi procedúrát. Forks lassanként kezd olyan veszélyessé válni, mint egy háborús övezet. Nem is, Forks már

most is háborús övezet. Arról nem is beszélve... milyen jó ürügyem lenne, hogy kihagyjam az érettségi bulit.
Elmosolyodtam: ennél nevetségesebb és jelentéktelenebb indokot keresve sem találhatnék az átváltozásra.
Butaság... de azért nagyon meggyőző. De Edwardnak igaza volt - még nem álltam készen.
Ráadásul egyáltalán nem akartam praktikusan gondolkodni. Azt akartam, hogy Edward változtasson át. Ez a vágy csöppet sem volt ésszerű. Két másodperccel azután, hogy valamelyikük megharap, és a méreg tüze kezd szétáradni az ereimben, kisebb gondom is nagyobb lesz annál, hogy ki csinálta. Úgyhogy már most is mindegy kellene hogy legyen.
Nem tudtam volna megmondani, miért számított mégis. De azt akartam, hogy ő hozza meg a döntést - hogy érezzem, elég fontos vagyok neki ahhoz, hogy ne csak egyszerűen hagyja, hogy átváltoztatnak, hanem ő maga tegye meg, annak érdekében, hogy mindörökre megtarthasson. Belátom, gyerekes, de tetszett a gondolat, hogy az ő ajka lesz az utolsó, amit emberként magamon érzek. És volt még valami, ami annyira zavarba ejtett, hogy sose mondtam volna ki hangosan, de azt akartam, hogy az ő mérge járja át a testemet. Úgy éreztem, ettől még inkább, még nyilvánvalóbban hozzá fogok tartozni.
De azt is tudtam, hogy Edward tűzön-vízen át ragaszkodni fog a házassághoz - nyilván azért, mert húzni akarja az időt, és ez

2»S5

eddig be is jött. Elképzeltem, amint odaállok a szüleim elé, és közlöm, hogy még a nyáron férjhez megyek. Vagy Angélával, Bennel és Mike-kal. Nem, erre egyszerűen képtelen vagyok. Azt sem tudnám, milyen szavakkal mondjam el nekik. Ennél még azt is könnyebb lenne közölni velük, hogy a közeljövőben vámpírrá óhajtok válni. És le merném fogadni, hogy anyám - amennyiben elmondanám neki a teljes igazságot - sokkal hevesebben tiltakozna a házasság ellen, mint az ellen, hogy vámpírrá legyek. Fintorogva elképzeltem, milyen elborzadva meredne rám.
Aztán egyetlen másodpercre újra láttam magamat és Edwardot a verandán, egy letűnt világ ruháiba öltözve. Egy

olyan világban, ahol senkit nem lepne meg, ha jegygyűrűt látna az ujjamon. Ez világ egyszerűbb volt, mint a miénk, és a szerelmet is egyszerűbben képzelte el, mint mi. Egy meg egy az kettő, és kész...
Jacob felhorkant, és az oldalára hengeredett. A karja lecsúszott a díványtámláról, és engem a testéhez préselt. Szent ég, milyen nehéz volt a karja! És milyen *forró!* Néhány másodperc múlva már úgy éreztem, mindjárt megsülök. Megpróbáltam kicsusszanni alóla, anélkül, hogy fölébreszteném, de muszáj volt egy kicsit odébb tolnom magamtól. Amikor a karja lehullott rólam, felpattant a szeme. Talpra szökkent, és ijedten nézett körbe.
- Mi az? Mi az? - dadogta kábultan.
- Csak én vagyok az, Jake! Bocs, hogy felébresztettelek. Megfordult, és
zavartan pislogott.
- Bella?
- Szia, álomszuszék!
- Jaj, ember, hát nem elaludtam! Mennyi ideig szunyáltam?
- Egy tucat receptet tuti átaludtál. Aztán már nem számoltam.
Visszahuppant mellém a díványra.
-Ajjaj...! Tényleg nagyon sajnálom.
Megveregettem a fejét, megpróbáltam lesimítani szétálló fürtjeit.
- Sose sajnáld! Örülök, hogy aludtál egy kicsit. Jacob ásított egyet,
és nyújtózkodott.
- Mostanában teljesen használhatatlan vagyok. Nem csoda, hogy Billy alig van itthon. Baromira untathatom.
- Nincs semmi baj veled - nyugtattam.
- Uhh, gyerünk ki a levegőre! Muszáj egyet járnom, különben megint bedobom a szunyát...
- Aludj csak tovább nyugodtan! Engem nem zavar. Felhívom Edwardot, hogy jöjjön értem. - Megtapogattam a zsebemet, de éreztem, hogy üres. - A fenébe, add kölcsön a mobilodat! Azt hiszem, Edwardét a kocsiban hagytam... - mondtam, és kezdtem feltápászkodni.

- Ne! - tiltakozott Jacob, és a kezem után kapott. - Maradj! Olyan ritkán jössz... El se hiszem, hogy ennyi időt elvesztegettem! Beszéd közben felhúzott a díványról, aztán elindult kifelé - a fejét le kellett hajtania, nehogy beverje az ajtókeretbe. Míg Jacob aludt, odakinn alaposan lehűlt a levegő, vihar is készülőben volt, mintha nem is május, hanem februárt írnánk.
A hidegtől Jacob kissé felélénkült. Egy percig fel-alá járkált a ház előtt, és engem is magával vonszolt.
- Hogy mekkora hülye vagyok! - dohogott.
- Mi a baj, Jacob? Elaludtál, na és? - Vállat vontam.
- Beszélni akartam veled. Erre bealszom. El sem hiszem.
- Hát beszélgessünk most! - javasoltam.
Jacob egy pillanatra a szemembe nézett, aztán gyorsan elkapta a tekintetét, és másfelé bámult. Mintha el is pirult volna, de rézszínű bőre miatt ebben nem lehettem biztos.
Hirtelen eszembe jutott, mit mondott Edward, mielőtt kiszálltam a kocsijából - hogy Jacob biztos elmondja majd, amit fejben kiáltozott. Beharaptam a számat.
- Figyelj - kezdte Jacob. - Ezt az egészet egy kicsit másképpen terveztem. - Felnevetett. Mintha saját magán nevetne. - Gördülékenyebbnek - tette hozzá. - Elő akartam készíteni, de... - Fölnézett a felhőkre, amelyek egyre sötétebbek lettek, ahogy haladt a délután. - Arra már nem maradt elég időm.
Újra idegesen nevetgélt. Még mindig föl-alá járkáltunk, de most már lassabban.
- Miről beszélsz? - faggattam. Jacob mély lélegzetet vett.
- Mondani akarok valamit. Valamit, amit már úgyis tudsz... de azt hiszem, ki kell mondanom hangosan is. Csak hogy tiszta legyen a kép.
Lecövekeltem, és Jacob is megállt. Kihúztam a kezemet az övéből, két karomat összefontam a mellemen. Egyáltalán nem akartam hallani a folytatást.
Jacob összeráncolta a szemöldökét, mélyen ülő szeme árnyékba borult. Pillantása fekete volt, mint az éjszaka, ahogy mélyen a szemembe nézett.

- Szerelmes vagyok beléd, Bella! - szólalt meg erős, határozott hangon. - Bella, szeretlek! És azt akarom, hogy engem válassz, és ne őt! Tudom, most nem így érzel, de azt akarom, hogy tudd, mi az igazság, és hogy milyen választási lehetőségeid vannak. Nem akarom, hogy egy félreértés az utunkba álljon!

15. FOGADÁS

Egy hosszú percig némán bámultam őt. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Döbbent
képem láttán Jacob felderült.
- Oké! - mondta vigyorogva. - Ennyi az egész.
-Jake... - Hatalmas gombóc nőtt a torkomba. Krákogtam, keresgéltem a szavakat. - Nem tudok... mármint nem akarok... most mennem kell.
Elfordultam, de Jacob megragadta a vállamat, és visszapenderített.
- Ne, várj! Tudom, Bella, de figyelj, felelj nekem egyetlen kérdésre, jó? Akarod, hogy elmenjek, és soha ne találkozzunk többet? De őszintén felelj!
Nehezemre esett a kérdésére összpontosítani, és beletelt egy percbe, amíg válaszolni bírtam.
- Nem, nem akarom - vallottam be végül. Jacob újra elvigyorodott:
- Na látod!
- De én nem ugyanazért akarlak látni, mint amiért te engem - tiltakoztam.
- Hát akkor mondd meg pontosan, miért is akarsz látni! Alaposan megrágtam a választ.
- Hiányzol, ha nem vagy a közelemben. Amikor vidám vagy - tettem hozzá gyorsan -, én is vidám vagyok. De ugyanezt elmondhatom például Charlie-ról is. Te a családhoz tartozol, Jacob. Szeretlek, de nem vagyok szerelmes beléd.
Bólintott, láthatólag nem zaklatta föl, amit hallott.

- De azért továbbra is látni akarsz.
- Igen - sóhajtottam.
- Akkor nem adom fel.
- Te valósággal keresed magadnak a bajt - morgolódtam. Nem úgy festett, mint akit sikerült meggyőzni, hogy reménytelen a dolog.
- Aha... - Ujja begyével megsimította az arcomat. Ellöktem a kezét.
- Viselkedhetnél egy kicsit normálisabban is, nem gondolod? - kérdeztem ingerülten.
- Nem, nem gondolom. Neked kell döntened! Vagy kellek neked így, ahogy vagyok, akkor is, ha rosszul viselkedem, vagy sehogy. Tehetetlen harag fogott el.
- Ez így nagyon önző!
- Akárcsak te!
Önkéntelenül hátráltam egy lépést: hát ezt jól megkaptam. És igaza van. Ha nem lennék aljas - és ráadásul telhetetlen -, a képébe vágnám, hogy nem akarok barátkozni vele többet, és itt hagynám. Hitványság, hogy a barátságát kérem, pedig tudom, hogy fájdalmat okozok neki. Hirtelen nem is értettem, mit keresek itt, de abban biztos voltam, hogy nem jól teszem.
- Igazad van... - suttogtam. Jacob felnevetett.
- Én azért nem haragszom. De próbálj meg nem haragudni rám! Mert én ugyan fel nem adom! Tényleg van valami ellenállhatatlan a vesztett ügyekben.
- Jacob... - Farkasszemet néztem azzal a sötét szempárral, hátha meggyőzöm, hogy vegyen komolyan. - Én Edwardot szeretem! Ő az egész életem.
- De engem is szeretsz - emlékeztetett Jacob. Amikor tiltakozni próbáltam, felemelte a kezét. - Tudom, tudom, az nem ugyanaz. De az sem igaz, hogy ő lenne a teljes életed. Most már nem. Valaha talán az volt, de aztán elhagyott. És most számolnia kell az akkori döntésének a következményével: velem.
Megráztam a fejem.

- Lehetetlen alak vagy!
Jacob hirtelen elkomolyodott. Az állam alá nyúlt, fölemelte és nem engedte, hogy kitérjek forró, átható pillantása elől.
- Amíg csak ver a szíved, Bella - mondta -, én itt leszek, és harcolok érted! Ne felejtsd el, hogy van választásod.
- Nincs szükségem rá - csattantam fel, és megpróbáltam kiszabadulni a kezéből, de nem sikerült. - És a szívveréseim meg vannak számlálva, Jacob! Az időm a vége felé jár.
Jacob szeme elkeskenyedett.
- Egy okkal több, hogy harcoljak, amíg tehetem... még keményebben, mint eddig. Amíg még van időm...
- suttogta. Az állam belesajdult a fájdalomba, olyan erősen fogta még mindig, és láttam a szemén, mire készül.
- Nn... - kezdtem volna tiltakozni, de már késő volt.
Az ajka lecsapott az enyémre, és belém fojtotta a tiltakozást. Dühösen, keményen csókolt, másik kezével a tarkóm szorította, hogy ne tudjak elmenekülni. Nekifeszítettem a tenyeremet a mellének, teljes erőből próbáltam eltaszítani, de jóformán észre se vette. A haragos indulata ellenére is szokatlanul lágy ajak forrón tapad a számra - furcsa érzés volt.
Megragadtam az arcát, és megpróbáltam eltolni magamtól, de persze nem sikerült. De most reagált a tiltakozásomra, bár ezzel csak tovább romlott a helyzet. Az ajka erővel szétválasztotta az enyémet, éreztem forró leheletét a számban. Ösztönösen taktikát változtattam. Leengedtem a karom, hagytam bénán lógni. Kinyitottam a szememet, nem küzdöttem, nem éreztem... csak vártam, hogy befejezze.

E>

Ez hatott. A haragja mintha elpárolgott volna, elhúzódott tőlem, hogy az arcomba nézzen. Lágyan az enyémhez érintette az ajkát egyszer, kétszer... háromszor. Én meg csak álltam, kővé válva, és vártam. Végül elengedett.
- Befejezted? - kérdeztem fásultan.

- Igen - sóhajtotta. Lassan elmosolyodott, és lehunyta a szemét.
Hátrébb húztam a karomat, aztán teljes erőből előrelendítettem az öklömet, és szájon vágtam Jacobot. Reccsenés hallatszott.
- Aú! Aú! - sikoltottam, és félőrülten ugráltam fájdalmamban, kezemet a mellemhez szorítva. Semmi kétség, eltört. Jacob döbbenten meredt rám.
- Jól vagy, Bella?
- Egy frászt vagyok jól! *Eltörted a kezemet!*
- Bella, *te* törted el a kezedet! Maradj veszteg, hadd nézzem meg!
- Ne érj hozzám! Haza akarok menni, most azonnal!
- Hozom a kocsit - mondta nyugodtan. Még csak nem is dörzsölgette az állát, mint a mozihősök szokták, akiket állon vágtak. Milyen szánalmas...
- Nem, kösz - prüszköltem. - Gyalog megyek!
Sarkon fordultam, és elindultam az országút felé. Mindössze néhány mérföld a határ. Amint megszabadultam Jacobtól, Alice már látni fog. Biztos küld valakit értem.
- Csak engedd meg, hogy hazavigyelek! - erősködött Jacob. Hihetetlen, de volt pofája átkarolni a derekamat. Egy rántással kiszabadítottam magam.
- Helyes! - kiabáltam. - Vigyél! Alig várom, hogy lássam, mit csinál veled Edward! Remélem, kitöri a nyakadat, te erőszakos, utálatos, hülye KUTYA!
Jacob égnek emelte a szemét. Odakísért az autójához, besegített. Amikor a volán mögé ült, hallottam, hogy fütyörészik.
- Nem is fájt, amikor megütöttelek? - kérdeztem, és majd szétrobbantam a méregtől.
- Viccelsz? Ha nem kezdesz visítani, észre sem veszem, hogy be akartál mosni nekem. Kőből ugyan nem vagyok, de puhány sem.
- Gyűlöllek, Jacob Black!

- Helyes! A gyűlölet szenvedélyes érzés.
- Majd adok én neked szenvedélyt - fortyogtam. - Egy hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság például megfelel?
- Jaj, ugyan már - legyintett változatlanul derűsen, és úgy festett, mint aki mindjárt megint fütyörészni kezd. - Csak jobb volt, mint egy kősziklával csókolózni.
- Közelében sem járt - közöltem hűvösen. Jacob elbiggyesztette
a száját.
- Ezt csak úgy mondod.
- Nem én!
Ez mintha megzavarta volna egy pillanatra, de aztán újra felvidult.
- Egyszerűen csak dühös vagy rám. Nincs sok tapasztalatom ezen a téren, de szerintem fantasztikus volt.
- Uhh! - nyögtem fel.
- Ma éjszaka erre fogsz gondolni. Amikor ő azt hiszi, hogy alszol, ezen jár majd az eszed, meg azon, hogy van más lehetőséged is.
- Ha egyáltalán eszembe jutsz ma éjszaka, akkor csak azért, mert rémálmaim lesznek!
Jacob lassított, végül az autó már csak lépésben haladt. Felém fordult, és tágra nyílt sötét szeme komolyan, sürgetőn mélyedt az enyémbe:
- Gondold csak el, Bella! - unszolt lágyan. - Miattam, az én kedvemért semmin nem kellene változtatnod. Te is tudod, hogy Charlie boldog lenne, ha engem választanál. Én ugyanúgy meg tudlak védeni, mint a vámpírod, ha nem jobban. És én boldoggá tennélek! Annyi mindent adhatnék neked, amit ő nem. Lefogadom, hogy még csak meg sem tud rendesen csókolni, nehogy kárt tegyen benned. De én soha, soha nem okoznék neked fájdalmat, Bella!
Az orra alá dugtam sérült kezemet. Felsóhajtott.
- Ez nem az én hibám volt. Jobban meg kellett volna gondolnod, mit csinálsz!

- Jacob, én nem lehetek boldog nélküle!
- Meg se próbáltad - vágott vissza Jacob. - Amikor elhagyott, minden erőddel belekapaszkodtál. Pedig boldog lehettél volna, ha elereszted. Velem boldog lehettél volna.
- De én nem akarok senki mással boldog lenni, csak vele!
- Soha nem lehetsz olyan biztos benne, mint énbennem. Egyszer már elhagyott, másodszor is megteheti.
- Nem, nem fogja megtenni - bizonygattam, és a felidézett emléktől ostorcsapásként ért a fájdalom. Bosszúból vissza akartam ütni. - Te is elhagytál egyszer - emlékeztettem hidegen. Eszembe jutottak azok a hetek, amikor bujkált előlem, és hogy miket mondott nekem a házuk mellett az erdőben...
- Nem igaz, én nem hagytalak el - tiltakozott Jacob. - Nekem megtiltották, hogy eláruljam neked... mert nem vagy biztonságban, ha együtt vagyunk! De én soha nem hagytalak el, soha! Akkor is állandóan itt rohangáltam a házatok körül éjszakánként, mint mostanában. Csak azért, hogy biztos lehessek benne, nincs semmi bajod.
Ha ezzel azt akarta elérni, hogy sajnáljam, és bűntudatom legyen, hát most nem jött be neki.
- Vigyél haza! Fáj a kezem.
Jacob felsóhajtott, és újra normális sebességre gyorsított. Elfordította rólam a szemét, és az utat figyelte.
- Csak gondolkodj el rajta, Bella!
- Nem! - mondtam csökönyösen.
- Márpedig el fogsz. Ma éjszaka. És én is rád fogok gondolni, miközben te énrám gondolsz.
- Már megmondtam: legfeljebb ha rémálmaim lesznek. Jacob rám vigyorgott.
- Pedig visszacsókoltál.
Elakadt a lélegzetem ekkora pimaszságtól. Ökölbe szorítottam a kezem, aztán felszisszentem, mert a törött bal kezem heves fájdalommal tiltakozott.
- Jól vagy? - kérdezte Jacob.
- Nem csókoltalak vissza!
-Azt hiszem, meg tudom állapítani, mikor csókol vissza valaki, és mikor nem.

- Dehogyis tudod. Én nem visszacsókoltalak, te idióta, hanem próbáltalak lerázni magamról. Torka mélyéből halk nevetés bugyborékolt.
-Azért még nem kell megsértődni! Különben meg túl nagy elánnal tiltakozol.
Mély lélegzetet vettem. Semmi értelme vitatkozni vele: bármit mondok, kiforgatja. Inkább a kezemre figyeltem, az ujjaimat nyitogatva próbáltam rájönni, hol tört el. A fájdalomtól felnyögtem.
- Tényleg sajnálom. Mármint a kezedet. - Jacob hangja elég őszintén csengett. - Ha legközelebb be akarsz mosni nekem, használj inkább baseballütőt vagy feszítővasat, oké?
- Ne aggódj, megjegyeztem - morogtam.
Csak akkor kapcsoltam, merre járunk, amikor ráfordultunk házunkhoz vezető útra.
- Miért ide hoztál? - kérdeztem élesen. Jacob tanácstalanul bámult rám.
- Nem azt mondtad, hogy haza akarsz menni?
- Uhh. Gondolom, Edwardék házához nem tudsz elvinni, igaz? - A fogamat csikorgattam tehetetlenségemben.
Jacob arca megvonaglott. Ez jobban kiütötte, mint bármi, amit addig mondtam.
- Ez az otthonod - mondta csöndesen.
- Aha, és szerinted van itt a házban orvos? - Megint az orra elé dugtam a törött kezemet.
- Oh. - Egy pillanatra elgondolkodott. - Beviszlek a kórházba. Vagy Charlie elvisz.
- Nem akarok kórházba menni. Kínos lenne, és teljesen fölösleges.
Jacob leparkolt a ház előtt, de tovább járatta a Rabbit motorját, és tétova arccal töprengett egy darabig. Charlie járőrkocsija ott
állt a felhajtón.
Felsóhajtottam.
- Menj haza, Jacob!
Ügyetlenül kikászálódtam a kocsiból, és elindultam a ház felé. A motorzaj hirtelen elhalt a hátam mögött. Különösebb meglepődés nélkül, inkább bosszúsan konstatáltam, hogy Jacob ott jön mellettem.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte.
- Először is kerítek egy kis jeget a kezemre, aztán felhívom Edwardot, és megkérem, hogy jöjjön értem, és vigyen el Carlisle-hoz. Aztán, ha még mindig itt vagy, megyek, és keresek valahol egy baseballütőt vagy egy feszítővasat.
Jacob nem felelt. Kinyitotta a bejárati ajtót, és előreengedett. Némán haladtunk el a nappali mellett, ahol Charlie heverészett a díványon.
- Helló, srácok - szólt oda nekünk, és felült. - Örülök, hogy léged is lehet látni, Jake!
- Helló, Charlie - felelte Jacob könnyedén, és megállt. Én továbbmasíroztam a konyha felé.
- Bellának meg mi baja? - tudakolta Charlie.
- Úgy gondolja, eltört a keze - hallottam Jacob válaszát. Odamentem a hűtőhöz, és kihúztam a jégkockatartót.
- Na és hogy sikerült eltörnie? - Kihallottam Charlie hangjából, hogy mulat rajtam. Mutathatna egy kicsit több együttérzést is, füstölögtem. Végtére is az apám...
Jacob felnevetett.
- Pofán vágott.
Charlie ezen is kacagott, én pedig dühödten csapkodtam a jégtartót a mosogató széléhez. A jégkockák szanaszét potyogtak a mosogatóban. Fölmarkoltam egy marékra valót az egészséges kezemmel, és beletekertem egy törlőruhába.
- És miért vágott pofán?
- Mert megcsókoltam - közölte lazán Jacob, a szégyenkezés legkisebb jele nélkül.
- Jól tetted, kölyök - gratulált Charlie.
A fogamat csikorgatva a telefonhoz siettem, és Edward mobilját hívtam.
- Bella? - szólalt meg Edward hangja mindjárt az első csöngetés után. Érezni lehetett, hogy mennyire megkönnyebbül... A háttérből a Volvo motorzúgása hallatszott - tehát máris a kocsiban ül -, ennek örültem. - Nálam hagytad a telefont... Sajnálom. Jacob hazavitt?

- Igen - morogtam. - Lennél szíves értem jönni?
- Már úton vagyok - felelte azonnal. - Mi a baj?
- Szeretném, ha Carlisle megnézné a kezem. Azt hiszem, eltört.
A nappaliban közben csönd lett. Az járt a fejemben, mikor fog Jacob lelépni. Kárörvendőn mosolyogtam, amikor elképzeltem, milyen kínosan érezheti magát.
- Mi történt? - kérdezte Edward fakó hangon.
- Behúztam egyet Jacobnak - vallottam be.
- Helyes! - nyugtázta Edward sötéten. - Viszont sajnálom, hogy megsérültél. Fölnevettem, mert Edward hangja ugyanolyan elégedetten csengett, mint az előbb Charlie-é.
- Neki viszont kutya baja! - sóhajtottam csalódottan. - Semmi kárt nem tettem benne.
- Akarod, hogy pótoljam a mulasztásod? - ajánlkozott Edward.
- Reméltem, hogy meg fogod kérdezni. Rövid szünet következett.
- Ez egyáltalán nem jellemző rád - mondta Edward gyanakvóan. - Mégis, mit követett el?
- Megcsókolt! - sziszegtem.
Válasz helyett csak a felgyorsuló motor zúgását hallottam a telefonban.
A másik szobában Charlie törte meg a csendet.
-Talán jobb lenne, ha most hazamennél, Jake - javasolta.
- Maradnék még egy kicsit, ha nem bánod.
- A te temetésed... - morogta Charlie.
- A kutya még mindig ott van? - szólalt meg végül Edward.
- Igen.
- Most fordultam be a sarkon - közölte Edward sötéten, aztán a vonal megszakadt.
Elégedett mosollyal letettem a telefont, s már hallottam is a száguldó Volvót. A fék hangos csikorgással tiltakozott, amikor megérkezett a ház elé. Indultam ajtót nyitni.

- Hogy van a kezed? - kérdezte Charlie, amikor elmentem mellette. Láthatóan feszengett. Jacob lazán elterpeszkedett mellette a díványon, és egy csöppet sem zavartatta magát.
Levettem a borogatást, és az orra elé dugtam a kezem.
- Dagad.
- Talán jobb lenne, ha a saját súlycsoportodban bokszolnál - javasolta Charlie.
- Talán jobb - hagytam rá, és az ajtóhoz siettem. Edward már odakinn várt.
- Mutasd! - mondta rögtön, és gyöngéden megvizsgálta a kezemet. Olyan óvatosan, hogy semmi fájdalmat nem okozott. A keze hideg volt, mint a jég, és most különösen jólesett az érintése.
- Azt hiszem, igazad van, tényleg eltört - mondta. - Büszke vagyok rád! Tényleg mindent beleadhattál. -Teljes erőből behúztam neki... - Fölsóhajtottam. - De amint látod, nem sokra mentem vele. Edward gyöngéden megcsókolta a kezemet.
- Ezt bízd csak rám - mondta. Aztán még mindig csöndes szenvtelen hangon beszólt a konyhába: - Jacob!
- No-no! - horkantott figyelmeztetően Charlie.
Hallottam, amint apám föltápászkodik a díványról. Jacob lezseren kilépett az előszobába, de Charlie ott volt a sarkában. Jacob éber, mohó pillantással méregette Edwardot.
- Itt nem lesz verekedés! Meg vagyok értve? - Charlie Edwardhoz beszélt, mintha Jacob ott se lenne. - Ezt tekintsd hatósági felszólításnak! Ha kívánod, föltehetem a jelvényemet is!
- Erre nem lesz szükség - mondta Edward fojtott hangon.
- Miért nem tartóztatsz le inkább engem, Apu? - érdeklődtem. - Végül is én verekedtem. Charlie felvonta a szemöldökét.
- Akarsz feljelentést tenni, Jake?
- Nem én! - vigyorgott Jacob, a javíthatatlan. - Nekem megérte! Edward arca megrándult.
-Apu, hajói emlékszem, van valahol egy baseballütő a szobádban, ugye? Szeretném kölcsönvenni egy percre!
Charlie higgadt pillantást vetett rám.

- Ebből elég, Bella!
- Gyere, menjünk, hadd nézze meg Carlisle a kezedet, még mielőtt börtönben kötsz ki. - Edward átkarolta a derekamat, és az ajtó felé terelt.
- Helyes. - A vállának dőltem. Most, hogy Edward itt volt velem, csillapodott a dühöm. Egészen megvigasztalódtam, és már a kezem sem fájt annyira.
Már a betonösvényen jártunk, amikor meghallottam magam mögött Charlie rosszalló suttogását:
- Mit csinálsz? Megőrültél?
- Egy perc az egész, Charlie - tromfolta le Jacob. - Ne aggódj, mindjárt visszajövök. Hátranéztem. Jacob kilépett a házból, és rácsukta az ajtót Charlie döbbent és nyugtalan képére.
Edward látszatra tudomást sem vett Jacobról, a Volvóhoz támogatott, besegített, becsukta a kocsi ajtaját, aztán szembefordult a feljárón álló Jacobbal.
Idegesen kihajoltam a nyitott ablakon. Tisztán láttam Charlie-t, aki a nappali függönyrésén kukucskált kifelé.
Jacob laza tartásban állt, karját összefonta a mellén, de azállizmai megfeszültek.
Edward nyugodtan és udvariasan szólalt meg, de ettől a szavai csak még fenyegetőbben csengtek.
- Nem öllek meg, mert az fölzaklatná Bellát.
- Fenét... - morogtam.
Edward egy pillanatra hátranézett, és futólag rám mosolygott. Az arca még mindig nyugodt volt.
- Holnapra megbánnád - mondta, és az ujja hegyével végigcirógatta az arcomat. Aztán visszafordult Jacobhoz.
- De ha még egyszer úgy hozod vissza, hogy valami baja esett... és nem érdekel, kinek a hibájából, nem érdekel, hogy csak megbotlott, vagy egy égből pottyant meteor verte fejbe... Szóval ha még egyszer előfordul, hogy nem teljes épségében hozod vissza, akkor onnantól fogva három lábon fogsz szaladgálni! Megértetted, te korcs?
Jacob égnek emelte a szemét.
- Én ugyan el nem megyek hozzá többet - puffogtam. Edward mintha

meg se hallotta volna, mit mondok.
- És ha még egyszer meg mered csókolni, akkor én fogom eltörni az álladat! - ígérte, még mindig gyilkosan udvarias, bársonyos hangon.
- És mi van akkor, ha ő is akarja? - kérdezte Jacob kihívóan.
- Hah! - hördültem fel.
- Ha ő is akarja, akkor semmi kifogásom ellene - vont vállat Edward teljes lelki nyugalommal. - De talán jobb lenne, ha megvárnád, amíg szóban is tudtodra adja, és nem a tetszésed szerint értelmeznéd a testbeszédét... ámbár a te képed bánja! Jacob elvigyorodott.
- Csak szeretnéd... - dühöngtem.
- Tényleg szeretné - mormolta Edward.
- Oké, akkor ha befejezted az agyturkászást - vetette oda foghegyről Jacob -, elvihetnéd végre Bellát, hogy megnézzék, mi van a kezével.
- Csak még egy dolog - mondta Edward lassan. - Nem árt, ha tudod: én is küzdeni fogok érte. Nem veszek biztosra semmit, és kétszer olyan keményen fogok harcolni, mint te.
- Helyes - sziszegte Jacob. - Nem nagy szám legyőzni valakit, aki egyszer már feladta.
- Bella az enyém! - Edward halk hangja hirtelen megtelt sötét fenyegetéssel. - És egy szóval sem állítottam, hogy sportszerűen fogok harcolni érte.
- Mint ahogy én sem.
- Hát akkor sok szerencsét! Jacob biccentett.
- Igen, győzzön a jobb... *ember.* -Ahogy mondod... kutyus!
Jacob elfintorodott, aztán nyugalmat erőltetett az arcára, és áthajolt Edward mellett, és rám mosolygott. Sötéten méregettem.
- Remélem, a kezed hamarosan meggyógyul. Igazán sajnálom, hogy megsérültél. Gyerekesen duzzogva elfordítottam tőle a fejem.

És föl se néztem többet, amíg Edward megkerülte az autót, és beszállt. Nem láttam, visszament-e a házba Jacob, vagy továbbra is a felhajtón ácsorog, és engem figyel.
- Hogy érzed magad? - kérdezte Edward, amikor elindultunk.
- Mérgesen. Felkuncogott.
- Én a kezedre értettem. Vállat vontam.
- Voltam már rosszabbul is.
- Ez igaz - hagyta rám Edward.
Amikor odaértünk hozzájuk, Edward megkerülte a házat, és behajtott a garázsba, ahol Emmett és Rosalie nagyban szerelt. Emmett óriási dzsipje alól Rosalie tökéletes lába lógott ki, amelynek szépségét még a farmer sem tudta elrejteni. Emmett ott ült mellette, egyik keze az alváz alatt. Beletelt egy pillanatba, amíg rájöttem, hogy ő tölti be az emelőbak szerepét. Emmett kíváncsian figyelte, ahogy Edward kisegít a kocsiból. Aztán a mellemhez szorított kezemen állapodott meg a pillantása, és elvigyorodott.
- Megint elestél, Bella? Dühösen pillantottam rá.
- Nem, Emmett. Bemostam egy farkasnak!
Emmett álmélkodva pislogott, aztán harsány nevetésben tört ki.
- Jasper meg fogja nyerni a fogadást! - szólt ki Rosalie a kocsi alól, miközben Edward eltámogatott mellette. Emmettnek azonnal torkán akadt a kacagás.
- Miféle fogadást? - kérdeztem élesen, és megálltam.
- Gyere, keressük meg Carlisle-t! - sürgetett Edward. Fenyegető pillantást vetett Emmettre, és alig észrevehetően megrázta a fejét. De én megmakacsoltam magam.
- *Miféle fogadást?* - kérdeztem újra, most már Edward felé fordulva.
- Kösz, Rosalie! - mormogta Edward. Szorosabban átkarolta derekamat, és a ház felé húzott.
- Edward... - tiltakoztam.
- Idétlenség az egész! - vont vállat Edward. - Emmett és Jasper imádnak fogadni.

- Akkor majd Emmett szépen elmeséli - fordultam vissza, de vasmarokkal szorított. Edward felsóhajtott.
-Abban fogadtak, hogy hányszor fogod... megszegni a szabályokat az első évben.
- Oh! - tátottam el a szám, és igyekeztem leplezni a rám törő rémületet, amikor végre kapcsoltam, miről beszél. - Arra fogadtak, hogy hány embert fogok megölni?
- Igen - ismerte be Edward vonakodva. - És Rosalie arra célzott, hogy a hirtelen természetednek köszönhetően alighanem Jasper fog nyerni.
Enyhe szédülés fogott el.
- Jasper nagyon biztos a dolgában.
- Jobban érzi majd magát tőle, ha eleinte nehézségeid lesznek. Már nagyon unja, hogy ő legyen a leggyöngébb láncszem.
- Hát persze! Megértem. Néhány extra gyilkosságot is bevállaljunk, ha ez Jaspert boldoggá teszi. Miért is ne? - legyintettem fásultan, de már láttam magam előtt az újságok szalagcímeit, az áldozatok listáját...
Edward megölelt.
- Ezen egyelőre nem érdemes tépelődnöd! Ami azt illeti, soha nem is kell, ha nem akarod. Felnyögtem. Edward azt hitte, azért, mert fáj a kezem, és sietni kezdett a ház felé.
A kezem csakugyan eltört, de nem történt komolyabb baj, csak egy kis repedés az egyik ujjpercemben. Nem akartam gipszet, és Carlisle is úgy vélte, elég lesz a merevítő kötés, ha megígérem, hogy nem szedem le. Megígértem.
Edward látta, hogy valami nem stimmel velem. Miközben Carlisle óvatosan bekötözött, párszor meg is jegyezte, hogy biztos nagyon fáj a kezem, de megnyugtattam, hogy nem, nem az a bajom. Mintha annyi fölös energiám lenne, hogy kéne még valami aggódnivaló...
Jasper újszülött vámpírokról szóló történeteit képtelen voltam kiverni a fejemből. És most, hogy fogadott Emmett-tel, ezek a sztorik új, élesebb megvilágításba kerültek. Eltűnődtem, vajon miben fogadtak? Mi a fogadás tétje annak, akinek mindene megvan?

Azzal mindig is tisztában voltam, hogy más leszek majd. Reméltem, hogy csakugyan olyan erős leszek, mint Edward mondta. Erős, gyors és főképp gyönyörű. Olyasvalaki, aki odaállhat Edward mellé, és joggal érezheti, hogy csakugyan ott a helye. Mindeddig nem akartam látni az érem másik oldalát. Mi minden leszek még ezen kívül? Vad. Vérszomjas. Talán nem tudom majd megállni, hogy ne öljek embert. Idegeneket, akik sose ártottak nekem. Ártatlanokat, mint a seattle-i áldozatok. Akiknek családjuk volt, barátaik, jövőjük... Embereket, akiknek megvolt a maguk egyetlen élete. És én leszek az a szörnyeteg, aki ezt elveszi tőlük. Túlságosan nem nyugtalanított a dolognak ez a része - bíztam Edwardban, feltétel nélkül bíztam benne: nem engedi majd, hogy olyasmit tegyek, amit később megbánnék. Tudtam, ha megkérem rá, akár a Déli-sarkra is elvisz, hogy pingvinekre vadásszunk, tudtam, hogy én is megteszek majd mindent, hogy jó ember legyek. Vagyis jó vámpír. Ettől a gondolattól majdnem felvihogtam, de újkeletű félelmem erősebb volt.
Mert ha csakugyan olyan leszek, mint Jasper rémálomba illő újszülöttei - akkor vajon még mindig *én* leszek-e? És ha minden vágyam az lesz, hogy embereket gyilkolásszak, akkor mi lesz azokkal a dolgokkal, amelyekre most vágyakozom? Edward örökösen azt hajtogatta, milyen fontos, hogy ne maradjak le semmiről, amíg ember vagyok. Ezt a rögeszméjét általában ostobaságnak találtam. Nem volt olyan sok emberi élmény, amiről sajnáltam volna lemaradni. Amíg vele lehetek, ugyan mi másra lenne szükségem?
Hosszan elnéztem az arcát, amint a kezemet kötöző Carlisle-t figyeli. A világon semmit nem akartam annyira, mint őt. Vajon ez is megváltozik majd? Megváltozhat?
Mégiscsak létezhet olyan emberi tapasztalat, amiről nem mondanék le semmi áron?

16. Egy korszak vége

- Nincs egy rongyom! - roskadtam magamba.
Ruhatáram minden egyes darabja ott hevert az ágyamra hajítva: a fiókok és a szekrények kirámolva. A semmibe

meredve valami alkalomhoz illő cuccról ábrándoztam.
A khaki szoknyám a hintaszék támlájára akasztva várta, hogy előálljak valami hozzá passzoló darabbal. Amiben gyönyörűnek és felnőttnek látszom. Amiről ordít, hogy ez egy *különleges alkalom.* De nem találtam semmit. Lassan már indulnom kellett, és még mindig a kedvenc, ősrégi melegítőmben ácsorogtam. Ha nem találok pillanatokon belül valami jobbat - márpedig erre nem sok esélyt láttam -, akkor ebben fogok az évzáróra menni... Gyilkos pillantással méregettem az ágyamon tornyosuló ruhakupacot.
A legdühítőbb az volt, hogy pontosan tudtam, mit vennék föl, ha még meglenne - az ellopott piros blúzomat. Mérgemben nagyot csaptam a falra az ép kezemmel.
- Nyavalyás, hülye, tolvaj vámpír - fakadtam ki.
- Mit csináltam már megint? - kérdezte Alice.
Ott állt a nyitott ablak mellett, könnyedén a falnak dőlve, olyan magától értetődően, mintha már időtlen idők óta idebenn lett volna.
- Kopp, kopp! - tette hozzá vigyorogva.
-Tényleg olyan nagy ügy lenne kivárni, míg ajtót nyitok? Alice egy lapos, fehér dobozt hajított az ágyamra.
- Csak erre jártam. Eszembe jutott, hogy talán jól jönne valami rendes ruha. Rápislogtam a használhatatlan ruháim kupacán landoló jókora csomagra.
- Na, ismerd el! - unszolt Alice. - Életmentő vagyok.
- Életmentő vagy - mormoltam. - Kösz!
- Remek érzés, hogy a változatosság kedvéért valamit jól csináltam. El se tudod képzelni, milyen idegesítő, hogy mostanában semmit sem látok előre! Olyan fölöslegesnek érzem magam. Olyan... *normálisnak!*- Ettől a szörnyű szótól összeborzongott.
- Tényleg, állati rémes lehet! Normálisnak lenni? Fúj! Alice felnevetett.
- Legalább jóvátettem, hogy nem láttam előre a te idétlen ruhatolvajodat. Most már csak arra kell rájönnöm, mit nem látok Seattle-ben.

Amint kimondta - amint összehozta ezt a két eseményt -, abban a pillanatban beugrott. Az a valami, ami már napok óta nyomasztott, de sehogyan sem akart az eszembe jutni. Az a fontos összefüggés, amire nem sikerült rájönnöm, hirtelen
megvilágosodott előttem. Nem tudom, milyen képet vágtam, de az arcomra fagyott, és csak bámultam Alice-re.
- Mi az, ki se bontod? - kérdezte. Aztán, amikor nem mozdultam, ő maga rángatta le a dobozról a fedelét. Kihúzott valamit, és a magasba tartotta, de én nem bírtam odafigyelni rá.
- Csinos, nem gondolod? A kéket választottam, mert tudom, hogy Edwardnak kékben tetszel a legjobban. Oda se hallgattam.
- Ugyanaz - suttogtam.
- Hogy lenne ugyanaz? - kérdezte Alice élesen. - Nincs is hasonló holmid. Szoknyád is, csak az az egy, szégyen, gyalázat!
- Alice! Felejtsd most el a ruhákat, és figyelj!
- Nem tetszik? - Alice arca elfelhősödött a csalódástól.
- Figyelj, Alice, hát nem látod? Ugyanaz! Aki betört és ellopta a holmimat... és az új vámpírok Seattle-ben. A két dolog összefügg! A ruha kicsusszant Alice kezéből, és visszahullott a dobozba. Most már nagyon is figyelt rám.
- Ezt miből gondolod? - kérdezte váratlanul éles hangon.
- Emlékszel, mit mondott Edward? Hogy valaki kihasználja a jövőbe látásod hézagait, nehogy észrevedd az újszülötteket. És amit te mondtál korábban a feltűnően jó időzítésről, hogy az én besurranom nagyon vigyázott, hogy ne találkozzon velem, mintha csak tudná, hogy akkor te meglátod. Azt hiszem, igazad volt, az illető tud a képességeidről. Azt hiszem, csakugyan kihasználja a hézagait. És mekkora a valószínűsége annak, hogy két különböző személy eleget tud rólad ahhoz, hogy ezt meg is tegye? Ilyen nincs! Ez csak egy és ugyanaz a személy lehetett! Aki a hadsereget létrehozta, az lopta el a ruháimat is!
Alice nem volt hozzászokva, hogy valaki meglepje. Dermedten állt, és olyan sokáig hallgatott, hogy várakozás közben számolni kezdtem magamban. Két teljes percig meg se moccant. Aztán rám nézett.

- Igazad van! - mondta tompán. - Hát persze, hogy igazad van! És ha innen nézzük a dolgot...
- Edward tévedett - suttogtam. - Próbának szánták... hogy lássák, működik-e. Hogy képes-e valaki ki- és bejutni észrevétlenül, ha nem csinál semmi olyasmit, amire fel vagy készülve, amire fokozottan odafigyelsz. Például nem próbál megölni engem. És nem azért vitte el a holmimat, hogy bebizonyítsa, tényleg megtalált. Valójában a szagomat lopta el... hogy *mások* is megtaláljanak. Alice szeme elkerekedett a döbbenettől. Igazam volt, és láttam rajta, hogy ezt ő is tudja.
- Jaj, ne! - suttogta.
Már rég föladtam, hogy normálisan reagáljak a dolgokra. így aztán, amint felfogtam, hogy valaki egy egész vámpírhadsereget hozott létre - egy hadsereget, amely szörnyű gyilkosságok tucatjait követte el Seattle-ben -, kifejezetten azzal a céllal, hogy engem elpusztítson, hirtelen el is öntött a megkönnyebbülés hulláma.
Részint azért, mert végre megszűnt bennem az az idegesítő érzés, hogy nem bírok rájönni valami létfontosságú dologra. De a lényeg valami egészen más volt.
- Hát akkor - suttogtam - mindenki megnyugodhat. Mégsem a Cullen-családot akarják kiirtani.
- Ha azt hiszed, hogy ettől bármi is megváltozott, nagyon tévedsz - dünnyögte Alice. - Aki közülünk kipécéz valakit, az az egész klánnal találja szemben magát!
- Kösz szépen, Alice! De most legalább tudjuk, hogy igazából mit akarnak. Ennyivel mégiscsak előbbre vagyunk.
- Talán igen. - Alice fel-alá járt a szobámban. *Bumm, bumm!* -
Valaki ököllel verte az ajtómat. Ijedtemben ugrottam egyet, Alice mintha meg se hallotta volna.
- Még nem vagy készen? El fogunk késni! - lamentált Charlie. Érződött a hangján, hogy ideges. Pontosan ugyanannyira utálta az ilyen felhajtásokat, mint én. Neki főleg az jelentett problémát, hogy kénytelen volt elegánsan felöltözni.
- Mindjárt! Még egy perc! - kiáltottam rekedten. Charlie egy fél pillanatig csöndben maradt.

- Csak nem sírsz? - kérdezte aztán.
- Nem. Ideges vagyok. Menj le, mindjárt jövök! Hallottam, amint súlyos léptekkel ledübörög a lépcsőn.
- Mennem kell! - suttogta Alice.
- De miért?
- Edward mindjárt jön. Ha ezt meghallja...
- Menjél gyorsan! - sürgettem azonnal én is. Edward megvadul, ha ezt megtudja. Én se titkolhatom előle sokáig, de talán nem az ünnepélyes évzáró a megfelelő pillanat.
- Vedd föl az új ruhádat! - parancsolt rám Alice, miközben kilibbent az ablakon. Én kábultan engedelmeskedtem. Szerettem volna valami látványosabb frizurát, de arra már nem jutott idő, így hát csak leeresztettem a hajamat, unalmasan, ahogy mindig is hordani szoktam. Nem számított. Arra sem vettem a fáradságot, hogy belenézzek a tükörbe, így aztán fogalmam sem volt róla, hogy áll nekem az ajándék szoknya és pulcsi. Ez sem számított. Karomra vetettem a csúf, sárga, műszálas érettségi talárt, és lesiettem a lépcsőn.
- Csinos vagy - jegyezte meg Charlie. A hangja máris elfulladt a meghatottságtól. - Új ruha?
- Kösz. Aha - motyogtam, és kétségbeesetten próbáltam a kérdésére koncentrálni. - Alice-től kaptam.
Edward alig pár perccel a húga távozása után érkezett. Arra sem maradt időm, hogy nyugalmat erőltessek magamra. Szerencsére mi Charlie járőrkocsiján mentünk, és Edwardnak nem volt alkalma kérdezősködni. Amikor a múlt héten közöltem apámmal, hogy Edwarddal akarok elmenni az évzáróra, Charlie megmakacsolta magát. Végül beláttam, hogy jogosan, elvégre a szülőknek járnak bizonyos előjogok azon a napon, amikor a lányuk kézhez kapja az érettségi bizonyítványát. Jó képet vágtam hát a dologhoz, Edward pedig kedélyesen azt javasolta, hogy menjünk mindnyájan együtt. Mivel Carlisle-nak és Esmének ez nem jelentett problémát, Charlie sem állhatott elő újabb kifogással: savanyú képpel beleegyezett. És most Edward ott ült apám járőrkocsijának hátsó ülésén, a törhetetlen üvegből készült választólap mögött, és derűs, gunyoros mosoly játszott az ajkán - talán azért, mert apám arcán is hasonló tűnt fel, valahányszor lopva Edwardra sandított a visszapillantó tükörben Ez pedig azt jelentette, hogy Charlie-nak olyasmi jár a fejében, amiért alaposan ledorongolnám, ha hangosan

kimondaná.
- Jól vagy? - kérdezte Edward suttogva, amikor az iskola parkolójában kisegített az első ülésről.
- Idegesen - feleltem, és ez nem is volt hazugság.
- Olyan szép vagy - suttogta.
Úgy láttam, szeretett volna még valamit mondani, de Charlie, afféle ravasz húzásként, közénk manőverezett, és átfogta a vállamat.
- Izgatott vagy? - kérdezte.
- Nem igazán - vallottam be.
- Bella, ez nem csekélység! Elvégezted a középiskolát! Most kezdődik a valódi élet! Főiskola. Elköltözöl otthonról... Már nem vagy többé az én kicsi lányom... - Az utolsó szavaknál Charlie hangja megbicsaklott.
- Jaj, Apu! - nyöszörögtem. - Nehogy elsírd itt nekem magad!
- Még hogy én? - mordult fel. - És mondd csak, miért nem izgulsz?
- Nem is tudom, Apu! Talán még nem hatolt a tudatomig, hogy leérettségiztem, vagy ilyesmi.
- Még szerencse, hogy Alice megszervezte azt a partit. Szükséged van valamire, ami feldob egy kicsit.
- Ahogy mondod! Pontosan erre van szükségem: egy partira. Ezt olyan hangsúllyal mondtam, hogy Charlie elnevette magát. Edward a felhőket bámulta töprengő arccal.
Apámnak a tornateremnél el kellett válnia tőlünk. Előrement a főbejárathoz, és csatlakozott a többi szülőhöz.
Odabenn Ms. Cope az irodából és Mr. Varner, a matektanár igyekezett úrrá lenni a káoszon, és ábécérendben felsorakoztatni bennünket.
- Menjen előre, Mr. Cullen! - vakkantott Mr. Varner Edwardra.
- Szia, Bella!
Jessica Stanley integetett nekem széles mosollyal a sor végéről.

Edward gyorsan megcsókolt, fölsóhajtott, és előrement a C betűsökhöz. Alice még nem volt ott. Mit művelhet most? Lemarad a ceremóniáról? Hát ezt pocsékul időzítettem... Várhattam volna az összefüggések felismerésével egy kicsit...

- Ide, Bella! - kiáltotta Jessica újra.

Végigmentem a sor mentén, hogy beálljak a helyemre, Jessica mögé, és ha nem is elemi erővel, de furdalt a kíváncsiság, vajon miért lett hirtelen olyan barátságos? Közelebb érve, öt hellyel arrébb, megláttam Angélát, ő is érdeklődve méregette Jessicát. Még hallótávolságba se értem, Jess máris csacsogni kezdett.

- ...hát nem döbbenetes? Gondolj bele, mintha csak most találkoztunk volna, és már le is érettségiztünk! - lelkendezett. - El tudod hinni, hogy vége? Én úgy érzem, mindjárt visítok!

- Én is - mormoltam.

- Ez az egész olyan hihetetlen! Emlékszel az első napodra a suliban? Rögtön összebarátkoztunk. Amint megismertük egymást. Döbbenetes! És most én mindjárt elutazom Californiába, te meg Alaszkába, és annyira, de annyira fogsz hiányozni! Meg kell ígérned, hogy néha azért összejövünk! Úgy örülök ennek a partinak! Ez egyszerűen fantasztikus! Mert igazából olyan kevés időt töltöttünk együtt mostanában, és rövidesen elmegyünk innét...

És csak fecsegett tovább, és én biztos voltam benne, hogy csak azért lettünk hirtelen megint olyan jó barátnők, mert Jessicát máris elkapta a nosztalgia, és hálás, hogy meghívót kapott a bulira, bár ebben nekem semmi szerepem nem volt. Figyeltem rá, amennyire bírtam, közben belebújtam a talároma. És azon kaptam magam, hogy örülök, amiért barátságos hangulatban ér véget az ismeretségünk.

Mert hát befejezés volt ez a javából, bármit is hordott össze Eric, aki a búcsúbeszédet mondta, arról, hogy ez az elválás voltaképpen új kezdetet jelent, és egyéb ilyen elcsépelt szólamokat. Nekem még inkább befejezést jelentett, mint a többieknek, de azért ma mindannyian magunk mögött hagyunk valamit.

Olyan gyorsan történt minden! Mintha megnyomtam volna a gyorscsévélő gombot, és most tébolyító iramban peregne a film. Tényleg muszáj ilyen gyorsan haladnunk? És aztán Eric idegességében hadarni kezdett, a szavak

és a kifejezések összefolytak, már nem is lehetett érteni őket. Greene igazgató pedig egymás után szólította a végzősöket, jóformán semmi szünetet nem tartott két név között; az első sorban ülőknek valósággal rohanniuk kellett, nehogy lemaradjanak. Szegény Ms. Cope kétségbeesetten zsonglőrködött a bizonyítványokkal, hogy idejében az igazgató kezébe nyomja a következő oklevelet, és lehetőleg az kapja meg a tülekedők közül, akit illet.

Alice előbukkant a semmiből, átlibegett a dobogón a sajátjáért, és láttam az arcán, hogy igen erősen koncentrál valamire. Edward közvetlenül mögötte haladt, az arca zavart volt, de nem nyugtalan, ők ketten még abban a borzalmas, sárga talárban is fantasztikusan festettek. Földöntúli szépségükkel és kecsességükkel valósággal kiragyogtak a tömegből. Már nem is értettem, hogyan dőlhettem be valaha is annak a színjátéknak, hogy közönséges, halandó embernek adják ki magukat. Két angyal, szárnyakkal a hátán, nem rítt volna ki annyira a tömegből, mint ők.

Hallottam, hogy Mr. Greene az én nevemet mondja. Felálltam a székről, és vártam, hogy a sor tovább haladjon. Ködösen

érzékeltem, hogy a tornaterem végében valaki éljenzésben tör ki, és ahogy odanéztem, láttam, hogy Jacob talpra rángatja Charlie-t, és mind a ketten vadul hujjognak. Jake könyökénél épp csak sejlett Billy feje búbja. Megpróbáltam rájuk mosolyogni, és ez többé-kevésbé sikerült is.

Mr. Greene a névsor végére ért, aztán félszegen mosolyogva a kezünkbe nyomta a bizonyítványunkat, ahogy sorban elhaladtunk előtte.

- Gratulálok, Miss Stanley - motyogta, miközben Jessica átvette tőle a magáét.
- Gratulálok, Miss Swan - motyogta, és az ép kezembe nyomta az enyémet.
- Köszönöm - motyogtam én is. És ennyi volt.

Odamentem Jessicához, aki a többi végzőssel álldogált. Jessnek vöröslött a szeme, és állandóan az arcát törölgette a talárja ujjával. Beletelt egy másodpercbe, amíg rájöttem, hogy sír.

Mr. Greene mondott valamit, amit én nem értettem, de körülöttem mindenki kiáltozni és sikítozni kezdett. Sárga

kalapok repültek a levegőbe, és záporoztak a földre. Én is levettem az enyémet, de már későn, úgyhogy inkább egyszerűen leejtettem a földre.
- Jaj, Bella! - hallottam Jessica sírós hangját a feltámadt beszélgetés moraján keresztül. - El se hiszem, hogy túl vagyunk rajta.
- El se hiszem, hogy vége - bólogattam. Jessica hirtelen
átkarolta a nyakamat.
- Megígéred, hogy tartjuk a kapcsolatot?
Én is átöleltem, bár egy kicsit kényelmetlenül éreztem magam, hogy nem válaszolok egyenesen a kérdésére.
- Örülök, hogy megismertelek, Jessica! Jó volt ez a két év.
- Az volt - szipogta. Aztán elengedte a nyakamat. - Lauren! - visította, és vadul integetve átnyomakodott a sárga talárok tömegén. A végzősökhöz odaszivárogtak a családtagok is, és így még nagyobb lett a zsúfoltság.
Megpillantottam Angélát és Bent, de már őket is körülvette a család. Majd később gratulálok nekik, döntöttem el. A nyakamat nyújtogattam, Alice után kutatva.
- Gratulálok! - suttogta Edward a fülembe, és karját a derekam köré fonta. A hangjából nem túl sok lelkesedés csendült ki: nem mondhatni, hogy türelmetlenül várta volna életemnek ezt a mérföldkövét.
- Uhm, kösz!
- Nekem úgy tűnik, mintha még mindig idegeskednél - jegyezte meg Edward.
- Hát, lehet, igen.
- Miért nyugtalankodsz? A buli miatt? Nem lesz az olyan borzasztó!
- Biztosan igazad van.
- Kit keresel olyan nagyon?
Úgy látszik, mégse sikerült feltűnés nélkül nézelődnöm, mint reméltem.
- Alice-t. Hová lett?
- Elrohant, amint megkapta a bizonyítványát.

Megváltozott a hangja. Zavart arccal bámult a tornaterem hátsó ajtaja felé, én pedig hirtelen elhatározásra jutottam - affélére, amit valójában kétszer is meg kéne gondolni, de ez ritkán fordul elő.

- Alice miatt aggódsz? - kérdeztem.
- Ehm... - Erre nem akart válaszolni.
- Egyáltalán, mire koncentrált egész idő alatt? Mármint annak érdekében, hogy téged távol tartson a gondolataitól. Edward szeme résnyire szűkült, és gyanakodva pillantott rám.

-Ami azt illeti, a Köztársaság harci himnuszát fordította arabra. Amikor ezzel végzett, áttért a koreai jelnyelvre. Idegesen felnevettem.

- Gondolom, ezzel jól elvolt.
- Te tudod, hogy mit rejteget előlem - mondta Edward vádlón.
- Hát persze - feleltem bágyadt mosollyal. - Hiszen én jöttem rá! Edward értetlenkedve magyarázatra várt. Körbenéztem. Charlie már alighanem felénk nyomul a tömegben.
- Tudjuk, milyen Alice - hadartam halkan -, megpróbálja a parti végéig titkolni előtted. Bár én nem bánnám, ha lemondaná a bulit... na, de ugye nem fogsz nagyon begorombulni? Mindig az a legjobb, ha az ember minél többet tud. Valahogy a segítségünkre lehet.

-Miről beszélsz?

Láttam, hogy Charlie feje egy pillanatra felbukkan, és engem keres a szemével. Amikor észrevett, odaintegetett.

- Csak őrizd meg a nyugalmad, oké?

Edward kurtán bólintott, a száját komoran
összeszorította. Gyorsan elmondtam neki is,
milyen következtetésre jutottam.

- Szerintem tévedtél, amikor azt hitted, több felől támadnak minket. Valójában csak egy oldalról... és igazából nem is minket, csak engem. Ezek a dolgok összefüggenek, nem lehet másként. Nem két különböző személy zavarja össze Alice látomásait. Az illető csak arra volt kíváncsi, bejut-e a szobámba, anélkül, hogy Alice

észrevenné. Ő az, aki örökké változtatja a terveit, aki az újszülötteket létrehozta, és a holmimat is azért lopta el... minden stimmel! Az újszülötteknek kellett a szagminta.
Edward annyira elsápadt, hogy nehezemre esett folytatni.
- Viszont akkor titeket senki nem fenyeget, hát nem érted? Ez nagyon jó! Esme, Alice és Carlisle biztonságban van, senki nem akarja bántani őket!
Edward szeme tágra nyílt a rémülettől, kábultan meredt rám. Akárcsak Alice, ő is azonnal átlátta, hogy igazam van. Az arcára simítottam a tenyeremet.
- Nyugodj meg! - könyörögtem.
- Bella! - rikkantotta Charlie, és átnyomakodott a körülöttünk álló családok gyűrűjén.
- Gratulálok, bébi! - Még akkor is kiabált, amikor már ott állt mellettem, jóformán bele a fülembe. Úgy ölelt át, hogy közben ravaszul félretolta Edwardot.
- Köszi! - mormoltam, de közben Edward miatt aggódtam. Még mindig nem nyerte vissza a hidegvérét. A keze felém nyúlt, mintha meg akarna ragadni, hogy elrohanjon velem. Én se voltam sokkal jobb állapotban, úgyhogy az elrohanás nekem sem tűnt olyan nagyon rossz ötletnek.
- Jacobnak és Billynek el kellett menniük, de ugye, láttad, hogy ők is itt voltak? - Charlie hátrált egy lépést, de még mindig fogta a vállam. Edwardnak hátat fordított, így akarván érzékeltetni, hogy nem tekinti a családhoz tartozónak, de ez most direkt jól jött. Edward még mindig sokkos állapotban, rémülettől tágra nyílt szemmel meredt rám.
-Aha! - Igyekeztem apámra figyelni. - Hallottam is őket, nemcsak láttam.
- Rendes tőlük, hogy eljöttek - mondta Charlie.
- Ühüm...
Oké, szóval nagyon rossz ötlet volt elmondani Edwardnak. Alice-nek volt igaza, amikor igyekezett eltakarni előle a gondolatait. Várnom kellett volna, amíg valahol kettesben maradunk, esetleg Edward családjával. Ahol nincs semmi törékeny a közelben... például ablakok... autók... iskolaépületek. Edward arckifejezése láttán

minden félelmem visszatért, és még egy adag pluszban. Bár Edward arcáról most már nem félelem sütött, hanem valami rettentő düh.
- Szóval hol akarsz ebédelni? - tudakolta Charlie. - A határ a csillagos ég.
- Főzhetek is valamit.
- Ne beszélj szamárságot! Akarod, hogy a Lodge-ban ebédeljünk? - kérdezte Charlie reménykedve.
Én nem voltam oda különösebben Charlie kedvenc étterméért, de mit számít ez most? Úgyse fogok tudni lenyelni egy falatot sem.
- Aha, klassz, menjünk a Lodge-ba! - mondtam.
Charlie még szélesebben elvigyorodott, aztán felsóhajtott. A fejét félig Edward felé fordította, de igazából mégsem nézett rá.
- Velünk tartasz, Edward?
Esdeklő pillantással néztem rá. Nagy nehezen rendezte vonásait, még mielőtt Charlie hátrafordult volna, hogy lássa, miért kukult meg.
- Nem, köszönöm! - mondta végül mereven.
- Programod van a szüleiddel? - firtatta apám, és hallottam a hangján, hogy furcsállja a helyzetet. Edward mindig sokkal udvariasabban viselkedett vele, mint megérdemelte volna, ez a váratlan elutasítás meglepte.
- Igen. Ha megbocsátotok... - Edward hirtelen sarkon fordult, és nagy léptekkel átvágott a fogyatkozó emberseregleten. Kicsit túl gyorsan és idegesen mozgott, ezúttal nem ügyelt annyira a látszatra, mint máskor.
- Valami rosszat mondtam? - Charlie bűnbánóan pislogott.
- Ne is törődj vele! - próbáltam megnyugtatni. - Nem hiszem, hogy miattad ilyen.
- Csak nem vesztetek össze már megint?
- Senki nem veszett össze senkivel. Törődj a magad dolgával!
- Te is az én dolgom vagy!
A plafonra emeltem a szemem.

- Menjünk enni!
A Lodge zsúfolva volt. Én túl drágának és csicsásnak tartottam, de lévén az egyetlen hely a városban, amelyik legalább emlékeztetett egy valódi vendéglőre, ünnepélyes alkalmakkor nagyon népszerű volt. Morózusan bámultam a kitömött jávorszarvasfej depressziós ábrázatát, miközben Charlie borjújavát evett, és a szék háta fölött Tyler Crowley szüleivel diskurált. Nagy volt a zaj - mindenki az évzáróról érkezett, az asztalokat elválasztó folyosók és a boxok válaszfala fölött fecserésztek, akárcsak Charlie.
Háttal ültem az utcára néző ablaknak, így sikerült ellenállnom a kísértésnek, hogy az engem figyelő szempárt keresgéljem - mert éreztem, hogy ott van valahol. Hiszen kizárt, hogy Edward akár egy másodpercre is őrizetlenül hagyjon - ezek után biztosan. Az ebéd sehogy sem akart véget érni. Charlie lassan evett, lefoglalta a társas élet. Én csak csipegettem a hamburgeremből, és amikor senki sem látta, a szalvétába rejtettem egy-egy falatot. Úgy éreztem, mindez rettenetesen hosszú ideig tart, de valahányszor az órára pillantottam - amit a szükségesnél jóval gyakrabban megtettem -, láttam, hogy alig mozdult előre a mutató. Végre Charlie elrakta a visszajárót, és letette a borravalót az asztalra. Fölpattantam.
- Ennyire sietsz? - kérdezte apám.
- Szeretnék segíteni Alice-nek - jutott eszembe egy jó ürügy.
- Oké! - Elindult, hogy sorban mindenkitől elköszönjön. Én inkább kimentem a járőrkocsihoz.
Az ajtónak dőlve vártam, hogy Charlie végre elszabaduljon a spontán összeverődött partiból. Már majdnem sötét volt a parkolóban, vastag felhők borították az eget, nem lehetett eldönteni, lement-e már a nap, vagy sem. A levegő fojtogatóan párás volt, mintha esni készülne. És ekkor valami megmoccant az árnyékban.
Elakadt a lélegzetem, aztán megkönnyebbülten felsóhajtottam. Edward alakja vált ki a sötétségből.
Egyetlen szó nélkül magához húzott, és szorosan átölelt. Hűvös keze az államat kereste, aztán fölemelte az arcomat, hogy kemény ajkát az enyémhez szorítsa. Éreztem az állizmai feszülését.
- Hogy vagy? - kérdeztem, amint engedett lélegzethez jutni.
- Nem valami fényesen - mormolta. - De most már visszanyertem az önuralmamat. Sajnálom, hogy az előbb

annyira megfeledkeztem magamról!
- Az én hibám. Várnom kellett volna vele.
- Nem! - tiltakozott. - Ez olyasmi, amit feltétlenül tudnom kell. El sem tudom hinni, hogy magamtól nem jöttem rá.
- Éppen elég gondod volt mostanában.
- Mert neked talán nem?
Újra megcsókolt, időt sem a hagyott válaszra. Egy pillanattal később azonban elhúzódott.
- Jön Charlie.
- Megkérem, hogy tegyen ki a házatoknál.
- Én majd követlek benneteket.
- Erre semmi szükség - akartam mondani, de Edward már el is tűnt.
- Bella, hol vagy? - kiáltotta Charlie az étterem ajtajából, és hunyorogva fürkészte a sötétséget.
- Itt kinn.
Charlie a kocsihoz baktatott, és közben morgott valamit egyesek türelmetlenségéről.
- Na, hogy érzed magad? - kérdezte, miközben észak felé haladtunk az autóúton. - Nagy nap volt ez a mai.
- Remekül - hazudtam.
Charlie felnevetett: könnyen átlátott rajtam.
- Aggódsz a buli miatt, mi? - találgatott.
- Aha - hazudtam újra. De most nem vette észre.
- Igaz, sose lelkesedtél valami nagyon a partikért...
- Csak tudnám, kitől örököltem - dünnyögtem. Charlie kuncogott.
- Mindenesetre tényleg nagyon csinos vagy! Bánt, hogy nem jutott eszembe valami alkalomhoz illőt venni... Sajnálom.
- Ne beszélj butaságokat, Apu!

- Ez nem butaság. Úgy érzem, nem teszek meg mindent érted, amit kéne.
- Ez nevetséges! Fantasztikusan jó apa vagy! A világ legjobb apukája! És... - Nem volt könnyű Charlie-val érzésekről beszélni, de némi torokköszörülés után elszántan folytattam. - És tényleg örülök, Apu, hogy hozzád költöztem. Ez volt életem legjobb döntése. Szóval ne aggódj, ez csak a posztérettségi pesszimizmus-szindróma, amit most átélsz!
Apám felhorkant.
- Lehet. De egy-két dologra meg kellett volna tanítsalak. Például itt van mindjárt a kezed.
Értetlenül meredtem a bal kezemre: könnyedén pihent a sötét merevítőben, és jóformán már nem is gondoltam rá. A törött ujj már alig fájt.
- Sose jutott eszembe, hogy megtanítsalak rá, hogyan kell valakit állon vágni. Azt hiszem, ezt igen rosszul tettem.
- Eddig azt hittem, te Jacob pártján állsz.
- Nem számít, kinek a pártján állok. Ha valaki az engedélyed nélkül megcsókol, ki kell tudnod fejezni az érzéseid anélkül, hogy megsérülj közben. Például biztosan nem szorítottad az öklödbe a hüvelykujjadat, igaz?
- Nem én, Apu. Ez igazán aranyos tőled, de nem hiszem, hogy a bokszleckék segítettek volna. Jacobnak tényleg nagyon kemény feje van.
Charlie felnevetett.
- Hát akkor legközelebb inkább vágd gyomorszájon!
- Legközelebb? - háborodtam fel.
- Ne légy már olyan szigorú azzal a kölyökkel! Még nagyon fiatal.
- De amikor olyan utálatos!
- De azért még mindig a barátod.
-Tudom - sóhajtottam. - De dunsztom sincs, hogyan kéne viselkednem ebben a helyzetben.
Charlie lassan bólintott.

- Hát igen... Nem mindig nyilvánvaló, hogy mi a helyes. Megeshet, hogy ami helyes az egyiknek, az rossz valaki másnak. Szóval... sok szerencsét a megoldáshoz!
- Köszi - mormoltam szárazon.
Charlie fölnevetett, aztán a homlokát ráncolta.
- Ha ez a ma esti buli nagyon elvadulna... - kezdte.
- Emiatt ne aggódj, Apu! Carlisle és Esme is ott lesz. Sőt, téged és szívesen látnak, ha jönni akarsz.
Charlie elhúzta a száját, körülbelül ugyanannyira lelkesedett a partikért, mint én. Közben a leágazást kereste.
- Már megint nem tudom, hol kell befordulni - zsémbelődött.
- Igazán kitisztogathatnák azt a bekötőutat, így képtelenség megtalálni a sötétben.
-Azt hiszem, a következő kanyar után lesz. - Töprengve szívogattam az alsó ajkam. - Igazad van, tényleg nem lehet megtalálni. Alice ugyan azt ígérte, mellékel egy térképet minden meghívóhoz, de talán így is eltéved mindenki. - Ettől a lehetőségtől egy kicsit felvidultam.
- Talán igen - hagyta rám Charlie. Az út keletnek kanyarodott.
- De lehet, hogy nem.
A fekete, bársonyos sötétség pontosan ott ért véget, ahol Cullenék útja kezdődött. Valaki az ösvény mindkét oldalán beborította a fákat hunyorgó villanyégők ezreivel. Ha akarjuk, se tudjuk eltéveszteni az utat. -Alice... - mondtam savanyúan.
- Tyűha! - füttyentett Charlie, amikor ráfordultunk a bekötőútra. Nem csak az elágazás két oldalán álló fák fürödtek fényben. Nagyjából húsz lépésenként újabb sugárzó világítótorony mutatta az utat a nagy, fehér házig. Végig az egész úton - a teljes három mérföldön keresztül.
- Alice sose végez félmunkát, igaz? - mormolta Charlie megilletődve.
- Biztos, hogy nem akarsz te is bejönni?
- Halálbiztos. Jó szórakozást, kölyök!

- Kösz szépen, Apu!
Charlie magában mulatott rajtam, miközben kiszálltam, és bevágtam magam mögött az ajtót. Figyeltem, ahogy elhajt, és közben még mindig szélesen vigyorog. Sóhajtozva fölmasíroztam a lépcsőn, hogy túlessek az érettségi bulim megpróbáltatásain.

17. SZÖVETSÉG

- Bella? - hallottam Edward lágy hangját a hátam mögül. Megfordultam, és láttam, ahogy lobogó hajjal, könnyedén fölszalad a veranda lépcsőjén. Azonnal a karjába zárt, akár a parkolóban, és újra megcsókolt.
De ez a csók most megrémített. Túl sok feszültséget éreztem benne, az ajkát erősen és nyugtalanul szorította az enyémre - mintha attól félne, hogy már csak ennyi időnk maradt.
Márpedig én nem engedhettem meg magamnak, hogy erre gondoljak. Legalábbis akkor nem, ha a következő jó néhány órában normális emberi lényként akartam viselkedni. Elhúzódtam Edwardtól.
- Gyerünk, essünk túl ezen a hülye partin - motyogtam, de kerültem a pillantását. A két
tenyere közé fogta az arcomat, és várt, amíg felnézek rá.
- Nem engedem, hogy bajod essen!
Az ép kezem ujjaival megérintettem az ajkát.
- Igazából nem is magam miatt aggódom.
- Hogy miért nem vagyok én ezen meglepve? - hümmögött. Aztán halványan elmosolyodott. - Készen állsz az ünneplésre? Felnyögtem.
Kitárta előttem az ajtót, de közben egy pillanatra sem engedte el a derekamat. Egy másodpercig kővé dermedve álltam, aztán lassan megcsóváltam a fejemet.
- Hát ez hihetetlen...

- Alice már csak ilyen - vont vállat Edward.
Cullenék házát belül night clubbá alakították - olyanná, amely a való életben nem is létezik, csak a filmekben.
- Edward! - kiáltotta Alice egy hatalmas hangfal mellől. - Szükségem van a segítségedre. - Az asztalon tornyosuló CD-k felé intett. - Mit tanácsolsz, játsszunk nekik valami ismerőset és megnyugtatót? Vagy inkább - egy másik CD-kupac felé bökött az állával - csiszoljuk a zenei ízlésüket?
- Maradjunk a megnyugtatónál - javasolta Edward. - Tudod, ne ronts ajtóstul a házba...
Alice komolyan bólintott, és visszahajigálta az ízlésnevelő CD-ket egy dobozba. Most láttam csak, hogy időközben átöltözött, fiitteres, vállpántos rövid topot és piros bőrnadrágot viselt. Csupasz bőre furcsa színekben játszott a lüktető piros és lila fényben.
- Azt hiszem, én nem vagyok eléggé az alkalomhoz öltözve.
- Tökéletes vagy - ellenkezett Edward.
- Tűrhető - helyesbített Alice.
- Kösz! - Felsóhajtottam. - Ti tényleg azt hiszitek, hogy az emberek el fognak jönni?
Azt hiszem, mindketten tisztán hallották a hangomból kicsendülő reménykedést. Alice csúnyán nézett rám.
- Mindenki el fog jönni - jelentette ki Edward. - Majd meghalnak a kíváncsiságtól, hogy végre belülről lássák a zárkózott Cullen-család titokzatos házát.
- Mesés! - nyöszörögtem.
Nekem már semmi teendőm nem maradt, Alice mindent elvégzett. Biztos voltam benne, hogy én soha - még akkor sem, amikor már nem lesz szükségem alvásra, és sokkal gyorsabban fogok mozogni - nem leszek képes annyi mindent elvégezni olyan rövid idő alatt, mint Alice.
Edward egyetlen pillanatra sem volt hajlandó magamra hagyni, előbb megkerestük Jaspert, aztán Carlisle-t, hogy elmondja nekik, miféle megvilágosodásom támadt. Csöndes borzalommal hallgattam, ahogy megtárgyalták, miként fogják megtámadni a Seattle-i vámpírsereget. Láttam, hogy Jasper nem igazán elégedett az erőviszonyokkal, de Tanya családján kívül senkire nem számíthattak, azok pedig nem álltak kötélnek. Jasper

meg sem próbálta titkolni kétségbeesését, ahogy Edward szokta. A vak is láthatta: nem szívesen kockáztat, amikor ilyen nagy a tét.
Képtelenség, hogy én itthon maradjak, és csak tétlenül várakozzak és reménykedjek, hogy mindnyájan visszatérnek. Ez
lehetetlen.
Beleőrülnék.
Megszólalt a csengő.
A következő pillanatban minden szürreálisán „normális" lett. Carlisle arcán a feszültséget tökéletes, őszinte és meleg mosoly váltotta fel. Alice felhangosította a zenét, kitáncolt az előtérbe, hogy ajtót nyisson.
Egy kocsira való barát érkezett, akik túl izgatottak vagy túl szégyenlősek voltak hozzá, hogy egyedül jöjjenek. Először Jessica jelent meg az ajtóban, majd közvetlenül mögötte Mike. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha... legvégül még Lauren is beállított, örökké bíráló tekintete most kíváncsiságtól csillogott. Mindnyájan kíváncsian néztek körül, aztán pedig lenyűgözve bámulták a hatalmas, divatos szórakozóhellyé varázsolt helyiséget. A Cullen család összes tagja elfoglalta már a helyét, készen arra, hogy szokás szerint tökéletesen alakítsák az egyszerű földi halandót. Ma este úgy éreztem, akárcsak ők, én is minden pillanatban szerepet játszom.
Jesshez és Mike-hoz siettem, üdvözöltem őket, remélve, hogy a hangomban bujkáló idegességet az izgatottságnak tulajdonítják. Mielőtt még a többiekhez értem volna, újra csöngettek. Beengedtem Angélát és Bent, és nyitva hagytam az ajtót, mert Eric és Katié éppen elindult fölfelé a lépcsőn.
Az est folyamán nem volt időm pánikolni. Mindenkivel váltanom kellett pár szót, játszottam a pörgős háziasszony szerepét. Bár a partit hármunk tiszteletére rendezték, hiszen Alice és Edward is most érettségizett, tagadhatatlanul én voltam a gratulációk és köszönetnyilvánítások legnépszerűbb célpontja. Talán azért, mert Cullenék valahogy kicsit furcsán festettek Alice diszkólámpáinak fényénél. Talán mert ebben a fényben a szoba homályos és titokzatos volt. A légkör különben sem lehet megnyugtató egy átlagembernek, ha Emmett ott van a közelben. Láttam, ahogy Emmett Mike-ra vigyorog az asztal fölött, a vörös fények megcsillannak a fogán, mire

Mike automatikusan hátrahőkölt.
Alice alighanem szántszándékkal intézte így, hogy én legyek a figyelem középpontjában. Azt hitte, ettől jobban fogom érezni magam. Állandóan minél emberibb viselkedésre ösztökélt, mármint ahogy ő az embereket elképzelte.
A parti határozottan sikeres volt, annak ellenére, hogy a vendégeket ösztönösen nyugtalanította Cullenék jelenléte - de az is lehet, hogy ez csak még izgalmasabbá tette a dolgot. A zene mindenkit magával ragadott, a fények pedig valósággal hipnotizálták a társaságot. Az ennivaló villámgyorsan eltűnt, úgyhogy alighanem az is finom volt. A nappali rövidesen megtelt emberekkel, de egy pillanatra sem érződött szűknek. Úgy láttam, ott ropja az összes végzős, és a többi osztály nagy része is. A testek ide-oda hajlongtak a dübörgő zenére, a parti már-már táncversenybe csapott át.
Nem is volt olyan rémes, mint gondoltam. Alice példáját követve elvegyültem a tömegben, és mindenkivel váltottam pár szót. Szerencsére kevéssel is beérték. Az biztos, hogy ez a buli volt a legmenőbb, amit valaha is tartottak Forksban. Alice valósággal dorombolt - aki itt lehetett, nem felejti el egyhamar ezt az estét.
Egyszer már körbejártam, és visszajutottam Jessicához. Jess izgatottan csacsogott, oda se kellett figyelnem, mert nem úgy festett, mint aki választ vár. Edward az oldalamon állt - továbbra sem mozdult mellőlem egy percre sem. A biztonság kedvéért még a derekamat is átfogta, és néha magához húzott, amikor olyasmit olvasott valakinek a gondolataiban, amit nekem jobb volt nem hallanom.
Úgyhogy azonnal gyanakodni kezdtem, amikor hirtelen elengedett, és elhúzódott tőlem.
- Ne moccanj! - mormolta a fülembe. - Mindjárt visszajövök!
Kecsesen átsuhant a tömegen, hozzá sem ért az összezsúfolódott testekhez, és a következő pillanatban már olyan messze járt, hogy nem tudtam tőle megkérdezni, hová megy tulajdonképpen. Zavarodottan néztem utána, miközben Jessica belém csimpaszkodva igyekezett túlkiabálni a zenét, és észre se vette, hogy nem figyelek rá.
Néztem, ahogy Edward beér az árnyékba, a konyhaajtó melletti sarokba, amelyet a fények csak szabálytalan időközökben világítottak meg. Láttam, hogy egy alak fölé hajol, de hogy ki volt az, azt eltakarta a köztünk

hullámzó, emberi fejekből álló tenger. Lábujjhegyre ágaskodtam, és a nyakamat nyújtogattam. Ebben a pillanatban vörös fény villant Edward háta mögött, és megcsillant Alice topjának fiitterein. Csak egy fél másodpercre láttam az arcát, de ennyi is elég volt.

- Bocsáss meg egy pillanatra, Jess - motyogtam, és kiszabadultam a szorításából. Választ sem várva otthagytam, az sem érdekelt, hogy talán megsértődik.

Némi lökdösődés árán átfurakodtam a tömegen. Odasiettem a konyhaajtóhoz.

Edward már eltűnt, de Alice még mindig ott állt a sötétben, és üres arccal meredt maga elé - olyan kifejezéstelen tekintettel, mint aki az imént borzalmas szerencsétlenség szemtanúja volt. Egyik kezével az ajtókeretet markolta, mintha abba kapaszkodna.

- Mi az, Alice, mi történt? Mit láttál? - A kezemet összekulcsoltam magam előtt, könyörgőn.

Alice nem nézett rám, elrévedt valahová a semmibe. Követtem a tekintetének irányát, és láttam, amint elkapja Edward pillantását a szoba túlsó végéből. Edward arca is olyan üres és kifejezéstelen volt, akár egy szoboré. Megfordult, és eltűnt a lépcső alatt a sötétben.

Újra felharsant a csengő, órákkal azután, hogy az utolsó vendég is megérkezett. Alice csodálkozva felrezzent, majd az álmélkodást felváltotta az undor.

- Ki hívta meg a vérfarkast? - markolta meg a karomat.

- Én vagyok a bűnös - jelentkeztem.

Eddig azt hittem, hogy a meghívás elévült - bár álmomban sem jutott volna eszembe, hogy Jacob beteszi ide a lábát.

- Hát akkor menj, és gondoskodj a vendégedről! Nekem beszélnem kell Carlisle-lal.

- Ne, Alice, várj! - A karja után kaptam, de ő már el is tűnt, és én csak az üres levegőt markoltam meg.

- A fenébe! - morogtam.

Tudtam, hogy megtörtént. Alice végre meglátta, amire várt, úgy éreztem, egyszerűen képtelenség elviselni ezt a feszültséget, akár csak annyi időre is, amíg kimegyek ajtót nyitni. A csengő újra megszólalt, és hosszan

visongott, mintha valaki rátenyerelt volna a gombra. Direkt hátat fordítottam az ajtónak, és a sötét helyiség fürkésztem, nem látom-e valahol Alice-t. Nem láttam semmit. Megint átfurakodtam a tömegen, és elindultam a lépcső irányába.

- Szia, Bella!

A zene egy pillanatra elcsendesedett, és én meghallottam Jacob mély hangját, amint a nevemen szólít. Önkéntelenül felnéztem, aztán elhúztam a számat.

Nem is egy farkas érkezett, hanem három. Jacob belépett, az oldalán Quil és Embry. A két fiún látszott, hogy rettentően ideges, a szemük ide-oda cikázott, mintha egy kísértetjárta kriptába sétáltak volna be. Embry keze még mindig a kilincsen reszketett, és menekülésre készen félig az ajtó felé fordult.

Jacob üdvözlésképpen integetett. Láthatólag nyugodtabb volt a másik kettőnél, bár az orrát undorodva fintorgatta. Visszaintettem neki - búcsút intve -, aztán sarkon fordultam, és Alice keresésére indultam. Alig sikerült átpréselnem magam Conner és Lauren háta között.

Jacob egyszer csak mellettem termett a semmiből. A vállamra tette a kezét, és húzni kezdett a konyha melletti, sötét sarok felé. Megpróbáltam kibújni a szorításából, de elkapta az ép csuklómat, és kikormányzott a tömegből.

- Ez ám a barátságos fogadtatás! - jegyezte meg. Kirántottam a csuklómat a kezéből, és haragosan néztem rá.

- Egyáltalán, mit keresel te itt?

- Meghívtál, nem emlékszel?

- Amennyiben a jobbegyenesemből nem értettél volna, akkor most lefordítom: a meghívás visszavonva.

- Na, ne legyél már ünneprontó! Még ajándékot is hoztam neked, meg minden...

Összefontam a karomat a mellemen. Nem akartam Jacobbal veszekedni éppen most. Muszáj megtudnom, mit látott Alice, és hogy Edwardnak és Carlisle-nak mi a véleménye róla. A nyakamat nyújtogattam, megpróbáltam átnézni Jacob válla fölött, hogy megtaláljam őket.

- Vidd vissza a boltba, Jake! Valamit el kell intéznem...

Jacob elém lépett, hogy eltakarja a kilátást, és kénytelen legyek őrá figyelni.
- Nem tudom visszavinni, nem boltban vettem. Én magam csináltam. Jó sok időbe telt, ami azt illeti...
Megint oldalt hajoltam, de továbbra sem láttam egyik Cullent sem. Hová tűnhettek? Erőlködve meresztgettem a szemem a szoba sötétjébe.
- Ugyan már, Bella! Ne tégy úgy, mintha itt sem lennék!
- Dehogy! - Sehol nem láttam őket. - Figyelj, Jake, momentán egy csomó minden miatt aggódom... Jacob az állam alá nyúlt és fölemelte.
- Megkérhetem, Miss Swan, hogy részesítsen néhány másodpercig osztatlan figyelmében?
Elrántottam a fejemet.
- Ne merj hozzám érni, Jacob! - sziszegtem.
- Bocsánat! - Megadásképpen azonnal fölemelte mindkét kezét. - Tényleg sajnálom. Már úgy értem, a múltkor történteket. Nem lett volna szabad így megcsókolnom téged. Ez tényleg nem volt oké. Azt hiszem... szóval azt hiszem, azzal áltattam magam, hogy te is akarod.
-Áltattad magad? Micsoda finom fogalmazás!
- Ne légy már ilyen undok! Bocsánatot kértem.
- Remek. Bocsánatkérés elfogadva. Most pedig, ha megbocsátasz...
- Oké! - A hangja hirtelen annyira megváltozott, hogy felhagytam Alice keresésével, és belenéztem Jacob arcába. A padlót bámulta, hogy ne lássam a szemét. Az alsó ajka egy egészen kicsit megremegett.
- Gondolom, szívesebben vagy az igazi barátaiddal - mondta ugyanazon a megadó hangon. -
Megértem. Felnyögtem.
- Jaj, Jake, tudod, hogy ez nem igaz!
- Tényleg tudom?
- Hát legalábbis tudnod kéne! - Előrehajoltam, és fölfelé kukucskáltam, megpróbáltam a szemébe nézni. De Jacob kerülte a pillantásomat, elnézett a fejem fölött.

- Jake?
Továbbra sem volt hajlandó rám nézni.
- Hé, az előbb azt mondtad, hogy csináltál nekem valamit, igaz? - kérdeztem. - Vagy csak duma volt? Hol az ajándékom? - Kísérletem, hogy lelkesedést színleljek, elég gyatrán sikerült, de azért megtette a hatását. Jacob égnek emelte a szemét, aztán rám fintorgott.
Folytattam a színjátékot, az orra alá dugtam kinyújtott tenyeremet.
- Várok!
- Helyes! - morogta gúnyosan. De közben már belenyúlt a farmere hátsó zsebébe, és kihúzott egy laza szövésű, tarka anyagból készült zacskót. A száját bőrzsineg húzta össze. Jacob letette a tenyerembe.
- Hé, ez nagyon csinos, Jake. Köszi szépen! Jacob felsóhajtott.
- Az ajándékod ott van benne, Bella! -Oh.
Ügyetlenkedtem egy darabig a bőrzsineggel. Jacob újra felsóhajtott, elvette tőlem a zacskót, meghúzta a zsineg megfelelő végét, és egyetlen könnyű rántással kioldotta a csomót. Amikor érte nyúltam, ő lefelé fordította, és egy ezüstös valamit rázott ki belőle a tenyerembe. A láncszemek halkan megcsörrentek, ahogy egymáshoz értek.
- A karkötőt nem én csináltam - vallotta be. - Csak az amulettet.
Az ezüst karkötőn egy fából faragott, apró szobrocska fityegett. Két ujjam közé vettem, hogy közelebbről megnézzem. Álmélkodva láttam, milyen finoman van megmunkálva a parányi figura - a miniatűr farkas tökéletesen élethű volt. Ráadásul valami vörösesbarna fából faragta ki Jacob, pontosan olyanból, mint a bőre színe.
- Ez gyönyörű! - suttogtam. - Ezt te csináltad? De hogyan? Jacob vállat
vont.
- Billytől tanultam. Ő sokkal ügyesebb, mint én.
- Ezt nehéz elhinni. - Körbe-körbe forgattam az ujjaim közt a parányi farkast.
- Tényleg tetszik?

- Hát persze! Elképesztően gyönyörű, Jake!
Jacob boldogan elmosolyodott, de a következő pillanatban már megint savanyú képet vágott.
- Na szóval, talán néha-néha majd eszedbe jutok róla. Tudod, hogy van, távol a szemtől, távol a szívtől...
Nem vettem tudomást a hangulatáról.
- Segíts már, kérlek, szeretném fölvenni!
Odatartottam a bal csuklómat, mert a másikon még mindig ott volt a kötés. Jacob könnyedén bekapcsolta a karkötőt - az ember nem is gondolná, hogy hatalmas keze milyen jól boldogul egy ilyen finom kis holmival.
- Hordani fogod? - kérdezte.
- Naná, hogy hordani fogom!
Rám vigyorgott - azzal a vidám mosolyával, amelyet annyira szerettem látni az arcán.
Egy pillanatig visszamosolyogtam rá, de aztán ösztönösen megint a helyiséget kezdtem pásztázni Edward vagy Alice után kutatva.
- Mitől vagy ennyire szétszórt? - kérdezte Jacob.
-Á, semmi! - hazudtam, és megpróbáltam csak őrá figyelni. - Kösz szépen az ajándékot, de tényleg! Egyszerűen imádom!
- Bella! - Jacob összevonta a szemöldökét, amitől mélyen ülő szeme árnyékba borult. - Valami baj van, igaz?
- Jake, én... nem, nincs semmi baj.
- Ne hazudj nekem, Bella! Különben is pocsékul hazudsz. Mondd meg inkább, mi folyik itt! Nekünk is tudnunk kell ezekről a dolgokról - fejezte be, önkéntelenül átcsúszva többes számba.
Alighanem igaza van, gondoltam: csakugyan a farkasokra is tartozik, ami történik. Csakhogy egyelőre még nem tudtam, mi is történik voltaképpen. Ehhez előbb meg kell találnom Alice-t.
- Megígérem, hogy elmondom. Csak előbb hadd derítsem ki, hogy mi a helyzet, oké? Beszélnem kell Alice-szel.
Jacobnak leesett a tantusz.
- Látott valamit, igaz?

- Igen, pont akkor, amikor felbukkantatok.
- Azzal a vérszívóval kapcsolatos, aki a szobádban járt? - mormolta olyan halkan, hogy a többiek ne hallják meg a zenétől.
- Azzal is kapcsolatos - vallottam be.
Ezen egy percig eltöprengett, közben a fejét fél re biccentve nézett az arcomba.
- Van valami, amit nem akarsz elmondani nekem... valami fontos. Mi értelme lett volna tovább hazudni? Jacob túlságosan jól ismert.
- Igen.
Egy pillanatig merően nézett rám, aztán megfordult, és megpróbálta elkapni két falkatestvére pillantását. Azok ketten még mindig félszegen toporogtak a bejáratnál, és szemlátomást kínosan érezték magukat. Amikor elkapták Jacob szemvillanását, megindultak felénk. Fürgén átsiklottak a vendégek között, akik most már szinte valamennyien táncoltak. Egy pillanattal később mindketten ott tornyosultak Jacob mellett.
- Most. Beszélj! - követelte Jacob.
Embry és Quil hol rám, hol meg Jacobra pislogott.
- Jacob, én sem tudok mindent! - Most már nemcsak Alice-t kerestem, hanem azt is, merre menekülhetnék. Ezek hárman a szó szoros értelmében sarokba szorítottak.
- Akkor mondj el annyit, amennyit tudsz!
Mind a hárman pontosan ugyanabban a pillanatban fonták keresztbe a karjukat a mellükön. Kicsit mulatságos volt, de leginkább fenyegető.
És ekkor megpillantottam Alice-t: a lépcsőn jött lefelé, fehér bőre lilán villogott a diszkólámpa fényében. -Alice! - sikkantottam megkönnyebbülten.
A pillantása azonnal megtalált, amint kimondtam a nevét, pedig a basszusgitár lüktetésének el kellett volna nyomnia a hangomat. Gyorsan integettem neki, aztán láttam, hogyan változik meg az arca, amikor észreveszi a fölém tornyosuló három vérfarkast. A szeme elkeskenyedett.

De már azelőtt is feszültség és félelem áradt belőle. Az ajkamba haraptam, amikor odaszökkent mellém. Jacob, Quil és Embry zavartan húzódott el mellőle. Alice átkarolt.

- Beszélnem kell veled! - súgta a fülembe.

- Öööö, Jake, akkor majd később találkozunk... - motyogtam, miközben megpróbáltunk elosonni mellettük. De Jacob kinyújtotta egyik hosszú karját, és tenyerét a falnak támasztva eltorlaszolta az utunkat.

- Hé, ne olyan gyorsan!

Alice elkerekedett szemmel, hitetlenkedve nézett föl rá.

- Tessék?

- Tudni akarjuk, mi történik! - mordult rá Jacob.

Jasper bukkant fel a semmiből. Az egyik pillanatban még ott álltunk Alice-szel a falhoz szorulva, a következőben Jasper már Jacob másik oldalán állt fenyegető képpel.

Jacob lassan leengedte a karját. Ez volt a legokosabb, amit tehetett, feltéve, hogy nem akarta elveszíteni ezt a végtagját.

- Nekünk is jogunk van tudni! - mormolta Jacob, és még mindig merően nézte Alice-t.

Jasper odalépett kettejük közé, és a három vérfarkas láthatóan felkészült a küzdelemre.

- Hé, hé! - vetettem közbe magam, kissé hisztérikusan vihorászva. - Ez itt egy parti, nem emlékeztek?

Senki ügyet sem vetett rám. Jacob Alice-t nézte merően, Jasper pedig Jacobra meredt fenyegetően. Alice arca hirtelen megváltozott: láttam, hogy töpreng valamin.

- Minden rendben van, Jasper! Tulajdonképpen igaza van. Jasper továbbra sem változtatott a testtartásán.

Esküdni mertem volna rá, hogy ha még egy másodperccel tovább tart ez a feszültség, szétrobban a fejem.

- Mit láttál, Alice?

Alice egy pillanatra Jacobra meredt, aztán úgy döntött, a vérfarkasok is a fültanúi lehetnek annak, amit mondani készül.

- Megszületett a döntés.
- Indultok Seattle-be?
- Nem.
Éreztem, hogy minden vér kifut az arcomból. A gyomrom összerándult a rémülettől.
- Ők jönnek ide! - fuldokoltam.
A quileute fiúk némán figyeltek, pontosan leolvasták arcunkról az érzelmeinket. Úgy álltak ott, mintha földbe gyökerezett volna a lábuk, de mégsem voltak teljesen mozdulatlanok. Mindhármuknak remegett a keze.
- Igen.
- Forksba - suttogtam.
- Igen. -Azért?
Alice bólintott, láthatólag megértette a kérdést.
- Az egyiknél ott van a piros blúzod.
Nyelni próbáltam. Jasper arcán rosszallás futott át. Nyilván nem tetszett neki, hogy a vérfarkasok előtt beszélünk ezekről a dolgokról, de Alice-nek nem volt más választása: valamit ki kellett mondania.
- Nem engedhetjük, hogy idáig eljussanak. Nem vagyunk elegen, hogy megvédjük a várost.
- Tudom - felelte Alice csüggedten. - De nem számít, hol próbáljuk megállítani őket. Semmiképpen sem leszünk elegen, és néhányan mindenképpen eljutnak ide.
- Jaj, nem!
A buli zaja elnyomta a hangomat. Körülöttünk mindenütt a barátaim, szomszédaim és irigyeim nevetgéltek, és ringatóztak a zenére, és nem is sejtették, miféle borzalom, veszély és talán halál leselkedik rájuk. Miattam. - Alice - suttogtam hangtalanul. - El kell mennem innen. Minél messzebbre.
- Az nem segít. Most nem olyan a helyzet, mint amikor egyetlen, magányos nyomkeresővel volt dolgunk. Mindenképpen ide jönnek először.
- Akkor eléjük megyek! - Ha a hangom nem olyan rekedt, sikoltottam volna ezt a néhány szót. - Ha megtalálják,

amit keresnek, talán elmennek, és nem bántanak senki mást.
- Bella! - tiltakozott Alice.
- Egy pillanat! - szólt közbe Jacob halk, parancsoló hangon. - Mi közeledik? Alice jeges pillantást vetett Jacobra.
- A mi fajtánk. Rengetegen.
- Miért?
- Belláért. Összesen ennyit tudunk.
- És annyian vannak, hogy nem bírtok velük? - kérdezte Jacob. Ez a kérdés feldühítette Jaspert.
- Azért akad pár előny a mi oldalunkon is, kutya! Kiegyensúlyozott küzdelem lesz!
- Nem. - Jacob arca vad félmosolyra húzódott. - Nem lesz kiegyensúlyozott!
- Hát ez nagyszerű! - sziszegte Alice.
Még rémülten bámultam rá, amikor Alice arca hirtelen felderült. Tökéletes vonásai csak úgy ragyogtak az örömtől, minden kétségbeesés eltűnt róluk. Rávigyorgott Jacobra, a fiú meg őrá.
- Most már természetesen nem látok semmit! - közölte Alice elégedetten. - Ez persze kényelmetlen, de mindent összevéve, nem igazán bánom.
- Össze kell dolgoznunk - mondta Jacob. - Nekünk ez nem lesz könnyű. De mindenesetre ez inkább a mi feladatunk, mint a tiétek.
- Ilyen messzire én nem mennék, de segítségre tényleg szükségünk van. És nem lehetünk válogatósak.
- Hé, hé, megálljunk! - szakítottam félbe őket.
Alice lábujjhegyre ágaskodott, Jacob föléje hajolt, mindkettőjük arca sugárzott az izgalomtól, és mindketten az orrukat fintorgatták a másik szagától. Türelmetlenül pislantottak rám.
- Összedolgozni? - dünnyögtem a fogamon keresztül.
- Ugye, nem gondoltad komolyan, hogy minket kihagyhatsz ebből? - kérdezte Jacob.
- Márpedig ki fogtok maradni ebből! -A jósnőd nem így gondolja.

- Alice, mondd meg nekik, hogy erről szó sem lehet! - erősködtem. - Meg fognak ölni benneteket. Jacob, Quil és Embry kórusban, hangosan fölnevetett.
- Bella - kezdte Alice megnyugtató, békítő hangon. - Külön-külön valamennyiünket megölhetnek. De ha együtt vagyunk...
- Nem lesz probléma! - fejezte be Jacob helyette. Quil újra fölnevetett.
- Hányan vannak? - kérdezte Quil mohón.
- Nem! - kiáltottam.
Alice ügyet sem vetett rám.
- Ez változó. Ma huszonegyen vannak, de folyton csökken számuk.
- Miért? - kérdezte Jacob kíváncsian.
- Hosszú történet - felelte Alice, és hirtelen körülpillantott a teremben. - És ez nem a legmegfelelőbb hely, hogy megtárgyaljuk.
- Ma este, később? - erősködött Jacob.
- Igen - felelte Jasper. - Már amúgy is terveztük, hogy összehívunk egy... stratégiai megbeszélést. Ha velünk harcoltok, nektek is szükségetek lesz némi kiképzésre.
A három farkas az utolsó mondat hallatán morcos képet vágott.
- Nem! - nyöszörögtem.
- Ez fura lesz... - töprengett Jasper. - Soha még csak eszembe se jutott, hogy együtt is harcolhatnánk. Ez lesz az első alkalom.
- Semmi kétség - helyeselt Jacob. Hirtelen mehetnékje támadt. - Vissza kell mennünk, hogy beszéljünk Sammel. Hány órakor?
- Mi az, ami még nem túl késő nektek? Három szempár fordult az ég felé.
- Hány órakor? - ismételte Jacob.
- Háromkor? -Hol?

- Körülbelül tíz mérföldnyire északra a Hoh Forest-i kunyhótól. Nyugat felől gyertek, és akkor követni tudjátok a szagunkat befelé az erdőbe.
- Ott leszünk.
Sarkon fordultak, indulásra készen.
- Várj, Jake! - kiáltottam utána. - Kérlek! Ne csináld ezt!
Megállt, visszafordult egy pillanatra, és rám vigyorgott, miközben Quil és Embry türelmetlenül sietett az ajtó felé.
- Ne légy nevetséges! Sokkal klasszabb ajándékot adtál nekem, mint én neked.
- Nem! - sikítottam. Az elektromos gitár dübörgése elnyomta a hangomat.
Jacob nem felelt. A barátai nyomába eredt, akik már odakinn jártak. Tehetetlenül figyeltem, ahogy Jake eltűnik a szemem elől.

18. KIKÉPZÉS

- Ez volt a leghosszabb buli az emberiség történetében - panaszkodtam hazafelé úton. Edward nem tiltakozott.
- De most már vége - mondta, és megnyugtatóan simogatta a karomat.
Most már csak én szorultam megnyugtatásra. Edward remekül volt - az összes Cullen remekül volt.
Engem is mind nyugtatgatni próbáltak: Alice felnyúlt, hogy megveregesse a fejemet, amikor elbúcsúztunk, és közben jelentőségteljes pillantásokkal nógatta Jaspert, míg rám nem tört és körbe nem vett a békesség hulláma. Esme homlokon csókolt, és azt bizonygatta, minden rendben lesz. Emmett féktelenül hahotázva azt kérdezgette, miért csak én lennék az egyetlen, aki harcolhat a vérfarkasokkal. Mióta Jacob előrukkolt a megoldással, mindnyájukon felhőtlen, már-már euforikus jókedv vett erőt a feszültséggel teli hetek után. A kételyeket mintha elfújta volna a szél, mindenki csak úgy dagadt az önbizalomtól. A parti végére olyan vidám lett a hangulat,

mintha csakugyan ünnepelnénk. Kivéve engem.
Már az is elég rossz - sőt, szörnyű -, hogy Cullenék harcolni fognak értem, és én ebbe kénytelen voltam beleegyezni. Úgy éreztem, már ez is több, mint amit még el bírok viselni.
De hogy Jacob is... Ő és a bolond, felajzott falkatestvérei - a legtöbbjük még nálam is fiatalabb volt. Hiszen csak túlméretezett, hatalmas izomzattal rendelkező gyerekek, akik úgy örültek a harcnak, mint valami tengerparti kirándulásnak. Nem engedhetem, hogy ők is veszélybe sodorják magukat. Csupasz idegvégződéseim cafatokban lógtak. Nem tudtam, meddig bírom még, hogy föl ne sikoltsak.
Ehelyett inkább suttogtam, hogy legalább a hangomat uraljam.
- Ma éjszaka magaddal fogsz vinni!
- Bella, te is tudod, hogy teljesen kimerültél.
- Miért, azt hiszed, tudok majd aludni? Edward a homlokát
ráncolta.
- Ez még csak egy próba. Egyáltalán nem biztos, hogy képesek leszünk... együttműködni. Ki tudja, hogy sül el a dolog. Semmi szükség rá, hogy te is ott legyél!
Mintha bizony ez nem arra ösztökélt volna, hogy még inkább ott akarjak lenni!
- Ha te nem viszel el, majd megkérem Jacobot.
Edward szeme összeszűkült. Ez övön aluli ütés volt, elismerem. De nem egyezhettem bele, hogy
elmenjen nélkülem. Nem felelt: már ott is álltunk a házunk előtt. A verandán égett a lámpa.
- Viszlát odafenn! - mormoltam.
Lábujjhegyen beóvakodtam. Charlie ott aludt a nappaliban, félig lelógva a keskeny díványról, és fülsiketítően horkolt. Ha nekiállok
láncfűrésszel felhasogatni a bútorokat, arra sem ébredt volna fel. Erőteljesen
megráztam a vállát.
- Apu! Charlie!

Morgott valamit, de a szeme még mindig csukva volt.
- Itthon vagyok. Meg fog fájdulni a hátad, ha így alszol! Gyerünk, ideje ágyba bújni!
Még egy darabig ráncigáltam, mert nem akaródzott kinyitni a szemét, de végül sikerült fölrángatni a díványról. Eltámogattam az ágyáig, ott ruhástól leroskadt az ágytakaróra, és hortyogott tovább. Úgy festett, egyhamar nem fog járőrözni a szobámban.
Megmostam az arcom, átöltöztem farmerbe és flanelingbe. Edward boldogtalanul figyelte a hintaszékből, ahogy beakasztom az Alice-től kapott ruhát a gardróbszekrénybe.
- Gyere ide! - mondtam. Megfogtam a kezét, és odahúztam az ágyhoz.
Lelöktem az ágyra, aztán az ölébe kuporodtam, és a melléhez simultam. Lehet, hogy igaza van, és elég fáradt vagyok ahhoz, hogy el is aludjak. De majd gondoskodom róla, hogy ne osonhasson ki nélkülem. Körém csavarta a takarómat, aztán szorosan magához ölelt.
- Nyugodj meg, kérlek?
- Jó. jó.
Menni fog a dolog, Bella! Érzem! Összeharaptam a fogamat.
Edwardból még mindig sugárzott a megkönnyebbülés. Rajtam kívül senkit sem érdekelt, hogy Jacob és a barátai megsebesülhetnek. Még Jacobot és a barátait sem. Őket aztán végképp nem. Edward megérezte, hogy közel járok hozzá, hogy becsavarodjak.
- Figyelj, Bella! Gyerekjáték lesz! Az újszülötteket teljesen váratlanul fogja érni a dolog! Sejtelmük sincs a vérfarkasok létezéséről, mint ahogy neked se volt. Láttam, hogyan támadnak csoportosan, pont úgy, ahogy Jasper leírta. Komolyan azt hiszem, hogy a farkasok vadásztechnikája remekül beválik velük szemben. És ha a farkasok szétzilálják és összezavarják őket, nekünk, többieknek alig marad valami teendőnk. Lehet, hogy egyikünk kénytelen lesz majd a kispadról nézni a meccset! - tréfálkozott.
- Csupa móka és kacagás! - mormogtam fakón az ingébe.
- Ssss! - Megcirógatta az arcomat. - Majd meglátod. Most már ne aggódj! Dúdolni kezdte az altatódalomat, de ez

egyszer nem sikerült megnyugtatnia vele.
Emberek fognak megsebesülni - na jó, igazából vámpírok és vérfarkasok, de mégis -, olyan emberek, akiket szeretek. És miattam esik bántódásuk. Már megint. A balszerencsém célozhatna egy kicsit gondosabban... Úgy éreztem, menten felordítok az üres égre: *Itt vagyok - engem kerestek! Egyedül engem!*
Aztán azon töprengtem, hogy pontosan ezt kéne tennem - rákényszeríteni a balszerencsémet, hogy egyedül engem vegyen célba. Nem könnyű. Türelmesen ki kell várnom a megfelelő pillanatot...
Mégsem aludtam el. Meglepetten észleltem, milyen gyorsan múlnak a percek, és még mindig éber és feszült voltam, amikor Edward felült.
- Biztos, hogy nem akarsz inkább itt maradni és aludni? Nagyon rondán néztem rá.
Sóhajtva fölkapott az ágyról, és kiugrott velem az ablakon. A hátára vett, és rohanni kezdett a fekete, néma erdőn keresztül, és még futás közben is éreztem a mozgásán, mennyire fel van dobva. Úgy szaladt, ahogy olyankor szokott, amikor csak kettőnk kedvéért és a rohanás örömeért teszi. Ez is olyasmi, ami boldoggá tett volna, ha nem ilyen nyugtalan időket élünk. Amikor kiértünk a tágas, nyílt mezőre, a családja már ott fecserészett vidáman és könnyedén. Emmett mennydörgő nevetése időről időre visszhangot vert a tisztáson. Edward letett a földre, és kéz a kézben megindultunk feléjük.
Sötét volt, a hold felhők mögé rejtőzött, és beletelt egy percbe amíg rájöttem, hogy azon a tisztáson vagyunk, ahol baseballozni szoktak. Ott, ahol több mint egy éve a Cullenékkel töltött első, vidám és gondtalan estét megzavarta Jamesnek és társainak felbukkanása. Furcsa érzés volt újra itt lenni - mintha a társaság sem lenne teljes, amíg James, Laurent és Victoria nem csatlakozik hozzánk. De James és Laurent soha nem térhet már vissza. Az akkori sablon nem ismétlődhet. Lehet, hogy egyetlen sablon sem ismétlődhet többé.
Igen, valaki kitört a szerepéből. Lehetséges, hogy a Volturi jelenti a változó mennyiséget ebben az egyenletben? Kételkedtem benne.
Victoria az én szememben afféle természeti erőnek tűnt - hurrikánnak, amely egyenes vonalban söpör végig a tengerparton -, elkerülhetetlen, engesztelhetetlen, de kiszámítható. Talán hibáztam, amikor csak ennyit néztem

ki belőle. Alighanem ő is képes alkalmazkodni a megváltozott körülményekhez.
- Tudod, mire gondolok? - kérdeztem Edwardot. Elnevette magát.
- Nem, nem tudom.
Kis híján elmosolyodtam.
- Mire gondolsz?
-Azt hiszem, *minden* összefügg. Nemcsak a kettő, hanem mind a három.
- Fogalmam sincs, miről beszélsz.
- Három rossz dolog történt, amióta visszajöttél. - Az ujjamon kezdtem számlálni. - Az újszülöttek felbukkanása Seattle-ben. Az
idegen, aki a szobámban járt. És mindenekelőtt Victoria visszatérése. Edward
összevont szemmel megrágta a hallottakat.
- Miért gondolod, hogy összefüggnek?
- Mert egyetértek Jasperrel: a Volturi nem szereti megszegni a saját szabályait. És különben is, ők biztosan jobban csinálták volna. - És én már halott lennék, ha azt akarták volna, hogy meghaljak, tettem hozzá magamban. - Emlékszel, amikor tavaly Victoria nyomát követted?
- Aha. - Edward a homlokát ráncolta. - Nem mintha jól csináltam volna.
- Alice azt mondta, Texasban jártál. Victoria után mentél?
- Igen. Hmmm...
- Na látod... Biztos ott támadt ez az ötlete. De nem érti a dolgát, így aztán az újszülöttek teljesen
elszabadultak. Edward a fejét ingatta.
- Csak Aro tudja, pontosan hogyan működik Alice jövőbelátó képessége.
- Aro tudja a legjobban, de eleget tudhat Tanya és Irina, meg a baráti kör Denaliban, nem? Laurent hosszú időt töltött náluk. És elég jóban volt Victoriával ahhoz, hogy szívességeket tegyen neki, hát akkor miért ne mondhatott volna el mindent, amit tudott? Edward összevonta a szemöldökét.

- Nem Victoria járt a szobádban.
- Talán nem lehetnek új barátai? Gondold csak meg, Edward! Ha Victoria lelkén száraz az, ami Seattle-ben történik, akkor rengeteg új barátja van. Ő teremtette őket.
Edward ezen eltöprengett.
- Hmmm - mondta végül. - Lehetséges. Én még mindig a Volturit tartom a legvalószínűbbnek... de a te elméletedben is van valami. Például Victoria személyisége. A teóriád tökéletesen illik rá. Kiválóan ért hozzá, hogy megóvja magát a veszélytől, neki talán ez a különleges képessége. Az mindenesetre igaz, hogy ha ez az ő műve, nem fenyegeti veszély, ha a háttérben marad, és engedi, hogy az újszülöttek csinálják itt a felfordulást. És valószínűleg a Volturi részéről sem. Talán számít rá, hogy a végén mi nyerünk, de addig is súlyos veszteségeket okozhat nekünk. Az ő kis serege viszont odavész, és senki nem tanúskodhat ellene. Ha mégis akadna túlélő - folytatta Edward, a lehetőségeket fontolgatva -, lefogadom, hogy azt ő maga pusztítja el... Viszont kell hogy legyen legalább egy barátja, aki érettebb, mint a többiek. Egyetlen újszülött sem hagyta volna életben apádat.
Egy hosszú pillanatig maga elé nézett, aztán hirtelen feleszmélt, és rám mosolygott.
- Határozottan lehetséges. Ezzel együtt, minden eshetőségre fel kell készülnünk, amíg biztosat nem tudunk. Ma nagyon vág az eszed! - tette hozzá. - Lenyűgöző!
Felsóhajtottam.
- Talán csak ez a hely teszi. Úgy érzem, mintha itt lenne a közelben... mintha most is szemmel
tartana. Edward állán megfeszültek az izmok ettől a gondolattól.
- Egy ujjal sem érhet hozzád, Bella! - bizonygatta.
De azért a pillantása gondosan végigpásztázta a sötét fákat. Miközben szeme az erdő mélyét fürkészte, szokatlan kifejezés futott át az arcán. Ajkát felhúzta, felfedve fogsorát, és a szeme különös fényben csillogott - valami vad, féktelen reménység látszott benne.
- Mit nem adnék érte, ha ilyen közel lenne - mormolta. - Victoria, vagy bárki, akinek valaha is megfordult a fejében, hogy téged bántson. Ha lenne rá esély, hogy én magam vessek véget ennek az egésznek... Ez

alkalommal a tulajdon két kezemmel.
Olyan ádáz, vad vágyakozás csendült ki a hangjából, hogy kivert a víz, és még szorosabban kulcsoltam a kezemet az övébe, azt kívánva, bárcsak mindörökre egymásba forraszthatnám az ujjainkat.
Már majdnem Cullenékhoz értünk, amikor feltűnt, hogy most először Alice korántsem olyan derűs és bizakodó, mint a többiek. Oldalt húzódva Jaspert figyelte, ahogy kinyújtja a karját, mintha bemelegítene, és elbiggyesztette a száját.
- Alice-nek meg mi baja? - suttogtam. Edward megint
nevetett magában.
- A vérfarkasok már útban vannak ide, úgyhogy mostantól nem látja, mi fog történni. Képzelem, milyen kínos érzés lehet... mintha megvakult volna.
Alice meghallotta Edward halk szavait, bár ő állt tőlünk a legmesszebb. Felnézett, nyelvet öltött a bátyjára, de az csak nevetett.
- Sziasztok - üdvözölt minket Emmett. - Mi az, Bella? Edward belement, hogy te is gyakorold magad a harcművészetekben?
- Légy szíves, Emmett, ne adj neki ötleteket! - mordult Edward a bátyjára.
- Mikor érkeznek a vendégeink? - kérdezte Carlisle. Edward egy
pillanatig koncentrált, aztán felsóhajtott.
- Másfél perc múlva. De kénytelen leszek tolmácsolni. Nem bíznak bennünk annyira, hogy az emberi formájukban mutatkozzanak. Carlisle bólintott. - Nekik sem könnyű, örülök, hogy egyáltalán eljönnek.
Hitetlenkedve bámultam Edwardra.
- Farkas alakban jönnek?
Edward felfigyelt a reakciómra, és biccentett. Nagyot nyeltem. Eszembe jutott az a két alkalom, amikor Jacobot farkas alakban láttam - először a mezőn Laurenttel, másodszor pedig az erdei ösvényen, amikor Paul megharagudott rám... Mind a két emlék ijesztő volt.

Edward szeme furcsán kezdett csillogni, mintha eszébe jutott volna valami, ami éppenséggel nem is kellemetlen. Gyorsan Carlisle és a többiek felé fordult, mielőtt leolvashattam volna az arcáról, mi jár a fejében.
- Készüljetek! Meg fogtok lepődni!
- Mire gondolsz? - kérdezte Alice élesen.
- Psszt! - intette csöndre Edward, és elbámult mellette a sötétségbe.
A Cullenék alkotta szabálytalan kör hirtelen szaggatott vonallá alakult, Jasperrel és Emmett-tel a két végén. Edward mellettem állt, kissé előredőlt, és a tartásán láttam, hogy legszívesebben ő is fivérei mellett lenne. Szorosabban kulcsoltam a kezemet az övébe.
Az erdő felé hunyorogtam, de nem láttam semmit.
- A fenébe is! - motyogta Emmett. - Láttatok már ilyet? Esme és Rosalie
elkerekedett szemmel nézett egymásra.
- Mi az? - suttogtam lehelethalkan. - Én nem látok semmit.
- Megszaporodott a falka - mormolta Edward a fülembe.
Elfelejtettem volna megmondani nekik, hogy Quil is csatlakozott a falkához? A szememet meresztgettem, megpróbáltam kivenni a hat farkas alakját az erdő sötétjében. Végül valami megcsillant a feketeségben - a szemük, de magasabban, mint ahol vártam. Már elfelejtettem, milyen hatalmasak a farkasok. Akkorák, mint a lovak, csak jóval izmosabbak, és vastagabb a bundájuk is - a foguk meg, akár a kés, az ember nem bírja elfordítani róla a tekintetét.
De most csak a szemüket láttam. És a sötétséget pásztázva egyszer csak észrevettem, hogy hatnál több szempár villog ránk. Egy, kettő, három... Magamban gyorsan megszámoltam őket. Kétszer is. Tíz volt belőlük.
- Elképesztő... - kommentálta Edward alig hallhatóan.
Carlisle lassan, megfontoltan egy lépést tett előre. Gondosan kiszámított mozdulat volt, azzal a céllal, hogy megnyugtassa a közeledőket.
- Isten hozott titeket! - üdvözölte a láthatatlan farkasokat.

- Köszönjük! - felelte Edward furcsa, színtelen hangon, és hirtelen rájöttem, hogy ezt valójában Sam mondja. Odapillantottam a sor közepén villogó szempárra, ez volt a legmagasabban, ez kellett legyen a legnagyobb farkasé. A nagy, fekete állat körvonalait azonban nem lehetett kivenni a sötétben.
Edward ugyanazon a távoli, személytelen hangon tolmácsolta, Sam szavait.
- Mi majd nézünk és figyelünk, de ez minden! Erre futja az önuralmunkból.
- Ez több, mint elég - felelte Carlisle. - Jasper fiamnak - arrafelé intett, ahol Jasper állt feszülten, ugrásra készen - vannak tapasztalatai ezen a területen. Megtanít bennünket arra, hogyan harcolnak az ellenségeink, és hogyan győzhetjük le őket. Biztos vagyok benne, hogy hasznos dolgokat hallhattok tőle.
- Ők mások, mint ti? - kérdezte Edward Sam nevében. Carlisle bólintott.
- Ők mindnyájan egészen újak, alig néhány hónapja vámpírok. Bizonyos szempontból gyerekek. Nincs semmiféle tapasztalatuk vagy kialakult harcmodoruk, csak a nyers erejük. Ma összesen húszan vannak. Tíz jut nekünk, tíz nektek, így könnyen elbánunk velük. Az is lehet, hogy kevesebben lesznek. Az újak egymás között is harcolnak.
Moraj futott végig a farkasok sötétbe vesző során, halk, dünnyögő morgás, amely valahogy mégis lelkesen hangzott.
- Mi szívesen vállalunk többet is a ránk eső résznél, ha szükséges - fordította Edward, és a hangja már korántsem volt olyan szenvtelen.
Carlisle elmosolyodott.
- Majd meglátjuk, hogy alakul.
- Tudjátok már, mikor és hogyan érkeznek?
- A hegyeken kelnek át négy napon belül, és késő délelőtt érkeznek. Ahogy közelednek, Alice segít majd követni az útvonalukat.
- Köszönjük a tájékoztatást. Résen leszünk.
Sóhajszerű hangot hallottam, és a szemek közelebb ereszkedtek a földhöz, egyik szempár a másik után.

Két szívdobbanásnyi időre teljes csönd lett, aztán Jasper előrelépett a vámpírok és a farkasok közti üres sávba. Őt jól láttam a sötétben is - a bőre ragyogott, akár a farkasok szeme. Jasper kérdő pillantást vetett Edward felé, az bólintott, mire Jasper hátat fordított a vérfarkasoknak. Felsóhajtott: láthatólag kényelmetlenül érezte magát.

- Carlisle-nek igaza van - mondta Jasper kizárólag nekünk, és megpróbált nem venni tudomást a háta mögött figyelő hallgatóságról. - Úgy harcolnak, mint a gyerekek. A két legfontosabb dolog, amiről nem szabad megfeledkeznetek: először is, ne engedjétek, hogy átkaroljanak benneteket, másodszor pedig, ne törekedjetek nyílt, kézenfekvő küzdelemre. Ők ugyanis kizárólag erre a két dologra vannak felkészülve. Ha viszont oldalról támadtok, és folyamatosan mozgásban vagytok, akkor összezavarodnak, és képtelenek megfelelően reagálni. Emmett, idejönnél?

Emmett, arcán széles vigyorral, kilépett a sorból.

Jasper hátrálni kezdett a szövetségre lépett ellenségek közt húzódó mezsgye északi vége felé. Intett Emmettnek, hogy kövesse.

- Oké, akkor Emmett kezd. Őrajta figyelhetitek meg a legjobban, hogyan támad egy
újszülött. Emmett szeme összeszűkült.

- Nem fogom eltörni semmidet! Legalábbis igyekszem! - morogta. Jasper
elvigyorodott.

- Úgy értettem, hogy Emmett kizárólag az erejében bízik. Nagyon nyíltan támad. Az újszülöttek sem fognak rafináltabban próbálkozni. Célratörők lesznek, akárcsak Emmett.

Jasper hátrált még néhány lépést, a teste megfeszült.

- Oké, próbálj elkapni!

A következő pillanatban Jasper eltűnt a szemem elől, mindössze egy elmosódó foltot láttam belőle, ahogy Emmett utánavetette magát, és mint valami medve, egyszerre vigyorgott és vicsorgott. Emmett is fantasztikusan gyors volt, de nem annyira, mint Jasper. Jaspernek mintha nem is lenne teste, s valahányszor úgy tűnt, Emmett hatalmas keze elkapja, az ujjai csak az üres levegőt markolták. Mellettem Edward előredőlve, feszülten figyelte

a küzdelmet. Aztán egyszer csak Emmett mozdulatlanná dermedt. Jasper hátulról kapta el, a foga egyujjnyira volt a torkától. Emmett vadul szitkozódott.
A kíváncsian leskelődő farkasok felől elismerő moraj hallatszott.
- Még egyszer! - követelte Emmett, és most már nem mosolygott.
- Most rajtam a sor! - tiltakozott Edward. Szorosabban fogtam a kezét.
- Egy pillanat - vigyorgott Jasper, és hátrált egy lépést. - Előbb még szeretnék Bellának mutatni valamit. Szorongva láttam, hogy Alice-nek int, hogy lépjen elő.
- Tudom, hogy aggódsz miatta! - fordult hozzám, miközben Alice odatáncolt a körbe. - Meg akarom mutatni, hogy ez miért felesleges.
Bár tudtam, Jasper soha nem bántaná Alice-t, mégis rossz volt figyelni, ahogy támadó pozícióba ereszkedik, és ugrásra készen farkasszemet néz a lánnyal. Alice mozdulatlanul állt, és Emmett után kicsi játékbabának tűnt. Magában somolygott. Jasper kicsit előregörnyedt, aztán Alice bal oldala felé lopódzott. Alice lehunyta a szemét. A szívem vadul vert, közben Jasper becserkészte Alice-t. A levegőbe ugrott... és eltűnt. A következő pillanatban már Alice másik oldalán volt. Alice, úgy láttam, meg se moccant.
Jasper megpördült, és újra Alice-ra vetette magát, de máris a lány túloldalán landolt, négykézláb, akárcsak az előbb. Alice mindeközben csukott szemmel állt és mosolygott. Most már jobban odafigyeltem.
Nem igaz, hogy nem moccant. Tett egy parányi lépést előre, pontosan abban a másodpercben, amikor Jasper teste elzúgott ott, ahol az imént még Alice állt. Megint lépett egyet, és Jasper hiába próbálta elkapni a derekát, csak a levegőt érte. Jasper egyre közelebb körözött, Alice pedig egyre gyorsabban hajladozott. Valósággal táncolt - kicsavarodott törzzsel hajlongott. Jasper újra meg újra rávetette magát, átnyúlt Alice kecses táncmozdulatain, de soha nem érte el. Mintha minden mozdulat meg lett volna koreografálva. Végül Alice felnevetett.
Derült égből egyszer csak Jasper hátán termett, ajkát a tarkójához szorította.
- Most megvagy! - rikkantotta, és megcsókolta a nyakát. Jasper kuncogva csóválta a fejét.

- Hát te aztán tényleg rémületes kis szörnyeteg vagy!
A farkasok újra felmordultak, ez alkalommal óvatosan és gyanakodva.
- Nem árt, ha egy kis tiszteletet tanulnak! - dörmögte Edward a bajsza alatt. Aztán hangosan hozzátette: - Most én következem! Megszorította a kezemet, mielőtt elengedte. Alice odajött, és odaállt mellém Edward helyére.
- Klassz, mi? - kérdezte elégedetten.
- Nagyon - hagytam rá, de közben le nem vettem a szememet Edwardról. Hangtalanul siklott Jasper felé. Olyan ruganyosan és óvatosan mozgott, akár valami nagymacska.
- Rajtad tartom ám a szemem, Bella! - súgta Alice hirtelen, olyan halkan, hogy alig hallottam, bár az ajka ott volt a fülemnél.
Egy pillanatra feléje fordultam, aztán vissza Edwardhoz, aki le nem vette a szemét Jasperről. Mindketten igyekeztek kicselezni a másikat, miközben egyre csökkent köztük a távolság. Alice arca csupa szemrehányás volt.
- Elárullak Edwardnak, mihelyst a terved határozottabb formát ölt - fenyegetőzött, még mindig ugyanolyan halkan mormolva. - Semmit nem segítesz azzal, ha veszélynek teszed ki magadat. Gondolod, hogy bármelyikük is feladná, ha te meghalnál? Akkor is harcolnának, valamennyien harcolnánk. Nem változtatnál semmit, úgyhogy maradj nyugton, oké?
Grimaszt vágtam, megpróbáltam tudomást sem venni Alice-ről.
- Rajtad tartom a szemem! - ismételte.
Edward közben Jasper közelébe férkőzött, és ez a küzdelem kiegyenlítettebb volt, mint a korábbiak. Jasper egy teljes évszázad tapasztalataira támaszkodhatott, és igyekezett az ösztöneire hagyatkozni, de még mielőtt cselekedett volna, egy töredék másodperccel korábban a gondolatai mindig elárulták. Edward fürgébb volt nála, de nem ismerte a harci fogásokat. Újra és újra egymásnak ugrottak, akaratlanul is föl-fölmordulva, de egyikük sem jutott előnyhöz. Nézni is rossz volt, de még rosszabb lett volna, ha nem teszem.
Olyan sebesen mozogtak, hogy igazából követhetetlen volt minden moccanásuk. A farkasok szeme feszült

figyelemről árulkodott. Az volt az érzésem, ők jóval többet értenek a látványból, mint én - talán többet is, mint kellene. Végül Carlisle megköszörülte a torkát.
Jasper felkacagott, és hátralépett. Edward vigyorogva felegyenesedett.
- Nos, akkor folytassuk a munkát - javasolta Jasper. - Ezt meg tekintsük döntetlennek.
Mindenkire sor került: először Carlisle következett, aztán Rosalie, Esme, végül megint Emmett. Rémületemben lehunytam a szemem, és csak a szempilláimon át kukucskáltam, amikor Jasper Esmére támadt. Ezt a küzdelmet volt a legnehezebb
végignéznem. Jasper időnként lassított, bár még mindig nem annyira, hogy én is megértsem, mi történik, és utasításokat adott az ellenfelének.
- Láttad, hogy mit csinálok? - kérdezte. - Igen, igen, pontosan így! - biztatta. - Az oldalamra koncentrálj! Ne felejtsd el, hogy mire fognak törekedni! Egy pillanatra se állj le!
Edward egyfolytában látott és hallott valamit, amit a többiek nem.
A szemhéjam elnehezült, egyre inkább nehezemre esett követni a történéseket. Mostanában nem aludtam valami jól, kerek huszonnégy órája le sem hunytam a szemem. Edwardnak dőltem, és engedtem, hogy a szemem lecsukódjék.
- Mindjárt vége - ígérte.
Ezt Jasper is megerősítette, amikor a farkasok felé fordult, először, amióta megérkeztek, és az arcára megint kiült az a kínos, zavart kifejezés.
- Holnap folytatjuk. Ha van kedvetek, gyertek, és nézzétek meg!
- Igen - felelte Edward Sam hűvös hangján -, itt leszünk.
Aztán Edward felsóhajtott, megveregette a karomat, és a családjához fordult.
- A falka úgy véli, jó lenne, ha megismerkedhetnének valamennyiünk szagával, nehogy később összekeverjenek minket. Megkönnyítenénk a dolgukat, ha teljesen mozdulatlanok maradnánk.
- Természetesen - felelte Carlisle Samnek. - Bármit, amit csak szükségesnek ítéltek.

A farkasok komor torokhangon morogva föltápászkodtak. Teljesen kiment a szememből az álom.
Az éjszakai sűrű sötétség már ritkulni kezdett - a nap átsejlett a felhőkön, bár még nem emelkedett a szemhatár fölé a hegyek túloldalán. És ahogy a farkasok közeledtek, már ki tudtam venni az alakjukat... a színüket.
Természetesen Sam jött legelöl. Hatalmas volt, éjfekete, mintha csak a rémálmaimból lépett volna elő - a szó szoros értelmében:
azóta, hogy először láttam Samet és a többieket azon a mezőn, nem egyszer szerepeltek a rossz álmaimban.
Most, hogy már a szempárokhoz tartozó óriási testeket is láttam, úgy tűnt, mintha még tíznél is többen lennének. Lenyűgözött a
látvány.
A szemem sarkából láttam, hogy Edward engem figyel, hogyan reagálok.
Sam Carlisle felé tartott, a falka pedig ott nyomult szorosan mögötte. Jasper megmerevedett, de Emmett, aki Carlisle másik oldalán állt, vidáman vigyorgott, és a szeme se rebbent.
Sam megszaglászta Carlisle-t, és közben enyhén összerándult. Aztán odébb lépett Jasperhez.
A pillantásom végigsiklott az óvatosan közelítő farkasokon. Szinte biztos, hogy felismertem néhányat az újak közül. Volt egy halványszürke farkas, jóval kisebb a többinél, felmeredt a nyakán a szőr az undortól. Egy másik nyakigláb, a színe, akár a sivatagi homoké, ügyetlenül csetlett-botlott a többiek mellett. A homokszínű farkas halkan felnyöszörgött, amikor Sam kilépett a
sorból, és ott állt egymaga Carlisle és Jasper között.
Tekintetem megállapodott a közvetlenül Sam mögött álló farkason. A szőre barnásvörös, hosszabb és csapzottabb, mint a többieké. Majdnem olyan nagyra nőtt, mint Sam, ő volt a második legmagasabb a falkában. Könnyed tartásban állt, nemtörődöm magabiztosság sugárzott belőle, holott a többiek számára láthatóan komoly megpróbáltatást jelentett a vámpírok közelsége. A hatalmas, rozsdavörös farkas mintha megérezte volna, hogy nézem, rám pillantott ismerős, fekete szemével. Próbáltam felfogni, amit már sejtettem. Éreztem, hogy arcomra kiül az álmélkodás és a megbűvölt kíváncsiság. A farkas kitátotta a száját, ajkát fölvonta a fogsoráról. Ijesztő

látvány lett volna, ha a nyelvét nem lógatja oldalra széles farkas-vigyorban. Felkuncogtam.
Jacob vigyora szélesebb lett, kivillant az összes pengeéles foga. Kilépett a sorból, mit sem törődve vele, hogy az egész falka őt bámulja. Elügetett Edward és Alice mellett, és egészen közel jött hozzám. Két-lépésnyire tőlem megtorpant, és a tekintete Edwardra villant.
Edward olyan mozdulatlanul állt, akár egy szobor, még mindig az én reakciómat leste.
Jacob lekushadt a mellső lábára, a fejét lehajtotta, hogy egy vonalban legyen az enyémmel, és ugyanolyan figyelmesen tanulmányozta az arcomat, mint Edward.
- Jacob? - leheltem.
Válaszként halkan morgott - mintha kuncogna.
Kinyújtottam a kezemet, az ujjaim reszkettek egy kicsit, ahogy megérintettem fején a vörösesbarna szőrzetet. A fekete szempár lecsukódott, és Jacob a tenyerembe hajtotta hatalmas fejét. Torkából ütemes mormogás tört fel.
A szőre egyszerre volt lágy és érdes tapintású, és melegítette a kezemet. Kíváncsian beletúrtam, és megsimogattam a nyakát, ott, ahol a színe teltebb és sötétebb lett. Csak akkor vettem észre, milyen közel hajoltam hozzá, amikor Jacob egyszer csak végignyalta a képemet az államtól a hajam tövéig.
- Aú! Fúj, Jake! - Hátraszökkentem, és pofonra lendítettem a kezemet, pontosan úgy, mintha az emberi alakját viselte volna. Félrekapta a fejét, ugató hangon köhécselt - kétségtelenül jót nevetett.
Megtöröltem az arcomat a blúzom ujjával, de én sem tudta megállni nevetés nélkül.
Csak ekkor esett le, hogy mindenki minket néz, Cullenék csakúgy, mint a vérfarkasok - Cullenék zavart és kissé undorodó arccal. Azt nehéz lett volna megmondani, mit gondolnak a farkasok. De volt egy olyan érzésem, hogy Sam nem kifejezetten örül annak, ami lát.
Edward arcára kiült a csalódás. Egészen más reakcióra számított. Mondjuk, halálra rémülök és sikoltozva elszaladok. Jacob megint azt a nevetős hangot hallatta.
A többi farkas hátrálni kezdett, szemüket le nem vették volna Cullenékről. Jacob mellettem állva nézte, ahogy a társai távolodnak, és sorra elnyeli őket az erdő. Két társa megtorpant a bozót szélén, visszanéztek Jacobra.

Aggódtak. Edward felsóhajtott, aztán - tudomást sem véve Jacobról - odalépett mellém, és megfogta a kezemet.
- Mehetünk?
Mielőtt felelhettem volna, átnézett fölöttem, és Jacobra szegezte a szemét.
- Még nem sikerült kidolgoznom az összes részletet - válaszolta a Jacob gondolataiból kiolvasott kérdésre. A Jacob-farkas elégedetlenül morgott.
- Ennél azért bonyolultabb a dolog - mondta Edward. - Te ezzel ne foglalkozz, a biztonságáról én gondoskodom.
- Miről van szó? - kérdeztem élesen.
- Csak stratégiai megbeszélést tartunk.
Jacob feje ide-oda ingott, ahogy hol Edwardra nézett, hol énrám. Aztán hirtelen megiramodott az erdő felé. Ahogy elszáguldott, észrevettem, hogy a hátsó lábához valami fekete textilféleség van erősítve.
- Várj egy kicsit! - kiáltottam, és az egyik kezemet ösztönösen kinyújtottam utána. De Jacob pillanatok alatt eltűnt a fák közt, a másik két farkas pedig követte.
- Miért hagyott faképnél bennünket? - Kicsit megsértődtem.
- Mindjárt visszajön - legyintett Edward. - A saját nevében ő maga szeretne beszélni - tette hozzá.
Néztem az erdő szélét, ahol Jacob eltűnt, és Edwardnak támaszkodva várakoztam. Majdnem összecsuklottam az álmosságtól, de sikerült erőt vennem magamon.
Az erdőszélen ismét felbukkant Jacob, de ezúttal két lábon trappolt. Széles mellkasa csupasz volt, a haja kócos és csapzott. Mindössze egy fekete melegítőnadrágot viselt, mezítláb közeledett a hideg földön. Egyedül volt, de a barátait valahol a fák közt sejtettem.
Pillanatok alatt átvágott a tisztáson, nagy ívben kikerülte Culleneket, akik laza kört formálva álltak a tisztás közepén, és beszélgettek.
- Oké, vérszívó - szólalt meg Jacob, amikor már csak néhány lépésnyire volt tőlünk, és nyilván a megkezdett beszélgetést folytatta. - Halljuk, mi olyan bonyolult?
- Fontolóra kell vennem minden lehetőséget - közölte Edward rezzenéstelen arccal. - Mi van akkor, ha valaki rád

támad? Jacob felhorkant.
- Oké, akkor maradjon a rezervátumban! Amúgy is azt terveztük, hogy Collint és Bradyt hátrahagyjuk. Ott biztonságban lesz. Csúnyán néztem rájuk.
- Rólam beszéltek?
- Csak azt akartam tudni, mihez kezd veled a harc idején - magyarázta Jacob.
- Hogyhogy mihez kezd?
- Nem maradhatsz Forksban, Bella! - mondta Edward békítőn. - Tudják, hol keressenek. Mi van, ha valamelyiküknek sikerül észrevétlenül belopakodnia a harcvonalaink mögé?
A gyomrom összerándult, az arcomból kifutott a vér.
- És Charlie? - ziháltam.
- Ő Billynél lesz! - nyugtatott meg Jacob gyorsan. - Ha le kell ütnie, hogy odacipelje, hát megteszi. De azt hiszem, erre azért nem lesz szükség. Most szombatra várható a cirkusz, ugye? Akkor meg úgyis meccs van.
- Most szombaton? - Szédelegtem, a gondolataim szanaszét cikáztak. - A francba is! Dobhatom ki az ablakon az érettségi ajándékodat!
Edward felnevetett.
-A szándék a lényeg - emlékeztetett. - Odaadhatod a jegyeket valaki másnak. Nagyszerű ötletem támadt.
-Angélának és Bennek - döntöttem el azonnal. - Legalább ők nem lesznek addig a városban. Edward megérintette az arcomat.
- Mindenkit nem tudsz kiköltöztetni - mondta gyöngéden. - Téged is csak elővigyázatosságból akarunk elrejteni. Mondtam már neked, nincs semmi probléma. Ahhoz se lesznek elegen, hogy mindnyájunknak kijusson a mulatságból.
- Na, mi legyen? La Pushba menjen? - szakította félbe Jacob türelmetlenül.
- Túlságosan sokat járkált Forks és La Push között - mondta Edward. - Mindenfelé nyomokat hagyott. Igaz, Alice úgy látta, csak nagyon fiatal vámpírok fognak részt venni a vadászatban, de valakinek létre kellett hoznia

őket. Olyasvalaki áll a dolgok mögött, akinek jóval több a tapasztalata. Bárki is legyen az a férfi - Edward elhallgatott egy pillanatra, és rám nézett - vagy nő, lehet, hogy az egészet elterelő hadműveletnek szánja. Ha úgy dönt, hogy ő maga is vadászik Bellára, Alice látni fogja. De megeshet, hogy túlságosan el leszünk foglalva az újszülöttekkel, amikor meghozza ezt a döntést. Lehet, hogy erre is számít. Nem engedhetem, hogy Bella olyan helyen legyen, ahol már gyakran járt. Ott túl könnyű megtalálni. Nagyon kicsi ugyan az esélye, hogy eljutnak odáig, de nem vagyok hajlandó kockáztatni.

Csak bámultam, amíg magyarázott. Edward megveregette a karomat.

- Mindez csak túlzott elővigyázatosság - nyugtatgatott.

Jacob kelet felé intett, a hatalmas, sűrű erdővel borított Olimpiai-hegység felé.

-Akkor rejtsük el ott valahol - javasolta. - Millió lehetőség van, és szükség esetén perceken belül ott teremhet bármelyikünk. Edward megrázta a fejét.

- Az illata túl erős, és az enyémmel együtt különösen jól felismerhető. Még ha a karomban viszem, akkor is nyomot hagyunk. A mi szagnyomunk mindenfelé megtalálható az erdőben, de Bella illatával együtt felhívná magára a figyelmet. Nem tudjuk, melyik úton jönnek, mert még ők sem tudják. És ha rábukkannának a szagnyomára, még mielőtt találkozunk velük...

Mindketten egyszerre grimaszoltak, és egyszerre ráncolták a homlokukat.

- Gondolom, látod a problémát.

- Muszáj lennie valamilyen megoldásnak. - Jacob beszívta az alsó ajkát, és az erdőt pásztázta.

Meginogtam. Edward átfogta a derekamat, közelebb húzott magához, és megtámogatott.

- Haza kell vinnem téged, teljesen kimerültél. És Charlie rövidesen felébred.

- Várjatok egy pillanatig! - Jacob szeme felragyogott. - Ti undorodtok az én szagomtól, igaz?

- Hmm, nem is rossz ötlet! - Edward két lépéssel már előttem járt. - Elképzelhető... - A családjához fordult. - Jasper! - kiáltotta. Jasper kíváncsian odajött hozzánk. Alice féllépésnyire a nyomában. Az arca már megint feszült volt.

- Oké, Jacob - bólintott Edward.
Jacob arcán az érzelmek különös keveréke tükröződött. Szemlátomást izgalomba hozta ez az új terv, ugyanakkor kényelmetlenül is érezte magát ilyen közel az ellenségeihez, még ha most szövetségesek voltak is. Kinyújtotta felém a karját, és most rajtam volt a sor, hogy óvatos legyek. Edward mély lélegzetet vett.
- Ki akarjuk próbálni, el tudja-e nyomni az én szagom a tiédet annyira, hogy az ellenség nyomotokat veszítse - magyarázta Jacob.
Gyanakodva pislogtam a kitárt karokra.
- Meg kell engedned, hogy a karjában vigyen, Bella! - Edward hangja nyugodt volt, de kiéreztem belőle az elfojtott viszolygást. Tétováztam.
Jacob türelmetlenül égnek emelte a szemét, aztán a térdhajlatom alá nyúlt, és felkapott a földről.
- Ne gyerekeskedj már - mormolta.
De a pillantása Edward felé rebbent, akárcsak az enyém. Edward nyugodtnak tűnt. Jaspernek mondott éppen valamit.
- Bella szagát én ezer közül is felismerném, minden körülmények között. Arra gondoltam, megbízhatóbb lesz a teszt, ha valaki más végzi el.
Jacob hátat fordított nekik, és megiramodott az erdő felé. Nem szóltam egy szót sem, miközben a sötétség körénk zárult. Durcás képet vágtam, kényelmetlenül éreztem magam Jacob karjában. Túl bizalmas volt ez az egész helyzet - ennyire szorosan biztos nem kellene tartania -, és akaratlanul az járt a fejemben, ő vajon mit érezhet. Nekem az a bizonyos, utolsó La Push-i délután jutott az eszembe, márpedig arra gondolni sem akartam. Karba fontam a kezemet, aztán bosszankodtam, mert a merevítő kötés is a La Push-ban történtekre emlékeztetett.
Nem mentünk messze: széles ívet írt le, aztán a másik irányból visszatért a tisztásra, úgy körülbelül egy fél futballpályányi távolságra attól a ponttól, ahonnét elindultunk, s ahol Edward egymagában álldogált.
- Most már igazán letehetnél!

- Nem akarom veszélyeztetni a kísérlet sikerét. - Lassabban lépkedett, és erősebben magához szorított.
- Olyan idegesítő vagy - morogtam.
- Kösz.
Hirtelen Jasper és Alice bukkant elő a semmiből, és megálltak Edward mellett. Jacob úgy hatlépésnyire Edwardtól lerakott a földre. Vissza se néztem rá, egyenesen Edwardhoz mentem, és kézen fogtam.
- Na? - kérdeztem.
-Amíg nem érintesz meg semmit, Bella, addig dughatja akármilyen közel valaki az orrát, kizárt, hogy fel tudja ismerni az illatod. - Jasper elvigyorodott. - Teljesen elnyomja a farkasbűz!
- Siker - helyeselt Alice, és az orrát ráncolta.
- És támadt tőle egy ötletem.
- És be is fog válni - jelentette ki Alice magabiztosan.
- Okos! - helyeselt Edward is.
- Hogy bírod ezt? - kérdezte tőlem halkan Jacob.
Edward tudomást sem vett róla, mindvégig engem nézett, miközben magyarázott.
- Mi, vagyis hogy te, hamis nyomot hagysz, ami ide vezet a tisztásra. A vadászó újszülötteket felizgatja a szagod, megfeledkeznek minden óvatosságról, és pontosan arra fognak jönni, amerre szeretnénk. Alice úgy látja, hogy működni fog. Amikor aztán a szagunkat is megérzik, akkor kettéválnak, és megpróbálnak két oldalról támadni. A csapat fele az erdő felé kerül... és innentől Alice már nem lát semmit...
- Még szép - kuncogott Jacob. Edward, melegen, bajtársiasan rámosolygott.
Engem a rosszullét kerülgetett. Hogy képesek ilyen lelkesen beszelni erről az egészről? Hogy fogom elviselni, hogy *mindketten* veszélyben vannak? Sehogy.
- Szó sem lehet róla! - csattan föl Edward hirtelen undorodva. Megijedtem, mintha ez egyszer mégiscsak sikerült volna a gondolataimban olvasnia, de Edward nem énrám nézett, hanem Jasperre.
- Tudom, tudom - védekezett Jasper. - Meg sem fordult a fejemben, legalábbis nem

komolyan. Alice bokán rúgta.
- Ha Bella tényleg itt lenne a tisztáson - magyarázta neki Jasper -, attól megőrülnének. Nem bírnának semmi másra figyelni,
csak őrá. Akkor gyerekjáték lenne elintézni őket...
Edward gyilkos pillantása láttán Jasper sürgősen visszavonulót fújt.
- Persze ez túl veszélyes Éppen csak átfutott a fejemen - tette hozzá sietősen. De a szeme sarkából engem lesett.
- Nem! - jelentette ki Edward, ellentmondást nem tűrő hangon.
- Igazad van - hagyta rá Jasper. Kézen fogta Alice-t, és elindultak vissza a többiekhez, hogy folytassák a gyakorlatozást. Hallottam, amint azt kérdezi Alice-től: - Háromból a legjobb kettő? - miközben indultak, hogy újrakezdjék a gyakorlást.
Jacob undorodva nézett utánuk.
- Jasper mindent katonai szemszögből néz - vette védelmébe a fivérét Edward. - Fontolóra vesz minden lehetőséget. Csak alapos, nem pedig kíméletlen.
Jacob felhorkant.
A nagy tervezgetés közepette észre sem vette, milyen közel került hozzánk. Már csak három lépés választotta el Edwardtól, és szinte tapintani lehetett a feszültséget. Olyan volt, mintha zavaróan erős lenne a levegőben a statikus elektromosság. Edward visszatért a lényegre.
- Péntek délután idehozom Bellát, megcsináljuk a hamis nyomot. Utána találkozunk, és elviheted arra a helyre, amelyikre gondoltam. Távol esik minden járt úttól, és könnyű megvédeni, nem mintha szerintem arra sor kerülne. Én egy másik útvonalon fogok odamenni.
- És aztán? Adunk neki egy mobiltelefont, és ott hagyjuk? - gúnyolódott Jacob. -Tudsz jobbat?
Jacob hirtelen nagyon magabiztos lett. -Ami azt illeti, tudok.
- Oh... Tudod mit, kutya, ez se rossz ötlet!
Jacob gyorsan felém fordult, mintha hirtelen eldöntötte volna, ő lesz a jó fiú, aki nem engedi, hogy engem

kihagyjanak a buliból.
- Megpróbáltuk Sethet rábeszélni, hogy maradjon hátra a két legfiatalabbak Ő is nagyon fiatal még, de rettentő makacs, és nem hajlandó belemenni. Most azonban találtam neki egy pompás feladatot - ő lesz a mobilod! Próbáltam úgy tenni, mintha érteném, de egyikük sem vette be.
- Amíg Seth Clearwater farkas alakban van, közvetlen kapcsolatban áll a falka többi tagjával - mondta Edward. - A távolság nem probléma, igaz? - fordult Jacobhoz.
- Nem hát.
- Háromszáz mérföld sem? Ez igen! Jacob tovább játszotta a jó fiút.
- Ez volt eddig a legnagyobb távolság, amivel próbálkoztunk - magyarázta nekem. - És ktistálytisztán hallottuk egymást. Szórakozottan bólintottam. Beleszédültem a gondolatba, hogy már a kis Seth Clearwater is vérfarkas lett, pontosan olyan, mint Jacob fiatalabb kiadásban: nem lehet több tizenöt évesnél, ha ugyan megvan annyi. A tábortűznél tapasztalt lelkesedése hirtelen új jelentést kapott...
- Jó ötlet - ismerte el Edward vonakodva. - Nekem is jól jön majd a tudat, hogy Seth ott van, még ha nem is tudok bármikor kapcsolatra lépni vele. Egyelőre azt se tudom, képes leszek-e Bellát egyedül hagyni. Ha meggondolom, hogy idáig jutottunk! Vérfarkasokban kell megbíznunk!
- Nekünk meg a vámpírok oldalán kell harcolnunk, ahelyett, hogy rájuk vadásznánk! - utánozta Jacob Edward undorral teli hangját.
- De ti legalább kinyírhatjátok a vámpírok egy részét - irigykedett Edward. Jacob elmosolyodott.
- Ezért vagyunk itt!

19. ÖNZÉS

Edward a karjában vitt haza, mert annyi erőm sem maradt, hogy a nyakába kapaszkodjak. Alighanem elaludtam

útközben. Amikor felébredtem, az ágyamban voltam, és az ablakon beszűrődő, fakó napsugarak furcsa szögben estek a szobába. Mintha már délután lenne.
Ásítottam, nagyot nyújtóztam, az ujjaim Edwardot keresték, de csak üres levegőt találtak.
- Edward? - motyogtam.
Kutató ujjaim most valami hűvöset és simát tapintottak. A kezét.
- Ezúttal tényleg fölébredtél? - mormolta.
- Mmmm - sóhajtottam, igenlő válasz gyanánt. - Miért, talán volt egy csomó hamis riasztás?
- Nagyon nyugtalanul aludtál, és egész nap beszéltél álmodban.
- Egész nap? - Újra kipislogtam az ablakon.
-Tegnap nagyon sokáig fönn voltál. Megérdemelted, hogy egy napot ágyban tölts. Szédelegve fölültem. Az ablakon át beeső fény csakugyan nyűg felől jött. -Ajjaj...
- Éhes vagy? - kérdezte. - Akarod, hogy ágyba hozzam a reggelit?
- Majd én megcsinálom. - Nyöszörögve újra nyújtóztam egyet. - Muszáj fölkelnem és járkálnom egy kicsit.
Edward fogta a kezemet, míg lementünk a konyhába, és olyan éberen figyelt, mintha attól félne, hogy orra bukom. Vagy talán azt hitte, álmomban járkálok, mint a holdkóros.
A reggelivel nem sokat vacakoltam, összedobtam két sajtos melegszendvicset. Közben a krómacél felületen megszemlélhettem a tükörképemet.
- Uhh, szörnyen nézek ki.
- Sokáig fönn voltál tegnap - ismételte Edward. - Jobb lett volna, ha itthon maradsz és alszol.
- Na persze! Hogy mindenről lemaradjak? Ideje tudomásul venned, hogy már én is a családhoz tartozom.
Elmosolyodott.
- Hát, ha nagyon igyekszem, talán siketül hozzászoknom a gondolathoz.
Leültem a reggelimhez, Edward pedig mellém húzódott. Amikor a számhoz emeltem a szendvicset, észrevettem, hogy a kezemet nézi. Még mindig viseltem Jacob ajándékát, a karkötőt, amit a partin kaptam tőle.

- Megnézhetem? - kérdezte, és a parányi faragott farkas felé nyúlt. Nagyot nyeltem.
- Ühüm, hát persze.
A karkötő alá nyúlt, és hófehér tenyerén egyensúlyozta a farkasszobrocskát. Egy másodpercre átfutott rajtam a félelem. Ujja egyetlen mozdulatával szilánkokra zúzhatja a kis farkast.
De természetesen nem tett ilyet. Már attól is kínosan éreztem magam, hogy egyáltalán megfordult a fejemben. Mindössze méricskélte a szobrocskát egyetlen pillanatig, aztán elengedte. A kis farkas könnyedén himbálózott a csuklómon. Megpróbáltam kiolvasni a szeméből, mit érezhet. Csak annyit láttam, hogy erősen töpreng valamin: minden más érzést jól titkolt, ha ugyan volt bármi titkolnivalója.
- Tehát Jacob Blacktől elfogadsz ajándékot...
Ez nem kérdés volt, nem is szemrehányás. Egyszerű ténymegállapítás. De persze a születésnapomra célzott, arra, hogy milyen cirkuszt csaptam az ajándékok miatt: nem akartam, hogy megajándékozzanak. Különösen nem Edward. Szerintem ez ésszerű óhaj volt a részemről, és különben is, mindenki fütyült rá, hogy én mit akarok...
- Te is adtál nekem ajándékot - emlékeztettem. - Tudod, hogy leginkább a házilag készült fajtát szeretem. Edward egy pillanatig elgondolkodva szívogatta az alsó ajkát.
- Na és mi a helyzet, ha valaki a saját holmiját ajándékozza tovább neked? Az elfogadható számodra?
- Ezt meg hogy érted?
- Itt van például ez a karkötő... - Ujjával körberajzolta a csuklómat. - Gyakran fogod viselni? Vállat vontam.
- Azért, hogy meg ne bántsd Jacobot? - kérdezte, fején találva a szöget. -Aha, valószínűleg.
- És nem gondolod, hogy úgy lenne igazságos... - kezdte, és miközben beszélt, tenyérrel fölfelé fordította a kezem, és végigfuttatta az ujját a csuklóm erein -, ...ha tőlem is kapnál egy kis emlékeztetőt?
- Emlékeztetőt?
- Egy talizmánt... valamit, amiről *én is* gyakran eszedbe jutok.
- Te vagy minden gondolatom. Semmi szükségem emlékeztetőkre.
- Ha adok neked valamit, viselni fogod? - unszolt.

- Valamit a saját holmid közül? - kérdeztem szigorúan.
- Igen, valami olyasmit, ami már régóta megvan. - Rám mosolygott legangyalibb mosolyával. Hát, gondoltam, ha ennyivel megúszom Jacob ajándékát, részemről áll az alku.
- Bármit, ha az téged boldoggá tesz.
- Neked nem tűnt fel, mennyire igazságtalan ez? - kérdezte hirtelen vádló hangon. - Mert nekem igen.
- Mi igazságtalan?
A szeme összeszűkült.
- Mindenkinek megengeded, hogy ajándékot adjon neked. Mindenkinek, kivéve engem. Szerettem volna érettségi ajándékot adni, de nem tettem. Tudtam, hogy ha én ajándékozlak meg, az sokkal jobban felzaklat, mintha más teszi. Ez így nem igazság! Meg tudod ezt magyarázni?
- Könnyen. - Vállat vontam. - Te sokkal fontosabb vagy nekem, mint bármi más a világon. És te nekem adtad saját magadat. Ez sokkal több, mint amit megérdemlek, és ha ezen kívül is kapok tőled bármit, az csak még jobban felborítja az egyensúlyt kettőnk között.
Ezen elrágódott egy kicsit, aztán a plafonra fújt.
- Nevetséges, milyen nagy ügyet csinálsz belőlem!
Nyugodtan rágcsáltam a reggelimet. Úgyse figyelne rám, ha azt mondanám, hogy ez fordítva is igaz.
Edward mobilja megcsörrent.
Gyors pillantást vetett a kijelzőre, mielőtt fölvette.
- Mi a helyzet, Alice?
Nyugtalanul vártam, míg ő hallgatott, de figyeltem, hogy reagál a hallottakra, és egyszerre nagyon ideges lettem. De bármit mondott is Alice, nem lepte meg. Mindössze felsóhajtott néhányszor.
- Igen, ezt már nagyjából sejtettem - mondta végül, közben erősen a szemembe nézett, és helytelenítően ráncolta a homlokát. - Beszélt róla álmában.
Elpirultam. Vajon mit mondhattam már megint?

- Majd én elintézem! - ígérte.
Eltette a telefont, és mérgesen nézett rám.
- Nincs véletlenül valami mondanivalód számomra?
Haboztam egy kicsit. Tekintve, hogy Alice figyelmeztetett tegnap éjjel, nem volt nehéz kitalálni, miért hívta Edwardot. És ekkor hirtelen eszembe jutott, miféle nyugtalan álmaim voltak, miközben átaludtam a napot - egyfolytában Jaspert üldöztem, igyekeztem a sarkában maradni, és az erdő útvesztőjében eltalálni a tisztásra, mert tudtam, hogy ott találom Edwardot... Edwardot és a szörnyetegeket, akik meg akarnak ölni, de ezzel nem törődtem, mert már eldöntöttem, mit teszek - úgyhogy nagyjából tudtam, miről kotyogtam álmomban.
Lebiggyesztettem az ajkam egy pillanatra, nem volt még erőm a szemébe nézni. Edward várt.
- Nekem tetszik Jasper ötlete - böktem ki végül. Edward felnyögött.
- Segíteni akarok. Muszáj tennem valamit! - erősködtem.
- Az nem segít, ha veszélynek teszed ki magadat.
- Jasper szerint igen. Márpedig ehhez ő ért jobban. Edward haragosan nézett rám.
- Hiába próbálsz távol tartani - mondtam határozottan. - Nem vagyok hajlandó az erdőben bujkálni, miközben ti az életeteket kockáztatjátok értem!
Edward csak nagy nehezen tudott elfojtani egy mosolyt.
-Alice nem a tisztáson lát téged, Bella. Hanem a fák között csetlesz-botlasz, mert eltévedtél! Képtelen vagy megtalálni minket, és csak az én dolgomat nehezíted, mert aztán nekem kell megtalálnom téged. Megpróbáltam ugyanolyan szenvtelen maradni, mint ő.
- Ez csak azért van, mert Alice nem veszi számításba Seth Clearwatert! - mondtam higgadtan. - Ha megtenné, akkor természetesen nem látna semmit az égvilágon! De ha jól vettem ki Jacob szavaiból, Seth legalább annyira szeretne a helyszínen lenni, mint én. Nem lesz nehéz rábeszélni, hogy megmutassa az utat.
Edward arcán harag suhant át, aztán nyugalmat erőltetett magára.
- Ez talán működött volna... ha nem mondod el nekem. így most meg fogom kérni Samet, hogy adjon utasítást

Sethnek bizonyos dolgokkal kapcsolatban. Seth pedig nem szegülhet szembe a parancsával.
Továbbra is kedvesen mosolyogtam.
- De miért adna Sam Sethnek ilyen parancsot? Főleg azután, hogy elmondom neki, milyen komoly segítséget jelentene, ha én is ott lennék? Lefogadom, hogy Sam inkább nekem tesz szívességet, mint neked!
Edwardnak megint fegyelmeznie kellett magát, hogy nyugodt maradjon.
- Talán igazad van. De biztosra veszem, hogy Jacob viszont nagyon is hajlandó lesz kiadni azokat a parancsokat.
Összevontam a szemöldököm.
- Jacob?
- Jacob a parancsnok helyettese. Ezt soha nem említette neked? Az ő parancsait is követniük kell.
Most megfogott, és a mosolya után ítélve ezzel tisztában is volt. Homlokomat ráncolva töprengtem. Jacob Edward oldalára fog állni - legalábbis most az egyszer -, ez halálbiztos. És Jacob tényleg nem említette, hogy ő Sam helyettese. Edward kihasználta, hogy egy pillanatra sarokba szorított, és gyanúsan behízelgő, megnyugtató hangon folytatta.
- Lenyűgöző volt az éjjel a falka gondolataiban olvasni. Jobb, mint egy szappanopera. Fogalmam sem volt róla, hogy ennyire bonyolult egy ilyen nagy falka működése. Ahogy az egyes falkatagok igyekeznek megőrizni az egyéniségüket a közös psziché dacára... Igazán lenyűgöző volt.

Ea

A vak is láthatta, hogy megpróbálja elterelni a figyelmemet. Sötéten méregettem.
- Jacob sok mindent eltitkolt előled! - közölte vigyorogva.
Nem feleltem. Továbbra is komoran néztem, kitartottam a tervem mellett, és vártam az alkalmat, hogy visszatereljem rá a beszélgetést.
- Például észrevetted tegnap éjjel azt a szürke farkast, amelyik kisebb, mint a többi? Kurtán, mereven bólintottam.

Edward halkan felnevetett.
- Olyan komolyan veszik a legendáikat! Aztán egyszer csak kiderül hogy vannak dolgok, amikre a történetek nem készítették fel őket.
Fölsóhajtottam.
- Oké, ráharaptam! Szóval miről beszélsz tulajdonképpen?
- Abban a meggyőződésben éltek, hogy csak az első farkas fiainak fiai, és azok fiai rendelkeznek az átváltozás képességével.
- No és most átváltozott valaki, aki nem egyenes ági leszármazottja az első farkasnak?
- Nem, azzal semmi gond. Az a lány is az első farkas dédunokája. Nagyot néztem.
- Lány? Edward bólintott.
- Ismer téged. Leah Clearwaternek hívják.
- Leah vérfarkas lett? - sikítottam. - Micsoda? Mióta? Jacob ezt miért nem mondta nekem?
- Vannak dolgok, amiket senkinek nem szabad elárulnia... például azt, hogy hányan vannak. Mint már mondtam, ha Sam kiad egy parancsot, a falka egyszerűen képtelen nem engedelmeskedni. Jacob mindig gondosan ügyelt, hogy valami másra gondoljon a közelemben. Persze a tegnap éjszaka után mindez már a múlté...
- Nem tudom elhinni. Leah Clearwater! - Eszembe jutott, mit mesélt Jacob Leah-ról és Samról, és hogy akkor mintha megijedt volna, hogy túl sokat árult el. És valami olyasmit is mondott, hogy milyen kínos Samnek minden áldott nap Leah szemébe nézni, tudván, hogy megszegte a neki tett ígéreteit. A sziklánál Leah arcán könny csillogott, amikor öreg Quil arról beszélt, hogy micsoda terhet és áldozatot kell vállalniuk a quileute-ok fiainak... Aztán ott van Billy, aki olyan sok időt tölt Sue-val, mert az asszonynak gondjai vannak a gyerekekkel... erre most kiderül, mi volt ez a probléma: az, hogy mind a kettő vérfarkas lett!
Mindeddig nem sokat foglalkoztam Leah Clearwaterrel - részvétet éreztem iránta, amikor Harry meghalt, aztán sajnáltam, amikor Jacob elmesélte a történetét, hogy miként törte össze Leah szívét az a furcsa, sorsszerű kötődés, ami az unokatestvére, Emily és Sam között van.

És most kiderül, hogy ő is tagja Sam falkájának, hallja a gondolataikat... és nem tudja elrejteni előlük a sajátjait.
- Ami azt illeti, ez olyasmi, amit mindnyájan utálunk - mondta Jacob annak idején. - Semmit sem rejthetsz el a többiek elől, azt sem, amit a legjobban szégyellsz.
- Szegény Leah! - suttogtam. Edward megvetően felhorkant.
- Szegény Leah-nak sikerül megnehezítenie a többiek életét. Nem hiszem, hogy megérdemelné az együttérzésed.
- Ezt meg hogy érted?
- Már az is elég nehéz nekik, hogy kénytelenek megosztani minden gondolatukat az egész falkával. A legtöbbjük megpróbál együttműködni, megkönnyíteni a többiek dolgát. De egyetlen rosszindulatú falkatag fájdalmat tud okozni mindenkinek.
- Megvan rá az oka - fogtam még mindig Leah pártját.
- Tudom, tudom - mondta Edward a fejét csóválva. - Ez az imprinting a legfurcsább dolog, amit életemben hallottam. Leírhatatlan, milyen erővel kötődik Sam az ő Emilyjéhez, vagy talán helyesebb lenne Emily Samjéről beszélni. Samnek igazából nem is volt választása. A *Szentiványéji álom* jut róla az eszembe, az a káosz, amit a tündérek szerelmi varázslatai okoznak. - Elmosolyodott. - A bevésődés hatása majdnem olyan erős, mint amit én érzek irántad.
- Szegény Leah - sajnálkoztam újra. - De hogy érted azt, hogy rosszindulatú?
- Állandóan fölhánytorgat olyasmiket, amire a többiek inkább nem gondolnának - magyarázta Edward. - Például Embry ügyét.
- Miért, mi van Embryvel?
- Az anyja a Makah-rezervátumból érkezett tizenhét évvel ezelőtt, amikor éppen terhes volt vele. Embry anyja nem quileute indián. Eddig mindenki azt hitte, Embry apja a makahok között maradt. De aztán Embry csatlakozott a falkához.
- Na és?
- Hát, ezek után három apajelölt is akadt: az idősebb Quil Ateara, Joshua Uley és Billy Black, márpedig abban

az időben természetesen mindhárman házasok voltak.
- Na ne... - Leesett az állam. Edwardnak igaza volt, ez tényleg olyan, mint egy szappanopera.
- Mármost Sam, Jacob és Quil azon rágódhat, vajon melyikük féltestvére Embry. Mindnyájan szeretnék azt hinni, hogy Samé, mert az ő apja amúgy se sokat törődött a családjával. De azért a kétség ott munkál bennük. Jacob sem volt képes rákérdezni Billynél.
-Ajjaj...! Hogy tudtál meg ennyi mindent egyetlen éjszaka?
-A falka közös agya valósággal hipnotizál. Egyszerre gondolkodnak, és ugyanakkor külön-külön is. Te jó ég, mennyi olvasnivaló! Ezt kissé sajnálkozva mondta, mintha egy jó könyvet kellett volna letennie a legizgalmasabb résznél. Felnevettem.
- A falka tényleg lenyűgözi az embert - helyeseltem. - Majdnem annyira, mint te, amikor megpróbálod elterelni a figyelmemet.

Ea

Megint udvariasan semmitmondó, tökéletes pókerarcot öltött.
- Ott kell lennem a tisztáson, Edward!
- Szó sem lehet róla! - szögezte le határozottan.
Ebben a pillanatban új lehetőség bukkant fel előttem, amire eddig nem gondoltam.
Végül is nem annyira arról volt szó, hogy a tisztáson akartam lenni. Hanem ott, ahol Edward van.
Kegyetlenség, ostoroztam magamat, önző, önző, önző, önző! Ne tedd meg!
De hiába: nem hallgattam a jobbik énemre. Beszéd közben azonban kerültem Edward pillantását, inkább az asztalt tanulmányoztam.
- Rendben, de figyelj, Edward! - suttogtam. - Itt van ez a dolog... Hogy egyszer már majdnem megőrültem. Tisztában vagyok vele, hogy mennyit bírok. *És azt egyszerűen nem tudom elviselni, ha megint magamra hagysz!*
Nem néztem föl, nem akartam látni az arcát, féltem megtudni, mekkora fájdalmat okozok neki. Hallottam, hogy

hirtelen élesen beszívja a levegőt, aztán csend lett. Rámeredtem az asztallap sötét fájára, és azt kívántam, bár visszavonhatnám a szavaimat. De persze tudtam, hogy nem tenném meg. Nem, ha ez hat.
Hirtelen a karjába zárt, a keze az arcomat és a karomat simogatta. Még ő vigasztal engem! A bűntudatom az eget ostromolta. De az életösztön még erősebb volt bennem. Márpedig az nem kétséges: Edward az életem, a túlélésem záloga.
- Te is tudod, hogy ez most egészen más helyzet, Bella! - csitított. - Itt leszek a közelben, és az egésznek hamar vége lesz.
- Nem bírom elviselni! - makacskodtam, még mindig az asztallapra meredve. - Nem tudom, mikor jössz vissza, és visszajössz-e egyáltalán? Hogy éljem ezt túl, még ha gyorsan véget is ér?
Felsóhajtott.
- Könnyű dolgunk lesz, Bella! Semmi okod a félelemre!
- Egyáltalán semmi?
- Semmi az égvilágon.
- És senkinek nem esik baja?
- Senkinek! - fogadkozott.
- Tehát elő sem fordulhat, hogy szükség lenne rám a tisztáson?
- Hát persze, hogy nem. Alice épp most mondta, hogy már csak tizenkilencen vannak. Ennyivel játszva megbirkózunk.
- Tényleg, már mondtad. Olyan könnyű lesz, hogy valakinek a kispadról kell majd végignéznie - idéztem, amit az éjszaka mondott.
- Ezt komolyan gondoltad?
- Igen.
Eddig minden simán ment - lehetetlenség, hogy ne vette volna észre, mire akarok kilyukadni.

m

- Olyan könnyű, hogy akár te is lehetsz az, aki a kispadról nézi?

Egy hosszú pillanatig csend volt. Végre elszántam magam, és fölnéztem az arcába. Megint az a szenvtelen pókerarc... Mély levegőt vettem.

- Nos vagy ez, vagy az! Vagy nagyobb a veszély, mint ahogy feltüntetted előttem, és ebben az esetben úgy helyes, ha én is ott vagyok, és segítek, ahogy tőlem telik. Vagy... olyan könnyűnek ígérkezik, hogy nélküled is boldogulnak. Szóval melyik az igaz a kettő közül?

Edward nem felelt.

Tudtam, mire gondol - ugyanarra, amire én. Carlisle, Esme, Emmett, Rosalie, Jasper. És... kényszerítenem kellett magam, hogy gondolatban az utolsó nevet is hozzátegyem: és Alice.

Szörnyeteg lennék? - töprengtem magamban. Nem az a fajta, aminek Edward tartja magát, hanem igazi szörnyeteg. Aki fájdalmat okoz másoknak. Aki nem ismer határokat, ha arról van szó, hogy akar valamit.

Márpedig én azt akartam, hogy Edward biztonságban legyen, biztonságban és énmellettem. Van olyasmi, amit nem tennék meg, amit nem áldoznék fel ennek érdekében? Nem hinném.

-Te arra kérsz, hagyjam őket magukra, és harcoljanak nélkülem? - kérdezte csöndesen.

- Igen. - Magam is csodálkoztam, milyen nyugodt a hangom, holott belül nyomorúságosan éreztem magam. - Vagy engedd meg, hogy én is ott legyek! Nekem mindegy, csak az a fontos, hogy együtt legyünk.

Edward nagyot lélegzett, aztán lassan kifújta a levegőt. A két tenyere közé fogta az arcomat, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek. Hosszú ideig a tekintetembe merült. Azon gondolkodtam, mit kereshet benne, és hogy megtalálta-e. Vajon a bűntudat ugyanolyan vastagon kiül az arcomra, mint ahogyan a gyomromban háborog? Egészen rosszul voltam tőle. Edward szeme összeszűkült, de hogy milyen érzelemtől, azt nem tudtam kiolvasni, aztán egyik kezét levette az arcomról, és a telefonjáért nyúlt.

- Alice! - sóhajtotta. - Ide tudnál jönni egy kicsit pesztrálni Bellát? - Felvont szemöldökkel, kihívóan nézett rám, hogy merek-e tiltakozni a szó ellen. - Beszélnem kell Jasperrel.

Alice nyilván beleegyezett. Edward eltette a telefont.
- Mit fogsz mondani Jaspernek? - suttogtam.
- Megbeszélem vele... mi lenne, ha én kimaradnék a harcból. Jól láttam, mennyire nehezére esik kimondani ezt.
- Sajnálom...
Tényleg sajnáltam. Borzasztó, hogy ezt kellett tennem vele. De annyira azért mégsem sajnáltam, hogy bánatos mosollyal azt rebegjem, hogy menjen csak harcolni nélkülem. Nem, annyira semmiképpen.
- Nincs miért bocsánatot kérned. - Kicsit elmosolyodott. - Sose félj kimondani nekem, mit érzel, Bella! Ha erre van szükséged...
- Vállat vont. - Tudod, hogy te vagy nekem a legfontosabb.
- De én nem így akartam... hogy választanod kelljen köztem és a családod között...
- Tudom. Ráadásul nem is ezt kérted. Adtál nekem két lehetőséget, amit te elfogadhatónak érzel, én pedig azt választottam a kettő közül, amelyiket el tudom fogadni. A kompromisszumok általában így működnek.
Előrehajoltam, és a homlokomat a mellének támasztottam.
- Köszönöm - suttogtam.
- Szívesen, bármikor - felelte, és megcsókolta a hajamat. - Bármit.
Egy hosszú pillanatig mozdulatlanul álltunk. Az arcomat az ingébe rejtettem előle. A fejemben két hang vitatkozott. Az egyik azt akarta, legyek jó és bátor, a másik meg ráförmedt, hogy fogja be a száját.
- Ki az a harmadik feleség? - kérdezte hirtelen Edward.
- Hogy? - kérdeztem, hogy húzzam az időt. Nem emlékeztem rá, hogy megint azt az álmot láttam volna.
- Valamit motyogtál álmodban „a harmadik feleségről". A többiből még csak értettem valamit, de ebből egy mukkot sem.
- Oh. Ohm, izé... Ez volt az egyik történet, amelyet a tábortűznél hallottam. - Vállat vontam. - Úgy látszik, valamiért megragadt bennem.
Edward elhúzódott tőlem, és zavartan félrehajtotta a fejét, talán érezte, hogy milyen kínos számomra a téma.

Mielőtt rákérdezhetett volna, savanyú arccal Alice jelent meg az ajtóban.
- Le fogsz maradni a javáról - morgolódott.
- Szia, Alice! - üdvözölte Edward. Az állam alá nyúlt, és fölemelte a fejemet, hogy búcsúcsókot adjon.
- Ma este még visszajövök - ígérte. - Meg kell beszélnem ezt a dolgot a többiekkel, újra kell gondolnunk a terveinket.
- Oké!
- Nemigen van mit újragondolni - közölte Alice. - Én már megmondtam nekik. Emmett örül neki. Edward felsóhajtott.
- Naná, hogy örül!
Azzal kiment az ajtón, és engem otthagyott Alice-szel. Alice csúnyán nézett rám.
- Sajnálom! - mentegetőztem. - Gondolod, hogy nélküle nagyobb veszélyben lesztek? Alice megvetően felhorkant.
-Túl sokat aggódsz, Bella! Fiatalon fogsz megőszülni, ha nem hagyod abba!
- Akkor miért vagy olyan ideges?
- Edward olyan nyűgös, ha valami nem úgy történik, ahogy ö akarja. Csak belegondoltam, milyen lesz egy házban élni vele a következő néhány hónapban. - Grimaszt vágott. - De ha ez kell ahhoz, hogy te ne bolondulj meg az aggodalomtól, akkor nyilván megéri. De azért örülnék, ha féken tartanád a pesszimizmusodat. Tök fölöslegesen idegeskedsz!
- Miért, te elengednéd Jaspert egyedül? - kérdeztem élesen. Alice megint
elhúzta a száját.
- Ez nem ugyanaz!
- Hát persze, hogy nem!
- Eredj, hozd rendbe magad egy kicsit! - vezényelt Alice. - Charlie tizenöt percen belül itthon lesz, és ha ilyen lerongyolódott állapotban talál, többet nem enged el itthonról.

Hajjaj, átaludtam az egész napot. Micsoda pazarlás! Örültem, hogy nemsokára már nem kell az időmet alvásra vesztegetnem. Mire Charlie hazaért, már egészen elfogadhatóan néztem ki - felöltöztem, szépen megfésülködtem, és éppen az asztalra tettem a vacsoráját. Edward szokott helyén most Alice ült, és ez nagyot dobott Charlie hangulatán.

- Nahát, Alice! Hogy vagy, édes?

- Jól vagyok, Charlie, kösz!

- Látom, végül mégiscsak sikerült kikászálódnod az ágyból, te hétalvó! - vetette oda Charlie, amikor leültem mellé, aztán újra Alice-hez fordult. - Mindenki a tegnapi partiról beszél. Lefogadom, lesz dolgod, amíg összetakarítasz a vendégek után.

Alice vállat vont. Ahogy én őt ismerem, már rég végzett.

- Megérte - mondta. - Remek buli volt.

- Na és hol van Edward? - kérdezte Charlie kissé kelletlenül. - Csak nem a takarításban segédkezik?

Alice gyászos képpel felsóhajtott. Alighanem csak színjáték volt, de olyan tökéletesre sikerült, hogy nem tudhattam biztosan.

- Nem. A hétvégi programot tervezgetik Emmett-tel és Carlisle-lal.

- Megint sátorozni mennek?

Alice bólintott, és hirtelen nagyon gyámoltalanra vette a figurát.

- Igen. Mindenki elmegy, engem kivéve. Az iskolaév végét mindig egy hosszabb sátorozással szoktuk megünnepelni, de idén úgy döntöttem, inkább vásárolgatnék, minthogy sátorozzak. És senki sem hajlandó itthon maradni velem. Magamra hagynak!

Úgy festett, mindjárt elsírja magát, és olyan szárnyaszegetten kornyadozott, hogy Charlie ösztönösen feléje nyújtotta a kezét, hogy megvigasztalja. Én gyanakodva figyeltem. Miben sántikálhat?

-Alice, kicsim, hát mért nem maradsz itt nálunk? - unszolta Charlie. - Rágondolni is rossz, hogy ott vagy egyedül abban a nagy házban.

Alice felsóhajtott. Valami az asztal alatt megnyomta a lábam.
- Aú! - tiltakoztam.
- Mi baj? - fordult felém Charlie.
Alice csalódottan pislantott rám. Lerítt róla, hogy szerinte igen lassú a felfogásom ma este.
- Bevertem a nagylábujjam - hebegtem.
- Oh! - Charlie megint Alice-hoz fordult. - Na? Mit szólsz? Alice megint a lábamra lépett, bár ezúttal nem olyan erősen.
- Ühm, Apu, tudod, szerintem itt nálunk egy kicsit kényelmetlen lenne. Lefogadom, hogy Alice nem akar a padlón aludni... Alice megint olyan boldogtalan képet vágott, mint az előbb.
- Akkor talán Bella mehetne hozzátok éjszakára - javasolta Charlie. - Csak amíg a családod vissza nem jön.
- Oh, megtennéd, Bella? - Alice sugárzóan rám mosolygott. - És ugye nem bánod, ha elmegyünk egy kicsit vásárolgatni?
- Jóhogy! - feleltem. - Vásárolgatni. Oké.
- És mikor indulnak a többiek? - kérdezte Charlie. Alice megint elkámpicsorodott.
- Holnap.
- És én mikor menjek át? - kérdeztem.
- Jöhetnél, gondolom, ebéd után - mondta, aztán az ujját az állának támasztva töprengett. - Nincs semmi más programod szombatra, ugye? Nem Forksban akarok vásárolni, hanem valami nagyobb helyen, és lehet, hogy rámegy az egész napunk.
- De nem Seattle-ben, ugye? - szólt közbe Charlie összevont szemöldökkel.
- Hát persze, hogy nem! - vágta rá Alice, bár mindketten tudtuk, hogy szombaton Seattle éppenséggel nagyon is biztonságos hely lesz. - Olympiára gondoltam.
- Olympia tetszeni fog neked, Bella! - mondta Charlie jókedvűen. Szemlátomást nagyon megkönnyebbült. - Nézz jól körül a városban!

-Aha, föltétlen, Apu. Nagyszerű lesz!
Ezzel a laza kis csevegéssel Alice alibit biztosított számomra a csata napjára.
Edward nem sokkal később visszatért. Meg se lepődött, amikor Charlie kellemes kirándulást kívánt neki. Azt állította, másnap korán indulnak, és a szokottnál hamarabb elbúcsúzott. Alice is vele ment. Kis idő múlva én is közöltem Charlie-val, hogy megyek lefeküdni.
- De hát nem lehetsz még fáradt - tiltakozott Charlie.
- De igen, egy kicsit - hazudtam.
- Hát, nem csodálom, hogy inkább kihagyod a partikat - mormolta. - Jó sokáig tart, amíg talpra állsz utána.
Mire felértem, Edward már ott hevert keresztben az ágyamon.
- Mikor is találkozunk a farkasokkal? - mormoltam, miközben odabújtam melléje.
- Egy óra múlva.
-Az jó. Jake-nek és a barátainak is szükségük van egy kis alvásra.
- Nem annyira, mint neked - mutatott rá Edward.
Gyorsan más témát kerestem, mert attól féltem, megpróbál rábeszélni, hogy maradjak otthon. -Alice mondta neked, hogy megint el fog rabolni? Edward elvigyorodott. -Ami azt illeti, nem fog.
Edward csöndesen nevetgélt értetlen arcom láttán.
- Én vagyok az egyetlen, akinek engedélye van rá, hogy foglyul ejtsen, nem emlékszel? Alice elmegy vadászni a többiekkel. - Felsóhajtott. - Azt hiszem, nekem arra most nem lesz szükségem.
- Szóval te rabolsz el engem? Bólintott.
Gyorsan átgondoltam a dolgot. Egy üres ház, ahol Charlie nem fülel a földszintről, és nem ellenőriz félpercenként. És nem hallgatóznak bosszantóan éles hallású, éber vámpírok sem minden egyes szobából... Csak ő meg én - végre egészen egyedül.
- Rendben lesz így? - kérdezte Edward, akit kezdett aggasztani a hallgatásom.

- Hát... igen, egy dolgot kivéve.
- És mi az a dolog? - A szeme teli volt nyugtalansággal. Megáll az eszem, gondoltam - még mindig nem tudja elhinni, mennyire odavagyok érte. Úgy látszik, világosabban kell kifejeznem magam.
- Miért nem azt mondta Alice Charlie-nak, hogy már ma este elmentek? - kérdeztem.
Edward megkönnyebbülten felnevetett.
A tisztásra vezető utat most jobban élveztem, mint első alkalommal. Még mindig gyötört a bűntudat, és féltem is, de már nem voltam halálra rémülve. Nem bénultam le, mint a múltkor. Már arra is tudtam gondolni, mi lesz a csata után, és majdnem sikerült meggyőznöm magamat, hogy minden rendben megy majd. Edward egészen könnyen belenyugodott, hogy kimarad a küzdelemből
- ezek után már nem esett nehezemre elhinni neki, hogy gyerekjáték lesz az egész. Nem hagyná magára a családját, ha nem így gondolná. Lehet, hogy Alice-nek igaza van - csakugyan túl sokat aggódom feleslegesen?
Mi érkeztünk utolsónak.
Jasper és Emmett már javában birkóztak - bár még csak bemelegítettek, legalábbis a nevetésük után ítélve. Alice és Rosalie a közelben ácsorgott, és a küzdelmet figyelték. Esme és Carlisle néhány lépésnyire tőlük beszélgetésbe merült, összedugták a fejüket, a kezük egymásba kulcsolódott, és senki másra nem figyeltek.
Világosabb volt, mint előző éjjel, a hold átsütött a vékony felhőrétegen, és most jól láttam a három farkast, amint ott ülnek a gyakorlótér szélén, egymástól jókora távolságra, hogy minden szögből megfigyeljék a küzdőket.
Jacobot is könnyen fölismertem. Akkor is rögtön tudtam volna, melyik ő a három közül, ha nem néz föl, és nem bámul ránk, amikor meghallotta a lépteinket.
- Hol a többi farkas?
- Nem szükséges mindegyiknek itt lennie. Egy is elég lenne, de Sam nem bízik bennünk annyira, hogy egyedül elengedje Jacobot, bár neki semmi kifogása nem lett volna ez ellen. Igy aztán Quil és Embry is elkísérte, mint... nevezzük őket talán a szárnysegédeknek!
- Jacob bízik bennetek. Edward bólintott.

- Legalábbis abban, hogy nem próbáljuk megölni. De ennyi elég is.
- Te is gyakorolsz velük ma éjjel? - kérdeztem habozva. Tudtam, hogy ez a helyzet majdnem olyan nehéz neki, mint nekem lett volna, ha otthon hagymák a csata idejére. Talán még nehezebb is.
- Jaspernek segítek, ha kell. Ki akarja próbálni, mi a helyzet egyenlőtlen küzdelem esetén, meg akarja mutatni, hogyan védekezzünk túlerő ellen - mondta Edward, és vállat vont.
Rövid életű bizakodásomat újabb pánikroham döntötte romba.
Szóval a támadók még mindig többen vannak! És én még tovább nehezítem a mieink
helyzetét... A mezőre néztem, nehogy Edward kiolvassa a szememből, mit érzek.
Nem oda kellett volna, ha már éppen azt hazudtam magamnak, hogy minden úgy történik majd, ahogy szeretném. Amikor nagy nehezen elfordítottam a szememet Cullenékről - a játékos küzdelemről, ami rövidesen valóságossá és halálosan veszedelmessé válik -, Jacob elkapta a pillantásomat, és rám mosolygott.
Ugyanazzal a farkasvigyorral, mint korábban - a szeme környéke is pontosan úgy szaladt ráncba a mosolytól, mint amikor emberi alakját viselte.
Már szinte el se tudtam hinni, hogy nem is olyan régen ijesztőnek találtam a vérfarkasokat - sőt, rémálmaim voltak miattuk. Azt is tudtam, kérdezés nélkül, hogy melyik farkas Embry, és melyik Quil. Embry a soványabbik, világosszürke farkas, sötét foltokkal a hátán, aki türelmesen ül és figyel, míg Quil, a csokoládébarna, állandóan nyugtalanul fészkelődik, és úgy fest, alig várja, hogy beszállhasson a küzdelembe. Nem voltak szörnyetegek, még így, farkas alakjukban sem. Barátok voltak. Barátok, akik korántsem tűntek olyan sebezhetetlennek, mint Emmett és Jasper: ők ketten gyorsabban mozogtak, mint ahogy a kobra csap le az áldozatára, és gránitkemény bőrük visszaverte a holdsugarakat. Barátok voltak, akik szemlátomást nem fogták fel, milyen nagy veszélyben forognak. Barátok, akik még farkas alakjukban is megőrizték halandó emberi mivoltukat, akik megsebesülhetnek, akik meghalhatnak...
Megnyugtatott, hogy Edward bízik a győzelmükben, hogy nem aggódik a családjáért. De vajon a szívére vennée, ha a farkasoknak baja esne? Mert ha őt ez a lehetőség nem zavarja, akkor ugyan mi? Edward bizakodása tehát

csak félelmeim egyik részét oszlathatta el.
Megpróbáltam visszamosolyogni Jacobra, és nagyot nyeltem, bár gombócot éreztem a torkomban. Úgy tűnt, tehetek én bármit ebben a helyzetben, sehogy sem lesz jó.
Jacob könnyedén talpra szökkent - olyan fürgén, hogy az sehogyan sem illett hatalmas testéhez -, és odaügetett hozzánk a pálya szélére.
- Helló, Jacob! - üdvözölte Edward udvariasan.
Jacob tudomást sem vett róla, sötét szemét énrám szegezte. Meghajtotta a nyakát, hogy az arca egy szinten legyen az enyémmel, és félrebillent fejjel nézett rám. Halkan felnyöszörgött.
- Jól vagyok - feleltem. Láttam, hogy Edward tolmácsolni készül, de nem volt szükség rá. - Csak aggódom, tudod. Jacob rendületlenül bámult tovább.
- Azt kérdezi, miért? - tudatta Edward.
Jacob felmordult - nem fenyegetően, hanem bosszúsan -, és Edward ajka megrándult az elfojtott mosolytól.
- Mi baja? - kérdeztem.
- Úgy gondolja, nem pontosan tolmácsoltam a gondolatait. Valójában azt gondolta: „Micsoda hülyeség! Mit lehet ezen egyáltalán aggódni?". Egy kicsit átfogalmaztam, mert az eredetit gorombának találtam.
Halványan elmosolyodtam, de túlságosan szorongtam ahhoz, hogy igazából mulassak rajta.
- Sok mindenen lehet aggódni - feleltem Jacobnak. - Például, hogy egy rakás buta farkasnak baja esik. Jacob megint azt a köhögésszerű, ugatós nevetést hallatta.
Edward felsóhajtott.
- Jaspernek segítségre van szüksége. Elboldogultok tolmács nélkül is?
- Megoldjuk valahogy.
Edward arckifejezésén nehéz volt eligazodni. Szomorkás mosolyt villantott rám, aztán hátat fordított, és elindult arrafelé, ahol Jasper várt rá.
Lekuporodtam a földre, de hideg volt és kényelmetlen. Jacob előbbre lépett, majd visszanézett rám, és halkan

nyüszögött. Aztán megint féllépésnyit előrearaszolt.
- Menj csak nélkülem! - mondtam neki. - Én nem akarom nézni őket.
Jacob félrebiccentette a fejét, aztán hosszú sóhajjal összekuporodott mellettem a földön.
- De tényleg, menj nyugodtan - biztattam. Nem felelt, állát a mellső mancsára fektette.
Fölbámultam a ragyogó, ezüst felhőkre, nem akartam látni a küzdelmet. A képzeletem már így is eléggé beindult. Szél suhant végig a tisztáson, és én összeborzongtam.
Jacob közelebb húzódott hozzám, meleg bundája az oldalamhoz simult.
- Ühm, köszi! - motyogtam.
Néhány perccel később nekidőltem széles vállának. Annyival kényelmesebb volt így...
A felhők komótosan vonultak az égen, hol minden homályba borult, hol kivilágosodott, ahogy a vastag párnák elúsztak a hold előtt, majd továbbvonultak.
Szórakozottan beletúrtam Jacob nyakán a sűrű szőrbe. Ugyanaz a furcsa, dünnyögő hang tört föl a torkából, mint tegnap. Meghitt, otthonos hang volt: érdesebb, vadabb, mint a macskadorombolás, de ugyanazt a fajta elégedettséget fejezte ki. -Tudod, nekem még sose volt kutyám - vallottam be. - Mindig szerettem volna, de Renée allergiás a kutyaszőrre. Jacob teste csak úgy rázkódott alattam a nevetéstől.
- Te egyáltalán nem aggódsz a szombati dolog miatt? - kérdeztem.
Felém fordította hatalmas fejét, hogy legalább az egyik szemét lássam, amint égnek emeli.
- Bár én is ilyen bizakodó lennék!
A fejét nekitámasztotta a lábamnak, és újra dünnyögni kezdett. És ettől tényleg kezdtem némiképp jobban érezni magam.
- Szóval holnap, gondolom, kirándulunk egy nagyot! Jacob lelkesen brummogott.
- Lehet, hogy nagyon hosszú séta lesz - figyelmeztettem. - Edward nem úgy méri fel a távolságokat, mint egy normális ember. Újabb ugató nevetés volt a válasz.
Még szorosabban simultam Jacob meleg bundájához, fejemet a nyakának támasztottam.

Fura volt: bizarr farkas alakjában, megint úgy voltunk egymással, mint régen - a barátságunk újra olyan természetes volt, mint a lélegzetvétel -, sokkal inkább, mint a legutóbbi néhány, emberi alakjában történt találkozásunkkor. Fura, hogy éppen itt találom meg újra azt az érzést, pedig azt hittem, emiatt a farkas-dolog miatt veszítettem el. A tisztáson folytatódott a gyilkolós játék, én pedig fölbámultam a homályban úszó holdra.

20. KOMPROMISSZUM

Minden készen állt.

Összecsomagoltam a cuccot két napra „Alice-szel", a hátizsákom ott várt a furgonban. A koncertjegyeket odaadtam Angélának, Bennek és Mike-nak. Mike - pont, ahogy reméltem - azt tervezte, elhívja Jessicát is. Billy kölcsönkérte Öreg Quil Ateara csónakját, és meghívta Charlie-t egy kis nyílt tengeri horgászatra a délutáni meccs előtt. Collin és Brady, a két legfiatalabb vérfarkas, otthon maradt, ők őrizték La Pusht - bár még gyerekek voltak, mindössze tizenhárom évesek. De Charlie mégis nagyobb biztonságban lesz, mint bárki, aki Forksban marad.

Én minden tőlem telhetőt megtettem. Igyekeztem elfogadni a helyzetet, és legalább ma éjszakára kiverni a fejemből mindazt, amit nem tudok befolyásolni. így vagy úgy, negyvennyolc órán belül eldőlnek a dolgok. Ez a gondolat majdhogynem megnyugtató volt. Edward arra kért, hogy próbáljak lazítani, így hát azon voltam, hogy a legjobb formámat hozzam.

- Csak te meg én... erre az egy éjszakára nem lehetne minden másról megfeledkeznünk? - kérlelt, és bevetette mágikus pillantását. - Valahogy soha nem sikerül elegendő időt kettesben töltenünk Szükségem van rá, hogy veled legyek. Csak veled! Ennek a kérésnek nem volt nehéz eleget tenni, bár könnyű mondani, hogy feledkezzek meg a félelmeimről. Most viszont azon járt az eszem, hogy előttünk áll egy teljes, kettesben töltött éjszaka, és ez segített. Volt néhány dolog, ami megváltozott az utóbbi napokban. Például az, hogy most már

készen álltam.
Készen álltam rá, hogy csatlakozzam a családjához, az ő világához. Erre már felkészített az a félelem, bűntudat és megbánás, amelyet az utóbbi időben éreztem. Volt időm elgondolkodni ezeken - miközben a felhők közt bujkáló holdat bámultam, egy vérfarkas vállának támaszkodva -, és tudtam, hogy most már nem fogok pánikba esni. Legközelebb, bármi is támadjon ránk, készen fogok állni. Segítség leszek, nem teher, akiről gondoskodni kell. Soha többé nem kerülhetünk olyan helyzetbe, hogy Edward kénytelen legyen választani köztem és a családja között. Egyenrangú társak leszünk, akárcsak Alice és Jasper. Legközelebb én is kiveszem a részem a feladatokból.
Kivárom, hogy a veszély elháruljon, így Edward is elégedett lehet. De nekem igazából már nincs erre szükségem. Készen állok. Már csak a kirakós egyetlen darabkája hiányzott, hogy a kép teljes legyen.
Egyetlen darabka, mert voltak dolgok, amik nem változtak, például az, hogy milyen vadul és kétségbeesetten szeretem Edwardot. Rengeteg időm volt elgondolkodni mindazon, ami Jasper és Emmett fogadása kapcsán az eszembe ötlött - hogy mi az, amit hajlandó vagyok elveszíteni emberi mivoltommal együtt, és mi az, amiről semmi áron nem akarok lemondani. Már tudtam, melyik emberi tapasztalást akarom mindenképpen átélni, mielőtt megszűnnék embernek lenni.
Néhány dologban tehát meg kell állapodnunk ma éjszaka. Azok után, amiknek az elmúlt két évben szemtanúja voltam, nem hiszem, hogy létezik lehetetlen. Erre hiába is hivatkozna, ez most már engem meg nem állít.
Oké, rendben van, én is tudom, hogy ennél azért kicsit bonyolultabb lesz a dolog. De azért meg fogom próbálni.
Persze hiába voltam olyan biztos abban, hogy mit akarok, azért - csöppet sem meglepő módon - nagyon ideges lettem, amikor a házukhoz vezető hosszú ösvényre fordultam. Fogalmam sem volt, hogyan tálaljam mindazt, amire elszántam magam, és ettől aztán alaposan begyulladtam. Edward az utasülésen ült, és igyekezett nem feltűnően vigyorogni azon, hogy milyen lassan haladok. Csodálkoztam is, hogy nem akart mindenáron ő vezetni, de úgy látszik, ma este megelégedett az én csigatempómmal. Besötétedett, mire a házhoz értünk, de az ablakokból áradó villanyfény bevilágította a ház előtti rétet.

Amint leállítottam a motort, Edward már ott is volt az én oldalamon, és kitárta nekem az ajtót. Fél karjával kiemelt a kocsiból, a táskámat a másik kezébe kapta, és a vállára akasztotta. Az ajka az enyémet kereste, és közben hallottam, amint egy rúgással becsukja mögöttem a furgon ajtaját.
Anélkül, hogy a csókot megszakította volna, a karjába kapott, és így vitt be a házba.
A bejárati ajtó már nyitva lett volna? Nem emlékszem. De a következő pillanatban már odabent voltunk. Szédültem. Figyelmeztetnem kellett magamat, hogy el ne felejtsek lélegezni.
Ez a mostani csókja nem rémített meg. Nem olyan volt, mint korábban, amikor a magára parancsolt önfegyelmen át is éreztem a félelmét. Az ajka most nem nyugtalanságról, hanem lelkesedésről árulkodott. Ugyanolyan kellemes izgalomba hozta a gondolat, mint engem, hogy ma éjjel csak egymásra figyelünk. Percekig csókolt a bejáratnál: mintha feladott volna valamennyit szokásos óvatosságából, hideg ajka mohón tapadt az enyémre.
Kezdtem bizakodni. Talán mégsem lesz olyan nehéz megkapnom, amit szeretnék.
Vagy dehogyisnem - pontosan olyan nehéz lesz! Halk kuncogással kissé eltolt
magától.
- Isten hozott idehaza - mondta, és melegen, ellágyultan pillantott rám.
- Ez jól hangzik! - feleltem levegő után kapkodva.
Óvatosan leeresztett a földre. Átfontam mindkét karommal, nem akartam hajszálnyira sem eltávolodni tőle.
- Van itt valami a számodra - közölte Edward könnyed, társalgási hangnemben.
- Oh, valóban?
- Valamit szeretnék adni, emlékszel? A dolgaim közül. Azt mondtad, hogy elfogadod.
- Ja, tényleg. Azt hiszem, tényleg azt mondtam. Vonakodásomat
látva Edward halkan felnevetett.
- Fönn van a szobámban. Fölmenjek érte? A hálószobájában?
- Hát persze! - helyeseltem, és roppant fondorlatosnak éreztem magam, ahogy a kezemet az övébe kulcsoltam. -

Gyerünk!
Nagyon türelmetlenül várhatta, hogy átadja nekem a nem-ajándékomat, mert az én emberi tempóm nem volt neki elég gyors. Újra fölkapott, és szinte felröppent velem a lépcsőn. A szoba küszöbén lerakott, és berohant a gardróbba.
Mielőtt beljebb léphettem volna, már vissza is tért, de én nem törődtem vele: odamentem a hatalmas, arany ágyhoz, lehuppantam a szélére, aztán a közepére csúsztam. Összegömbölyödtem, és a karommal átfontam a térdemet.
- Na jó! - legyintettem, mert immár ott voltam, ahol lenni akartam, így hát megengedtem magamnak egy kis affektálást. - Akkor hadd lássam azt a valamit!
Edward felnevetett.
Ő is odakuporodott mellém az ágyra, és a szívem összevissza kezdett kalimpálni. Csak remélni mertem, hogy izgatottságomat az ajándéknak tulajdonítja.
- Ez tényleg csak afféle használt holmi - emlékeztetett szigorúan. Megfogta a bal csuklómat, elhúzta a lábamtól, és egy pillanatra megérintette az ezüst karkötőmet. Aztán eleresztett.
Óvatosan megnéztem, mit kaptam. A karkötőm másik oldalán, szemközt a kis farkassal, egy ragyogó, szív alakú kristály függött. Millió lapocskára volt csiszolva, és még a tompított lámpafényben is csak úgy szikrázott.
- Még édesanyámé volt... - Edward lezseren vállat vont. - Örököltem pár hasonló csecsebecsét. Egy részét már elajándékoztam Esmértek és Alice-nek. Úgyhogy tényleg nem valami nagy szám.
Gyászosan mosolyogtam bizonygatásán.
- De gondoltam, arra jó lesz, hogy rám emlékeztessen - folytatta. - Ez is kemény és hideg. - Felnevetett. - És szivárványszínben játszik a napsütésben.
- Megfeledkezel a legfontosabb hasonlóságról - mormoltam. - Arról, hogy gyönyörű.
- Az én szívem is ugyanilyen csöndes - mondta eltűnődve. - És az is a tiéd. Ide-oda forgattam a csuklómat, hadd csillogjon a kristályszív a lámpafényben.

- Köszönöm. Mindkettőt.
- Nem, én köszönöm neked. Jó érzés, hogy végre ilyen könnyen elfogadtál valamit. Neked pedig jó gyakorlat. - Fülig szaladó szájjal rám villantotta fogsorát.
Nekidőltem, a fejem átdugtam a hóna alatt, és az oldalához simultam. Valószínűleg ugyanilyen érzés lett volna odabújni Michelangelo Dávidjához, azzal a különbséggel, hogy az én tökéletes márványszobrom a karjába zárt és magához szorított. Kezdetnek nem is rossz, gondoltam.
- Megbeszélhetnénk most valamit? És nagyon méltányolnám, ha legalább az elején nyitott lennél az érveimre.
Edward egy pillanatig habozott.
- Megteszek minden tőlem telhetőt - ígérte, de most már óvatosabban.
- Nem fogok megszegni egyetlen szabályt sem - fogadkoztam. - Ez szigorúan csak mi kettőnkre vonatkozik. - Megköszörültem a torkomat. - Na, szóval... nagy hatással volt rám, hogy a múlt éjszaka milyen könnyen sikerült kompromisszumot kötnünk. Arra gondoltam, ugyanezt az elvet alkalmazhatnánk egy másik szituációra is... - De vajon miért vagyok ilyen szertartásos? Nyilván az idegességtől.
- Miről szeretnél tárgyalni? - kérdezte Edward mosollyal a hangjában. Zavartan
keresgéltem a szavakat. Azt se tudtam, hogy fogjak hozzá.
- Hogy verdes a szíved! - mormolta Edward. - Mint egy kolibri szárnya. Biztos, hogy jól vagy?
- Remekül vagyok.
-Akkor, kérlek, folytasd! - biztatott.
- Hát azt hiszem, először is erről a nevetséges házasságosdiról akarok beszélni. Erről a
feltételről. -Azcsak neked nevetséges. Mi van vele?
-Azon gondolkodtam... hogy erről tárgyalhatnánk? Hátha megalkuszunk.
Edward elkomolyodva vonta össze a szemöldökét.
- Ezzel kapcsolatban már megtettem a létező legnagyobb engedményt: beleegyeztem, hogy elveszem az életedet, jobb meggyőződésem ellenére. És ennek elégnek kellene lennie ahhoz, hogy te is engedj néhány dologban.

- Nem erről van szó - ráztam meg a fejem, és minden erőmmel azon igyekeztem, hogy az arcom nyugodt maradjon. - Ami ezt illeti, ebben már megállapodtunk. Most éppen nem az én... megújításomról beszélünk. Néhány további részletet szeretnék átgondolni.
Gyanakodva nézett rám.
- Miféle részletet? Haboztam.
- Tisztázzuk először is a feltételeidet!
- Nagyon jól tudod, hogy én mit akarok.
- *Házasságot!* - Az én számból ez valami trágár szónak hangzott.
- Igen. - Edward elvigyorodott. - Első lépésként.
Ez a kijelentése villámcsapásként ért: ehhez már nem sikerült nyugodt képet vágnom.
- Miért, mi van még?
- Hát - kezdte elgondolkodva -, ha a feleségem leszel, akkor természetesen ami az enyém, az a tiéd is... például a tandíj. Úgyhogy akkor nem okozhat problémát, hogy Dartmouthba menjünk.
- És még valami? Ha már mindenáron képtelenségeket akarsz beszélni...
- Nem bánnám, ha adnál magadnak még egy kis időt.
- Nem. Arról szó sem lehet. Ezzel a kívánsággal máris megszegnéd a szerződésünket!
Edward vágyakozva felsóhajtott.
- Csak egy évet? Kettőt?
Konokul ráztam a fejem, az ajkamat makacsul összeszorítottam.
- Halljuk a következőt!
- Ennyi volt. Hacsak nem akarsz autókról beszélgetni...
A fintorgásomra kajánul elvigyorodott, aztán megfogta a kezem, és az ujjaimmal kezdett játszani.
- Nem is tudtam, hogy még más vágyad is van azon kívül, hogy szörnyeteggé változtassanak. Furdal a kíváncsiság, hogy mi lehet az - mondta halkan és lágyan. A hangjában bujkáló árnyalatnyi feszültséget észre se

vettem volna, ha nem ismerem olyan jól.
Hallgattam, a kezét bámultam, ahogy az enyémre simul. Még mindig nem tudtam, hogyan fogjak bele. Éreztem fürkésző tekintetét, és nem mertem fölpillantani. Az arcom égni kezdett. Hűvös ujjával végigsimított a homlokomon.
- Te elpirultál? - kérdezte meglepetten. Továbbra is lesütöttem a szemem. - Kérlek, Bella! Ez a feszültség kezd kínos lenni. Az ajkamba haraptam.
- Bella! - A hangja most már szemrehányó volt, eszembe juttatta, milyen nehéz lehet neki, amikor megtartom magamnak a gondolataimat.
- Hát szóval egy kicsit aggaszt, hogy... hogyan is lesz azután - vallottam be, és végre fölnéztem rá. Éreztem, hogy a teste megfeszül, de a hangja bársonyos maradt és gyöngéd.
- Pontosan mi aggaszt?
-Ti mindnyájan annyira biztosak vagytok benne, hogy utána már csak egyetlen dologgal fogok törődni: azzal, hogy lemészároljak mindenkit, aki él és mozog a városban - vallottam be. Edward megrezzent a szóhasználatomtól. - Attól félek, ez az egész szomjúság-dolog annyira leköti majd a figyelmemet, hogy én nem is én leszek többé... és hogy akkor már nem... nem foglak annyira kívánni, mint most.
- Bella, a dolognak ez a része nem tart örökké - bizonygatta. Nem esett le neki.
- Edward! - Idegesen bámultam egy szeplőt a csuklómon. - Van valami, amit szeretnék megtenni, amíg még ember vagyok. Várta, hogy folytassam, de nem bírtam. Az arcom már lángolt.
- Hát persze, bármit, amit csak akarsz! - biztatott nyugtalanul, de láthatóan még mindig fogalma sem volt róla, mire gondolok.
- Megígéred? - mormoltam. Tudtam, hogy hiába próbálom csapdába csalni a tulajdon szavaival, ez nem fog működni, de nem bírtam ellenállni a kísértésnek.
- Igen - felelte. Fölnéztem és láttam, hogy komolyan, de értetlenül bámul. - Mondd el, mit szeretnél, és máris a

tiéd! Elképesztően kínosan és ostobának éreztem magam. Túlságosan tapasztalatlan voltam - ami beszélgetésünk tárgyának szempontjából egyáltalán nem volt lényegtelen körülmény. Szerettem volna csábítóan viselkedni, de fogalmam sem volt, hogyan kell. Úgy látszik, kénytelen leszek beérni zavart és gátlásos idétlenkedéssel.
- Téged - motyogtam alig érthetően.
- Én már a tied vagyok! - nevetett még mindig gyanútlanul, és megpróbálta fogva tartani a pillantásomat, de én megint lesütöttem a szemem.
Vettem egy mély lélegzetet, előbbre csúsztam, és föltérdeltem az ágyon. Átkaroltam a nyakát, és megcsókoltam. Edward visszacsókolt, értetlenül, de készségesen. Az ajka gyöngéden érintette az enyémet, de az esze máshol járt - próbálta kitalálni, mit forgathatok a fejemben. Úgy döntöttem, világosabb célzásra lesz szükség... A kezem kissé remegett, miközben elhúztam a karom a nyakáról.
Az ujjaim végigsiklottak a nyakán az inge gallérjáig. A remegés éppenséggel nem segített, ahogy sietősen megpróbáltam kigombolni az ingét, mielőtt megállított volna.
Az ajka mozdulatlanná dermedt, szinte hallottam, amint kattan valami az agyában, és összekapcsolja a szavaimat a tettekkel. Abban a pillanatban eltolt magától, és nagyon szemrehányóan nézett rám.
- Légy észnél, Bella!
- Megígérted! Bármit, amit akarok! - emlékeztettem reménytelenül.
- Erről nem vitatkozom. - Haragosan visszagombolta az ingén a két gombot. Összeharaptam a fogam.
- De én igen! - morogtam. A blúzomhoz kaptam, és egy mozdulattal kigomboltam a legfelső gombot. Edward megragadta a csuklómat, és az oldalamhoz szorította.
- Én pedig azt mondom, hogy nem! - közölte ellentmondást nem tűrő hangon. Egy darabig dühösen meredtünk egymásra.
- Te akartad tudni - emlékeztettem.
- Azt hittem, valami olyasmit szeretnél, ami nem ellenkezik a józan ésszel.
- Szóval te kérhetsz tőlem mindenféle ostoba, nevetséges dolgot, amit te szeretnél, például, hogy házasodjunk

össze, de nekem még csak szóba se szabad hoznom, hogy...
Még javában szónokoltam, amikor Edward egyik kezével összefogta mindkét csuklómat, hogy moccanni se bírjak, a másikkal pedig befogta a számat.
- Nem! - mondta keményen.
Mélyet lélegeztem, hogy magamhoz térjek. Aztán a dühöm lassan csillapulni kezdett, és egy másik érzésnek adta át a helyét. Beletelt egy percbe, amíg rájöttem, miért sütöm le megint a szemem, miért vörösödök fülig, a gyomrom miért ráng idegesen, mi az a nedvesség a szememben, és miért szeretnék hirtelen kirohanni a szobából. Elemi erővel söpört végig rajtam a szégyen: visszautasítottak.
Irracionális volt az egész. Már sokszor és világosan a tudtomra adta, hogy kizárólag az én biztonságomat tartja szem előtt. De akkor is... korábban soha nem szolgáltattam ki magam ennyire. Dühösen meredtem az aranyszín ágytakaróra - ugyanolyan színű, mint a szeme -, és igyekeztem elűzni a rám törő gondolatot, hogy Edward nem kíván, nem vagyok elég vonzó. Edward felsóhajtott. Számra tapasztott keze lejjebb csúszott, felemelte az államat, míg csak kénytelen-kelletlen a szemébe nem néztem.
- Most meg mi a baj?
- Semmi - motyogtam.
Egy hosszú pillanatig az arcomat fürkészte, miközben én megpróbáltam, sikertelenül, elrejtőzni a tekintete elől. A homloka ráncokba szaladt, aztán kiült az arcára a rémület.
- Megbántottalak? - kérdezte megrendülve.
- Nem - hazudtam.
Olyan gyorsan történt, hogy magam sem tudtam, hogyan, egyszer csak a karjában voltam, fejem a válla és a tenyere közt, hüvelykujja pedig megnyugtatóan cirógatta az arcomat.
- Tudod jól, miért kell nemet mondanom - mormolta. - Pontosan tudod, hogy én is kívánlak.
- Tényleg? - suttogtam kétkedve.
- Hát persze, te buta, gyönyörű, túlérzékeny nőszemély! - Föl nevetett, aztán a hangja elkomorodott. - Miért, hát

van, aki nem? Úgy érzem magam, mintha hosszú sor kígyózna mögöttem, a férfiak egymást lökdösik a jobb helyekért, és mind arra várnak, mikor követek el valami hibát... Olyan kívánatos vagy, hogy az már fáj.
- És most ki a buta? - Erősen kétlem, hogy az esetlenség, félszegség és ügyetlenség együtt azonos lenne a kívánatossággal bárki szemében is.
- Küldjek körbe egy kérdőívet, hogy elhidd? Mert van egy-két név, amelyik alaposan meglepne. Fintorogva megráztam a fejem a mellén.
- Csak el akarod terelni a figyelmemet! Térjünk vissza a lényegre! Edward felsóhajtott.
- Csak szólj, ha valamiben tévedek! - Megpróbáltam hűvös, szenvtelen hangon beszélni. - Tehát te házasságot követelsz tőlem... - nem tudtam úgy kimondani, hogy ne vágnék pofát. - ...Meg azt, hogy fizethesd a tandíjamat, hogy adjak több időt magamnak, valamint örülnél, ha a kocsim kicsit gyorsabb lenne. - Kérdőn felvontam a szemöldököm. - Kihagytam valamit? Igazán izmos kis lista!
- Csak a lista első tétele a követelés. - Alig bírt komoly képet vágni. - A többi csak kérés.
- És az én egyetlen, nyavalyás kis követelésem az...
- Követelés? - szakított félbe elkomolyodva.
- Igenis követelés.
Edward szeme elkeskenyedett.
-Ahhoz, hogy férjhez menjek, komoly ellenállást kell legyűrnöm magamban. Szeretnék valamit cserébe. Lehajolt hozzám, és a fülembe suttogott.
- Nem - mormolta lágyan. - Most még nem lehet. Majd később, amikor már nem leszel ilyen törékeny. Légy egy kis türelemmel, Bella!
Megpróbáltam józanul érvelni.
- De hát éppen ez a baj! Amikor már nem leszek ilyen törékeny, akkor az már nem lesz ugyanaz! Én nem leszek ugyanaz! Nem is tudom, hogy ki leszek akkor!
- Még mindig ugyanez a Bella leszel - ígérte. A homlokomat

ráncoltam.
- De ha annyira kivetkőzöm majd magamból, hogy meg akarom ölni Charlie-t... hogy Jacob vérét akarom szívni, vagy Angéláét, ha alkalmam adódik rá, akkor hogyan lehetne ez igaz?
- Ez a fázis el fog múlni. És erősen kétlem, hogy a kutya vérére szomjaznál. - Úgy tett, mintha a puszta gondolattól is felfordulna a gyomra. - Ennél még újszülött korodban is jobb ízlésed lesz.
A figyelmemet akarta megint elterelni, de nem vettem róla tudomást.
- De mindig is azt fogom a legjobban kívánni, igaz? - vágtam vissza. - Vért, vért és még több vért!
- Az, hogy még életben vagy, a legjobb bizonyíték arra, hogy ez nem igaz - mutatott rá.
- Nyolcvan év múlva nyilván könnyebb lesz - dohogtam. - De én arra gondoltam, mi történik velem *fizikailag*. Szellemileg tudom, hogy képes leszek önmagam maradni... egy idő után. De ami a puszta fizikai igényeimet illeti... állandóan szomjas leszek, és ez erősebb lesz minden más késztetésnél.
Nem felelt.
- Vagyis tényleg más leszek, mint most! - vontam le a következtetést. Edward nem ellenkezett. - Márpedig most úgy kívánlak,
mint az ételt, italt, vagy a levegőt. Intellektuálisan persze ennél kicsit ésszerűbb a dolgok fontossági sorrendje.
De fizikailag... Lehajoltam, hogy belecsókoljak a tenyerébe. Edward szaporán lélegzett. Meglepetten hallottam, hogy egy kicsit bizonytalan a hangja.
- Bella, meg is ölhetlek... - suttogta.
- Szerintem meg nem.
Edward szeme összeszűkült. Felemelte a kezét az arcomról, és gyorsan hátranyúlt, de nem láttam, miért. Tompa reccsenés hallatszott, és az ágy megremegett alattunk.
Valami feketét tartott a kezében. Odadugta az orrom elé, és én kíváncsian szemügyre vettem. Egy fémvirág volt, az ágy kovácsoltvas oszlopait és baldachinját díszítő rózsák egyike. Egy pillanatra összezárta az öklét, az ujjait könnyedén összeszorította, aztán szétnyitotta a kezét.

Egyetlen szó nélkül tartotta elém az összepréselt, elformátlanodott fekete fémdarabot. Rajta volt a tenyere lenyomata, mint egy darab játékgyurmán, amit egy kisgyerek a markába szorított. Eltelt egy fél pillanat, aztán a vasdarab fekete porrá omlott a tenyerében. Sötéten pislogtam rá.
- Én nem erre gondoltam. Tudom, milyen erős vagy. Nem szükséges összetörnöd a berendezést!
- Hát akkor mire gondoltál? - kérdezte komoran, és a maréknyi vasmorzsát a sarokba, a falhoz vágta; mintha az eső kopogtatna, olyan hangot adott.
Az arcomat leste, miközben kétségbeesetten igyekeztem világosan fogalmazni.
-Természetesen nem arról van szó, hogy ne tudnál fizikailag bántalmazni, ha akarnál... Inkább arról, hogy nem akarsz bántani... annyira nem, hogy szerintem nem is lennél rá képes. Még be sem fejeztem, de ő már a fejét rázta.
- Nem biztos, hogy ez így történne, Bella!
- Nem biztos! - gúnyolódtam. - Te éppolyan kevéssé tudod, hogy mi történne, mint én! -Ahogy mondod. El tudod képzelni, hogy efféle kockázatnak tegyelek ki?
Egy hosszú percig farkasszemet néztünk. A kompromisszumkészség legkisebb jelét sem láttam rajta.
- Kérlek - suttogtam végül, reményt vesztve. - Ez az egyetlen dolog, amit szeretnék! Kérlek! - Lehunytam a szemem, és vártam a gyors és végleges „nem"-et.
De Edward nem válaszolt azonnal. Nem akartam hinni a fülemnek, amikor hallottam, hogy megint felnyög. Kinyitottam a szemem. Az arca elgyötört volt.
- Kérlek - suttogtam újra, és feldübörgött megint a szívem. A szavak gyors egymásutánban buktak ki a számból, annyira siettem
kihasználni váratlan elbizonytalanodását. - Semmit nem kell biztosra ígérned! Ha nem jól alakulnak a dolgok, akkor egyszerűen ez van, és kész! De legalább próbáljuk meg... legalább egyszer! És akkor én is megteszem, amit akarsz- ígértem meggondolatlanul.
- Hozzád megyek feleségül! Engedem, hogy kifizesd Dartmouthban a tandíjamat, és nem fogom felhánytorgatni,

hogy meg kellett vesztegetni őket, hogy felvegyenek. Azt sem bánom, ha egy gyorsabb autót veszel nekem, ha ez téged boldoggá tesz! Csak éppen... kérlek!
Jéghideg karja szorosabban ölelt, az ajkát a fülemhez közelítette: hideg leheletétől összeborzongtam.
- Ez elviselhetetlen. Annyi mindent szerettem volna adni neked... és te éppen ezt az egyet követeled... Van fogalmad róla, milyen fájdalmas visszautasítani téged, amikor így kérlelsz?
- Hát akkor ne utasíts vissza! - vágtam rá. Edward nem felelt.
- Kérlek!
- Bella... - Lassan ingatni kezdte a fejét, de ezt most nem éreztem elutasításnak, mert közben az ajka gyöngéden súrolta a torkomat. Inkább úgy hatott, mintha megadta volna magát. A szívem már eddig is hevesen vert, de most őrjítő vágtába kezdett. Megint megpróbáltam kihasználni a kínálkozó alkalmat. Még mindig lassan, tétován ingatta a fejét, és ahogy az arca az enyém felé fordult, addig ügyeskedtem, amíg az ajkam az övéhez nem ért.
Két kézzel megragadott, és én azt hittem, megint el fog lökni magától.
De tévedtem.
Most nem olyan gyöngéden csókolt, mint szokott: csókja feszültségről, vívódásról és kétségbeesésről árulkodott. Szorosan átfogtam a nyakát, és felhevült bőröm a testét hidegebbnek érezte, mint bármikor. Reszkettem, de nem a hidegtől. Olyan hosszan csókolt, hogy ezúttal én toltam el őt, levegő után kapkodva. De még akkor sem szakadt el tőlem az ajka, hanem továbbcsúszott a torkomra. A győzelem mámora a fejembe szállt: erősnek éreztem magam. Bátornak. A kezem már nem remegett: ez alkalommal sikerült kigombolnom az ingét, és az ujjaim végigsimították jeges mellkasának tökéletes formáit. Túlságosan gyönyörű volt. Milyen szót is használt az előbb? Elviselhetetlen - igen, ez az! Olyan szép volt, hogy azt nem lehet elviselni... Ajkam újra az övét kereste, és úgy tűnt, ugyanolyan mohón csókol, mint én. Egyik keze még mindig az arcomon, a másikkal szorosan átfogta a derekamat, hogy még erősebben szorítson magához. Nem ment könnyen ebben a testhelyzetben, de azért hozzáfértem a blúzom elejéhez.
Hirtelen hideg vasbilincsek kulcsolódtak a csuklómra, és az ágyhoz feszítették a kezemet, a

fejem fölé. Az ajka megint ott volt a fülemnél.
- Bella - mormolta. - Megtennéd, hogy nem próbálkozol levenni a ruhád?
- Miért, te akarod levenni rólam? - kérdeztem összezavarodva.
- Nem ma éjjel - felelte lágyan. Az ajka megint lassan, de már minden mohóság nélkül simogatta az arcomat és az államat.
- De Edward, kérlek...
- Nem azt mondtam, hogy nem! - nyugtatott. - Csak azt, hogy nem ma éjjel. Ezen elgondolkodtam, miközben kezdtem újra egyenletesebben lélegezni.
- Mondj nekem egyetlen jó okot, hogy a mai éjszaka miért nem olyan jó, mint bármelyik másik éjszaka! - Még mindig kapkodtam a levegőt, így az ingerültségem nem hangzott igazán hatásosan.
- Én se most jöttem le a falvédőről - kuncogott a fülembe. - Mit gondolsz, kettőnk közül melyikünk érez kevesebb hajlandóságot arra, hogy megtegye, amit a másik akar? Az előbb megígérted, hogy hozzám jössz feleségül, még az átváltoztatásod előtt, de ha ma éjszaka engedek neked, mi a garancia rá, hogy holnap reggel nem rohansz Carlisle-hoz, hogy tegye meg máris? Én kétségtelenül kevésbé vonakodom megtenni, amit te akarsz. így hát... hölgyeké az elsőbbség.
Hangos szusszanással fújtam ki a levegőt.
- Előbb hozzád kell mennem feleségül? - hitetlenkedtem.
- Igy szól az alku. Ha akarod, elfogadod, ha akarod, nem. így működik egy kompromisszum, nem emlékszel?
Magához ölelt, és elkezdett csókolni, de úgy, hogy azt törvényileg kellene betiltani. Túlságosan meggyőző volt - kényszer, már-már erőszak. Megpróbáltam józan maradni... de ez a próbálkozásom gyors és tökéletes kudarcot vallott.
- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne - ziháltam, amikor engedett levegőhöz jutni.
- Nem lep meg, hogy így érzel - vigyorgott csúfondárosan. - Nagyon egysíkú a gondolkodásod.
- Ez meg hogy történt? - panaszkodtam. - Azt hittem, ma este a sarkamra állok, most az egyszer, erre most

hirtelen...
- Egyszer csak menyasszony vagy - fejezte be.
- Fúj! Kérlek, legalább ne mondd ki hangosan!
- Vissza akarod vonni az adott szavadat? - Elhúzódott tőlem, hogy lássa, milyen képet vágok. Derűsen nézett rám, látszott, hogy mulat rajtam.
Csúnyán néztem rá, és megpróbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy a mosolyától megint táncra perdül a szívem.
- Szóval? - kérdezte újra.
- Uhh! - nyögtem fel. - Nem, nem vonom vissza. Most boldog vagy?
Szemkápráztató mosolyt villantott rám.
- Kimondhatatlanul. Megint feljajdultam.
- És te? Te egy kicsit sem vagy boldog?
Megcsókolt, mielőtt felelhettem volna. Megint egy olyan meggyőző erejű csókkal.
- Egy kicsit - vallottam be, amikor szóhoz jutottam. - De nem attól, hogy összeházasodunk.
Újra megcsókolt.
- Nincs olyan érzésed, hogy minden a feje tetején áll? - nevetett a fülembe. - A hagyományos szereposztás szerint neked kéne mondanod az én szövegemet, nekem pedig a tiédet.
- Nem sok hagyományos van bennünk.
- Ez igaz.
És újra csókolt, és abba se hagyta, míg csak a szívem meg nem kergült, a bőröm meg valósággal izzott.
- Figyelj, Edward! - hízelegtem, amikor elvette az ajkát a számról, hogy belecsókoljon a tenyerembe. - Megmondtam, hogy hozzád megyek, és hozzád is megyek! ígérem! Esküszöm! Ha kell, aláírok egy szerződést a tulajdon vérembe mártott tollal!
- Rossz vicc - mormolta a csuklómnak.
- Szóval azt akarom mondani... nem foglak átverni, vagy ilyesmi. Ennél azért jobban ismerhetnél. Szóval

igazából semmi okunk várni. Végre teljesen egyedül lehetünk, hányszor adódik ilyen alkalom? És ha már beszerezted ezt a hatalmas, kényelmes ágyat...
- Nem ma éjjel! - ismételte.
- Nem bízol bennem? -Természetesen bízom benned.
Azzal a kezemmel, amelyet éppen csókolgatott, visszahúztam a fejét, hogy lássam az arcát.
- Hát akkor mi a baj? Nem mintha nem tudnám, hogy a végén úgyis te fogsz nyerni - durcáskodtam. - Mindig te nyersz.
- Csak biztosra akarok menni - felelte higgadtan.
- Van valami más is - találgattam. Valami védekezésfélét láttam az arcán, mintha könnyed modora mögött titkos indíték rejlene. - Talán éppen te fontolgatod, hogy visszavonod az adott szavadat?
- Nem - fogadkozott ünnepélyesen. - Esküszöm, hogy meg fogjuk próbálni. Azután, hogy
összeházasodtunk. Fejcsóválva, komoran fölnevettem.
- Sikerült elérned, hogy úgy érezzem magam, mint a gonosz csábító egy melodrámában, amint a bajuszomat pödörgetve próbálom elrabolni valami szegény leányzó erényét.
Gyors, óvatos pillantást vetett rám, aztán lehajtotta a fejét, és a kulcscsontomra szorította az ajkát.
- Tehát erről van szó? - Kurtán fölnevettem, nem mintha szórakoztatónak találtam volna a gondolatot, hanem a megdöbbenéstől.
- Az erényedet véded! - A számra tapasztottam a tenyeremet, hogy elfojtsam kitörni készülő vihogásomat. Ezek a szavak annyira... ódivatúak voltak.
- Dehogyis, te buta lány! - mormolta a vállam gödrébe. - A tiédet próbálom megvédeni. És ami azt illeti, egy csöppet sem könnyíted meg a dolgom.
- Nahát, ilyen nevetséges dolgot még életemben...
- Hadd kérdezzek valamit! - vágott gyorsan közbe. - Már beszéltünk erről korábban, de azért felelj a kedvemért! Hány olyan ember van ebben a szobában, akinek lelke van? Akinek van esélye a mennyországra, vagy bármi is

következik a földi élet után?
- Kettő - vágtam rá azonnal.
- Rendben van. Tegyük fel, hogy ez igaz. Mármost szerte a világban elég sokan különbözőképpen vélekednek ebben a kérdésben, de az emberek túlnyomó többsége mégiscsak úgy gondolja, hogy vannak bizonyos szabályok, amelyekhez tartanunk kell magunkat.
- És neked nem elég, hogy a vámpírszabályokat követed? Még az emberi szabályok betartásáért is muszáj törnöd magad?
- Ártani nem árthat - vont vállat. - Biztos, ami biztos! Összeszűkült
szemmel, dühösen meredtem rá.
- Persze, könnyen lehet, hogy ezzel már elkéstem, még akkor is, ha igazad van, és csakugyan van lelkem.
- Nem, nem késtél el - bizonygattam dühösen.
-A „Ne ölj!" eléggé általánosan elfogadott szabály valamennyi világvallásban. És én sok embert megöltem, Bella.
- Csak a rossz embereket! Vállat vont.
- Lehet, hogy ez számít, lehet, hogy nem. De te még soha nem öltél meg senkit...
- Vagy legalábbis te nem tudsz róla - morogtam. Elmosolyodott, de különben
elengedte a füle mellett, amit mondtam.
- És én meg fogok tenni minden tőlem telhetőt, hogy távol tartsam tőled a kísértést.
- Oké! De mi most nem is azon vitatkozunk, hogy elkövessünk-e egy gyilkosságot - emlékeztettem.
- De ugyanez az elv érvényesül ebben a kérdésben is. Az egyetlen különbség, hogy ezen a téren én is olyan makulátlan vagyok, mint te... Legalább egyetlenegy szabályt hadd ne szegjek meg!
- Egyetlenegyet?
- Hiszen tudod, hogy loptam, hazudtam, megkívántam a mását... az erényem az egyetlen, ami még megmaradt nekem. - Hamiskásan rám mosolygott.

- Én is állandóan hazudozom.
- Igen, de te olyan rosszul csinálod, hogy az nem is számít hazugságnak. Senki nem hisz neked.
- Nagyon remélem, hogy ebben tévedsz, mert különben Charlie mindjárt ránk töri az ajtót, egy töltött pisztollyal a kezében.
- Charlie jobb szeret úgy tenni, mintha bevenné a történeteidet. Inkább hazudik saját magának, mint hogy alaposabban
utánajárjon a dolgoknak - vigyorgott.
- De hát mikor kívántad te meg a másét? - faggatóztam. - Hiszen mindened megvan.
- Téged kívántalak meg. - Még mindig mosolygott, de már sötéten. - Nem volt hozzá jogom, mégis kinyújtottam utánad a kezem, és elvettelek magamnak. És most nézd meg, hová jutottál! Megpróbálsz elcsábítani egy vámpírt! - És megjátszott borzalommal csóválta a fejét.
- Nem kívánhatod meg, ami már úgyis a tied - közöltem. - Különben is, eddig azt hittem, az én erényeim miatt aggódsz.
- Úgy is van. Lehet, hogy nekem már túl késő... de vigyen el az ördög - és ezt nem viccnek szántam! -, ha engedem, hogy téged is kizárjanak miattam a mennyországból.
-Azt úgysem tudod elérni, hogy olyan helyre menjek, ahol te nem vagy! - mondtam. - Az nekem a pokol lenne. Különben is, van egy kézenfekvő megoldásom erre az egészre: tudod mit, ne haljunk meg soha!
- Elég egyszerűnek hangzik. Hogy ez nekem miért is nem
jutott az eszembe? Addig mosolygott rám, amíg egy mérges
„uhh!"-t hallatva föl nem adtam.
- Szóval erről van szó. Nem alszol velem mindaddig, amíg össze nem házasodtunk.
- Ha úgy vesszük, *soha*
nem alszom veled. Égnek
emeltem a szemem.

- Roppant szellemes, Edward!
- De ettől a részletkérdéstől eltekintve, igen, jól látod a helyzetet. -Azt hiszem, van ezzel valami hátsó szándékod.

Kerekre tágult, ártatlan szemmel nézett rám.

- Csak nem? Még egy?
- Nagyon jól tudod, hogy ez siettetni fogja a dolgokat! - mondtam vádlón. Megpróbált elfojtani egy mosolyt.
- Csak egy dolog van, amit szeretnék siettetni, a többi felőlem várhat akármeddig... de az igaz, hogy ebben az egy kérdésben a türelmetlen, emberi hormonjaid a legerősebb szövetségeseim.
- El se tudom hinni, hogy rá tudtál venni a házasságra. Ha arra gondolok, mit fog szólni hozzá Charlie... és Renée! El tudod képzelni, mit gondol majd Angéla? Vagy Jessica? Uhh. Már szinte hallom is a pletykákat!

Kérdőn grimaszolva nézett rám, és persze tudtam, miért: nem számít, mit hordanak össze rólam, rövidesen úgyis elmegyek innét, és soha nem jövök vissza. Tényleg olyan mimóza lennék, hogy ne tudnám elviselni néhány hétig a sanda pillantásokat és a célzatos kérdéseket?

Talán nem izgatna annyira a dolog, ha nem tudnám, hogy valószínűleg én is ugyanolyan szánakozva pletykálnék arról a lányról, aki rögtön az érettségi után férjhez megy, mint mindenki más. Huhh... Férjhez fogok menni még ezen a nyáron!

Talán nem nyugtalanítana ennyire a dolog, ha nem úgy neveltek volna, hogy borzadjak a házasság puszta gondolatától is.

- Nem kell nagy felhajtást csapnunk - csillapított Edward, amikor látta, milyen ideges lettem. - Nem kell szétkürtölni sem. Nem kell elmondanod senkinek, és nem is kell változtatnod semmin. Ha akarod, elmehetünk Las Vegasba, jöhetsz az elnyűtt farmeredben, és megesküdhetünk abban a kápolnában, amelyiknek az ablakánál

ki sem kell szállni a kocsiból. Mindössze azt akarom, hogy hivatalosan is megesküdjünk, hogy csak hozzám tartozz, és senki máshoz.
- Az ennél hivatalosabb már nem lehet - morgolódtam. De amit mondott, az nem is hangzott olyan rosszul. Csak Alice lesz nagyon csalódott.
- Azt majd még meglátjuk! - mosolygott türelmesen. - Ha jól sejtem, most még nem akarod felhúzni a jegygyűrűdet. Nagyot nyeltem.
- Jól sejted.
Fanyalgásom megnevettette.
- Rendben van. Úgyis hamarosan az ujjadra húzom. Vadul meredtem rá.
- Úgy beszélsz, mintha máris nálad lenne.
- Nálam is van - vágta oda hetykén, minden szégyenkezés nélkül. - Készen rá, hogy a gyöngeség első jelére az ujjadra húzzam.
- Elképesztő vagy!
- Akarod látni? - Topázszínű szeme hirtelen fölragyogott az izgalomtól.
- Nem! - tiltakoztam ösztönösen, csaknem kiabálva. Abban a pillanatban már meg is bántam. Edward képe alig észrevehetően megnyúlt. - Hacsak te nem szeretnéd megmutatni nekem - helyesbítettem. Összeharaptam a fogam, hogy ne lássa meg érthetetlen rémületemet.
- Semmi baj - vont vállat Edward. - Ráér. Felsóhajtottam.
- Mutasd már meg azt a nyavalyás gyűrűt, Edward! Megrázta a fejét.
- Nem.
Egy hosszú percig némán tanulmányoztam az arcát.
- Kérlek! - unszoltam aztán csöndesen, bevetve újonnan fölfedezett fegyverem. Könnyedén megérintettem az arcát az ujjam hegyével. - Nem mutatnád meg, kérlek?

Edward szeme összeszűkült.
- Nálad veszedelmesebb teremtéssel még életemben nem találkoztam - mérgelődött. De azért fölkelt, és öntudatlan eleganciával letérdelt az éjjeliszekrény mellé. Egy pillanattal később már újra ott ült mellettem az ágyon, és átfogta a vállam. A másik kezében egy kis fekete dobozt tartott, és óvatosan a bal térdemre helyezte.
- Rajta, nézd csak meg! - mondta ridegen.
Sokkal inkább nehezemre esett, felemelni azt az ártalmatlan dobozkát, mint indokolt lett volna, de nem akartam újra megbántani, úgyhogy nagyon igyekeztem úrrá lenni a kezem remegésén. Tétován simogattam az ujjammal a fekete szatént.
- Ugye, nem költöttéi rá túl sokat? Ha mégis, kérlek, ne mondd meg az igazat!
- Egyáltalán semmit nem költöttem rá - biztosított. - Ez is olyasmi, ami már régóta megvan. Ezzel a gyűrűvel jegyezte el apám az anyámat.
- Oh! - Ez meglepett. A hüvelyk- és a mutatóujjam közé fogtam a doboz fedelét, de még nem nyitottam ki.
- Azt hiszem, kissé ódivatú! - mentegetőzött játékosan. - Régimódi, akárcsak én. Ha akarod, vehetek valami modernebbet. Valamit *Tiffanytó*l esetleg?
- Szeretem a régimódi dolgokat - motyogtam, és felemeltem doboz fedelét.
A fekete szatén közepén Elizabeth Masen jegygyűrűje csillogott és szikrázott a tompa fényben. Hosszú, ovális foglalatban kerek drágakövek sorjáztak csillogva. Maga a gyűrű aranyból volt - finom és keskeny aranypánt. A gyémántokat törékeny aranycsipke vett körül. Még soha nem láttam hozzá hasonlót. Önkéntelenül megcirógattam a csillogó drágaköveket.
- Milyen csinos! - mormoltam meglepetten.
- Tetszik?
- Ez gyönyörű! - vontam vállat közönyt színlelve. - Miért ne tetszene? Edward felkuncogott.
- Próbáld föl!

A bal kezem ökölbe szorult.
- Bella! - sóhajtott Edward. - Nem fogom forrasztópákával a kezedre forrasztani! Csak próbáld föl, hogy lássam, kell-e igazítani a méreten. Aztán mindjárt le is veheted.
- Na jó! - dünnyögtem.
A gyűrű felé nyúltam, de Edward hosszú ujjai megelőztek. Gyengéden elkapta a bal kezemet, és a gyűrűt fölhúzta a gyűrűsujjamra. Aztán a magasba emelte, és együtt tanulmányoztuk a gyémántokkal kirakott ovális szikrázást a bőrömön. Nem is volt olyan rémes érzés viselni.
- Tökéletesen Illik rád - állapította meg szintén közömbösen. - Megspóroltam egy utat az ékszerészhez.
Valami nagyon erős érzelem izzott tettetett lezserkedése mögött. Felnéztem az arcába. A szemén is látszott, hiába igyekezett nemtörődöm képet vágni.
- Ez tetszik neked, igaz? - kérdeztem gyanakodva. Meglebegtettem az ujjaimat az orra előtt, és arra gondoltam, milyen kár, hogy nem a bal kezemet törtem el.
Edward vállat vont.
- Hát persze - mondta még mindig könnyed hangon. - Nagyon jól mutat a kezeden.
A szeméből próbáltam kiolvasni, miféle érzés parázslik a felszín alatt. Edward farkasszemet nézett velem, és az álarc hirtelen lehullt. Angyalarca ragyogott a boldogságtól és a diadaltól. Annyira szép volt, hogy elakadt a szavam.
Mielőtt még magamhoz tettem volna, csókolni kezdett, a győztes mámoros örömével. Én már szédültem, mire elvette az ajkát a számról, hogy a fülembe suttogjon, de ő is ugyanúgy levegő után kapkodott, mint én.
- Igen, tetszik! Fogalmad nincs róla, hogy mennyire! Fölnevettem, kissé zihálva.
-Azt elhiszem.
- Megengedsz nekem még valamit? - mormolta, és erősebben magához szorított.
- Bármit, amit csak akarsz! Eleresztett, és lesiklott az ágyról.
- Bármit, csak azt nem! - nyöszörögtem.

Ezt persze elengedte a füle mellett. Felhúzott az ágyról, aztán megállt előttem, kezét a vállamra tette, és komolyan nézett rám.
- Nos, szeretném ezt jól csinálni. Kérlek, kérlek, ne felejtsd el, hogy már beleegyeztél, és ne rontsd el az örömömet!
- Jaj, ne! - szisszentem fel, amikor fél térdre ereszkedett.
- Légy jó kislány! - dörmögte. Mély lélegzetet vettem.
- Isabella Swan! - Rám nézett elképesztően hosszú szempillái alól, aranyszín pillantása lágy volt, de mégis perzselő. - ígérem, hogy mindörökre szeretni foglak. Az örökkévalóság minden egyes napján. Hozzám jössz feleségül?
Rengeteg minden tolult egyszerre a nyelvemre, egy részük egy csöppet sem kedves, más részük viszont olyan csöpögősen érzelgős és romantikus volt, amit még álmában sem nézett ki belőlem. De hogy egyikkel se hozzam magam kínos helyzetbe, csak ennyit suttogtam:
- Igen!
- Köszönöm - mondta Edward egyszerűen. A szájához emelte a bal kezemet, és megcsókolta minden egyes ujjam hegyét, végül pedig a gyűrűt, amely most már az enyém volt.

21. NYOMOK

Gyűlöltem a gondolatot, hogy az éjszakánknak akár csak egy percét is alvásra vesztegessem, de elkerülhetetlen volt. Amikor felébredtem, a nap már magasan járt odakinn a franciaablak mögött, és apró felhők iramodtak keresztül az égen. A szél vadul rázta a fák koronáját, már-már úgy festett, mintha az egész erdő darabokra készülne hullani.

Edward magamra hagyott, hogy felöltözhessek, és én örültem, hogy van egy kis időm gondolkodni. Az éjszakával kapcsolatos tervem valahogy szörnyen félrecsúszott, némi időre volt szükségem, hogy megemésszem a következményeket. Bár az édesanyja gyűrűjét azonnal visszaadtam, amint úgy éreztem, nem sértem meg vele Edward érzéseit, a bal kezemet még mindig súlyosabbnak éreztem, mintha a gyűrű még mindig rajta lenne, csak láthatatlanul.
De ennek nem szabadna zavarnia, fejtegettem magamnak. Nem nagy ügy - elugrunk Las Vegasba. Még jobb ruhában is mehetek, mint a kopott farmerem - felvehetnem a régi melegítőmet.
A szertartás nem tarthat sokáig: legfeljebb tizenöt percig, igaz? Annyit meg csak kibírok...
És amikor túl leszünk rajta, akkor neki is teljesítenie kell az alku rá eső részét. Erre kell koncentrálnom, és nem törődnöm a többivel.
Edward azt mondta, nem kell szólnom senkinek, és úgy döntöttem, ragaszkodni fogok hozzá, hogy ezt az ígéretét meg is tartsa. Persze, az nagy ostobaság volt tőlem, hogy nem vettem számításba Alice-t.
Cullenék dél körül értek haza. Valami újkeletű céltudatosság vibrált körülöttük, ami újra ráébresztett, milyen borzalmas dolgok előtt állunk.
Alice, úgy láttam, különösen rosszkedvű. Gondolom, amiatt, hogy még mindig kénytelen „normálisnak" érezni magát, mert az első szava Edwardhoz az volt, hogy panaszkodott, miért is kell farkasokkal dolgoznia.
- Azt *hiszem* - grimaszolt jól megnyomva a bizonytalanságára utaló szót -, nem ártana meleg holmit vinni magatokkal, mert nagyon hideg lesz. Nem látom pontosan, hogy hol lesztek majd, mert délután azzal a kutyával fogsz elindulni. De úgy látom, vihar készül, és azon a bizonyos környéken különösen csúf idő lesz.
Edward bólintott.
- A hegyekben pedig havazni fog - figyelmeztette Alice.
- Aha, havazni! - morogtam magamban. Június van, az ég szerelmére!
- Vigyél magaddal dzsekit! - fordult hozzám Alice. Meglepődtem, milyen barátságtalan a hangja. Kérdőn néztem rá, de elfordult. Edward viszont mosolygott: bármi is zaklatta föl Alice-t, ő mulatságosnak találta.

Edwardnak volt egy csomó kempingfelszerelése - megannyi kellék az emberszerephez -, Cullenék gyakran megfordultak Newtonék sportboltjában. Edward fogott egy pehelyhálózsákot, egy kis sátrat és néhány zacskó szárított élelmiszert - elvigyorodott, amikor látta, milyen képet vágok a láttukra -, és mindent belegyömöszölt egy hátizsákba.
Alice is megjelent a garázsban, amíg ott voltunk, és egyetlen szó nélkül figyelte Edward készülődését. Edward nem vett róla tudomást.
Amikor befejezte a csomagolást, a kezembe nyomta a mobilját.
- Felhívnád Jacobot, hogy nagyjából egy óra múlva ott leszünk a megbeszélt helyen? Ő már tudja, hol találkozunk.
Jacob nem volt otthon, de Billy megígérte, hogy körbetelefonál, míg csak el nem éri valamelyik vérfarkast, aki továbbítja Jacobnak az üzenetet.
- Ne aggódj Charlie miatt, Bella! - mondta Billy. - Bízd csak nyugodtan rám, majd én gondoskodom róla.
- Tudom, hogy Charlie-val minden rendben lesz! - Bár ilyen biztos lehetnék abban is, hogy a fiának se esik baja, de ezt nem mondtam ki hangosan.
- Én is szívesen ott lennék a többiekkel holnap. - Billy gyászosan kuncogott. - Nem nagy öröm megöregedni, Bella! Úgy látszik, azY kromoszómával együtt jár, hogy az ember imád harcolni. Mind egyformák ezek...
- Érezzétek jól magatokat Charlie-val!
- Sok szerencsét, Bella! - felelte. - És... öhm... izé... add át jókívánságaimat Cullenéknek is! -Átadom - ígértem, elámulva ezen a barátságos gesztuson.
Amikor visszaadtam a telefont Edwardnak, feltűnt, hogy valamiféle néma párbeszédet folytat Alice-szel. Alice szeme tele volt könyörgéssel. Edward szigorúan nézett vissza rá, láthatólag nem örült annak, amit Alice kívánt tőle.
- Billy azt üzente, hogy sok szerencsét kíván nektek!
- Ez igazán rendes tőle! - mondta Edward, és elfordult Alice-től.

- Bells, beszélhetnék veled négyszemközt? - szólt közbe Alice gyorsan.
- A szükségesnél is jobban megnehezíted az életemet, Alice - szűrte a foga közt Edward. - Jobb lenne, ha az egészet hagynád a csudába!
- Ez most nem rólad szól, Edward - vágott vissza.
Edward felnevetett. Valami okból mulatságosnak találhatta Alice válaszát.
- Tényleg nem - erősködött Alice. - Ez olyan női dolog. Edward összevonta a szemöldökét.
- Hadd beszéljek vele! - mondtam Edwardnak, mert kíváncsi lettem.
-Te akartad - mormolta. Félig dühösen, félig csúfondárosan felkacagott, aztán kimasírozott a garázsból.
Alice-hez fordultam, de ő nem nézett rám. A rosszkedve még mindig nem múlt el.
Elszontyolodva felkuporodott a Porschéja motorháztetejére, én pedig nekidőltem mellette a lökhárítónak.
- Bella... - kezdte Alice bánatosan. Összekucorodva az oldalamhoz bújt. A hangja olyan boldogtalan volt, hogy vigasztalóan átfogtam a vállát.
- Mi a baj, Alice?
- Szeretsz te engem? - kérdezte siránkozva.
- Hát persze, hogy szeretlek. Te is tudod.
- Hát akkor miért látlak titeket Las Vegasba osonni, hogy megesküdjetek... és engem meg se hívtok?
- Oh! - motyogtam elvörösödve. Láttam, hogy komolyan megbántottam, és sietősen magyarázkodtam. - Tudod, mennyire utálom, ha nagy felhajtást csapnak körülöttem. Különben is, Edward ötlete volt.
- Nem érdekel, kinek az ötlete volt. De hogy tehetted ezt velem? Edwardon nem csodálkozom, tőle nem is vártam mást, de tőled igen. Úgy szeretlek, mint a tulajdon testvéremet.
- Én is téged, Alice, a testvérem vagy.
- Szavak! - mordult föl.
- Rendben van, velünk jöhetsz. De nem lesz valami nagy látványosság. Alice még mindig duzzogott.
- Most meg mi a baj?

- Mennyire szeretsz engem, Bella?
- Miért?
Esdekelve nézett, hosszú, fekete szemöldökét ferdén összevonta, a szája széle remegett. Szívet tépő látvány volt.
- Kérlek, kérlek, kérlek! - rebegte. - Kérlek, Bella... ha tényleg szeretsz engem... Kérlek, hadd rendezzem meg én az esküvődet!
- Jaj, ne, Alice! - nyögtem föl. Eltoltam magamtól, és felálltam. - Ne csináld ezt velem!
- Hogyha tényleg, igazán szeretsz, Bella... Összefontam a karom a mellemen.
- Ez egyáltalán nem fair! Ráadásul Edward ezt már egyszer eljátszotta velem.
- Lefogadom, hogy Edward is jobban örülne, ha minden hagyományosan zajlana, bár ezt soha nem mondaná neked. És Esme... gondold csak el, mit jelentene ez neki!
Felnyögtem: inkább szembeszállók az újszülöttekkel egyedül!
- Egy évtizedre lekötelezel vele!
- Inkább egy évszázadra! Alice szeme felragyogott.
- Szóval igen?
- Nem! Nem akarom ezt végigcsinálni!
- Neked nem kell csinálnod semmit, csak megtenned pár lépést, aztán a pap után mondani az eskü szövegét.
- Uhh! Uhh, uhh!
- Kérlek! - Alice szökdécselni kezdett. - Na, kérlek, kérlek, kérlek!
- Soha, soha az életben nem bocsátom ezt meg neked, Alice!
- Szóval igen! - sikkantotta, és tapsolt örömében.
- Ez *nem* jelent igent!
- De az lesz belőle - dalolta.
- Edward! - kiáltottam, és kirontottam a garázsból. - Tudom, hogy hallgatózol! Azonnal gyere ide! - Alice a sarkamban tapsikolt.

- Nagyon köszönöm, Alice! - mondta Edward maró gúnnyal, és előlépett a hátam mögül. Megfordultam, hogy alaposan beolvassak neki, de az arca olyan zaklatott volt, hogy nem volt szívem szemrehányást tenni. Ehelyett átöleltem, és az ingébe rejtettem az arcom, nehogy meglássa a szememben a düh könnyeit, és azt képzelje, hogy sírok.
- Vegas - súgta Edward a fülembe.
- Szó sem lehet róla! - kukorékolt diadalmasan Alice. - Bella sose tenne velem ilyet. Tudod, Edward, fivérként komoly csalódást okozol néha.
- Ne undokoskodj - förmedtem Alice-re. - Veled ellentétben semmi mást nem akar, csak engem boldoggá tenni.
- Én is boldoggá akarlak tenni, Bella! Csak az a helyzet, hogy én jobban tudom nálad, hogy mi fog boldoggá tenni... hosszú távon. Egyszer még hálás leszel nekem ezért! Oké, lehet, hogy nem a következő ötven évben, de egyszer biztosan.
- Sose hittem volna, hogy eljön a nap, amikor valamiben fogadok veled, Alice, de mégiscsak
eljött. Alice ezüstösen csilingelő hangon felnevetett.
- És ugye megmutatod nekem a jegygyűrűdet?
Borzadva meredtem rá. Alice megragadta a bal kezemet, de aztán ugyanolyan gyorsan el is eresztette.
- Huh, pedig láttam, hogy az ujjadra húzza! Valamiről lemaradtam? - Egy fél pillanatig összeráncolt homlokkal koncentrált, mielőtt válaszolt a tulajdon kérdésére: - Nem. Még mindig úgy tervezitek, hogy megesküsztök.
- Bellának ellenérzései vannak az ékszerekkel kapcsolatban - magyarázta Edward.
- Na és? Mit számít eggyel több gyémánt? Már úgy értem, hogy a gyűrűben egy egész csomó gyémánt van, de az a lényeg, hogy egyet már úgyis rátukmáltál...
- Elég volt, Alice! - fojtotta bele Edward hirtelen a szót. És milyen dühösen meredt rá... most megint egészen úgy festett, mint egy vámpír.
- Nem értem. Mi van a gyémántokkal? - kérdeztem.
- Majd később megbeszéljük - vágta rá Alice. - Edwardnak igaza van, jobb lesz, ha indultok. Még csapdát kell

állítanotok, és fölverni a sátrat, mielőtt kitör a vihar. - Megint eltűnődött, szorongva, szinte zaklatottan. - Ne felejts el kabátot vinni, Bella! Úgy látom... őrületesen hideg lesz.
- Már elpakoltam - nyugtatta meg Edward.
- Szép estét - búcsúzott Alice.
Kétszer annyi idő alatt értünk a tisztásra, mint szoktunk: Edward jókora kerülőt tett, hogy véletlenül se hagyjak szagnyomot az ösvény közelében, amelyen később Jacob fog vinni. A karjában utaztam, a szokásos helyemen most a tömött hátizsák duzzadozott.
Edward megállt a tisztás távolabbi végén, és letett a földre.
- Eddig rendben! Most indulj északnak, és menj egy darabig, közben érints meg mindent, amit csak elérsz. Alice pontosan látta, merről jönnek... nem messze innen fogjuk keresztezni az útjukat.
- Észak?
Elmosolyodott, és megmutatta a helyes irányt.
Elindultam a fák között, magam mögött hagytam a napsütötte tisztást. Szokatlanul derült nap volt. Lehet, hogy Alice téved a hóval kapcsolatban, mostanában eléggé bizonytalanok a látomásai. Legalábbis reméltem. Az ég többnyire tiszta volt, bár a szél vad löketekben száguldott a nyílt tereken. A fák között kevésbé érződött az ereje, de júniushoz képest így is hideg volt - még a hosszú ujjú pólómban is, amely fölé vastag pulóvert húztam, libabőrös lett a karom a hidegtől. Lassan mentem, és végighúztam az ujjam mindenen, ami elég közel volt: a durva fakérgen, a nedves páfrányokon, a moha borította sziklákon. Edward párhuzamosan haladt velem, tőlem úgy húszlépésnyire.
- Jól csinálom? - kiáltottam.
- Tökéletesen. Támadt egy ötletem.
- Szerinted ez használni fog? - Beletúrtam a hajamba, és kikotortam egy-két kihullófélben lévő szálat, majd szétterítettem őket a páfrányokon.
- Igen, ettől is erősebb lesz a szagnyom. De azért nem kell kitépned a hajadat, Bella! Anélkül is minden rendben

lesz!
- Akad pár fölös hajszálam, amit tudok nélkülözni.
A fák alatt félhomály uralkodott, és én azt kívántam, bárcsak közelebb mehetnék Edwardhoz, és foghatnám a kezét. Újabb hajszálat akasztottam egy törött ágra, amely keresztben feküdt az ösvényen.
- Tudod, nem muszáj hagynod, hogy Alice rád erőltesse az akaratát - mondta Edward.
- Emiatt ne nyugtalankodj! Ne félj, nem foglak faképnél hagyni az oltár előtt. - Az a nyomasztó érzésem támadt, hogy Alice keresztül fogja vinni az akaratát, már csak azért is, mert teljesen gátlástalan, ha valamit a fejébe vesz, én meg egy zsarolható
balek vagyok.
- Nem is emiatt aggódtam. Azt szeretném, ha minden úgy lenne, ahogy te akarod!
Elnyomtam egy sóhajt. Megbántanám, ha megmondanám az igazat - hogy igazából mindegy, mert szerintem így is, úgy is borzalmas lesz.
- Jó, még ha keresztül is viszi Alice, amit akar, akkor se kell nagy felhajtást csinálnunk. Megtarthatjuk szűk családi körben. Emmett kérhet lelkészi diszpenzációt az Interneten.
Felkuncogtam.
- Ez már egy kicsit jobban hangzik...
Nem lenne nagyon hivatalos jellege a dolognak, ha éppen Emmett olvassa fel az eskü szövegét, ami komoly előny. De azért nehezemre esett komoly képet vágni.
- No látod! - mondta Edward vidáman. - Mindig lehet valamilyen kompromisszumot kötni.
Eltartott egy darabig, amíg elértem oda, ahol az újszülött hadsereg egészen biztosan keresztezni fogja az útvonalamat, de Edward nem türelmetlenkedett, amiért olyan lassan araszolok.
Visszafelé egy kicsit irányítgatnia kellett, hogy ugyanazon az ösvényen haladjak. Nekem minden ösvény tök egyforma volt. Már majdnem visszaértünk a tisztásra, amikor elestem. Már láttam magam előtt a széles nyílást a fák közt, így aztán meglódultam, és persze nem néztem a lábam elé. Sikerült megkapaszkodnom, mielőtt

belevertem volna a fejemet a legközelebbi fába, de egy vékony ág kettétört, és a tenyerembe fúródott.
- Aú! Hát ez mesés! - morogtam.
- Mi a baj, Bella?
- Semmi. Maradj ott, ahol vagy! Vérzik a kezem, de egy percen belül el fog állni. De hiába beszéltem. Még be sem fejeztem a mondatot, már mellettem termett.
- Hoztam magammal mentődobozt - mondta, és máris elővette a hátizsákból. - Volt egy olyan érzésem, hogy szükség lehet rá.
- Semmi komoly, hidd el! Én is boldogulok vele... nem kell, hogy rosszul légy!
- Nem vagyok rosszul - közölte nyugodtan. - Mutasd csak, hadd tisztítsam ki a sebet.
- Várj egy pillanatig! Támadt egy újabb ötletem!
A számon át lélegeztem, nehogy a gyomrom felkavarodjon, és ügyelve, hogy véletlenül se pillantsak a vérző sebre, a tenyeremet egy közeli szikla oldalához nyomtam.
- Mit művelsz?
- Jasper ezt imádni fogja! - gratuláltam magamnak. Folytattam az utat a tisztás felé, és mindenre rányomtam a tenyeremet, ami elém került. - Fogadok, hogy ettől aztán beindulnak!
Edward felsóhajtott.
- Tartsd vissza a lélegzeted! - mondtam neki.
- Semmi bajom! De szerintem túllősz a célon.
- Ha már csak ennyit tehetek a siker érdekében, legalább jól akarom csinálni. Kiértünk a fák közül, s én végigsimogattam sebesült kezemmel az erdőszéli páfrányokat.
- Jól csináltad - biztosított róla Edward. - Az újszülöttek kibújnak a bőrükből, és Jasper le lesz nyűgözve az odaadásodtól. Most viszont hadd lássam el a sebed, lehet, hogy piszok került bele.
- Hadd csináljam én, kérlek!
Edward megfogta a kezemet, és mosolyogva nézegette.

- Már csöppet sem zavar.
Miközben kitisztogatta a sebet, azt lestem, nem látom-e rajta a szenvedés valamilyen jelét. De Edward egyenletesen lélegzett, és az a kis félmosoly továbbra is ott játszott az ajkán.
- És miért nem? - kérdeztem, amikor a ragtapaszt a tenyeremre simította. Edward vállat vont.
- Sikerült legyőznöm.
- Neked... sikerült legyőznöd? Hogyan? Mikor? - Próbáltam visszaemlékezni rá, mikor kellett utoljára visszafojtania a lélegzetét a közelemben. De semmi más nem jutott eszembe, csak az a katasztrofális születésnapi parti tavaly szeptemberben.
Edward beharapta az alsó ajkát, és láthatóan kereste a szavakat.
- Teljes huszonnégy óráig abban a tudatban éltem, hogy meghaltál. Azóta egy csomó dolgot másként látok.
- Már nem hat úgy rád a szagom, mint régen?
- De igen. Csak éppen... megtapasztaltam, milyen érzés elveszíteni téged... és ettől megváltoztak a reakcióim. Az egész lényem visszariad mindentől, ami oda vezethet, hogy még egyszer át kelljen élnem ugyanazt a fájdalmat.
Erre nem tudtam mit felelni. Az arckifejezésem láttán elmosolyodott.
-Azt hiszem, az ilyet szokás nevelő hatású tapasztalatnak nevezni. Szélroham söpört át a tisztáson, meglobogtatta a hajamat, és megborzongatott.
- Rendben! - Edward újra beletúrt a hátizsákba. - Te már elvégezted a dolgod. - Előhúzta a téli dzsekimet, és fölsegítette rám. - A többi már nem a mi feladatunk. Nyomás kempingezni!
Megjátszott, gúnyos lelkesedése megnevettetett.
Megfogta beragasztott kezemet - a másik még rosszabb állapotban volt, még mindig rajta volt a merevítő kötés -, és elindult velem a tisztás túloldalára.
- Hol találkozunk Jacobbal? - kérdeztem.
- Pontosan itt. - A szemközt sorakozó fák felé intett, s a sűrűből éppen Jacob óvakodott elő.
Nem is tudom, miért lepődtem meg rajta, hogy ember alakját viseli. Valamiért arra számítottam, hogy egy nagy,

vörösesbarna farkas bukkan elő a fák közül.
Jacob már megint magasabbnak tűnt - bizonyára azért, mert akaratlanul is az emlékemben élő, alacsonyabb Jacobot vártam, a gondtalan barátomat, és nem azt, aki mostanában annyira megnehezíti a dolgokat. A karját keresztbe fonta meztelen mellén, egyik markában a dzsekijét tartotta. Kifejezéstelen arccal figyelt bennünket. Edward szája sarka legörbült.
- Kell hogy legyen ennél jobb módszer is...
- Most már késő! - mormoltam komoran. Felsóhajtott.
- Szia, Jake! - üdvözöltem, amikor közelebb értünk.
- Szia, Bella!
- Szervusz, Jacob! - mondta Edward.
Jacob mellőzte a jó modort, és azonnal a tárgyra tért.
- Hova vigyem Bellát?
Edward kihúzott egy térképet a hátizsák egyik oldalzsebéből, és odanyújtotta Jacobnak. Jacob széthajtogatta.
- Most itt vagyunk. - Edward átnyúlt Jacob válla fölött, hogy az ujjával a térképre bökjön. Jake ösztönösen félrehúzódott a keze elől, de aztán erőt vett magán. Edward úgy tett, mintha nem vett volna észre semmit.
- És ide kell elvinned - folytatta, és ujjával követte a szintvonalakon átkígyózó ösvényt. - Nagyjából kilenc mérföldre innét. Jacob bólintott.
- Amikor úgy egy mérföldnyire leszel onnét, keresztezed az én útvonalamat. Onnantól kezdve az fog vezetni. Szükséged van a térképre?
- Nem, kösz. Elég jól ismerem a környéket. Azt hiszem, tudom, hová kell mennem. Jacobnak valamivel nehezebben ment az udvarias társalgás, mint Edwardnak.
- Én a hosszabbik úton megyek - közölte Edward. - Akkor néhány óra múlva találkozunk. Edward boldogtalanul nézett rám. A tervnek ez a része csöppet sem volt ínyére.
- Viszlát - mormoltam.

Edward elindult az ellenkező irányban, és a következő pillanatban eltűnt a fák közt.
Ahogy eltűnt a szemünk elől, Jacobnak jó kedve kerekedett.
- Hogy s mint, Bella? - kérdezte széles vigyorral. A szememet forgattam.
- Semmi különös. Csak a szokásos.
- Aha, tényleg! - helyeselt. - Csak egy csomó vámpír meg akar nyuvasztani. Mint rendesen. -Aha, mint rendesen.
- Nos akkor - mondta, és belebújt a dzsekijébe, hogy szabaddá tegye a karját -, akár indulhatunk is. Grimaszolva felé léptem.
Jacob lehajolt, gyors mozdulattal a térdhajlatom alá nyúlt, és kilökte alólam a lábamat. A másik kezével elkapott, mielőtt a földre pottyantam volna.
- Seggfej! - morogtam.
Jacob kuncogott, és már rohant is velem a fák közt. Egyenletesen, fürgén futott, ahogy egy jó kondiban lévő ember is képes lenne... sík terepen... ha nem cipelne a karjában ötven és egynéhány kilót, mint most ő.
- Nem kell rohannod. El fogsz fáradni.
- A futás engem nem fáraszt - mondta. És csakugyan, a lélegzete egyenletes maradt, akár egy edzett maratoni futóé. - Ráadásul rövidesen sokkal hidegebb lesz. Remélem, felveri azt a sátrat, mire odaérünk.
Megkocogtattam vastag, steppelt dzsekijét.
- Azt hittem, mostanában már nem szoktál fázni.
- Én nem is. Ezt neked hoztam, hátha elfelejtettél meleg holmit hozni. - Úgy méregette a dzsekimet, mintha sajnálná, hogy nem ez a helyzet. - Nem tetszik nekem ez az időjárás. Ideges leszek tőle. Észrevetted, hogy nem láttunk egyetlen állatot sem?
- Ühm, nem igazán.
- Sejtettem. A te érzékszerveid túl tompák ehhez. Ezt megjegyzés nélkül hagytam.
- Alice is aggódott, hogy vihar lesz.

- Hát, valamitől nagyon elcsöndesedett az erdő. Jó kis éjszakát választottatok a kempingezéshez!
- Nem kimondottan az én ötletem volt...
Az út a fák sűrűjében vezetett, és egy idő után meredeken emelkedni kezdett, de ettől még Jacob nem lassított. Könnyedén szökkent szikláról sziklára, és úgy tűnt, a kezére egyáltalán nincs is szüksége. Hibátlan egyensúlyérzéke a hegyi kecskéket juttatta eszembe.
- Mi az a másik fityegő a karkötődön? - kérdezte.
Lenéztem, és láttam, hogy a kristályszív a csuklómon felfele néz. Bűntudatosan
vállat vontam.
- Ez is érettségi ajándék.
- Egy kő. Jellemző - horkant föl Jacob.
Egy kő? Hirtelen az eszembe villant Alice félbeharapott mondata, amit a garázs előtt hallottam tőle. Rámeredtem a ragyogó, fehér kristályra, próbáltam felidézni, mit is mondott Alice nemrég... a gyémántokról. Valami olyasmit, hogy *egyet már úgyis rátukmáltál...* Máris lenne rajtam egy gyémánt, amit Edwardtól kaptam? Nem, ez lehetetlen! Ha ez a szív gyémánt, akkor legalább öt karátos, vagy valami hasonlóan őrületesen drága darab! Az nem lehet, hogy Edward...
- Jó rég nem jártál La Pushban - szólalt meg Jacob, félbeszakítva zavarba ejtő gondolatmenetemet.
- Sok dolgom volt - feleltem. - És... valószínűleg akkor sem mentem volna, ha jobban ráérek.
Jacob elhúzta a száját.
- Eddig azt hittem, te vagy a megbocsátó, és én vagyok az, aki hosszan nyalogatja a sebeit.
Vállat vontam.
- Gyakran eszedbe jutott a múltkori alkalom, igaz?
- Szó sincs róla! Fölnevetett.
- Most vagy hazudsz, vagy te vagy a legcsökönyösebb ember világon!
- Nem tudom, az vagyok-e, de az biztos, hogy nem hazudok.

Sehogyan sem tetszett ez a beszélgetés, pláne ebben a helyzetben, hogy Jacob forró karja szorított, és nem tehettem ellene semmit. Az arca közelebb volt az enyémhez, mint szerettem volna. Azt kívántam, bárcsak hátrálhatnék egy lépést...

- Értelmes ember minden lehetőséget számításba vesz, mielőtt dönt.
- Én is megtettem - vágtam vissza.
- Ha egyáltalán nem gondoltál arra, hogy... hogy miről beszélgettünk legutóbb, akkor ez nem igaz.
- Az a beszélgetés egyáltalán nem játszott szerepet a döntésemben.
- Egyesek bármeddig képesek elmenni, hogy becsapják önmagukat!
- Igen, és megfigyeltem, hogy a vérfarkasok különösen hajlamosak erre... Szerinted ez a génjeikben van?
- Azt akarod mondani, hogy ő jobban csókol, mint én? - kérdezte Jacob hirtelen elkomorodva.
- Igazán nem tudhatom, Jake! Edwardon kívül még soha nem csókolóztam senkivel.
- Engem kivéve.
- Arra nem tudok csókként gondolni, Jacob! Inkább mint egy támadásra.
- Uhh! Ez erős!

Vállat vontam. Akkor sem vagyok hajlandó visszavonni...

- Már bocsánatot kértem miatta - emlékeztetett.
- És én meg is bocsátottam... nagyjából. De ez nem változtat azon, hogyan emlékszem rá.

Dörmögött valamit a bajsza alatt, de nem értettem, hogy mit.

Egy darabig csönd volt: nem hallatszott más hang, csak Jacob egyenletes lélegzése és a szél zúgása a fák koronája fölött. Hirtelen egy érdes, szürke sziklafallal találtuk szemközt magunkat. Továbbhaladtunk a fölfelé kanyargó sziklafal mentén.

- Nekem még mindig az a véleményem, hogy nagy felelőtlenség - szólalt meg Jacob.
- Bármiről beszélsz is, tévedsz!
- De hát gondold meg, Bella! Magad mondtad, hogy egész életedben még csak egyetlen emberrel csókolóztál, aki

igazából nem is ember, és máris eldöntötted, hogy ennyi, vége! Honnét tudod, hogy mit akarsz valójában? Nem kellene előbb egy kicsit jobban körülnézned?
Megpróbáltam nyugodt hangon beszélni.
- Pontosan tudom, hogy mire van szükségem.
-Azért nem ártana, ha tennél egy-két próbát, hogy biztos lehess benne! Talán meg kellene próbálnod csókolózni valaki mással is, csak az összehasonlítás kedvéért... ha már az a múltkori, ugye, nem számít csókolózásnak. Megcsókolhatnál például engem. Én egyáltalán nem bánom, ha kísérleti nyúlnak használsz.
Erősebben a melléhez szorított, az arcom még közelebb került az övéhez. Mosolygott a saját viccén, de én nem akartam semmit kockáztatni.
- Ne szórakozz velem, Jake! Különben megesküszöm, hogy legközelebb nem fogom leállítani Edwardot, ha szét akarja verni a képed.
Jacob kihallotta a hangomból a rémületet, és ettől csak még jobban vigyorgott.
- Ha te kérsz meg rá, hogy megcsókoljalak, akkor nincs miért felkapnia a vizet. Ő maga mondta, hogy akkor semmi kifogása a dolog ellen.
- Beszélj csak nyugodtan, Jake, senkit nem zavar... Vagy tudod mit? Meggondoltam magam. Fogd be a szád, és ki se nyisd addig, amíg nem kérlek rá, hogy megcsókolj!
- Rossz kedvedben vagy ma!
- Vajon miért?
- Néha az az érzésem, hogy farkasként jobban kedvelsz.
- Néha jobban is kedvellek. Lehet, hogy azért, mert olyankor nem tudsz beszélni?
Jacob elgondolkodva szívogatta duzzadt alsó ajkát.
- Nem, nem hiszem, hogy azért. Azt hiszem, könnyebb a közelemben lenned, amikor nem az emberalakomat viselem, mert akkor nem kell úgy tenned, mintha nem vonzódnál hozzám.
Leesett az állam: az ajkam halk, pukkanó hangot adott. Gyorsan becsuktam a számat, és a fogamat csikorgattam.

Jacob meghallotta. Szorosan összezárt szája fülig érő, diadalmas mosolyra húzódott. Mély lélegzetet vettem, mielőtt megszólaltam.
- Nem. Egészen biztos vagyok benne, hogy azért, mert olyankor nem tudsz beszélni. Jacob felsóhajtott.
- Hát sohasem fáradsz bele, hogy hazudj magadnak, Bella? Úgy teszel, mintha nem zaklatna fel, ha a közeledben vagyok. Fizikailag, úgy értem.
- Mi abban a furcsa, hogy fölzaklat a fizikai közelséged, Jacob? - kérdeztem élesen. - Hatalmas szörnyeteg vagy, és egyáltalán nem tartod tiszteletben mások személyes terét.
- Nyugtalanítalak. De csak olyankor, amikor ember vagyok. Amikor farkas vagyok, kényelmesen érzed magad a közelemben.
- Nem nyugtalanítasz, hanem idegesítesz, ami nem ugyanaz!
Merően nézett rám egy percig, és lelassította a lépteit, a csúfondáros derű lassanként eltűnt az arcáról. A szeme elkeskenyedett, és elsötétült sűrű szemöldökének árnyékában. A lélegzete, amely olyan egyenletes volt futás közben, most felgyorsult. Lassan közelebb hajolt.
Keményen visszanéztem, pontosan tudtam, mivel akar próbálkozni.
- A te képed verik be - figyelmeztettem. Hangosan felnevetett, és újra futásnak eredt.
- Ma éjszaka nem akarok összeverekedni a vámpíroddal... úgy értem, bármelyik másik éjszaka szívesen. De holnap mindkettőnknek dolgunk van, és nem szeretném, ha Cullenék eggyel kevesebben lennének.
A hirtelen, váratlanul rám tört szégyenkezéstől megrándult az arcom.
- Tudom, tudom - tette hozzá sietősen Jacob, félreértve az arckifejezésemet. - Te azt gondolod, hogy ő bánna el velem.
Nem bírtam megszólalni. Miattam lesznek eggyel kevesebben. És ha valamelyikük megsebesül, csak azért, mert én olyan gyönge voltam? De ha bátor lennék, és Edward... Még gondolni se bírtam rá.
- Mi bajod van, Bella? - A virtuskodó, gunyoros kifejezés eltűnt az arcáról, és előbukkant az én Jacobom, mintha csak lecsúszott volna róla a maszk. - Sajnálom, ha valami olyasmit mondtam, ami fölzaklatott... tudod, hogy

csak hülyéskedek. Nem akartam semmiféle... hé, jól vagy? Nehogy elsírd magad, Bella! - könyörgött.
Megpróbáltam összeszedni magam.
- Nem fogok sírni.
- Mi rosszat mondtam?
- Nem mondtál semmi rosszat. Ez az egész, szóval, miattam van. Én csináltam valami... rosszat.
Rám bámult, a szeme elkerekedett a zavart csodálkozástól.
- Edward nem fog harcolni holnap - suttogtam magyarázatképpen. - Rávettem, hogy maradjon velem. Gyáva kutya vagyok! Jacob a homlokát ráncolta.
- Attól félsz, hogy ez a rejtőzködés nem jön be? Hogy itt is megtalálnak? Tudsz valamit, amit én nem?
- Nem, nem. Attól egyáltalán nem félek. Én csak... egyszerűen nem bírom elengedni. Ha nem jönne vissza... - Lehunytam a szemem, hogy kiűzzem a fejemből a szörnyű gondolatot.
Jacob hallgatott.
Csukott szemmel suttogtam tovább.
- Ha valaki megsebesül, az én hibám lesz. És még ha nem is esik senkinek baja... Akkor is borzalmasan viselkedtem. De csak így tudtam rávenni, hogy maradjon velem. Ő soha nem fogja a szememre vetni, de én most már mindig tudni fogom, mire vagyok képes. - Egy kicsit jobban éreztem magam, hogy kiönthettem valakinek a lelkemet, még ha csak Jacobnak is.
Jacob felhorkant. Lassan kinyitottam a szememet, és szomorúan láttam, hogy az a kemény maszk már megint ott van az arcán.
- El sem hiszem, hogy hagyta magát lebeszélni. Én a világért sem hagynám ki ezt a holnapi
banzájt! Fölsóhajtottam.
- Tudom.
- De ez nem jelent semmit - visszakozott váratlanul. - Ez nem jelenti azt, hogy ő jobban szeret téged, mint én.
- De te nem maradnál velem, akárhogy is könyörögnék.

Egy pillanatig töprengve rágcsálta az ajkát, és én már-már azt hittem, megpróbálja visszaszívni, amit az előbb mondott. De hát mindketten tudtuk, mi az igazság.
- Ez csak azért van, mert én jobban ismerlek - mondta végül. - Minden úgy megy majd, mint a karikacsapás. És ha megkérnél, de én nemet mondanék, akkor se lennél rám dühös utólag.
- Ha minden úgy megy majd, mint a karikacsapás, akkor valószínűleg igazad lesz. Akkor nem leszek dühös. De egész idő alatt, míg nem vagy itt, beteg leszek az aggodalomtól, Jake. Bele fogok bolondulni.
- Miért? - kérdezte nyersen. - Mit törődsz te azzal, hogy mi történik velem?
- Most miért mondod ezt? Nagyon jól tudod, milyen sokat jelentesz nekem! Sajnálom, hogy nem úgy, ahogy te szeretnéd, de ezen nem tudok segíteni. Te vagy a legjobb barátom. Legalábbis az voltál. És még most is az vagy néha... amikor nem zárkózol be. Jacob rám mosolygott, azzal a régi mosolyával, amelyet úgy szerettem.
- Mindig is az maradok - ígérte. - Még olyankor is, amikor... nem úgy viselkedem, ahogy kellene. A látszat ellenére mindig itt leszek neked.
-Tudom. Mi másért viselném el a hülyeségeidet? Együtt nevetett velem,
de aztán a szeme újra szomorú lett.
- Mikor jössz rá végre, hogy énbelém is szerelmes vagy? -Te aztán
ügyesen el tudod rontani a legszebb pillanatokat is.
- Nem azt állítom, hogy őt nem szereted. Nem vagyok hülye! De én tudom, Bella, hogy lehet egyszerre két személyt szeretni. Láttam már ilyet.
- Csakhogy én nem vagyok holmi ütődött vérfarkas, Jacob.
Felhúzta az orrát, és már éppen bocsánatot akartam kérni az utolsó megjegyzésért, de ekkor témát váltott.
- Már nem vagyunk messze. Érzem a szagát. Megkönnyebbülten
felsóhajtottam.
Jacob félreértette a sóhajt.
- Boldogan lassítanék, Bella, de muszáj fedél alá kerülnöd, mielőtt ez beüt!

Mindketten fölnéztünk az égre.
Lilásfekete felhők tömör fala rohant felénk nyugat felől. Amerre elhaladt, az erdő odalenn sötétbe borult.
- Ajjaj! - mormoltam. - Jobb lesz, ha sietsz, Jake! Haza kell érned, mielőtt ez ideér!
- Nem megyek haza. Bőszen meredtem rá.
- Csak nem képzeled, hogy velünk fogsz sátorozni?
- Nem a szó szoros értelmében, legalábbis nem osztozom veletek a sátoron, vagy ilyesmi. A vihar sokkal kevésbé zavar, mint a szaga. De biztos vagyok benne, hogy a vérszívód összeköttetésben akar maradni a falkával, hogy összehangolja a hadműveleteket, és én leszek olyan kedves, és a szolgálatára állok.
- Azt hittem, ez Seth feladata lesz.
- Ő majd holnap veszi át tőlem a műszakot, a csata idejére - emlékeztetett Jake, s ettől megint marcangolni kezdett az aggodalom.
- Gondolom, semmi esély rá, hogy velünk maradj, ha már egyszer úgyis itt vagy? - vetettem föl. - Ha esetleg könyörögnék neked? Vagy fölmentenélek az életfogytig tartó szolgaság alól, vagy ilyesmi?
- Csábító, de nem. De azért azt a könyörgést szívesen végignézném. Ha kedved van, megpróbálkozhatsz vele!
- Szóval tényleg nincsen semmi, de semmi, amivel rávehetnélek, hogy maradj?
- Semmi. Hacsak nem ígérsz egy még izgalmasabb csetepatét. Különben is, Sam mondja meg, ki mit csinál, nem én. Erről eszembe jutott valami.
- Edward mondott nekem valamit a múltkor... veled kapcsolatban. Jacob máris indulatba jött.
- Biztos hazudott.
- Oh, tényleg? Akkor mégsem te vagy a parancsnok helyettese? Jacob laposat pislantott, és az arca kifejezéstelenné vált a meglepetéstől.
- Ja, az.
- Nekem ezt sosem említetted.
- Miért kellett volna? Nem olyan nagy ügy.

- Hát nem is tudom. Miért ne? Végül is érdekes. Szóval, hogy működik ez a dolog? Hogyan lett Samből Alfa, és belőled... Béta? Jacob halkan felnevetett a megfogalmazásomon.
- Sam volt az első, ő a legidősebb. Magától értetődött, hogy ő legyen a vezető. A homlokomat ráncoltam.
- De akkor nem Jarednek vagy Paulnak kellene lennie a másodiknak? Ők előbb változtak át!
- Hát... ezt nehéz megmagyarázni - felelte Jacob kitérően. -Azért megpróbálhatnád.
Felsóhajtott.
- Ennek inkább ahhoz van köze, hogy kitől származunk. Elég ódivatú dolog. Miért számítana, hogy ki volt a nagypapád, nem igaz? Eszembe jutott valami, amit Jacobtól hallottam még valamikor régen, amikor még egyikünk sem tudott semmit a vérfarkasokról.
- Nem azt mondtad, hogy Ephraim Black volt a quileute-ok utolsó törzsfőnöke?
- Igen, így van. Mert ő volt az Alfa. Tudtad, hogy ha úgy vesszük, most voltaképpen Sam az egész törzs főnöke? - Fölnevetett. - Bolond egy hagyomány!
Ezen eltöprengtem egy pillanatig, megpróbáltam összeilleszteni az információdarabkákat.
- De azt is mondtad, hogy az emberek jobban adnak apád szavára, mint bárki máséra a tanácsban, mert ő Ephraim unokája.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Ha a származás a legfontosabb... akkor nem neked kellene a törzsfőnöknek lenned?
Jacob nem válaszolt. Hunyorogva fürkészte a sötétedő erdőt, mintha hirtelen nagyon koncentrálnia kéne, hogy merre is kell mennünk.
- Jake?!
- Nem. Ez Sam feladata. - Még mindig a lába elé nézett, pedig nem látszott semmiféle ösvény.
- De miért? Az ő ükapja Levi Uley volt, nem? Vagy talán Levi is Alfa volt?
- Nem. Mindig csak egyvalaki lehet az Alfa - felelte gépiesen.
- Hát akkor Levi mi volt?

- Valami Béta-féle, gondolom. - Kurtán fölnevetett, amikor az én elnevezésemet használta. - Akárcsak én.
- Ennek így semmi értelme.
- Mindegy, nem számít.
- Szeretném megérteni.
Jacob végre a szemembe nézett, aztán felsóhajtott.
- Na jó. Nekem kellett volna Alfának lennem. Összevontam a szemöldököm.
- És? Sam nem akarta átadni a helyét?
- Szó sincs róla. Én nem akartam átvenni.
- Miért nem?
Jacob morcos képet vágott, szemlátomást kényelmetlenül érintette a kérdésem. Annyi baj legyen, ideje, hogy ő is egy kicsit kényelmetlenül érezze magát.
- Nekem ez az egész nem hiányzott, Bella! Én azt szerettem volna, ha minden marad a régiben. Nem akartam én legendás törzsfőnök lenni. De még vérfarkasfalka tagja sem, és legkevésbé falkavezér! Sam felkínálta, de nem kértem belőle.
Ezen elgondolkodtam. Jacob nem szakította félbe a töprengésemet. Már megint az erdőt bámulta.
- Azt hittem, most már jobban érzed magad. Hogy elfogadtad ezt a vérfarkas-dolgot - mondtam végül. Jacob biztatóan mosolygott.
- Aha. Nem is olyan rossz. Néha egész izgalmas, mint például most, ezzel a holnapi dologgal. De eleinte úgy éreztem, mintha egy olyan háborúba küldtek volna, amiről még soha nem hallottam. Nem volt választási lehetőségem, érted? És tudtam, hogy ez végleges állapot. - Vállat vont. - Mindegy, azt hiszem, most már örülök, hogy így történt. Valakinek ezt is el kell végeznie, és ugyan kiben bízhatnék, hogy úgy fogja csinálni, ahogy kell? Akkor már sokk jobb, ha én magam csinálom.
Eltátottam a számat, és váratlanul csodálatot és elismerést éreztem a barátom iránt. Sokkal érettebb volt, mint hittem volna. Akárcsak Billyből akkor este, a tábortűznél, belőle is olyan méltóság sugárzott, aminek a létét

eddig nem is gyanítottam.
- Jacob törzsfőnök - suttogtam, és elmosolyodtam, mert olyan furán hangzott ez a két szó egymás mellett. Jacob égnek emelte a szemét.
Ebben a pillanatban vad szélroham tört ránk, olyan hideg, mintha egyenesen egy gleccser felől érkezne. Ágak törtek le, s az éles reccsenés végigsöpört az egész hegyen. Már sötétedett, s az eget szürke felhők takarták, de azért tisztán láttam a mellettünk ellibegő, apró fehér pelyheket.
Jacob gyorsított, a szemét a földre szegezve szabályszerű vágtába csapott át. Most már készségesebben simultam hozzá, hogy testének melege megvédjen a hó hidegétől.
Alig néhány perccel később Jacob száguldva megkerülte a sziklás csúcsot, előbukkantunk a szélárnyékos oldalon, és a következő másodpercben megpillantottam a sziklafalhoz bújó sátrat. A hó egyre sűrűbb pelyhekben kavargott körülöttünk, de nem maradt meg sehol sem, mert a heves szél elsodorta.
- Bella! - kiáltott fel Edward mélységes megkönnyebbüléssel. Amikor odaértünk, épp föl-alá járkált a sátor előtt. Szempillantás alatt mellettem termett, olyan gyorsan, hogy mozgás közben csak egy elmosódó foltot láttam belőle. Jacob ösztönösen félrehúzódott, aztán letett a földre. Edward ügyet sem vetett rá: a karjába kapott, és magához szorított.
- Köszönöm - mondta Jacobnak a fejem fölött, és a hangja őszintén csengett. - Gyorsabb voltál, mint gondoltam. Ezért igazán hálás vagyok.
Hátranéztem, vajon hogyan fogadja ezt Jacob.
De ő mindössze vállat vont, az arcáról minden barátságosság eltűnt.
- Vidd be gyorsan Bellát! Ez keménynek ígérkezik, a hajam már most égnek áll a skalpomon. Biztonságos az a sátor?
- Épphogy oda nem forrasztottam a sziklához.
- Helyes.
Jacob fölnézett az égre - most már egymásba értek a sötét viharfelhők, a feketeség előtt pedig a hópelyhek fehér

pontjai kavarogtak. Jacob orrcimpája kitágult.
- Átváltozom - mondta. - Tudni akarom, mi a helyzet otthon. A dzsekijét az egyik alacsony, vaskos ágra akasztotta, azzal besétált az erdőbe. Vissza se nézett.

22. TŰZ ÉS JÉG

A széltől Újra megreszketett a sátor, és én vele reszkettem.
A hőmérséklet egyre csökkent. Ezt még a hálózsákban is éreztem, a dzsekimen keresztül. Tetőtől talpig felöltözve feküdtem, a bakancsomat sem vetettem le. De ez sem segített. Hogy lehet ennyire hideg? Hogy lehet egyre hidegebb? Egyszer csak megáll valahol, vagy nem?
- Há... há... hány óra van? - vacogtam.
- Kettő - felelte Edward. Edward a lehető legmesszebb húzódott tőlem a szűk sátorban, és még csak rám se mert lehelni, annyira fáztam. A sötétben nem láttam az arcát, de a hangjából csak úgy sütött az aggodalom, a bizonytalanság és a tehetetlensége fölött érzett kétségbeesés.
- Esetleg...
- Nem, sss... sss... semmi baj, de t... t... tényleg! Nnn... nn... nem akarok kimenni!
Már vagy egy tucatszor megpróbált rábeszélni, hogy rohanjunk le innét, de én féltem elhagyni a sátor menedékét. Ha idebent, a dühöngő széltől védett helyen ilyen hideg van, milyen lehet széllel szemben rohanni?
És ráadásul kárba veszne a délutáni erőfeszítésünk. Maradna-e vajon elég idő, hogy újrakezdjük, amikor a vihar már kitombolta magát? És mi van, ha a szél reggel sem áll el? Egy éjszakát valahogy csak átvacogok.
Attól is tartottam, hogy a viharban eltűnik majd a nyom, amit hagytam, de Edward megnyugtatott, hogy a közeledő szörnyetegek így is tisztán fogják érzékelni.
- Mit tehetnék érted? - kérdezte csaknem könyörögve. Megráztam a

fejem.
Odakinn a hóban Jacob boldogtalanul felnyüszített.
- Mm... mm... menj innét! - szóltam rá, nem először.
- Csak aggódik miattad - tolmácsolt Edward. - Neki kutya baja. Az ő teste könnyedén megbirkózik a hideggel.
- A... a... akk... - Azt akartam mondani, hogy akkor is menjen innét, de nem bírtam, annyira vacogott a fogam. Majdnem átharaptam a nyelvem. De legalább Jacobnak nem árthat a hó, még annyit sem, mint a falka többi tagjának, mert neki vastagabb, hosszabb és bozontosabb a bundája. Egy pillanatra eltöprengtem rajta, hogy vajon miért.
Jacob panaszos, fülsértő hangon nyüszített.
- Mégis mit vársz tőlem, mit csináljak? - hördült fel Edward. Annyira aggódott, hogy nem maradt ereje az udvariaskodáshoz. - Vigyem innen ebben az ítéletidőben? Mintha te nagyon hasznossá tennéd magad! Miért nem mész, és hozol egy hősugárzót?
- Ss... ss... semmi bajom! - tiltakoztam, de Edward nyögéséből és az odakintről hangzó, tompa morgásból ítélve nem sikerült
meggyőznöm senkit. A szél vadul cibálta a sátrat, és én egy ritmusra vacogtam vele.
Vad üvöltés hasított a szélzúgásba, befogtam a fülem, hogy n halljam a rettenetes zajt.
- Erre nem volt semmi szükség - morogta Edward. - Egyébként pedig ez a legrosszabb ötlet, amit életemben hallottam! - tette hoz hangosabban.
- Jobb, mint bármi, ami neked eszedbe jutott! - felelte Jacob, és emberhangja hallatán összerezzentem. - *Menj és szerezz egy hősugárzót!* - zúgolódott. - Nem vagyok bernáthegyi!
Hallottam, amint gyorsan elhúzza a sátor ajtajának cipzárját.
Jacob csak akkora rést nyitott, hogy be tudjon csusszanni. A jeges, sarki levegő is beáramlott vele, és néhány hópehely a sátor aljára hullott. Olyan erősen vacogtam, mintha görcs rángatna.
- Nem tetszik ez nekem - sziszegte Edward, miközben Jake behúzta maga mögött a cipzárt. - Add neki oda azt a

kabátot, és tűnj el innét!
A szemem már hozzászokott a sötéthez, és ki tudtam venni a dolgok körvonalait - Jacob a steppelt dzsekit hozta, amely addig ott lógott egy faágon a sátor közelében.
Megpróbáltam megkérdezni, voltaképpen miről beszélnek, de mindössze annyit bírtam kinyögni, hogy „mimimmmi...", mert a leküzdhetetlen vacogástól csak dadogni bírtam.
- A dzsekit holnapra hoztam, momentán tiszta jég, és Bella annyira átfagyott, hogy nem bírná átmelegíteni. - Lehajította a dzsekit az ajtó mellé. - Magad mondtad, hogy hősugárzó kéne neki, és annak meg itt vagyok én! - Jacob szélesre tárta a karját, amennyire csak tudta a szűk sátorban. Mint mindig, valahányszor farkas alakban rohangált, csak a legszükségesebb ruhadarab - egy nadrág - volt rajta, de se ing, se cipő.
-J... j... Jake, mmm... mmm... meg fogsz ff... ff... fagyni! - próbáltam tiltakozni.
- Én aztán nem - mondta derűsen. - Mostanában negyvenkettő és negyvennyolc fok között van a testhőmérsékletem, pirítóst lehetne sütni rajtam. Lefogadom, hogy pillanatokon belül izzadni fogsz.
Edward vicsorgott, de Jacob rá sem hederített. Odakúszott mellém, és elkezdte lehúzni a hálózsákom cipzárját.
Egyszer csak Edward keze fehérlett Jacob vállának sötét bőrén, és keményen megmarkolta. Jacob álla megfeszült, az orrcimpája
kitágult, teste önkéntelenül elhúzódott a hideg érintés elől.
- Vedd le rólam a kezed! - sziszegte összeszorított foggal.
- Te vedd le a kezed Belláról! - felelte Edward sötéten.
- Nn... nn... ne v... v... veszekedjetek! - könyörögtem. Újabb heves reszketés rázta meg a testem. Attól féltem, kitörnek a fogaim, olyan keményen koccantak össze.
- Gondolom, hálás lesz majd neked, amikor a lábujjai elüszkösödve lepotyognak! - fakadt ki Jacob.
Edward habozott, aztán a keze lehullott Jacob válláról. Visszahúzódott korábbi helyére, a sátor sarkába.
- Vigyázz magadra! - morrant Jacobra kurtán, fenyegetően. Jacob kuncogott.
- Húzódj arrébb, Bella! - mondta, és még lejjebb húzta a hálózsák cipzárját. Felháborodva pislogtam rá. Már egy

csöppet sem csodáltam, hogy Edward olyan dühös lett.
- Nn... nnn... - próbáltam tiltakozni.
- Ne butáskodj! - csattant fel Jacob ingerülten. - Vagy talán nem szeretnéd, ha megmaradna mind a tíz lábujjad?
Bepréselte magát a nem létező üres helyre, aztán fölrángatta a cipzárt.
És én már nem bírtam tiltakozni - és nem is akartam. Olyan jó meleg volt! Szorosan átölelt, meztelen mellkasához szorított. Forrósága annyira vonzott, mint víz alatt fuldoklót a levegő. Amikor fagyos ujjaimat a bőrére tapasztottam, felszisszent.
- Jesszus, te jéghideg vagy! - mondta panaszosan.
- Ss... sss... sajnálom! - dadogtam.
- Próbálj lazítani - tanácsolta, amikor újra vacogni kezdtem. - Mindjárt fölmelegszel! Persze, sokkal hamarabb átmelegednél, ha levetnéd a ruhádat!
Edward élesen fölhorkant.
- Ez csak egy egyszerű tény - védekezett Jacob. - A túlélési útmutató egy per egyes pontja.
- Hhh... hhh... hagyd abba, Jake! - szóltam rá mérgesen, jóllehet a testem mégsem próbált elhúzódni tőle. - Sss... sss... senkinek sincs igazából sssz... ssz... szüksége mind a t... ttt... tíz lábujjára.
- Ne is törődj a vérszívóval! - nevetgélt Jacob magabiztosan. - Csak féltékeny.
- Hát persze, hogy féltékeny vagyok. - Edward hangja újra bársonyos és fegyelmezett volt, dallamos mormolás a sötétben. - Fogalmad nincs róla, te korcs, mennyire szeretném én megtenni érte azt, amit most te teszel!
- Hát ez pech! - vetette oda Jacob könnyedén, de aztán savanyúan hozzátette: - De te legalább tudod, hogy azt szeretné, ha te lennél a helyemben.
- Bizony - helyeselt Edward.
Míg ők szópárbajt vívtak egymással, az én vacogásom lassan csillapulni kezdett: már-már egészen elviselhető volt.
- Na tessék - mondta Jacob elégedetten. - Jobban érzed magad? Végre képes voltam legalább egy szót tisztán

kiejteni:
- Igen.
- Az ajkad még mindig kék - kuncogott Jacob. - Akarod, hogy azt is fölmelegítsem? Csak egy szavadba kerül!
Edward mélyet sóhajtott.
- Viselkedj tisztességesen - mormoltam, és az arcomat a vállába fúrtam. Megint összerándult, ahogy hideg bőröm az övéhez ért,
én pedig elégedetten és kissé kárörvendően elmosolyodtam.
A hálózsákban máris jó meleg volt. Mintha minden oldalról egyszerre áradt volna felém a testmelege - talán mert olyan sok volt belőle, mármint Jacobból. Lerúgtam a cipőmet, és a lábujjamat a lábszárához nyomtam. Megremegett, aztán lehajtotta a fejét, s forró arcát az én dermedt fülemhez szorította. A bőrének olyan illata volt, mint a mohos fatörzsnek - ide illett, az erdő közepébe. Kellemesnek találtam. Azon gondolkodtam, hogy Cullenék és a quileute-ok csak megjátsszák, hogy annyira undorodnak a másik szagától, az előítéleteik miatt. Én mindegyikük szagát kedveltem.
A vihar úgy üvöltött, mintha valami vadállat rontott volna neki a sátornak, de már nem törődtem vele. Jacob bejött a hidegről, és én sem fagyoskodtam. Ráadásul annyira fáradt voltam, hogy már aggódni sem bírtam - az is kimerített, hogy ilyen sokáig fönn kellett maradnom, ráadásul fájtak az izmaim az iménti görcsös rángásoktól. Ahogy egyik dermedt testrészem a másik után engedett föl, a testem lassanként ellazult, aztán elernyedt.
- Jake - motyogtam álmosan. - Kérdezhetek tőled valamit? Nem idétlenkedni akarok, vagy ilyesmi... Komolyan kíváncsi vagyok.
- Pontosan ugyanazokat a szavakat használtam, mint Jacob annak idején a konyhánkban... mennyi ideje is?
- Persze - kuncogott, nyilván ő is emlékezett rá.
- Miért dúsabb a bundád, mint a barátaidé? Nem kell válaszolnod, ha tapintatlan a kérdés. - Sajnos, nem voltam tisztában vele, milyen illemszabályok érvényesek a vérfarkasok világában.
- Mert hosszabb a hajam - felelte mulatva, úgyhogy biztos nem bántottam meg a kérdésemmel. Megrázta a fejét,

és kócos, immáron vállig érő haja megcsiklandozta az arcomat.
- Nahát... - csodálkoztam, de meggyőzőnek találtam, amit mondott. Szóval ezért nyírták tövig a hajukat, mihelyst csatlakoztak a falkához. - Akkor miért nem vágatod le? Szereted, ha bozontos vagy?
Jacob ezúttal késlekedett a válasszal, mire Edward halkan felnevetett.
- Sajnálom - szabadkoztam nagyot ásítva. - Nem akartam kíváncsiskodni. Nem muszáj válaszolnod. Jacob bosszúsan felmordult.
- Mindegy, a barátodnak úgyis eljár a szája, úgyhogy akár én is megmondhatom... Azért növesztettem meg a hajamat, mert... úgy láttam, neked így jobban tetszik!
- Oh... - Zavarba jöttem. - Én, izé... nekem mindenhogyan tetszik. Miattam ne vesződj vele!
Jacob vállat vont.
- Ma éjjel például nagyon is jól jött, úgyhogy emiatt ne aggódj!
Több kérdésem nem volt. Ahogy a csönd mind hosszabbra nyúlt, a szemhéjam lassan lecsukódott, a lélegzetem lelassult és egyenletesebbé vált.
- Ez az, édes, aludj csak - suttogta Jacob.
Már félálomban, elégedetten felsóhajtottam.
- Seth megjött - mondta halkan Edward Jacobnak. Szóval ez volt az az üvöltés az előbb.
- Nagyszerű! Akkor mostantól tiéd a pálya, míg én vigyázok a barátnődre. Edward nem felelt, de én kábán felnyögtem.
- Hagyjátok abba!
Csönd lett, legalábbis odabenn a sátorban. Kinn a szél tébolyultan süvöltött a fák közt. A sátor annyira dülöngélt, hogy nem tudtam elaludni. Valahányszor már-már sikerült belecsusszannom az öntudatlanság sötétjébe, a sátorvázak rángani, remegni kezdtek, és ez visszarántott az öntudatlanság pereméről. És persze nagyon sajnáltam a farkasfiút odakint a hóban... Miközben az álomra vártam, a gondolataim elkalandoztak. Ahogy ott feküdtünk szorosan egymás mellett a hálózsák melegében, eszembe jutottak a Jacobbal töltött első hetek, hogy milyen is

volt, amikor ő jelentette nekem a napot, melynek melege élhetővé tette üres életemet. Jó hosszú idő telt el azóta, hogy így gondoltam volna Jacobra, és lám, most megint az ő melege óv a megfagyástól.
- Eszednél vagy? - mérgelődött Edward. - Ha volnál szíves...
- Mi van? - csodálkozott Jacob.
- Megpróbálhatnád féken tartani a gondolataidat. - Edward hangjából csak úgy sütött a düh.
- Ki kérte, hogy olvass bennük? - vágott vissza Jacob dacosan, de némiképp zavartan. - Húzz el a fejemből!
- Megtenném, ha tudnám. Van fogalmad róla, milyen hangosak a képzelgéseid? Mintha a képembe ordítanád őket.
- Majd megpróbálok halkabban fantáziálni! - gúnyolódott Jacob. Néhány
pillanatig csend volt.
- Igen - felelte Edward Jacob ki nem mondott gondolatára olyan halkan, hogy alig értettem. - Arra én is féltékeny vagyok.
- Sejtettem - vigyorgott Jacob elégedetten. - Ez kissé kiegyenlíti köztünk az erőviszonyokat, nem igaz?
- Álmodban - felelte Edward halkan nevetve.
-Tudod, még mindig meggondolhatja magát - ingerelte Jacob. - Figyelembe véve azokat a dolgokat, amiket én megtehetek vele, te pedig nem. Már legalábbis, ha nem akarod megölni.
- Inkább aludj, Jacob! - tanácsolta Edward. - Kezdesz az idegeimre menni!
- Azt hiszem, fogok is. Igazán olyan kényelmes itt. Edward nem
felelt.
Már félig aludtam, nem volt erőm rájuk szólni, hogy ne beszéljenek úgy rólam, mintha ott se lennék. A szóváltásuk álomszerűnek tűnt, abban sem voltam biztos, hogy csakugyan ébren vagyok-e.
- Talán igen - válaszolta Edward egy pillanattal később egy általam nem hallott kérdésre.
- De őszintén?
- Kérdezz bármikor, és meglátod. - Edward hangsúlyából ítélve ez valami vicc volt, csak én nem értettem.

- Na jó, te bejáratos vagy a fejembe... ma éjjel hadd legyek én is a tiedbe, a fair play kedvéért - mondta Jacob. -Tele van a fejed kérdésekkel. Mit akarsz, melyikre válaszoljak?
-A féltékenység... az tutira mardos téged. Nem létezik, hogy olyan biztos vagy magadban, amilyennek látszol! Már ha egyáltalán vannak érzései a magadfajtának!
- Hát persze, hogy mardos. - Edward már egyáltalán nem volt derűs. - Ebben a pillanatban például annyira kínoz, hogy alig tudok uralkodni a hangomon. De rosszabb, amikor nincs a közelemben, és tudom, hogy veled van, de nem láthatom.
- Neked is állandóan ezen jár az eszed? - suttogta Jacob. - Te is nehezen tudsz másra koncentrálni, amikor nincs veled?
- Igen is, nem is. - Edward úgy döntött, hogy teljesen őszinte lesz. - Az én agyam nem egészen úgy működik, mint a tiéd. Egyszerre több dolog jár a fejemben. Persze, rátok mindig tudok gondolni, képes vagyok elrágódni azon, hogy vajon hol jár az esze, amikor olyan csöndes és elgondolkodó.
Egy percig mindketten hallgattak.
- Igen, azt hiszem, gyakran gondol rád - mormolta Edward, válaszként Jacob gondolataira. - Szerintem gyakrabban a kelleténél. Aggódik, hogy boldogtalan vagy. Nem mintha te ezt nem tudnád. Nem mintha nem használnád ki.
- Azt használom, amit tudok - mormolta Jacob. - Én nem vagyok olyan előnyös helyzetben, mint te... Például nincs meg az az előnyöm, hogy tudja: szerelmes belém.
- Ez tényleg sokat segít - ismerte el Edward.
- Ugye, tudod - vágott vissza Jacob dacosan -, hogy énbelém is szerelmes? Edward
nem felelt.
Jacob felsóhajtott.
- Csak nem tudja.
- Nem tudom, igazad van-e.

- És ez nem zavar téged? Nem szeretnél az ő gondolataiban is olvasni?
- Megint csak igen is, nem is. Bellának így jobban tetszik, és bár ettől sokszor majd megőrülök, azt szeretném, ha boldog lenne. A szél vadul nekiesett a sátornak, tépte-cibálta, rengett a föld. Jacob karja védelmezően fonódott körém.
- Köszönöm - suttogta Edward. - Bármilyen furcsán hangzik is, azt hiszem, örülök, hogy itt vagy, Jacob!
- Ezt úgy érted, hogy „bármennyire szeretnélek kinyírni, azért örülök, hogy nem engeded megfagyni!", igaz?
- Kínos ez a fegyverszünet, igaz.
- Tudtam, hogy ugyanolyan őrülten féltékeny vagy, mint én - közölte önelégülten Jacob.
- Csak éppen én nem vagyok olyan bolond, hogy ki is mutassam, mint te! Ezzel csak magad alatt vágod a fát.
- Te türelmesebb vagy, mint én.
- Még szép. Volt rá száz évem, hogy megtanuljam. Száz évig vártam Bellára.
- És... mikor határoztad el, hogy a türelmes jófiút fogod játszani?
- Amikor láttam, hogy mennyire szenved attól, hogy választani kényszerül közülünk. Általában nem ennyire nehéz kordában tartani az érzéseimet. Többnyire el tudom fojtani azokat a... nem túlságosan civilizált késztetéseket, amelyeket irántad érzek. Néha azt hiszem, keresztüllát rajtam, de nem lehetek biztos benne.
-Azt hiszem, egyszerűen csak attól féltél, ha választásra kényszeríted, esetleg nem téged
választana. Edward kis ideig késlekedett a válasszal.
- Ez is közrejátszott - ismerte be végül. - De csak kis részben. Mindnyájunknak vannak pillanatai, amikor nem bízunk magunkban. De leginkább amiatt aggódtam, hogy valami baja esik, ha megpróbál La Pushba szökni, hogy meglátogasson. Amikor meggyőződtem róla, hogy veled többé-kevésbé biztonságban van, már amennyire Bella egyáltalán biztonságban lehet, az látszott a legjobb megoldásnak, ha nem kényszerítem ilyen szélsőséges lépésekre.
Jacob felsóhajtott.
- Mindezt elmondhatnám neki is, de nem hinne nekem. -Tudom... - A hangja

után ítélve Edward mosolygott.
- Azt képzeled, te mindent tudsz - morogta Jacob.
- Nem. Nem tudom, mit hoz a jövő - felelte Edward elbizonytalanodva. Hosszú szünet következett.
- Mit tennél, ha mégis meggondolná magát? - kérdezte Jacob.
- Ezt sem tudom. Jacob halkan kuncogott.
- Megpróbálnál megölni? - Megint gúnyolódott, mintha kételkedne benne, hogy Edward képes végezni vele.
- Nem.
- És miért nem? - Jacob hangja még mindig csúfondáros volt. -Azt hiszed, képes lennék ekkora fájdalmat okozni neki? Jacob egy másodpercig habozott, aztán felsóhajtott.
-Aha, igazad van. Tudom, hogy így van. De azért néha...
- Néha nem is tűnik olyan rossz ötletnek...
Jacob a hálózsákba fúrta az arcát, hogy elfojtsa a nevetését.
- Ahogy mondod - helyeselt végül.
Miféle fura álom ez! A szűnni nem akaró szélzúgás miatt képzelem azt, hogy állandóan suttogást hallok? - töprengtem. Csakhogy a szél inkább bömbölt...
- Milyen érzés volt elveszíteni? - kérdezte Jacob pillanatnyi csend után rekedten, immár minden vidámság nélkül. - Amikor azt hitted, örökre elveszítetted? Hogyan birkóztál meg vele?
- Erről nagyon nehezemre esik beszélni. Jacob várt.
- Kétszer is azt hittem, hogy elveszítettem. - Edward a szokottnál lassabban beszélt. - Először, amikor azt hittem, el tudom hagyni... akkor tulajdonképpen elviselhető volt. Mert akkor azt hittem, el fog felejteni, és minden olyan lesz, mintha sose ártottam volna bele magam az életébe. Több mint hat hónapon keresztül kibírtam, hogy ne menjek a közelébe, addig sikerült tartanom a fogadalmamat, hogy többet nem avatkozom az életébe. Kemény

küzdelem volt... harcoltam magammal, de tudtam, hogy úgyse győzhetek. Visszajöttem volna... csak hogy lássam, mi van vele. Legalábbis ezzel áltattam magam. És ha úgy találtam volna, hogy *tűrhetően boldog...* szeretném azt hinni, hogy akkor újra elmentem volna. Csakhogy nem volt boldog. Úgyhogy mindenképpen vele maradtam volna. Most is ezzel sikerült meggyőznie, hogy holnap maradjak mellette. Tudom, sokat törted a fejed, hogy mivel vehetett rá... hát ezzel. És most szörnyű bűntudata van emiatt, persze ok nélkül. Eszembe juttatta, hogy milyen állapotba került, amikor elhagytam, és milyen állapotba kerül még most is, valahányszor magára hagyom. Borzalmasan érzi magát, valahányszor ilyesmi szóba kerül, de természetesen igaza van. Soha nem tudom jóvá tenni, amit akkor elkövettem ellene, de azért örökösen próbálkozni fogok.
Jacob nem felelt, a vihar zúgását hallgatta, vagy talán Edward szavait próbálta megemészteni.
- És a második alkalom... amikor azt hitted, meghalt? - kérdezte végül rekedten.
- Igen - felelte Edward, egy másik kérdésre válaszolva. - Valószínűleg te is ezt fogod majd érezni. Tekintve, hogy minek tartasz minket, nem leszel képes őt sem a régi Bellának látni. Pedig az lesz.
- Én nem ezt kérdeztem.
Edward hangja gyorsan, keményen csattant.
- Nem tudom elmondani neked, mit éreztem. Nincsenek rá szavak. Éreztem,
hogy Jacob karja, amellyel magához szorít, megfeszül.
- De hát azért mentél el, mert nem akartál belőle is vérszívót csinálni. Te is azt szeretnéd, ha ember maradna!
- Jacob - kezdte Edward nagyon lassan -, attól a pillanattól fogva, hogy rájöttem, szeretem, pontosan tudtam, hogy mindössze négy verzió közül választhatok. Az első, és Bella számára ez lett volna a legjobb, ha ő nem kötődik hozzám olyan erősen, mint én őhozzá, ha túlteszi magát rajtam, és beleszeret valaki másba. Ezt elfogadtam volna, bár az én érzéseimen ez sem változtatna. Te úgy gondolsz rám, mint valami... eleven kőszoborra, amely kemény és hideg. És ez igaz is. Olyanok vagyunk, amilyenek, nagyon ritkán élünk át valódi változást. Amikor ez mégis megtörténik, mint akkor, amikor Bella belépett az életembe, ez a változás mindörökre szól. Nem lehet meg nem történtté tenni... A második verzió, és én eredetileg ezt választottam, az

volt, hogy vele maradok emberéletének végéig. Ez esetben persze olyasvalakire vesztegetné az életét, aki nem tud emberként társa lenni, de ezt a lehetőséget fogadtam volna el a legkönnyebben. Közben mindvégig tudtam, hogy ha majd meghal, én is megtalálom a módját, hogy végezzek magammal. Hatvan, hetven év... az nekem nagyon rövid időnek tűnt... De aztán kiderült, hogy Bella számára túl veszedelmes ilyen közelségben élni az én világommal. Úgy tűnt, minden, ami elromolhat, el is romlott. Vagy ott függött fenyegetően a fejünk fölött... arra várva, hogy elromoljon. Megrémültem, hogy még azt a rövid hatvan évet se tölthetem vele, ha továbbra is ember marad. így aztán a harmadik utat választottam. Utóbb kiderült, hogy ez volt hosszú életem legeslegrosszabb lépése, mint azt te is tudod. Úgy döntöttem, kitépem magam az ő világából, remélve, hogy ezzel rákényszeríteni azt a bizonyos első verziót. Csakhogy ez nem működött, és kis híján mindketten belepusztultunk. Maradt hát a negyedik lehetőség. Ő is ezt akarja, vagy legalábbis azt hiszi, hogy ezt akarja. Megpróbáltam rávenni, hogy várjon még, hogy adjon időt magának, hátha adódik közben valami, ami miatt meggondolja magát, de ő nagyon... csökönyös. Ezt te is tudod. Már az is szerencse, ha rá tudom venni, hogy egy-két hónappal elhalassza a dolgot. Borzad az öregedés gondolatától, és szeptemberben lesz a születésnapja...

- Nekem az első verzió tetszik - dohogta Jacob. Edward nem válaszolt.

- Pontosan tudod, milyen nehezemre esik beismerni - folytatta Jake -, de én is látom, hogy tényleg szereted őt... a magad módján. Ezt én sem tagadhatom többé. Ezzel együtt, nem hinném, hogy föl kéne adnod az első alternatívát, legalábbis most még nem. Azt hiszem, igen jó esély van rá, hogy Bella egész jól meglegyen nélküled. Egy idő után. Tudod, ha nem ugrik le arról a szikláról márciusban... és ha te még vársz újabb hat hónapot, hogy megnézd, hogy van... szóval könnyen *tűrhetően boldognak* találtad volna. Volt egy remek tervem.

Edward halkan felnevetett.

- És talán be is jött volna. Okosan kigondolt terv volt.

-Aha... de... - Jake hirtelen olyan gyorsan kezdett hadarni, hogy a szavai szinte összefolytak. - Adj nekem egy

évet, vérszí... Edward! Azt hiszem, boldoggá tudnám tenni! Tudom, hogy makacs, ezt nálam senki jobban nem tudhatja, de képes lenne kigyógyulni belőled. Ha másképp alakul, már túl is lenne rajtad. És akkor ember lehetne, együtt maradhatna Charlie-val és Renée-vel, felnőhetne, gyerekei lehetnének... és az a Bella lehetne, aki mindig is volt. Szereted őt annyira, hogy belásd az előnyöket. Ő azt hiszi rólad, hogy nagyon önzetlen vagy... tényleg az vagy? Hajlandó vagy fontolóra venni azt a lehetőséget, hogy én talán jobban illek hozzá, mint te?

- Már fontolóra vettem - felelt Edward csöndesen. - Bizonyos tekintetben csakugyan jobban illesz hozzá, mint egy közönséges ember. Bellára állandóan vigyázni kell, és te elég erős vagy, hogy megvédd önmagától, és mindattól, ami összeesküszik ellene. Már meg is tetted, és ezért én hálás leszek neked egész hátralévő életemre... mindörökre... ahogy jobban tetszik...

- Még Alice-től is megkérdeztem, nem látja-e... hogy Bella esetleg jobban járna veled. Természetesen nem látta. Egyrészt mert benneteket nem lát, másrészt mert Bella nagyon is biztos benne, hogy mit akar, legalábbis egyelőre. De nem vagyok olyan ostoba, Jacob, hogy kétszer elkövessem ugyanazt a hibát. Nem fogom újra rákényszeríteni az első verziót. Amíg szüksége van rám, mellette maradok.

- És ha ő döntene úgy, hogy engem választ? - kérdezte kihívóan Jacob. - Oké, rendben, világos, erre nincs túl sok esély.

- Akkor elengedném.

- Csak így egyszerűen?

- Abban az értelemben, hogy soha nem árulnám el neki, mennyire fáj ez nekem, igen. De azért figyelemmel kísérném a sorsát. Mert látod, Jacob, lehet, hogy te hagynád el őt egy nap. Akárcsak Samnek és Emilynek, neked se lenne választási lehetőséged. Én pedig mindig ott ólálkodnék a színfalak mögött, és reménykednék, hogy ez be fog következni.

Jacob halkan felmordult.

- Nos, sokkal őszintébb voltál hozzám, mint azt jogomban állt remélni... Edward. Kösz, hogy szétnézhettem a fejedben.

- Mondtam már: ma éjszaka hálás vagyok azért, hogy jelen vagy az életében. Úgyhogy ez volt a legkevesebb... Tudod, Jacob, ha nem lennél az esküdt ellenségem, aki ráadásul még az életem értelmét is el akarja lopni tőlem, akkor azt hiszem, határozottan kedvelnélek.
-Talán... ha nem lennél egy undorító vámpír, aki azt tervezi, hogy kiszívja azéletet abból a lányból, akit szeretek... akkor... na nem, még akkor sem! Edward kuncogott.
- Kérdezhetek tőled valamit? - kérdezte Edward néhány pillanattal később.
- Miért kell ehhez engedély?
- Mert csak azt hallom, amire éppen gondolsz. Egy történetre lennék kíváncsi, amiről Bellának nem akaródzott beszélnie. Valami harmadik feleségről...
- Mi van vele?
Edward nem felelt, a Jacob fejében megszólaló mesére figyelt. Hallottam, amint halkan felszisszen a sötétben.
- Mi van? - kérdezte Jacob újra, élesen.
- Hát persze! - tajtékzott Edward. - Hát persze! A törzsed vénei igazán megtarthatták volna maguknak ezt a történetet!
- Nem tetszik, hogy ebben a mesében a vérszívók a rossz fiúk? - csúfolódott Jacob. - Pedig, tudod, tényleg azok. Akkor is, és most is.
- Ez most a legkevésbé sem izgat. Hát nem is sejted, melyik szereplővel azonosul Bella?
Jacobnak beletelt egy percbe, amíg rájött.
- Oh. Uhh. A harmadik feleséggel. Oké, leesett, mire gondolsz.
- Ott akar lenni a tisztáson. Hogy megtegye azt a keveset, ami tőle telik... legalábbis ő így mondta. Ez volt a másik ok, amiért holnap vele maradok. Nagyon találékony tud lenni, ha akar valamit.
- Azt ugye, tudod, hogy az ötletért a te katona bátyád legalább annyira felelős, mint a mi legendánk.
- Egyikőtök sem tehet róla - mondta Edward békülékenyen.
- És a mi kis fegyverszünetünk mikor ér véget? - firtatta Jacob. - Amint feljön a nap? Vagy megvárjuk vele a

csata végét? Egy darabig csönd volt: mindketten fontolóra vették a kérdést.
- Amint feljön a nap! - közölték egyszerre, aztán csöndesen elnevették magukat.
- Aludj jól, Jacob - mormolta Edward. - Élvezd ki a pillanatot! Megint csönd lett, és néhány percig a sátor is nyugton maradt.
A szél, úgy tűnt, eldöntötte, hogy mégsem bír velünk, és feladta a küzdelmet. Edward halkan felnyögött.
- Nem egészen szó szerint értettem, amit az előbb mondtam.
- Sajnálom - suttogta Jacob. - De igazán kimehetnél... egy kicsit magunkra hagyhatnál minket...
- Akarod, hogy *segítsek* elaludni, Jacob? - ajánlkozott Edward.
- Megpróbálhatod - felelte Jacob teljes lelki nyugalommal. - Érdekes lenne megtudni, melyikünk hagyja ott a fogát.
- Ne feszítsd túl a húrt, farkas! Az én türelmemnek is van határa! Jacob halkan nevetett.
- Most inkább nem mozognék, ha megengeded!
Edward dudorászni kezdett magában, hangosabban, mint szokott, gondolom azért, hogy ne hallja Jacob gondolatait. De az én altatódalomat dúdolta, és én bármennyire is kínosan éreztem magam ebben a suttogásokkal teli álomban, egyre mélyebbre süllyedtem az öntudatlanságba... olyan álmok közé, amelyeknek legalább van némi értelmük.

23. A SZÖRNYETEG

Amikor reggel felébredtem, nagyon világos volt - még ott benn, a sátorban is bántotta a szememet a napfény. És csakugyan izzadtam, ahogy Jacob megjósolta. Jacob halkan szuszogott a fülembe, és még mindig a karjában tartott. Elhúztam a fejemet forró mellkasáról, és rögtön éreztem a reggel hideg fullánkját nyirkos arcomon. Jacob felsóhajtott, és önkéntelenül is erősebben szorított magához.

Forgolódni kezdtem, de hiába, nem tudtam kibújni a szorításából. Megpróbáltam legalább annyira felemelni a fejem, hogy lássam...
Edward rezzenéstelenül állta a tekintetemet. Az arca nyugodt volt, de a szeméből sugárzó fájdalmat nem is próbálta titkolni.
- Melegebb van már odakint egy kicsit? - suttogtam.
- Igen. Azt hiszem, ma már nem lesz szükség a hősugárzóra - közölte fanyarul.
Megpróbáltam Jacob álomtól elnehezült testétől hozzáférni a cipzárhoz, de hiába, nem tudtam kiszabadítani a karomat. Jacob motyogott valamit álmában, és újra magához ölelt.
- Nem segítenél? - kérdeztem csöndesen. Edward elmosolyodott.
-Akarod, hogy tőből kicsavarjam a karját?
- Nem, kösz! Csak engem szabadíts ki! Mindjárt hőgutát kapok.
Edward egyetlen gyors mozdulattal lehúzta a cipzárt. Jacob kizuhant a hálózsákból, csupasz hátával a sátor jeges aljára pottyant.
- Hé! - nyöszörgött panaszosan, és felpattant a szeme. Ösztönösen elhúzódott a hidegről, és rám hengeredett. Majdnem kiszorította belőlem a szuszt.
A következő pillanatban megszűnt a nyomás, viszont az egész sátor megremegett, amint Jacob nekirepült az egyik sátorrúdnak. A hörgés sztereóban szólt. Edward ugrásra készen, négykézlábra ereszkedve állt előttem, nem láttam az arcát, de a dühödt morgás folyamatosan tört fel a melléből. Jacob is lelapult, egész testében remegett, miközben összeszorított foggal fortyogott. Odakint Seth Clearwater dühödt vonítása verődött vissza a sziklákról.
-Azonnal hagyjátok abba! - ordítottam, és ügyetlenül kúszni kezdtem, hogy közéjük férkőzzek. A szűk helyen nem is kellett nagyot nyújtóznom, hogy egyik tenyeremet egyikük, a másikat a másikuk mellére tapasszam. Edward átfogta a derekamat, hogy eltüntessen az útjából.
- Elég volt! Abbahagyni! - figyelmeztettem.

Jacob az érintésemtől kezdett megnyugodni. Már nem remegett annyira, de még mindig vicsorgott, és gyűlölettől izzó szemmel meredt Edwardra. Seth odakinn mindegyre vonított, hosszan, szünet nélkül, hátborzongató aláfestő zenét szolgáltatva a sátorban hirtelen beálló csöndhöz.
- Jól vagy, Jacob? - kérdeztem, amikor végre elfordította a tekintetét Edwardról, és rám nézett. - Nem esett bajod?
- Hát persze, hogy nem! - sziszegte.
Edward felé fordultam. Kemény, haragos arccal nézett rám.
- Ez nem volt szép tőled! Illene bocsánatot kérned! Edward szeme kitágult az undortól.
- Viccelsz? Kis híján agyonnyomott téged.
- Nem szándékosan tette, hanem mert ledobtad a földre. Egyébként meg nem is fájt!
Edward undorodva felnyögött. Lassan felemelte a tekintetét, és ellenségesen farkasszemet nézett Jacobbal.
- Sajnálom, kutya!
- Nem történt semmi! - felelte Jacob pökhendien.
Még mindig hideg volt, bár már korántsem annyira, mint az éjszaka. Keresztbe fontam a karom a mellemen.
- Tessék - mondta Edward újra nyugodt hangon. Felvette a steppelt dzsekit a földről, és ráterítette a vállamra, a kabátom fölé.
- Ez Jacobé - tiltakoztam.
- Jacobnak van bundája - jegyezte meg Edward célzatosan.
- Azt hiszem, visszabújok, ha nem baj. - Jacob rá sem hederített Edwardra. Négykézláb megkerült bennünket, és visszamászott a hálózsákba. - Eszemben sincs felkelni. Aludtam már jobban is, mint ma éjjel.
- A te ötleted volt - vetette oda szenvtelenül Edward.
Jacob összegömbölyödött, a szeme máris lecsukódott. Nagyot ásított.
- Nem azt mondtam, hogy nem ez volt életem legkellemesebb éjszakája. Csak azt, hogy nem aludtam valami sokat. Azt hittem, Bella már soha nem fogja be a csőrét...

Összerezzentem, és azon töprengtem, mi mindent hordhattam össze álmomban. A lehetőségek ijesztőek voltak.
- Örülök, hogy kellemesen érezted magad - mormolta Edward. Jacob résnyire nyitotta sötét szemét, és felsandított.
- Miért, neked talán rossz éjszakád volt? - kérdezte elégedetten.
- Volt már rosszabb is.
- De azért ez ott volt a tíz legrosszabb között, igaz? - gonoszkodott Jacob.
- Alighanem.
Jacob elmosolyodott, és újra lehunyta a szemét.
- De azért - folytatta Edward -, ha múlt éjjel én fekszem a te helyeden, nekem akkor sem ez lenne az egyik legjobb éjszakám a
tízes listán. Álmodj szépeket erről!
Jacob szeme felpattant, és dühösen meredt Edwardra. Mereven felült, a válla megfeszült.
- Tudod mit? Azt hiszem, túl szűken vagyunk itt.
- Tökéletesen egyetértek.
Oldalba böktem Edwardot - és ezzel alighanem sikerült jókora véraláfutást szereznem a könyökömre.
-Azt hiszem, majd később bepótolom a kihagyott alvást... - vágott egy grimaszt Jacob. - Különben is, beszélnem kell Sammel. Térdre hengeredett, és a sátorajtó cipzárja után nyúlt.
Fájdalom nyilallott végig a gerincem mentén, aztán kikötött a gyomromban - hirtelen ráébredtem, hogy talán most látom őt életben utoljára. Visszamegy Samhez, vissza a völgybe, hogy fölvegye a harcot egy csapat vérszomjas, újszülött vámpírral.
- Jake, várj! - Utánakaptam, a kezem végigsiklott a vállán. Elrántotta a karját, mielőtt megmarkolhattam volna.
- Kérlek, Jake! Nem maradhatnál?
- Nem - vágta oda keményen és nyersen.
Tudtam, lerí rólam, hogy menten megszakad érte a szívem, mert nagyot fújt, és halványan elmosolyodott,

kemény vonásai meglágyultak.
- Ne aggódj miattam, Bells! Minden rendben lesz, csalánba nem üt a mennykő! - Erőltetetten fölnevetett. - És ugye nem képzeled, hogy átengedem Sethnek a mókát meg a dicsőséget? Nincs az a pénz! - Megvetően felhorkant.
-Aztán vigyázz...
Kimászott a sátorból, még mielőtt befejezhettem volna a mondatot.
- Hagyd már, Bella! - mormolta, miközben behúzta a cipzárt.
Füleltem, hátha meghallom Jake távolodó lépteit, de teljes volt a csönd. Már a szél sem fújt. Csak a reggeli madárdalt hallottam távolról a hegyen, semmi mást. Jacob hangtalanul eltűnt.
Összekuporodtam a két kabát alatt, és nekidőltem Edward vállának. Hosszú ideig hallgattunk.
- Meddig tart? - kérdeztem.
- Alice azt mondta Samnek, úgy egy órát - felelte Edward halkan, komoran.
- Együtt maradunk. Akármi lesz.
- Akármi lesz - helyeselt.
- Tudom - mondtam. - Én is rettenetesen aggódom miattuk.
- Ne félj, tudnak vigyázni magukra! - felelte Edward könnyednek szánt hangon. - Csak azt sajnálom, hogy én kimaradok a mókából.
A mókából - már megint! Az orrcimpám kitágult. Edward átfogta a vállamat.
- Nyugalom - biztatott, és homlokon csókolt. Mintha bizony énrajtam múlna, hogy aggódok-e.
- Persze, persze.
-Akarod, hogy eltereljem a figyelmedet? - lehelte, és hideg ujjával végigsimított az arcomon.
- Önkéntelenül összeborzongtam: a reggel még mindig fagyos volt.
- Talán nem most - válaszolt önmagának, és elhúzta a kezét.
- Másképpen is el tudod terelni a figyelmemet.

- Mit szeretnél, mit tegyek?
- Elmondhatnád, melyik volt a tíz legjobb éjszakád - javasoltam. - Kíváncsi vagyok. Edward fölnevetett.
- Tippelj!
Megráztam a fejem.
- Annyi éjszakád volt, amiről nem tudok semmit. Egy egész évszázadnyi éjszaka.
- Akkor leszűkítem a lehetőségeket. Igazán jó éjszakáim csak azóta akadnak, amióta megismertelek.
- Tényleg?
-Tényleg. Össze sem lehet hasonlítani őket a korábbiakkal. Egy percre elgondolkodtam.
- Csak azt tudom, hogy nekem melyik tíz volt a legjobb - vallottam be.
- Lehet, hogy ugyanazok - biztatott.
- Hát ott volt mindjárt a legelső éjszaka. Amikor először maradtál nálam.
- Igen, az nekem is szerepel a legjobb tíz közt. Persze, a legjobb részt te átaludtad. -Tényleg.
Aznap éjjel is beszéltem álmomban.
- Igen - bólintott.
Az arcom égni kezdett, miközben újra azon agyaltam, mit fecseghettem álmomban, miközben Jacob karjában aludtam. Nem emlékeztem, miről álmodtam, vagy álmodtam-e egyáltalán, úgyhogy ez nem sokat segített.
- Miről beszéltem ma éjjel? - faggattam jóval csöndesebben. Edward nem felelt, csak némán vállat vont. Megijedtem.
- Olyan szörnyű volt?
- Semmi rémes.
- Kérlek, mondd el!
-Többnyire az én nevemet ismételgetted, ahogy szoktad.
- Ez nem túl rossz - mondtam óvatosan.

- A vége felé aztán motyogni kezdtél valami butaságot: „Jacob, az én Jacobom"... valami ilyesmit. - Fájdalom bujkált a hangjában, azt tisztán hallottam. - A te Jacobodnak ez persze rettentően tetszett.
A nyakamat nyújtogattam, hogy felérjem ajkammal az állát. A szemét nem láttam, mert fölfelé bámult a sátor mennyezetére.
- Sajnálom... - mormoltam. - így szoktam megkülönböztetni őket.
- Megkülönböztetni? Kiket?
- Dr. Jekyllt és Mr. Hyde-ot. Azt a Jacobot, akit kedvelek, és azt a másikat, aki halálra bosszant - magyaráztam.
- Ez elég ésszerűen hangzik - mondta békülékenyen. - Akkor mondj még egy kedvenc éjszakát!
- Amikor hazafelé repültünk Olaszországból. Edward elkomorodott.
- Miért, az neked nem tartozik a kedvenceid közé? - suttogtam.
- De igen, rajta van a listámon, de meglep, hogy a tiéden is. Nem azt mondtad, hogy akkor mindvégig az volt a meggyőződésed, hogy én csak bűntudatból vagyok veled, és azonnal lelépek, amint kinyílik a repülő ajtaja?
- De igen - mosolyogtam. - De azért mégis ott voltál. Edward megpuszilta a hajamat.
- Jobban szeretsz, mint ahogy megérdemlem. Elnevettem magam ezen a képtelenségen.
- A következő pedig az Olaszország utáni éjszaka - folytattam.
- Igen, az nálam is listás. Olyan mókás voltál aznap éjjel!
- Mókás? - háborogtam.
- Eddig nem is sejtettem, hogy ilyen élénken álmodsz. Egy örökkévalóságig tartott, amíg meggyőztelek róla, hogy ébren vagy.
- Még mindig nem vagyok biztos benne - vallottam meg. - Mindig is inkább álomnak éreztelek, mint valóságnak. Akkor most te mondj egyet! Jól sejtem, hogy melyik áll az élen?
- Nem. A tegnapelőtti éjszaka vezeti a listát, amikor végre beleegyeztél, hogy hozzám jössz feleségül. Elhúztam a számat.
- Miért, az az éjszaka neked nincs ott a tízes listádon? - kérdezte.

Visszagondoltam rá, hogyan csókolt aznap éjjel, hogy milyen engedményt sikerült kicsikarnom tőle, és meggondoltam magam.
- De... de igen. Csak némi fenntartással. Nem értem, miért olyan fontos összeházasodnunk. Hiszen így is a tiéd vagyok mindörökre.
- Majd megmagyarázom száz év múlva, amikor már képes leszel kellő távlatból szemlélni a dolgokat, és jobban tudod majd értékelni a választ.
- Emlékeztetni foglak rá... száz év múlva!
- Nem fázol? - kérdezte hirtelen.
- Nem, semmi bajom. Miért?
Mielőtt válaszolhattam volna, a kinti csöndet fülsiketítő, fájdalmas vonítás törte meg. A hang visszaverődött a csupasz sziklafalakról, és mintha minden irányból egyszerre vibrált volna.
Az üvöltés úgy csapott le az agyamra, mint a tornádó: egyszerre volt furcsa és ismerős. Furcsa, mert még sose hallottam ilyen elgyötört kiáltást. És ismerős, mert a hangot azonnal megismertem - és tökéletesen megértettem a jelentését is, mintha én magam kiáltottam volna. Nem számított, hogy Jacob most nem az emberalakját viseli - nem volt szükségem tolmácsra. Jacob itt van a közelben, és hallott minden szót. Jacob pokolian szenved. Az üvöltés furcsa, el-elcsukló zokogásba fulladt, aztán újra csönd lett.
Hangtalanul menekült. Az előbb csak azt hittem, hogy már elment, most viszont éreztem, ahogy távolodik, s hatalmas űrt hagyott maga után.
- Mert a hősugárzódra már nem számíthatsz - felelte Edward csöndesen. - A fegyverszünetnek vége - tette hozzá olyan halkan, hogy elbizonytalanodtam, csakugyan ezt mondta-e.
- Jacob hallgatózott - suttogtam. És nem kérdésnek szántam.
- Igen.
- És te tudtad.
- Igen.

A semmibe bámultam, és nem láttam semmit.
- Sose ígértem, hogy sportszerűen fogok harcolni - emlékeztetett Edward csöndesen. - És Jacob is megérdemli, hogy tudjon róla.
A tenyerembe temettem az arcomat.
- Dühös vagy rám?
- Nem rád - suttogtam. - Saját magamtól borzadok!
- Ne gyötörd magad - könyörgött.
- Igaz is - mondtam keserűen. - Inkább arra tartogatom az energiáimat, hogy még egy kicsit gyötörjem Jacobot. Nehogy megússzon egy-két pofont...
- Jacob pontosan tudta, mit csinál.
- És gondolod, hogy ez számít? - Igyekeztem visszafojtani a könnyeimet. - Azt hiszed, érdekel, hogy sportszerű vagy sem, vagy az, hogy épp elég figyelmeztetést kapott már? Fájdalmat okozok neki! Valahányszor hátat fordítok neki, újra és újra megsebzem! - A hangom hisztérikusan fölsiklott. - Rettenetes vagyok!
Edward szorosan magához ölelt:
- Nem, nem vagy az.
- De igen! Mi baj van velem? - Kapálózni kezdtem a karjában, mire Edward eleresztett. - Megyek, megkeresem!
- Bella, Jacob már sok mérföldd el odébb jár, és hideg van odakint.
- Nem érdekel. Képtelen vagyok itt tétlenül ülni! - Leráztam magamról Jacob dzsekijét, belebújtam a bakancsomba, és merev lábbal az ajtóhoz botorkáltam. - Muszáj... muszáj... - Nem tudtam, hogyan akarom befejezni a mondatot, nem tudtam, mit tehetek, de kimásztam a ragyogó, jeges reggelbe.
Nem volt annyi hó, mint az éjszaka dühöngő hóvihar alapján gondoltam volna. Valószínűleg a szél elhordta, nem a napfénytől olvadt el - a nap még alacsonyan járt délkeleten, fénye visszaverődött a maradék hóról, félhomályhoz szokott szemem belesajdult. A levegő még mindig csípett, de teljes volt a szélcsend, és ahogy a nap mind magasabbra emelkedett, a hőmérséklet is egyre inkább júniusra emlékeztetett, mint decemberre.

Seth Clearwater ott feküdt összegömbölyödve egy száraz fenyőtű borította földdarabon, egy vaskos törzsű lucfenyő tövében, fejét a mellső mancsára hajtva. Homokszín bundája alig ütött el a száraz fenyőavar színétől, de a hó csillogása tükröződött a szemében. Rám bámult, és a pillantásából szemrehányást véltem kiolvasni.
Tudtam, hogy Edward ott jön mögöttem, miközben a fák között botladoztam. Hallani ugyan nem hallottam, de a bőréről visszaverődő napsugarak csillámló, szivárványszínű fényfoltokként táncoltak előttem. De nem nyúlt utánam, hogy megállítson, csak akkor, amikor már jócskán az erdő sötétjében jártam.
A bal csuklómat kapta el. Megpróbáltam kiszabadulni a szorításából, de ügyet se vetett rám.
- Nem mehetsz utána! Ma semmiképp sem! Mindjárt itt az idő! És nem segítene a helyzeten, ha még utánad is kutatnunk kéne az erdőben.
Csavargattam és rángattam a csuklómat, de hiába.
- Sajnálom, Bella! - suttogta. - Sajnálom, amit tettem.
- Te nem csináltál semmit. Az egész az én hibám. Én tettem. Én csináltam mindent rosszul. Nekem kellett volna... amikor ő... Nem lett volna szabad... Én... Én... - Ekkor már zokogtam.
-Bella, Bella...
A karjába zárt, és a könnyeim eláztatták az ingét.
- Meg kellett volna... mondanom neki... Azt kellett volna... mondanom... - De mit? Mit mondhattam volna, hogy ne fájjon neki? - Nem lett volna szabad... így megtudnia!
- Akarod, hogy megpróbáljam visszahozni, hogy beszélhess vele? Még van egy kis idő. - Edward hangjából kihallottam a csöndes kétségbeesést.
Bólintottam, de még mindig a melléhez szorítottam a fejem, nem mertem ránézni.
- Maradj a sátornál! Mindjárt visszajövök.
És egyszerre csak a karja nem volt többé a derekamon. Olyan gyorsan eltűnt, hogy amikor egy másodperccel később felnéztem, már nem volt sehol. Egyedül maradtam.
Újra kitört belőlem a zokogás. Mindenkinek csak fájdalmat okozok. Mindent elrontok, amihez csak hozzáérek...

Miért ütött most annyira szíven ez az egész? Mintha nem tudtam volna mindvégig, hogy ennek egyszer be kell következnie. De
Jacob azelőtt sose mutatta ki, mennyire fáj neki ez a helyzet - most lehullott róla a vagány, magabiztos maszk, és láthattam,
mennyire szenved. Mintha még mindig hallottam volna gyötrelmes kiáltását, és majd megszakadt a szívem. És mindjárt újabb kín
társult mellé. Az is fájt, hogy ennyire féltem Jacobot. Fájt, hogy Edwardot is megbántottam. Miért nem voltam képes végignézni,
hogy Jacob elmegy, tudván, hogy ez így helyes, így van rendjén?
Önző vagyok. Kegyetlen. Kínozom azokat, akiket szeretek.
Mint Cathy az *Üvöltő szelekből*, csak éppen az én választási lehetőségeim sokkal jobbak, egyik sem gonosz, egyik sem gyönge. És én csak ülök és bőgök, és lila gőzöm sincs, hogyan tegyem jóvá. Akárcsak Cathy.
Többé nem befolyásolhatja a döntéseimet, hogy mi fáj *nekem.* Azt kell tennem, ami most helyes, jóllehet alaposan elkéstem vele. Lehet, hogy a sors már el is végezte helyettem. Lehet, hogy Edward nem tudja visszahozni Jacobot. És akkor ezt is el kell fogadnom, és folytatnom az életemet. Edward soha nem láthatja többé, hogy akár csak egy könnycseppet ejtek Jacob Black miatt. Nincs több könny - az utolsókat most törlöm ki a szememből hideg ujjaimmal.
De ha Edward visszahozza Jacobot, akkor meg kell tennem. El kell küldenem, meg kell mondanom neki, hogy soha ne jöjjön vissza.
Miért olyan nehéz ez? Sokkal nehezebb, mint elbúcsúzni a többi baráttól, Angélától, Mike-tól... Miért fáj ennyire? Ez nincsen rendjén. Nem szabadna ennyire fájnia. Végtére is megkaptam, amit akartam. Nem tarthatom meg mindkettejüket, mert Jacob nem akar csak a barátom lenni. Itt az ideje, hogy ezt én is belássam, és ne kívánjam ezt tőle. Milyen végtelenül önző tud lenni az ember...
Meg kell szabadulnom a rögeszmémtől, hogy Jacob az életemhez tartozik. Nem tartozhat hozzám, nem lehet az

én Jacobom, ha én valaki máshoz tartozom.
Lassan lépkedtem vissza a kis tisztás felé, húztam a lábamat. Amikor kiléptem a fák közül, hunyorogni kezdtem az erős fénytől.
Gyors pillantást vetettem Sethre - még mindig nem moccant fenyőtű ágyáról -, aztán gyorsan elfordultam, hogy ne kelljen a szemébe néznem.
A hajam vad, gubancos fürtökbe csavarodva meredezett a fejem körül, mint egy Medúza-fő kígyói. Beleszántottam az ujjaimmal, de aztán gyorsan föl is adtam. Kit érdekel, hogy nézek ki?
Felkaptam a sátor ajtaja mellett lógó tábori kulacsot, és megráztam. Valami kotyogott benne, lecsavartam hát a tetejét, és kiöblítettem a számat a jeges vízzel. Ennivaló is volt a sátorban, de annyira nem voltam éhes, hogy keresgélni kezdjem. Föl-alá járkáltam a napfényben fürdő tisztáson, és közben végig magamon éreztem Seth pillantását. Nem tudtam elszánni magam, hogy feléje nézzek, így képzeletben fiatal fiú alakjában láttam magam előtt, nem farkasként. És annyira, de annyira hasonlított a fiatalabb Jacobra...
Meg akartam kérni Sethet, hogy ugasson, vagy adjon valamilyen jelet, ha Jacob közeledik, de aztán leintettem magam. Nem számít, visszajön-e Jacob. Még könnyebb is lenne, ha nem tenné. Bárcsak valahogy kapcsolatba tudnék lépni Edwarddal, hogy visszahívjam!
Seth ebben a pillanatban felvonított, és talpra állt.
- Mi történt? - kérdeztem után.
Rám se hederített, a tisztás széléhez ügetett, és orrát nyugat felé fordította. Nyöszörögni kezdett.
- A többiekkel van valami baj, Seth? - unszoltam. - A tisztáson?
Felém fordult, vakkantott egyet halkan, aztán újra nyugat felé szimatolt. A fülét hátracsapta, és megint felvonított.
Miért voltam ilyen bolond? Mit gondoltam, amikor elküldtem Edwardot? Most honnét fogom tudni, hogy mi történik? Én nem
beszélek farkasul.

Végigfutott a hátamon a hideg. Mi van, ha kifogytak az időből? Ha Jacob és Edward túl közel kerültek a tisztáshoz? Ha Edward úgy határozott, hogy mégis beszáll a harcba?
Jeges félelem szűkítette össze a gyomrom. Mi van, ha Seth kétségbeesésének semmi köze ahhoz, ami a tisztáson történik? Mi
van, ha Jacob és Edward egymással vívnak valahol az erdőben? De hát ilyet mégse tennének, vagy igen?
Hirtelen dermesztő bizonyossággal tudtam, hogy de igen, megtennék - ha valamelyikük valami megbocsáthatatlant vág a másik
fejéhez. Eszembe jutott a reggeli, feszült szópárbaj a sátorban, talán fel sem fogtam, milyen közel jártak ahhoz, hogy
összeverekedjenek.
Megérdemelném, hogy mindkettőjüket elveszítsem... Az a fagyos
rémület most a szívemet fogta marokra.
Mielőtt még összeroskadhattam volna a félelemtől, Seth kurtán felmordult a mellkasa mélyéből, aztán hátat fordított az őrhelyének, és visszaballagott a fa alá, ahol addig pihent. Ez megnyugtatott, ugyanakkor fel is bosszantott. Igazán kaparhatna valami üzenetet a sárba, vagy ilyesmi...
A járkálástól megizzadtam a több réteg ruha alatt. Behajítottam a dzsekimet a sátorba, aztán folytattam, hogy ösvényt tiporjak a fűbe.
Seth újra talpra szökkent, a tarkóján mereven égnek állt a szőr. Körülnéztem, de nem láttam semmit. Ha Seth nem hagyja abba a riogatást, mindjárt hozzávágok egy fenyőtobozt.
Seth halkan, figyelmeztetően felmordult, aztán visszaosont az őrhelyére, a tisztás nyugati peremére, és én máris megbántam a türelmetlenségem.
- Csak mi vagyunk, Seth! - kiáltotta Jacob messziről.
Megpróbáltam megmagyarázni magamnak, miért kapcsolt a szívem azonnal negyedik sebességre, amikor meghallottam a hangját. Csak azért, bizonygattam, mert félek attól, amit most majd tennem kell, ez minden.

Nem szabad megkönnyebbülést éreznem, amiért visszajött, ez semmit sem használna, sőt!
Először Edward bukkant fel, az arca sima és kifejezéstelen. Amikor kilépett az árnyékból, a nap ugyanúgy csillogott a bőrén, mint a havon. Seth odaügetett hozzá, hogy üdvözölje, és feszült figyelemmel nézett a szemébe. Edward lassan bólintott, és a homloka ráncba szaladt.
- Igen, másra sincs szükségünk... - mormolta magában, mielőtt a nagy farkashoz fordult volna. - Gondolom, ezen nem kéne meglepődnünk. De az időzítésnek nagyon pontosnak kell lennie. Légy szíves, szólj Samnek, kérje meg Alice-t, hogy adja meg pontosabban az időrendet!
Seth egy pillanatra lesunyta a fejét, én meg azt kívántam, bár tudnék úgy morogni, mint a farkasok. Most az egyszer igazán bólinthatott volna! Bosszúsan elfordítottam a fejemet, és észrevettem, hogy Jacob ott áll mögöttem. A hátát mutatta, arrafelé nézett, amerről jött. Rosszat sejtve vártam, hogy megforduljon.
- Bella! - Edward hirtelen mellettem termett. Szemében nem láttam semmi mást, csak az értem való aggodalmat. Határtalanul nagylelkű volt, és én úgy éreztem, most még annyira sem érdemlem meg, mint korábban.
- Adódott egy kis bonyodalom - kezdte ügyelve, hogy a hangján ne érződjék idegesség. - Egy kicsit odébb viszem Sethet, és megpróbálom elrendezni vele a dolgot. Nem megyek messze, de nem fogom kihallgatni a beszélgetéseteket. Tudom, hogy nincs szükséged közönségre, akárhogyan döntesz is végül.
Az utolsó szavaknál elcsuklott a hangja.
Soha többé nem szabad neki fájdalmat okoznom. Ez lesz ezentúl az életem célja. Soha többé nem akarom ezt a kínt látni a szemében...
Olyan zaklatott voltam, hogy meg se kérdeztem, mi ez az újabb bonyodalom. Elég bajom volt anélkül is.
- Siess vissza! - kértem.
Könnyedén szájon csókolt, aztán Sethtel az oldalán eltűnt az erdőben. Jacob még mindig ott állt a fák árnyékában: nem láttam jól az arcát.
- Sietnem kell vissza, Bella - közölte tompán. - Essünk gyorsan túl rajta!
Nagyot nyeltem, a torkom hirtelen annyira kiszáradt, hogy attól féltem, egy hang nem jön ki rajta.

- Mondd ki, amit kell, aztán le van tudva! Mély lélegzetet vettem.
- Sajnálom, hogy olyan szörnyű alak vagyok - kezdtem halkan. - Sajnálom, hogy olyan önző voltam. Bárcsak inkább sose találkoztunk volna, mint hogy ilyen fájdalmat okozzak neked! Többé nem teszem, ígérem. Mostantól távol tartom magam tőled. Még az államból is elköltözöm. Soha többet nem kerülök a szemed elé.
- Bocsánatkérésnek ez elég gyönge - közölte keserűen. Csak suttogni
bírtam.
- Hát akkor mondd meg te, hogyan kell jól csinálni.
- Na és mi van akkor, ha én nem akarom, hogy elmenj? Mi van, ha azt akarom, hogy maradj, akár önző vagy, akár nem? Állítólag jóvá akarod tenni, amit vétettél ellenem... akkor nekem miért nincs beleszólásom abba, hogyan csináld?
- Ez nem vezet jóra, Jake! Nagy hiba volt, hogy veled akartam maradni, amikor annyira különböző dolgokat akarunk. És ez később sem lenne másképpen. Én állandóan fájdalmat okoznék neked. Pedig nem akarlak bántani többé. Olyan szörnyű... - elcsuklott a hangom.
Jacob felsóhajtott.
- Jól van, abbahagyhatod! Nem kell többet mondanod. Mindent értek.
Majdnem kicsúszott a számon, hogy mennyire fog hiányozni, de még idejében a nyelvembe haraptam. Ez sem lenne jó semmire. Jacob egy pillanatig némán állt, a földet bámulta, és alig bírtam leküzdeni a vágyat, hogy odamenjek hozzá, és átöleljem. Hogy megvigasztaljam.
És ekkor hirtelen fölszegte az állát.
- Na jó, nem te vagy az egyetlen, aki képes az önfeláldozásra - mondta most már erősebb hangon. - Ezt a játékot ketten is játszhatjuk.
- Miféle játékot?
- Én is elég rémesen viselkedtem. A kelleténél jobban megnehezítettem neked ezt a helyzetet. Már az elején föladhattam volna, jó képet vágva a dologhoz. De én is bántottalak.

- Az is az én hibám volt.
- Nem hagyom, hogy egyedül magadat hibáztasd, Bella! Vagy hogy csak a tiéd legyen a dicsőség. Tudom már, hogyan fogok
kimászni ebből.
- Miről beszélsz? - Lázas fény gyulladt a szemében, és ez megrémített. Fölnézett a napba, aztán lemosolygott rám.
- Odalenn jópofa kis csetepaté készül. Azt hiszem, nem lesz nehéz elérnem, hogy kikerüljek a képből.
A szavai lassan, egyenként hatoltak a tudatomig, és elállt a lélegzetem. Bár föltett szándékom volt, hogy Jacobot teljesen kimetszem az életemből, eddig a pillanatig nem is sejtettem, milyen mélyre kell hatolnia hozzá a késnek, hogy megtegyem.
- Oh, nem, Jake! Nem, nem, nem! - fuldokoltam elborzadva. - Ne, Jake, ne! Kérlek, ne! - A térdem remegni kezdett.
- Miért, mi a különbség, Bella? Ez a legkényelmesebb megoldás mindenkinek. Akkor még csak el sem kell költöznöd.
- Nem! - mondtam hangosabban. - Nem, Jacob! Nem engedem!
- Mégis, mit tudsz tenni ellene? - ingerkedett könnyedén, és mosolygott, hogy elvegye a szavak élét.
- Jacob, könyörgök! Maradj velem! - Térdre estem volna előtte, ha egyáltalán meg bírok moccanni.
- Egy negyedórát? És közben lemaradjak egy jó kis bunyóról? Hogy aztán faképnél hagyj, mihelyt azt gondolod, hogy már nem fenyeget veszély? Viccelsz?
- Nem foglak faképnél hagyni. Meggondoltam magam! Találunk valamilyen megoldást, Jake! Mindig van valamilyen kompromisszum. Ne menj!
- Hazudsz.
- Nem hazudok. Tudod, hogy nem megy nekem a hazudozás. Nézz a szemembe! Maradok, ha te is maradsz. Az arca megkeményedett.

- És majd lehetek a tanúd az esküvődön?
Beletelt egy másodpercbe, amíg szóhoz jutottam, és akkor is csak annyit bírtam kinyögni:
- Kérlek!
- Pontosan erre számítottam - mondta. Az arca megint nyugodt volt, de az a zaklatott fény továbbra is ott égett a szemében. - Szeretlek, Bella! - mormolta.
- Szeretlek, Jacob! - suttogtam elhalóan. Elmosolyodott.
-Tudom. Jobban, mint te. Sarkon fordult, és elindult visszafelé.
- Bármit! - kiáltottam utána elfúló hangon. - Bármit, amit csak akarsz, Jacob! Csak ezt ne tedd! Megállt, és lassan megfordult.
- Nem hiszem, hogy ezt komolyan gondolod.
- Maradj itt! - könyörögtem. Megrázta a fejét.
- Nem, elmegyek. - Egy pillanatra elhallgatott, mintha töprengene valamin. - Viszont rábízhatom a dolgot a sorsra.
- Ezt hogy érted? - kérdeztem elcsukló hangon.
- Szándékosan nem is kell tennem semmit, elég, ha a falkám érdekeit tartom szem előtt, és hagyom, hogy történjék, aminek történnie kell. - Vállat vont. - Feltéve, hogy nem csak önfeláldozó akarsz lenni, hanem meg tudsz győzni róla, hogy tényleg azt szeretnéd, ha visszajönnék.
- Hogyan?
- Megkérhetsz rá.
- Gyere vissza! - suttogtam. Hogyan is kételkedhet benne, hogy komolyan gondolom? Megint elmosolyodott, és megrázta a fejét.
- Nem erre gondoltam.
Beletelt egy másodpercbe, amíg rájöttem, miről beszél, de közben olyan fensőbbségesen nézett rám, mint aki előre tudja, mit fogok válaszolni. Ahogy fény gyulladt az agyamban, már ki is szaladt a számon, és nem

gondoltam a következményekre:

- Megcsókolnál, Jacob?

A szeme nagyra nyílt a meglepetéstől, aztán gyanakvóan elkeskenyedett.

- Blöffölsz.
- Csókolj meg, Jacob! Csókolj meg, és gyere vissza!

Ott állt az árnyékban, habozva, láthatóan küzdött magával. Félig már nyugat felé fordult, már csak a hátát láttam, de a lába még mindig nem moccant, mintha gyökeret vert volna. Még mindig másfele nézve tett felém egy bizonytalan lépést, aztán még egyet. Hirtelen odafordította az arcát, és rám szegezte kétkedő pillantását. Visszanéztem. Sejtelmem sincs, mit láthatott az arcomon.

Jacob egy pillanatra a sarkára nehezedett, aztán nagy lendülettel elindult - három nagy lépéssel eltüntette a köztünk lévő távolságot.

Tudtam, hogy ki fogja használni a helyzetet. Számítottam rá. Mozdulatlanul álltam - csukott szemmel, a kezem ökölbe szorítva az oldalam mellett -, miközben Jacob a két tenyere közé fogta az arcom, és az ajka megtalálta az enyémet, olyan mohón, hogy az már közel járt a durvasághoz.

Éreztem feltámadó haragját, amikor fölfedezte, hogy nem viszonzom a csókját. Egyik kezét a tarkómra csúsztatta, és összemarkolta a hajamat. Másik kezével vállon ragadott, megrázott, aztán magához rántott. Végigcsúsztatta a kezét a karomon, aztán a csuklómnál fogva a nyaka köré fonta. Nem húztam el, inkább még mindig ökölbe szorított kézzel azon hezitáltam, meddig mehetek el végső elkeseredésemben, hogy életben tartsam. És közben az ajka, zavarba ejtően lágy és meleg ajka, egyfolytában válaszért sürgette az enyémet.

Abban a pillanatban, amint biztosra vette, hogy nem húzom el a karomat a nyakáról, elengedte a csuklómat, és a keze végigcsúszott a hátamon, le a derekamig. Tűzforró tenyere megtalálta a csupasz bőrömet a gerincoszlopom tövénél, magához vont, hozzásimította testemet a magáéhoz.

Az ajka egy pillanatra felhagyott a csókkal, de tudtam, hogy egyáltalán nem fejezte be. Ajka végigkövette az

állam vonalát, aztán végigkúszott a nyakamon. Elengedte a hajamat, és a másik karomért nyúlt, és azt is a nyaka köré kulcsolta. Aztán mindkét karjával szorosan átfonta a derekamat, és az ajkát a fülemhez tapasztotta.
- Megy ez neked jobban is, Bella - suttogta rekedten. - Engedd el magad! - Belebizseregtem, amikor a foga a fülcimpámat súrolta.
- Igy már jobb! - mormolta. - Most az egyszer engedd át magad annak, amit érzel.
Gépiesen ráztam a fejem, míg csak a hajamba nem markolt megint.
- Tényleg azt akarod, hogy visszajöjjek? - kérdezte maró gúnnyal. - Vagy igazából azt akarod, hogy meghaljak? A düh úgy vágott végig rajtam, mint az ostorcsapás. Ez már több a soknál - Jacob nem játszik tisztességesen!
A karom már úgyis ott volt a nyaka körül, úgyhogy megragadtam a haját, és mit sem törődve a jobb kezembe hasító fájdalommal, próbáltam elhúzni az arcom. De Jacob félreértett.
Olyan erős volt, hogy meg se fordult a fejében: amikor megpróbálom tövestől kitépni a haját, fájdalmat akarok okozni neki. Dühömet szenvedélynek vélte. Azt hitte, végre-valahára sikerült bennem is felébresztenie. Újra a számra tapadt, az ujjai derekam csupasz bőrét szántották.
Az előbbi dühroham kibillentett veszedelmesen gyenge önuralmamból: ez a váratlan, eksztatikus öröm viszont teljesen kiborított. Ha csak diadalt éreztem volna rajta, ellen tudtam volna állni. De ez a váratlan öröm teljesen védtelenné tette, és ez a kiszolgáltatottság rést ütött elszántságom páncélján, és porrá zúzta. Az agyam elvált a testemtől, és visszacsókoltam Jacobot. Minden józan megfontolás dacára az ajkam játszani kezdett az övével, furcsa, zavarba ejtő módokon, ahogy azelőtt soha - Jacobbal nem kellett fékeznem magam, neki pedig esze ágában sem volt fékeznie magát. Erősebben markoltam a haját, de most már azért, hogy közelebb húzzam.
Mindenütt ott volt. A nap áthatóan tűzött a szemembe, vörösen fénylett csukott szemhéjam mögött, és ez a szín jól illett az engem elöntő forrósághoz. Forróság gomolygott körülöttem. Nem láttam, hallottam vagy éreztem semmi mást, csak őt. Az agyamnak az a parányi része, amely még megőrizte a józanságát, kérdéseket sikoltozott.

Miért nem vetek véget ennek az egésznek? És ami még rosszabb, miért nem lelek magamban szikrányi vágyat sem, hogy véget
vessek a csóknak? Mit jelenthet, hogy azt sem akarom, hogy ő hagyja abba? Hogy görcsösen kapaszkodom a vállába, és tetszik, hogy olyan széles és erős? Hogy teljes erőből magához szorít, és én mégsem érzem az ölelését elég szorosnak? Ostoba kérdések voltak, mert hiszen tudtam rájuk a választ. Mindeddig hazudtam magamnak.
Jacobnak igaza volt. Kezdettől fogva. Többet jelentett nekem, mint egy barát. Azért nem bírtam sehogy se elbúcsúzni tőle - mert szerelmes voltam belé. Őbelé is. Szerettem, sokkal jobban, mint kellene, és mégsem eléggé. Szerelmes voltam belé, de nem annyira, hogy ez mindent megváltoztasson: csak ahhoz volt elég, hogy mindkettőnket meggyötörjön. Őt megbántani a létező legrosszabb a világon.
Mással nem is törődtem - csak az ő fájdalmával. Én nagyon is meg-érdemeltem mindazt, amit ez a helyzet rám mért. Még reméltem is, hogy nagyon fog fájni. Reméltem, hogy komolyan megbűnhődök.
Ebben a pillanatban úgy tűnt, mintha eggyé olvadtunk volna. Ami neki fájt, az mindig fájt nekem is, és mindig is fájni fog - most pedig az öröme szerzett nekem is örömöt. Ugyanakkor a boldogsága valahogy fájdalmas is volt. És ez a fájdalom csaknem tapintható lett - úgy égette a bőrömet, mint a sav, mint valami hosszan elhúzódó gyötrelem.
Egyetlen rövid, végeérhetetlen pillanatra felrémlett könnyáztatta szemhéjam mögött egy másik életút lehetősége. Mintha Jacob gondolatain keresztül láttam volna. Pontosan láttam, mit készülök föladni, aminek az elvesztésétől ez az új felismerés sem fog megkímélni. Láttam Charlie-t és Renée-t, furán összekeveredtek Billyvel, Sammel és La Pushsal. Láttam, ahogy múlnak az évek, és a múlásuk jelent valamit számomra, mert változom én magam is. Láttam egy hatalmas, vörösesbarna farkast, akit szerettem, és aki mindig mellettem állt, és megvédelmezett, ha kellett. A másodpercnek egy parányi töredékében két apró, fekete hajú, szökdécselő gyerek feje búbját is láttam, amint elrohannak az ismerős erdő felé. Amikor eltűntek, magukkal vitték a látomás többi részét is.
És ekkor egészen tisztán éreztem, ahogy a szívem kettéreped, majd a kisebb rész leszakad róla.

Jacob ajka előbb vált mozdulatlanná, mint az enyém. Kinyitottam a szemem - engem nézett álmélkodva és elragadtatva.
- Mennem kell - mondta. -Ne!
Elmosolyodott, tetszett neki, hogy marasztalom.
- Nem maradok sokáig - ígérte. - De még előbb...
Lehajolt, hogy újra megcsókoljon, és én nem láttam semmi okot rá, hogy ellenálljak. Ugyan mi értelme lett volna?
Ez alkalommal más volt. A keze lágyan érintette az arcomat, meleg ajka gyöngéd volt, és váratlanul tétovázó. Rövid csók volt, és
nagyon, nagyon édes.
Átkarolt, erősen magához ölelt, közben azt suttogta a fülembe:
- Kár, hogy nem ez volt az első csókunk. De jobb későn mint soha.
Mellének döntöttem az arcomat, hogy ne láthassa a legördülni készülő könnyeimet.

24. HIRTELEN ELHATÁROZÁS

Arcra borulva hevertem a hálózsákon, és vártam, hogy lesújtson rám az isteni igazságszolgáltatás. Talán mindjárt lezúdul egy lavina, és eltemet. Bárcsak úgy lenne! Legalább soha többet nem kellene tükörbe néznem.
Semmi nesz nem figyelmeztetett a közeledésére. Edward hideg kezét egyszer csak ott éreztem gubancos hajamon. Megsimogatott. Bűntudatosan megborzongtam az érintésétől.
- Jól vagy? - mormolta.
- Nem, nem vagyok jól. Meg akarok halni.
- Márpedig nem fogsz. Én nem hagyom. Felnyögtem, aztán azt suttogtam:

- Lehet, hogy még meggondolod magad.
- Hol van Jacob?
- Elment harcolni - motyogtam a sátorlapnak.
Jacob vidáman hagyta el a táborhelyünket. „Mindjárt jövök vissza", vetette oda derűsen, aztán teljes erőből rohanni kezdett, és remegése elárulta, hogy átváltozásra készül. Mostanra már az egész falka tudott mindent. Seth Clearwater, aki a sátor előtt ődöngött, a legapróbb részletekig tisztában volt a gyalázatommal. Edward hallgatott egy hosszú pillanatig.
- Oh... - szólalt meg végül.
Ezt olyan hangon mondta, hogy aggódni kezdtem, amiért lavinám nem érkezik időben. Lopva felnéztem rá, és csakugyan, ködös szemmel meredt a semmibe, mintha olyasmit hallana, amiről az életem árán is el akarnám terelni a figyelmét. Visszaejtettem a fejem a sátor padlójára.
Aztán döbbenten észleltem, hogy Edward, szinte akarata ellenére, halkan felnevet.
- És én még azt hittem, én harcolok mocskos eszközökkel - mondta majdhogynem elismerően. - Pedig mellette úgy festek, mint az etika védőszentje. - Arcom nagy részét elrejtette a hálózsák, de azért megsimogatta. - Nem vagyok dühös rád, szerelmem. Jacobba több ravaszság szorult, mint hittem. De azért jobban örülnék, ha nem kérted volna meg.
- Edward - suttogtam az érdes műanyagba. - Én... Én... Én...
- Ssss! - csitított, és az ujjával megnyugtatóan simogatta a nyakamat. - Nem arra gondoltam. Az a helyzet, hogy mindenképpen megcsókolt volna, akkor is, ha nem dőlsz be neki, de most sajnos nincs ürügyem, hogy beverjem a képét. Pedig igazán élveztem volna!
- Ha nem dőlök be neki? - motyogtam.
- Bella, te tényleg elhitted, hogy ilyen nemes lelkű? Hogy glóriával a feje fölött rohan a halálba, csakhogy szabad utat engedjen nekem?
Lassan fölemeltem a fejem, és a szemem találkozott Edward türelmes tekintetével. Az arca szelíd volt, a

pillantása megértő, nem pedig azzal az undorral teli, amit megérdemeltem volna.
- Igen, elhittem - bólintottam, aztán elfordítottam a fejemet. De nem voltam dühös Jacobra, amiért átvert. A testemben nem maradt hely más érzelemnek a magam iránt érzett gyűlöleten kívül.
Edward újra nevetett.
-Te olyan rosszul hazudsz, hogy mindenkinek elhiszel mindent, aki egy kicsit ügyesebben csinálja.
- Miért nem vagy rám dühös? - suttogtam. - Miért nem utálsz? Vagy még nem tudsz mindenről, ami történt?
- Azt hiszem, nagyjából ismerem a történetet - felelte könnyedén. - Jacob emlékképei igen élénkek. Majdnem annyira sajnálom a falkatársait, mint magamat. Szegény Sethnek felfordult a gyomra. De most Sam ráparancsolt Jacobra, hogy az előtte álló feladatra összpontosítson.
Lehunytam a szemem, és gyötrődve ráztam a fejem. A sátor aljának éles nejlonszálai megkarcolták a bőrömet.
- Te is csak ember vagy - suttogta, és újra megcirógatta a hajamat.
- Ez a legnyomorúságosabb mentség, amit életemben hallottam.
- De hát te tényleg ember vagy, Bella! És bármennyire is szeretném, ha nem úgy volna, ő is az... Vannak rések az életedben, amelyeket én nem tudok betölteni. Én ezt megértem.
- De hát ez nem igaz! Ettől olyan szörnyű az egész! Nincsenek semmiféle rések!
- Szereted őt - suttogta Edward lágyan. Testem minden sejtje
sajogva próbált tiltakozni.
- Téged jobban szeretlek - feleltem. Ez volt a legtöbb, ami tőlem telt.
- Igen, ezt is tudom. De amikor elhagytalak, Bella... súlyosan megsebeztelek. És ezt a sebet Jacob varrta össze. És ennek ott maradt a nyoma... mindkettőtökön. Nem biztos, hogy ezek az öltések maguktól felszívódnak. Egyikőtöket sem hibáztathatom olyasmiért, amire miattam volt szükség. Lehet, hogy te megbocsátottál nekem, de ettől még nem kerülhetem el a tettem következményeit.
-Tudhattam volna, hogy megtalálod a módját, hogy magadat hibáztasd. Kérlek, hagyd abba! Nem tudom elviselni.

- Mit szeretnél, mit mondjak inkább?
- Azt szeretném, ha mindennek elmondanál, ami csak eszedbe jut, minden általad ismert nyelven. Azt akarom, hogy mondd azt, undorodsz tőlem, és hogy elhagysz, hogy térden állva könyöröghessek neked, hogy maradj!
- Sajnálom. - Felsóhajtott. - Erre nem vagyok képes.
- Akkor legalább ne akarj olyasmiket mondani, amitől jobban érzem magam. Hadd szenvedjek! Megérdemlem.
- Nem - szögezte le. Lassan bólintottam.
- Igazad van. Legyél továbbra is nagyon megértő! Ez valószínűleg még sokkal rosszabb.
Egy pillanatig hallgatott, és én éreztem, hogy megváltozik a légkör, valami új, sürgetőbb fenyegetés lépett a képbe.
- Már egészen közel vannak - mondtam.
- Igen, már csak néhány perc... Épp annyi, hogy még valamit elmondhassak neked. Vártam. Amikor
végre újra megszólalt, ő is suttogott:
- Én is tudok nemes lelkű lenni, Bella. Nem foglak rákényszeríteni, hogy válassz kettőnk közül. Azt akarom, hogy boldog légy, és megkaphatod belőlem mindazt, amire szükséged van, vagy semmit, ha így jobb neked! Nem tartozol nekem semmivel, és ne engedd, hogy ez az érzés befolyásolja a döntésedet!
Tenyeremet a padlónak feszítettem, és térdelő helyzetbe löktem magam.
- A francba! Fejezd ezt be! - kiáltottam rá. Edward szeme
kitágult a meglepetéstől.
- Nem, nem... félreértesz! Ezt nem csak azért mondtam, hogy jobban érezd magad. Komolyan gondoltam.
- Tudom, hogy komolyan gondoltad - nyögtem fel. - Arról volt szó, hogy harcolni fogsz értem, nem? Ne gyere nekem most te is ezzel a nemes önfeláldozással! Harcolj!
- Hogyan? - A szeme mérhetetlen, ősöreg szomorúsággal nézett rám. Az ölébe
kúsztam, befészkeltem magam, és szorosan átöleltem.
- Nem érdekel, milyen hideg van itt! Nem érdekel, hogy ebben a pillanatban úgy bűzlök, akár egy ázott kutya!

Feledtesd el velem, hogy milyen szörnyeteg vagyok! Feledtesd el velem Jacobot! Feledtesd el velem a tulajdon nevemet is! Szerezz vissza!
Nem hagytam neki időt a döntésre - de arra sem, hogy közölhesse, semmi kedve harcolni egy olyan kegyetlen, hűtlen szörnyetegért, amilyen én vagyok. Felhúzódzkodtam, hogy elérjem az arcát, és ajkamat vadul jéghideg ajkához szorítottam.
- Óvatosan, szerelmem - mormolta heves, követelőző csókom közben.
- Nem! - hörögtem.
Gyöngéden hátrább tolta pár ujjnyival az arcom. - Nem kell semmit bebizonyítanod nekem.
- Eszembe sincs bármit bebizonyítani. Azt mondtad, bármi az enyém lehet belőled, amire szükségem van. Hát én ezt a részedet akarom. Minden részedet! - Átkaroltam a nyakát, és az ajka után nyújtóztam. Lehajtotta a fejét, hogy megcsókoljon, de hűvös ajka csak tétovázott, pedig egyre több jelét adtam türelmetlenségemnek. A testem elárult, világosan értésére adta, mit akarok. Mint várható volt, Edward fölemelte a kezét, hogy féken tartson.
- Talán nem ez a megfelelő pillanat - mondta túlságosan nyugodtan. Legalábbis én annak találtam.
- Miért nem? - puffogtam. Semmi értelme a harcnak, ha ő ilyen józan marad: leeresztettem a karomat.
- Először is, mert tényleg hideg van... - Lenyúlt a hálózsákért, fölvette, és körém tekerte, mint valami pokrócot.
- Tévedés - mondtam. - Először is, mert vámpír létedre képtelenül erényes vagy. Felkuncogott.
- Rendben van, legyen neked igazad! A hideg csak a második a listán. És harmadszor... ami azt illeti, tényleg bűzlesz, szerelmem.
És elhúzta az orrát. Felsóhajtottam.
- Negyedszer - suttogta a fülembe -, meg fogjuk próbálni, Bella! Megígértem, és úgy is lesz. De jobban örülnék neki, ha nem azért tennénk, hogy elfeledtessem veled Jacob Blacket.
Összerezzentem, és az arcomat a vállába temettem.
- És ötödször...
- De hosszú lista - mormoltam. Nevetett.

- Igen, de most akarod tudni, mi történik odalenn a tisztáson, vagy nem? Még be sem fejezte, amikor Seth felvonított odakint.
Ettől a hangtól teljesen ledermedtem. Észre se vettem, hogy a bal kezem ökölbe szorult, a körmöm a bekötözött tenyerembe vájt, míg csak Edward gyöngéden meg nem fogta a kezem, és ki nem egyenesítette az ujjaimat.
- Minden rendben lesz - ígérte. - Mi vagyunk a tapasztaltabbak és a gyakorlottabbak, és a meglepetés is a mi oldalunkon áll. Az egésznek pillanatok alatt vége lesz. Ha nem hinném ezt komolyan, akkor már én is odalenn lennék - te pedig idefönn, egy fához vagy miegyébhez láncolva...
- De Alice olyan picike! - nyöszörögtem. Edward kuncogott.
- Ez csakugyan baj lenne... ha valaki képes lenne elkapni. Seth nyöszörögni kezdett.
- Mi baja van? - kérdeztem.
- Csak dühös, hogy itt kellett maradnia velünk. Tudja, hogy a falka csak azért tartja távol a harctól, hogy megóvja. Neki pedig csorog a nyála, hogy velük tarthasson.
Komoran néztem arrafelé, ahol Sethet sejtettem.
- Az újszülöttek már elérték az ösvényt, úgy ment minden, mint a karikacsapás. Jasper zseni! Megérezték a mezőn várakozók szagát, úgyhogy most két csoportra oszlanak, ahogy Alice megjósolta - tudósított Edward, és ködös pillantással a messzeségbe révedt. - Sam most körbevezet minket, hogy elálljuk az útjukat. - Annyira feszülten figyelt arra, amit hallott, hogy önkéntelenül többes szám első személyben beszélt a falkáról.
Hirtelen lepillantott rám.
- Lélegezz, Bella!
Küszködve próbáltam így tenni. Hallottam Seth súlyos zihálását közvetlenül a sátor túloldaláról, és igyekeztem ugyanolyan egyenletes tempóban lélegezni, mint ő.
- Az első csoport megérkezett a tisztásra. Halljuk, hogy elkezdődött a küzdelem. A fogam összekoccant.

Edward fölnevetett.
- Halljuk Emmettet... nagyon élvezi a dolgot. Rákényszerítettem magam,
hogy megint Sethtel együtt lélegezzek.
-A második csoport készenlétben áll... Még csak körül se néznek, még nem szúrtak ki
bennünket. Edward felmordult.
- Mi az? - kérdeztem elakadó lélegzettel.
- Rólad beszélnek! - csikorgatta a fogát. - Hogy ügyelniük kell, nehogy el tudj menekülni... Szép volt, Leah! Mmm, egész gyors ez a lány! - csettintett elismerően. - Az egyik újszülött megérezte a szagunkat, de Leah leterítette, mielőtt megfordulhatott volna. Sam segít neki végezni vele. Paul és Jacob is leterített egyet, de a többiek most már védekeznek. Fogalmuk sincs róla, mit gondoljanak rólunk. Mindkét fél igyekszik kicselezni a másikat... Nem, hadd vezesse Sam a támadást! Álljatok el az útból! Válasszátok szét őket, ne hagyjátok, hogy fedezzék egymás hátát!
Seth felnyüszített.
- Igen, ez az! Szorítsátok őket a tisztás felé! - helyeselt Edward. Akaratlanul is testhelyzetet változtatott, izmai megfeszültek, ahogy az a valóságban is történt volna, ha most odalenn van a többiekkel. Még mindig fogta a kezemet: én pedig köré fontam az ujjaimat. Legalább ő nincsen ott lent...
Hirtelen mélységes, figyelmeztető csönd támadt.
Seth mély, surrogó lélegzése is elhallgatott, és mivel mindeddig igyekeztem együtt lélegezni vele, felkaptam
erre a fejem. A lélegzetem elakadt - annyira megrémültem, hogy a tüdőm is lebénult, amikor észrevettem,
hogy Edward jégtömbbé dermed. Jaj, nem! Nem. Nem!
Kit veszítettünk el? Közülük vagy közülünk? Ez is, az is az enyém. Kit veszítettem el?
Olyan gyorsan történt, nem is tudom pontosan, hogyan, egyszer csak talpon voltam, és a sátor cafatokban roskadt össze körülöttem. Edward tépte szét, hogy minél előbb odakinn legyünk. De miért?
Hunyorogva pislogtam a ragyogó napsütésbe. Nem láttam semmi mást, csak Sethet, ott állt közvetlenül

mellettünk, az arca alig hatujjnyira Edwardétól. Egy végtelen másodpercig feszült figyelemmel meredtek egymásra. A napfény visszaverődött Edward bőréről, és szikrákat vetve táncolt Seth bundáján.
- Menj, Seth! - sürgette Edward.
A hatalmas farkas sarkon fordult, és a következő pillanatban beleveszett az erdő sötétjébe.
Csakugyan mindössze két másodperc telt volna el? Nekem óráknak tűnt. Valósággal rosszul voltam a rémülettől, mert biztosan tudtam, hogy valami baj történt odalenn a tisztáson. Már nyitottam is a számat, hogy Edward vigyen le oda, méghozzá most azonnal. Muszáj! Szükségük van rá, és szükségük van rám is. Ha a véremet kell ontanom, hogy megmentsem őket, megteszem. Ha kell, meghalok, akár a harmadik feleség. Nem szorongatok ugyan ezüst tőrt a kezemben, de majd megtalálom a módját... Mielőtt megnyikkanhattam volna, éreztem, hogy fölhajítanak a levegőbe. Edward egyetlen pillanatra sem engedett el - csak odébb rántott, de olyan érzés volt, mintha oldalra zuhannék.
A következő pillanatban háttal a csupasz sziklafalnak szorulva álltam, előttem pedig Edward görnyedt - meglehetősen jól ismert pózban.
Agyamat elöntötte a megkönnyebbülés, és ugyanabban a pillanatban a gyomrom mintha a lábamba csúszott volna a rémülettől. Félreértettem a helyzetet.
Megkönnyebbültem - semmi baj nem történt a tisztáson. Halálra
rémültem - a veszély idefönn fenyegetett.
Semmi kétség, Edward védelmező tartásban állt előttem - félig összegörnyedt, a karját kissé kitárta - a felismeréstől szinte rosszul lettem. A szikla a hátam mögött akár az olaszországi sikátor ősrégi téglafala is lehetett volna, ahol ugyanígy állt köztem és a fekete köpönyeges Volturi-harcosok között. A baj utolért minket.
- Ki az? - suttogtam.
Acsargó morgás tört fel a fogain keresztül, hangosan, túl hangosan. Ez azt jelentette, hogy már késő elrejtőzni. Csapdába estünk, és már nem számít, hallja-e valaki a válaszát.
- Victoria! - köpte, mintha átkozódna. - Nem egyedül jön. Keresztezte a szagnyomomat, miközben az

újszülötteket követte, akikkel egyébként esze ágában sem volt együtt harcolni. Menet közben támadt az az ötlete, hogy megkeres engem, mert sejtette, hogy akárhol vagyok, te is ott leszel. Igaza volt. Igazad volt. Mindig is Victoria állt az egész mögött!
Szóval Victoria már olyan közel van, hogy Edward hallja a gondolatait...
Újra rám tört a megkönnyebbülés. Ha a Volturi műve lenne mindez, akkor mindkettőnknek végünk. De ha Victoria az, akkor nem kell mindkettőnknek odavesznünk. Edward túlélheti. Jó harcos, van olyan jó, mint Jasper. Ha Victoria nem hoz magával túl sok segítőt, akkor ki tud törni innét, visszatérhet a családjához. Edward gyorsabb bárkinél. Sikerülni fog neki! Annyira örültem, hogy Sethet elküldte! Természetesen nem volt senki, akihez Seth segítségért rohanhatott volna. Victoria tökéletesen időzítette ezt a váratlan döntést. De legalább Seth biztonságban van. Amikor gondolatban kimondtam a nevét, nem a hatalmas, homokszín farkast láttam magam előtt, hanem a nyúlánk tizenöt éves fiút.
Edward megmoccant - csak hajszálnyit, de ebből rájöttem, hogy merrefelé kell néznem. Belebámultam az erdő sötétjébe. Mintha valamelyik megelevenedett rémálmom lépkedett volna felém.
Két vámpír araszolt lassan a füves tér felé, ahol a sátrunk állt, éles tekintetüket egyetlen részlet sem kerülte el. Gyémántként csillogtak a napfényben.
Alig bírtam ránézni a szőke fiúra - igen, még csak fiú volt, bár izmos és magas, talán annyi idős lehetett, mint én, amikor átváltoztatták. Az övénél élénkpirosabb szemet még soha nem láttam, és bár ő volt közelebb Edwardhoz, ő volt a közelebbi veszélyforrás, mégse bírtam rá figyelni.
Mert tőle néhány lépésnyire, kissé oldalt és hátrébb, ott állt Victoria, és engem nézett.
A haja még élénkebben vöröslött, mint ahogy emlékeztem rá, még inkább lángra emlékeztetett. Most nem fújt a szél, de az arcát körülvevő lángszínű fürtök csillogva meg-megrezzentek, mintha eleven tűz lángnyelvei lennének. A szeme feketéllett a szomjúságtól. De most nem mosolygott, mint a rémálmaimban szokott, hanem szorosan összepréselte az ajkát. Volt benne valami döbbenetesen nagymacskaszerű: mint egy ugrásra készülő nőstényoroszlán, amelyik alig várja, hogy rávethesse magát a prédájára. Nyughatatlan, vad tekintete ide-oda járt

Edward és köztem, de Edwardon soha nem pihent meg egy fél másodpercnél tovább. Nem bírta levenni a szemét rólam, ahogyan én sem róla.
Csak úgy áradt belőle a feszültség, szinte vibrált a levegő. Tisztán éreztem, micsoda vágy, micsoda emésztő szenvedély uralja. És mintha én is hallanám a gondolatait. Pontosan tudtam, mire gondol.
Most végre karnyújtásnyira állt attól, amit akart - kizárólag erre koncentrált több mint egy éve, és most végre olyan közel volt a cél!
A halálom.
A terve pofonegyszerű és könnyen kivitelezhető. A szőke fiú megtámadja Edwardot. Amint Edward figyelmét sikerült elterelni rólam, Victoria rám veti magát.
Gyors lesz majd - nem lesz ideje hosszan eljátszadozni -, de alapos. Valami, amiből lehetetlen talpra állni. Valami, amit még vámpírméreg se tud rendbe hozni.
Meg kell állítania a szívemet. Talán átüti majd fél kézzel a mellkasomat, és összezúzza. Vagy valami ilyesmi.
A szívem vadul, hangosan vert, mintha kifejezetten célpontnak kínálkozna.
Mérhetetlen messzeségből, a sötét erdő túloldaláról, farkasüvöltés hasított a mozdulatlan levegőben. Most, hogy Seth már elment, nem volt, aki közvetítse Edwardnak. A szőke fiú Victoria parancsát leste a szeme sarkából.
Minden szempontból nagyon fiatal volt. Ragyogó kárminpiros szembogara arról árulkodott, hogy nemrégen változtatták át. Erős volt, de tapasztalatlan. Edward tudni fogja, hogyan győzze le. Edward életben fog maradni!
Victoria szótlanul Edward felé bökött az állával, és intett a fiúnak: támadjon.
- Riley - szólalt meg Edward lágy, behízelgő hangon.
A szőke fiú megtorpant, földbe gyökerezett a lába, vörös szeme elkerekedett a csodálkozástól.
- Becsap téged, Riley - mondta Edward. - Hallgass rám! Hazudik neked, ahogy hazudott a többieknek is, akik most odalenn haldokolnak a tisztáson. Tudod, hogy hazudott nekik, sőt, még téged is rávett, hogy hazudj, pedig egyikőtök sem fog odamenni, hogy segítsen rajtuk. Olyan hihetetlen, hogy neked is hazudott?
Riley arcán zavar és tanácstalanság látszott. Edward néhány ujjnyit oldalra húzódott, Riley gépiesen igazodott

hozzá.
- Nem szeret téged, Riley. - Edward lágy hangja szinte hipnotizált, nem lehetett nem odafigyelni rá. - Soha nem is szeretett. Mást szeretett, egy James nevű férfit, és te csak eszköz vagy a számára.
James említésére Victoria felhúzta az ajkát, és vadul vicsorgott. A szemét egy pillanatra sem vette le rólam.
Riley zaklatott pillantást vetett felé.
- Riley - szólította meg újra Edward.
A fiatal vámpír gépiesen ismét Edward felé fordította a tekintetét.
-Tudja, hogy meg foglak ölni, Riley! És egyáltalán nem bánja, sőt, azt akarja, hogy meghalj, hogy ne kelljen többé színlelnie. Igen, de hát ezt te is tudod, nem igaz? Láttad a szemében a kelletlenséget, éreztél valami hamisat a hangjában, amikor mindenféléket ígért neked. És igazad volt. Soha nem kellettél neki. Minden csókja, minden érintése hazugság volt. Edward újra odébb húzódott, pár centivel közelebb a fiúhoz és távolabb tőlem.
Victoria szeme a köztünk megnyíló résre tapadt. Egy másodpercébe se kerül, hogy megöljön - ha erre a legminimálisabb esélye nyílik.
Lassabban, mint az előbb, de Riley újra igazodott Edwardhoz.
- Nem kell meghalnod - ígérte Edward a fiút bűvölve. - Másként is lehet élni, nemcsak úgy, ahogy ő mutatta neked. Az élet nemcsak hazugságokból és vérontásból áll, Riley! Akár most rögtön faképnél hagyhatod, és elmehetsz innen. Semmi szükség rá, hogy meghalj érte és a hazugságaiért!
Edward előre és oldalra csúsztatta a lábát. Most már majdnem harminc centi távolság volt kettőnk között. Riley ezúttal messzebbre húzódott a kelleténél. Victoria lábujjhegyre emelkedett, és előredőlt.
- Ez az utolsó esélyed, Riley! - suttogta Edward.
Riley kétségbeesetten pillantott Victoriára, várva, hogy a nő mondjon valamit.
- Hazudik - szólalt meg Victoria, és leesett az állam a döbbenettől, amikor meghallottam a hangját. - Meséltem is neked a trükkjeikről. Tudod, hogy csak téged szeretlek!
Az arca és a testtartása alapján arra számítottam, a hangja erős vadmacskamorgáshoz hasonlít. De lágy volt és

magas - csilingelő szoprán, mint egy kisgyereké. Az a fajta, amihez szőke fürtök és rózsaszín rágógumi illett volna. Képtelenségnek tűnt, hogy ez a hang abból a vicsorgó szájból, a mögül a vadul villogó fogsor mögül jöjjön.
Riley álla megkeményedett, kihúzta magát. A tekintete kiüresedett - már nem volt benne sem zavarodottság, sem gyanú. Sem semmiféle gondolat. Minden izma megfeszült, ahogy támadni készült.
Victoria remegni kezdett izgalmában. Ujjai karomszerűen begörbültek, miközben alig várta, hogy Edward még néhány centivel
eltávolodjék tőlem.
De a hörgés mégsem felőlük tört fel.
A hatalmas, homokszín alak egyetlen ugrással átrepült a tisztás fölött, Riley-re vetette magát, és a földre teperte.
- Nem! - sikoltotta Victoria hitetlenkedve: babahangja most fülsértően éles volt.
Alig egyméternyire tőlem a hatalmas farkas a földön fekvő vámpírt marcangolta. Valami fehér és kemény csapódott a lábamnál a sziklának. Rémülten elhúzódtam.
Victoria egyetlen pillantást sem vesztegetett a fiúra, akinek az imént még a szerelmét bizonygatta. A szemét továbbra is rajtam tartotta, de olyan vad dühvel méregetett, mint aki megtébolyodott.
- Nem! - sziszegte újra, amikor Edward lassan elindult feléje, és elállta a hozzám vezető utat.
Ám Riley újra talpon termett, formátlannak és megviseltnek látszott, de azért még képes volt nagyot rúgni Seth vállába. Csont reccsent. Seth hátrált, és sántikálva körözni kezdett Riley körül. Riley kinyújtotta a karját, készen rá, hogy fölfogja a támadást, bár úgy láttam, hiányzik egy darab az egyik kezéből. Pár lépésnyire tőlük Edward és Victoria sajátos táncba bonyolódott.
Nem keringtek éppenséggel egymás körül, mert Edward nem engedte, hogy Victoria közelebb férkőzzék hozzám, aki viszont oda-vissza sasszézva próbált rést találni Edward védővonalán. Edward hajlékonyan követte a mozgását. Jobban mondva a másodperc töredékével mindig előbb mozdult, mint Victoria, mert olvasott a gondolataiban, és tudta, mit tervez. Seth oldalról vetette magát Riley-re, és borzalmas, reccsenő hang kíséretében

megint kiszakított belőle egy darabot. Újabb fehér húsdarab röpült a fák közé, és tompa puffanással ért földet. Riley őrjöngve Seth felé sújtott csonka kezével, de a farkas hátraszökkent - hatalmas mérete ellenére elképesztő könnyedséggel mozgott. Victoria a fatörzseket kerülgette a tisztás távolabbi végén. Szemlátomást küzdött magával, a lába a biztonság felé vitte volna, de a szeme továbbra is vágyakozva tapadt rám, mintha mágnesként vonzanám magamhoz. Láttam, ahogy a perzselő vérszomj birokra kel benne a túlélés ösztönével. És Edward is látta.

- Ne menj el, Victoria! - mormolta ugyanazon a hipnotikus hangon, mint az előbb. - Még egy ilyen esélyed soha nem lesz! Victoria csak vicsorgott, sziszegett, de láthatólag nem bírt elszakadni tőlem.

- Később még mindig elmenekülhetsz - dorombolta Edward. - Rengeteg idődd lesz rá. Hiszen ehhez értesz legjobban, nem igaz? James is ezért tartott maga mellett. Ha valaki szereti az életveszélyes játékokat, annak te nagyon hasznos segítség tudsz lenni! Olyan partner, aki kísérteties pontossággal megérzi, mikor kell menekülni. Nem lett volna szabad itt hagynia. Jó hasznát vette volna a képességeidnek, amikor bekerítettük Phoenixben.

Victoria ajkai közül vad morgás tört föl.

- De csak erre voltál jó neki, semmi másra. Hát nem ostobaság ennyi energiát tékozolni rá, hogy megbosszulj valakit, aki legfeljebb annyira tartott, mint egy vadász a kopóját? Merő kényelemből volt csak rád szüksége, semmi egyéb. Én már csak tudom!

Edward ajka féloldalas mosolyra húzódott, miközben megkocogtatta a halántékát.

Victoria fojtott sikollyal villámgyorsan előrevetődött a fák közül, aztán oldalra sasszézott. Edward követte, és újra kezdődött a tánc.

Ebben a pillanatban Riley ökle oldalba találta Sethet. Seth nyüszítve hátrálni kezdett, az oldala meg-megrándult, mintha megpróbálná lerázni magáról a fájdalmat.

Kérlek, szerettem volna könyörögni Riley-nek, de mintha nem lettem volna ura az izmaimnak, amelyek segítségével kinyithattam volna a számat, vagy levegőt pumpálhattam volna a tüdőmből. *Kérlek, ne, hiszen még csak gyerek!* Miért nem menekült el Seth, amíg tehette? Miért nem menekül most sem?

Riley már csaknem beérte, és nekiszorította őt a mögöttem emelkedő sziklafalnak. Victoriát hirtelen érdekelni kezdte a partnere sorsa. Láttam, amint a szeme sarkából fölbecsüli a Riley és köztem lévő távolságot. Seth Riley felé kapott, a szőke vámpír kénytelen volt meghátrálni, mire Victoria vadul felszisszent.
Seth már nem sántikált. Körözés közben időnként egész közel került Edwardhoz, a farka súrolta Edward hátát, és Victoria szeme kiguvadt a döbbenettől.
- Nem, nem fog ellenem fordulni - felelte Edward a Victoria fejében felmerült kérdésre. Kihasználta, hogy Victoria figyelme Sethre terelődött, és kissé közelebb araszolt hozzá. - Hála neked, lett egy közös ellenségünk. Szövetségeseket csináltál belőlünk. Victoria összeszorította a fogát, és megpróbált csakis Edwardra koncentrálni.
- Nézd csak meg közelebbről, Victoria! - Edward szinte dróton rángatta Victoria figyelmét. - Tényleg annyira hasonlít ahhoz a szörnyeteghez, amelyet James követett Szibérián keresztül?
Victoria szeme tágra meredt, pillantása vadul cikázott ide-oda Edward, Seth és énközöttem, körbe-körbe.
- Ugyanaz? - sipította vékony kislányhangján. - Lehetetlen!
- Semmi sem lehetetlen - duruzsolta Edward, miközben néhány centivel megint közelebb csúszott. - Csak az, amit te akarsz! Soha nem érhetsz *hozzá!*
Victoria gyorsan, idegesen rázogatta a fejét, kapkodva hessegette a gondolatokat, amelyekkel Edward igyekezett a figyelmét elterelni, és közben azon mesterkedett, hogy valahogy megkerülje őt, de amint az agyában felvillant a terv, Edward már el is állta az útját. Victoria arca eltorzult a tehetetlen dühtől, hirtelen összehúzódzkodott, mint az ugrani készülő nősténynyoroszlán, és előrelódult.
Victoria nem tapasztalatlan újszülött volt, akit az ösztöne vezet. Inkább halálos fegyver. Még én is láttam a különbséget közte és Riley között, és tudtam, hogy ha Seth ővele került volna szembe, már rég nem élne.
Edward is odébb lendült, elszántan közeledtek egymás felé, és most a nősténynyoroszlán szemközt találta magát a hímmel. A tánc egyre gyorsabb lett.
Olyanok voltak, mint Alice és Jasper a réten, egyetlen elmosódó, sebesen forgó örvényt alkottak, csakhogy ez a

tánc nem volt olyan tökéletesen megkoreografálva. Éles csörrenések és reccsenések hangját verte vissza a sziklafal, valahányszor valamelyikük elvétette a lépést. De olyan gyorsan mozogtak, hogy nem tudtam kivenni, melyikük hibázott... Riley figyelmét is elterelte Sethről ez a gyilkos balett, tekintete nyugtalanul kereste Victoriát. Seth lesújtott, egy újabb darabkát szakított le a vámpírból. Riley felüvöltött, visszakézből hatalmas ütést mért Sethre, és telibe találta a farkas széles mellkasát. Seth hatalmas teste felrepült a levegőbe, és vagy tíz méterrel arrébb olyan erővel vágódott a fejem fölötti sziklafalnak, hogy szinte belerengett az egész hegy. Hallottam, amint a levegő hörögve távozik a tüdejéből, és gyorsan lebuktam, nehogy rám zuhanjon, amikor visszapattant a kőfalról, és nem messze tőlem a földre roskadt.

Seth nyöszörgött. Szürke, éles törmelék záporozott a fejemre, felkarcolta a bőrömet mindenütt, ahol nem takarta ruha. Egy cakkos peremű, hegyes kődarab végiggurult a jobb karomon. Ösztönösen elkaptam, ujjaim ökölbe záródtak a hosszúkás kőszilánk körül, és bennem is föltámadt a túlélési ösztön. Menekülésre nem volt remény, így a testem - mit sem törődve hasznavehetetlenségével - felkészült a küzdelemre.

Az adrenalin csak úgy száguldott az ereimben. Tudtam, hogy a merevítő kötés belevág a tenyerembe. Tudtam, hogy a repedt ujjam tiltakozik. Tudtam, de nem éreztem.

Riley mögött csak Victoria hajának pergő-forgó tüzét láttam, és valami elmosódó fehérséget. A fémes csattanások és reccsenések egyre gyorsabban követték egymást, a sistergő hangok és a dühödt sziszegések arról árulkodtak, hogy ez egyikük

haláltánca lesz. De *melyiküké?*

Riley felém vetődött, vörös, vad tűzben égett a szeme. A köztünk heverő, ernyedt, homokszín szőrrel borított, hatalmas test láttán a keze - csonka, törött keze - karommá görbült. A szája szélesre nyílt, a fogsora megvillant: arra készült, hogy elharapja Seth torkát.

Újabb löket adrenalin áradt szét az ereimben, mint az áramütés, és hirtelen minden világossá vált.

Mindkét küzdelem szoros volt. Seth már majdnem alulmaradt, arról meg fogalmam sem volt, hogy Edward győzelemre vagy vesztésre áll-e. Segítségre volt szükségük. Arra, hogy valami elterelje az ellenfelük figyelmét.

Valamire, ami egy kis levegőhöz juttatja őket.
Megmarkoltam a kőszilánkot, olyan erővel, hogy a merevítő kötés pántja elszakadt.
Elég erős vagyok? Elég bátor? Mekkora erővel bírom az éles követ a testembe döfni? Sikerül annyi időt nyernem, hogy Seth talpra álljon? Elég gyorsan gyógyul ahhoz, hogy hasznára legyen az önfeláldozásom?
Fölgyűrtem a karomon a vastag pulóvert, aztán a kődarab hegyét belenyomtam a könyökhajlatomba. Még ott virított az a hosszú sebhely, amit a születésnapomon szereztem. Akkor a karomból kiserkenő vér elegendő volt hozzá, hogy valamennyi vámpír figyelmét magára vonja, és egy pillanatra mozdulatlanná dermessze őket. Azért fohászkodtam, hogy most is így történjen. Összeszedtem a bátorságomat, és mély lélegzetet vettem.
Erre a hangra figyelt fel Victoria, arra, ahogy beszívtam a levegőt. A szeme egy villanásnyi időre megállapodott rajtam, pillantása találkozott az enyémmel. Az arckifejezésében furcsán keveredett az őrjöngő düh és a kíváncsiság.
Nem tudom, csakugyan hallottam-e azt a halk neszt, miközben más, erősebb zajok verődtek vissza a sziklafalról, és visszhangoztak a fejemben. A saját szívdobogásom is elegendő lett volna hozzá, hogy elnyomja. És mégis, abban a töredék másodpercben, amíg Victoria szemébe néztem, úgy tűnt, hogy ismerős, kétségbeesett sóhajtást hallok.
Ugyanebben a rövid pillanatban a tánc hirtelen durván megszakadt. Olyan gyorsan zajlott minden, hogy mire felfogtam a történések egymásutánját, már véget is ért az egész. Csak utólag rakosgattam össze az eseményeket.
Victoria kiperdült a táncból, egyenesen egy magas lucfenyőnek rohant, és felugrott csaknem a fatörzs feléig. Aztán eleresztette az ágat, és amint földet ért, máris ugrásra készen lelapult.
Ugyanebben a pillanatban Edward - szemmel követhetetlenül - hátrafordult, és elkapta a gyanútlan Riley karját. A hátába térdelt, és a magasba emelte.
A táborhelyet betöltötte Riley fülsiketítő fájdalomsikolya.
Ekkor Seth is talpra ugrott, és eltakarta előlem a kilátás nagy részét.
De Victoriát még mindig láttam. Furcsa, torz tartásban állt, mintha nem bírna teljesen kiegyenesedni - és

vérszomjas arcán
felvillant az álmaimból ismerős mosoly. Összehúzódzkodott, aztán ugrott.
Valami fehér süvített át a levegőn, és nekicsapódott. Akkora zajjal ütköztek össze, mintha felrobbant volna valami. Victoria nekirepült egy fának - az kettőbe törött. Újra talpra esett, és megint ugrani készült, de Edward már a helyén volt. Elöntött a megkönnyebbülés, amikor láttam, hogy egyenesen áll, és semmi baja nem esett.
Victoria meztelen lábfeje egy gyors mozdulatával félrerúgott valamit - azt a fehér lövedéket, amely meghiúsította a támadását. Felém gördült, és csak ekkor láttam, mi az a fehérség. Felfordult a gyomrom.
Az ujjak még mindig mozogtak, a fűcsomókba kapaszkodtak. Riley karja kúszni kezdett a földön a törzse felé.
Seth megint Riley körül körözött, de az most már menekülőre fogta. Folyamatosan hátrált a közeledő vérfarkas elől, az arca
eltorzult a fájdalomtól. Védekezően emelte maga elé megmaradt karját.
Seth nekirontott, és a vámpír megingott. Láttam, ahogy Seth belemélyeszti a fogát Riley vállába, marcangolja, majd hátraugrik. Dobhártyaszaggató, fémes reccsenés hallatszott: Riley elveszítette a másik karját is.
Seth megcsóválta a fejét, és ezt a kart is a fák közé hajította. Fogai közül szaggatott sziszegés tört fel - mintha kuncogna. Riley kínok között, esdekelve felsikoltott:
- Victoria!
Victoria meg se rezzent. Egy pillantásra sem méltatta társát.
Seth úgy lendült előre, mint a labda egy védhetetlen ütéstől. A farkas a fák közé sodorta a vámpírt, s most onnét folytatódott a recsegés, ropogás, sikoltozás. A sikolyok hirtelen elhaltak, de változatlanul úgy hangzott, mintha egy sziklát zúznának szét apró darabokra.
Bár Victoria egyetlen búcsúpillantást sem szánt Riley-re, úgy tűnt, felfogta, hogy egyedül maradt. Hátrálni kezdett Edward elől, a szemében tébolyult csalódottság izzott. Gyors, gyötrődő, vágyakozó pillantást vetett felém, aztán inkább a menekülést választotta.
- Ne! - búgta Edward csábító hangon. - Csak még egy kicsit maradj!

Victoria sarkon fordult, és úgy száguldott a biztonságot jelentő erdő felé, mint a kilőtt nyílvessző. De Edward még gyorsabb volt - mint a puskagolyó.
Az erdő szélén rávetette magát Victoria védtelenül maradt hátára, és egy utolsó, egyszerű lépéssel a tánc véget ért. Edward ajka egyetlenegyszer végigsúrolta a nyakát, mintha becézné. A Seth felől hallatszó sikongás minden más hangot elnyomott, így nem hallatszott semmi, ami arról árulkodott volna, hogy amit látok, az igazából gyilkosság. Lehetett volna Edward csókja is...
És aztán a tűzvörös lobonc elvált Victoria testétől. A fodrozódó, narancsvörös hullámok a földre hullottak, pattantak egyet, majd begurultak a fák közé.

25. TÜKÖR

A szemem tágra meredt az iszonyattól. Igyekeztem másfelé nézni, hogy ne tudjam olyan jól megvizsgálni azt a libbenő, vörös hajfürtökkel borított ovális dolgot.
Edward megint mozgásba lendült. Gyorsan és hideg szakszerűséggel feldarabolta a fejetlen holttestet.
Nem tudtam odamenni hozzá. Nem tudtam engedelmességre bírni a lábamat; oda volt szögezve a kőhöz, amelyen álltam. De árgus szemmel figyeltem minden mozdulatát, sérülés nyomait kutatva rajta. Amikor semmi ilyesmit nem találtam, a szívverésem némiképp csillapodott. Szerelmem hajlékony és kecses volt, mint mindig. Egyetlen szakadást sem láttam a ruháján. Nem nézett felém - oda, ahol a rémülettől dermedten álltam, a sziklafalhoz tapadva -, mialatt halomba hordta a reszkető, rángatózó végtagokat, majd befedte őket száraz tűlevelekkel. Még akkor is kerülte döbbent tekintetemet, amikor szélsebesen nekivágott az erdőnek, hogy előkerítse Sethet.
Mielőtt felocsúdtam volna, már vissza is tértek. Edward keze tele volt Riley részeivel. Seth egy nagyobb darabot hozott a szájában: a törzsét. Rádobták a többire, Edward pedig előhúzott a zsebéből egy szögletes ezüst

öngyújtót, felpattintotta a fedelét, és odatartotta a lángot a száraz gyújtóshoz. Azonnal föllobbant; a tűz hosszú, narancsszín csóvái mohón futottak végig a halotti máglyán.
- Szedjünk össze minden darabot - súgta Edward Sethnek.
A vámpír és a vérfarkas közösen átkutatta a táborhelyet, időnként fehér testdarabokat hajítva a tűzbe. Seth a fogai közé fogva hajigálta a maradványokat. Az agyam leblokkolt, nem értettem, miért nem változik vissza emberré, hiszen akkor a kezét is használhatná.
Edward egy pillanatra sem nézett fel.
Amikor elkészültek, a ropogó tűz bíborszínű, fojtogató füstoszlopot küldött az ég felé. A sűrű füst lassan tekergett, testesebbnek tűnt, és olyan szagot árasztott, mintha tömjént égetnének, kellemetlenül erős és átható volt. Seth mellkasából újra az a kuncogásszerű hang bugyborékolt fel. Edward feszült arcán mosoly villant át. Kinyújtotta a karját, a kezét ökölbe szorította. Seth elvigyorodott, kimutatva éles, tőrszerű fogainak hosszú sorát, aztán az orrával megbökte Edward kezét.
- Jó csapatmunka volt! - biccentett Edward. Seth köhécselt,
bizonyára nevetett.
Aztán Edward mély lélegzetet vett, és lassan felém fordult.
Az arckifejezésén nem tudtam kiigazodni. Olyan óvatos, gyanakvó szemmel méricskélt, mintha én is ellenség lennék - mintha félne tőlem. Pedig amikor Victoriával és Riley-vel került szembe, semmi félelem nem látszott rajta... Az agyam felmondta a szolgálatot, ugyanolyan dermedt és hasznavehetetlen lett, mint a testem. Zavarodottan meredtem rá.
- Bella, drágám! - szólalt meg a leggyöngédebb hangján, és lassan, óvatosan elindult felém. A kezét tenyérrel fölfelé előretartotta. Akármilyen kábult voltam is, erről a jelenetről fura módon az jutott eszembe, úgy közeledik, mint egy letartóztatott bűnöző a rendőr felé, mutatva, hogy nincs nála fegyver...
- Bella, nem dobnád el azt a követ? De vigyázva! Nehogy megsebesítsd magad!
Kezdetleges fegyveremről már meg is feledkeztem, most azonban rádöbbentem, hogy még mindig szorongatom,

olyan erővel, hogy az ujjaim valósággal visítva tiltakoznak. Megint eltört a kezem? Most már nincs mese, Carlisle egészen biztosan gipszbe teszi...
Edward néhány lépésnyire tőlem tétován megállt, a kezét még mindig maga elé tartotta, a tekintete még mindig teli félelemmel. Beletelt néhány másodpercbe, amíg rájöttem, miként működnek az ujjaim. A kődarab nagyot puffant a földön, de a kezem még mindig ugyanabba a tartásba dermedt.
Most, hogy a markom kiürült, Edward mintha kissé megnyugodott volna, de nem jött közelebb.
- Nem kell félned, Bella! - mormolta. - Biztonságban vagy. Nem bántalak!
Ez az érthetetlen bizonygatás csak még jobban összezavart. Csak bámultam, mint egy idióta, próbáltam megérteni, miért hajtogatja ezt.
- Minden rendben lesz, Bella! Tudom, hogy meg vagy rémülve, de most már vége! Senki nem fog bántani! Hozzád sem érek: nem foglak bántani! - mondta újra.
Pislogtam egy sort, és végre megtaláltam a hangomat.
- Miért mondogatod ezt?
Támolyogva felé léptem, ő pedig hátrébb húzódott.
- Mi a baj? - suttogtam. - Mit jelentsen ez az egész?
- Hát te nem... - Aranyszín szeme hirtelen ugyanolyan zavarodottnak tűnt, mint ahogy én éreztem magam. - Nem félsz tőlem? -Tőled? Miért félnék?
Egy lépésnyivel közelebb támolyogtam hozzá, de megbotlottam valamiben - alighanem a saját lábamban. Edward elkapott, én pedig a mellébe temettem az arcom, és zokogni kezdtem.
- Bella, Bella, annyira sajnálom! De már vége, már vége!
- Semmi bajom! - ziháltam. - Minden rendben. Én csak... nagyon... megijedtem. Adj nekem... egy percet. Edward erősebben szorított.
- Úgy sajnálom - mondogatta.
Belecsimpaszkodtam, és amikor újra levegőhöz jutottam, csókolni kezdtem - a mellén, a vállán, a nyakán -,

mindenütt, ahol csak értem. Lassanként az agyműködésem is beindult.
- Jól vagy? - kérdeztem két csók között. - Nem sebesültél meg?
- Semmi bajom - mondta, és az arcát a hajamba temette.
- Seth hogy van? Edward kuncogott.
- Remekül. Ami azt illeti, roppant elégedett magával.
- És a többiek? Alice, Esme? A farkasok?
- Mindenki jól van. Odalenn is vége már az egésznek. Olyan simán ment, mint ahogy megjósoltam. A neheze nekünk jutott idefent. Szükségem volt néhány pillanatra, hogy felfogjam és megemésszem a hírt.
A családom és a barátaim tehát biztonságban vannak. Victoria soha többet nem fog üldözni.
Vége. Többé semmi nem fenyeget bennünket.
De még nem bírtam teljesen elhinni, még mindig össze voltam zavarodva.
- Mondd már meg, miért! - erősködtem. - Miért képzelted azt, hogy félni fogok tőled?
- Sajnálom - mentegetőzött, de még mindig nem értettem, miért. - Annyira sajnálom! Nem akartam, hogy lásd. Hogy így láss engem. Tudom, hogy megrémítettelek...
Ezen megint elrágódtam egy kicsit... szóval ezért közelített felém olyan lassan, ezért tartotta föl a kezét a levegőbe. Mintha azonnal elmenekülnék ijedtemben, ha túl gyorsan közelít hozzám...
- Komolyan? - kérdeztem végül. - Te... csak nem? Te tényleg azt hitted, hogy mostantól félni fogok tőled? - Megvetően fújtam egyet. Ez jó ötlet volt: ha az ember fúj egy nagyot, közben nem bír remegni vagy elcsuklani a hangja. Ráadásul lenyűgözően könnyednek és fölényesnek hat.
Edward az állam alá nyúlt, és úgy fordította a fejemet, hogy olvasni tudjon az arckifejezésemből.
- Bella, én alig néhány perce... - habozott, aztán rákényszerítette magát, hogy folytassa - ...alig néhány perce lefejeztem és széttéptem egy érző lényt, alig húszlépésnyire tőled. Ez téged nem zavar egy csöppet sem?
Összevont szemöldökkel nézett rám.
Vállat vontam. A vállvonogatás szintén jó ötlet. Olyan blazírt.

- Nem igazán. Egyedül attól féltem, hogy te és Seth megsebesültök. Segíteni akartam, de nem sokat tehettem... Láttam, hogy az arca hirtelen elszürkül, és elakadt a hangom.
- Igen - közölte kimérten. - Az a kis trükköd a kődarabbal... Tudod, hogy kis híján szívrohamot kaptam? Pedig az az én esetemben nem egyszerű.
Dühe nem könnyítette meg a helyzetemet.
- Csak segíteni akartam... Seth megsebesült...
- Csak színlelte, hogy megsebesült, Bella! Trükk volt az egész. És akkor *te*... - Megrázta a fejét, képtelen volt befejezni. - Ő nem láthatta, hogy mit művelsz, úgyhogy kénytelen voltam én közbelépni. Seth most morcos is ezért, mert így nem mondhatja, hogy teljesen egyedül bánt el az ellenfelével.
- Szóval Seth csak... színlelt? Edward komoran bólintott. -
Oh...
Mindketten Sethre néztünk, aki úgy tett, mintha mi ott se lennénk, és a lángokat figyelte. Bundájának minden szőrszálából áradt az elégedettség.
- Hát ezt igazán nem tudhattam - vágtam vissza. - És ne hidd, hogy olyan könnyű az egyetlen gyámoltalan személynek lenni az egész környéken! Csak várd ki, amíg én is vámpír leszek! Ne félj, legközelebb én sem fogok a kispadon üldögélni!
Edward arcán hirtelen tucatnyi különféle érzelem söpört át, végül a csúfondáros mellett kötött ki.
- Legközelebb? Arra számítasz, hogy rövidesen újra háborúznunk kell?
- Az én szerencsémmel? Ki tudja?
Égnek emelte a szemét, de azért én láttam, hogy madarat lehetne fogatni vele - mindketten beleszédültünk a megkönnyebbülésbe. Túl voltunk rajta... Vagy... talán mégsem?
- Várj csak! Mit is kezdtél mondani... mielőtt...? - Összerezzentem, mert eszembe jutott, *pontosan* mi előtt is... Istenem, mit fogok mondani Jacobnak? Kettéhasadt szívem fájón feldobogott. Nehéz, majdnem lehetetlen volt elhinni, de a nap legsúlyosabb része még előttem állt, de azért elszántan folytattam: - Valami bonyodalomról

beszéltél! És arról, hogy Alice-nek pontosan meg kell szabnia a menetrendet Sam számára. Azt mondtad, perceken múlhat az egész. Mire gondoltál, mi múlhat perceken?
Edward szeme visszavillant Sethre, és jelentőségteljes pillantást váltottak.
- Igazából semmi különös - mondta Edward gyorsan. - De azért ideje indulnunk...
Értem nyúlt, hogy a hátára kapjon, de én megmerevedtem és elhúzódtam.
- Mit értesz azon, hogy semmi különös? Edward a két tenyere
közé vette az arcomat.
- Csak egy percünk van, úgyhogy légy szíves, ne ess pánikba, rendben? Mondtam, hogy nincs mitől félned. Ugye, elhiszed? Bólintottam, és megpróbáltam leplezni hirtelen támadt rémületemet - mennyi félelmet bírok még elviselni, mielőtt összeomlók?
- Szóval nincs mitől félnem. Értem.
Edward egy pillanatig elgondolkodva szívogatta az ajkát, próbálta eldönteni, mit mondjon nekem. Aztán Sethre pillantott, mintha a farkas szólította volna.
- Mit csinál? - kérdezte Edward.
Seth nyugtalanul felvonyított. Ettől a hangtól égnek állt a hajam a tarkómon. Egy végeérhetetlen pillanatig halálos csönd lett. Aztán Edward fölszisszent:
- Nem! - És egyik kezét úgy emelte a levegőbe, mintha el akarna kapni valamit, amit én nem látok. - Ne! Seth egészteste görcsbe rándult, és a tüdejéből gyötrelmes üvöltés szakadt ki.
Edward ugyanebben a pillanatban térdre hullott, mindkét kezét a halántékára szorította, arca eltorzult a fájdalomtól. Vakrémületemben felsikoltottam, és én is térdre estem mellette. Ostoba módon megpróbáltam lefejteni a kezét az arcáról, de izzadságtól nyirkos tenyerem lecsúszott márvány bőréről.
- Edward! Edward!
Megpróbálta rám fókuszálni a pillantását, és nagy nehezen szétnyitotta összeszorított fogsorát.
- Mi történik? - kiáltottam, miközben Seth tovább vonított kínjában.

- Semmi baj! Minden rendben lesz! - zihálta Edward. - Sam... Segíts a fivérünknek...
Amint kimondta Sam nevét, rádöbbentem, hogy nem Seth és önmaga nevében beszél. Nem támadta meg őket láthatatlan erő. Ezúttal nem itt volt a baj. Mintha ő is a falkához tartozna.
Szervezetem mostanra felélte az összes, rendelkezésére álló adrenalint. Nem maradt belőle semmi. Összeroskadtam, de Edward elkapott, mielőtt beleverhettem volna a fejem a sziklába, aztán talpra szökkent, de közben továbbra is a karjában tartott.
- Seth! - kiáltotta.
Seth összegörnyedt, izmai görcsben rángtak, és úgy tűnt, legszívesebben bevetné magát az erdőbe.
- Nem! - parancsolt rá Edward. - Egyenesen hazamész! Most azonnal! Amilyen gyorsan csak tudsz! Seth nyögve ide-oda ingatta busa fejét.
- Seth! Bízz bennem!
A hatalmas farkas pillantása egy hosszú másodpercre találkozott Edward megkínzott tekintetével, aztán fölegyenesedett, az erdő felé vetette magát, és már el is tűnt, akár egy kísértet.
Edward szorosan a mellére ölelt, és a következő pillanatban már mi is száguldottunk a fák között, egy másik ösvényen.
- Edward! - Alig bírtam kipréselni a szavakat. - Mi történt, Edward? Mi történt Sammel? Hová megyünk? Mi ez az egész?
- Oda kell mennünk a tisztásra - felelte halkan. - Számítottunk rá, hogy ez fog történni, legalábbis nagyon valószínű volt. Ma reggel Alice látta is, hogy mi következik, Samen keresztül továbbította a hírt Sethnek. A Volturi úgy döntött, ideje közbelépni. A Volturi.
Ez már túl sok volt. Az agyam egyszerűen nem volt hajlandó fölfogni a szavakat, úgy tett, mintha nem értené őket.
A fák vad iramban suhantak el mellettünk. Edward lejtőn rohant lefelé, olyan gyorsan, hogy úgy éreztem, mintha megállíthatatlanul

zuhannánk.
- Ne ess pánikba! Nem értünk jönnek! Csak annyian érkeztek az őrök közül, ahányan mindig is szoktak, amikor el kell takarítaniuk valami cirkuszt. Semmi rendkívüli, csak végzik a dolgukat. Persze, úgy tűnik, hogy nagyon gondosan időzítették az érkezésüket. Amiből arra következtetek, hogy azok ott Olaszországban nem bánták volna, ha az újszülöttek csökkentik a Cullen család létszámát - szűrte keményen, komoran a fogán keresztül. - Pontosan tudom, mire gondoltak, amikor odaértek a tisztásra.
- És nekünk ezért kell most visszamennünk? - rémüldöztem. Képes leszek megbirkózni ezzel a helyzettel? Az agyamban akaratlanul is fekete, lobogó köpönyegek képe jelent meg, és én hátrahőköltem előlük. Közel jártam a teljes összeomláshoz.
- Részben ezért is. Mindent összevéve, biztonságosabb, ha ezen a ponton egységesen nézünk szembe velük. Semmi okuk minket zaklatni, de... Jane is ott van. Ha véletlenül megfordul a fejében, hogy mi ketten egyedül vagyunk valahol, távol a többiektől, lehet, hogy kísértésbe esik. Akárcsak Victoria, valószínűleg Jane is rájön, hogy ahol te vagy, ott vagyok én is. Természetesen Demetri is ott van vele. Ő pedig egészen biztos megtalál, ha Jane megkéri rá.
Még gondolni sem akartam erre a névre. Látni sem akartam azt a vakítóan tökéletes gyerekarcot. Valami fura hang tört fel a torkomból.
- Sss, Bella, sss! Nem lesz semmi baj! Alice látja, hogy nem lesz. Alice
látja? De... akkor hol vannak a farkasok? Hol van a falka?
- És a falka?
- Gyorsan el kellett tűnniük onnét. A Volturi nem díjazná, hogy tűzszünetet kötöttünk a
vérfarkasokkal. Hallottam, ahogy a lélegzetem felgyorsul, de nem tehettem ellene semmit.
Zihálni kezdtem.
- Esküszöm, hogy nem lesz semmi bajuk! - nyugtatgatott Edward. - A Volturi nem ismeri fel őket szagról, nem jön rá, hogy a farkasok itt vannak a közelben: ezzel a fajtával nincsenek ismeretségben. A falkának nem lesz

semmi baja.
De nem hatolt a tudatomig, amit mondott. Nem bírtam koncentrálni, a rettegés cafatokra szaggatta a figyelmemet. *Nem lesz semmi baj!,* ezt mondta az előbb... és Seth elkínzott üvöltése...
Edward nem akart válaszolni az első kérdésemre, csak azért beszélt a Volturiról, hogy elterelje a figyelmemet... Nagyon közel jártam az ájuláshoz... épp csak az ujjbegyeimmel kapaszkodtam az öntudat peremén. A fák elmosódó foltokban zúgtak el mellettünk kétoldalt, mint valami sárgászöld folyó.
- Mi történt? - faggattam újra. - Korábban. Amikor Seth vonítani kezdett? Amikor te úgy szenvedtél?
Edward habozott.
- Edward! Mondd meg!
- Már mindennek vége volt - suttogta. Alig hallottam a száguldás keltette szél zúgásától. - A farkasok nem számolták össze a támadókat... azt hitték, az összessel végeztek. És persze Alice nem láthatta előre...
- Mi történt?
- Az egyik újszülött elrejtőzött... Leah megtalálta. A lány nagyon ostobán viselkedett, elbizakodottan, megpróbált valamit bizonyítani. Egyedül akart megküzdeni vele...
- Leah... - ismételtem, és annyira elgyöngültem, hogy még csak nem is szégyenkeztem az egész testemet elárasztó megkönnyebbülés miatt. - De azért meggyógyul, ugye?
- Leah-nak nem esett baja - motyogta Edward. Egy hosszú másodpercig némán meredtem rá.
Sam... Segíts a fivérünknek, fohászkodott Edward. A fivérünknek, nem a nővérünknek...
- Mindjárt odaérünk - mondta Edward, és szemét az ég egy pontjára szegezte.
A tekintetem gépiesen követte az övét. A fák fölött sötét, bíborszínű felhő függött. Felhő? De hiszen ma szokatlanul derült, napsütéses idő van... Nem, nem is felhő - ez ugyanolyan vastag füstoszlop, mint amilyet a mi táborhelyünkön láttam.
- Edward - suttogtam alig hallhatóan. - Edward, valaki megsebesült, igaz?

A fülemben csengett újra Seth gyötrődő kiáltása, láttam Edward szenvedő arcát.
- Igen - suttogta.
- Kicsoda? - kérdeztem, bár természetesen már tudtam a választ. Hát persze, hogy tudtam. Hát persze.
Odaértünk: a fák kétoldalt lelassultak, aztán megálltak. Edward egy hosszú pillanatig hallgatott, mielőtt válaszolt.
- Jacob.
Még futotta rá az erőmből, hogy egyszer rábólintsak.
- Hát persze - suttogtam.
És aztán eleresztettem a peremet, amelybe a tudatom kapaszkodott. Minden elsötétült.

Arra eszméltem, hogy hideg kezek érintenek. Nem is egyvalakié: többeké. Karok fognak át, egy tenyér az arcomra simul, cirógatják a homlokomat, néhány ujj könnyedén a csuklómra kulcsolódik.
Aztán már a hangokat is hallottam. Eleinte csak valami zümmögést, de idővel egyre erősebben és tisztábban, mintha valaki fölhangosítaná a rádiót.
- Carlisle, már öt perc is eltelt! - hallottam Edward aggodalmas hangját.
- Majd magához tér, ha készen áll rá, Edward! - Carlisle hangja, mint mindig, nyugodt és határozott. - Túl sok volt neki, amin ma keresztülment. Hadd védekezzen a maga módján.
De az elmémet nem védte semmi. Fogva tartotta a bizonyosság, amely még eszméletlenül sem hagyott el - és a fájdalom is része volt a sötétségnek.
Úgy éreztem, mintha a lelkem teljesen elszakadt volna a testemtől. Mintha be lennék börtönözve a fejem egyik szűk zugába, irányításra képtelenül. De nem tehettem ellene semmit. Nem bírtam gondolkodni - a fájdalom nem engedett. Nem volt menekülés. Jacob. Jacob.
Jaj nem, nem, nem, nem...
-Alice, mennyi időnk van még? - kérdezte Edward. Továbbra is feszült volt, Carlisle megnyugtató szavai

leperegtek róla. Alice hangja valahonnét messziről jött. Az az ismerős, élénk csicsergés...
- Még van öt percünk. Bella harminchét másodperc múlva kinyitja a szemét. Biztos vagyok benne, hogy már most is hall bennünket.
- Bella, édesem! - duruzsolta Esme lágyan. - Hallasz engem? Most már biztonságban vagy, drágám! Igen, én biztonságban vagyok. Számít ez valamit?
Aztán hideg ajkak érintették a fülcimpámat, és Edward kimondta azt a néhány szót, amely kiszabadított a fejemben lévő kínzókamrából.
- Életben fog maradni, Bella! Most, miközben ezt mondom, Jacob Black már gyógyulófélben van. Rendbe fog jönni. Ahogy a fájdalom és a rettegés szűnni kezdett, visszataláltam a tulajdon testembe. A szemhéjam megrebbent.
- Oh, Bella! - sóhajtott Edward megkönnyebbülten, és az ajka az enyémhez ért.
- Edward! - suttogtam.
- Igen, itt vagyok!
Erőlködve felnyitottam a szemhéjamat, és belenéztem a meleg, aranyszín szempárba.
- Jacob életben van?
- Igen - felelte.
Gyanakodva fürkésztem... nem látom-e valami jelét, hogy csak meg akar nyugtatni... de a tekintete tökéletesen tiszta volt.
- Én magam vizsgáltam meg - szólalt meg Carlisle. Felé fordítottam a fejem, az arca egyszerre volt komoly és megnyugtató.

Lehetetlenség kételkedni a szavában. - Nincs életveszélyben. Hihetetlen tempóban gyógyul, bár a sérülései elég komolyak voltak, úgyhogy beletelik egy-két napba, amíg teljesen rendbe jön, még ha továbbra is ilyen gyorsan javul. Amint itt végeztünk, meg fogok tenni minden tőlem telhetőt, hogy segítsek rajta. Sam megpróbálja elérni, hogy visszanyerje az emberi alakját. Úgy mégiscsak könnyebb lenne kezelnem. - Carlisle kicsit elmosolyodott. - Az állatorvosi diplomát, sajnos, elmulasztottam
megszerezni.
- Mi történt vele? Mennyire komoly a sérülése? Carlisle arca
megint elfelhősödött.
- Egy másik farkas bajba került...
- Leah... - leheltem.
- Igen.
- Jacob félrelökte az útból, de védekezni már nem maradt ideje, minden csontja megrepedt.
Összerándultam.
- Sam és Paul még időben érkezett. La Pushba vitték, és már út közben gyógyulni kezdett.
- Teljesen helyre fog jönni? - kérdeztem.
- Igen, Bella. Nem marad semmi nyoma a sérüléseinek. Fellélegeztem.
- Még három perc - szólalt meg Alice csöndesen.
Küszködve próbáltam fölegyenesedni. Edward észrevette, és talpra segített. Csak
pislogtam az elébem táruló jelenet láttán.
Cullenék laza félkörben vették körül a tüzet. Lángot jóformán nem is lehetett látni, csak a vastag, lilásfekete füstöt, amely, mint valami járvány, terjedt a fényes fű fölött. Jasper állt a legközelebb a szinte szilárdnak tetsző ködfelhőhöz, amely árnyékot vetett rá, úgyhogy az ő bőre nem szikrázott a szivárvány minden színében a napsütéstől, mint a többieké. Háttal állt nekem, a válla megfeszült, a karját kissé széttárta, s gyanakvó

figyelemmel hajolt egy, az árnyékában kucorgó alak fölé... Még annyira kábult voltam, hogy mindössze kissé meghökkentem, amikor rájöttem, hogy mi az. Összesen nyolc vámpír volt a tisztáson.
A lány összekuporodva ült a tűz mellett, karjával átfogta a térdét. Nagyon fiatal volt. Fiatalabb, mint én - legfeljebb tizenöt éves lehetett, sovány volt, a haja sötét. Rám szegezte a pillantását, a szivárványhártyája döbbenetes, ragyogó piros volt.
Még élénkebb, mint Riley-é, szinte izzott. A szeme vadul forgott, mintha nem bírná megfékezni a mozgását. Edward észrevette zavarodottságom.

Az újszülöttnek sikerült átkarolnia. A teste jobb oldalán csaknem

- Megadta magát - magyarázta csöndesen. - Ilyesmit még soha nem láttam. Carlisle-on kívül senkinek nem jutott volna eszébe, hogy fölkínálja. Jaspernek csöppet sem tetszik a dolog.
Nem bírtam levenni a szememet róluk. Jasper szórakozottan dörzsölgette a bal felsőkarját.
- Jasper jól van?
- Kutya baja. Csak csípi a vámpírméreg.
- Megmarták? - kérdeztem elborzadva.
- Egyszerre akart ott lenni mindenhol. Igazából azt szerette volna, ha Alice-nek egyáltalán nem akad ellenfele. - Edward megcsóválta a fejét. - Pedig hát Alice tud vigyázni magára.
Alice nyelvet öltött igaz szerelmére.
- Túlbuzgó szamár!
A fiatal nőstény hirtelen hátravetette a fejét, mint valami állat, és élesen felvonított. Jasper rámordult, mire a lány hátrahőkölt, de az ujjai a földet kaparták, és a feje ide-oda csuklott kínjában. Jasper még jobban fölé görnyedt. Edward, mintha csak véletlenül tenné, úgy fordult, hogy a teste a lány és énközém kerüljön. Átkukucskáltam a hóna alatt a vadul csapkodó lányra. Carlisle egy pillanat alatt Jasper mellett termett. Kezét csillapítóan a karjára tette.
- Meggondoltad magad, kislány? - kérdezte Carlisle szokott, nyugodt hangján. - Nem akarunk elpusztítani, de ha nem tudsz uralkodni magadon, kénytelenek leszünk.
- Hogy bírjátok megállni? - nyöszörgött a lány magas, tiszta hangon. - Őt akarom! - Élénkvörös szeme megint Edwardra szegeződött, és rajta keresztül énrám. A körme újra belevájt a kemény talajba.
- Muszáj kibírnod! - mondta neki Carlisle komolyan. - Önuralmat kell gyakorolnod. Nem lehetetlen, ráadásul csak ez mentheti meg az életedet.
A lány a fejére kulcsolta földes kezét, és csöndesen nyüszített.
- Nem kellene messzebbre mennünk tőle? - rángattam Edward karját.

A lány, amikor meghallotta a hangom, rám vicsorgott, az arca eltorzult a gyötrelemtől.
- Itt kell maradnunk - mormolta Edward. - Már a tisztás északi végénél járnak.
A szívem őrült tempóra kapcsolt, ahogy végigpillantottam a tisztáson, de nem láttam semmit, csak a vastag füstpaplant.
Egy darabig eredménytelenül nézelődtem, aztán a tekintetem visszatért a fiatal nőstény vámpírhoz. Még mindig engem figyelt,
már-már tébolyultan.
Viszonoztam a pillantását. Alabástromfehér arcát állig érő, sötét haj keretezte. Nehéz lett volna megmondani, szépek-e a vonásai, annyira eltorzította őket a düh és a gyötrő szomjúság. Az egész arcot a vadállati, vörös szemek uralták - az ember nehezen tudta elfordítani róluk a tekintetét. Vadul meredt rám, másodpercenként megborzongott és összerándult a teste.
Megbabonázva bámultam, és azon töprengtem, vajon a saját jövendőmet látom-e benne.
Aztán Carlisle és Jasper hátrálni kezdtek felénk. Emmett, Rosalie és Esme is odasietett, ahol mi álltunk Edwarddal és Alice-szel, és körülfogtak bennünket. Ahogy Edward korábban mondta, felsorakoztak, hogy egységesen nézzenek szembe az érkezőkkel, én pedig ott álltam középen, a legbiztosabb helyen.
Erőt vettem magamon, elfordítottam a szememet a vámpírlányról, és a közeledő szörnyetegeket kerestem.
Egyelőre még semmit sem lehetett látni belőlük. Edward egyenesen előrenézett. Hiába követtem tekintetének irányát, nem láttam
semmit, csak a füstöt - sűrű, zsíros füstöt, amely alacsonyan tekergett a talaj fölött, lustán hömpölygött a füvön.
A füstlepel felénk eső oldala hullámzani kezdett, a közepe pedig még jobban elsötétült.
- Hmmm - hallatszott egy fásult hang a ködből. Azonnal
felismertem.
- Isten hozott, Jane! - Edward hangja hűvösen udvarias volt.
A sötét alakok közelebb jöttek, kiváltak a füstből, testet öltöttek. Legelöl Jane haladt - ő viselte a legsötétebb,

csaknem fekete köpönyeget, és ő volt a legkisebb, csaknem fél méterrel alacsonyabb a többieknél. A sötét csuklya árnyékában épphogy ki tudtam venni angyali vonásait.
A mögötte tornyosuló négy szürke leples alak is ismerősnek tűnt. Biztos voltam benne, hogy a legnagyobbat fölismertem, és Félix, mintegy megerősítve a gyanúmat, fölnézett, hagyta, hogy a csuklyája kissé hátracsússzon, majd mosolyogva rám kacsintott. Edward mozdulatlanul állt mellettem, minden ízében uralkodott magán.
Jane tekintete lassan végigsiklott a Cullen családon, aztán megállapodott a tűz mellett kuporgó, újszülött lányon: az ismét a tenyerébe temette az arcát.
- Ezt nem értem. - Jane hangja ugyanolyan fakó volt, mint az előbb, de már korántsem olyan érdektelen.
- Megadta magát - magyarázta Edward, válaszként a Jane agyában gomolygó zűrzavarra.
Jane sötét tekintete Edward arcába villant.
- Megadta magát?
Félix gyors pillantást váltott egy másik árnnyal. Edward vállat
vont.
- Carlisle választás elé állította.
- Azoknak, akik megszegik a törvényt, nincs választási lehetőségük - közölte Jane megfellebbezhetetlenül.
- Ezt ti döntitek el - szólalt meg Carlisle békítőn. - Addig, amíg minket nem próbál többé megtámadni, én nem látok semmi okot rá, hogy elpusztítsam. Sose tanították meg semmire.
- Ez lényegtelen - felelte Jane csökönyösen.
-Ahogy gondolod.
Jane döbbenten meredt Carlisle-ra. Alig észrevehetően megrázta a fejét, aztán úrrá lett az arcvonásain.
- Aro azt remélte, elég messzire jutunk nyugat felé ahhoz, hogy találkozzunk veled, Carlisle!
Üdvözletét küldi. Carlisle bólintott.
- Hálás lennék, ha átadnád neki az én üdvözletemet.
- Természetesen. - Jane elmosolyodott. Amikor így felélénkült az arca, szinte elviselhetetlenül szép volt.

Visszanézett a gomolygó füstre. - Úgy látom, ma elvégeztétek helyettünk a munkánkat... legalábbis a nagy részét. - Szeme újra a fogolyra villant. - Puszta szakmai kíváncsiságból kérdem, hányan voltak? Jó nagy pusztítást vittek véghez Seattle-ben.
- Tizennyolcan, a foglyot is beleszámítva - felelte Carlisle.
Jane csodálkozva a máglya felé fordult, úgy tűnt, megpróbálja fölbecsülni a méretét. Félix és a másik árnyék ezúttal hosszabb pillantást váltott.
- Tizennyolc? - ismételte Jane, és a hangja, most először, bizonytalanul csengett.
- Egytől egyik vadonatújak - legyintett Carlisle. - Teljesen tapasztalatlanok voltak.
- Egytől egyig? - kérdezte Jane éles hangon. - Akkor ki teremtette őket?
- Victoriának hívták - felelte Edward szenvtelenül.
- Csak hívták? - kérdezte Jane.
Edward a keleti erdőség felé biccentett. Jane a távolba nézett... talán látta azt a másik füstoszlopot? Tudni akartam, mit lát, ezért nem fordítottam el róla a szemem.
Jane egy darabig kelet felé bámult, aztán újra a közelebbi máglyát kezdte vizsgálgatni.
- Ez a Victoria... ő, ugye, nincs benne a tizennyolcban?
Nincs. Csak egyetlen kísérőt hozott magával. Az nem volt annyira fiatal, mint ez itt, de az sem lehetett idősebb egyévesnél.
- Szóval húszan voltak - lehelte Jane. - És ki végzett a teremtőjükkel?
- Én - közölte Edward.
Jane szeme elkeskenyedett, aztán a tűz mellett kuporgó lányhoz fordult.
- Te ott! - Fakó hangja harsányabb lett. - A nevedet!
Az újszülött gyűlölködő pillantást vetett Jane-re, és szorosan összezárta az ajkát. Jane
angyali mosollyal nézett rá vissza.
Az újszülött lány válaszként fülsiketítően felsikoltott. A teste torz, természetellenes ívbe feszült. Elfordítottam a

szemem, és legszívesebben a fülemet is befogtam volna. Összeszorítottam a fogamat, remélve, hogy így úrrá leszek a hányingeremen. A sikoltozás egyre hangosabb lett. Megpróbáltam nem figyelni semmi másra, csak Edward sima, érzelemmentes arcára, de erről megint csak az jutott eszembe, milyen volt, amikor őt kínozta meg Jane a pillantásával, és csak még inkább rosszul lettem. Inkább Alice-re néztem, és a mellette álló Esmére. Az ő arcuk ugyanolyan kifejezéstelen volt, mint Edwardé. Végre csönd lett.

- A neved - ismételte Jane, még csak nem is kérdő hangsúllyal.

- Bree - zihálta a lány.

Jane elmosolyodott, és a lány újra felsikoltott. Visszafojtottam a lélegzetemet, míg a sikítás abba nem maradt.

- Mindent el fog mondani, amit tudni akarsz - szólalt meg Edward. - Felesleges ezt művelned vele. Jane felnézett, és máskor kifejezéstelen szemében vidámság csillant.

- Oh, tudom én azt - vigyorgott Edwardra, majd visszafordult a Bree nevű fiatal vámpírhoz.

- Bree, igaz az, amit mond? Tényleg húszan voltatok?

A lány hason feküdt, arcát a földhöz szorította, és lihegett. Nagyon gyorsan válaszolt.

- Tizenkilencen vagy húszan, talán még többen is. Nem tudom biztosan - hadarta rémülten, nehogy Jane újra megkínozza, ha nem tud felelni a kérdésére. - Sara és az a másik, akinek nem tudom a nevét, útközben összeverekedett...

- És ez a Victoria... ő teremtett benneteket?

- Nem tudom - felelte, és újra összerezzent. - Riley sose mondta ki a nevét. Azon az éjjelen semmit sem láttam... nagyon sötét volt, és nagyon fájt... - Bree összeborzongott. - Riley nem akarta, hogy gondolni tudjunk arra a nőre. Azt mondta, a gondolataink nem biztonságosak...

Jane tekintete Edwardra villant, aztán vissza a lányra.

Victoria ezt ügyesen eltervezte. Ha nem szegődik Edward nyomába, sose lehettünk volna biztosak benne, hogy ő áll az egész mögött...

- Beszélj, ki ez a Riley? Miért hozott ide benneteket?

- Riley azt mondta, hogy el kell pusztítanunk ezeket a sárga szeműeket! - hadarta Bree készségesen. - Azt mondta, nagyon könnyű lesz. Azt mondta, övék a város, és hogy arra készülnek, hogy elpusztítsanak minket. Azt mondta, amint végeztünk velük, minden vér, ami csak van a városban, a miénk lesz. Megmutatta nekünk a szagát! - Bree felém bökött a mutatóujjával. - Azt mondta, onnét fogjuk tudni, kiket kell megtámadnunk, hogy ő is velük lesz. Azt mondta, hogy aki elkapja, azé lehet.
Edward foga megcsikordult.
- Úgy fest, Riley-nek nem lett igaza, és mégse volt olyan könnyű - jegyezte meg Jane.
Bree bólintott, láthatólag megkönnyebbült, hogy a beszélgetés fájdalommentes mederben folytatódik. Óvatosan felült.
- Nem tudom, hogyan történt. Szétváltunk, de ők nem érkeztek meg. És Riley is cserbenhagyott minket, nem jött segíteni, ahogy ígérte. És aztán minden összezavarodott, és mindenki darabokra szakadt. - Megint összeborzongott. - Nagyon féltem. El akartam szaladni. Az ott - Carlisle felé nézett - azt mondta, nem bántanak, ha föladom a harcot.

m

- Ah, csakhogy erről nem ő dönt, kicsikém - mormolta Jane furcsán gyöngéden. - A szabályok megszegése nem maradhat következmények nélkül.
Bree értetlenül meredt rá. Jane Carlisle-hoz fordult.
- Biztos, hogy mindet elkaptátok? A többieket is? Carlisle
rezzenéstelen arccal bólintott.
- Mi is kettéváltunk.
Jane halványan elmosolyodott.
- Nem tagadhatom, hogy nagyon imponáló, amit véghez vittetek! - A mögötte álló, magas árnyékok egyetértően mormoltak. - Még sose láttam olyat, hogy egy kolónia veszteség nélkül kerüljön ki a harcból ilyen nagy számú

ellenséges haderővel szemben. És azt tudjátok, mi állt az egész mögött? Igen szélsőséges viselkedésnek tűnik, tekintve, hogy milyen életformát folytattok. És miért a lány volt a kulcs? - Kelletlenül felém fordult.
Megborzongtam.
- Victoria megharagudott valamiért Bellára - mondta Edward szenvtelen hangon.
Jane fölnevetett - egy boldog gyermek aranyosan csengő, gyöngyöző kacagása hangzott.
- Ez az emberlány sajátságosan erős érzéseket vált ki a mifajtánkból - jegyezte meg, és üdvözült arccal a szemembe mosolygott. Edward megmerevedett. Épp időben néztem fel, hogy lássam, amint rólam Jane-re fordítja a tekintetét.
Jane kacagott.
- Csak kipróbáltam, hogy még mindig úgy van-e... Szemlátomást semmit nem ártottam vele.
Megborzongtam, és mélységesen hálás voltam a sorsnak, hogy az a furcsa valami a szervezetemben - amely legutóbb is megvédett Jane-től -, még mindig működik. Edward szorosabban ölelt magához.
- Hát úgy tűnik, nekünk itt nem sok tennivalónk maradt. Fura. - Jane hangja lassanként ugyanolyan fásult lett, mint kezdetben. - Nem szoktunk hozzá, hogy feleslegesek legyünk. Kár, hogy lemaradtunk a küzdelemről. A hallottak alapján elég szórakoztató lehetett.
- Igen - vágta rá Edward. - És ráadásul olyan közel voltatok! Milyen kár, hogy nem egy fél órával korábban érkeztetek. Talán akkor nem jöttetek volna hiába.
Jane rezzenéstelenül állta Edward tekintetét.
- Hát igen. Kár, hogy így alakult, nem igaz?
Edward kurtán bólintott, csak úgy önmagának: Jane válasza megerősítette a gyanúját. Jane
újra a Bree nevű újszülött felé fordult, mérhetetlenül unott arccal.
- Félix? - szólalt meg vontatottan.

m

- Várjatok! - vágott közbe Edward.
Jane felvonta az egyik szemöldökét, de Edward Carlisle-t nézte, miközben sietősen folytatta:
- Mi elmagyaráznánk a szabályokat ennek a lánynak. Úgy látom, nincs ellenére, hogy tanuljon. Eddig maga sem volt tisztában vele, hogy mit csinál.
- Hát persze - csatlakozott Carlisle. - Természetesen készek vagyunk vállalni a felelősséget Bree-ért. Jane arcán a gúny és a hitetlenkedés váltakozott.
- Mi nem teszünk kivételt - mondta. - És második esélyt sem adunk. Ártana a hírnevünknek. Erről jut eszembe... - Hirtelen megint felém fordult, angyalarcán gödröcskék keletkeztek a mosolytól. - Caiust *nagyon* fogja érdekelni, hogy te még mindig ember vagy, Bella! Talán úgy dönt majd, hogy meglátogat.
- Már kitűztük az időpontot. - Alice most szólalt meg először, amióta Jane és társai megérkeztek. - Talán inkább majd mi látogatunk meg benneteket néhány hónap múlva...
Jane arcáról eltűnt a mosoly. Közömbösen vállat vont, ügyet sem vetett Alice-re, Carlisle-hoz beszélt tovább. - Örülök, hogy megismerhettelek, Carlisle! Eddig azt hittem, Aro csak túloz... Nos, remélem, látjuk még egymást... Carlisle szomorúan bólintott.
- Intézd el gyorsan, Félix! - vakkantotta Jane mélységesen unott hangon. - Szeretnék már hazaindulni.
- Ne nézz oda! - súgta Edward a fülembe.
Nem kellett kétszer mondania: amit addig láttam, az is bőven elég volt egy napra - akár egy egész életre is. Szorosan behunytam a szememet, és az arcomat Edward mellébe rejtettem. De hallani azért még így is hallottam.
Először mély, morajló hörgést, aztán éles sikoltást, amely borzalmasan ismerős volt. A sikítozásnak hamar vége szakadt, aztán már csak recsegés-ropogás hallatszott. Edward elkeseredetten dörzsölgette a vállamat.
- Gyerünk! - mondta Jane. Még idejében néztem föl, hogy lássam, amint a magas, szürke köpenyes alakok a füstgomolyag felé suhannak. Az émelyítő szag most megint felerősödött - mintha friss tömjént hintettek volna a tűzre.

A szürke köpönyegeket elnyelte a sűrű homály.

26. ELVEK

Alice fürdőszobájában a polc teli volt ezerféle szépítőszerrel. Mivel a házban mindenki tökéletes és időtálló volt, feltételeztem, hogy csak énrám gondolhatott, amikor megvette a kenceficéket. Kábán olvasgattam a címkéket, letaglózott a pazarlás. Közben gondosan kerültem az egész alakos tükröt. Alice lassú, simogató mozdulatokkal fésülgette a hajamat.

- Ennyi elég lesz, Alice! - mondtam színtelen hangon. - Vissza akarok menni La Pushba!

Hány órája is várok már arra, hogy Charlie végre eljöjjön Billy-éktől, és mehessek Jacobhoz? Minden perc, amely úgy telt, hogy nem tudtam, lélegzik-e még, ezer évnek tűnt. És amikor végre megengedték, hogy odamenjek, és a saját szememmel győződjek meg róla, hogy életben van, olyan gyorsan elröpült az idő! Jóformán még lélegzetet se vehettem, amikor Alice már telefonált Edwardnak, mert ragaszkodott hozzá, hogy folytassuk azt a nevetséges színjátékot, mintha nála aludtam volna. Pedig hát olyan lényegtelen volt...

- Jacob még mindig nincs magánál - felelte Alice. - Carlisle vagy Edward majd telefonál, ha felébredt. És különben is, haza kell menned Charlie-hoz. Ott volt Billynél, látta, hogy Carlisle és Edward már hazajött a sátorozásból, és gyanút fog, ha nem érsz haza időben!

- Nem érdekel. Már bemagoltam a fedősztorit. Különben is, ott akarok lenni, amikor Jacob felébred.

- Most Charlie a legfontosabb! Tudom, hogy nehéz napod volt... bocs, tudom ez nagyon enyhe kifejezés az átéltekre... de ettől még teljesítened kell a kötelességedet! - A hangja komoly volt, már-már megrovó. - Most az a legfontosabb, hogy Charlie ne tudjon meg semmit. Játszd el először a szerepedet, Bella, és aztán utána azt csinálsz, amit akarsz. Egy Cullen arról ismerszik meg, hogy aggályosan lelkiismeretes!

Természetesen igaza volt. Jó oka volt rá, hogy így beszéljen, és ha ez az ok nem lett volna erősebb minden

félelmemnél, fájdalmamnál és bűntudatomnál, akkor Carlisle sose tudott volna rávenni, hogy elmozduljak Jacob mellől, akár eszméleténél van, akár nem.
- Menj haza! - parancsolt rám Alice. - Beszélgess Charlie-val, add elő az alibidet! Vigyázz rá! Felálltam, és ahogy a vér a lábamba áramlott, mintha ezernyi gombostű szurkált volna. Túl sokáig ültem.
- Ez a ruha csodálatosan áll neked - búgta Alice.
- Mi? Oh. Ja igen... kösz szépen a ruhákat - motyogtam inkább csak udvariasságból.
- Szükséged lesz bizonyítékra - mosolygott Alice ártatlanul. - Hogy nézne az ki, ha új cuccok nélkül jönnénk haza az egész napos vásárlásból? Egyébként nagyszerűen nézel ki benne, ha nem szerénytelenség, hogy éppen én mondom ezt...
Zavartan pislogtam, képtelen voltam visszaemlékezni, mit is adott rám. Nem tudtam parancsolni a gondolataimnak, szinte
pillanatonként szétszaladtak, mint a fény elől menekülő bogarak.
- Jacob jól van, Bella! - mondta Alice. Nem volt nehéz rájönnie, hol jár az eszem. - Ha tudnád, Carlisle mennyi extra morfiumot nyomott belé, mert a farkas testhőmérséklete túl hamar elégeti az anyagot, akkor nem csodálkoznál, hogy még nem tért magához. Legalább nincsenek fájdalmai. Egyelőre...
- Van valami, amiről szeretnél beszélni, mielőtt hazamész? - kérdezte Alice együtt érzőn. - Ért egy pár trauma a nap folyamán. Tudtam, hogy mire kíváncsi. De én valami mást szerettem volna kérdezni.
- Én is ilyen leszek? - kérdeztem lehalkított hangon. - Mint az a Bree nevű lány ott a réten?
Sok mindent végig kellett gondolnom, de nem tudtam kiverni őt a fejemből, az újszülöttet, akinek az élete már - olyan hirtelen - véget ért. Ha lehunytam a szemem, újra láttam szomjúságtól eltorzult arcát, és tudtam, hogy az én véremre szomjazott annyira... Alice megsimogatta a karomat.
- Mindenkinél más egy kicsit. De azért nagyjából igen, valami ilyesmi. Némán,
mozdulatlanul álltam, megpróbáltam elképzelni.
- De ez aztán elmúlik - próbált megnyugtatni.

- Mennyi idő alatt? Alice vállat vont.
- Néhány év, talán kevesebb. Lehet, hogy veled másképp történik majd. Még sose láttam senkit, aki maga döntött volna az átváltozás mellett. Érdekes lesz megfigyelni, hogyan játszódik majd le.
- Érdekes - ismételtem.
- Majd vigyázunk rád, hogy ne keveredj bajba.
- Tudom. Megbízom bennetek - mondtam fásultan. Alice a homlokát
ráncolta.
- Ha Carlisle és Edward miatt aggódsz, hidd el, nem lesz semmi bajuk. Azt hiszem, Sam kezd megbízni bennünk... legalábbis Carlisle-ban. Még szerencse. Bár egy kicsit feszült lehetett a légkör, amikor Carlisle kénytelen volt újra eltörni a rosszul összeforrott csontokat.
- Kérlek, Alice!
- Bocs!
Mély lélegzetet vettem, hogy összeszedjem magam. Jacob túl gyorsan gyógyult, és némelyik csontja rosszul forrt össze. Nem volt ugyan magánál, amikor ez történt, de mégis szörnyű volt belegondolni... -Alice, kérdezhetek valamit? A jövővel kapcsolatban? Alice hirtelen óvatos lett.
- Tudod, hogy nem látok mindent előre.
- Nem egészen erre gondoltam. De néha azért mégiscsak látsz valamit a jövőmből. Mit gondolsz, miért nem hat rám semmi? Sem Jane képessége, sem Edwardé, sem Aróé... - Mire végigmondtam, rájöttem, hogy nem is érdekel igazán. Futó kíváncsiságom elhalványodott más, sürgetőbb érzések árnyékában.
Alice viszont nagyon is érdekesnek találta a kérdésemet.
- De Jasper... az ő különleges képessége ugyanúgy hat rád is, mint bárki másra. Ez lehet a különbség, érted? Jasper a testre hat, le tudja csendesíteni, vagy föl tudja hangolni azt. Ez nem illúzió. Én pedig csak az eredményt látom előre, nem pedig a mögöttük lévő okokat és gondolatokat, amelyek hatására a döntések létrejönnek. Amit látok, az nem valakinek az agyában van, ez sem illúzió, hanem a valóság, vagy legalábbis annak egy változata.

De Jane, Edward, Aro és Demetri... ők az ember gondolatain ügyködnek. Jane csak a fájdalom illúzióját teremti meg. Nem tesz igazán kárt a testedben, csak úgy érzed. Érted, Bella? Te biztonságban vagy a saját gondolataidon belül. Ott senki nem érhet hozzád. Nem csodálom, hogy Arót annyira foglalkoztatja, milyen képességeid lesznek a jövőben...
Alice az arcomat leste, tudom-e követni a gondolatmenetét. Valójában ahogy hallgattam, a szavai kezdtek összefolyni, a szótagok és hangok lassan elveszítették jelentésüket. Nem bírtam odafigyelni. De azért bólintottam. Próbáltam úgy tenni, mint aki érti. De Alice-t nem lehetett becsapni. Megcirógatta az arcomat, és azt mormolta:
- Meg fog gyógyulni, Bella! Ezt még jövőbelátás nélkül is biztosan tudom. Indulhatunk?
- Csak még egy dolog. Kérdezhetek még valamit a jövővel kapcsolatban? Nem a részleteket szeretném tudni, csak úgy általánosságban.
- Megteszem, ami tőlem telik - mondta, de újra érződött rajta a bizonytalanság.
- Még mindig úgy látod, hogy vámpír leszek?
- Oh, ez könnyű kérdés! Hát persze, hogy úgy látom! Lassan
bólintottam.
Alice kutatóan, kifürkészhetetlen tekintettel nézett az arcomba. -Te magad
nem tudod, mit akarsz, Bella?
- De tudom. Csak biztos akartam lenni benne.
- Én csak annyira lehetek biztos valamiben, amennyire te az vagy. Tudod jól. Ha meggondolnád magad, akkor az is megváltozna, amit én látok... vagy a te esetedben inkább eltűnne.
Felsóhajtottam.
- De ez nem fog megtörténni. Alice átkarolt.
- Annyira sajnálom! *Átérezni* nem tudom *igazán.* Az én első emlékem, hogy meglátom Jasper arcát a jövőmben... azonnal tudtam, hogy az életem őfelé tart. De együtt tudok érezni veled. Sajnálom, hogy

választanod kell két jó dolog között.
Leráztam magamról a karját.
- Engem te csak ne sajnálj!
Vannak emberek, akik megérdemlik, hogy együtt érezzenek velük. Én nem tartozom közéjük. És igazából nem is kell választanom
- mindössze annyi a teendőm, hogy összetörjek egy jó szívet. - Megyek, és elintézem a dolgot Charlie-val!
Hazahajtottam a furgonomon. Otthon Charlie már várt, és elég gyanakvó hangulatban volt, ahogy azt Alice megjósolta.
- Szia, Bella! Milyen volt a bevásárlókörút? - üdvözölt, amikor besétáltam a konyhába. A karját keresztbe fonta a mellén, a szemét rám függesztette.
- Hosszú - feleltem tompán. - Csak most értünk vissza. Charlie felmérte
a kedélyállapotom.
- Gondolom, hallottad már, mi történt Jake-kel, igaz?
- Igen. A többi Cullen előbb ért haza, mint mi. Esme mondta, hol van Carlisle és Edward.
- Veled minden rendben?
- Persze, csak aggódom Jake miatt. Megcsinálom a vacsorádat, és lemegyek La Pushba.
- Én megmondtam, hogy azok a motorok veszélyesek. Remélem, most belátod, hogy nem a levegőbe beszéltem.
Bólintottam, és kinyitottam a hűtőt. Charlie letelepedett az asztalhoz. Szemlátomást beszédesebb kedvében volt, mint általában.
- De nem kell túlságosan aggódnod Jake miatt. Aki ilyen hangosan bír káromkodni, az egészen biztosan hamar helyre fog jönni.
- Jake magánál volt, amikor te láttad? - kérdeztem, és megpördültem.
- Nagyon is. Hallanod kellett volna! Illetve jobb, hogy nem hallottad. Szerintem nincs ember La Pushban, aki ne hallotta volna. Nem tudom, hol szedte föl ezt a szókincset, de merem remélni, hogy a jelenlétedben nem használ

ilyen szavakat.
- Ma mindenesetre elég jó mentsége volt rá. Hogy nézett ki?
- Cefetül. A barátai hozták be a házba. Még szerencse, hogy olyan jól megtermett fiúk, mert a kölyök nem éppen kicsi. Carlisle azt mondta, hogy a jobb lába meg a jobb karja törött el. Jóformán a teljes jobb oldala összezúzódott, amikor összetörte azt a nyavalyás motort. - Charlie megcsóválta a fejét. - Ha még egyszer meghallom, hogy motorra ültél, Bella...
- Ne aggódj, Apu! Nem fogod meghallani. De tényleg azt hiszed, hogy Jake rendbejön?
- Mérget vehetsz rá, Bella! Ahhoz már eléggé rendben volt, hogy engem ugrasson.
- Hogy ugrasson? - visszhangoztam.
- Hát, miközben valakinek az anyját szidta, és szájára vette Isten nevét, egyszer csak azt mondja nekem: „Lefogadom, most örülsz, hogy Cullent szereti, és nem engem, mi, Charlie?"
Visszafordultam a hűtő felé, hogy Charlie ne lássa az arcomat.
- És én nem is tagadhattam. Edward tényleg sokkal érettebben viselkedik, mint Jacob, amikor a te biztonságodról van szó, ezt az egyet meg kell hagyni.
- Jacob sem éretlen - vettem védelmembe. - Biztos nem az ő hibája volt.
- Fura egy nap ez a mai - szólalt meg Charlie egypercnyi hallgatás után. - Tudod, hogy nem sokat adok a süket babonákra, de azért fura volt... Mintha Billy tudta volna, hogy valami történni fog Jacobbal. Egész délelőtt olyan ideges volt, mint egy pulyka hálaadás napján. Szinte semmit nem hallott abból, amit mondtam neki. És ami még ennél is hátborzongatóbb... emlékszel, februárban és márciusban mennyi bajunk volt a farkasokkal?
Behajoltam a konyhaszekrénybe egy serpenyőért, és a kelleténél pár másodperccel tovább matattam odabent.
- Aha - motyogtam.
- Remélem, hogy nem lesznek újra ilyen problémáink. Ma reggel, amikor a csónakkal kieveztünk, bár nem tudom, minek, mert Billy nem figyelt se rám, sem a halakra, egyszerre csak farkasüvöltést hallottunk az erdőből. Méghozzá nem is egyetlen farkasét, és te jó ég, milyen hangosak voltak! Mintha a falu kellős közepén

vonyítanának. A legfurább az volt, hogy Billy azonnal visszafordult a partra, és kievezett a kikötőbe, mintha a farkasok személy szerint őt hívták volna. Kérdeztem, hogy mi az ördögöt csinál, de meg se hallotta. Alighogy kikötöttünk, a farkasüvöltés elhallgatott. De akkor meg Billynek lett hirtelen roppant sürgős, hogy hazaérjünk, nehogy lemaradjunk a meccsről, pedig még órák voltak hátra a kezdetéig. Motyogott valami hülyeséget, hogy van egy korábbi ismétlés is... korábbi ismétlése egy élő adásban közvetített meccsnek? Én mondom neked, Bella, roppant fura volt!

Charlie egyre a fejét csóválta.

- Na, szóval végül talált valamelyik csatornán egy meccset, amit állítólag meg akart nézni, de aztán oda se figyelt rá. Egész idő alatt a telefonon lógott, Sue-t hívogatta és Emilyt, meg Quil barátod nagyapját. De nem derült ki, tulajdonképpen mit is akar tőlük, mert csak semmiségekről csevegett velük. Aztán a farkasok újra rákezdtek, de most már közvetlenül a ház előtt. Én ilyet még nem hallottam, a hideg kirázott. Kérdeztem Billyt, hogy csak nem állított föl farkascsapdát az udvarában? Mert úgy hangzott, mintha a szerencsétlen állatnak komoly fájdalmai lennének.

Összerezzentem, de Charlie annyira belemerült a történetébe, hogy észre se vette.

- Persze ez az egész teljesen kiment a fejemből - egészen mostanáig -, mert nem sokkal ezután behozták Jacobot. Az egyik pillanatban még a farkas üvöltött odakinn, aztán már mást sem lehetett hallani, mint Jacob káromkodását. Annak a fiúnak aztán nem gyönge a tüdeje!

Charlie elhallgatott egy percre, és töprengő arccal nézett maga elé.

- Vicces, de úgy látszik, valami jó is kisül ebből a szószból. Nem hittem volna, hogy azok ott La Pushban valaha is kigyógyulnak a Cullenékkal szembeni ostoba előítéleteikből. De most valaki Carlisle-t hívta, és Billy iszonyú hálás volt, amikor felbukkant. Én úgy gondoltam, Jake-et kórházba kéne vinni, de Billy otthon akarta tartani, és Carlisle is egyetértett vele. Gondolom, ő tudja, mi a legjobb. Rendes tőle, hogy elvállalt egy beteget, akihez jó sokáig kell majd járnia. És... Elhallgatott, mintha nehezére esnék kimondani valamit. Aztán felsóhajtott, és folytatta.

- És Edward igazán... nagyon rendesen viselkedett. Úgy tűnt, mintha legalább annyira aggódna Jacobért, mint te... mintha a tulajdon testvére feküdne ott. A tekintete... - Charlie megrázta a fejét. - Rendes fiú ez a te Edwardod, Bella! Majd megpróbálom nem elfelejteni. De azért nem ígérek semmit! - Rám vigyorgott.
- Én nem foglak rá emlékeztetni - motyogtam. Charlie kinyújtóztatta a lábát, és jólesően felnyögött.
- Jó itthon! El sem hiszed, milyen zsúfolt tud lenni Billy házikója. Jake hét barátja is bepréselte magát abba a kis nappaliba, alig kaptam levegőt. Feltűnt már neked, hogy mekkorák ezek a quileute kölykök?
-Aha, igen.
Charlie biztatóan nézett rám.
- De tényleg, Bella, Carlisle szerint Jake pillanatokon belül rendbe fog jönni! Azt mondta, a helyzet korántsem olyan rossz, mint amilyennek látszik. Nem lesz semmi baja!
Némán bólintottam.
Jacob olyan... furcsán törékenynek tűnt, amikor lerohantam hozzá, rögtön azután, hogy Charlie elment tőlük. Mindenütt merevítő kötések borították - Carlisle azt mondta, semmi értelme gipszbe tenni, olyan gyorsan gyógyul. Az arca sápadt volt és nyúzott, pedig mélyen aludt. Törékeny, igen ez a jó szó. Akármilyen hatalmas volt is, nagyon törékenynek látszott. De talán csak én képzeltem így, a tudat miatt, hogy össze fogom törni a szívét.
Bárcsak belém csapna a villám, és kettéhasítana! Lehetőleg úgy, hogy fájjon. Most először éreztem úgy, hogy komoly áldozat lesz feladni az ember mivoltomat. Hogy túlságosan sokat veszítek vele. Leraktam Charlie vacsoráját az asztalra, a könyöke mellé, és az ajtó felé indultam.
- Ehm, Bella... Tudnál várni még egy pillanatig?
- Elfeledkeztem valamiről? - kérdeztem a tányérjára pillantva.
- Nem, nem. Én csak... kérni szeretnék tőled egy szívességet - közölte Charlie a padlóval. - Ülj le... nem fog sokáig tartani, ígérem!
Meglepetten leereszkedtem a székre, és megpróbáltam odafigyelni rá.

- Mit szeretnél, Apu?
-A lényeg az, Bella... - Charlie elvörösödött. - Lehet, hogy egyszerűen csak kezdek... babonás lenni... Biztosan attól van, hogy Billyvel töltöttem a napot, és ő olyan furán viselkedett. De van ez a... sejtésem. Úgy érzem, hogy... rövidesen elveszítelek.
- Ne beszélj butaságokat, Apu! - motyogtam bűntudatosan. - Te akartad, hogy továbbtanuljak, vagy nem?
- Csak egy dolgot ígérj meg nekem!
- Oké - mondtam bizonytalanul, mert attól féltem, vissza kell vonnom az ígéretemet.
- Ugye, szólsz nekem, mielőtt valami igazán fontos döntést hozol? Mondjuk, hogy megszöksz vele, vagy ilyesmi?
- Jaj, Apu! - nyöszörögtem.
- Komolyan beszélek. Esküszöm, nem fogok botrányt csapni. Csak annyit ígérj meg, hogy szólsz nekem! Hogy legalább megölelhesselek búcsúzóul...
Elfacsarodott a szívem, de azért esküre emeltem a kezem.
- Ez az egész egy nagy marhaság. De ha ettől te jobban érzed magad... megígérem!
- Köszönöm, Bella! - mondta. - Szeretlek, kölyök!
- Én is szeretlek, Apu! - Megérintettem a vállát, aztán ellöktem magam az asztaltól. - Ha bármire szükséged lenne, Billyéknél vagyok.
Kirohantam, és közben vissza se néztem. Nahát, ez egyszerűen tökéletes, más se hiányzott! Végigdohogtam az utat La Pushig. Carlisle fekete Mercedesét nem láttam Billy háza előtt. Ez egyszerre jelentett jót és rosszat. Természetesen négyszemközt kell beszélnem Jacobbal. De azért azt szerettem volna, ha közben foghatom Edward kezét, mint amikor Jacob nem volt magánál. Ez persze lehetetlen. Viszont hiányzott Edward - az Alice-szel töltött délután rettentően hosszúnak tűnt. Arra gondoltam, hogy ez már önmagában is elegendő alap lenne a döntéshez. Nem tudok élni Edward nélkül. Csakhogy ez a tény még nem teszi kevésbé fájdalmassá azt, ami előttem áll. Csöndesen kopogtattam a bejárati ajtón.

- Gyere csak be, Bella! - szólt ki Billy. A furgonom ezer közül is föl lehetett ismerni.
Benyitottam.
- Szia, Billy! Jacob ébren van?
- Fél órája ébredt fel, éppen mielőtt a doktor elment. Menj csak be hozzá! Azt hiszem, vár téged. Összerezzentem, aztán mély lélegzetet vettem.
- Köszi.
Haboztam egy pillanatig Jacob ajtaja előtt, nem tudtam eldönteni, kopogtassak-e. Végül úgy döntöttem, bekukucskálok, gyáván abban reménykedve, hogy talán újra elaludt. Úgy éreztem, tudnék mit kezdeni néhány perc haladékkal... Résnyire nyitottam az ajtót.
Jacob várt rám, az arca nyugodt volt és sima. A nyúzott, komor kifejezés eltűnt róla, helyét gondosan kimunkált szenvtelenség foglalta el. Sötét szeméből hiányzott minden élénkség.
Nehéz volt látnom az arcát most, hogy tudtam, szeretem. Ez a tudat sok mindent megváltoztatott. Többet, mint hittem volna. Vajon
neki is ilyen nehéz lehetett? - töprengtem. Egész idő alatt, egészen mostanáig?
Hála istennek, valaki betakarta egy paplannal. Föllélegeztem, hogy nem kell látnom a rengeteg sérülést.
Beléptem, és csöndesen behúztam magam mögött az ajtót.
- Szia, Jake! - motyogtam.
Nem felelt. Egy hosszú pillanatig az arcomat fürkészte. Aztán némi erőfeszítéssel átrendezte a vonásait, az ajka enyhén csúfondáros mosolyra húzódott.
- Igen, sejtettem, hogy így lesz - sóhajtott. - Hiába, ez nem az én napom! Először a rosszabbik helyszínt választom, kimaradok a legizgalmasabb bunyóból, és Sethé lesz a dicsőség. Aztán Leah-nak kell idiótának lenni, hogy bebizonyítsa, van olyan kemény gyerek, mint mi, aztán pont nekem kell olyan idiótának lennem, hogy megmentsem. És most meg ez! - Bal kezével arrafelé intett, ahol én álltam tétován az ajtóban.
- Hogy érzed magad? - motyogtam. De hülye kérdés!

- Egy kicsit kótyagosan. Agyar doktor nem tudta biztosan, mennyi fájdalomcsillapítóra van szükségem, úgyhogy találomra nyomta belém. Azt hiszem, kissé túladagolta.
- Legalább most nem fáj semmid.
-Aha. Legalábbis fizikailag nem. - Megint csúfondárosan mosolygott.
Az ajkamba haraptam. Sose leszek már túl ezen? Miért nem akkor próbál megölni valaki, amikor tényleg meg akarok halni? Jacob arcáról eltűnt a fanyar vigyor, a pillantása melegebb lett. A homloka ráncokba szaladt.
- És veled mi a helyzet? - kérdezte olyan hangon, mint aki nagyon aggódik. - Te jól vagy?
- Én? - Döbbenten meredtem rá. Lehet, hogy tényleg túl sok gyógyszert kapott. - Miért kérded?
- Hát úgy értem, abban nagyjából biztos voltam, hogy bántani nem fog, de azt nem tudhattam, mennyire lesz kínos a dolog. Majd belebolondultam, annyira aggódtam miattad, amióta csak magamhoz tértem. Nem tudtam, megengedi-e egyáltalán, hogy meglátogass, vagy ilyesmi. Borzasztó volt várni, és nem tudni semmit. Hogy úsztad meg? Nagyon undok volt? Sajnálom, ha rossz volt neked. Nem úgy képzeltem, hogy egyedül csinálod végig. Azt hittem, én is ott leszek...
Beletelt egy percbe, míg leesett, miről beszél. Csak mondta a magáét, és közben egyre zavartabb képet vágott. Végül felfogtam, mire céloz, és gyorsan megnyugtattam.
- Nem, nem, Jake! Teljesen jól vagyok. Túlságosan is, ami azt illeti. Természetesen egyáltalán nem volt undok. Bár az lett volna! Jacob szeme kitágult, úgy tűnt, a borzalomtól.
- *Micsoda?*
- Még csak nem is volt dühös rám, sőt, még terád sem! Olyan önzetlen, hogy attól csak még rosszabbul érzem magam. Inkább üvöltözött volna, vagy ilyesmi... Még annál rosszabbat is megérdemeltem volna De esze ágában sem volt. Csak az érdekli, hogy én boldog legyek.
- Nem volt dühös? - hitetlenkedett Jacob.
- Nem. Inkább... nagyon is kedves.

Jacob még egy percig értetlenül bámult rám, aztán hirtelen elkomorodott.
- Oh, hogy a pokolba...! - hörögte.
- Mi a baj, Jake? Fáj valamid? - A kezem tétován imbolygott a levegőben, de hiába kerestem a gyógyszereket.
- Nem! - méltatlankodott undorodva. - Ezt nem tudom elhinni! Nem adott neked ultimátumot vagy ilyesmi?
- Szó sincs róla... De mi bajod van? Savanyú képet vágott, és
megrázta a fejét.
- Pedig többé-kevésbé számítottam rá, hogy így fog reagálni. Vigye el az ördög! Ügyesebben taktikázik, mint hittem!
Ahogy ezt mondta, arról eszembe jutott, ahogy ma reggel a sátorban Edward - igaz, egy kicsit kevésbé mérgesen - elismeréssel adózott Jacob gátlástalan harcmodorának. Ezek szerint Jacob még mindig reménykedik, még mindig harcol. Beleremegtem a felismerésbe.
- Edward egyáltalában nem taktikázik, Jake! - mondtam csöndesen.
- Nem a csudát! Pontosan olyan keményen játszik, mint én, csak az a különbség, hogy ő pontosan tudja, mit csinál, én meg nem. Ne engem hibáztass, amiért ő ügyesebben manipulál, mint én. Neki sokkal több ideje volt rá, hogy megtanulja az összes trükköt.
- Edward egyáltalán nem manipulál engem.
- Dehogyisnem! Mikor ébredsz már föl, és veszed észre, hogy ő sem olyan tökéletes, mint amilyennek hiszed?
- De ő legalább nem zsarolt azzal, hogy megöli magát, csak azért, hogy megcsókoljam! - fakadtam ki. Amint kicsúszott a számon, fülig vörösödtem a méregtől. - Ne, várj! Vedd úgy, mintha ezt nem mondtam volna! Megesküdtem magamnak, hogy egy szóval se fogok célozni rá.
Jacob mély lélegzetet vett. Amikor megszólalt, nyugodtabb volt a hangja:
- Miért nem?
- Mert nem azért jöttem, hogy bármiért is hibáztassalak!
- Pedig igaz - ismerte be szemrebbenés nélkül. - Csakugyan ezt tettem.

- Nem bánom, Jake! Nem haragszom rád. Elmosolyodott.
- Én se haragszom. Tudtam, hogy megbocsátasz, és örülök, hogy megtettem. És újra megtenném, ha lehetne. Ezt legalább senki nem veheti el tőlem. Most legalább tudod, hogy te is szeretsz engem. Ez is ér valamit.
- Tényleg? Tényleg jobb így, mint amikor még csak nem is sejtettem?
- Szerinted nem jobb, ha tudod, mit érzel? Legalább nem meglepetésként ér majd egy napon, amikor már késő, mert már férjes vámpír leszel?
Megráztam a fejem.
- Nem úgy értettem, hogy nekem jobb-e így. Hanem hogy neked jobb-e. Vagy rosszabb, hogy én is tudom, hogy szerelmes vagyok beléd? Pedig ettől nem változik semmi. Nem lett volna jobb... nem lett volna könnyebb neked, ha én soha nem jövök rá? Ezt egészen komolyan kérdeztem, és ő is komolyan megfontolta a választ.
- Igen, jobb így, hogy tudod - döntötte el végül. - Ha nem jöttél volna rá... akkor egész életemben azon töprengenék, mi lett volna, ha egyszer mégiscsak ráébredsz... Hogy hátha akkor másképpen döntesz. Most legalább tudom. És legalább megtettem mindent, amit tehettem. - Szaggatottan lélegzett, és lehunyta a szemét.
Megint elfogott a kísértés, hogy megvigasztaljam, és ezúttal nem álltam neki ellen - nem bírtam ellenállni.
Átvágtam a szobán, és letérdeltem Jacob fejénél - az ágy szélére nem mertem leülni, féltem, hogy megnyomom valahol, és fájdalmat okozok neki. Föléje hajoltam, és a homlokom az arcához érintettem. Jacob felsóhajtott, és a hajamba túrt, hogy ott tartson.
- Úgy sajnálom, Jake!
- Mindig tudtam, hogy nincs sok esélyem. Nem a te hibád, Bella.
- Ne kezdd már te is! - nyögtem fel. - Kérlek! Elhúzódott, hogy
jobban lássa az arcomat.
- Mit ne kezdjek?
- Igenis, az én hibám! És torkig vagyok vele, hogy mindenki az ellenkezőjét bizonygatja!
Elvigyorodott, de a szeme komoly maradt.

- Azt akarod, hogy lehordjalak a sárga földig? -Ami azt illeti... azt
hiszem, azt akarom.
Beszippantotta az alsó ajkát, és azon tűnődött, vajon mennyire gondoltam komolyan. Mosoly villant az arcán, aztán a következő pillanatban ádáz képet vágott:
- Megbocsáthatatlan, hogy visszacsókoltál! - köpte a szavakat. - Ha tudtad, hogy úgyis visszatáncolsz, nem kellett volna olyan meggyőzően csinálnod!
Reszketve bólintottam.
- Annyira sajnálom!
-Attól, hogy sajnálod, még nem változik semmi, Bella! Mégis, hogy gondoltad ezt?
- Egyáltalán nem gondolkodtam...! - suttogtam.
- Hagynod kellett volna, hogy elmenjek meghalni. Úgyis ezt akarod.
- Nem, Jacob! - nyöszörögtem, és megpróbáltam visszatartani a könnyeimet. - Nem! Soha!
- Csak nem sírsz? - A hangja megint a régi volt. Türelmetlenül fészkelődött az ágyban.
- De - hüppögtem, és muszáj volt nevetnem, pedig a könnyeim hirtelen ömleni kezdtek. Jacob mocorgott, az ép lábát lecsúsztatta az ágyról, mintha föl akarna állni.
- Mit művelsz? - förmedtem rá a könnyeimen keresztül. - Feküdj vissza, te őrült, még kárt teszel magadban a végén! - Felugrottam, és az ép vállánál fogva két kézzel nyomtam vissza az ágyra.
Megadta magát, nyögve hátrahanyatlott, de közben megragadott a derekamnál fogva, és lerántott maga mellé. Összegömbölyödtem, és az arcomat forró bőréhez szorítottam, hogy elfojtsam azt az ostoba zokogást.
- El sem hiszem, hogy most meg bőgsz... - motyogta. - Csak azért mondtam, mert te akartad. Egyáltalán nem gondoltam komolyan! - mondta, és a vállamat dörzsölgette.
-Tudom. - Mély, szaggatott lélegzetet vettem, igyekeztem összeszedni magam. Hát ez meg hogy történt? Én sírok, és Jacob az, aki vigasztal? - De attól még igaz. Köszönöm, hogy hangosan kimondtad.
- Kapok érte pontot, hogy megríkattalak?

- Hát persze, Jake. - Megpróbálkoztam egy mosollyal. - Ahányat csak akarsz.
- Ne aggódj, Bella, drágám! Minden elrendeződik.
- Nem látom, hogyan - mormoltam. Megveregette a fejem búbját.
- Belenyugszom a sorsomba, és jó leszek.
- Újabb taktikázás? - Úgy fordítottam a fejemet, hogy lássam az arcát.
- Meglehet - kacsintott vidámkodva, de aztán megrándult az arca. - Mindenesetre meg fogom próbálni.
Összevontam a szemöldököm.
- Ne legyél már olyan pesszimista - csattant fel. - Előlegezz nekem egy kis bizalmat!
- Mit értesz azon, hogy ‚jó leszel"?
- A barátod leszek, Bella! - mondta csöndesen. - És nem kérek tőled ennél többet.
- Azt hiszem, ezzel már elkéstünk, Jake. Hogyan lehetnénk barátok, amikor szeretjük egymást? Felnézett a mennyezetre, olyan figyelmesen, mintha oda lenne írva a válasz.
-Talán... ez afféle távbarátság lesz.
Összeszorítottam a fogamat. Örültem, hogy nem néz rám, mert alig bírtam visszafojtani az újra kitörni készülő zokogást. Erősnek

m

kell lennem, gondoltam, csak éppen fogalmam sincs róla, hogyan csináljam...
- Emlékszel arra a történetre a Bibliából? - kérdezte Jacob hirtelen, miközben még mindig a plafont tanulmányozta. - Amelyikben az a király van meg a két asszony, akik összevesznek egy csecsemőn?
- Persze. Salamon király.
- Igy van. Salamon király - ismételte. - Ő azt mondta, vágják kettőbe a gyereket... de ez csak próba volt. Csak azért mondta, hogy lássa, melyik asszony mond le inkább a jussáról, hogy megvédje a gyereket.
-Aha. Emlékszem. Jacob újra felém fordult.

- Én nem próbállak többé kettőbe vágni, Bella!
Nagyon is jól értettem, mit akar mondani ezzel. Azt, hogy ő szeret jobban, és ezzel is azt bizonyítja. Meg akartam védeni Edwardot, meg akartam mondani Jacobnak, hogy Edward is ugyanezt tenné a helyében, hogy ő is lemondana rólam, ha *hagynám.* Hogy itt kettőnk közül én vagyok az, aki nem hajlandó lemondani a másikról. De semmi értelmét nem láttam egy újabb vitának, amivel csak még több fájdalmat okoznék neki.
Pár pillanatig hallgattunk. Jacob arra várt, hogy mondjak valamit, én pedig próbáltam kitalálni, mit is mondhatnék.
- Megmondhatom, mi a legrosszabb az egészben? - kérdezte habozva, amikor végül nem szóltam semmit. - Nem baj? Utána tényleg jó fiú leszek.
- Ha neked attól jobb lesz... -Talán. Rosszabb biztos nem.
- Szóval, mi a legrosszabb az egészben?
-A legrosszabb arra gondolni, hogy mi lehetett volna...
- Hogy mi az, ami talán lehetett volna - sóhajtottam.
- Nem. - Jacob megrázta a fejét. - Én minden szempontból megfelelek neked, Bella! Köztünk minden egészen egyszerűen ment volna, nyugodtan, könnyen, mint ahogy levegőt vesz az ember. Én voltam a számodra kijelölt természetes út... - Egy pillanatra a levegőbe bámult. Vártam. - Ha a világ olyan lenne, amilyennek lennie kéne, ha nem volnának benne se szörnyetegek, se varázslatok...
Most már én is láttam magam előtt, amit ő, és tudtam, hogy igaza van. Ha a világ az a normális hely lenne, aminek elvileg lennie kellene, akkor Jacob és én most együtt lennénk. És boldogok lennénk. Abban a bizonyos világban ő volt a lelki társam - és ebben is az lenne, ha nem borítaná homályba egy másik, sokkal erősebb dolog, valami, ami olyan erős, hogy egy ésszerű világban nem is létezhetne.
Vajon tartogat a sors ilyesmit Jacob számára is? Valamit, ami olyan erős, hogy felülírja az irántam érzett vonzalmát? Hinnem kell benne, hogy így van.
Kétféle jövő, két lelki társ... túl sok ez egyetlen embernek. És annyira igazságtalan, hogy nem csak én fizetek

meg érte. Jacob fájdalma túl nagy árnak tűnt. Olyan nagynak, hogy a puszta gondolatára is elborzadtam, és azon töprengtem: meginognék-e vajon, ha egyszer már nem vesztettem volna el Edwardot? Ha nem tudnám, milyen érzés nélküle élni. Nem tudtam eldönteni. Ez a tudás olyan mélyen átitatta egész lényemet, hogy el sem tudtam képzelni, milyen lennék nélküle.

- Ő olyan neked, Bella, mint valami drog. - Jacob hangja még mindig gyöngéd volt, egyáltalán nem bíráló. - Én is látom, hogy most már nem tudsz nélküle élni. Már késő. De én egészségesebb lettem volna a számodra. Nem kábítószer: én lettem volna a nap, a levegő.

A szám sarka szomorkás mosolyfélére húzódott.

- Tudod, hogy én is így gondoltam rád? Hogy te vagy a nap. Az én személyes napom. Te oszlattad el a felhőket. Felsóhajtott.

-A felhőkkel még csak megbirkózom. De egy napfogyatkozás ellen hiába hadakoznék.

Megérintettem az arcát, aztán rásimítottam a tenyeremet. Jacob felsóhajtott az érintésemre, és lehunyta a szemét. Nagy csönd lett. Egy percig nem hallottam mást, csak Jacob lassú, egyenletes szívverését.

- Most te mondd meg, hogy neked mi a legrosszabb! - kérte.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

- Kérlek!

- Attól tartok, fájni fog.

- Kérlek!

Hogyan is tagadhatnék meg tőle bármit is egy ilyen pillanatban?

- A legrosszabb... - Egy kicsit haboztam, aztán ömleni kezdtek belőlem a szavak: az igazság. - A legrosszabb az, hogy én is láttam magam előtt az egészet... az egész életünket. És én nagyon szeretném ezt az életet, Jake, minden egyes percét. Itt akarok maradni, ezen a helyen, és soha többé nem mozdulni mellőled. Szeretni akarlak, boldoggá tenni. De nem tehetem, és ebbe majd" belehalok! Úgy vagyok én is, mint Sam Emilyvel... soha nem is volt választásom. Mindig is tudtam, hogy igazából semmi sem fog változni. Talán ezért is küzdöttem olyan

keményen ellened.
Úgy tűnt, minden erejével azon fáradozik, hogy egyenletesen lélegezzen. -
Tudtam, hogy nem kellene ezt elmondanom neked. Lassan megrázta a fejét.
- Dehogynem, örülök, hogy megtetted. Köszönöm. - Megcsókolta a fejem búbját, aztán felsóhajtott.
- Mostantól jól fogok viselkedni.
Fölnéztem, és láttam, hogy mosolyog.
- Szóval összeházasodtok, mi?
- Ezt talán hagyjuk!
- Beavathatnál egy-két részletbe. Ki tudja, mikor beszélünk legközelebb.
Eltelt egy perc, mielőtt meg bírtam szólalni. Amikor nagyjából biztos voltam benne, hogy nem fog elcsuklani a hangom, válaszoltam.
- Igazából nem az én ötletem volt... de igen, összeházasodunk. Edwardnak ez sokat jelent, úgyhogy azt gondoltam, miért is ne? Jacob bólintott.
- Ez igaz. Nem olyan nagy ügy... ahhoz képest...
Nagyon nyugodt volt, nagyon tárgyilagos. Hogy csinálja? Kíváncsian rábámultam, de nem kellett volna. Egy pillanatra találkozott a pillantásunk, de ő elkapta az övét. Megvártam, amíg visszanyeri az önuralmát, csak akkor szólaltam meg:
- Hát igen. Ahhoz képest tényleg nem.
- Mennyi időd maradt?
- Attól függ, mennyi idő alatt tudja Alice megszervezni az esküvői bulit! - Halkan felnyögtem, mert elképzeltem, mit fog művelni.
- Előtte vagy utána? - kérdezte Jacob csöndesen. Rögtön kapcsoltam, mire gondol.
- Utána.
Bólintott. Láttam rajta, hogy kissé fellélegzett. Vajon hány álmatlan éjszakát okozhatott neki a közeledő

érettségim?
- Nem félsz? - suttogta.
- De igen - feleltem én is suttogva.
- Mitől félsz? - Most már alig hallottam a hangját. Nem nézett rám, a kezemet bámulta.
- Egész csomó mindentől. - Igyekeztem könnyedén beszélni, de azért továbbra is az igazat mondtam. - Nincsenek mazochista hajlamaim, így eléggé tartok a fájdalomtól. És örülnék, ha valahogy távol tudnám őt tartani erre az időre, mert nem akarom, hogy ő is velem szenvedjen, de azt hiszem, ez nem fog menni. Aztán nem tudom, hogyan oldjam meg a dolgot Charlie-val és Renée-vel... És remélem, hogy *azután* hamarosan képes leszek uralkodni magamon. De megeshet, hogy közveszélyes leszek, és a falkának kell majd elintéznie.
Megrovó arccal nézett rám.
- Majd adnék én annak a farkastesónak, aki meg merné próbálni!
- Kösz!
Halványan elmosolyodott, aztán elkomorodott az arca.
- De nem jóval rizikósabb mégis ez a dolog? Az összes történet arról szól, hogy milyen nehéz... hogy elveszítik az önuralmukat... hogy emberek halnak meg... - Nagyot nyelt.
- Nem, ettől nem félek. Ne légy szamár, Jacob, csak nem hiszel a vámpírmesékben? - Próbáltam erőltetetten tréfálkozni, de Jacob szemlátomást nem méltányolta gyöngén sikerült kísérletemet. - Kétségtelenül van miért aggódni. De hosszú távon megéri. Vonakodva bólintott, bár egyáltalán nem értett egyet velem. Kinyújtottam a nyakamat, hogy a fülébe suttoghassak, miközben arcomat meleg bőréhez tapasztottam:
- Ugye tudod, hogy szeretlek?
- Tudom - lehelte, és a karja ösztönösen szorosabbra zárult a derekam körül. - Tudod, mennyire szeretném, ha ez elegendő lenne.
- Igen.
- Engem mindig megtalálsz, Bella! Ott fogok ücsörögni a kispadon - ígérte lezserkedve, és lazított a szorításán.

Elhúzódtam tőle, a veszteség tompa, súlyos kőként nehezedett a szívemre, és úgy tűnt, hogy amikor elszakadunk egymástól, énem egyik részét ott hagyom nála, mellette, az ágyon. - Mindig vár egy másik lehetőség, ha egyszer úgy alakulna.
Megpróbáltam mosolyogni.
- Míg csak a szívem meg nem szűnik dobogni. Visszavigyorgott.
- Lehet, hogy még akkor is visszafogadnálak... ki tudja? Attól is függ, milyen erős vámpírszagod lesz...
- Meglátogathatlak még? Vagy jobban örülnél, ha többet nem jönnék?
- Majd átgondolom, és megüzenem, mire jutottam - felelte. - Lehet, hogy szükségem lesz társaságra, ha nem akarok megbolondulni. A vámpír szuperdoki azt mondja, nem változhatok farkassá, amíg ő okét nem mond rá, mert azzal szétverném a csontrögzítését.
Jacob grimaszt vágott.
- Légy jó, és csináld azt, amit Carlisle mond! Úgy gyorsabban meggyógyulsz.
- Persze, persze...
- Kíváncsi vagyok, mikor fog megtörténni - mondtam. - Mikor akad meg a szemed azon a lányon, aki neked van teremtve.
- Azért ne reménykedj nagyon, Bella! - Jacob hangja hirtelen nagyon savanyú lett. - Bár gondolom, neked nagy megkönnyebbülést jelentene.
- Talán igen, talán nem. Valószínűleg azt fogom majd gondolni, hogy nem elég jó neked. Kíváncsi vagyok, mennyire leszek majd féltékeny...
-Aztényleg vicces lesz - ismerte el.
- Hát akkor üzenj, ha úgy gondolod, látni akarsz, és én máris jövök - ígértem. Felsóhajtott, és felém fordította az arcát. Lehajoltam, és gyöngéden megcsókoltam.
- Szeretlek, Jacob! Könnyedén felnevetett.
- Én még jobban.

Sötét szeme kifürkészhetetlen pillantással nézett utánam, ahogy kimentem a szobából.

27. VÁGYAK

Nem jutottam messzire: rövidesen képtelen voltam tovább vezetni.
Amikor minden elhomályosult, hagytam, hogy a kerekek maguktól megtalálják az útpadkát, és leálltam. Összegörnyedtem az ülésen, és megadtam magam a gyöngeségnek, ami ellen teljes erőmből küzdöttem Jacob jelenlétében. Rosszabb volt, mint amire számítottam - az ereje még engem is meglepett. Igen, jól tettem, hogy elrejtettem az érzéseimet Jacob elől. Ezt senkinek nem szabad látnia.
De nem lehettem sokáig egyedül - csak addig, amíg Alice föl nem fedezte, hol vagyok, aztán még néhány perc, és megérkezett Edward. A kocsim ajtaja nyikorogva kinyílt, és Edward a karjába zárt.
Ettől egy darabig csak még rosszabb lett. Rosszabb, mert lényem egyik része - a kisebbik ugyan - percről percre hangosabb és dühösebb lett, és kiabálva szidta a másik felemet. Más karok ölelése után sóvárgott. Úgyhogy még ez az új keletű bűntudat is szította a fájdalmam.
Edward nem szólt egy szót sem, engedte, hogy kisírjam magam, míg csak két zokogásroham között Charlie nevét nem kezdtem mondogatni csukladozva.
- Tényleg úgy érzed, hogy haza bírsz már menni? - kérdezte kétkedve.
Számos sikertelen kísérlet után végül valahogy kinyögtem, hogy egyhamar úgysem fog javulni a helyzet. Valahogy túl kell esnem a Charlie-val való találkozáson, mielőtt annyira aggódni kezdene a késés miatt, hogy felhívja Billyt.
így hát Edward hazavitt - ez egyszer meg sem próbálta kiakasztani a furgonom sebességmérőjét -, és vezetés közben szorosan átölelt a másik karjával. Egész úton azon igyekeztem, hogy valahogy erőt vegyek magamon. Csak egy-két perc az egész, mondtam magamnak. Csak annyi, hogy odavetek pár kifogást vagy hazugságot

Charlie-nak, és aztán újra átadhatom magam a fájdalomnak. Ennyit muszáj kipréselnem magamból. Kétségbeesetten keresgéltem a fejemben valami eddig ismeretlen erőforrást. Az erőmből csak annyira tellett, hogy kicsit csendesítsem a zokogásomat - de csak visszatartani bírtam, abbahagyni nem. A könnyeim továbbra is ömlöttek. Hiába kerestem, sehol nem találtam a lelkemben azt a csapot, amivel szabályozhatnám az áradásukat.

- Várj meg odafönn - hüppögtem, amikor a ház elé értünk. Egy percig szorosabban ölelt magához, aztán már ott sem volt. Amint beléptem a házba, egyenesen a lépcső felé indultam.

- Bella! - kiáltott utánam Charlie a szokott helyéről, a kanapéról, amikor elhaladtam mellette. Megfordultam, de nem szóltam egy szót sem. Charlie szeme kimeredt, és talpra szökkent.

- Mi történt? Jacob? Csak nem... - kérdezte.

Vadul ráztam a fejem, és közben igyekeztem megtalálni a hangomat.

- Jobban van, jobban van - ismételgettem rekedten. Mert hát Jacob csakugyan jobban volt, legalábbis fizikailag, és Charlie pillanatnyilag egyedül emiatt aggódott.

- De akkor meg mi baj? - Charlie megragadta a vállamat, tágra nyílt szeme teli volt aggodalommal. - Mi történt veled? Úgy látszik, rosszabbul festek, mint gondoltam.

- Semmi, Apu... Én csak... muszáj volt beszélnem Jacobbal... bizonyos dolgokról, és hát nem volt könnyű... De különben semmi bajom.

Charlie arcán az ijedtség bosszankodássá változott.

- Tényleg ez volt a legalkalmasabb időpont? - kérdezte.

-Valószínűleg nem, Apu, de nem volt más választásom... eljutottunk egy olyan pontra, ahol muszáj volt választanom... Vannak helyzetek, amikor semmiféle kompromisszum nem kínálkozik. Charlie lassan ingatta a fejét.

- Na és hogy fogadta? Nem feleltem.

Egy percen át az arcomat fürkészte, aztán bólintott. Az, amit ott látott, valószínűleg megadta neki a választ.
- Remélem, ez nem hátráltatja a gyógyulását.
- Nagyon gyorsan gyógyul - motyogtam. Charlie felsóhajtott.
Éreztem, hogy az önuralmam meginog.
- A szobámban leszek - közöltem, és egy vállrándítással leráztam magamról a kezét.
- Oké - egyezett bele Charlie. Nyilván látta rajtam, hogy rövidesen újra itatni kezdem az egereket. Márpedig Charlie-t semmi nem rémítette meg annyira, mint a könnyek.
Vakon botladozva tettem meg az utat a szobámig.
Amint odabenn voltam, a karkötőm csatjával kezdtem küszködni, reszkető ujjakkal próbáltam kikapcsolni.
- Ne, Bella! - súgta Edward, és lefogta a kezemet. - Ez most már része annak, ami te vagy. A karjába vett és ringatott, miközben újra kitört belőlem a zokogás.
Úgy éreztem, ez életem leghosszabb napja, és még mindig nem akar véget érni. Vajon vége lesz-e valaha?
Jóllehet az éjszaka könyörtelen lassúsággal telt, nem ez volt életem legrosszabb éjszakája. Ez megvigasztalt. És nem voltam
egyedül. Ez is komoly vigaszt jelentett.
Charlie annyira rettegett az érzelemkitörésektől, hogy eszébe sem jutott ellenőrizgetni, pedig nem voltam éppen csöndes - valószínűleg ő sem aludt többet aznap éjjel, mint én.
Elviselhetetlenül tisztán láttam magam előtt a múltat. Pontosan láttam minden hibát, amit elkövettem, minden fájdalmat, amit okoztam, kis és nagy dolgokban egyaránt. Minden Jacobnak okozott gyötrelem, minden seb, amit Edwardon ejtettem feltolult, és most már nem lehetett elhazudni vagy letagadni semmit.
És rádöbbentem, hogy a mágnesekkel kapcsolatban is tévedtem. Nem Edwardot és Jacobot próbáltam összeerőltetni, hanem saját magam két felét, Edward Belláját és Jacob Belláját. Ám ez a kettő nem létezhetett egyszerre, és nem is lett volna szabad megpróbálnom. Mennyi kárt okoztam!
Aztán az éjszaka közepén egyszerre csak eszembe jutott, mit ígértem magamnak hajnalban - Edward soha többé

nem lehet a tanúja, hogy akár csak egyetlen könnycseppet is ejtek Jacob Black miatt. Ettől aztán valóságos hisztériás rohamot kaptam, ami még jobban megrémítette Edwardot, mint a sírásom. De végül az is elmúlt, ahogy a vihar is kidühöngi magát. Edward nemigen beszélt: csak ölelt, és engedte, hogy tönkretegyem az ingét, amely foltos lett sós könnyeim áradatától. Nem gondoltam volna, hogy ilyen sokáig eltarthat, míg énemnek az a kisebbik, leszakadt része alaposan kisírja magát. De végül eléggé kimerültem, hogy el tudjak aludni. Az öntudatlanság azonban nem mentett meg egészen a fájdalomtól, csak elzsibbasztott, eltompított, mint a gyógyszerek szokták. Elviselhetőbbé tette a gyötrelmet, ami azért még mindig ott lappangott. Még álmomban is tudatában voltam a fájdalomnak, és ez hozzásegített ahhoz, amire szükségem volt: hogy alkalmazkodjam az új helyzethez. A reggel, ha derűsebb kedélyállapotot nem is, de legalább valamelyes lelkierőt hozott magával, képesnek tűntem elfogadni a történteket. Ösztönösen tudtam, hogy ez a szakadás, amely tegnap keletkezett a szívemen, egész életemben fájni fog. Mostantól ez is hozzám tartozik. Idővel majd könnyebb lesz - legalábbis így szokták mondani. De engem nem érdekelt, begyógyítja-e majd a sebemet az idő, vagy sem, csak az, hogy Jacobét begyógyítsa. Hogy megint boldog lehessen.

Amikor kinyitottam a szememet, mindjárt tudtam, hol vagyok, és hogy mi történt. Kinyitottam a szemem - most végre nem volt könnyes -, és a pillantásom találkozott Edward szorongó tekintetével.

- Helló - mondtam rekedten. Megköszörültem a torkomat. Edward nem felelt. Engem figyelt, várta, hogy mikor kezdem újra.

- Nem, semmi baj, jól vagyok! - próbáltam megnyugtatni. - Ez soha többet nem fog előfordulni. Válaszul Edward szeme összeszűkült.

- Sajnálom, hogy végig kellett nézned - mondtam. - Ez nem volt fair veled szemben!

Edward a két tenyere közé fogta az arcomat.

- Bella... biztos vagy benne? Biztos, hogy jól döntöttél? Még sose láttalak ennyire szenvedni... - A hangja elcsuklott az utolsó szónál.

De én tudtam, hogy szenvedtem már ennél jobban is. Megérintettem az ajkát.

- Igen.
- Hát nem tudom... - A homloka ráncba szaladt. - Ha ennyire fáj neked, akkor nem létezik, hogy jól döntöttél.
- Edward, hidd el, tudom, hogy ki az, aki nélkül nem tudok élni. -De...
Megráztam a fejem.
- Látom, nem érted! Lehet, hogy te elég bátor és elég erős vagy hozzá, hogy nélkülem élj, ha úgy gondolod, hogy így a legjobb. De én sose bírnék ennyire önfeláldozó lenni. Nekem veled kell lennem. Csak így tudok élni.
Láttam, hogy még mindig kételkedik. Nem lett volna szabad megengednem, hogy velem maradjon ma éjszaka... de olyan nagy szükségem volt rá!
- Ideadnád azt a könyvet? - mutattam át a válla fölött.
Edward értetlenül felvonta a szemöldökét, de azért gyorsan a könyvért nyúlt, és odaadta.
- Már megint ez? - kérdezte.
- Csak eszembe jutott valami, és meg akarom keresni azt a részt... hogy is mondta pontosan... - Belelapoztam a könyvbe, és könnyen megtaláltam a keresett oldalt. A lap sarka ugyanis szamárfüles lett, annyiszor nyitottam ki ezen a helyen. - Cathy egy szörnyeteg, de azért néhány dologban igaza van - mormoltam. Halkan felolvastam azt a néhány sort, inkább csak magamnak. - „Életem nagy értelme: ő. Ha mindenki más elpusztulna, és csak ő maradna életben: általa tovább élnék én is! De ha mindenki megmaradna, csak ő pusztulna el, az egész világ idegen lenne számomra, és nem érezném magam többé részesének." - Bólintottam, megint csak magamnak. - Pontosan tudom, mire gondolt. És azt is tudom, ki az, aki nélkül nem tudok élni.
Edward kivette a könyvet a kezemből, és a szoba másik végébe hajította - könnyű puffanással landolt az íróasztalomon. Karjával átfonta a derekamat.
Tökéletes arcán mosoly ragyogott, bár az aggodalom még ott sötétlett a homlokán.
- Heathcliffnek is voltak jó pillanatai - mondta. Neki nem volt szüksége a könyvre, hogy szó szerint idézzen. Közelebb húzott magához, és a fülembe suttogta. - „Nem élhetek az életem nélkül! Nem élhetek lelkemtől megfosztva!"

- Igen - mondtam csöndesen. - Pontosan erről van szó.
- Bella, én nem tudom elviselni, hogy szenvedsz. Talán...
- Nem, Edward! Csúnyán elszúrtam a dolgokat, és most ezzel a tudattal kell együtt élnem. De tudom, mit akarok, és hogy mire van szükségem... és hogy most mit fogok csinálni!
- Miért, mit *fogunk* most csinálni?
Elmosolyodtam azon, hogy kijavított, aztán felsóhajtottam.
- Megyünk, és beszélünk Alice-szel.
Alice a veranda legalsó lépcsőjén ácsorgott, nem volt türelme odabenn kivárni minket. Úgy festett, menten örömtáncra perdül, annyira feldobta a hír, amit majd mindjárt közlök vele.
- Köszönöm, Bella - dalolta, miközben kiszálltunk a furgonból.
- Ne örülj korán, Alice! - figyelmeztettem, és felemeltem a kezem, hogy leállítsam. - Egy-két feltételem azért van.
-Tudom, tudom, tudom! Legkésőbb augusztus 13-ig be kell fejeznem az előkészületeket, vétójogod van a vendéglistát illetően, és ha valamivel túllövök a célon, soha életedben nem állsz többet velem szóba!
- Oh, oké! Szóval akkor ismered a szabályokat.
- Ne aggódj, Bella, minden tökéletes lesz. Akarod látni a ruhádat? Néhány mély lélegzetet kellett vennem. *Bármit, ami neki örömet szerez, mondtam magamban.*
- Hát persze!
Alice önelégülten elmosolyodott.
-Te, Alice! - igyekeztem könnyedén csevegni. - Mikor is vetted meg a ruhámat?
Valószínűleg nem volt meggyőző a lezserkedésem, mert Edward megszorította a kezemet.
Alice megindult előttünk befelé a házba, a lépcső felé.
- Ezek a dolgok nem mennek egyik pillanatról a másikra, Bella! - magyarázkodott. A hangján éreztem, hogy jobb szeretne kitérni a kérdés elől. - Úgy értem, nem lehettem biztos benne, hogy így alakulnak a dolgok, de

azért volt rá sansz...
- Mikor? - kérdeztem újra.
- Perrine Bruyere-nél hosszú a várólista - mentegetőzött. - A varratott ruhaköltemények nem születnek egyik pillanatról a másikra. Ha nem gondolkodtam volna jó előre, akkor a végén kénytelen lennél valami áruházi készruhát viselni! Úgy láttam, nem fogok egyenes választ kapni.
- Per... kicsoda?
- Nem tartozik a legmenőbb divattervezők közé, Bella, úgyhogy semmi okod hisztizni! Még egyelőre csak ígéretes kreátor, és pont abban specialista, amire nekem szükségem volt.
- Nem fogok hisztizni.
- Nem, tényleg nem fogsz... - Alice gyanakodva fürkészte nyugodt arcomat. Aztán amikor beléptünk a szobájába, Edwardhoz fordult.
- Kifelé!
- De miért? - kérdeztem.
- Bella! - nyögött fel. - Ismered a szabályokat. A vőlegény nem láthatja a ruhádat az esküvő napjáig.
Újabb mély lélegzetet vettem.
- Én egyáltalán nem bánom, ha látja. És úgyis tudod, hogy látta már a te fejedben. De ha te így akarod...
Alice kitoloncolta Edwardot, aki rá se hederített, le nem vette rólam a pillantását, szemlátomást félt egyedül hagyni Alice-szel. Intettem neki, és reméltem, hogy elég békés arcot vágok ahhoz, hogy megnyugtassam. Alice becsukta az orra előtt az ajtót.
- Eddig minden rendben - mormolta. - Gyere!
Megragadta a csuklómat, és a gardrób felé vonszolt - nagyobb volt, mint az én hálószobám -, aztán a hátsó sarokba húzott, ahol egy hosszú, fehér, cipzáras nejlonzsák lógott az egyik fogasról egymagában.
Alice egyetlen lendületes mozdulattal lehúzta a cipzárt, aztán a zsákot óvatosan lecsúsztatta az akasztóról. Hátrált egy lépést, kezével a ruha felé mutatott, mint valami tévés társasjáték háziasszonya.

- Na? - kérdezte izgalomtól elakadó lélegzettel.
Egy hosszú pillanatig némán vizsgálgattam a ruhát, csak hogy Alice-t idegesítsem egy kicsit. Az arca kezdett elborulni.
- Oh - mondtam, és elmosolyodtam, hogy feloldjam a feszültséget. - Értem.
- Na, hogy tetszik? - kérdezte.
Ez a ruha is pontosan olyan volt, mintha egyenesen az Anne-sorozatból lépett volna elő.
-Természetesen tökéletes. Pontosan ilyen kell nekem. Te egyszerűen zseni vagy!
Elvigyorodott.
- Tudom.
- Ezerkilencszáztizennyolcas modell? - találgattam.
- Többé-kevésbé - bólintott. - A nagyját én terveztem, az uszályt, a fátylat... - Amíg beszélt, megérintette a fehér szatént. - A csipke eredeti. Tetszik?
- Gyönyörű. Pontosan az, ami Edwardnak tetszeni fog.
- De azért neked is tetszik? - unszolt.
- Igen, Alice. Azt hiszem, pontosan ez az, amire szükségem van. Tudom, hogy csodákra leszel képes... ha nem esel túlzásokba. Alice arca felragyogott.
- Megnézhetem a te ruhádat is? - kérdeztem. Alice értetlenül pislogott.
- Ugye, nem azt akarod mondani, hogy nem rendelted meg egyúttal a te koszorúslány ruhádat is? Nem szeretném, ha az első koszorúslányom valami áruházi konfekciót viselne! - Úgy tettem, mintha a puszta gondolattól is kilelne a hideg.
Alice hevesen átölelt.
- Köszönöm, Bella!
- Hogy lehet, hogy ezt nem láttad előre? - ugrattam, és megcsókoltam égnek meredő haját. - Szép kis jósnő vagy!
Alice az ajtó felé táncolt, az arca sugárzott a lelkesedéstől.

- Még annyi mindent el kell intéznem! Menjetek játszani Edwarddal! Nekem rengeteg dolgom van! Kiszáguldott a szobából.
- Esme! - kiáltotta, aztán eltűnt.
Saját, lassú tempómban követtem. Edward a folyosón várt, a faburkolatú falnak támaszkodva.
- Ez nagyon-nagyon kedves volt tőled - mondta.
- Úgy látom, boldog - helyeseltem.
Megérintette az arcomat. A szeme most egészen sötét volt, régen hagyott magamra utoljára. Aprólékosan tanulmányozta az arckifejezésemet.
- Gyerünk innét! - javasolta hirtelen. - Menjünk ki a mi rétünkre! Ez csábítóan hangzott.
- Gondolom, most már nem kell rejtőzködnöm, igaz?
- Nem. Túl vagyunk a veszélyen.
Futás közben nagyon csöndes volt és elgondolkodó. A szél az arcomba vágott, de már melegebb volt, a vihar végleg elvonult. Az eget felhők borították, mint rendesen.
Ma csöndes és vidám volt a rét. A fű zöldjét itt is, ott is százszorszépek sárga, fehér foltjai törték meg. Hanyatt vetettem magam, nem törődtem vele, hogy a föld még nedves egy kicsit, és a felhők játékát figyeltem, próbáltam mindenféle alakokat beléjük látni. De a felhőréteg túlságosan sima és egyenletes volt, puha, szürke takaró, minták nélkül. Edward leheveredett mellém, és megfogta a kezemet.
-Tehát augusztus tizenharmadikán? - kérdezte könnyedén, néhány percnyi meghitt hallgatás után. -Akkor még van egy hónap a születésnapomig. Nem akarom, hogy túl közel legyen hozzá. Felsóhajtott.
- A papírforma szerint Esme három évvel idősebb Carlisle-nál. Tudtad? Megráztam a fejem.
- És ez sose jelentett számukra problémát.
Edward hangjában nyugtalanság bujkált, az enyém ellenben nyugodt volt:
- A korom nem is annyira fontos, Edward. Az a lényeg, hogy készen állok. Eldöntöttem, melyik életet választom, most már szeretném elkezdeni élni.

Megsimogatta a hajamat.
- Na és miért kértél vétójogot a meghívottak listájával kapcsolatban?
- Nem igazán érdekel, kiket hív meg Alice, de... - Tétován elhallgattam. Nem szívesen magyarázkodtam ezzel kapcsolatban, aztán úgy döntöttem, jobb túlesni rajta. - Nem vagyok benne biztos, vajon Alice szükségét érezné-e... hogy meghívjon pár farkast is. Viszont mi van, ha Jake úgy érzi... hogy el kellene jönnie. Hogy ez a helyes viselkedés részéről, hogy megbántana, ha nem jönne. Nem kéne ezen keresztülmennie.
Edward egy percig hallgatott. Én a fák csúcsát bámultam, a halványszürke ég háttere előtt majdhogynem feketének tűntek. Egyszer csak Edward átfogta a derekamat, és a mellére húzott.
- Mondd, miért csinálod ezt, Bella? Miért döntöttél úgy, hogy szabad kezet adsz Alice-nek?
Elmeséltem, miről beszélgettünk Charlie-val előző este, mielőtt elmentem meglátogatni Jacobot.
- Nem lenne szép tőlem, ha Charlie-t nem hívnám meg - mondtam végül. - És ha már Charlie ott lesz, ezt azt jelenti, hogy meg kell hívni Renée-t és Philt is. Akkor meg már miért ne legyen meg Alice-nek is az öröme? Talán ez az egész könnyebb lesz Charlie-nak, ha annak rendje és módja szerint elbúcsúzom tőle. Még ha úgy is véli majd, hogy nagyon korai még férjhez mennem, nem akarom megfosztani attól a lehetőségtől, hogy az oltárhoz kísérjen. - Az utolsó szavaimat némi grimasz kísérte. - Igy legalább anyu, apu és a barátaik tudni fognak a döntésem legjobb részéről, elmondom nekik a legtöbbet, amit elmondhatok. Tudni fogják, hogy téged választottalak, és hogy együtt vagyunk. Tudni fogják, hogy boldog vagyok, bárhol legyek is. Azt hiszem, ez a legtöbb, amit tehetek értük.
Edward a két tenyere közé fogta az arcomat, és jó ideig figyelmesen nézte.
- Az alku nem érvényes! - közölte hirtelen.
- Micsoda? - szisszentem fel. - Vissza akarod vonni az adott szavadat? Szó sem lehet róla!
- Nem akarok visszavonni semmit, Bella. Én tartom magam az alku rám eső részéhez. De téged föloldalak az ígéreted alól. Minden úgy lesz, ahogy akarod, nem szabok feltételeket.

- De hát miért?
- Bella, azt hiszed, nem látom, mit csinálsz? Azon igyekszel, hogy mindenki mást boldoggá tegyél. De engem nem érdekel más. Én téged szeretnélek boldoggá tenni. És ne gyötörd magad azzal, hogyan mondod meg Alice-nek. Ezt én átvállalom. És garantálom, hogy nem fog neked bűntudatot okozni.
- De én...
- Nem. Úgy fogjuk csinálni, ahogy te akarod. Mert az, ahogy én akartam, nem működik. És még én mondtam rád, hogy makacs vagy... Nézd meg, hogy én mit műveltem! Ostobán ragaszkodtam az elképzeléseimhez, én akartam megmondani, mi lesz a legjobb neked, és az lett a vége, hogy csak megbántottalak. Újra meg újra, mélyen megbántottalak. Most már nem bízom magamban.
Legyél boldog a magad módján! Mert én csak elrontom, ha a fejem szerint akarom csinálni. Szóval... - odébb húzódott alattam, kiegyenesítette a vállát. - Úgy fogjuk csinálni, ahogy te szeretnéd. Ma éjjel. Még ma. Minél előbb, annál jobb. Majd beszélek Carlisle-lal. Arra gondoltam, ha elég morfiumot adna neked, talán nem lenne annyira rossz. Legalábbis érdemes megpróbálni - mondta, és olyan erővel szorította össze a fogát, hogy megcsikordult.
- Edward, nem...
Az ajkamra fektette az ujját.
- Ne aggódj, Bella, drágám! Nem feledkeztem meg a másik kívánságodról sem...
Beletúrt a hajamba, az ajka lassan - de nagyon komolyan - simogatni kezdte az enyémet, mielőtt ráébredtem volna, mit is mondott. Hogy mire is készül.
Nem volt sok időm, hogy cselekedjek. Ha túl sokáig várok, elfelejtem, miért is akarom megállítani. Már most sem bírtam normálisan lélegezni. Belemarkoltam a karjába, hogy közelebb húzódzkodjam hozzá, az ajkam az övéhez tapadt, és készségesen válaszolt minden ki nem mondott kérdésére. Megpróbáltam ellenállni a kábulatnak, hogy meg bírjak szólalni.
Edward gyöngéden átfordult, és lenyomott a hűvös fűbe. *Ó, mit törődöm én bármi mással!* Ujjongott lényem

kevésbé nemes része. A fejem beleszédült leheletének édességébe.
Nem, nem, nem! - vitatkoztam magammal. Megráztam a fejem, mire Edward ajka lecsusszant a torkomra, és így levegőhöz jutottam.
- Hagyd abba, Edward! Várj egy kicsit! - A hangom éppoly gyönge volt, mint az akaraterőm.
- Miért? - suttogta a nyakam alatti mélyedésbe. Megtettem mindent, hogy
a hangom határozottan csengjen.
- Nem akarom, hogy most történjen meg.
- Nem-e? - kérdezte, és a hangjában mosoly bujkált. Megint az ajkamra tapadt, és ezzel megakadályozott a beszédben. Forróság áradt szét az ereimben, és valósággal égetett, ahol a bőröm az övéhez ért.
Megpróbáltam összpontosítani. Már az is mérhetetlen erőfeszítésembe került, hogy a kezemet kihúzzam a hajából, és a mellére tegyem. De azért sikerült. Aztán megpróbáltam eltolni magamtól. Ha csak rajtam múlik, biztos nem sikerül, de Edward azonnal engedett - tudtam előre, hogy így lesz.
Kissé elhúzódott, hogy az arcomba nézzen, és a pillantása nem segített megőrizni az elszántságomat. A szeme parázslott, mint a fekete tűz.
- Miért? - kérdezte megint halkan, rekedten. - Szeretlek. Akarlak. Most azonnal!
A gyomromban verdeső pillangók hirtelen a torkomba libbentek. Edward kihasználta, hogy képtelen vagyok beszélni.
- Várj, várj! - próbáltam szólni, miközben az ajka ott volt az enyémen.
- Ne miattam! - mormolta tiltakozva.
- Tessék? - ziháltam.
Felnyögött, és ellökte magát tőlem. Újra a hátára fordult. Egy percig csak feküdtünk egymás mellett, és próbáltunk lassabban lélegezni.
- Mondd meg, hogy miért ne! - követelte. - De nagyon remélem, hogy nem miattam nem akarod! Micsoda buta feltételezés! Mintha lett volna bármi az életemben, ami nem őmiatta történt.

- Edward, ez nagyon fontos nekem. Szeretném ezt úgy csinálni, ahogy helyes.
- Ahogy ki szerint helyes?
- Szerintem.
Föltámaszkodott a könyökére, és helytelenítő arccal nézett le rám.
- No és *hogyan* akarod helyesen csinálni? Nagyot fújtam.
- Felelősségteljesen. Mindent a megfelelő sorrendben. Tartozom annyival Charlie-nak és Renée-nek, hogy a lehető legjobb döntést hozzam, ami az adott helyzetben lehetséges. És miért fosztanám meg Alice-t a szórakozásától, ha már egyszer úgyis tartunk esküvőt? És igenis, minden emberileg lehetséges módon hozzád akarom kötni magam, mielőtt megkérlek rá, hogy tegyél halhatatlanná. Be fogom tartani az összes szabályt, Edward! Nekem nagyon-nagyon fontos a te lelked, és nem kockáztatok semmit. És nem fogsz tudni eltántorítani!
- Lefogadom, hogy el tudnálak! - mormolta, és a szeme megint felparázslott.
- De nem fogsz! - mondtam, és próbáltam nyugodt hangon beszélni. - Nem fogsz, mert most már tudod, hogy igazából erre van szükségem.
- Nem vagy valami sportszerű! - mondta vádlón. Rávigyorogtam.
- Soha nem is ígértem, hogy az leszek! Visszamosolygott, és
vágyakozó pillantást vetett rám.
- Ha esetleg meggondolnád magad...
- Te leszel az első, akivel közölni fogom - ígértem.
Ebben a pillanatban eleredt az eső, az első cseppek halk, tompa puffanással hullottak a
fűre. Sötét pillantást vetettem az ég felé.
- Hazaviszlek - mondta, és letörölte a parányi vízcseppeket az arcomról.
- Az eső nem probléma - dünnyögtem. - Az is csak azt jelzi, hogy itt az ideje hazamenni, és megtenni valamit, ami nagyon kellemetlen lesz, és valószínűleg rettentő veszedelmes is!
Edward szeme riadtan megrebbent.

- Még szerencse, hogy golyóálló vagy - sóhajtottam. - Szükségem lesz arra a gyűrűre! Itt az ideje közölni a hírt Charlie-val. Savanyú arcom láttán elnevette magát.
- Rettentő veszedelmes - ismerte el. Újra felnevetett, aztán a farmernadrágja zsebébe nyúlt. - De legalább ezért nem kell kitérőt tennünk.
És újra felhúzta a gyűrűt oda, ahová való, a bal kezem gyűrűsujjára.
Ahol immár ott is fog maradni - vélhetőleg az örökkévalóság hátralévő részére...

EPILÓGUS

Választás

JACOB BLACK

- Jacob, mit gondolsz, meddig fog ez még tartani? - kérdezte Leah. Türelmetlen. Nyafog. Összeszorítottam a fogam.
Mint mindenki más a falkából, Leah is tudott mindent. Tudta, miért jöttem ide - a világ végére, ahol a föld az éggel és a tengerrel érintkezik. Hogy egyedül legyek. Tudta, hogy semmi mást nem szeretnék, csak ezt. Egyedül lenni. De azért csak rám erőltette a társaságát.
Őrjítően idegesített, de azért egy rövid pillanatig nagyon elégedett voltam magammal. Mert most már nem kellett azzal törődnöm, hogy uralkodjak az indulataimon. Most már egészen könnyen ment, egészen természetesen. A vörös köd nem borította el a szememet. A forróság nem remegett végig a gerincemen. A hangom is nyugodt volt, amikor feleltem neki.
- Egy sziklaugrást, Leah! - mutattam le a lábamhoz.
- Jaj, ne már, kölyök! - Eleresztette a füle mellett, amit mondtam, és leheveredett mellém a földre. - Fogalmad nincs, milyen nehéz ez nekem.

- Neked? - Egy percbe is beletelt, míg elhittem, hogy komolyan beszél. - Azt hiszem, nincs még egy ember a földön, Leah, aki ennyire csak magával törődne, mint te! Nem szeretném összezúzni az álomvilágot, amelyben élsz, azt, amelyikben te vagy a világegyetem középpontja, és a nap körülötted kering, úgyhogy inkább nem taglalom, mennyire nem érdekel a problémád. Nyomás! Tűnés!
- Csak egy percre próbáld meg az én szemszögemből nézni ezt az egészet, oké? - folytatta, mintha meg se szólaltam volna.
Ha ezt azért csinálta, hogy kibillentsen a rossz hangulatomból, akkor sikerrel járt. Nevetni kezdtem. Közben furcsa módon rosszul esett hallani a tulajdon hangomat.
- Hagyd abba a röhögést, és figyelj rám egy kicsit! - fakadt ki.
- Ha úgy teszek, mintha figyelnék, utána elhúzol? - kérdeztem, és rápillantottam örökösen morcos arcára. Az volt az érzésem, már nem is tud másmilyen képet vágni.
Eszembe jutott, hogy volt idő, amikor Leah-t csinosnak tartottam, talán még szépnek is. De ez rég volt. Ilyesmi mostanában senkinek eszébe se jutna. Kivéve Samet. Ő soha nem fog megbocsátani magának. Mintha az ő bűne lenne, hogy Leah ilyen keserű hárpia lett.
Savanyú képe felizzott, mintha csak olvasott volna a gondolataimban. Valószínűleg olvasott is.

- Én ettől rosszul vagyok, Jacob! El tudod képzelni, milyen érzés ez *nekem?* Még csak nem is kedvelem Bella Swant. És kénytelen vagyok szenvedni az ő pióca-szerelme miatt, mintha én is szerelmes lennék belé. Hát nem látod, hogy ez mennyire kikészít? Múlt éjjel is azt álmodtam, hogy csókolózom a csajjal. Most mondd meg, mi a francot kezdjek ezzel?
- Gondolod, hogy érdekel?
- Nem bírok már a fejedben lenni, értsd meg! Mikor gyógyulsz már ki belőle? Hiszen férjhez fog menni ahhoz az izéhez. Az meg majd átváltoztatja olyanná, mint ők. Ideje továbblépni, hapsikám!
- Fogd már be! - hörögtem.

Tudtam, nem volna jó húzás visszavágni. Inkább leharapom a nyelvem. De nagyon meg fogja bánni, ha nem húz el innét. Most azonnal.
- Valószínűleg úgyis kinyírja - vigyorgott Leah gúnyosan. - A legendák szerint messze ez a leggyakoribb eset. Lehet, hogy a temetés még jobb lezárás, mint az esküvő. Ha-ha.
Ezúttal nem ment olyan könnyen, hogy megőrizzem a nyugalmamat. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam legyűrni azt a forró ízt a szájamban. Kézzel-lábbal védekeztem a gerincemen végigfutó tűz ellen, erőnek erejével ragaszkodtam emberalakomhoz, miközben a testem rázkódott és szét akart szakadni.
Amikor visszanyertem az önuralmamat, sötét tekintetet vetettem Leah-ra. Láttam, hogy a kezemet nézi, ahogy a reszketése lassan csillapodni kezd. És közben mosolyog. Jó vicc, mondhatom...
- Ha téged annyira idegesít ez a nemi szerepzavar, Leah - mondtam lassan, minden egyes szót hangsúlyozva -, akkor mégis, mit gondolsz, milyen érzés nekünk Samet a te szemeden keresztül nézni? Épp elég, hogy Emily kénytelen elviselni a te rögeszmés ragaszkodásodat. Az igazán nem hiányzik neki, hogy mi fiúk is odalegyünk a vőlegényéért...
Dühös voltam, mégis bűntudatot éreztem, amint láttam, hogy rándul meg Leah arca a fájdalomtól.
Föltápászkodott - megállt egy pillanatra, hogy felém köpjön -, aztán elrohant az erdő felé, és közben úgy remegett, mint egy hangvilla.
Sötéten fölnevettem.
- Nem talált!
Sam leharapja a fejemet ezért, de megérte. Leah nem fog többet piszkálni. És ha úgy adódna, újra megtenném.
Mert a szavait nem bírtam kiverni a fejemből, beleégtek az agyamba, és olyan fájdalmat okoztak, hogy alig kaptam levegőt.
Nem is az bántott annyira, hogy Bella valaki mást választott, nem engem. Fájt, de ez a fájdalom nem sokat számított. Ezzel a
fájdalommal együtt tudnék élni bután hosszúra nyúló életem végéig.

De az nagyon is bántott, hogy hajlandó mindenről lemondani - engedni, hogy megálljon a szíve, a bőre kihűljön, és az agya egy ragadozó agyává dermedjen. Hogy szörnyeteg legyen belőle. Idegen.
Eddig azt hittem, ennél semmi sem lehet rosszabb, semmi sem lehet fájdalmasabb a világon.
De ha Edward megöli Bellát...
Megint feltámadt a dühöm. Talán ha nincs itt Leah, jó lett volna hagyni, hogy ez a forróság farkassá változtasson, olyan lénnyé, amelyik jobban meg tud birkózni ezzel a helyzettel. Olyan lénnyé, amelynek az ösztönei erősebbek, mint az emberi érzelmek. Állattá, amelyik nem ugyanúgy éli át a fájdalmat. Vagy másféle fájdalmat érez. Legalábbis a mostaninak egy másik változatát. De Leah futás közben átváltozott, és én nem akartam osztozni a gondolatain. Magamban mindennek elmondtam, amiért még ezt a menekülési lehetőséget is elzárta előlem.
Minden igyekezetem ellenére reszketett a kezem. A dühtől? A fájdalomtól? Azt sem tudtam, pontosan mi ellen küzdök éppen. Hinnem kellene abban, hogy Bella életben marad. De ehhez bizalom kellene - olyan, amit én nem akartam érezni, megbízni abban a vérszívóban annyira, hogy elhiggyem, képes lesz őt életben tartani.
Bellából valaki más lesz, és én agyaltam, vajon hogyan fog ez hatni rám. Olyan lesz majd, mintha meghalt volna, ha látom, ahogy ott áll, mint valami kőszobor? Mint egy jégszobor? Ámikor majd aző illata is égetni fogja az orrom, és legszívesebben széttépném, megszaggatnám... Hogyan lesz vajon? Lehetséges, hogy tényleg meg akarom majd ölni? És az vajon lehetséges-e, hogy ne akarjam megölni, amikor már ő is egy lesz *közülük?*
Néztem, ahogy a hullámok a part felé gördülnek. A sziklaperem alá érve eltűntek a szemem elől, de hallottam, amint nekicsobbannak a homoknak. Addig néztem őket, amíg rám nem sötétedett, és még azután is, sokáig.
Hazamenni nem volt túl jó ötlet. De kezdtem megéhezni, és semmi jobb nem jutott az eszembe.
Fintorogva átbújtattam a karom azon az idióta felkötő kendőn, és megragadtam a mankóimat. Jobb lett volna, ha Charlie nem lát aznap, hogy aztán mindenkinek elfecsegje a „motorbalesetemet". Most hurcolhattam ezeket az idétlen kellékeket. Utáltam őket. Amikor beléptem a házba, apám arcára pillantva kezdtem úgy érezni, jobban jártam volna, ha inkább éhen maradok. Aggasztotta valami. Nem volt nehéz rájönni - ilyenkor mindig túlzásba

vitte a könnyedséget.
Egy kicsit sokat is beszélt. Még le sem ülhettem, máris összehordott hetet-havat arról, hogyan telt a napja. Sose szokott ennyit fecsegni, csak ha valamit nagyon nem akar elmondani. Próbáltam nem figyelni rá, és a kajára koncentrálni. Minél gyorsabban sikerül magamba tömnöm...
- ...és Sue is benézett ma. - Apu jó hangosan beszélt, nem lehetett nem odafigyelni rá. Mint rendesen. - Bámulatos nő! Keményebb, mint egy grizzly. De fogalmam sincs, hogyan boldogul a lányával. Sue-ból nagyszerű farkas lett volna. Leah meg inkább csak afféle nőstény - kuncogott egyet a viccén.
Egy kicsit várt, hogy felelek-e, de úgy tűnt, nem hajlandó tudomást venni üres, halálosan unott arckifejezésemről. Pedig általában idegesíteni szokta. Bárcsak ne fecsegne tovább Leah-ról! Épp ki akarom verni a fejemből...
- Seth sokkal könnyebb eset. Persze, te is könnyebb eset voltál, mint a nővéreid, amíg... na jó, tudom, hogy neked sokkal nehezebb, mint nekik volt.
Nagyot sóhajtottam, aztán kibámultam az ablakon. Billy egy hangyányival tovább hallgatott a kelleténél.
- Levelet kaptunk ma - mondta végül. Hát ezt a témát kerülgette eddig...
- Levelet?
- Egy... esküvői meghívót.
Minden izmom görcsbe merevedett. Forró tajték söpört végig a hátamon. Megmarkoltam az asztal szélét, nehogy remegni kezdjen a kezem.
Billy folytatta, mintha nem vett volna észre semmit.
- Van benne egy levél is, neked címezve. Nem olvastam el.
Kiemelte a vastag, elefántcsontszínű borítékot a térde és a tolószék oldala közül, ahol eddig dugdosta, és letette kettőnk közé az asztalra.
- Nem hiszem, hogy el kéne olvasnod. Nem igazán számít, hogy mi van benne. Hülye fordított pszichológia!
Fölkaptam a borítékot.

Nehéz, vastag papirosból volt. Drága. Túl elegáns itt Forksban. Az esküvői kártya is ugyanaz, túl csicsás és hivatalos. Holtbiztos, hogy nem Bella választotta. Semmi sem vallott az ő ízlésére a félig áttetsző, dombornyomású virágszirmokkal díszített oldalakon. Lefogadom, hogy nem tetszett neki, egy csöppet se. El se olvastam, még a dátumot sem néztem meg. Kit érdekel? A borítékban a meghívón kívül volt még egy kettőbe hajtott, vastag, elefántcsontszínű papír, amelynek a hátlapjára az én nevemet írták fekete tintával. A kézírás nem tűnt ismerősnek, de ugyanolyan előkelősködő volt, mint a többi. Egy fél pillanatig azon töprengtem, nem puszta kárörömből irkál-e nekem a vérszívó. Kinyitottam a levelet. *Jacob!*

Ezzel, hogy írok neked, megszegem a szabályokat. Bella attól félt, hogy fájdalmat okozok neked, és nem akart semmi módon kényszerhelyzetbe hozni. De én tudom, hogy ha a dolgok másként alakultak volna, én örültem volna, ha van választási lehetőségem, ígérem, hogy vigyázni fogok rá, Jacob! Köszönöm neked őt, köszönök neked mindent.

Edward

- Jake, csak ez az egy asztalunk van - mondta Billy, és rámeredt a bal kezemre.

Olyan görcsösen szorongattam az asztal peremét, hogy az komoly veszélybe került. Egyenként kiegyenesítettem az ujjaimat, és közben kizárólag erre a tevékenységre koncentráltam, aztán összekulcsoltam a kezem, nehogy eltörjek valamit.

- Á, különben nem is számít - motyogta Billy.

Fölálltam az asztaltól, és közben lekaptam a pólómat. Leah remélhetőleg már hazaért.

- Még nincs túl késő - mormogta Billy, ahogy kivágtam az ajtót magam előtt.

Még be sem értem a fák közé, már rohantam, a ruháimat úgy szórtam magam mögé, mint megannyi nyomjelzőt - mintha bizony haza akarnék találni...

Szinte túl könnyű volt most átváltozni. Még csak gondolnom sem kellett rá. A testem már tudta, hová igyekszem, és mielőtt még megkérhettem volna rá, már meg is tette, amit akartam. Most már négy lábam volt, és valósággal repültem.

A fák egyetlen áramló, fekete tengerré olvadtak össze körülöttem. Az izmaim minden erőlködés nélkül, ütemesen húzódtak össze és lazultak el. Napokon keresztül képes lennék így rohanni, és még csak el se fáradok. Lehet, hogy ez alkalommal meg is teszem. Csakhogy nem voltam egyedül. *Úgy sajnálom,* hallottam Embry suttogását a fejemben.

Egy pillanatra mindent az ő szemén keresztül láttam. Messze járt, valahol északon, de most sarkon fordult, és rohanvást igyekezett vissza, hogy csatlakozzék hozzám. Felmordultam, és még gyorsabban rohantam. *Várj már meg minket!* - kérte Quil. Ő közelebb volt, épp most indult el a faluból. *Hagyjatok békén!* - vicsorogtam. Éreztem az aggódásukat, bármennyire szerettem volna, hogy a szél és az erdő zúgása elnyomja a hangjukat. Ezt utáltam legjobban - amikor kénytelen voltam az ő szemükön keresztül látni magamat. És most még rosszabb volt, mint máskor, mert a szemük teli volt szánalommal. Látták, mennyire utálom ezt az egészet, mégis utánam akartak rohanni. Ekkor egy új hang szólalt meg a fejemben.

Hadd menjen! - Sam gondolata szelíd volt, de mégiscsak parancs. Embry és Quil lassított, már nem nyargaltak, csak lépegettek. Ha el tudnám érni valahogy, hogy ne halljam őket, és ne lássam, amit ők látnak! A fejemben rettenetes káosz tombolt, ám ha egyedül akarok maradni, csak egy dolgot tehetek: visszaváltozom emberré. De azt a fájdalmat most nem tudtam elviselni. *Változzatok vissza!* - utasította őket Sam. - *Embry, téged majd fölveszlek.* Egymás után hallgattak el a fejemben. Már csak Sam maradt. *Köszönöm* - nyögtem ki nagy nehezen gondolatban.

Gyere haza, amikor majd képes leszel rá! - Alig hallottam a szavait, végül belevesztek a néma ürességbe, ahogy Sam is magamra hagyott. És most végre egyedül voltam.

Igy már jobb... Most végre hallottam az összetapadt, száraz levelek halk zizegését a talpam alatt, egy bagoly szárnyainak

surrogását a fejem fölött, és ahogy az óceán - messze-messze, nyugaton - nyögve csapódik a partnak. Ezt mind hallottam, de semmi többet. És nem is éreztem semmit, csak a sebesség örömét, az izmok, inak és csontok mozgásának harmóniáját, ahogy egyik mérföldet a másik után hagytam magam mögött.

Ha megmarad ez a csönd a fejemben, soha nem megyek vissza. Nem én lennék az első, aki ezt az életformát választja a másik
helyett. Talán ha elég messzire szaladok, soha többé nem kell hallanom őket...
Egyre gyorsabban és gyorsabban rohantam, és Jacob Blacket ott hagytam messze magam mögött.

VÉGE

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Nagyon hálátlan lennék, ha nem mondanék köszönetet annak a rengeteg embernek, aki segített túlélni egy újabb regény születését.
A szüleim jelentették számomra a sziklaszilárd támaszt: nem is értem, hogy bír valaki regényt írni, akinek nincs egy édesapja, aki ellátja jó tanácsokkal, és egy édesanyja, akinek a vállán kisírhatja magát.
Férjem és fiaim hihetetlenül türelmesek voltak - mindenki más már régen a bolondokházába csukatott volna. Kösz, hogy megtűrtetek a háznál, fiúk!
És köszönet az én Elizabethemnek - Elizabeth Eulbergnek, a legfantasztikusabb menedzsernek -, mert ha ő nincs, aligha sikerül megőriznem a józan eszemet a felolvasó körutak során és között. Keveseknek adatik meg a szerencse, hogy ilyen szoros munkakapcsolatban legyenek a legeslegjobb barátjukkal, és én mindörökre hálás vagyok a sorsnak a sajtkedvelő középnyugati lányok egészséges lelkivilágáért.
Jodi Reamer továbbra is zseniálisan és nagy tapintattal egyengeti a pályafutásomat. Megnyugtató a tudat, hogy ilyen jó kezekben vagyok.
És az is csodálatos, hogy a kéziratai is jó kezekben vannak. Hálás köszönet Rebecca Davisnek, amiért annyira ráhangolódott a történetre, amikor az még csak a fejemben létezett, és mindig segített megtalálni gondolataim kifejezésére a legmegfelelőbb szavakat.

És neked is köszönöm, Megan Tingley, először is, hogy olyan rendíthetetlenül hittél ebben a könyvben, másodszor, hogy addig csiszolgattad, amíg ragyogni nem kezdett.
A Little, Brown and Company Booksnál mindenki hihetetlen odaadással gondozta a műveimet. Tudom, hogy mindannyian szeretetből tettétek, és hálásabb vagyok érte, mint hinnétek. Köszönöm nektek, Chris Murphy, Shawn Foster, Andrew Smith, Stephanie Voros, Gail Doobinin, Tina Mclntyre, Ames O'Neill és mindenkinek, aki hozzájárult a Twilight saga sikeréhez. El sem hiszem, hogy akkora szerencsém volt, hogy fölfedeztem Lori Joffst, aki a leggyorsabb, egyszersmind a legalaposabb olvasószerkesztő a világon. Micsoda öröm, hogy van egy barátom és munkatársam, aki annyira érzékeny, tehetséges, és még ahhoz is van türelme, hogy az én nyafogásomat meghallgassa...
Köszönet megint csak Lori Joffsnak, valamint Laure Cristianónak, Michaela Childnek és Ted Joffsnak, amiért létrehozták és életben tartják a Twilight online-univerzumának legfényesebb csillagát, a Twilight-lexikont. Mélységesen hálás vagyok azért a kemény munkáért, amellyel megteremtettétek azt a kellemes helyet, ahol a könyv rajongói találkozhatnak és eszmét cserélhetnek egymással. Köszönöm további különféle országokból való barátaimnak, akik létrehozták a Crepuscule-es.com-ot, ezt a fantasztikus honlapot, amely túllép a nyelvi korlátokon. Elismerésem Brittany Gardenernek fantasztikus teljesítményéért, amelyet
a *Twilight* and *New Moon* by Stephenie Meyer MySpace Group-on végzett - ez az olvasói honlap olyan
kiterjedt, hogy a puszta gondolattól, hogy nekem kellene lépést tartanom vele, lefagy az agyam. Brittany,
csodállak! Katié and Audrey, Bella Penombra maga a szépség. Heather, a Nexus kősziklája.
Itt nem sorolhatom föl az összes fantasztikus honlapot és alkotóit, de nagyon köszönöm mindnyájatoknak!
Ezer köszönet előolvasóimnak, Laura Cristianónak, Michelle Vieirának, Bridget Crevistonnak és Kimberlee Petersonnak,
felbecsülhetetlen javaslataikért, és hogy lelkesedésükkel tartották bennem a lelket.
Minden írónak szüksége van egy független könyvesbolt barátságára: borzasztóan hálás vagyok támogatásukért a Changing Hands Bookstore munkatársainak szülővárosomban, az arizonai Tempe-ben, különösen Faith

Hochhalternek, aki lenyűgöző irodalmi ízlésről tett tanúbizonyságot.
És sokkal tartozom nektek is, a Muse együttes rock-isteneinek, az újabb ihletet nyújtó albumotokért! Köszönöm, hogy továbbra is ontjátok magatokból a jobbnál jobb számokat, amelyeket annyira szeretek hallgatni írás közben. És hálás vagyok a többi sokat hallgatott rockzenekarnak is, akik olyan sokszor segítettek, amikor éppen nem ment az írás, valamint új fölfedezetteimnek, az Ok Go-nak, a Gomeznek, a Placebonak, a Blue Octobernek és a Jack's Mannequinnek.
És mindenek fölött hatalmas, gargantüai méretű köszönet valamennyi rajongómnak! Mélységes meggyőződésem, hogy az én olvasóim a legvonzóbb, legintelligensebb, legizgalmasabb és legodaadóbb olvasók széles e világon! Bárcsak mindegyikőtöknek átnyújthatnék egy Porsche 911 Turbót, egy hatalmas ölelés kíséretében!
A Twilight sagának mára komoly rajongótábora alakult ki. Számtalan lelkes olvasó van, aki képtelen volt kivárni, hogy megjelenjen a második rész, ezért angol nyelven már elolvasták a kötetet. íme néhány vélemény a *Eclipse-ről* az első magyar rajongói oldal látogatóitól. Az oldal elérhető a ***http://www.twilight-info.org/*** címen.
„Twilight után rádöbbentem, van igaz szerelem. *NewMoon* után rájöttem, van igaz barátság. *Eclipse* után észbe kaptam, a kettő nem működik együtt." Aztán felkeltem valaki hangjára: „Add ide, én jövök!" - *K. Veronika (15)*
Az eddigi két kötethez képest ez sokkal érzelemdúsabb, többet tudhatunk meg a szereplőkről, ráadásul Jacob és Bella is még közelebb kerülnek egymáshoz. Imádtam ezt a részt. Szerelem, háború - ezzel a két szóval jellemezném a könyvet. - *B. Petra (13)* Sose hittem volna, hogy valaha is fogok véleményt írni egy könyvhöz. De most mégis azt teszem. Ugyanis az *Eclipse* számomra nem csak egy könyv, hanem eszköz ahhoz, hogy túléljem a mindennapok nehézségeit. - *K. Zsófi (15)*
Nem akarom ragozni, hogy mennyire zseniális, hiszen aki eljut idáig, az úgyis tudja, szóval én csak annyit ajánlanék mindenkinek, hogy ne olvassátok buszon, trolin, egyéb tömegközlekedési járművön, mert a végén még fennmaradtok... (saját tapasztalatból beszélek :D) - *P. Noémi (14)*
A nagyobbik unokám mutatta meg, amint készbe kaptam, le se tudtam tenni! Azóta nem bírok betelni a Twilight

saga varázslatos világával! - *P. Eva (58)*
Életem során rengeteg könyvet kiolvastam. De csak kevés volt rám oly hatással, amely megváltoztatta a felfogásom, a gondolkodásom, s az életem. Az Eclipse egyike ezen könyveknek. - *G. Rudolf (26)*
Mindenki azt mondja, hogy egy nőies könyv. Ugyanúgy megtalálható benne a kaland a pasik számára is. Imádom. -*Á. Csabi (16)* Kevés fiú olvassa ezeket a könyveket, vagy csak kevés vallja be, hogy olvasta?:) Az emberek azt hiszik, hogy a történet egy csöpögős love-story, pedig nem. Tele van bonyodalmakkal és izgalmakkal. A történet minden esetben fantasztikusan van felépítve és mindig rejteget titkokat. Az írónőt nyugodtan nevezhetjük a modern Shakespeare-nek, aki megteremtette a 21. *század Rómeó és Júliáját*. - *L. Viktor (18)*
Nem hittem volna, hogy a *Twilight* érzés fokozódhat... tévedtem! Varázslatos világ tiszta, önzetlen érzésekkel, dilemmákkal és izgalmakkal fűszerezve! - *K.Judit (27)*
„Bár sohase olvastam volna el, mert akkor nem tudnám milyen érzés, amikor egyszer le kell tenni." - *V Fruzsina (18)*
Alig bírtam visszaszerezni Anyumtól a kötetet! Ő is és Én is beleszerettünk a történetbe. A különbség csak az, hogy Ő Jacobnak,
Én pedig Edwardnak drukkolok! - *K. Viki (19)*
Mikor először hallottam a Sagáról, egyáltalán nem érdekelt. Azt gondoltam, ez is olyan sablonos vámpír-sztori lesz, mint a többi. De amikor elolvastam az első részt, egyszerűen nem tudtam leállni, így, hogy elolvastam az *Eclipse*-1 is, már tudom, hogy megérte. Egy meghatározó, és egyben különleges dolog maradt volna ki az életemből... - *T. Szabina (19)* Azt hittem a gyomorszorító (jó)érzések elmúlnak, ha az ember betölt egy bizonyos kort és megtalálja élete párját. A *Twilight, a New Moon* és az *Eclipse* olvasása után azonban rájöttem... ezek a szívet melengető, bizsergető, felemelő és időnként mindent elsöprő érzések csupán elszunnyadnak egy időre. Bármikor előhívhatók, csak egy jó történet, egy jó könyv, egy jó író kell hozzá. - G. *Tímea (34)*
Hihetetlen, milyen váratlan dolgok történnek ebben a részben. És mégis számíthatunk rá! Gyönyörű, fájdalmas,

szenvedélyes, vicces, izgalmas! Olvasd el! - S. *Lili (15)*
Rengeteg érzés kavargott bennem, miután az utolsó oldalt is elolvastam. A legerősebb a düh volt. Miért kell választás elé állítani Bellát, hiszen ő Edwardot szereti. De mint tudjuk, semmi sem csak fekete, vagy fehér. Az *Eclipse* a legnagyobb bizonyíték erre. Bár akkor még nem tudtam, a könyv engem is választás elé állított, és döntöttem. Team Jacob. - *Sz. Ágota (22)* Az *Eclipse* szerintem a Saga legizgalmasabb kötete, hisz Bellának ebben a részben kell a legtöbb problémával és bonyodalommal
szembesülnie. Szerintem Bella jelleme sokat változik ebben a kötetben. Az Edward és Jacob közti ellentét pedig szintén ebben a részben éleződik ki igazán. Érzelmekben, kiélezett helyzetekben is ez a leggazdagabb. - *B. Vera (16)*
Eclipse. Ez nem csak egy könyv, hanem maga az élet. A jó és a rossz harca. A barátság és a szerelem küzdelme. Megtanulod megbecsülni az igaz szerelmet és az igaz barátságot, de vajon választani is tudsz közülük? Életed melyik részét téped ki a szívedből? Én már döntöttem és te? - *T. Szonja (15)*
Az *Eclipse* kicsit olyan, mint a való élet, csak egy izgalmas történetbe átültetve. Olvasás közben a történet részének érezzük magunkat, minden pillanatban átéljük a szereplők érzéseit, és közben önmagunkat is megismerjük. Ez a könyv kihagyhatatlan! - *F. Tímea (15)*
Szeretem, ahogy Stephenie Meyer leírja a karakterei érzését, én is érzem a fájdalmukat vagy örömüket. Minden olvasó Bella helyébe tudja magát képzelni, amikor vívódik a szerelme, és a legjobb barátja között, hiszen sokunkkal megtörtént már ez. Imádom a könyvet! - *P. Eszter (22)*
Nem elég, hogy egy vámpír fagyos szíve Belláé, most már egy vérfarkas szíve is érte dobog. A harc elkezdődik, és mikor választani kell, nem Bella az egyetlen, aki döntésképtelen, hanem az olvasó is. - *V. Petra (17)*
A *New Moon* után rájöttem, hogy a Team Svájchoz tartozom. Az *Eclipse* csak megerősítette. Olyan mély, és magával ragadó, hogy nem lehet kifejezni. Gyönyörű. - *H. Szonja (14)*
A *Twilighlban* megismerhettük Edwardot, Bella érzelmeit iránta. A *New Moonban* ez Jacobbal volt ugyanígy. Az Ec//pse-ben kiélesedik a „szerelmi háromszög", s felszínre kerülnek Bells valódi érzései. A Team Svájcosok

kötelező olvasmánya!;) - *M. Kriszti (16)*
Az Ec//pse-ben fokozódnak az érzelmek... nem gondoltam volna, hogy még az előző 2 kötetnél is nehezebb lesz letennem a könyvet. Szerelem, kaland, érzések tömkelege és humor. Ez mind megtalálható az Ec//pse-ben. - *J. Fruzsina (17)* Minden lányban ott lakozik egy Bella és minden fiúban ott van egy Edward, csak ki kell bontakozniuk, ahogy az Ec//pse-ben a szereplők is teszik! Igazán jó kis könyv, ami mindent megváltoztat! - *K. Noémi (15)*
Amikor a tested két részre szakad és nem tudsz választani barátság és szerelem közt, amikor minden terved elveszted, mert felfedezel mélyen egy új érzést, melyet próbáltál elkerülni, amikor a félelem és fájdalom átjárja az egész testedet... rájössz, hogy nem élhetsz ő nélküle. Választanod kell. A döntés csak rajtad áll. Zseniális könyv!:) - *Sz. Kata (16)*
Az Ec//pse-ben a főszereplők igazán kitárulkoznak, és kimutatják az igazi érzelmeiket egymás iránt. Ez a kötet mindent megváltoztat... bizonytalanná tesz annyira, hogy amikor befejezted, már magad sem tudod hogy Team Edward vagy Team Jacob. - G. *Lotti (14)*
Nem vagyok egy nagy „könyvmoly", de a *New Moon* után az £c//pse-nek még angolul is nekivágtam. Egy élmény volt olvasni. Csak ajánlani tudom!:) - *H. Renáta (17)*
Bámulatosak Stephenie könyvei! Ráveszi az embert, hogy olvasson, majd a könyv olvastatja magát és rabul ejt. Elfeledteti a rosszat.:) És te már sajnálod, mikor a végén vagy, mert olvasnád tovább, de kitartás, jön a *Breaking Dawn* is, ne feledjünk :) - S. *Krisztina (16)*
A kialakuló, néha már lehetetlennek tűnő helyzetek hagyják szárnyalni az olvasók gondolatait. Még ha a sorok és a mondatok befejeződnek is, megadatik az a lehetőség, hogy beleéld magad az eléd táruló történetbe. - D. *Rita (19)*
Az Ec//pse-ben jobban kirajzolódnak a karakterek, kiéleződnek az ellentétek, többet megtudhatunk a szereplők múltjáról, amelyek megmagyaráznak sok dolgot, de újabb kérdéseket vetnek fel. - Sz. *Vivien (14)*
Ez a könyv sok érzelmet sorakoztat fel. Ebbe a részbe tudjuk leginkább beleélni magunkat. Letehetetlen

könyvhöz méltóan van benne romantika, barátság, lelki vívódások sorozata, humor és rengeteg csavar. Az *Eclipse* után sokkal jobban érzem, hogy még, még, még... - *H. Kriszti (16)*
Az *Eclipse* az a része a sorozatnak, amely szinte minden érzelmet tükröz: szerelem, gyűlölet, féltékenység, félelem, barátság, összefogás. Olyan, mint maga az élet. Nagyon tetszett, és ha ez a könyv felkavar, hát ki ne hagyd a *Breaking Dawn*-1!:) - *T. Orsi (21)*
Annyira élethűen adja vissza ez a könyv Bella őrlődését a két fiú között, és Jacob fájdalmát, amiért Bella nem lehet az övé, hogy az embernek gyakran összeszorul a szíve olvasás közben. És az egyetlen amit tehetünk, hogy enyhítsük ezt az érzést, hogy lapozunk, és olvassuk tovább, és tovább... Aztán a végére érünk, ez az érzés elmúlik, és egy új költözik a helyére: miért lett vége? - *N. Viki (17)*
Az *Eclipse* egy nagyon fordulatos könyv, tele van meglepetésekkel és sohase tudhatod, mi következik, vagy ki kit választ. Azt gondolod, hogy ez biztos nem fog megtörténni, aztán puff, hirtelen pont az történik! Egyszerre romantikus és vicces, elborzasztó és megnyerő, egyszerűen fantasztikus. - *R.. Veronika (14)*
Számomra olyan volt, mintha ott lettem volna, mint akit nem lát senki, de én mindent látok. Látom Bella vívódását, Jacob fájdalmát... Az *Eclipse* az érzelmek mély kavalkádja és örülök, hogy ennek részese lehettem. - *H. Anikó (23)* Minden lány álma egy jegygyűrű. Amíg erre vársz, álmodozz az *Eclipse*-szel. - *N. Nikolett B. (17)*
Számomra mind Edward, mind Jacob nélkülözhetetlen. Talán az *Eclipse* kulcsszavai a bizalom és a bajtársiasság. - *K Betty (21)* Miközben olvastam az *Eclipse*-1, nem éreztem az idő múlását. Éjszaka nem akartam aludni, csak olvasni, olvasni és olvasni! - *T. Kata (15)*
Mielőtt megjelent az *Alkonyat*, utáltam olvasni, de hallottam, hogy ez nagyon jó könyv. Elolvastam hát, azóta mindennap olvasok, és már jó párszor kiolvastam az összes könyvet. - *T. Edina (16)*
Csak egyvalami zakatolt a fejemben olvasás közben. Akkor most Edward vagy Jacob? Jacob vagy Edward? Hmm... én azóta is team Svájc vagyok!:) - *F. Rita (21)*
Az *Eclipse* sorsdöntő pillanatokat hordoz magában Bella, Edward és Jacob kapcsolatáról. Ebben a könyvben

mindhármuknak megerősödnek eddig alig ismert negatív tulajdonságaik, mégis ezek teszik valósághűvé a szerelemért tett, sokszor elkeseredett küzdelmüket. - *N. Anita (19)*
Sokkal tartozom Stephenie-nek ezekért a könyvekért. Megváltoztattak engem. - S. *Bettina (16)*
...szeretnék én is Bella lenni. Hiszen az Ő életében ott van az igaz szerelem, a legerősebb barátság, és a feledhetetlen izgalom. - *M. Zsanett (16)*
Két férfi küzdelme egyetlen nő szerelméért. Az egyik legközkedveltebb téma a romantikus regények terén. Stephenie mégis olyan pluszt tud adni az *Eclipse*-ben ehhez az alaphoz, amilyet még sohasem olvastam és amire nem sokan képesek. Zseniális! A sorozat legjobb kötete. - *H. Angéla (24)*
Ahányszor Twilight saga kötetet veszek a kezembe, mindig tudom, hogy újabb fordulatok, embert próbáló küzdelmek és nehéz döntések állnak majd Bella előtt. - *H. Beáta (15)*
Egy könyv akkor igazán jó, ha rengeteg érzelmet vált ki az olvasójából! Nevettem, sírtam, bosszankodtam, ámultam... Imádom ezt a könyvet. - *R. Tünde Klaudia (18)*
Ez volt az egyetlen olyan könyv, aminek az olvasása különös reakciókat váltott ki belőlem. Az *Új-holdr\á* csak a könnyeim potyogtak, itt viszont szabályosan kiabáltam a könyvvel, hogy „Bella, te nem vagy normális! Miért...?" Megharagudtam Jacobra, abbahagytam az olvasást, de egy óra múlva folytatnom kellett, mert mégis elvonási tüneteim lettek... - *K Evelin (17)* Egy élmény, ami magával ragad és lenyűgöz. Ez az *Eclipse* számomra. - *T. Márta (15)*
A saga e része megtanít bennünket arra, hogy sokféle módon lehet szeretni. Általa Steph nem csak hősnője, hanem olvasói érzelmeit is próbára teszi. - *T. Annamari (19)*
Az Ec//pse-ben van akció, kaland, vicc, szórakozás, szerelem, érzelmek, szomorúság és sok energia... Kész átváltoztatni olvasóit! - *K. Noémi (15)*
Az Ec//pse-ben bonyolódnak a dolgok. Talán még az *Újholdriá* is több érzelemmel, kétellyel, félelemmel. 100%-osan sikerült átadnia azt az érzést, amikor választanod kell. - *B. Dorka (17)*
A Saga magával ragadó, és az is lehet, hogy nem is sikerül „szabadulnod". És ebből születnek a bonyodalmak,

mert - a vámpírokkal ellentétben - nekünk nem mindig működik a több-dolgon-gondolkodom-egyszerre-dolog. Angolórán az immoral helyett akaratlanul immortalt mondtam, Bánk monológjában pedig „halhatatlanságom köpenyét"-et a „halandóságom köpenyét" helyett. De tudom, hogy a fura és néha nevetséges helyzetek ellenére eszem ágában sincs szabadulni! - S. *Dóri (16)* Régebben nem igazán szerettem olvasni, de amikor elolvastam az *Alkonyatot,* és az *Újholdat* rájöttem érdemes olvasni. Már a könyv borítója is tükrözi, hogy egy számodra értékes könyvet tartasz a kezedben. Az £c//pse-ben mindent megtalálsz, amiről épp olvasni szeretnél: kalandot, vágyat, szerelmet, csatát, érzelmeket, egy barátság és egy szerelem próbáját, kötődéseket... - *K. Anita (16)*
Már alig várod, hogy végre olvashasd az *Eclipse-et*? Akkor, kedves „sorstárs", még nem tudod, hogy mi vár rád utána! Mert ha (szüleid nagy örömére) annyira perfekt leszel már a tartalmából, hogy elég csak elnézegetned, de nem nyitod ki; gondolj csak arra: lesz ez még tovább is! És ha már kialakult a magad kis véleménye, akkor rögtön készülj fel, hogy érnek még meglepetések. Csak egy jó tanács: ezeknek ne adj nagy tömegben hangot! Mert a végén még téged ér meglepetés. A cinkos pillantások és mosolygó arcok láttán. - Sz. *Fanni (15)* Üdítő kikapcsolódás két tankönyv között. - *Gy. Anita (17)*
Az *Eclipse* segített végigcsinálni a legutóbbi vizsgaidőszakomat! Mindennél jobban ösztönzött a tudat, hogy a tanulás után újra
találkozhatok a barátaimmal: Bellával, Edwarddal, Jasperrel, Alice-szel és a többiekkel.:) - *N. Gréti (23)*
Az *Eclipse* többre hivatott, mint bármely más könyv. A legjobb bestseller, amit valaha is olvastam. - Sz. *Eszter (16)*
Megunhatatlan, letehetetlen, magával ragadó.:) Bellával együtt vívódunk, Jake-kel együtt törtetünk és Edward... Edwarddal együtt
megérthetjük, miről is szól az igaz szerelem. - *K. Zsófi (16)*
Érzéki, csábító, örök... Ez az, ami miatt soha nem lehet megunni. - *B. Melinda (18)*
Igaz szerelem, tiltott barátság... mi jöhet még ezután? Azt hiszem az, hogy mindenki elolvassa majd ezt a remek könyvet. - G. *Nóra (15)*

Sose hittem volna, hogy képes leszek éjszakákon át a számítógép előtt ülni, hogy ezt a kiszámíthatatlan és mégis annyira fantasztikus regényt elolvassam...! De megérte... - *N. Dóra (14)*
Az Ec//pse-nek sokat köszönhetek, mert végre mindent megértettem, hogy az életben mindennek ára van. Az *Eclipse* megváltoztatta az életem, egyszerűen elkezdtem olvasni és nem tudtam abbahagyni! - *Gy. Klaudia (20)*
Ez a könyv tényleg olyan, mint egy napfogyatkozás, az elején minden rendben, aztán a hold eltakarja a napot, az ég sötétségbe borul félelmet érzel, és a szeretteidre gondolsz, hogy nekik ne essen bajuk. - *R. Bernadett (17)*
Sokfajta élet, életfelfogás összefonódását ismerjük meg. Megnézhetjük, hogyan is alakulnak ki az igazak, igaz barátságok, és igaz szerelmek egyaránt. A tanulság sem maradhat el, ami pedig „csupán" annyi, hogy mindig lépnünk kell! Az *Eclipse* mindent megad, amit egy jó könyvnek kell. Felkelti a figyelmed, és még tanít is! - S. *Diána (17)*
Stephenie könyvei egyet jelentenek a teljes átéléssel. Már amikor a *New Moont* olvastam, átéltem a dilemmát, hogy Edward vagy Jacob? Az Ec//pse-nél ez az érzés annyira valódivá, az enyémmé vált, hogy úgy éreztem, szétszakadok mint a borítón lévő vörös szalag. - S. *Bianka (19)*
Döntések, melyeket küzdelmes meghozni... Összetört szívek, melyeket nehéz megragasztani...
Az Ec//pse-ben érzések egész hurrikánja kavarja fel az olvasót - barátság, szerelem, fájdalom -, és bizonyos értelemben talán még szívbemarkolóbb, mint a *New Moon* volt. - *H. Anna (18)*
Miután letettem a könyvet, arra gondoltam, vajon hány nőnek lenne ennyi ereje, mint Bellának? Stephenienek megint sikerült ennyi különböző, (de mégis oly egyforma) érzelemmel teli könyvet írnia. Újra és újra levesz a lábamról. - *P. Bettina (15)* Az izgalmak minden egyes könyvben egyre inkább fokozódnak. Nem értem, hogy képes erre Stephenie. Elfelejhetetlen minden egyes mondata. Bátran ajánlom ezt a könyvet azok számára, akik nem szeretnek olvasni, hisz ez is letehetetlen, mint az eddigi két kötet is volt. - *H. Diána (17)*
A *Twilightná* mélyeket sóhajtasz a boldogságtól, a *New Moonr\á* zokogsz a szomorúságtól, míg az Ec//pse-nél? Sűrűn pislogsz a meglepettségtől... - Sz. *Ágnes (19)*
Stephanie ismét remekel, a történet még több akcióval gazdagodott, még izgalmasabb, és még több benne a nem

várt fordulat.
Megérkezett a Twilight saga eddigi könyveinek méltó folytatása. - *N. Aliz (19)*
Bele sem tudok gondolni, milyen lenne az életem a Twilight saga nélkül... *Sz. Edina (19)*
A könyv segített áthidalni az életemben rejtőző nehézségeket. Szinte a lelki támaszommá vált, a nem egyszeri olvasás után. - Sz. *Martin (15)*
Bella kezéből kezd kicsúszni az irányítás, a Jacob és Edward közötti harc kezd kiéleződni, és amikor a könyv utolsó lapjait olvasva azt hiszed, hogy vége, és választ kaphatsz a kérdéseidre, akkor nagyot tévedsz. - *K. Klaudia (15)* Olyan nincs, hogy egy nap alatt kiolvasod az *Eclipse-e*t, sőt olyan sincs, hogy két nap alatt a végére érsz! Mert minden egyes fejezetnek van legalább egy része, amit muszáj elolvasnod újra, és újra, és újra... Közben hangosan nevetsz vagy sírsz, kiabálsz,
izgulsz, hitetlenkedsz, dühöngsz újra, és újra, és újra... - *K. Mónika (29)*
Stephenie Meyer egy valódi szómágus! Ezt a művét báj, izgalom és a tőle megszokott bravúros stílus jellemzi. Néhány részlete még napok múlva is a fülemben cseng. - *K. Virág (14)*
Kiszakít a hétköznapjaidból, megnevettet, aztán néha eláll a lélegzeted, és észre sem veszed, hogy ismét vacsoraidő van.:) - *K. Brigi (18)*
A műtétem utáni időszakban teljesen elhagytam magam. Amikor lehetőségem lett olvasni az *Eclipse*-1 újból remény töltött el, mert rájöttem, hogy a barátaim, a szerelmem és a családom segítségével a legnagyobb bajt is le tudom győzni. Bellának sikerült, remélem nekem is menni fog.:) - L *Fanni (14)*
Csak annyit mondok, hogy aki még nem olvasta nem teljes ember, és aki már mindet olvasta, az már nem teljes ember... - Sz. *Luca (15)*
Vajon Bella milyen befejezést választ a saját tündérmeséjének? Walt Disney által meg írt „Boldogan éltek, míg meg nem haltak." Vagy pedig egy olyat, amit eddig még sehol sem halhattál: „Halála után boldogan éltek?" - Gy. *Petra (20)* Volt, hogy sírtam, volt hogy nevettem, és volt hogy ordítoztam olvasás közben. Eddig nem hittem, hogy egy könyv rávehet ilyesmire. - S. *Babsie (14)*

Végre megtudhattuk Jasper és Rosalie történetét, hogy milyen volt az életük vámpírrá válásuk előtt, és kiderült az is, hogy kerültek a Cullen családhoz. - Sz. *Petra (13)*
Amikor Jacob kezd idegesítőbb lenni, az események pedig felpörögnek. Ez a holdfogyatkozás. - C. *Zita(18)*
Twilight olvasásakor még képes voltam letenni a könyvet... *New Moon* olvasásakor már nagyon nehezemre esett... az Ec//pse-nél
már eszembe sem jutott ilyet tenni.:) - *M. Nóri (16)*
Sok mindent tanulhattunk Edward és Bella szerelméből, Jacob és Bella barátságából. *Az Eclipse* rávilágít, megmutatja a család és az összefogás erejét. Minden korosztályt elkápráztat! Hidd el Téged is! - *K. Dorka (16)*
A Twilight saga olyan drog az olvasónak, mint Edward Bellának, azzal a különbséggel, hogy ez a könyv jelenti számunkra egyben a napot és a levegőt is. Vigaszt nyújt a szomorú, egyhangú napokon és segít túllépni a válsághelyzeteken. A*z Eclipse* a történetek kötete, mely megvilágítja a könyv mélyén rejtőző könyv titkát. Egy dologban teljességgel biztos vagyok: Stephenie Meyer maradandót alkotott. - *(anonim)*
„Hé! Bella, nem látsz a szemedtől?! Mit csinálsz?" Sokszor kiabáltam így a könyvvel, miközben a hősnő kereste a válaszokat. Ebben a könyvben mindenkihez közelebb kerülünk, ezzel párhuzamosan Bella is rájön, hogy valójában kit akar. - 6. *Barbara (15)*
Ezekbe a könyvekbe teljesen bele tudja élni magát az ember, és csak reménykedem, hogy egyszer megtalálom az Edwardomat vagy Jacobomat! Az összes barátnőmnek ajánlottam, és azóta senki nem tudja letenni! :) De ez nem csoda! Jó olvasást mindenkinek! - *(anonim)*
Mikor angolul elolvastam az első oldalt, kissé megijedtem, hogy „jesszusom, ebből én semmit nem fogok
érteni!" De aztán csak olvastam tovább, és mikor az utolsó oldalhoz értem, már nem is számított milyen nyelven van. - Sz. *Kata (16)* Ebben a könyvben bizonyosságot nyert, hogy valóban létezik igaz szerelem, és kitörölhetetlen barátság. Én is újra hinni kezdtem... - *P. Andrea (29)*
Az Ec//pse-ben az a legfontosabb, hogy megismerheted a szerelem egy újabb arcát. - *H. Rita*
(23) A könyv függővé tett! Végig egy kérdés foglalkoztatott: Szerelem vagy igaz barátság? - *B.*

Hanna (15)
Még nem volt alkalmam ugyan elolvasni a könyvet, de szinte biztos vagyok benne, hogy az előző kettő kötethez hasonlóan az *Eclipse*-1 is addig fogom olvasni, amíg vérágasak nem lesznek a szemeim vagy éppen a fáradtságtól nem csukódnak le... És ezt fiú létemre mondom! - *T. Patrik (17)*
Szerelem, féltékenység, izgalom - lenyűgöző keverék. E kötet után álmodtam először könyvszereplőkkel! :)- *B. Bettina (21)* Az *Eclipse* érzelemdús, izgalmas, lélegzetelállító. Ha végigolvasod a könyvet, akkor ez az élmény örökké megváltoztat. Soha nem leszel már ugyanaz, aki előtte voltál. Több leszel. Egy kimondhatatlan emlékkel leszel gazdagabb és ezt SOHA, SENKI nem veheti el tőled... -P. *Orsi (22)*
Annak ellenére, hogy sejtettem mi lesz a vége, nagyon megdöbbenteni az események lefolyásán. Telis-tele van nem várt meglepetésekkel, izgalommal... - *T. Kinga (15)*
Az *Alkonyat* felejthetetlen, az *Újhold* abbahagyhatatlan, a *Napfogyatkozás* felülmúlhatatlan... Lehet ezt még fokozni ? Igen. Stephenie Meyer megcsinálja. Köszönöm, hogy én is részese lehettem ennek az élménynek! - *Fenes Dóra (16)* - Szlovákiából Olyan izgalmas és pörgő az egész regény, hogy amikor másnap vörös szemekkel becsoszogsz az iskolába vagy dolgozni, és egész nap nem tudsz figyelni a kialvatlanságtól, még akkor se zavar, hogy hajnalig a könyvet olvastad! Sőt inkább azt bánod, hogy az utolsó fejezetet nem tudtad befejezni... Erre már a fiúk se mondhatják, hogy „csak rózsaszín lányregény"! - S. *Nikolett (23)*
A *Twilightná* mélyeket sóhajtasz a boldogságtól, a *New Moonr\á* zokogsz a szomorúságtól, míg az Ec//pse-nél? Sűrűn pislogsz a meglepettségtől... - Sz. *Ágnes (19)*
Az érzelmek kavalkádja magával ragad, átérzed a döntések súlyát, az egész történetet. Fantasztikus *:)-F. Dorina (14)*
Az *Eclipse* egy olyan történet, amelyben minden érzés előkerül: szerelem, boldogság, csalódás, becsület és természetesen remény. - *W. Bia (17)*
Újra és újra levesz a lábamról. - *P. Bettina (15)*
Azon a napon, amikor az ember beengedi szívébe az igaz szeretetet, mindaz, ami jól el volt rendezve,

összekuszálódik, é megrendül minden, amit helyesnek és igaznak tartottunk. - S. *Carmen (16)*

TARTALOM

Előszó
1. Ultimátum
2. Kibúvó
3. Indítékok
4. Természet
5. Bevésődés
6. Svájc
7. Egy történet, amely rosszul végződik
8. Dühroham
9. Célpont
10. A nyom
11.Legendák
12. Időzavar

13. Újszülöttek
14. Vallomás
15. Fogadás
16. Egy korszak vége
17. Szövetség
18. Kiképzés
19. Önzés
20. Kompromisszum
21. Nyomok
22. Tűz és jég
23.A szörnyeteg
24. Hirtelen elhatározás
25. Tükör
26. Elvek
27. Vágyak
Epilógus
Köszönetnyilvánítás